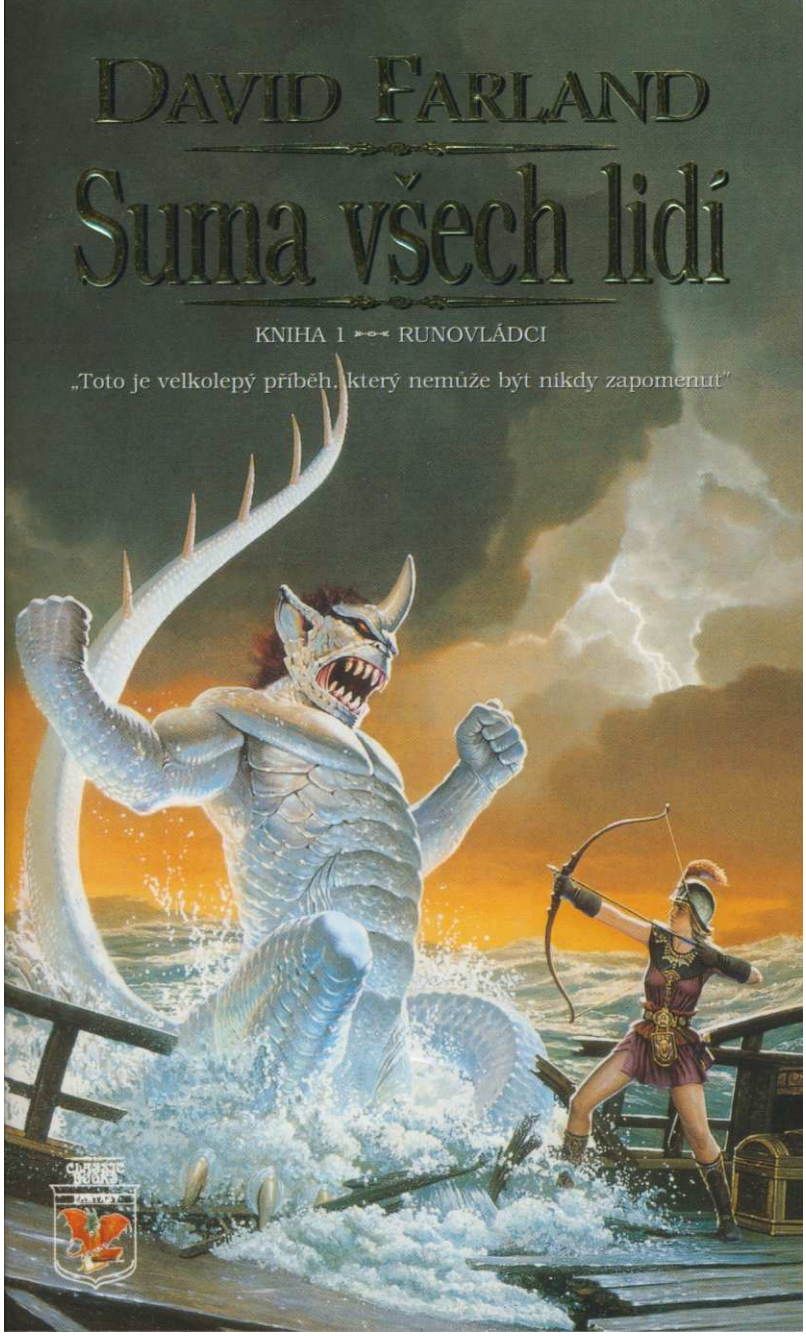
DAVID FARLAND

Suma všech lidí

KNIHA 1 RUNOVLÁDCI

„Toto je velkolepý příběh, který nemůže být nikdy zapomenut"

Runovládci
– kniha první –

SUMA VŠECH LIDÍ

David Farland

THE RUNELORDS SERIES
THE SUM OF ALL MEN

Copyright © 1998 by David Farland

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any from whatsoever.

Translation © **Václav Čuba, 2000**

Copyright 2000 © for the Czech edition by **CLASSIC**

Cover Art © by **Keith Parkinson**

ISBN: (Classic) 80-86139-46-8
Vydáno ve spolupráci s nakladatelstvím Wales.
ISBN: (Wales) 80-86390-08-X
Jako devatenáctý titul tohoto nakladatelství,
tel.: (02) 6924904

Distribuce – tel.: (02) 83882490

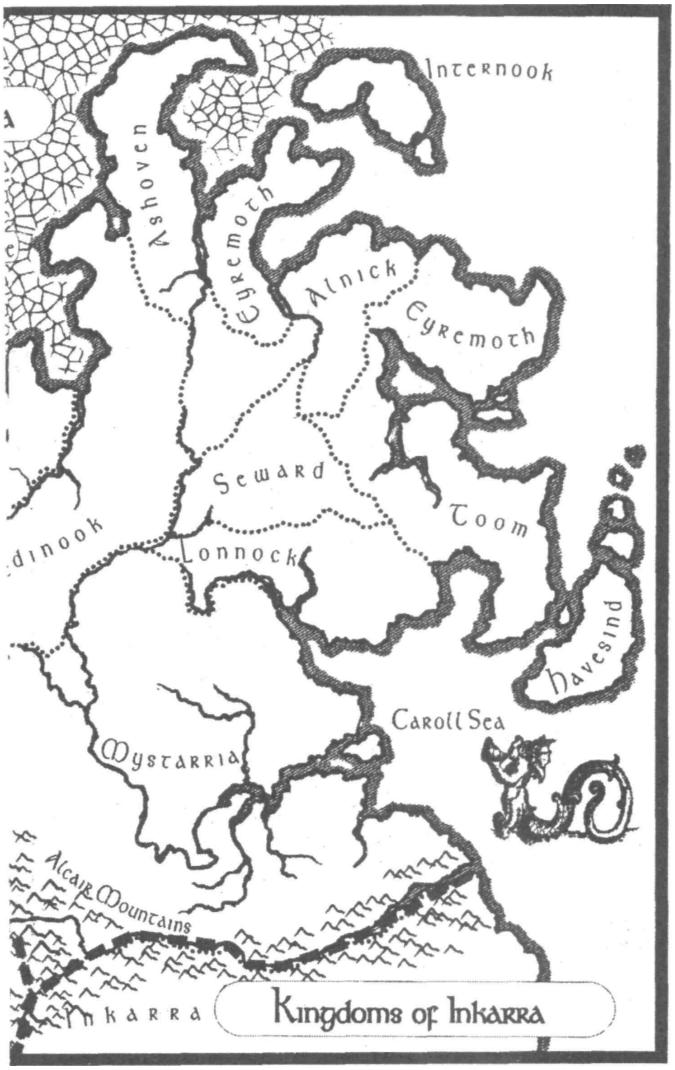
Vytiskla Akcent Tiskárna Vimperk s, r, o.

PODĚKOVANÍ

Poděkování patří mnoha lidem, kteří se podíleli na vzniku této knihy. Možná nejpřednější mezi nimi jsou Jonathan a Laurel Langfordovi, kteří tuto knihu četli ne jednou, ale dvakrát, a kteří mi pomohli svými neocenitelnými postřehy. Kromě toho patří zvláštní dík také redaktorům v Toru za jejich péči a starostlivost – jsou to David Hartwell, Tad Dembenski a Tom Doherty. Dále děkuji za cenné připomínky svému sdružení spisovatelů „Pilgrimage“ – jeho členy jsou to Lee Allred, Russell Asplund, Virginia Baker, Scott Bronson, Michael Carr, Grant Avery Morgan, Scott Parkin, Ken Rand a Bruce Thatcher. Dík také patří Lesu Pardewovi, Paulovi Brownu III, Sandy Strattonové, Johnu Mylerovi a Daveovi Hewittovi.

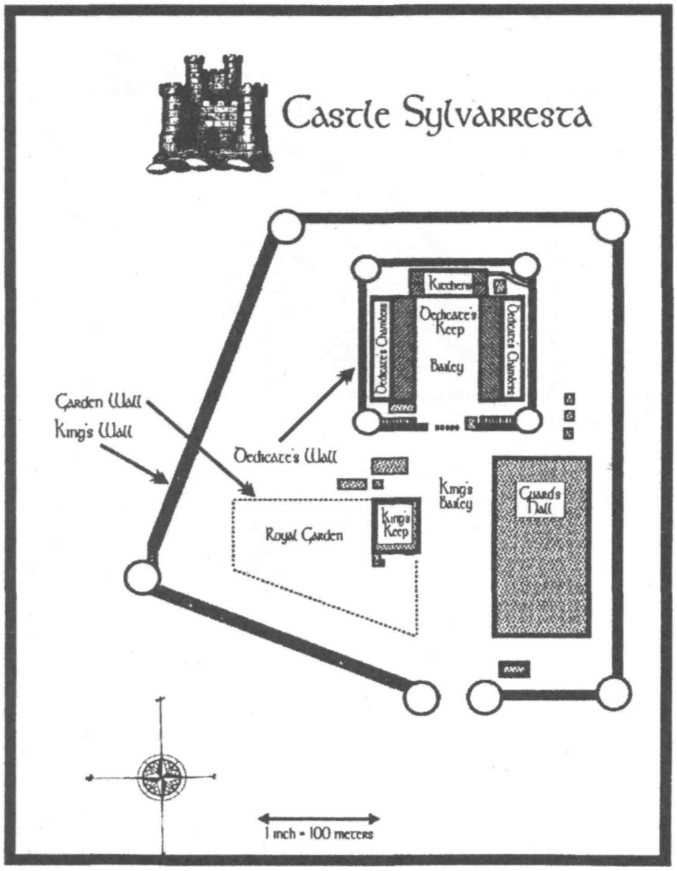
Zvláště pak musím poděkovat své ženě Mary a svým dětem, které se musely během mého psaní obejít bez tatínka.

Kingdoms of Rofchava
Ice S
North Crowthen
Heredon
Orwynne
South Crowthen
Ghorat Ocean
Lysle
Ocyazz
Fleeds
Kuhran
Hawat
Oharmad
Outcaya
Kingdoms of Indhopal
Linah
Aven
Talf
Indhopal
Oead Sea

Internook
Ashoven
Eyremoth
Alnick
Eyremoth
Seward
Toom
Lonnock
Havesind
Caroll Sea
Wystarria
Alcair Mountains
Inkarra
Kingdoms of Inkarra

Southern Heredon
Castle Sylvarresta
River Wye
Castle Dongo
Fort Mollich
Castle Emmac
Fort Inset
The Seven Standing Stones
Durkin Hills Road
Castle Johnach
Durkin Hills
Crumnock Hills
Haywarth
Dunne Gorge
Solace Mountains
Dannisgate
River Dwindell
Courforth
Kescot
Orywnne
Ironcote
Castle Longmyre
Castle Grovelyman
South Growthen
Hobrown
Castle Owen
Manor
Green in the Outwood
Floods
One Inch = Twenty Miles

The Walled City of Sylvarresta
Road to South Crewcher
Fair
Temple
Gaoch's Gate
The Wizard's Garden
River Lyse
Woods
Farms
Cat's Alley
The Buccaneer
Dove
Tavern
Cammock Hills Road
King's Garden
Quarkin Hills Road
The Gunnwood
Dense Housing
Warehouses and Workhouses
Low Dwellings
Palaces and Gardens

Castle Sylvarresta
Kitchens
Dedicate's Chambers
Dedicate's Keep
Bailey
Dedicate's Chambers
Garden Wall
King's Wall
Dedicate's Wall
King's Bailey
Guard's Hall
Royal Garden
King's Keep
1 inch = 100 meters

Vysvětlivky – 1. mapa (str. 5 a 6)

Kingdoms of Rofehavan – **Království Rofehavanu**; Chorat Ocean – **Choratův oceán**; Orwynne – **Orwynne**; Deyazz – **Deyazz**; Kuhran – **Kuhran**; Hawat – **Hawat**; Dharmad – **Dharmad**; Linah – **Linah**; Aven – **Aven**; Taif – **Taif**; Kingdoms of Indhopal – **Království Indhopalu**; Dead Sea – **Mrtvé moře**; Heredon – **Heredon**; North Crowthen – **Severní Crowthen**; South Crowthen – **Jižní Crowthen**; Fleeds – **Planiny**; Lysle – **Lysla**; Bedinook – **Bedinook**; Mystarria – **Mystarie**; Alcair Mountains – **Alcairské hory**; Ashoven – **Ashoven**; Eyremoth – **Eyremot**; Internook – **Internook**; Alnick – **Alnick**; Seward – **Seward**; Lonnock – **Lonnock**; Toom – **Toom**; Havesind – **Havesind**; Caroll Sea – **Korálové moře**; Inkarra – **Inkara**; Kingdoms of Inkarra – **Království Inkary**

Vysvětlivky – Southern Heredon (str. 7)

Southern Heredon – **Jižní Heredon**; Castle Sylvarresta – **hrad Sylvaresta**; Tor Insell – **útes Insell**; River Wye – **řeka Wye**; Tor Hollick – **útes Hollick**; Castle Donyeis – **hrad Donyeis**; Castle Emmit – **hrad Emmit**; Castle Johnick – **hrad Johnick**; The Seven Standing Stones – **Sedm Stojících Kamenů**; Durkin Hills Road – **cesta k Durkinským kopcům**; Durkins Hills – **Durkinské kopce**; Trummock Hills – **Trummockovy kopce**; Harm's Gorge – **soutěska Děsu**; Hayworth – **Hayworth**; Bannisferre – **Banisfer**; River Dwindell – **řeka Dwindell**; Ironton – **Ironton**; Kestret – **Kestret**; Cowtorch – **Cowtorch**; Hodtown – **Hodtown**; Castle Longmot – **hrad Longmot**; Castle Groverman – **hrad Groverman**; Hazen – **Hazen**; Orwynne – **Orwynne**; Green in the Dunnwood – **louka v Dunnwoodu**; Fleeds – **Planiny**; South Crowthen – **Jižní Crowthen**

Vysvětlivky – The Walled City of Sylvarresta (str. 8)

The Walled City of Sylvarresta – **opevněné město Sylvaresta**; Road to South Crowthen – **cesta na Jižní Crowthen**; Grock's Cyrie – **Jestřábí vrch**; Tombs – **hrobky**;

Hill – **kopec**; The Wizard's Garden – **čarodějova zahrada**; Cat's Alley – **Kočičí ulička**; The Butterwalk – **Máselná ulička**; Market Street – **Trhovecká ulice**; Moat – **příkop**; Woods – **les**; River Wye – **řeka Wye**; Farms – **farmy**; King's Green – **královská louka**; Trummock Hills Road – **cesta k Trummockovým kopcům**; Poor Housing – **příbytky chudých**; Manors – **honosná sídla**; Warehouses and Workhouses – **sklady a dílny**, Fine Merchants – **drahé obchody a domy bohatých obchodníků**; Hostels and Markets – **hostince a trhy**

Vysvětlivky – Castle Sylvarresta (str. 9)

Castle Sylvarresta – **hrad Sylvaresta**; Kitchens – **kuchyně**; Dedicate's Chambers – **komnaty Zasvěcenců**; Dedicate's Keep – **věž Zasvěcenců**; Bailey – **nádvoří**; Dedicate's Wall – **hradba Zasvěcenců**; Garden Wall – **zahradní zeď**; King's Wall – **královská hradba**; Royal Garden – **královská zahrada**; King's keep – **královská věž**; King's Bailey – **královské nádvoří**; Guards Hall – **kasárna**

SUMA VŠECH LIDÍ

Kniha 1:

19. den Měsíce sklizně,
Skvělý den pro přepad

JEDNA: POČÁTEK V TEMNOTÁCH

Město kolem hradu Sylvaresta zdobily sošky Krále Země. Sošky byly vidět úplně všude – visely za výlohami, tyčily se u zdí kolem městských bran nebo byly přibité vedle dveří – zkrátka byly na všech místech, kudy mohl Král Země vstoupil do domovů.

Mnohé sošky byly jen neumělými výrobky dětí – pár rákosových stébel spletených do podoby člověka, často s korunou dubových listů ve vlasech. Ale před dveřmi obchodů a hospod stály mnohem zdobnější figury ze dřeva v životní velikosti, často umně vyřezávané a oblečené v krásných cestovních šatech ze zelené vlny.

V těch dnech se říkalo, že během svátku Hostenfest naplní sošky duch země a její Král se probudí. Po svém probuzení bude chránit rodinu po zbytek roku a zajistí hladký průběh sklizně.

Bylo to období oslav, období radosti. Během Hostenfestu hráli otcové rodin roli Krále Země a před krbem nechávali položené dárky. A tak na úsvitu prvního dne Hostenfestu dostávali dospělí lahvice mladého vína či soudky silné medoviny. Holčičkám Král Země přinášel panenky upletené ze slámy a divokých květu, zatímco chlapci dostávali dřevěné meče nebo vyřezávané vozíky.

Všechny tyto dárky byty podle legendy jen zlomkem bohatství Krále Země – které se skládalo z nepřeberného množství „plodů lesa a pole“. Říkalo se, že Král mohl tímto

bohatstvím obdařit ty, kteří zemi milovali a zasvětili jí svůj život.

A tak byly té noci devatenáctého dne Měsíce sklizně, čtyři dny před Hostenfestem, všechny domy a obchody kolem hradu krásně vyzdobené. Obchody byly čisté a dobře zabezpečené před podzimním chladem, který již ohlásil svůj příchod.

Ulice byly pusté, protože bylo těsně před úsvitem. Kromě městských strážných a několika kojících matek byli jediní, kdo měl důvod zůstat tak pozdě v nocí vzhůru, královští pekaři. V tuto chvíli sbírali pěnu z královské medoviny a míchali ji s těstem, aby jim bochníky do rána nakynuly. Je pravda, že v této době také probíhala každoroční migrace úhořů po řece Wye, takže člověk mohl předpokládat, že vzhůru budou i rybáři, ale ti vyprázdnili své proutěné úhoří pasti hodinu před půlnocí a džbery plné živých úhořů odnesli k řezníkům, kteří je začali stahovat z kůže a nasolovat.

Za městskými hradbami byly trávníky jižně od hradu Sylvaresta posázené tmavými stany, neboť na sever přicházely karavany z Indhopalu, aby tu prodaly sklizeň letního koření. Tábory kolem hradu byly tiché s výjimkou občasného zahýkání osla.

Městské brány byly zavřené a všichni cizinci museli opustit obchodnickou čtvrť již před hodinou. V tuto chvíli nebyl na ulicích žádný člověk – jen pár ferinů.

A tak nikdo nemohl vidět, co se dělo v temné uličce. Dokonce ani královi dalekovidci, kteří byli nadáni sedmkrát lepším zrakem než obyčejní lidé a stáli na stráži na staré hlásné vížce nad věží Zasvěcenců, by si nemohli všimnout pohybu v úzkých uličkách obchodnické čtvrti.

Ale v Kočičím podloubí, těsně vedle Mléčného trhu, bojovali ve stínech dva muži o kontrolu nad nožem.

Kdybyste je viděli, pohled na ně by vám připomněl bojující tarantule: paže a nohy zkroucené ve víru divokého smrtícího tance, uprostřed kterého se míhaly záblesky na ostří nože. Bylo slyšet šoupání podrážek, neboť oba muži se na kluzkých dlažebních kostkách snažili udržet rovnováhu a velice namáhavě oddechovali.

Oba byli oblečeni v černém. Seržant Dreys z Královské Gardy měl na sobě černou uniformu s vyšitým stříbrným kancem, symbolem Domu Sylvaresta. Dreysův protivník měl na sobě pytlovitý černý bavlněný burnus. Tento oděv byl oblíben mezi vrahy pocházejícími z Muyyatinu.

Přestože seržant Dreys předčil vraha svou váhou o padesát liber, a přestože byl nadán silou tří mužů a snadno dokázal zdvihnout nad hlavu šest set liber, obával se, že tento boj nevyhraje.

Ulice byly osvětlené jen září hvězd, ale do Kočičího podloubí si nalezla cestu jen její malá část. Podloubí bylo stěží sedm stop široké a domy po obou stranách se k sobě díky nepevným základům nahýbaly tak, že střechy protějších budov se málem dotýkaly.

Dreys toho viděl zatraceně málo. Jediné co dokázal ze svého protivníka rozeznat, byl záblesk v jeho očích, bílá barva jeho zubů a perleťový kroužek v levé nosní dírce. A pak také záblesk nože. Z tuniky byl cítit pach divočiny a jeho dech čpěl po anýzu a kari.

Ne. Dreys nebyl připraven na to, aby zde, v Kočičím podloubí, bojoval. Neměl žádnou zbraň a na sobě měl jen lněný plášť, který normálně nosil přehozený přes kroužkovou zbroj, na nohou měl kalhoty a boty. Člověk nechodí na návštěvu své milované ve zbroji.

Zrovna před chvílí vstoupil do podloubí, aby se ujistil, že na cestě před ním nestojí městští strážní, když tu za jedním ze stánku na tržišti, na kterém byly naskládané žluté tykve, uslyšel tiché zašustění. Dreys si pomyslel, že vyrušil ferina, který honil kočku nebo možná sháněl kousek šatů. Otočil se a očekával, že uvidí zavalité, krysovité stvoření prchající do úkrytu, ale místo toho se na něj ze stínů, vrhl vrah.

Pohyboval se rychle, v ruce pevně svíral nůž, přesouval váhu z nohy na nohu a pohyboval ostřím sem a tam. Při prvním útoku se nůž mihl nebezpečně blízko Dreysova ucha, ale seržant ránu dokázal odvrátit. Pak vrah náhle zkroutil paži a pokusil se Dreyse seknout přes hrdlo. Seržantovi se však podařilo zachytit menšího muže za zápěstí. „Vražda. Krvavá vražda!“ vykřikl Dreys.

Zvěd! pomyslel si. Chytil jsem zvěda! Mohl se jen domýšlel, že nepřítele vyrušil při mapování okolí hradu.

Vrazil vrahovi koleno do slabin a síla jeho úderu byla taková, že nepřítele nadzvedla ze země. Dreys pevně sevřel ruku s nožem a pokusil se mu ji zkroutit.

Vrah si jeho sevření nevšímal a druhou rukou mu uštědřil tvrdý úder do hrudi.

Dreysovi zapraskala žebra. Mužík byl také zřejmě obdařen runami moci. Seržantovi došlo, že vrah je nadán silou pěti mužů, možná i více. Přestože oba muži byli neuvěřitelně silní, vztahovalo se zvýšení jejich síly pouze na svaly a šlachy. Při zvýšení síly nezískávaly kosti člověka o nic větší tvrdost. Proto se jejich zápas brzy zvrhl v to, co by Dreys nazval „lámáním kostí“.

Bojoval, aby udržel vrahova zápěstí. Po dlouhou chvíli se přetlačovali.

Dreys zaslechl hluboké hlasy: „Myslím, že je to támhle! Támhle!“ Slyšel je zleva. Nalevo byla Laciná ulice – kde se k sobě domy tak netísnily a kde si sir Guilliam nechal postavit nové čtyřpatrové sídlo. Hlasy musely patřit městským strážným – stejným strážným, jakým se Dreys snažil vyhnout – které sir Guilliam podplatil, aby hlídali u brány jeho sídla osvětleného lucernami.

„Kočičí podloubí!“ vykřikl Dreys. Jediné, co teď potřeboval, bylo udržet vraha ještě chvíli – aby ho nebodl, a aby nemohl uniknout.

Jižan začal zoufale bojovat o to, aby se osvobodil a znovu jej udeřil vysoko do prsou. Praskla další žebra. Dreys však téměř necítil bolest. Člověk většinou podobná zranění ignoruje, když bojuje o to, aby zůstal naživu.

Vrah zoufale trhnul rukou, ve které držel nůž a podařilo se mu ji osvobodit. Dreys pocítil záchvěv strachu a vší silou nepřítele kopnul do pravého kotníku. Cítil, jak pod vlivem jeho kopnutí praskla vrahovi kost v noze.

Jižan však přesto švihl nožem. Dreys uhnul a vší silou do protivníka strčil. Dráha nože se změnila, jeho ostří však přesto Dreyse švihlo přes žebra.

Seržantovi se podařilo chytit vraha za loket a napůl ho otočit. Vrah se zapotácel, neboť nebyl schopen postavit se na zlomenou nohu. Dreys ho do ní pro jistotu kopl ještě jednou a odhodil ho od sebe.

Zoufale se rozhlížel po zemi, jestli poblíž náhodou neleží nějaká uvolněná dlažební kostka. Potřeboval zbraň. Za Dreysem byla hospoda, které se říkalo Máselnice. Vedle rozkvetlé vinné révy a sošky Krále Země vystavené v okně totiž stála malá máselnice. Dreys se pokusil vytáhnout z ní tlouk a použil jej proti vrahovi jako kyj.

Strčil do vraha v naději, že menší muž odletí pryč. Ten se však místo toho otočil a jednou rukou chytil Dreysův plášť. Dreys spatřil, jak se k němu blíží ostří nože.

Pozdvihl ruku, aby úder odrazil.

Ostří se stočilo dolů a zabořilo se mu do těla. Projelo mu nahoru břichem za polámaná žebra. Dreysovi v žaludku vybuchla obrovská bolest, která mu vystřelila až do ramen a paží, bolest tak veliká, že byl Dreys přesvědčen, že spolu s ním ji musí cítit celý svět.

Dreys na celou věčnost ztuhl a díval se dolů. Do rozšířených očí mu stékal pot. Ten prokletý vrah ho rozpáral jako rybu. A pořád ho ještě držel – znovu zvedl ruku s nožem a jeho špičku namířil Dreysovi na hruď, přímo k místu, kde měl srdce. Jeho levá ruka šátrala Dreysovi po kapsách a něco hledala.

Vrah po chvíli v jedné z Dreysových kapes nahmatal přes plášť knihu. Usmál se.

Tohle tedy chceš? podivil se Dreys. Knihu?

Minulou noc, když městská stráž vyprovázela cizince z obchodnické čtvrti, vyhledal Dreyse muž z Tulistánu, obchodník, jehož stan byl postaven skoro až u lesa. Ten chlapík hovořil trochu rofehavansky a vypadal znepokojeně. Řekl toho jen málo. „Dar – pro krále. Ty dáš? Dáš králi?“

Dreys s obřadným přikývnutím souhlasil a nepřítomně si knihu prohlédl. *Kroniky Owatta, emíra Tulistánu*. Tenký svazek s deskami z jehněčí kůže. Dreys si ji strčil do kapsy a měl v úmyslu ji později doručit.

Teď cítil tak hroznou bolest, že nemohl křičet a nemohl se ani pohnout. Svět se s ním zatočil. Vytrhl se z vrahova sevření a pokusil se otočil a utéct. Cítil, že má nohy slabé jako kotě. Zapotácel se. Vrah Dreyse zezadu uchopil za vlasy a trhnul mu hlavou dozadu, aby mu mohl podříznout hrdlo.

Proklínám tě, pomyslel si Dreys. Copak ti to nestačí? Pak jediným zoufalým pohybem vytáhl knihu z kapsy a hodil jí přes Mléčný trh.

Tam, na druhé straně ulice, stál altánek, u kterého byly z jedné strany nahromaděné sudy a na druhé straně rostl růžový keř. Dreys to místo dobře znal, přestože teď mohl v temnotě jen stěží viděl žluté růže kvetoucí na popínavém keři. Hodil knihu směrem k nim.

Vrah zaklel ve svém vlastním jazyce, odstrčil Dreyse a vrhl se za knihou.

Dreysovi bzučelo v hlavě a pomalu se sesunul na kolena. Koutkem oka vnímal pohyb na konci ulice – vrah šmátral mezi růžemi. Zleva spatřil tři větší přibíhající stíny. Uviděl záblesk na ostří tasených mečů a světlo hvězd odrážející se na železných kápích. Městská stráž.

Dreys se zhroutil na dlažební kostky.

Bylo těsně před úsvitem a na jih táhlo ve stříbrném svitu hvězd hejno kejhajících hus, ale jejich hlasy Dreysovi zněly jako vytí vzdálené smečky psů.

DVĚ: TI, KTEŘÍ MILUJÍ ZEMI

Toho rána, pár hodin po útoku na Dreyse a asi sto mil na jih od hradu Sylvaresta, čelil princ Gaborn Val Orden mnohem méně závažným problémům. Až dosud osmnáctiletého prince žádná z lekcí v Domě Porozumění nepřipravila na setkání s tajemnou mladou ženou na Velkém trhu v Banisferu.

Zamyšleně postával u jednoho ze stánku v jižní části tržiště a prohlížel si velké mísy na chlazení vína vyrobené z leštěného stříbra. Stánkař měl také mnoho kvalitních železných hrnců na vaření, ale ty stály třikrát víc než požadoval za chladicí mísy. V těchto velkých mísách byly po okrajích umístěny malé džbánky. Mísy byly tak vysoké kvality, až vypadaly, jako by byly výsledkem pradávného řemeslného umění duskinů. Žádný duskin však nekráčel po světě již tisíc let a tyto mísy nemohly být tak staré. Podstavce mis měly tvar ničitelova pařátu a byly na nich nakreslené scény psů běžících listnatým lesem: menší nádobky byly zdobeny obrázky šlechtice na koni, s připraveným kopím, vrhajícím se na ničitelského mága. Jakmile byly nádobky vsazeny do stříbrných mis, obrázky se navzájem doplnily – mladý šlechtic, bojující s ničitelským mágem, obklopený psy.

Ornamenty byly na chladicích mísách vytvořeny způsobem, s jakým se Gaborn dosud nesetkal. Stříbro bylo opracováno a zdobeno tak nádherně, až to bralo dech.

Gaborn byl natolik uchvácen divy, které se daly spatřit na banisferském trhu, že si ani nevšiml mladé ženy, která se k němu přiblížila, dokud neucítil vůni růžových lístku. (Žena,

která stojí vedle mě, má na sobě šaty, které přechovává v šatníku naplněném růžovými lístky, uvědomil si podvědomě.) I nadále byl však natolik zabrán do prohlížení stříbrných mis, že dospěl k závěru, že žena je jen cizinkou, a že ji rovněž uchvátily nádherné mísy a nádobky. Nepodíval se na ni, dokud ho nevzala za ruku, aby přilákala jeho pozornost.

Uchopila jeho levou ruku do své pravé, lehce mu stiskla prsty a pohladila ho.

Její měkký dotek ho elektrizoval. Nechal svou ruku v jejím sevření.

Možná, pomyslel si, si mě spletla s někým jiným. Vrhl na ni postranní pohled. Byla vysoká a krásná, možná tak devatenáct let, a tmavě hnědé vlasy měla zdobené perleťovými hřebeny. Měla tak černé oči, že dokonce i její bělma měla tmavý nádech. Na sobě měla jednoduchou tmavou hedvábnou róbu se splývavými rukávy – elegantní oděv, který byl velice rozšířen mezi bohatými dámami z Lysly. Mladá dáma měla šaty přepásané hermelínovým opaskem sepnutým stříbrnou sponou ve tvaru květiny, vysoko nad pasem těsně pod pevnými ňadry. Měla nádhernou vznosnou šíji. Přes ramena měla přehozený šál barvy nejtemnějšího šarlatu, který byl tak dlouhý, že jeho třásně spadaly až na zem.

Není jen krásná, usoudil. Je úžasná.

Se spikleneckým výrazem se na něj stydlivě usmála a Gaborn jí s pevně sevřenými rty úsměv oplatil – zmítán současně dychtivostí a znepokojením. Vypadalo to jako jedna z těch nekonečných zkoušek, které pro něj připravovali mistři v Domě Porozumění – ale tohle zkouška nebyla.

Gaborn tu mladou ženu viděl poprvé. Ve velikém městě Banisfer nikoho neznal, i když by se možná mohlo zdát zvláštní, že v tak obrovském městě, s vysokými domy hudby z šedého kamene s exotickými oblouky a s bílými holuby brázdícími modré slunečné nebe nad kaštany, nemá jediného známého. Byla to však pravda. Byl velice daleko od domova.

Stál téměř na kraji tržiště nedaleko od doků u širokého břehu jižního ramene řeky Dwindel – co by kamenem dohodil od Kovářské třídy, kde se od otevřených výhni zvedal

rytmický cinkot kladiv, skřípání ohýbaného železa a odkud se zvedaly sloupy dýmu.

Cítil se provinile, že se nechal tak ukolébat mírumilovností Banisferu. Když se ta žena zastavila vedle něj, ani se nenamáhal na ni pohlédnout. Už dvakrát během života se stal cílem útoku vrahů. Za jejich útoky zaplatili životem jeho matka, jeho babička, jeho bratr a dvě sestry. A přesto se tu Gaborn potloukal stejně lehkomyslně jako sedlák s žaludkem plným medoviny.

Ne, usoudil Gaborn rychle, nikdy jsem ji neviděl; ona ví, že jsem cizinec, a přesto mě drží za ruku. Nanejvýš matoucí.

V Domě Porozumění, v Komnatě Tváří, studoval Gaborn jemnosti komunikace těla – způsoby, jak z očí nepřítele vyčíst jeho tajemství, jak ve vráskách v koutcích úst odlišit stopy obav od údivu či vyčerpání.

Gabornův mistr Jorlis byl moudrý učitel a během několika posledních dlouhých zim se Gaborn ve studiích vyznamenal.

Naučil se, že princové, lupiči, obchodníci a žebráci nosí na tvářích výrazy a zaujímají postoje, které jako by byly součástí jejich předem daného modelu chování a Gaborn ovládl umění napodobit podle svého přání a potřeb kohokoliv z nich. Dokázal si získat pozornost v místnosti plné mladých mužů jednoduše tím, že se postavil s hlavou hrdě vztyčenou, či pouhým odmítavým úsměvem přinutit obchodníka, aby snížil cenu, kterou požadoval za zboží. Oblečený jen v dobrých cestovních šatech se Gaborn naučil sklopit oči na rušném tržišti a hrát nuzáka, který se proplétá davem sem a tam, takže nikdo, kdo jej spatřil, v něm nepoznal prince a jen tu a tam se někdo podivil, kdepak asi ten mladý žebrák vzal tak hezký plášť?

A tak Gaborn dokázal číst v řeči lidského těla a sám zůstal pro ostatní neodhaleným tajemstvím. S dvojitým odkazem rozumových schopností se dokázal naučit nazpaměť tlustou knihu za hodinu. Během osmi let v Domě Porozumění se toho naučil víc, než by většina obyčejných lidí dokázala za celý život soustředěného studia.

Jako Runovládce měl tři odkazy síly a dva vytrvalosti a v boji by dokázal bez obav zkřížit zbraně s mužem dvojnásobné

velikosti. Kdyby se na něj opovážil zaútočil lupič. Gaborn by mu ukázal, jak smrtící může Runovládce být.

Kromě toho v očích světa, vzhledem ke svým několika darům osobního kouzla, vypadal jako úžasně pohledný mladík. Ve městě, jako byl Banisfer se všemi zpěváky a herci ze všech koutů říše, však byl i takový krásný zjev celkem běžný.

Pozorně si ženu, která ho držela, prohlédl a zvažoval její postoj. Vysoko zdvižená, rozhodná brada – ale lehce nachýlená. Otázka. Chystá se mi položit otázku.

Dotek její ruky – dost slabý na to, aby ukazoval na váhavost a dost silný na to, aby vypovídal o… touze vlastnit. Činí si snad na něj nárok?

Že by se mě pokoušela svést? přemýšlel. Ale ne – její postoj o něčem takovém nevypovídal. Kdyby ho chtěla svést, pohladila by ho po zádech, po rameni nebo možná po tváři či po hrudi. I teď, když se ho dotýkala, se od něj držela dál, jako by nechtěla narušit jeho osobní prostor.

Pak pochopil: nabídka k sňatku. Velmi neobvyklé, dokonce i na Heredon. Pro ženu takových kvalit by její rodina mohla snadno dosáhnout uzavření manželství.

Gaborn se domýšlel, že je zřejmě sirotek. Doufá, že se jí podaří najít své štěstí.

Ani tato odpověď ho však plně neuspokojovala. Proč jí sňatek nedomluví nějaký bohatý šlechtic?

Gaborn se zamyslel nad tím, jak se jí asi jeví on sám. Jako syn obchodníka. Hrál obchodníka: a přestože mu bylo osmnáct, nebyl ještě plně vzrostlý. Gaborn měl tmavé vlasy a modré oči, což bylo celkem běžné v Severním Crowthenu. Proto se oblékl jako floutek z tohoto království, který má víc bohatství než vkusu, a který se prochází městem, zatímco jeho otec se zaobírá důležitou prací. Měl na sobě zelené punčochy ke kolenům, nabírané kalhoty a pěknou košili z bílé bavlny s balónovitými rukávy a stříbrnými knoflíky. Přes košili měl oblečenou kazajku z tmavozelené vlny, lemovanou jemnou kůží a zdobenou sladkovodními perlami. Jeho převlek doplňoval klobouk se širokým okrajem, na kterém měl jantarovou sponou připevněné jedno pštrosí pero.

Gaborn se oblékl tímto způsobem, protože chtěl zůstat neodhalen. Cestoval s úmyslem zjistit kvalitu heredonské obrany, na vlastní oči se přesvědčil o skutečném rozsahu bohatství jeho zemí a o vytrvalosti zdejšího lidu.

Ohlédl se ke svému tělesnému strážci Borensonovi. Ulice byly plné lidí a díky stánkům byly velice úzké. Svalnatý mladík v červených kalhotách, svlečený do půli těla, s bronzovou kůží, hnal mezi lidmi stádo asi tuctu koz, které poháněl divokým práskáním biče. Borenson, stojící na druhé straně ulice pod kamenným obloukem vedle dveří do hospody, se při pohledu na Gabornovu ošemetnou situaci široce usmíval. Byl vysoký, měl široká ramena a planoucí hřívu rudých vlasů, hustý plnovous a rozesmáté modré oči.

Vedle Borensona stál vychrtlý chlapík s nakrátko ostříhanými světlými vlasy. Měl kaštanové oči, oblečený byl v prosté hnědavé róbě historiků a na obličeji mu neustále sídlil nesouhlasně zamračený výraz. Tento muž, kterému se podle jeho povolání jednoduše říkalo Den, byl svým způsobem kronikář – stoupenec Časovládců – který Gaborna doprovázel již od dětství, zaznamenávaje každé jeho slovo a čin. Své jméno přijal podle řádu, ke kterému patřil, a který se jmenoval „Den za dnem“. Jako každý člen této sekty se Den vzdal svého jména a identity – když svou mysl propojil s myslí ostatních členů řádu. Den teď Gaborna pečlivě sledoval. Pozorné oči, kterým nic neunikne. Mysl, která si zapamatuje každý detail.

Žena, která Gaborna držela za ruku, sledovala směr jeho pohledu a všimla si tělesného strážce ihned. Na mladém obchodníkovi se strážcem nebylo nic neobvyklého. Obchodník, kterého by sledoval Den, však rozhodně nikterak běžný nebyl. To naznačovalo, že Gaborn je kdosi velmi bohatý a důležitý, možná syn představeného gildy. Ani na základě toho však nebylo pravděpodobné, že by žena dokázala rozpoznat Gabornovu pravou identitu.

Zatahala ho za ruku a vyzvala ho tím, aby ji následoval. Zaváhal.

„Všiml sis zde na trhu něčeho, co tě zaujalo?“ zeptala se ho s úsměvem. Její sladký hlas byl lákavý stejně jako kardamonem ochucené oříškové taštičky prodávané zde na

trhu. Její tón však byl navíc trochu výsměšný. Bylo jasné, že chce vědět, zda Gaborna zaujala. Přesto si však náhodní kolemjdoucí mohli chybně myslet, že s Gabornem hovoří o nádobách na víno.

„Ty mísy jsou vyrobené skutečně mistrně," řekl Gaborn. Využil moc svého Hlasu a vložil do stisku své *ruky* trochu důrazu. Aniž by se dozvěděla proč, mohla dívka uvěřit tomu, že v Domě Porozumění studoval V Komnatě Rukou, jak to často činili bohatí obchodníci. Jen ať si věří tomu, že jsem obchodník.

Prodejce u stánku, který Gaborna až dosud trpělivě ignoroval, nyní vyšel ze stínu, který skýtala plátěná čtvercová střecha stánku a řekl. „Chtěl by snad pán koupit madam pěknou mísu na led?"

Až doteď mu Gaborn musel připadat jen jako obchodníkův syn, který by mohl svému otci říci o nějakém zajímavém zboží, na které narazil. Teď jej možná prodejce začal považovat za novomanžela, který má ženu mnohem krásnější, než je on sám. Bohatí a mocní obchodníci často své dcery a syny vdávali a ženili v mladém věku, aby podpořili nová obchodní spojenectví.

Takže prodejce si teď myslí, že své ženě musím koupil stříbrnou mísu, abych ji rozveselil. Podle něj je taková mladá a krásná žena jistě náročná. Protože ji prodejce nepoznal. Gaborn si pomyslel, že i ona je v Banisferu zřejmě cizinkou. Přicestovala ze severu?

Mladá žena se na prodejce přátelsky usmála. „Myslím, že dnes ne," řekla sladce. „Máte sice krásné mísy, ale doma máme lepší." Otočila se k němu zády a dokonale hrála roli manželky. Její činy jakoby říkaly *takhle by to vypadalo, kdybychom byli manželé. Neměla bych žádné nákladné požadavky.*

Na tváři prodejce se objevil rozčarovaný výraz. Bylo velice nepravděpodobné, že v celém království Rofehavanu byli víc než jeden či dva obchodníci, kteří měli tak krásné mísy na chlazení vína jako on.

Odtáhla Gaborna pryč. Princ náhle pocítil znepokojení. Daleko na jihu nosily občas dámy z Indhopalu prsteny a brože,

ve kterých skrývaly otrávené jehly. Mohly se pokusit vylákat bohatého cestujícího do hospody a pak jej zavraždit a oloupit. Bylo možné, že Gabornova společnice má ve zvyku něco podobného.

Přesto však o tom pochyboval. Rychlý pohled přes rameno mu odhalil, že Borenson vypadá spíš pobaveně než ustaraně. Zasmál se a na tváři se mu objevil ruměnec, jako by se ptal *a kam si myslíš, že jdeš?*

I Borenson byl studentem řeči těla – zvláště pak co se týkalo těla ženského. Nikdy by nepřipustil, aby se jeho pán ocitl v nebezpečí.

Žena stiskla Gabornovu ruku ještě pevněji. Znamená to snad výzvu, aby jí začal věnovat větší pozornost?

„Odpusť mi, jestli se chovám až příliš důvěrně, dobrý pane," řekla. „Stalo se ti někdy, že jsi náhle spatřil nějakou ženu a ucítil jsi, jak tě píchlo u srdce?"

Její dotek ho vzrušoval a Gaborn měl sto chutí uvěřit tomu, že ho skutečně viděla zdálky a hned se do něj zamilovala.

„Ne, dosud nikdy," odvětil. Uvědomoval si však, že je to lež. Už jednou se takto zamiloval.

Slunce je koupalo v paprscích: nebe bylo blankytně modré. Větřík od řeky k nim přinášel teplou sladkou vůni, ve které bylo cítit dozrávající obilí z polí na druhém břehu. V takovém krásném dni, jako byl tento, se každý musel cítit svěže a radostně.

Dlažební kostky na ulici byly ohlazeny dlouhými lety používání. Davem procházelo půl tuctu květinářek, které jasnými hlasy lákaly zákazníky. Lidé se před nimi rozestupovali jako pšenice před závanem větru. Dívky s květinami na sobě měly splývavé šaty a bílé zástěry. Jednou rukou držely konce svých zástěr pozvednuté do výše a ve vzniklé kapse měly různobarevné květiny – zářivě modré chrpy a bílé sedmikrásky, růže s dlouhými stonky s květy temně rudé barvy a broskve. Vlčí mák a svazky sladce vonících levandulí.

Gaborn sledoval procházející dívky a cítil, že jejich krása je stejně ladná jako let skřivana. Věděl, že na jejich úsměvy

nikdy nezapomene. Šest děvčat, všechna s plavými nebo světle hnědými vlasy.

Jeho otec tábořil se svým doprovodem ne víc než pár hodin jízdy odsud. Otec Gabornovi jen zřídkakdy dovolil, aby se vydal na procházku bez silné stráže, ale tentokrát mu tento tajný malý výlet povolil se slovy: „Musíš prostudovat Heredon. Zemi tvoří víc než jen hrady a vojáci. V Banisferu se do této země a jejího lidu zamiluješ stejně jako já.“

Mladá žena mu pevněji stiskla ruku.

Když pohlédla na květinářky, objevil se jí v očích výraz bolesti. Gaborn si náhle uvědomil, jak zoufale ho ta mladá žena potřebuje. Málem se rozesmál, neboť teď už viděl, jak snadno ho mohla očarovat.

Vřele, jako přítel, ji pohladil po ruce. Byl si zcela jistý, že by s ní nemohl nic mít, ale přesto jí přál jen dobré.

„Jmenuji se Myrima…“ řekla a odmlčela se, neboť čekala, že i on se jí představí.

„Překrásné jméno pro překrásnou dívku.“

„A ty jsi?“

„Rozechvělý a ohromený,“ řekl. „Jsi na tom stejně?“

„Ne vždy.“ Usmála se, tichá žádost, aby jí sdělil své jméno.

Borenson, dvacet kroků ze nimi, poklepal pochvou své šavle o projíždějící vůz, což bylo znamení, že opouští své místo u dveří hostince a bude je následovat. Den půjde zřejmě s ním.

Myrima se ohlédla. „Tvůj strážce vypadá dobře.“

„Je to skvělý muž,“ souhlasil Gaborn.

„Cestuješ za obchodem? Líbí se ti Banisfer?“

„Ano a ano.“

Náhle prudce odtáhla ruku. „Jsi dost skoupý na slovo,“ řekla a otočila k němu svou tvář. Její úsměv poněkud pohasl. Možná teď cítila, že Gaborn je pro ni nedobytnou pevností.

„Ano. Tak je to se mnou vždycky. Možná je to chyba v mé povaze,“ opáčil Gaborn.

„Ale proč?“ zeptala se Myrima hravě. Zastavila se u fontány, nad kterou se tyčila socha Edmona Tilermana

držícího vědro se třemi kohoutky; ze kterých prýštila voda na čenichy tří mohutných kanců.

„Protože v sázce jsou životy," odpověděl Gaborn. Posadil se na obrubu fontány a pohlédl do vody. Velcí pulci, vylekaní jeho přítomností, začali vířit vodu. „Když se někomu svěřím, přijímám za něj odpovědnost. Nabízím mu svůj život nebo přinejmenším jeho část. Pokud se někdo svěří mně, neočekávám nic menšího, než že se mi svěří úplně se vším, a že mi s důvěrou vloží do rukou svůj život. Tento vzájemný vztah je… musí určovat, kdo jsem."

Myrima se zamračila, znepokojená jeho vážným tónem. „Ty nejsi obchodník. Ty… mluvíš jako šlechtic!"

Viděl, jak přemýšlí. Musela poznal, že Gaborn není členem rodu Sylvaresta, a že tedy není šlechticem z Heredonu. Takže musí být nějakým cizím hodnostářem, který by se tu stěží jen tak potuloval – v Heredonu, jednom z nejsevernějších království Rofehavanu.

„Měla jsem to poznal hned – podle tvého okouzlujícího půvabu," pokračovala. „Takže ty jsi Runovládce, který přišel studovat naši zemi. Pověz mi, líbí se ti tu dost na to, abys požádal o ruku princeznu Iomu Sylvarestu?"

Gaborn obdivoval způsob, jakým se dobrala ke správným závěrům. „Jsem překvapen tím, jak je vaše země bohatá na zeleň a jak silný je zdejší lid," odvětil Gaborn. „Jste bohatší, než jsem si myslel."

„Myslíš, že tě princezna Sylvaresta bude ochotna přijmout?" Stále pátrala po odpovědích. Přemýšlela, z jakého chudého panství sem přišel. Posadila se vedle něj na obrubu fontány.

Gaborn pokrčil rameny a předstíral menší zájem, než doopravdy cítil. „Znám ji jen z vyprávění," připustil. „Možná, že ji znáš lépe než já. Jak myslíš, že se na mne bude dívat?"

„Jsi dost pohledný," řekla Myrima a pohlédla na jeho široká ramena a dlouhé hnědé vlasy, které mu spadaly zpod kápě. Teď si musela uvědomit, že jeho vlasy nejsou natolik tmavé, aby mohl pocházet z Muyyatinu nebo z některého z indhopalských národů.

Pak prudce vydechla a oči se jí rozšířily.

Rychle vstala a ustoupila, neboť si nebyla jistá, zda má zůstat stát a udělat pukrle nebo před ním pokorně padnout na zem. „Odpusť mi, princi Ordene, nevšimla jsem si té podoby s tvým otcem!“

Myrima ustoupila o tři kroky, jako by si přála, aby se mohla slepě rozeběhnout pryč, neboť teď už věděla, že Gaborn není synem nějakého chudého barona, který vládne na bezvýznamné hromadě kamení, ale že přišel ze samotné Mystarie.

„Ty znáš mého otce?“ zeptal se Gaborn, zvedl se a přistoupil k ní. Vzal ji opět za ruku a snažil se dát jí na vědomí, že se na něm nedopustila žádné urážky.

„Já – viděla jsem ho jednou, když projížděl městem cestou na lov,“ řekla Myrima. „Byla jsem ještě malá. Nemohla bych zapomenout jeho tvář.“

„Vždycky měl rád Heredon,“ řekl Gaborn.

„Ano… ano, přichází sem dost často,“ řekla Myrima, úplně vyvedená z míry. „Já – odpusť mi, jestli jsem tě obtěžovala, můj pane. Nechtěla jsem být dotěrná. Ach…“

Myrima se otočila a začala utíkat.

„Stůj,“ řekl Gaborn a použil malou část moci svého Hlasu, aby ji zastavil.

Zarazila se, jako by ji někdo udeřil pěstí a otočila se k němu. To samé učinilo několik lidí poblíž.

Nepřipraveni na jeho příkaz poslechli, jako kdyby se pravě sami měli v úmyslu zastavit. Když viděli, že nejsou předmětem jeho pozornosti, začali si ho někteří chvilku zvědavě prohlížet a jiní se vydali dál, znervóznělí tím, že se dostali do blízkosti Runovládce.

Borenson a Den se náhle objevili Gabornovi za zády.

„Děkuji ti, že jsi se zastavila. Myrimo,“ řekl Gaborn.

„Ty – se jednoho dne můžeš stát mým králem,“ odpověděla, jako by si sama zdůvodňovala, proč zastavila.

„Opravdu si to myslíš?“ zeptal se Gaborn. „Myslíš, že mne Ioma bude ochotná pojmout za manžela?“ Ta otázka ji udivila. Gaborn pokračoval. „Řekni mi, prosím, co si o tom myslíš. Jsi chytrá a krásná žena. Mohla by ses uplatnit u dvora. Velice mě zajímá tvůj názor.“

Gaborn zadržel dech a čekal na její upřímnou odpověď. Ona nemohla vědět, jak důležitá pro něj ta odpověď je. Gaborn toto spojenectví *potřeboval.* Potřeboval silný lid Heredonu, jeho nedobytné pevnosti, jeho široké rovinaté pláně připravené k obdělávání. Pravda, jeho vlastní země Mystarie byla velmi bohatá – úrodná mnoha tržišti a spoustou lidí – ale po letech bojů dobyl Pán Vlků Raj Ahten konečně inhopalská království. Gaborn věděl, že Raj Ahten se s tím nespokojí. Na jaře vpadne buď do barbarských říší Inkary nebo se obrátí na sever ke královstvím v Rofehavanu.

Ve skutečnosti nezáleželo na tom, kde Pán Vlků zaútočí příště. Gabornovi bylo jasné, že v nadcházející válce nebude schopen patřičně ochránit svůj lid v Mystarii. Potřeboval tuto zemi.

Přestože v Heredonu nebyla žádná větší válka už čtyři sta let, mohutná opevnění v této říši zůstávala nedotčena. Dokonce i pevnost na nízkém vrchu Ingel stojící mezi útesy se dala bránit lépe než většina Gabornových statků v Mystarii. Gaborn potřeboval Heredon. Potřeboval získat ruku princezny Iomy.

Mnohem důležitější, i když by se to neodvážil nikomu přiznat, však bylo, že něco v jeho nitru mu napovídalo, že potřebuje i samotnou Iomu. Proti všemu zdravému rozumu ho sem přivábil jakýsi podivný instinkt. Jako by jeho srdce a mysl byly spojeny neviditelnými žhavými vlákny. Občas v noci, když ležel na posteli a bděl, cítil bodáni, podivnou řezavou bolest, která se mu šířila ze středu hrudi, jako kdyby měl místo srdce rozžhavený kámen. Tato vlákna jako by ho táhla směrem k Iomě. Bojoval s touhou požádat ji o ruku po celý rok, ale nakonec boj prohrál.

Myrima si Gaborna znovu s udivující upřímností prohlédla. Pak se lehce zasmála. „Ne," řekla. „Ioma si tě nevezme."

V její odpovědi nebylo ani stopy po zaváhání. Řekla to prostě, jako by to nebylo nic jiného než pravda. Pak se na něj svůdně usmála. *Ale já tě chci,* říkal její úsměv.

„Zdá se, že si tím jsi jistá.“ Gaborn se snažil, aby jeho hlas zněl věcně. „Je snad problém v mých šatech? Mohu si obléci mnohem příhodnější oděv.“

„Můžeš pocházet z nejmocnějšího království v Rofehavanu, ale… jak to jen říct? Vaše politika je trochu zvláštní.“

Byl to jemný způsob, jak jej obvinit z toho, že je nemorální. Právě tohoto obvinění se Gaborn obával.

„Protože můj otec je pragmatik?“ zeptal se Gaborn.

„Někteří si o něm myslí, že je pragmatik, jiní ho považují za… hrabivce.“

Gaborn se zasmál. „Král Sylvaresta ho považuje za pragmatika… ale jeho dcera si o mém otci myslí, že je lakomec? Řekla to snad?“

Myrima se usmála a tajnůstkářsky přikývla. „Zaslechla jsem zvěsti o tom, že přesně to prohlásila při oslavě zimního slunovratu.“

Gaborna často udivovalo, kolik toho obyčejní lidé vědí o záležitostech šlechty. Věci, které často považoval za dvorní tajemství, se často otevřeně probíraly v hospodách vzdálených stovky mil. Zdálo se, že Myrima si je svými informacemi naprosto jistá.

„Takže ona mou žádost odmítne kvůli mému otci.“

„V Heredonu se říká, že princ Orden je svému otci podobný.“

„Skutečně?“ zeptal se Gaborn. Že by nějaká poznámka princezny Sylvaresty? Možná ji vyřkla, aby popřela možné zvěsti o chystané svatbě. Byla pravda, že Gaborn měl otcovu výchovu. Gaborn však nebyl jako jeho otec. Navíc byl princ přesvědčen, že otec není tak „lakotný“, jak tvrdí Ioma.

Myrima už neměla chuť cokoli říkat. Vytrhla ruku z jeho sevření.

„Ona si mě vezme,“ prohlásil Gaborn. Byl přesvědčen, že dokáže princeznu získat.

Myrima pozvedla obočí. „Proč si to myslíš? Protože by bylo pragmatické uzavřít spojenectví s nejbohatším královstvím v Rofehavanu?“ Zvonivě, pobaveně se rozesmála. Za normálních okolností, kdyby se mu takto vysmál obyčejný

člověk, byl by se Gaborn nasupil. Teď však zjistil, že se směje spolu s ní.

Myrima po něm vrhla úsměv doprovázený postranním pohledem. „Možná, mylorde, až opustíš Heredon, nebudeš odjíždět s prázdnýma rukama."

Další nabídka. *Princezna Sylvaresta si tě nevezme, ale já bych mohla.*

„Byla by hloupost vzdávat lov ještě před tím, než hon začal, nemyslíš?" řekl Gaborn. „V Domě Porozumění, v Komnatě Srdcí, učitel Ibirmarle obvykle říkával ‚Hlupáci se určují podle toho, co jsou. Moudří lidé se určují podle toho, co by mohli být'."

„Pak se obávám, můj pragmaticky princi, že zemřeš starý a osamělý, neboť nikdy nepřestaneš věřit, že se jednoho dne oženíš s Iomou Sylvarestou," odsekla Myrima. „Přeji ti dobrý den."

Obrátila se k odchodu, ale Gaborn ji ještě nemohl nechat jít. V Komnatě Srdcí se také naučil, že občas je nejlepší jednal impulzivně, že ta část mysli, která k nám promlouvá ve snech, nám přikazuje jednat způsobem, kterému nerozumíme. Když Gaborn Myrimě tvrdil, že by se dobře uplatnila u dvora, myslel to vážně. Chtěl ji u svého dvora – ne jako svou ženu, dokonce ani nějako milenku. Intuitivně však cítil, že v ní nalezl spojence. Cožpak mu neřekla „Mylorde"? Stejně dobře mu mohla říkat „Vaše Lordstvo". Ne, ona k němu cítila závazek.

„Počkej, má paní," řekl Gaborn. Myrima se k němu znovu otočila. Zachytila tón jeho hlasu. Když jí řekl „má paní", učinil jí nabídku. Ona věděla, co by od ní očekával: totální odevzdání. Její život. Jako Runovládce byl Gaborn vychován tak, aby od svých vazalů požadoval vše, a proto váhal požádat o něco takového ženu z cizí země.

„Ano. *Mylorde?*"

„Ty máš doma dvě ošklivé sestry, o které se musíš starat?" zeptal se princ Orden. „A hloupého bratra?"

„Jsi bystrý, můj pane," řekla Myrima. „Ale hloupá je má matka, ne bratr." Ve tváři se jí objevily vrásky bolesti. Nesla na ramenou strašlivé břímě. Cena za magii byla vysoká.

Přijmout od jiného odkaz síly, rozumu nebo půvabu bylo samo o sobě dost těžké a navíc bylo nutné přijmout za dotyčného finanční zodpovědnost. Ale bylo to mnohem bolestivější, když ta osoba byla milovaným přítelem nebo příbuzným. Rodina Myrimy musela žít v hrozné chudobě, v beznadějné chudobě, a proto zřejmě cítila, že jí nezbývá nic jiného, než pokusit se o takovou věc – obdařit jednu ženu krásou tří a chytrostí dvou, a pak doufat, že se provdá za nějakého bohatého muže, který všechny zachrání před zoufalstvím.

„Jak jsi získala peníze na přenašeče?“ zeptal se Gaborn. Magická železa, která dokázala vysát požadované atributy z jedné osoby a předat je druhé, byla nesmírně drahá.

„Má matka měla malé dědictví – a všichni čtyři jsme pracovali,“ odvětila Myrima. Hlas se jí zachvěl. Možná, že dřív, před týdnem či dvěma, když zrovna obdržela nové vlastnosti a stala se krásnou, by se při rozhovoru na toto téma rozplakala.

„Jako dítě jsi prodávala květiny?“ zeptal se Gaborn.

Myrima se usmála. „Trávník za naším domem byl plný květin.“

Gaborn sáhl do váčku na peníze a vytáhl zlatou minci. Na jedné její straně byla vyobrazena hlava krále Sylvaresty; na druhé straně bylo Sedm Stojících Kamenů Dunnwoodu, o kterých legenda tvrdila, že podpírají zemi. Neznal sice přesný směnný kurs, ale věděl jistě, že tato mince má dostatečnou hodnotu na to, aby její malou rodinu zabezpečila na několik měsíců. Zvedl její ruku a vložil jí minci do dlaně.

„Já… jsem si to ničím nezasloužila,“ řekla a zapátrala v jeho očích. Možná se bála, že jí právě učinil nějakou neslušnou nabídku. Někteří šlechtici si vydržovali milenky. Gaborn by něco takového nikdy neudělal.

„Ale ano,“ odvětil. „Usmála ses na mě a tak jsi obveselila mé srdce. Prosím, přijmi tento dar. Jednoho dne tu narazíš na bohatého obchodníka,“ řekl Gaborn, „a ten šťastlivec rázem pozná, že mezi vší tou nádherou, kterou lze na banisferském trhu najít, jsi ty to nejkrásnější a nejcennější.“

V úžasu přijala jeho minci. Lidé byli vždycky překvapení, když slyšeli někoho tak mladého jako je Gaborn hovořit s

takovou dvorností, ale pro něj to po letech výcviku Hlasu nebylo nic těžkého. Pohlédla mu do očí s novým respektem, jako by ho teď spatřila poprvé. „Děkuji ti, princi Ordene. Možná… musím teď říct, že jestli tě Ioma přijme, budu její rozhodnutí velebit.“

Otočila se a ladně prošla mezi houstnoucím kroužkem zvědavců, který obklopoval fontánu. Gaborn sledoval ušlechtilou křivku jejího krku, její splývavý oděv a hořící plameny jejího šálu.

Přistoupil k němu Borenson a se smíchem ho poplácal po rameni. „Byl jsi vystaven velkému pokušení, mylorde.“

„Ano, je překrásná,“ zašeptal Gaborn.

„Bylo zábavné to pozorovat. Chvíli stála za tebou a prohlížela si tě jako kotletu na řeznickém pultu. Čekala pět minut,“ – Borenson zvedl ruku s roztaženými prsty – „čekala, až si jí všimneš! Ale ty – ty jsi slepý jako ferin v denním světle! Byl jsi příliš zaměstnaný obdivováním nějakých hloupých mis! Jak sis jí mohl nevšimnout? Jak jsi ji mohl ignorovat? Ach jo!“ Borenson znechuceně pokrčil rameny.

„Nechtěl jsem se tě nijak dotknout,“ odvětil Gaborn a pohlédl Borensonovi do tváře. Přestože byl Borenson jeho tělesný strážce a jako takový by se měl mít neustále na pozoru před vrahy, kteří by chtěli jeho pána sprovodit ze světa, pravda byla taková, že obrovitý chlapík byl pěkný děvkař. Nedokázal přejít po ulici, aniž by si zálibně nepomlaskával pokaždé, když potkal nějakou ženu s ladnými křivkami. A pokud nebyl s nějakou ženou alespoň jednou týdně, pomlaskával si i nad ženami, které neměly o nic ladnější tvary než taška pastiňáků. Jeho kolegové strážní občas vtipkovali, že žádný vrah, který by se skryl v ženském výstřihu, by nikdy neunikl jeho pozornosti.

„Ach, já se necítím dotčeně,“ řekl Borenson. „Možná spíš udiven. Překvapen. Jak sis jí mohl nevšimnout? Vždyť jsi ji musel alespoň cítit.“

„Ano, voněla velmi pěkně. Dává si do šatníku růžové lístky.“

Borenson dramaticky obrátil oči v sloup a odfrkl si. Obličej mu zrudl a Gaborn si všiml záblesku vzrušení v jeho

očích. Přestože se jeho osobní strážce tvářil, jako že vtipkuje. Gabornovi neuniklo, že Borensona ta severská kráska zaujala víc, než je ochoten připustit. Kdyby teď Borenson neměl práci, už by se za ní dávno rozběhl „Alespoň bys jí mohl dovolit, aby tě vyléčila z těžkého případu panictví, kterým trpíš, mylorde!“

„To přece pro chlapce v mém věku není nic neobvyklého,“ řekl Gaborn a cítil se uražen. Borenson s ním občas mluvil, jako kdyby byl Gaborn jeho hospodský kumpán.

Borenson zrudl ještě víc. „Bylo by ti s ní dobře, mylorde!“

„Kromě toho,“ pokračoval Gaborn, který věděl, jaký rozruch v království by způsobilo, kdyby na svět přivedl levobočka, „lék je často mnohem dražší než nemoc.“

„Myslím, že zrovna *tenhle* lék stojí za jakoukoliv cenu,“ řekl Borenson toužebně a pokývnul směrem, kterým odešla Myrima.

V Gabornově hlavě se náhle zrodil plán. Jeden slavný geometr mu kdysi řekl, že když objevil řešení složitého výpočtu, věděl, že jeho odpověď je správná, protože o tom byl přesvědčený až do hloubi duše. V tuto chvíli, když Gaborn uvažoval, že si tu mladou ženu odvede domů do Mystarie, měl ten samý pocit *správnosti.* Kromě toho v tomto směru cítil stejné nutkání, které ho přivedlo až sem do této země. Znovu zatoužil po tom dovést Myrimu do Mystarie a náhle uviděl způsob, jak to udělat.

Mrkl na Borensona, aby si ověřil správnost svých záměru. Strážce stojící po jeho boku byl o více než hlavu vyšší než Gaborn a měl rudé tváře, jako by ho jeho vlastní myšlenky přiváděly do rozpaku. Vojákovy rozesmáté modré oči jako by zářily vnitřním světlem. Nohy se mu třásly, přestože Gaborn ho nikdy neviděl třást se v bitvě.

Myrima na konci uličky došla k rohu a zrychlila chůzi. Borenson káravě zavrtěl hlavou jako kdyby se ptal *jak jsi ji mohl nechat odejít?*

„Borensone,“ zašeptal Gaborn, „pospěš za ní. Zdvořile se jí představ a pak ji přiveď zpátky ke mně, ale během chůze si s ní rozprávěj. Nemusíte zpátky nijak spěchat. Řekni jí, že ji prosím, jestli by mi nevěnovala chvilku svého času.“

„Jak si přeješ, mylorde," řekl Borenson. Rozeběhl se tím hladkým způsobem, kterého byli schopni jen ti, kteří dostali odkaz zvýšení metabolismu: mnozí lidé v davu obrovitému válečníkovi spěšně ustupovali z cesty a Borenson si s lehce razil cestu mezi těmi, kteří byli pomalí či neochotní, než aby mu uhnuli.

Gaborn nevěděl, jak dlouho bude Borensonovi trvat, než ženu dostihne, a proto mezitím přešel do stínu, který skýtala střecha hospody. Den ho následoval. Společně se zastavili, obtěžováni včelím rojem. Před hospodou byla „voňavá zahrada" v severském stylu. Na došcích střechy rostly modré svlačce a v paletách a v květináčích pod okny kvetly rostliny všeho druhu: bledé zimolezy se rozprostíraly po zdech jako zlaté slzy: sléz se kýval ve větru a jeho květy připomínaly nádherné perly či bílé krystalky ledu: obří mandevila, růžová jako východ slunce, byla téměř zadušená jasmínem. Mezi růžovými keři, porůstajícími každou zeď, prosvítaly broskve. Na zemi rostla máta peprná, heřmánek, citrónová verbena a další koření.

Většina severských hospod byla zdobena podobnými květy. Pomáhalo to zakryl někdy nepříjemné pachy tržiště a rostliny, pěstované na zahradách, se daly využil do čajů a ke kořenění jídel.

Gaborn ustoupil zpět do slunečního světla, aby unikl těžké vůni květin. Jeho nos byl příliš citlivý, než aby mu dovolil zůstat.

Borenson se vrátil za chvilku a jeho mohutná pravačka jemně spočívala na Myrimině lokti, jako by ji chtěl zachytit, pokud by uklouzla na dlažebních kostkách. Byl na ně hezký pohled.

Když oba dva došli až k němu, Myrima se lehce uklonila. „Mylord si přál se mnou mluvit?"

„Ano," odvětil Gaborn. „Vlastně jsem chtěl, aby ses setkala s Borensonem, mým strážcem." Jak bylo v Mystarii zvykem, vynechal slovo *tělesným.* „Je mým strážcem již po šest let a dnes je kapitánem mé osobní gardy. Je to skvělý muž. Podle mého názoru v Mystarii jeden z nejlepších. Určitě je nejlepší voják."

Borensonovi zrudly tváře a Myrima na obrovského vojáka vzhlédla. Tajnůstkářsky se usmála a odhadovala ho pohledem. V této chvíli už si jistě musela všimnout, že Borenson má zlepšený metabolismus. Rychlost jeho reakcí a zjevná neschopnost odpočívat toho byly neklamnou známkou.

„Borenson byl nedávno povýšen do hodnosti barona říše a k tomuto titulu mu přináleží země a sídlo v… drewverské oblasti.“ Gaborn si okamžitě uvědomil svou chybu. Dávat mu tak velkou državu bylo neuvážené. Protože už však ta slova vyřkl…

„Mylorde, vůbec nevím –“ začal říkal Borenson, ale Gaborn ho mávnutím umlčel.

„Jak jsem říkal, bylo to nedávné povýšení.“ Drewverský statek byla velká država a patřilo k ní víc země, než by Gaborn normálně věnoval vyznamenanému vojákovi za celoživotní službu. Předtím však neměl čas o tom tolik uvažovat, takže už se stalo. Gaborn však nyní dospěl k závěru, že tento náhlý, velkorysý čin mu získá ještě pevnější Borensonovu věrnost – která byla i tak zcela neotřesitelná. „V každém případě. Myrimo, jak vidíš, Borenson strávil mnoho času v mých službách. Potřebuje ženu, která by mu pomáhala spravovat jeho državy.“

Na překvapení v Borensonově tváři bylo radost pohledět. Obrovitý muž byl touto severskou kráskou zjevně unesen a Gaborn byl přesvědčen, že ho nebude muset nijak popohánět, aby si ji vzal.

Myrima si s odstupem prohlížela strážcovu tvář, jako by si poprvé povšimla jeho silné čelisti a impozantních svalů, které se nadouvaly pod vestou. Nemilovala ho, ještě ne. Možná, že ho nikdy milovat nebude. Toto bylo dohodnuté manželství a vzít si muže, který svůj život žije dvakrát rychleji než vy, a který zestárne a zemře, zatímco vy budete dosahovat středního věku, jistě nebyla nikterak atraktivní vyhlídka. Myrima pečlivě zvažovala výhody a nevýhody Gabornovy nabídky.

Borenson stál zkoprněle na místě jako chlapec přichycený při kradení jablek. Jeho výraz napovídal, že on už všechna pro a proti dávno zvážil a nedychtí po ničem jiném než po svatbě.

„Říkal jsem ti, že by ses podle mého názoru uplatnila u dvora," řekl Gaborn Myrimě. „Byl bych rád, kdyby to byl můj dvůr."

Dívka určitě pochopila, co tím myslí. Žádný Runovládce si ji nikdy nevezme. To nejlepší, v co mohla doufat, byl nějaký bohatý obchodník toužící po krásné mladé ženě.

Gaborn jí nabízel postavení spojené s mocí – mnohem víc, než by mohla dosáhnout za normálních okolností – s vysoce postaveným a dobře vychovaným mužem, jehož život ho odsoudil k podivné a osamělé existenci. V nabízeném sňatku se neskrýval žádný příslib lásky, ale Myrima byla koneckonců pragmatická žena, která si přivlastnila krásu svých sester a moudrost své matky. S těmito dary musela přijmout i odpovědnost za své zubožené příbuzné. Věděla, jaké závazky s sebou přináší moc. Byla dokonalou ženou na to, aby zaujala své místo v Mystarii.

Na dlouhou chvíli se zahleděla Borensonovi do očí a její tvář a ústa náhle ztvrdly, když pečlivě zvažovala nabídku. Gaborn dokázal z jejího výrazu vyčíst, že Myrima si je vědoma závažnosti svého rozhodnutí.

Téměř nepostřehnutelně přikývla a zpečetila tak dohodu.

Borenson neprojevil ani nejmenší známku váhání, jaké původně při jednání s Myrimou projevoval Gaborn. Strážce uchopil její jemnou ručku do obou svých.

„Musíš pochopit, krásná paní, že bez ohledu na to, jak moc tě budu milovat, má věrnost bude vždy patřit především mému pánu," řekl.

„Tak to má být," odvětila Myrima měkce a zlehka přikývla.

Gabornovi poskočilo srdce. Získal jsem její lásku stejně jistě, jako Borenson získal její ruku, pomyslel si.

V tu chvíli se cítil podivně – jako kdyby se ocitl v sevření nějaké veliké moci. Měl pocit, že by tu moc dokázal cítil, jako vanoucí vítr, který krouží kolem – neviditelný, mocný, všepohlcující.

Gabornovi se rozbušilo srdce. Rozhlédl se kolem a byl si jistý, že tento zdroj emocí musí mít nějakou příčinu – chvění země připravující se na zemětřesení, blížící se bouře. Nevšiml

si však ničeho neobvyklého. Ostatní nevypadali nikterak znepokojeně.

On však přesto cítil… zemi chystající se pohnout se mu pod nohama – jako by se skály chtěly roztrhnout nebo obživnout.

Byl to vzdálený, nesmírně podivný pocit.

Stejně náhle, jako se pocit neznámé síly objevil, tak také zmizel. Jako vánek ohýbající stvoly trávy na louce, neviděný, ale přesto narážející na vše, co mu stojí v cestě.

Gaborn si ustaraně otřel pot z čela. Urazil jsem tisíc mil, abych odpověděl vzdálenému, neslyšnému volání. A teď tohle?

Připadalo mu to bláznivé. Obrátil se na ostatní. „Cítíte – cítíte něco?“

TŘI: O JEZDCÍCH A PĚŠCÍCH

Když Chemoise dostala zprávu o tom, že se její nastávající stal během hlídky obětí útoku nějakého obchodníka s kořením, bylo to, jako by ranní slunce náhle zčernalo a ztratilo sílu ji zahrát. Její tvář náhle vypadala, jako by byla vymodelována z jílu, ztratila veškerou barvu a její duch jako by opustil tělo.

Princezna Ioma Sylvaresta se na Chemoise, svou dvorní dámu, Strážkyni Cti a nejdražší přítelkyni, dívala a zoufale si přála přijít na něco, co by měla udělat. Kdyby tu byla lady Jolena, ta by věděla co s tím. Starší dvorní dáma však byla před několika týdny odvolána pryč, aby se mohla postarat o svou babičku, která onemocněla.

Ioma, její Den a Chemoise ráno seděly v Královnině zahradě keřů u velkého vypravěčova kamene, který měl tvar U, a četly si nejnovější romantické poemy, které sepsal Adallé, když tu mezi ně vpadl kaprál Clewes a vytrhl je z jejich zasněné nálady.

Řekl jim tu novinku: šarvátka s opilým obchodníkem. Asi před hodinou. Kočičí podloubí. Seržant Dreys. Bojoval statečně. Blízko smrti. Rozpáraný od břicha až po hrudník. Když padal, volal Chemoise.

Chemoise tu zprávu přijala stoicky, pokud se o sochách dá říct, že jsou stoické. Seděla vzpřímeně na kamenné lavici, její ořechově hnědé oči byly rozostřené a její dlouhé vlasy barvy pšenice povívaly ve větru. Když Ioma četla, splétala Chemoise věnec ze sedmikrásek. Teď si jej položila do klína, na sukni z

korálově zbarveného šifónu. Bylo jí šestnáct a měla zlomené srdce. Svatba se měla uskutečnit za deset dnů.

Přesto se však neodvážila ukázat své emoce. Správná dáma by měla být schopna snášet takové zvěsti statečně. Čekala, až jí dá Ioma svolení, že muže vyrazit za svým snoubencem.

„Děkuji ti. Clewesi," řekla Ioma kaprálovi stojícímu v pozoru. „Kde je Dreys teď?"

„Uložili jsme ho do obytné místnosti vedle Královské Věže. Neodvážil jsem se ho přenášet někam dál. Ostatní jsme uložili u řeky."

„Ostatní?" zeptala se Ioma. Seděla vedle Chemoise: teď děvče uchopila za ruku. Byla chladná, tak chladná.

Clewes byl na to, aby měl tak nízké postavení, hodně starý. Jeho zastřižený vous byl ježatý jako strniště. Vyčníval mu zpod železné pikenýrské kápě.

„Ano, princezno," řekl a poprvé od chvíle, kdy vpadl do zahrady, si vzpomněl, jak Iomu správně oslovovat. „V boji padli dva členové Městské Stráže. Zeman Poll a sir Beauman."

Ioma se otočila k Chemoise. „Běž za ním," řekla.

Dívka nepotřebovala žádné další pobízení. Vyskočila a rozeběhla se cestou mezi keři k malé dřevěné pevnostní bráně, otevřela ji a zmizela za kamennou zdí.

Ioma nechtěla zůstávat příliš dlouho sama v kaprálově přítomnosti, když s ní nebyl nikdo jiný než Den, který nenápadně postával pár kroků odtud. Nebylo by to vhodné. Chtěla mu však položil několik otázek.

Ioma vstala.

„Nejdete se snad podívat na seržanta, nebo ano, princezno?" zeptal se Clewes. Musel si všimnout hněvu, který se jí objevil v očích. „Chci říct – je to ošklivý pohled."

„Viděla jsem zraněné muže už dřív," odvětila klidně. Vyhlédla ze zahrady na město. Zahrada, malý kousek trávy s upraveným živým plotem a několika keři, se nacházela za Královskou Hradbou, druhou ze tří městských hradeb. Odsud viděla čtyři královské gardisty, kteří přecházeli na ochozu sem a tam. Za nimi na východě leželo pod ochranou Vnější hradní zdi městské tržiště. Ulice na tržišti tvořily obrovitý propletenec – břidlicové střechy, některé pokryté vrstvou

písku a olova, tvořily úzké propasti nad kamennými uličkami. Tu i tam bylo vidět kouř stoupající z ohňů na vaření. Pod ochranou městských hradeb mělo své statky čtrnáct nižších šlechticů.

Ioma si prohlížela oblast, kde se nacházelo Kočičí podloubí, úzká Trhovecká ulička těsně vedle Mléčného trhu. Proutěně domy obchodníků byly v těch místech pokreslené stíny červené, kanárkové a barvy lesní zeleně, jako kdyby jasné barvy mohly zakrýt obecnou sešlost budov, které na svých podemletých základech stály po pět set let.

Pohled na město se dnešního dne nijak nelišil od včerejška. Viděla jen vrcholky střech; ani známka po vrazích.

Za městskými hradbami, za farmami a poli se stohy sena, se mezi zarudlými kopci Dunnwoodu podél mnoha mil cesty z jihu na západ zvedala malá mračna prachu. Lidé ze vzdálených království cestovali na trh. Už teď byli před hradní branou postaveny tucty hedvábných barevných pavilonů. Během několika následujících dnů se městská populace z původních deseti tisíc obyvatel změní na čtyř nebo pětinásobek tohoto počtu.

Ioma pohlédla zpátky na kaprála. Clewes vypadal jako chladnokrevný muž, a proto ho sem zřejmě poslali se špatnou zprávou. Byl po nedávném boji potřísněný krví. Ioma si toho všimla až teď. Její šarlatová barva zamazala kaprálovy boty, zaschlou krev měl i na vyšitém stříbrném kanci, jenž zdobil jeho černou uniformu. Kaprál zřejmě osobně odnesl seržanta Dreyse do obytné místnosti.

„Takže ten chlap zabil dva muže a třetího zranil," řekla Ioma. „To jsou těžké ztráty na pouhou rvačku. Zabil jsi toho obchodníka s kořením osobně?" Jestli ano, rozhodla se, dostane kaprál odměnu. Možná zdobenou sponu.

„Ne, paní. Zranili jsme ho, ale je naživu. Pochází z Muyyatinu. Chlapík jménem Hariz al Jwabala. Neodvážili jsme se ho zabít. Chtěli jsme ho vyslechnout." Kaprál se poškrábal na nose a bylo na něm vidět, že by si to s vrahem raději okamžitě vyřídil.

Ioma se vydala k bráně vnější zdi s úmyslem připojit se k Chemoise. Pokývnutím kaprálovi přikázala, aby ji následoval, stejně jako její Den.

„Chápu…“ řekla Ioma zvolna. Takže bohatý obchodník z podezřelého národa. Přišel do města na trh, který se bude pořádat příští týden. „A co dělal obchodník s kořením z Muyyatinu před úsvitem v Kočičím podloubí?“

Kaprál Clewes se kousl do rtu, jako kdyby se mu nechtělo odpovídat, a pak řekl chladně: „Špehoval, ptáte-li se na můj názor.“ V jeho hlase zazněla potlačovaná nenávist a kaprál odtrhl pohled od kamenného chrliče na ochozu věže a kradmo pohlédl na Iomu, aby zjistil její reakci.

„To se ptám,“ řekla Ioma. Clewes spěchal otevřít bránu a nechal Iomu a její Den projít.

„Prohledali jsme hospody,“ řekl kaprál Clewes. „Ten obchodník v noci nepopíjel ani v jedné z nich, protože jinak bychom ho po deseti zazvoněních vyprovodili z obchodnické čtvrti. Takže se rozhodně nemohl opít za městskými hradbami, a když už o tom mluvíme, já pochybuji, že byl vůbec opilý. Z dechu mu byl cítit rum, ale jen velmi slabě. Klidně si mohl alkoholem jen propláchnout ústa, aby mohl předstírat, že je opilec. Kromě toho neměl důvod plížit se v noci ulicemi, pokud ovšem nechtěl špehovat hradební zdi a pokusit se spočítat stráže! Takže když byl chycen při činu, co udělal? Předstíral opilost, čekal, až se k němu Dreys přiblíží, a pak na něho zaútočil nožem!“ Clewes s prásknutím zavřel bránu.

Hned za kamennou zdí mohla Ioma vidět do prostoru mezi vnějším a vnitřním opevněním. Stál tam hlouček asi tuctu královských gardistů, kteří se shromáždili kolem těl mrtvých a umírajících. Nad seržantem Dreysem klečel lékař a nad nimi stála Chemoise se shrbenými rameny a pažemi pevně přitisknutými na hruď. Ze zeleného trávníku se pomalu zdvihala ranní mlha.

„Chápu,“ zašeptala Ioma s bušícím srdcem. „Takže vy toho muže vyšetřujete?“ Teď, když byli všem na očích, se Ioma zastavila u zdi.

„Přál bych si, abych mohl!“ řekl kaprál Clewes. „Osobně bych mu rozvázal jazyk! Ale zrovna teď to mezi všemi

obchodníky z Muyyatinu a Indhopalu doslova vře. Žádají Jwabalovo propuštění. Vyhrožují, že v opačném případě budou bojkotovat veletrh. A tato hrozba vyděsila Pána Trhu: Představený Gildy Hollicks navštívil samotného krále a požadoval propuštění toho obchodníka! Věříte tomu? Vždyť je to špión! Chce po nás, abychom propustili vraha a špióna!“

Ioma tuto novinku vyslechla s překvapením. Bylo neobvyklé, že Hollicks si vyžádal audienci u krále hned o svítání a neobvyklé bylo i to, že jižní obchodníci hrozili bojkotem. To všechno vypovídalo o nějakých velkých záležitostech, které se zřejmě vymkly kontrole.

Ohlédla se přes rameno. Její Den, drobná žena s tmavými vlasy, s neustále pevně stisknutými zuby, pozorně poslouchala opodál. Tiše stála před branou a hladila hubené žluté kotě, které držela v náručí. Ioma z její tváře nedokázala vyčíst žádnou reakci. Možná, že Den chápala, co je ten špión zač a věděla, kdo jej poslal. Všichni členové jejího řádu však za každou cenu zůstávali neutrální a neúčastnili se politických záležitostí. Nikdy neodpovídali na žádnou otázku, která by se těchto záležitostí týkala.

Ioma se zamyslela. Kaprál Clewes má nejspíš pravdu. Ten obchodník bude zřejmě špión. Vždyť i její otec měl špióny v indhopalských královstvích.

Jestli však je ten zabiják zvěd, bude nemožné to prokázat. Přesto však zabil dva městské strážné a zranil Dreyse, seržanta královské gardy – a už kvůli tomu by měl podle práva ten obchodník zemřít.

V Muyyatinu však nemohl být popraven muž, který spáchal zločin ve stavu opilosti, i kdyby to byl zločin vraždy.

Což znamená, že kdyby její otec vynesl rozsudek smrti, budou to Muyyatinci – a všichni jejich indhopalští příbuzní – považovat za nespravedlnost.

Proto vyhrožují bojkotem.

Ioma zvažovala možné důsledky takového bojkotu. Jižní obchodníci prodávali převážně koření – pepř, muškát a sůl na dochucování masa: kari, šafrán, skořici a další koření, které se dává do jídla: léčivé byliny. Ale obchodníci přiváželi i další věci. Kamenec, který se používal při barvení a vydělávání

kůží, indigo a další látky nutné ke zpracováni heredonské vlny. A přiváželi i další kvalitní zboží – slonovinu, hedvábí, cukr, platinu, rudé železo.

Pokud obchodníci vyhlásí bojkot veletrhu, uštědří těžký úder přinejmenším tuctu průmyslových odvětví. A co je ještě horší, bez koření, pomocí kterého se dalo uchovávat jídlo, budou mít heredonští chudí potíže přečkat zimu.

A tak letošní Pán Trhu, představený gildy Hollicks – který jako představený barvířské gildy bude muset v případě, že bojkot uspěje, čelil krachu – vynakládal veškerý svůj vliv na to, aby byl požadavek jižních obchodníků splněn. Ioma neměla Hollickse ráda. Příliš často žádal krále, aby zvýšil dovozní daně na zahraniční látky, neboť doufal, že tak zvýší své vlastní příjmy. Ale i Hollicks potřeboval obchod s indhopalským zbožím.

Stejně tak zdejší heredonští obchodníci zoufale potřebovali prodávat svou vlnu, kvalitní plátno a ocel cizincům. Většina obchodníků z měšťanských vrstev měla velké sumy peněz buď vázány v půjčkách nebo je měli sami vypůjčené. Pokud by došlo k bojkotu, stovky bohatých rodin by zbankrotovaly. A šlo by o bohaté rodiny z Heredonu, které platí daně, z nichž král Sylvaresta vydržuje své rytíře.

Kromě toho i sám král Sylvaresta měl osobní zájmy v tuctech nižných obchodu. Ani on si nemůže dovolit bojkot.

Ioma cítila, jak jí vře krev v žilách. Pokusila se přijmout nutnost nevyhnutelného. Její otec bude přinucen špióna propustit, poddat se tlaku obchodníků. Ale jí se to nelíbilo.

Ioma velmi dobře věděla, že její rodina si z dlouhodobého hlediska nemůže takovéto usmíření dovolit: je jen otázkou času, kdy Raj Ahten, indhopalský Pán Vlků, vyhlásí spojeným královstvím Rofehavanu válku. Prozatím sice obchodníci z Indhopalu překračovali poušť a hory, ale příštího roku – nebo rok po tom – se obchod muže zastavil.

Proč tedy nepřerušit obchod hned teď? přemýšlela Ioma. Její otec může zboží, které sem přivážejí cizí karavany, jednoduše zabavit – a začít tak válku, které se dlouho snažil zabránil.

Věděla však, že tohle její otec neudělá. Na to byl král Jas Laren Sylvaresta příliš charakterní muž.

Ubohá Chemoise! Její snoubence byl na prahu smrti a naděje na pomstu žádná.

Ta dívka nemá nikoho. Její matka zemřela mladá: její otec, Spravedlivý Rytíř, byl zajat před šesti lety, při plnění úkolu v Avenu.

„Děkuji ti za informace," řekla Ioma kaprálu Clewesovi. „Promluvím si o této záležitosti s otcem."

Ioma si nyní pospíšila k hloučku vojáků. Seržant Dreys ležel na nosítkách uprostřed trávníku. Přes sebe měl přehozenu bílou pokrývku, která ho zakrývala až ke krku. Pokrývkou prosakovala krev. Krev také seržantovi vytékala z koutku úst. Bledou tvář měl pokrytou potem. Šikmý úhel paprsku ranního slunce ho ponechával v milosrdném stínu.

Kaprál Clewes měl pravdu, Ioma by se na to neměla dívat. Všechna ta krev, zápach proděravěných vnitřností a blížící se smrti – z toho všeho se jí zvedal žaludek.

Několik dětí z hradu bylo již takhle časně vzhůru a stalo se svědky této neblahé události. Děti se dívaly na Iomu, v očích bolest a hrůzu, jako by doufaly, že princezna se usměje a dá všechno do pořádku.

Ioma si pospíšila k jednomu malému devítiletému děvčátku jménem Jenesa, objala je kolem ramen a zašeptala: „Prosím, odveď odsud ostatní děti."

Třesoucí se Jenesa Iomu krátce objala a pak odběhla vyplnit její příkaz.

Nad Dreysem klečel lékař. Zdálo se však, že nikam nespěchá. Pouze si zraněného vojáka prohlížel. Když spatřil Iomu a všiml si jejího tázavého pohledu, zavrtěl pouze hlavou. Nemohl nic dělat.

„Kde je bylinkář Binnesman?" zeptala se Ioma, neboť čaroděj byl lékaři ve všech ohledech nadřazen.

„Odešel – sbírá ratič. Vrátí se nejdříve v noci."

Ioma rozčarovaně potřásla hlavou. Její hlavní lékař si vybral ten nejhorší možný čas na to, aby sháněl bylinky, které by z hradu dokázaly vyhnat pavouky. Nemohla mu to však vyčítat. Noci byly čím dál tím chladnější a ona sama si včera

Binnesmanovi stěžovala na pavouky, kteří v jejím pokoji hledali teplo.

„Obávám se, že tu není nic, co bych mohl udělat," řekl lékař. „Neodvažuji se s ním hýbat, neboť hodně krvácí. Nemohu mu sešít rány, ale ani je nemohu nechat otevřené."

„Mohu mu poskytnout svou životní sílu," zašeptala Chemoise. „Dám mu odkaz." Byla to nabídka učiněná z čisté lásky. Ioma si velmi vážila oběti, kterou byla Chemoise připravena přinést.

„Pokud to uděláš, myslíš, že ti za to tvůj milý poděkuje?" zeptal se lékař. „Pokud bys při nejbližší chřipkové sezóně zemřela, pěkně by tvůj dar proklínal."

Byla to pravda. Chemoise byla sladká dívka, ale nevykazovala žádné známky toho, že by měla víc životní síly než kdokoliv jiný. V zimě se vždycky snadno nakazila chřipkou. Kdyby se ve prospěch seržanta Dreyse vzdala své odolnosti, zeslábla by a byla by mnohem náchylnější k různým chorobám. Nikdy by už nebyla schopná mít dítě, neboť by je nedokázala donosit.

„Ale vždyť je to právě dar životní síly navíc, díky kterému je stále ještě naživu," namítla Chemoise. „Ještě trochu – a mohl by to přežít."

Lékař zavrtěl hlavou. „Zvýšení kterékoliv vlastnosti, dokonce i zvýšení životní síly, způsobuje tělu zpočátku šok. Rozhodně bych to nezkoušel. Můžeme jen čekat a doufat, že se z toho dostane sám…"

Chemoise přikývla. Poklekla a cípem své šedé sukně otřela Dreysovi krev, která mu bublala v koutku úst. Dreys dýchal ztěžka, jako by každý výdech měl být jeho poslední.

„Už takhle sípe dlouho?" zabědovala Ioma.

Lékař nepostřehnutelně zavrtěl hlavou, aby si Chemoise jeho gesta nevšimla. Dreys umíral.

Takto ho sledovali po dlouhou hodinu, během které Dreys sípal stále víc, jeho nádechy byly stále kratší, až nakonec otevřel oči. Díval se, jako by se právě probudil z nepokojného spánku.

„Kde?" zasípěl a upřeně zíral Chemoise do tváře.

„Myslíš, kde je ta kniha?“ zeptal se jeden z hradních gardistů. „Máme ji – dali jsme ji králi.“

Ioma se divila, o čem to gardista mluví. Pak se Dreysovi na rtech objevily krvavé bubliny, jeho tělo se prohnulo do křečovitého oblouku a seržant s posledním vypětím sil uchopil Chemoise za ruku.

Po chvíli přestal dýchat.

Chemoise si přitiskla jeho hlavu do klína, naklonila se k němu a vášnivě zašeptala: „Chtěla jsem přijít. Chtěla jsem se s tebou dnes ráno setkal…“

Pak propukla v pláč. Gardisté a lékař poodstoupili stranou a chvilku ji nechali, aby vyřkla několik posledních láskyplných slov pro případ, že by Dreysův duch ještě neopustil umírající tělo. Když domluvila, vstala.

Jedině kaprál Clewes stále čekal za ní. Vytáhl svou bojovou sekeru a pozdravil tím, že se ostřím dotkl kroužkové kápě na čele. Nezdravil však Iomu, ale Chemoise.

Pak sekeru zasunul za opasek a měkce zopakoval to, co říkal už předtím. „Když padal, volal tě. Chemoise.“

Chemoise se probrala ze zamyšlení, pohlédla na kaprála Clewese a řekla: „Tak to je tedy malý zázrak. Většina mužů, když jsou takhle zranění, dokáže jenom vykřiknout a pak se počurají bolesti.“

Tato odpověď měla stejný efekt, jako by muže, který jí přinesl špatné zprávy, udeřila do tváře. „Přesto ti však děkuji, kaprále Clewesi, za hezký příběh, který sis vymyslel, abys utišil mou bolest.“

Kaprál dvakrát zamrkal, odvrátil se a zamířil k Věži gardistů.

Ioma položila Chemoise ruku na záda. „Pojď, seženeme nějaké ručníky a upravíme ho na pohřeb.“

Chemoise na ni zírala, a pak se jí rozšířily oči, jako by si právě vzpomněla na něco důležitého. „Ne!“ řekla. „Ať se o to postará někdo jiný. Na tom nezáleží. On je – jeho duch tady není. Pojď se mnou, já vím, kde je!“

Chemoise se rozběhla ulicí směrem ke Královské Bráně.

Vedla Iomu a její Den dolů přes tržiště, pak skrze Vnější Bránu a přes příkop. Pole za příkopem byla plná obchodníků,

kteří přicházeli na trh, jižanů v jejich jasných hedvábných stanech barvy šarlatu, zeleni a šafránové žluti. Pavilóny stály na jižním kopci a dosahovaly až k okraji lesa, kde se popásaly tisíce mul a koní z karavan.

Chemoise se za příkopem otočila doleva a šla po cestě podél vody k náspu východně od hradu. Z řeky Wye byl k hradnímu příkopu prokopán kanál, kterým proudila voda: stavidlo oddělovalo kanál od řeky.

Odtud bylo proti proudu vidět na čtyři zbývající oblouky starého kamenného mostu, který spojoval oba břehy řeky, jež se na slunci blyštila jako stříbro. Za starým mostem stál nový most – který byl postaven mnohem lépe, ale který však postrádal nádhernou starobylost starého mostu, připomínky heredonských Runovládců z dávných časů, bojujících veliké bitvy.

Ioma se často divila, proč její otec nenechal starý most strhnout a sochy, které ho zdobily, nepřemístil na nový most. Když se na něj však dívala teď, pochopila. Staré sochy se rozpadaly a jejich kámen byl zvětralý díky letům, po které byl vystaven slunci a ledu a drolen lišejníky, jejichž zeleň pokrývala téměř celé sochy. Na těchto starobylých sochách bylo cosi malebného a úctyhodného.

Místo, kam Chemoise Iomu vedla za duchem seržanta Dreyse, bylo velmi tiché. Voda v kanálu se převalovala tak pomalu, jako by to byl med, jak bylo na sklonku léta obvyklé.

Vysoké hradební zdi se tyčily osmdesát stop nad násep a ve vodě v příkopu se odrážel jejich namodralý stín. Nebylo slyšet žádné zurčení. Ve stínech kvetly růžové vodní lilie. Vodní hladinu zde nečeřil ani náznak vánku.

Rostla zde svěží tráva. Kdysi tu přes řeku rozpínal své větve mohutný dub, ale zásah blesku ho rozetnul vedví a sluneční paprsky jej vybělily do barvy slonoviny. Pod dubem rostlo husté růžové křoví, jehož kmínky byty tlusté jako kovářovo zápěstí a jehož trny byly ostré jako hřebíky.

Růže se pnuly po kmeni dubu do výše třiceti stop a vytvářely tak jakousi přirozenou zahradní besídku. Jejich květy té nejčistší běli visely Chemoise nad hlavou jako zářící hvězdy na tmavě zeleném nebi.

Chemoise se posadila do trávy. Její stonky byly v tomto místě uválené. Ioma si domyslela, že toto místo využívali milenci jako lože.

Ioma se přes rameno ohlédla na Den. Hubená žena stála na náspu asi čtyřicet stop za nimi, paže měla založené na prsou a hlavu skloněnou. Poslouchala.

Pak Chemoise v soukromí růžového křoví udělala velmi podivnou věc: lehla si do trávy, vykasala si sukni nad boky a jen tak tam ležela s rozhozenýma nohama. Byla to šokující póza a Ioma se cítila na rozpacích. Chemoise vypadala, jako by čekala, až si ji její milenec vezme.

Na říčním břehu kvákaly žáby. Chemoise se kolem kolena vznášela vážka tak modrá, jako by vletěla do kádě s indigem, chvíli bzučela kolem, a pak odletěla pryč.

Vzduch byl tichý a nehybný. Bylo tu tak krásně, že Ioma čekala, že duch seržanta Dreyse skutečně každou chvíli přijde.

Po celou cestu sem zůstávala Chemoise klidná, ale náhle jí z očí vytryskly slzy, které jí stékaly po tvářích.

Ioma se posadila vedle ní, rukou ji objala kolem ramen a držela ji, jako ji možná držel i *on.*

„Byla jsi tu s ním někdy?“ zeptala se Ioma.

Chemoise přikývla. „Mnohokrát. Měli jsme se tu setkal dnes ráno.“ Nejprve se Ioma podivila, jak je to možné – jak by se v noci dostali skrz městské brány? Ale pak jí došlo, že Dreys byl vlastně seržantem Královské Gardy.

Tato novinka byla pobuřující. Chemoise jako Strážkyně Cti Iomy měla za povinnost dohlížel na to, že její paní zůstává čistá a neposkvrněná. Kdyby se Ioma zasnoubila, Chemoise by musela přísahat na to, že je Ioma nedotčená.

Chemoise se roztřásly rty. Tak tiše, aby to Den nemohla zaslechnout, zašeptala: „Myslím, že jsem s ním před šesti týdny otěhotněla.“ Po tomto přiznání se Chemoise zahryzla do kloubu na ruce, aby potlačila pláč. Tím, že počala dítě, Chemoise znectila i Iomu.

Kdo uvěří Chemoisině přísaze, když bude známo, že ona sama je poskvrněná?

Den by mohla vědět, že Ioma je neposkvrněná, ale Den byla svými vlastními závazky přinucena k mlčení. Dokud

bude Ioma naživu nikdy neodhalí ani jediný detail jejího života. Teprve až Ioma zemře, Den zveřejní kroniky o jejím životě.

Ioma rozčarovaně potřásla hlavou. Deset dnů. Za deset dnů se měla Chemoise vdávat, a pak už by nikdo nemohl dokázat, že dítě počala ještě před sňatkem. Protože však byl její snoubenec mrtvý, brzy to zjistí celé město.

„Můžeme tě poslat pryč," řekla Ioma. „Můžeme tě poslat na statek mého strýčka ve Welkshiru. Všem řekneme, že jsi se právě vdala a krátce na to jsi ovdověla. Pravdu nikdo nezjistí."

„Ne!" vykřikla Chemoise. „Nebojím se o *svou* reputaci. Bojím se o tvou! Kdo bude svědkem tvé neposkvrněnosti, až se zasnoubíš?"

„V této záležitosti mohou svědčit i jiné ženy u dvora," lhala Ioma. Kdyby poslala Chemoise pryč, poškodilo by to její pověst. Někteří lidé by si mohli myslet, že se Ioma zbavila své Strážkyně Cti, aby skryla své zálety.

Teď však nebyl čas, aby se Ioma zabývala takovými věcmi, když její přítelkyně prožívala takovou bolest.

„Možná, možná by ses mohla brzy vdát," řekla Chemoise, Iomě táhlo na sedmnáct a byla na to už dost stará. „Po tvé ruce touží princ z Internooku. A pak – zaslechla jsem – že král Orden na Hostenfest přijel i se svým synem…"

Ioma se ostře nadechla. Král Sylvaresta s Iomou minulou zimu několikrát mluvil a naznačoval jí, že brzy přijde čas, kdy se bude muset vdát. Teď nejstarší přítel jejího otce konečně přivedl do Heredonu svého syna, Ioma velmi dobře věděla, co to znamená – a byla šokována, že ji nikdo nevaroval předem „Kdy jsi to zaslechla?"

„Před dvěma dny." odvětila Chemoise. „Král Orden poslal zprávu. Tvůj otec nechtěl, abys to věděla. On… nechtěl, aby ses ocitla ve vzrušeném rozpoložení."

Ioma se kousla do rtu. Neměla ani nejmenší chuť uzavřít sňatek s potomkem krále Ordena – vlastně by o tom za normálních okolností ani na okamžik neuvažovala.

Pokud by však Ioma přijala nabídku prince Ordena, pak by Chemoise mohla splnit svou povinnost Strážkyně Cti. Dokud

nikdo neví, že je Chemoise těhotná, její přísežné prohlášení o Iomině panenství nelze zpochybnit.

Ioma se při té myšlence celá naježila. Připadalo jí to nespravedlivé. Nebude se přece vrhal do ukvapeného manželství jen proto, aby zachránila svou pověst.

Zalomcoval s ní hněv. Vstala. „Pojď," řekla. „Půjdeme za mým otcem."

„Proč?" zeptala se Chemoise.

„Přinutíme toho indhopalského vraha, aby za svůj čin zaplatil!" Ioma si zatím nebyla jistá, co bude vlastně dělat. Ale byla teď hodně rozzlobená, rozzlobená na svého otce za to, že jí neřekl o nabídce k sňatku, rozzlobená na Chemoise pro její rozčilující nedostatek skrupulí, rozzlobená na to, že Raj Ahtenovi vrazi mohou vraždit heredonské gardisty – a že pak městští obchodníci žebrají u svého krále o shovívavost.

V každém případě si byla Ioma jistá, že s tím musí něco udělat.

Chemoise vzhlédla. „Prosím, dovol, abych tu zůstala."

Pak Ioma pochopila. Mezi ženami se tradoval starý příběh, že pokud muž zemře, zatímco jeho milovaná nosí jeho dítě, může žena chytit ducha svého milence a přimět ho, aby vstoupil do nenarozeného dítěte, a tak se muže znovu narodit. Jediné co k tomu Chemoise musela udělal, bylo být při západu slunce přítomna na místě, kde dítě počala, aby ji tu duch jeho otce mohl najít.

Ioma nemohla uvěřit, že Chemoise té staré historce věří, ale nechtěla dívku nulit, aby šla s ní, a upřít jí tak její poslední naději. Když ji tu nechá spát pod růžovou besídkou, nikomu to přece neublíží a Chemoise bude pak své dítě milovat ještě mnohem vášnivěji.

„Budeš se sem moci vrátit hodinu před západem slunce," řekla Ioma. „Pak tady budeš moci dvě hodiny zůstat. Bude-li k tobě Dreysův duch moci přijít, udělá to. Já si však musím promluvit s králem."

* * *

Než si promluvila s králem, vzala Ioma svou Strážkyni Cti za Dreysovým vrahem, aby se na něj podívala a za nimi jako obvykle kráčela lichá, ale všudypřítomná Den.

Obchodníka s kořením nalezly přikovaného v kobce pod Věží Vojáků. Byl to jediný obyvatel tohoto děsivého místa. Z kamenných zdí visely železné okovy a klece a v kobkách se vznášel nezaměnitelný pach smrti. Kromě vězně se stali jedinými obyvateli velcí brouci. V jednom rohu podzemních kobek se černala veliká díra, hladomorna, kde bývali drženi zajatci. Stěny díry potřísnila moč a fekálie, neboť ti, kteří byli odsouzeni k pobytu v děsivé díře, žili v odpadcích a splaškách, které na ně seshora házeli strážní.

Dreysův vrah byl připoután za ruce i za nohy. Byl to mladý, asi dvaadvacetiletý muž.

Měl tmavé oči, tak tmavé jako Ioma, ale jeho kůže byla hnědší. Byl silně cítit po anýzu, kari, česneku a olivovém oleji stejně jako zbytek jeho krajanů. Zajatce nechránilo nic kromě bederní roušky. Měl zlomené obě nohy. Z nosu mu někdo vyrval ozdobný kroužek. Jeho opuchlá čelist vypadala hrozivě. Obličej a žebra mu pokrývaly čerstvé šrámy. Na rameni měl kousanec. Bylo však zřejmé, že svá zranění přežije.

Na vyhublých žebrech byly vidět runy moci vypálené do masa, bílé jizvy, každá asi palec široká. Pět run síly, tři runy osobního kouzla, jedna životní síly, jedna rozumových schopnosti, jedna metabolismu, jedna sluchu a dvě zraku.

Žádný obchodník v Heredonu na sobě neměl tolik run moci. Tento muž byl voják, vrah, Ioma si tím byla jistá.

Její jistota a důkazy však byly dvě zcela odlišné věci. Na jihu, kde se těžil rudý kov, bylo mnoho bohatých obchodníků, kteří si mohli dovolit koupit tělesné i duševní schopnosti od chudých.

Přestože Ioma pochybovala o tom, že tento muž je obchodníkem, samotná ohromující sbírka odkazů nestačila k tomu, aby ho bylo možné usvědčit.

Chemoise se zajatci upřeně zahleděla do očí a pak ho udeřila do tváře.

Obě ženy se pak vydaly do Královské Věže.

Král Sylvaresta byl právě v přijímacím pokoji, kde tiše hovořil s Iominou matkou, zachmuřeným kancléřem Roddermanem a vyděšeným představeným gildy Hollicksem.

Podlaha byla pokrytá čerstvým rákosím smíchaným s balzámem a mátou. Před prázdným krbem seděli tři psi. Uklízečka leštila nepoužívané kleště a pohrabáč. Iomina Den okamžitě přešla místnost a postavila se stranou vedle Dnů krále a královny.

Když Ioma vstoupila do chodby, její otec s očekáváním vzhlédl. Sylvaresta nebyl marnivý muž. Nenosil korunu a jediný šperk, který měl u sebe, byl pečetní prsten, který měl na řetízku na krku. Dával přednost být oslovován „pane“ před oslovením „králi“. Každému, kdo pohlédl do jeho šedých očí, však bylo okamžitě jasné, že je zde svrchovaným vládcem.

To představený gildy Hollicks byl úplně jiný případ. Měl na sobě křiklavé šaty – košili s falešnými rukávy, mnohobarevné kalhoty, vestu a krátký pláštík s kápí – to vše samozřejmě v nižných barvách. Byl představeným barvířské gildy: jeho šaty byly vlastně reklamou pro jeho zboží. Kromě této záliby v pestrém oblečení Hollicks nebyl špatný člověk. Byl nadán překvapivou dávkou zdravého rozumu a nebýt toho, že mu z nosu vyrůstaly mohutné černé chloupky, které soutěžily s jeho knírem, člověk by si ho mohl i oblíbit.

„Ach,“ řekl král Sylvaresta při spatření Iomy, „myslel jsem, že jsi někdo jiný. Neviděla jsi dnes ráno některého z lesníků? Nebyli na nádvoří?“

„Ne, mylorde,“ odpověděla Ioma.

Král zamyšleně přikývl a pak se obrátil k Chemoise. „Upřímnou soustrast,“ řekl tiše. „Pro nás všechny je to dnes velmi smutný den. Tvůj snoubenec byl velmi oblíbený a byl to nadějný voják.“

Chemoise přikývla a obličej jí znovu prudce pobledl. Udělala pukrle. „Děkuji, mylorde.“

„Nedovolíš, doufám, aby to tomu vrahovi prošlo, že ne?“ zeptala se Ioma. „Už jsi ho měl dávno nechal popravit!“

„Pochopte,“ přerušil ji Hollicks vysokým hlasem, „že možná všichni děláte ukvapené závěry. Nemáte žádný důkaz, že to nebyla jen nešťastná opilecká bitka!“

Král Sylvaresta přešel ke dveřím, které vedly na chodbu, na chvíli se zahleděl na nádvoří a pak dveře zavřel.

Celá místnost náhle potemněla, neboť jediné světlo, které se teď dostávalo dovnitř, procházelo dvěma malými okny s dřevěnými okenicemi.

Král Sylvaresta s hlavou zamyšleně skloněnou přešel přes místnost. „Navzdory tvým prosbám o shovívavost, mistře Hollicksi, já vím, že ten muž je špión."

Hollicks předstíral nevěřícný výraz. „Máte důkaz?" zeptal se tónem, který naznačoval, že on sám o tom má vážné pochybnosti.

„Zatímco vy jste bavil své bědující přátele," řekl král Sylvaresta, „já jsem poslal kapitána Derrowa, aby sledoval pach toho muže. Jeden z mých dalekovidců toho samého člověka spatřil včera hned po úsvitu. Byl na střeše a my jsme se obávali, že počítal stráže ve věži Zasvěcenců. Snažili jsme se ho chytit, ale ztratil se nám na tržišti.

A dnes se ukázal znovu. To rozhodně není náhoda. Derrow říká, že ten muž nebyl ve své ubytovně po celou noc. Namísto toho sledoval Dreyse od vnější brány. Do města se v noci dostal tak, že přelezl zeď. Zabil Dreyse, protože hledal tohle…" Sylvaresta vytáhl tenký svazek vázaný ve světlehnědé jehněčí kůži. „Je to kniha, velmi zvláštní kniha."

Hollicks se při té novince zamračil. Dost špatné bylo už to, že jeden z obchodníků byl obviněn ze špionáže. Hollicks si nepřál vidět na vlastní oči žádný zatracený důkaz.

„Takže," řekl Hollicks, „tohle je ten váš důkaz? Víte přece, že opilý člověk je schopen dopustit se velmi podivných věcí. Například můj podkoní Wallis vždycky, když je opilý, šplhá po jabloních. Skutečnost, že Dreys u sebe měl nějakou knihu, přece vůbec nic neznamená."

Král Sylvaresta smutně zavrtěl hlavou. „Ne, ta kniha obsahuje poznámku, která je adresována mně, od emíra Tulistánu. Ten je slepý, abyste věděl. Jeho hrad dobyl Raj Ahten a Pán Vlků emíra přinutil, aby mu dal dar svého zraku. Emír však přesto dokázal napsal příběh svého života a poslal mi ho."

„On napsal svou vlastní kroniku?“ zeptala se Ioma překvapená tím, že někdo, a tím spíše slepec, se bude namáhat psát si kroniku, když přece každý jen trochu významnější šlechtic má svého Dena, který to po jeho smrti udělá za něj.

„Obsahuje nějaké popisy bitev?“ zeptal se Hollicks. „Jsou tam nějaké informace, které jsou pro nás důležité?“

„Popisuje se v ní mnoho bitev,“ odvětil král. „Emír vypráví, jak Raj Ahten prolomil jeho obranu a dobyl sousední hrady. Zatím jsem si tu knihu jen zběžně prolistoval, ale může se ukázat, že je pro nás velice důležitá. Dost důležitá na to, aby se Raj Ahtenův špión mohl rozhodnout, že Dreyse zabije a knihu získá.“

„Ale – dokumenty toho jižana jsou v pořádku!“ namítl Hollicks. „Měl u sebe tucet doporučujících dopisů od různých obchodníků. Má dluhy, které musí splatit! Říkám vám, že je to obchodník! A vy proti němu přece nemáte žádný přímý důkaz!“

„Má víc odkazů než kterýkoli jiný obchodník, kterého jste kdy viděl,“ řekl král Sylvaresta. „A jsou to válečnické odkazy.“

Zdálo se, že Hollicks je poražen.

„Víš, před dvaceti lety, když jsem jel na jih ke dvoru paní Sylvaresty v Iomateelu, zahrál jsem si šachy se samotným Raj Ahtenem,“ řekl Iomin otec zamyšleně. Sylvaresta pohlédl na svou ženu a v uklidňujícím gestu položil Hollicksovi ruku na rameno.

Iomina matka se znepokojeně zavrtěla. Neměla ráda připomínky, že je sestřenicí Pána Vlků.

„Víš jakým tahem zahájil?“ zeptal se král Sylvaresta.

„Králův pěšec na čtvrté pole?“ dohadoval se Hollicks, který si vybral nejobvyklejší zahájení.

„Ne. Králův jezdec na třetí pole králova střelce. Neobvyklé zahájení.“

„Má to nějaký význam?“ zeptal se Hollicks.

„Ukazuje to, jaký je to hráč. Své pěšce nechal doma a zaútočil jezdci, střelci, věžemi, královnou – a nakonec poslal do útoku i svého krále. Než aby se snažil ovládnout střed

šachovnice, zaútočil figurami, pomocí kterých mohl získat kontrolu nad každým rohem.“

Král Sylvaresta chvíli čekal, jestli obchodník pochopí, co se mu snaží naznačit, ale Hollicks vypadal zmateně. Král to tedy řekl jednodušším způsobem: „Ten obchodník s kořením v našem žaláři – to je jeden z Raj Ahtenových jezdců. Ty mozoly na vnitřní straně palce má od mnohaletého cvičení s mečem.“

Hollicks se nad tím zamyslel. „Snad nevěříte tomu, že Raj Ahten přijde sem?“

„Ach, ten už přichází,“ odpověděl Sylvaresta. „Proto jsme poslali tisíc rytířů, plus pěchotu a lučištníky, aby obsadili hrad Dreis.“ Iomin otec se nezmínil o tom, že sedmnáct králů Rofehavanu se rozhodlo do dvou měsíců setkat, aby spolu prodiskutovali strategii pro případ Raj Ahtenovy invaze. Sylvaresta byl zjevně toho názoru, že Hollicksovi do toho nic není.

Iomina matka, královna Venetta Sylvaresta, by mohla vyprávěl příběhy, které by mistra Hollickse vyděsily k smrti.

Matka Iomě jednou vyprávěla, jak její bratranec, „mladý Ahten“, navštívil hrad jejího otce, když mu bylo osm let. Venettin otec na chlapcovu počest uspořádal ohromnou hostinu, na kterou pozval všechny kapitány královské gardy, rozličné poradce a důležité obchodníky. Když byly připraveny tabule a stoly se prohýbaly pod vybranými lahůdkami, Venettin otec mladého Raj Ahtena vyzval, aby promluvil. Chlapec se tehdy postavil, obrátil se k Venettinu otci a zeptal se ho: „Cožpak se tato hostina nepořádá na mou počest? Cožpak to nemá být dárek pro mne?“

A Venettin otec odpověděl: „Je to tak. Tato oslava se pořádá na tvou počest.“

Chlapec pak ukázal na stovky hostů a opáčil: „Jestli je to tedy má hostina, pak všechny ty lidi pošli pryč. Nechci, aby jedli můj oběd.“

Šokovaní hosté rozhněvaně odešli a nechali tam chlapce s větší hromadou jídla, než jakou by dokázal spořádat za celý rok.

Iomina matka říkávala, že kdyby její otec byl moudřejší, byl by tomu spratkovi už tehdy podříznul krk.

Venetta se pak po celá léta snažila krále Sylvarestu přesvědčit o nutnosti prvního úderu, který by Raj Ahtena rozdrtil, dokud je ještě mladý. Iomin otec však z nějakého důvodu nikdy nevěřil, že ten chlapec dokáže dobýt všech dvacet dva království Indhopalu.

„Takže toho špióna odsoudíš k smrti?“ naléhala Ioma na svého otce. „Musíš zajistit spravedlnost.“

„Zajistím spravedlnost,“ odvětil král Sylvaresta. „Raj Ahten draze zaplatí. Ale nezabiju jeho jezdce.“

Hollicks si při tomto prohlášení povzdechl úlevou.

Ioma musela vypadat sklíčeně, protože její otec rychle dodal. „Tvé idealistické řešení této situace je pochopitelné, ale stěží praktické. Nemůžeme špióna popravit.

Proto ho zde budu držet kvůli výkupnému.“

„Výkupnému?“ zeptal se Hollicks. „Raj Ahten nikdy nepřipustí, že ten špión je jeho člověk!“

Po vyslechnutí toho, že Hollicks konečně připustil, že ten muž je špión, se Ioma usmála.

„Samozřejmě, že ne,“ řekl král Sylvaresta. „Ale indhopalští obchodníci prohlašují, že ten muž je jedním z nich. Zaplatí výkupné, aby zachránili trh. V Indhopalu je to běžný zvyk. Říkají, že farmář nikdy nepůjde na trh, pokud ví, že až se vrátí domů zjistí, že jeho sousedé drží jeho prasata jako rukojmí.“

„A jak si můžeš být tak jistý, že zaplatí?“ zeptala se Ioma.

„Protože obchodníci chtějí zachránit trh. A protože jsem přesvědčen, že v Dunnwoodu se ukrývají Raj Ahtenovi vojáci čekající na informace, které jim tento muž může poskytnout. Alespoň někteří z našich milých obchodníků to musí vědět – a to je také důvod, proč tak naléhavě požadují jeho propuštění. Proto s radostí zaplatí požadované výkupné, abychom se nerozhodli, že ho budeme mučit a vypáčíme z něj přiznání.“

„A proč si myslíš, že se v Dunnwoodu skrývají nějací válečníci?“ zeptal se Hollicks.

„Protože jsem před mnoha dny poslal do lesa pět zálesáku, aby před honem, jenž se bude pořádat příští týden, zjistili, kde

žijí ti největší divočáci. Včera ráno mi měli podat zprávu. Žádný z nich se nevrátil. Pět mužů. Kdyby byl jen jeden, předpokládal bych nehodu. Ale byli to samí důvěryhodní muži. Nic by jim nezabránilo ve splnění mého příkazu. Byli buď zajati nebo zabiti. Vyslal jsem zvědy, aby potvrdili nebo vyvrátili mé obavy, ale myslím, že už víme co najdou.“

Hollicksovi pobledl obličej.

„Takže Raj Ahtenovi vojáci se skrývají v Dunnwoodu a musí zaútočit během následujících tři dní, předtím než začne hon, neboť pak by byli objeveni.“ Král Sylvaresta sepjal ruce za zády a začal přecházet před krbem.

„Bude to velká bitva, mylorde?“ zeptal se Hollicks.

Sylvaresta zavrtěl hlavou. „O tom pochybuji. Pravděpodobně vzhledem k pozdnímu ročnímu období půjde jen o menší srážku před začátkem velké války. Myslím že půjde o skupinu vrahů. Buď se pokusí zaútočit na věž Zasvěcenců, aby mne oslabili, nebo zaútočí přímo na samotnou královskou rodinu.“

„Ale co my obchodníci?“ zeptal se Hollicks. „Cožpak ti vrazi nemohou zaútočit i na naše sídla? Nikdo před nimi není v bezpečí!“

Představa, že by Raj Ahten zaútočil na měšťany a obchodníky, vypadala směšně.

Sylvaresta se rozesmál. „Neboj se, starý příteli, dnes v noci pevně zavři dveře a nebudeš se mít čeho bát. Teď však potřebuji tvou radu. Musíme stanovit výkupné za toho „obchodníka“. Jak velké škody podle tebe způsobil království?“

„Tisíc stříbrných jestřábů,“ nadhodil Hollicks opatrně.

Ioma naslouchala svému otci, snažila se pochopit jeho argumenty a zjistila, že jsou bezchybné a nesnesitelné. „Nelíbí se mi představa, že toho špióna propustíme za výkupné. Je to… forma kapitulace. Zřejmě jsi neuvážil, jak se musí cítit Chemoise! Její snoubenec byl zavražděn!“

Král Sylvaresta pohlédl na Chemoise, částečně se smutkem, částečně s naléhavostí, která se mu zračila ve znepokojených vráskách kolem očí. Chemoise už neplakala a přesto se zdálo, že Iomin otec dokáže spatřil smutek, který

ukrývá ve svém nitru. „Je mi to líto. Chemoise. Věříš mi, nebo ne? Věříš, že dělám správnou věc? Jestli mám pravdu, budeme mít hlavu toho vraha naraženou na kůlu nejpozději koncem týdne – a navíc budeme mít tisíc stříbrných jestřábů výkupného."

„Věřím tvému rozhodnutí, mylorde," řekla Chemoise. Stěží mohla o této záležitosti s králem diskutovat.

„Výborně," přikývl král Sylvaresta vážně. „Takže, mistře Hollicksi, vraťme se k výkupnému. Říkáš tisíc stříbrných mincí? Pak je dobře, že nejsi králem. Začneme s požadavkem dvacetinásobku – a navíc budeme chtít padesát liber muškátu, padesát pepře a dva tisíce liber soli. A budu chtít rudý kov. Kolik ho letos obchodníci přivezli?"

„Proč? Nevím to jistě!" bránil se Hollicks, který zrudl nad královými přehnanými požadavky.

Král Sylvaresta tázavě pozdvihl obočí Hollicks musel vědět na unci přesně, kolik rudého kovu je k dispozici. Před deseti lety jako odměnu za Hollicksovy služby vyhověl král Sylvaresta obchodníkově žádosti o získání odkazu rozumových schopností. Přestože zvýšení rozumových schopností nezpůsobilo, že by byl obchodník nějak moudřejší či tvořivější a ani mu neumožnilo myslet jasněji, výhoda odkazu spočívala v tom, že Hollicks si téměř bezchybně pamatoval každý, i ten nejmenší detail.

Získání odkazu rozumových schopností bylo jako otevřít dveře do mysli jiného člověka. Ten, kdo dostal odkaz rozumových schopností, dokázal uchovat v paměti cokoli si přál, zatímco člověk, který se svých rozumových schopností vzdal, jako by zavřel dveře ke své paměti a ztratil k nim klíč, takže si nedokázal zapamatovat téměř nic. Teď Hollicks uchovával všechny své záznamy v mysli svého Dárce.

Navíc se říkalo, že představený gildy dokáže zopakovat každou smlouvu, kterou kdy podepsal, slovo od slova: Hollicks si vždycky přesně pamatoval, kdy nastane doba splatnosti každé půjčky.

Zcela jistě věděl, kolik rudého kovu jižní obchodníci minulý týden přivezli. Jako Pán Trhu měl za povinnost zajistit,

že veškeré zboží bylo řádně zváženo, a že veškeré produkty jsou té nejlepší kvality.

„Tedy… mám pocit, že jižní obchodníci navážili pouze třináct liber rudého kovu. Říkají, že doly v Kartishi měly letos nízkou produkci…“ Dost na to vyrobit necelých sto přenašečů. Hollicks se zarazil, jako by se bál, že Sylvaresta se náhle rozzuří.

Iomin otec zamyšleně přikývnul. „Pochybuji, že Raj Ahten ví, kolik kovu se dostalo přes jeho hranice. Příštího roku k nám už nedorazí ani jediná libra. Takže k našemu výkupnému přidej ještě třicet liber rudého kovu.“

„Ale tolik ho obchodníci nemají!“ namítl mistr Hollicks.

„Však oni ho budou mít,“ opáčil Sylvaresta. „Jsem si jist, že ho k nám pašují proti Raj Ahtenovu zákazu, a proto jistě mají tajné zásoby.

Teď běž a oznam našim zahraničním přátelům výši výkupného. Řekni jim, že král je úplně bez sebe hněvem. Naléhej na ně, aby jednali rychle, protože jinak se Sylvaresta začne mstít. Řekni jim, že zrovna teď jsem ve svých komnatách a vypil jsem už tolik brandy, že jsem zpitý do němoty, a že přemýšlím o tom, jestli mam našeho zajatce nejprve mučením donutit, aby nám řekl všechna tajemství, nebo jestli mu mám rozpárat břicho a uškrtit ho na jeho vlastních střevech.“

„Ano, mylorde,“ řekl Hollicks nejistě. Obchodník v barevných šatech se hojně potil, zjevně díky představě jednání, která ho teď čekají.

Zachmuřeny kancléř Rodderman byl během celé diskuse zticha, seděl na pohovce vedle královny a pozorně sledoval výměnu názorů mezi králem a Pánem Trhu. Čas od času si prohrábl své dlouhé bílé licousy. „Tvoje milost si myslí, že získá tak veliké výkupné?“ řekl kancléř, když Hollicks odešel.

„Má milost v to doufá,“ odvětil král Sylvaresta prostě.

Ioma věděla, že její otec peníze potřebuje. Cena zbraní a zbrojí, odkazů a zásob spojených s přípravami na nadcházející válku, by ho mohla zruinovat.

Sylvaresta se zamyšleně rozhlédl kolem sebe. „A teď, kancléři, přiveď mi kapitána Derrowa. Jestli se nemýlím,

navštíví nás dnes v noci vrazi. Musíme jim připravit vhodné uvítání.“

Kancléř se ztuhle postavil, uklonil se a odešel.

Iomin otec upadl v hluboké zamyšlení. Princezně to nedalo a ještě než odešla, položila mu otázku. „Otče, když jsi hrál šachy s Raj Ahtenem, kdo vyhrál?“

Král Sylvaresta se mile usmál. „On.“

Ioma už už odcházela, ale pak jí na mysl přišla další naléhavá otázka. „Otče, teď, když jsme se střetli s Raj Ahtenovým jezdcem, neměli bychom se připravit na útok jeho střelců?“

Zamračení jejího otce bylo dostatečnou odpovědí.

ČTYŘI: BYLINNÉ VÍNO

Borenson pohledl Gabornovi do očí. „Jestli něco cítím, mylorde? Co tím myslíš? Něco jako hlad nebo vzrušení? Cítím hodně věcí.“

Gaborn nedokázal úplně přesné vyjádřit podivný pocit, který se ho zmocnil na banisferském tržišti. „Ne, nic tak obyčejného. Je to jako… země… třesoucí se v očekávání. Nebo…“ Náhle tu představu zachytil smysly. „Je to jako ta chvíle, kdy položíš ruku na pluh a začneš s jeho pomocí orat půdu, která se pod ním převrací, a ty víš, že do země brzy zasadíš semena, ze kterých vyrostou plody tvého snažení. Je to jako pohled na řady stromů a na nekonečná pole táhnoucí se až za horizont.“

Bylo to zvláštní, ale tato představa mu vstoupila do mysli s takovou silou, že Gaborn nedokázal přijít na výstižnější popis. Slova nedokázala dostatečně jasně vyjádřit, co cítil, ale měl pocit, jako by v rukou držel dřevěné rukojeti pluhu, cítil napětí v zápřahu, jak si vůl táhnoucí pluh razí cestu vpřed, cítil ostrou hranu pluhu zakusující se do země, obracející tmavou půdu a odhalující červy. Bylo mu, jako by na jazyku cítil kovovou pachuť půdy a v duchu viděl pole a lesy rozkládající se před ním. Kapsy jako by měl plné semen čekajících na to, až je rozhodí kolem sebe.

Měl pocit, jako by zažíval všechny tyto věci najednou a napadlo ho, jestli nějaký zahradník skutečně někdy cítil takové napjaté očekávání, jaké prince v tuto chvíli přepadlo. Nejpodivnější ze všeho však bylo, že Gaborn nikdy žádnou z

těchto věcí nedělal – nikdy se nepostavil za pluh ani nesázel semena.

V tuto chvíli si však přál, aby tomu bylo naopak. Přál si, aby v tuto chvíli mohl stát na poli a začít s orbou.

Myrima na něj vážně pohlédla. Gabornův Den neřekl nic a předstíral neviditelného pozorovatele.

Borensonovy oči však zajiskřily smíchem. „Mylorde, myslím, že jsi byl dnes moc dlouho na sluníčku. Máš bledý a zpocený obličej. Cítíš se dobře?“

„Cítím se… velmi… zdravě,“ řekl Gaborn a napadlo ho, jestli není nemocný. Napadlo ho, jestli se náhodou nezbláznil. Runovládce míval zpravidla jen velmi málo slabostí. Odkaz rozumových schopností dokázal pomoci lordovi se špatnou pamětí, odkaz, životní síly dokázal uzdravit nemocného krále. Ale šílenství…

„No nic,“ řekl Gaborn, kterého náhle zaplavila touha po tom být sám se svými myšlenkami. Chtěl se pokusit přijít na to, co mohlo způsobit jeho zvláštní pocity… zahradničení. „Myslím, že vy dva byste měli mít čas se trochu seznámit.“

„Můj pane, já jsem tvůj strážce –“ řekl Borenson, který nechtěl opustit své místo po princově boku. Případy, kdy s ním Borenson nebyl na déle než jedinou noc, by Gaborn mohl spočítat na prstech jedné ruky.

„A já půjdu do hostince, kde mne nebude ohrožovat nic nebezpečnějšího než skopová kotleta.“ Borenson mohl jen stěží odmítnout. Tradice mu diktovala, aby se sám vydal do domu ženy, kterou si chce vzít, a požádal její rodiče o ruku. Protože Myrimina matka byla slabomyslná a otec již nežil, bylo možné tuto tradici částečně obejít, ale nešlo ji úplně zanedbat. „Jste si jistý? Myslím, že to není moudré,“ řekl Borenson smrtelně vážně. Gaborn byl koneckonců v cizí zemi a byl dědicem nejbohatšího království Rofehavanu.

„Jen běž, neboj se,“ pobízel ho Gaborn s úsměvem. „Jestli ti to pomůže, slibuji, že hned jakmile se najím, půjdu do svého pokoje a zamknu za sebou dveře.“

„Vrátíme se před setměním,“ řekla Myrima.

„Ne, já půjdu za tebou k tobě domů,“ opáčil Gaborn. „Chtěl bych se setkat s tvými milými sestrami a matkou.“

„Jdi přes Himmeroftův most, pak čtyři míle po Zvonkové cestě a narazíš na malý šedý srub na louce.“

Borenson neústupné zavrtěl hlavou. „Ne, já se pro tebe vrátím. Nechci, aby ses tam vydával sám.“

„Tak tedy zatím sbohem a uvidíme se odpoledne,“ řekl Gaborn. Sledoval je, jak se ruku v ruce prodírají davem a všiml si určité lehkosti v jejich krocích.

Gaborn po několik chvil zůstal na tržišti a pozoroval baviče, který cvičil holuby, aby vykonávali nejrůznější akrobatické kousky; pak se vydal po banisferských ulicích dlážděných dlažebními kostkami a každý jeho krok sledoval Den.

V městském centru se do výše tyčily tucty domů hudby ze šedého kamene, vysoké šest nebo sedm pater, zdobené vlysy a sochami stojícími kolem.

Na schodech jednoho z domů hudby zpívala pohledná mladá žena jakousi árii, doprovázena na flétnu a na harfu. Kolem ní se shromáždila skupina sedláků. Její hlas se divukrásně zvedal a klesal a odrážel se od vysokých kamenných budov kolem. Pochopitelně si teď jenom dělala reklamu. Doufala, že tak přiláká posluchače na noční vystoupení.

Dál na ulici stáli mohutné lázně a tělocvičny. Ulice byly natolik široké, že se jimi bez obtíží proplétaly povozy. Ve výkladních skříních obchodu byly viděl výrobky z porcelánu, stříbrné šperky a šlechtické zbraně.

Banisfer bylo mladé město postavené před necelými čtyřmi sty lety. Zpočátku tu bylo jen shromaždiště místních farmářů, kteří si tu vyměňovali zboží, dokud nebylo v durkinských kopcích objeveno železo. Pak se sem sjeli kováři, jejichž kvalitní zboží brzy přilákalo bohatou klientelu, která vyžadovala kvalitní ubytování a zábavu.

A tak Banisfer vyrostl a stalo se z něj centrum umění, které přitahovalo řemeslníky pracující se železem, stříbrem a zlatem: hrnčíři tu vyráběli nádobí a porcelánové servisy: skláři vyráběli nádherné mísy a vázy krásných barev – dokud se nakonec ve městě neusadili řemeslníci a dělníci v šech odvětví.

Banisfer bylo krásné místo, město, kde neměla místo špína. Teď bylo všude vidět obrazy a sošky Krále Země – umně vyřezávané dřevěné figurky, pečlivě vyrobené do nejmenšího detailu. Na ulicích nepobíhali špinaví darebové, kteří by se pletli pod nohama. A zdejší strážníci byli oblečeni v kvalitních kožených pláštích s bohatým vyšíváním, jako by byli jen ozdobou Banisferu a ne muži zákona.

Krása tohoto místa naplňovala Gaborna určitým smutkem. Městská obrana se zdála být zoufale nedostatečná. Město bylo vybudováno vedle řeky a nebylo chráněno pevností na kopci. Nízké kamenné zdi kolem města by stěží zadržely útok jízdy – podařilo by se to jen tehdy, kdyby byl nepřítel vybaven poníky a ne válečnými koňmi. Vojáci by se mohli možná po nějaký čas udržet v domech hudby, ale ne dlouho.

Ne, ve válce by byl Banisfer přemožen a jeho krása zničena. Vznešené domy hudby a lázně sice byly postaveny z kamene, ne však kvůli obraně, ale pro ozdobu. Dveře i okna těchto staveb byly příliš široké. Dokonce i mosty přes řeku Dwindel byly dost široké na to, aby po nich pohodlně projely čtyři vozy vedle sebe. Daly by se jen těžko bránit.

Gaborn se vrátil na jižní trh a roj včel ho zahnal do stínu hostince, ve kterém bydlel.

Měl v úmyslu dodržet svůj slib daný Borensonovi a nevystavovat se riziku. Usedl k rohovému stolu, poručil si oběd, který by uspokojil jeho zhýčkaný jazyk, a pak si natáhl nohy na stůl.

Den se posadil naproti němu. Gaborn měl chuť oslavit Borensonovo štěstí. Hodil stříbrnou minci služebnému chlapci s rozcuchanými, slámově žlutými vlasy, který byl možná o pěl let mladší než on sám. „Přines nám víno. Pro mého přítele nějaké sladké. Bylinné pro mě.“

„Ano, pane,“ odvětil chlapec. Gaborn se rozhlédl kolem sebe. Místnost byla docela prázdná. Byly tu tři tucty židlí, ale jen pár z nich bylo obsazeno hosty. Na druhém konci místnosti seděli dva pánové tmavé pleti a tiše spolu rozmlouvali o kladech a záporech různých hospod ve městě. Několik tlustých masařek líně kroužilo kolem. Venku na tržišti kvílelo prase.

Až se přiblíží večer, hostinec se zaplní.

Obsluhující chlapec se vrátil s dvěma hliněnými poháry a dvěma ušlechtilými láhvemi ze žlutého skla. Každá láhev měla na víčku voskovou pečeť s vyrytým písmenem B. Vypadalo to na dobrou značku, láhve vypadaly staré, neboť byly pokryté prachem. Gaborn nebyl zvyklý na tak dobré pití. Víno, které se uchovávalo v měších, zpravidla po šesti měsících zkyslo.

Chlapec každému z nich do poháru nalil na ochutnání, a pak nechal láhve na stole. Zvenku se na nich začala kondenzovat vlhkost. Tak byly chladné.

Gaborn si láhve nepřítomně prohlížel, pak se natáhl a ukazováčkem se dotkl prachu na jedné z nich a ochutnal jej. Dobrá sladká země. Skvělá pro ochutnávání.

Den si dopřál doušek vína a znalecky jej poválel po patře. „Hmmm…“ řekl. „Nikdy jsem neochutnal nic tak dobrého.“ V mžiku vyprázdnil celý pohár, na chvilku se zarazil, a pak si nalil znovu.

Gaborn na něj zíral s otevřenými ústy. Tohle opravdu nečekal. Den byl zachmuřený muž, skoupý na slovo – nikdy nepil přes míru ani neběhal za ženskými a neplýtval časem na žádnou jinou formu zábavy. Byl jednoznačně oddán své službě zaznamenávání života králů jménem Časovládců. Protože jeho mysl byla propojena s myslí někoho jiného – oba muži si navzájem poskytli odkaz rozumových schopností – ti dva vytvářeli kruh. Oba ti lidé sdíleli jedinou mysl a znali stejné věci. Takové sdíleni obvykle vedlo k šílenství, neboť oba členové dvojice bojovali o nadvládu nad jejich jedinou myslí. Ale někde v opatství na ostrovech za Orwinem zapisoval Dnův partner vše, co Den zjistil. Oba dva Dnové přežívali jen proto, že se vzdali svých vlastních identit.

Bylo velmi zvláštní pozorovat, jak do sebe Den lije víno. Byl to od něj neobyčejně sobecký čin.

Gaborn ochutnal svůj vlastní nápoj. Bylinné víno se vlastně nedělalo jen z bylin. Vyrábělo se ze sladkých hroznů, které byly ochucené různými bylinami, jako sporýš lékařský, večerní prvosenka a bezový květ – které stimulovaly myšlení a omezovaly otupující vliv alkoholu. Chutnalo ostřeji a bylo méně sladké než obyčejné víno a jeho cena byla přímo závratná. Na rozdíl od obyčejného vína také neotupovalo

smysly, namísto toho je zbystřovalo. Podle Gabornova názoru bylo lepší opít se tímto vínem než jakýmkoliv jiným druhem alkoholu.

Zde v hostinci, uprostřed příjemných vůní vařeného jídla, Gaborn pocítil vnitřní klid. Dopřál si několik doušků vína, které ještě zlepšily jeho náladu. Nepil však tak nestřídmě jako Den.

Princi se však přesto zcela nepodařilo potlačit obavy. Venku před hodinou pocítil zvláštní příliv síly. Sjednal sňatek svému tělesnému strážci a měl by si k tomu pogratulovat. Ale tady v hostinci mu to připadalo… tak bizarní. Jako by tam venku udělal impulzivní, dětskou věc.

Přestože jednoho dne se stane panovníkem jedné z největších říší na světě, za normálních okolností by se nikdy neodvážil použít svého postavení k dojednávání sňatku.

Gaborn se zamyslel. Jako budoucí král byl obtížen zodpovědností. Jaký král z něj však bude, jestli i nadále bude dělal takové hlouposti?

V Komnatě Srdcí Domu Porozumění mu mistr Ibirmarle jednou řekl: „Dokonce ani Runovládce nemůže ovládal záležitosti srdce. Jen hlupáci se o to pokoušejí.“

A Gaborn přesto přesvědčil Borensona, aby se oženil.

Co když ji jeho strážce začne nenávidět? pomyslel si Gaborn. Bude nenávidět i mě za to, že jsem jej do toho sňatku vehnal?

To byla znepokojivá myšlenka. A co Myrima? Bude miloval Borensona?

Den se pustil do druhého poháru vína a navzdory svým snahám o střídmost jej vypil několika málo doušky.

„Zachoval jsem se správně, že ano?“ zeptal se ho Gaborn. „Chci říct. Borenson je dobrý člověk, je to tak? Bude ji milovat.“

Den se usmál se sevřenými rty a kalnýma očima se na Gaborna zahleděl. „Mezi naším lidem máme takové rčení: Dobré činy jsou předzvěstí velikého štěstí.“

Gaborn se zamyslel nad jeho slovy „náš lid“. Přestože Dnové byli lidé, považovali se za zvláštní tvory. Možná, že měli pravdu. Jejich služby Časovládcům vyžadovaly veliké

oběti. Vzdávali se domovu a rodin, věrností ke králům. Místo toho tito tajemní muži a ženy studovali veliké vládce, psali kroniky, uveřejňovali jejich činy, když zemřeli, a ve všech ostatních ohledech se nezúčastňovali běžného dění.

Gaborn však těmto pozorovatelům s jejich tajnůstkářskými úsměvy tak docela nedůvěřoval. Gaborn si bylo jistý, že svou nestrannost v záležitostech lidí jen předstírají. Každý Runovládce byl následován Dnem, který zaznamenával jeho slova a činy. Občas, když se setkali dva Dnové, si spolu v zakódovaných frázích vyměňovali informace. Gabornovi předkové Dny sledovali po celé generace a snažili se rozluštit jejich kód.

Jak nestranní doopravdy jsou? Gaborn měl podezření, že nějaký Den čas od času prozradil tajemství nepřátelskému králi. Některé bitvy, které se v minulosti odehrály, nebylo možné vyhrát bez pomoci informátora – informátora, kterým byl pravděpodobné Den.

Kdyby si však všichni Dnové jako skupina vybrali během války jednu ze stran, ani Gaborn ani nikdo jiný by nebyl schopen určil, kterou.

Neexistovalo tu žádné vymezené bojiště. Z informací Dnů měli prospěch zlí králové stejně jako dobří. A žádný král jim nemohl uniknout. Někteří králové se pokoušeli Dnů zbavit, ať už pomocí najatých vrahů, nebo tím, že je vyhnali ze země. Takoví králové však nikdy nevládli příliš dlouho. Dnové byli jako skupina příliš mocní. Každý král, který se odvážil vztáhnout na svého historika ruku, brzy zjistil, kolik informací o něm je schopen odhalit jeho partner. V důsledku toho se mohl nepřátelský král dozvědět o jeho slabinách, blahobyt země se mohl rozplynout v dým, sedláci se mohli vzbouřit.

Dnům se nemohl nikdo postavit. Gaborn si ani nebyl jist, jestli to někdo chce zkusit. Staré přísloví říkalo „Člověk, který nesnese pozornost, nemůže nosit korunu“. Říkalo se, že tato slova pronesli sami Slovutní v době, kdy se Dnové poprvé stali partnery králů. „Runovládce by měl být služebníkem člověka,“ říkali Slovutní.

A proto Gabornův titul nebyl zadarmo. Nikdy se nemohl zbavit svého historika, nikdy nemohl být sám. Přestože jednou bude vládnout království, některé věci jsou mu zapovězeny.

Gaborn, ztracený v myšlenkách, si znovu vzpomněl na Borensona. Ten muž byl voják a vojáci nebyli vždycky dobrými pány. Byli cvičeni tak, aby každý problém řešili použitím síly. Gabornův otec dával přednost tomu, prodávat tituly obchodníkům, neboť ti byli naopak cvičeni tak, aby to, co chtějí, získávali vyjednáváním. V tu chvíli si Gaborn uvědomil, že Den mu neodpověděl, že se vyhnul jeho otázce.

„Řekl jsem, Borenson je dobrý člověk, že ano?“

Den vzhlédl a hlava se mu poněkud zakymácela. Historik byl na nejlepší cestě pořádně se opít. Dolil si pohár. „Ne tak dobrý jako Vaše Lordstvo. Ale odhadoval bych, že ji učiní šťastnou.“

Vaše Lordstvo. Ne *můj pane.*

„Ale je to dobrý člověk, nebo ne?“ zeptal se Gaborn potřetí a začínal mít vztek, že Den uhýbá před odpovědí.

Den sklopil zrak a začal si něco mumlat.

Gaborn udeřil do stolu tak silně, až láhve s vínem poskočily a poháry zacinkaly. „Odpověz mi!“ zařval.

Den překvapeně zalapal po dechu. Pochopil, že se mu doslalo varování. Brzy mohly začít létat pěsti. Gaborn měl odkaz síly tří mužů. Jeho úder mohl obyčejného člověka snadno zabít.

„Ehm – co na tom záleží. Vaše Lordstvo?“ vykoktal Den, snažící se pročistit si myšlenky, které mu zřejmě plavaly v opilecké mlze. „Až dosud jsi se o jeho dobrotu nezajímal. Nikdy jsi se nezajímal o jeho morální vlastnosti.“

Den si dopřál další doušek vína a zdálo se, že má chuť ještě na jeden, ale pak si to rozmyslel a raději odložil pohár stranou.

Proč se vlastně starám o Borensonovy morální vlastnosti? podivil se v duchu Gaborn. Okamžitě jej také napadla odpověď: protože popíjím bobulové víno a všiml jsem si, jak Den uhýbá před odpovědí. Protože Myrima říkala, že princezna Ioma pochybuje o mé vlastní morálce, a proto se teď starám o to, co si myslí ostatní. Protože… protože vím, že

každý hlupák dokáže zdědit kus země, ale jen opravdu skvělý král si umí získat srdce svých poddaných.

Gaborn doufal, že získá srdce Iomy i jejího lidu. Podrobnosti svého plánu se však neodvažoval odhalit Dnovi ani nikomu jinému. Kdyby Gabornův otec, král Orden, zjistil, co Gaborn chystá, určitě by se ho pokusil zastavit.

Víno, proudící v jeho žilách, mu umožňovalo lépe se soustředit. Dokázal vnímat mnoho věcí najednou, ale to neznamenalo, že by se vzdal své otázky. „Odpověz mi, člověče! Co si myslíš o Borensonovi?“

Den položil obě ruce na stůl a sebral odvahu. „Dobrá. Vaše Lordstvo: jednou jsem se Borensona zeptal, jaké je jeho oblíbené zvíře. On mi řekl, že obdivuje psy. Otázal jsem se ho proč, a on mi odpověděl: ‚Líbí se mi jejich vrčení. Líbí se mi, že k cizím se chovají s podvědomou agresivitou‘.“

Gaborn se rozesmál. Něco takového na Borensona dokonale sedělo. Ten muž byl postrachem všech bojišť.

Zdálo se, že Dnovi se při spatření Gabornovy dobré nálady ulevilo. Spiklenecky se k němu naklonil. „Popravdě řečeno, vaše Lordstvo, myslím si, že u psů obdivuje ještě jednu vlastnost, o které se mi nezmínil.“

„A to je?“

„Věrnost.“

Gaborn se rozesmál ještě víc. „Takže Borenson je podle tebe pes?“

„Ne. Jen se jím snaží být. Mám-li mluvit upřímně, myslím si, že má všechny ctnosti dobrého psa *kromě* věrnosti.“

„Takže ty si nemyslíš, že je to dobrý člověk?“

„Je to vrah. Řezník. Vaše Lordstvo. Proto je také kapitánem tvé gardy.“

To Gaborna rozzlobilo. Den se mýlí. Historik se opile pousmál a dopřál si další doušek vína pro povzbuzení kuráže.

„Ve skutečnosti žádný z tvých přátel není dobrý člověk,“ pokračoval vzápětí. „Ctnost není to, čeho by sis u svých přátel cenil.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Gaborn. Až dosud si myslel, že jeho přátelé oplývají ctnostmi v dostatečné míře.

„Je to jednoduché. Vaše Lordstvo," opáčil Den. „Někdo si své přátele vybírá na základě jejich vzhledu, jiný na základě bohatství či politického postavení, další na základě společných zájmů. Někteří lidé si vybírají přátele na základě jejich ctností. Ty si však žádné z těchto věcí příliš neceníš."

To byla pravda. Gaborn měl přátele mezi chudými a bezvýznamnými. Jeho přítel Eldon Paris prodával pečené králíky na veřejném tržišti. A Gaborn si také liboval ve společnosti lidí, kteří by se dali nejtrefněji popsat jako ničemové.

„Podle čeho si tedy vybírám přátele?" zeptal se Gaborn.

„Protože jsi mladý, ceníš si u lidí toho, jak dokáží porozumět srdcím ostatních."

Toto konstatování Gaborna udeřilo jako poryv ledového vichru vanoucího od zamrzlého jezera. Bylo to udivující, překvapivě upřímné a zjevně pravdivé.

„Nikdy jsem si neuvědomil…"

Den se zasmál. „To je jeden ze sedmi klíčů k pochopení lidských motivu. Obávám se, mladý pane Gaborne, že při výběru přátel jsi úplně nemožný. Občas si představuji, jaké to bude, až se staneš králem. Obklopíš se excentriky, podivíny a učenci. V okamžiku tě přinutí brát česnekové výplachy a nosit ohavně špičaté boty!"

„Sedm klíčů? Kde jsi získal tyto znalosti?" podivil se Gaborn.

„V Komnatě Snů," odvětil Den. Pak se prudce narovnal, neboť si uvědomil své pochybení.

Komnata Snů Domu Porozumění byla Runovládcům nepřístupná. Tajemství, která se tam bylo možné naučil o lidských motivech a tužbách, byla učenci považována za příliš nebezpečná, než aby je bylo možno svěřit do rukou krále.

Gaborn se nad tímto malým přeřeknutím vítězoslavně pousmál, neboť měl radost, že se mu podařilo alespoň poodhalit závoj tajemství, halící tuto komnatu. Zvedl pohár k přípitku. „Na sny."

Den si s ním však nepřipil. Ten člověk se už zřejmě v Gabornově přítomnosti nikdy nenapije.

Ve vzdáleném rohu místnosti vystoupila ze stínu ferinní žena, svírající v náručí mládě. Mládě tiše kňouralo, ale Den, který postrádal Gabornův ostrý sluch, je nezaslechl. Všech šest bradavek ferinní ženy bylo rudých a naběhlých. Na sobě měla žluté hadry, převázané kolem ramen. Byla jen stopu vysoká a její zavalitý obličej byl zvýrazněn silnou čelistí. Téměř oslepená denním světlem se dokolébala až za historika a strčila mládě do kapsy jeho pláště.

Ferini nebyli příliš inteligentní. Používali určitý druh omezeného jazyka a uměli pracoval s jednoduchými nástroji. Většina lidi je považovala jen za obtížný hmyz, neboť si neustále prokopávali chodbičky do domů a kradli jídlo.

Gaborn už slyšel, že u ferinů je běžné, aby svá mláďata odstavovali tak, že si najdou nějakou hospodu, a tam je potají strčí do kapsy nic netušícího cizince, ale dosud nikdy to nespatřil na vlastní oči.

Většina lidí by v tu chvíli vytáhla dýku a ferinní ženu i mládě by na místě zabila. Gaborn se jen pousmál a odvrátil oči.

Výborně, pomyslel si, ať mládě tomu prokletému historikovi sežere kabát.

Počkal, dokud ferinka neskončí.

„A co já?“ zeptal se pak Gaborn opilého Dne. „Jsem dobrý člověk?“

„Ty, můj pane, jsi vrcholem všech ctností!“

Gaborn se usmál. Jinou odpověď ani nemohl očekávat. V zadní části společenské místnosti udeřil zpěvák z Inkaranu do mandolíny a začal cvičit kvůli posluchačům, kteří se shromáždí později. Gaborn vídal Inkařany hrát jen zřídka, neboť otec jim nedovoloval vstup do země, a tak si nyní toto rozptýlení řádně vychutnával.

Inkařan měl pleť světlou jako smetana a vlasy jako tekuté stříbro: oči měl zelené jako led. Na těle měl vytetované symboly svého kmene – na nohou se mu kroutily symboly vinné révy, s obrazy, které připomínaly jména jeho předků a domovské vesnice. Na kolenou a pažích měl zvláštní smyčky a jiná magická znamení.

Muž začal zpívat mocným hrdelním hlasem. Svým způsobem to bylo krásné. Zpěv napovídal, že zpěvák nosí „skryté runy talentu“. Umění tvořit skryté runy ovládalo jen pár Inkařanů. Navzdory těmto runám však pěvcův hlas nemohl soupeřit s nadpozemskými tóny árie, kterou před hodinou zpívala umělkyně před domem hudby. Jeho hlas je velkorysejší, usoudil Gaborn. Žena před domem hudby zpívala pro bohatství a slávu, ale tento muž zpívá jen pro zábavu. Vskutku velkorysé gesto.

Den zíral do svého poháru s vědomím, že řekl příliš mnoho, ale přesto s nutkáním říci ještě něco navíc. „Vaše Lordstvo, možná je dobře, že si u svých přátel neceníš ctnosti. Alespoň víš, že jim nemůžeš věřit. A jsi-li moudrý, nebudeš věřil ani sobě.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Gaborn udiveně. Protože každý Den byl neodlučně spjat se svým partnerem, nebyl nikdy sám a nikdy si nemohl dopřál luxus věřit sám sobě. Gaborna napadlo, zda je toto partnerství opravdu výhoda.

„Lidé, kteří si o sobě myslí, že jsou dobří a nepátrají ve své duši po pravdě, se často dopouštějí těch nejhorších zvěrstev. Člověk, který se považuje za zlého, se dokáže udržet na uzdě. Nejhorší je případ, kdy konáme zlo v domnění, že konáme dobro, protože pak do svých skutků vkládáme srdce.“

Gaborn něco zamyšleně zavrčel.

„Mohu-li být tak odvážný. Vaše Lordstvo, jsem rád, že o sobě pochybuješ. Lidé se nestávají dobrými jen proto, že čas od času vykonají nějaký dobrý čin. Musíš neustále zkoumal své myšlenky a skutky, zpochybňovat svou ctnost.“

Gaborn se na hubeného učence zamyšleně zahleděl. Historikovi pomalu skelnatěly oči a hlava mu klesala na desku stolu. Zdálo se však, že myšlenky má mnohem jasnější, než je u opilců obvyklé, a své rady princi nabízel přátelským tónem. Žádný Den dosud Gabornovi své rady nenabídl. Toto byla jedinečná zkušenost.

V tu chvíli se otevřely dveře do hostince. Vstoupili dva muži s tmavou pletí a hnědýma očima. Byli oblečeni jako obchodníci, kteří právě přicestovali, ale oba měli po boku rapíry a v pochvách nad kolenem dlouhé nože.

Jeden muž se usmíval, druhý mračil.

Gaborn si vzpomněl na něco, co ho otec učil, když byl ještě dítě. „Vrazi ze země Muyyatin cestují vždycky ve dvojicích. Domlouvají se spolu pomocí gest.“ Otec pak Gaborna naučil tajná gesta vrahů. Jeden muž se usmívá, jeden mračí – *žádné nové zprávy, ani špatné ani dobré.*

Gabornův zrak ulpěl na dvou dalších tmavých cizincích ve vzdáleném rohu místnosti. Stejně jako on sám, i oni si vybrali nejbezpečnější místo zády ke zdi.

Jeden z mužů v rohu se poškrábal na levém uchu: *Nic jsme nezaslechli.*

Nově příchozí se posadili ke stolu na opačné straně, než seděli jejich krajané. Jeden z nich položil ruce na stůl, dlaněmi dolů. *Počkáme.*

Ten muž se pohyboval s přirozenou rychlostí někoho, kdo byl obdařen odkazem metabolismu. Tento odkaz získalo jen málo lidí – pouze ti nejspolehlivější válečníci.

Gaborn málem nemohl uvěřit tomu, co vidí. Jejich gesta byla tak obyčejná, tak přirozená. Ti čtyři se jeden na druhého ani nepodívali. Zdálo by se, že to, co Gaborn považuje za rozhovor, vlastně nic není.

Princ se rozhlédl po místnosti. Nikdo z hostů nemohl být cílem těch vrahů – nikdo, kromě něj. Přesto si byl jistý, že ani on není jejich obětí. Celý den se pohyboval v přestrojení. Banisfer byl plný bohatých obchodníků a vyšňořených lordů – vrazi mohli jít po kterémkoliv z nich nebo mohli sledovat jednoho ze svých krajanů z jihu.

Gaborn nebyl vhodně ozbrojen pro boj s těmito muži.

Bez vysvětlení vstal ze svého místa a opustil hospodu, aby se poohlédl po Borensonovi. Zrovna když vstával, přinesl obsluhující hoch lákavě vyhlížející oběd, který sestával z vepřové pečené a čerstvého chleba se švestkami.

Gaborn vyrazil do ulic a jeho Den se opile potácel za ním.

Zatímco ráno město vypadalo svěže a živě, odpolední žár zesílil nepříjemný městsky pach. Smrad vypařující se moči zvířat, prodávaných na tržišti, spolu se zápachem špíny a lidského potu. Vzhledem k tomu, že trh byl těsně obklopen

nejrůznějšími budovami, se zápach stále držel na jednom místě.

Gaborn spěchal ke stájím, kde mu starý koňák přivedl jeho šedohnědého hřebce. Kůň při spatření Gaborna radostně zaržál, zdvihl hlavu a několikrát mávnul sem a tam světlým ohonem. Zdálo se, že je stejně dychtivý zmizet z města jako Gaborn.

Gaborn natáhl ruku, aby ho poplácal po čenichu, a pečlivě si koně prohlédl. Vypadalo to, že o něj bylo dobře postaráno. Srst měl vykartáčovanou, hřívu i ohon pečlivě pročesané. Byl nakrmený a ještě teď přežvykoval seno.

O chvíli později přivedl podkoní historikovu mulu. Přestože nebyla tak silná jako hřebec, který měl na šíji vypálené runy síly, i mula vypadala dobře a spokojeně.

Gaborn se neustále ohlížel přes rameno, zda nespatří známky přítomnosti dalších vrahů, ale ničeho podezřelého si nevšiml.

„Nevšiml sis náhodou mužů tmavé pleti, kteří ve dvojicích přijeli do města?“ otázal se podkoního.

Čeledín zamyšleně pokýval hlavou, jako by mu právě na mysli vytanula odpověď. „Jo, teď když o tom mluvíš, čtyři takoví chlápci si tu nechali koně a čtyři další jsem viděl minulou noc projíždět městem.“

Gaborn se zamračil. Všude na cestě jsou tedy vrazi a míří na sever. Kam? Do hradu Sylvaresta, sto mil odsud?

Když Gaborn opustil město, začal si počínat mnohem opatrněji. Vedl svého hřebec přes Himmeroftův most, pitoreskní kamennou stavbu, která se klenula přes řeku. Z mostu Gaborn viděl velké hnědé pstruhy, vyhřívající se v klidných zákoutích řeky a vyskakující do vzduchu při lapání much, které se v celých rojích vznášely nad mělčinou ve stínu vrb. Řeka byla v těchto místech široká, s chladnými a hlubokými tůněmi. Vše vypadalo mírumilovně.

Tady na mostě nespatřil žádnou známku toho, že by se v okolí nacházeli vrazi.

Na druhé straně řeky přecházely dlažební kostky ve špinavou cestu, která mířila na západ. Oddělovala se z ní postranní cesta vedoucí na sever. Křižovatka se nacházela v

lese a směrem na sever rostly zvonky. Takhle pozdě na podzim však nebyly v květu. Jen několik mrtvých květin teď uvadalo ve slunečním žáru. Gaborn se vydal po Zvonkové cestě a pobídl koně ke cvalu. Byl to silný hřebec, s runami metabolismu, síly, krásy a inteligence vypálenými do šíje. Měl rychlost tří koní, sílu a krásu dvou, inteligenci čtyř. Bylo to zvíře stvořené pro běh a přeskakování překážek, ne pro odpočinek ve stájích a přejídání se pící.

Den se snažil ze všech sil udržet s princem krok a pobízel svou mulu k co největší rychlosti, ale brzy zůstal daleko pozadu. Mezi mulou a hřebcem panovalo zapřísáhlé nepřátelství a mula využila každé příležitosti, aby mohla Gabornova koně pokousat.

Pak se stala podivuhodná věc: Gaborn jel mezi poli, na kterých byly čerstvě postavené panáky sena. Teď, uprostřed poledního žáru, nebyl na polích žádný člověk. Když však Gaborn vyjel na malý kopec, asi tři míle od Banisferu, střetl se náhle s nízko ležící mlhou, která panáky sena před ním skrývala v hustém oparu.

Byl to zvláštní pohled. Mlha, válející se při zemi, odpoledne za slunečného dne. Z mlhy vyčnívaly mohutné duby a panáky sena. Opar měl lehce namodralou barvu. Princ něco takového viděl poprvé.

Zastavil. Jeho kůň při pohledu na podivný opar nervózně zaržál. Gaborn vjel pomalu do mlhy a začichal.

Ve vzduchu se vznášel zvláštní pach, cosi, co bylo těžké určit. Gaborn měl pouze dva odkazy čichu a teď si přál, aby byl v tomto směru lépe nadán. Síra, pomyslel si. Možná, že někde tady poblíž jsou horké prameny a ta mlha se zvedá od nich.

Gaborn pobídl koně kupředu, ale po půl míli mlha zhoustla natolik, že slunce na nebi vypadalo jako žluté oko, hledící bílým závojem. Na osamocených dubech krákaly vrány.

Po další míli Gaborn skrze mlhu spatřil šedý dům. Před domem sekala dříví jakási mladá žena, jejíž vlasy jí zplihle visely jako mokrá sláma. Z dálky její kůže vypadala hrubá jako pytlovina, rysy měla nehezké a kostnaté, oči zažloutlé a

zřetelně nemocné. Musela to být jedna ze sester, které Myrimě předaly svou krásu.

Gaborn zaryl hřebci ostruhy do slabin a zavolal na ni.

Vyděšeně vyjekla a jednou rukou si zakryla tvář.

Gaborn dojel až k ní a soucitně na ni pohlédl. „Nemusíš se přede mnou skrývat. Ten, kdo se umenší ve prospěch druhého, je hoden veliké cti. A za ošklivou tváří se často skrývá nádherná duše.“

„Myrima je uvnitř,“ zamumlala dívka. Ulekla do domu. Borenson, s Myrimou zavěšenou v podpaží, rychle vyšel ven.

„Je překrásný podzimní den,“ usmál se Gaborn na Borensona, „Vítr sem přináší vůni sluncem zalitých pšeničných polí, podzimního listí a… zrady.“

Borenson udiveně pohlédl na mlhu. „Myslel jsem, že se zatahuje,“ řekl. „Neměl jsem tušení…“ Skrze okna z vepřovice si nemohl všimnout, že venku se sbírá mlha. Začichal. Borenson měl čtyři odkazy čichu. Měl mnohem citlivější nos než Gaborn. „Obři. Zatracení obři. Žije tady v okolí hodné obrů?“ zeptal se Myrimy.

„Ne,“ odvětila překvapeně. „Nikdy jsem žádného neviděla.“

„No, já je v každém případě cítím. Je jich hodně,“ řekl Borenson.

Pohlédl Gabornovi do očí. Oba věděli, že se děje něco podivného. V tomto směru měl Gaborn před Borensonem náskok.

„Do města přijeli vrazi.“ zašeptal princ. „Muyyatinci. Alespoň deset jich vyrazilo na sever k hradu Sylvaresta, ale já jsem cestou sem žádného nespatřil.“

„Podivám se na to,“ řekl Borenson. „Mohlo by se stát, že někdo chystá past na tvého otce. Jeho družina dorazí do města zítra.“

„Nebylo by pro mne bezpečnější, kdybych jel s tebou?“ otázal se Gaborn.

Borenson se zamyslel, a pak přikývnul. Zpoza domu přivedl svého koně a v tu chvíli k nim mlhou dorazil Den.

„Vrátíme se zanedlouho,“ řekl Gaborn Myrimě, pak pobídl koně a vyrazil k louce za jejím domkem. Nelíbilo se mu, že ji

tu musí nechat samotnou se všemi těmi obry kolem. Borenson a Gaborn však dozajista mířili vstříc většímu nebezpečí.

Od severu zavál čerstvý vítr, který rozfoukával mlhu. Vyrazili proti ní přes zelenou louku. Řeka se stáčela na západ, takže brzy jeli podél jejího břehu.

U řeky nepřirozená mlha zhoustla a změnila se v obrovité mračno, tak husté, že vlaštovky přestaly lovit vodní hmyz a vystřídalo je několik netopýrů. Jako zelené jiskry se nad kravinami vyrojily světlušky. Tráva kolem řeky byla nesmírně hustá, svěží, ale krátká.

Kolem se rozkládalo záplavové území, na kterém farmáři žali seno. Kupky sena, ležící podél břehu, připomínaly ostrůvky v moři, a pokaždé, když Gaborn nějakou zahlédl, napadlo ho, jestli se za ní neskrývá číhající obr.

Teď už obry cítil i Gaborn. Cítil jejich mastné vlasy a pach pižma a kravského hnoje na jejich kůži. Na jejich stárnoucích tělech rostl mech a lišejník.

Až do doby před sto dvaceti lety o obrech nikdo v celém Rofehavanu neslyšel. Pak jedné zimy překročil kmen čítající čtyři stovky těchto obrovitých stvoření severní led. Obři byli zjizvení v bitvách a naháněli strach. Mnoho jich bylo zraněných.

Obři nebyli příliš schopni mluvit lidskými jazyky, a proto nebylo nikdy zcela jasné, jací děsiví nepřátelé je přes led vyhnali z jejich domova. Pomocí několika gest a jednoduchých příkazů se však obři nakonec naučili do určité míry spolupracovat s lidmi – přenášeli obrovské balvany v kamenolomech nebo mohutné kmeny dřevorubcům. Zvláště bohatí páni v Indhopalu si navykli takto obry zaměstnávat, takže nakonec se většina z nich přesunula na jih.

Tato stvoření však excelovala v jedné jediné věci – ve válčení.

Gaborn a Borenson dojeli k malému domku s políčkem, stojícím na kopci vedle řeky a zastavili se ve stínu stromů. Okna domku byla potemnělá. Z komína nestoupal kouř. Na prahu ležel s rozhozenýma rukama mrtvý farmář. Měl utrženou hlavu a v poslední křeči jako by se snažil na ni dosáhnout. Ve vzduchu se vznášel kovový zápach krve.

Borenson zaklel a vyrazil kupředu. Mlha před ním zhoustla. Ztěžkla.

V zelené trávě nalezli kouřící lidské otisky. Tráva byla v těch místech zčernalá a mrtvá. Gaborn nikdy nic podobného neviděl.

„Ohňotvůrci," poznamenal Borenson. „Jsou mocní – natolik mocní, že se dokážou změnil v oživlý plamen. Bylo jich pět."

Ohňotvůrci byli čarodějové žijící v Mystarii, kteří dokázali zahřát studenou místnost nebo způsobil, že se dřevěné poleno rozhořelo plamenem. Žádný však nebyl natolik mocný, aby žárem černala země, po které kráčel.

To dokázaly jen bytosti z legend, čarodějové, kteří dokázali přečíst nejskrytější tajemství lidské duše, či vyvolal z podsvětí strašlivá stvoření.

Gabornovi se rozbušilo srdce. Pohlédl na Borensona, který se ostražitě rozhlížel kolem sebe. Žádný takhle mocný ohňotvůrce se v severních královstvích nenacházel, stejně jako tolik obrů. Mohli přijít jedině z jihu. Gaborn znovu nasál vzduch. Ucítil snad v té podivné mlze pach kouře? Pochází ten kouř z plamene ohňotvůrců? Jak velká nepřátelská armáda se tu skrývá?

Takže naši zvědové se mýlili, uvědomil si Gaborn. Raj Ahten nebude čekat s invazí až do jara.

Stopy ohňotvůrců vedly na sever, podél břehu řeky Dwindel. Raj Ahtenovi vojáci musí pochodovat lesem, aby skryli svůj počet. Určitě však nezašli příliš hluboko do lesa, protože tohle je Dunnwood. Divoký, prastarý a mocný. Jen málokdo se odvážil vstoupit až do jeho srdce. Ani Raj Ahten by se k tomu neodhodlal.

Kdyby se Gaborn vydal po cestě na sever, dojel by k hradu Sylvaresta za půl dne.

Ale to je pochopitelně důvod, proč na cestě číhají vrazi. Jsou připraveni zabít každého, kdo by chtěl krále Sylvarestu varovat. Gaborn dospěl k závěru, že vzhledem ke kvalitám jeho koně pro něj bude bezpečnější, když pojede lesem. Znal nebezpečí, která tam číhají. Byl v Dunnwoodu už předtím, na lovu obrovských černých kanců.

Obří lesní kanci často dorůstali do velikosti, která si nikterak nezadala s velikostí jeho hřebce. Během uplynulých staletí se naučili útočit na jezdce. Říkalo se však, že v lesích jsou i nebezpečnější věci – starobylé duskinské ruiny, chráněné magií a duchy těch, kteří v těch místech zemřeli. Gaborn kdysi takového ducha viděl.

Raj Ahtenovi muži zřejmě pojedou na válečných koních, mohutných a těžkých zvířatech, vyšlechtěných pro boj v poušti, ne pro rychlou jízdu lesem.

I kdyby však lesem jel co nejrychleji, nedostane se do hradu dříve než za den. Cesta bude těžká i bez ohledu na koně.

Kromě toho byl Gabornův vlastní otec nedaleko odsud. Král Orden přicházel na sever kvůli podzimnímu lovu, jak bylo jeho zvykem, a tentokrát jej doprovázelo přes dva tisíce vojáků. Gaborn měl během týdne formálně požádat o zásnuby s princeznou Iomou a Král Orden pro svého syna přivedl patřičný doprovod.

Teď budou tito vojáci možná potřeba v boji.

Gaborn pozvedl ruku a zkroutil prsty do bojového znamení. *Ústup. Varuj krále Ordena.*

Borenson vypadal nespokojeně a signalizoval. *Kam půjdeš ty?*

Varovat Sylvarestu.

Ne! Příliš nebezpečné. Borenson dal znovu znamení. *Nech jít mě!*

Gaborn zavrtěl hlavou a ukázal na jih.

Borenson na něj vztekle zíral a naznačil: *Na sever půjdu já. Pro tebe je to příliš nebezpečné!*

To mu však Gaborn nemohl dovolit. Měl v úmyslu z této nebezpečné cesty něco získat chtěl se stát vládcem, který si dokáže získat srdce lidí. Jak lépe toho mohl dosáhnout, než přijít teď heredonskému lidu na pomoc?

Musím jít já, zasignalizoval Gaborn přesvědčivě.

Borenson se začal znovu přít. Gaborn vytasil šavli, ledabyle zamířil a švihl Borensona přes tvář. Rána byla tak mělká, až to vypadalo, že se Borenson řízl při holení.

Princ ovládl svůj hněv. Téměř okamžitě svého neuváženého činu zalitoval. Borenson dobře věděl, že v

nebezpečných situacích by se s princem neměl přít. Argumenty jsou jedovaté. Člověk, který věří, že je odsouzen k neúspěchu, často doopravdy selže. Gaborn neměl v úmyslu naslouchat jedovatým argumentům.

Princ ukázal mečem na jih a významně se podíval na Borensona i na Dena. Volnou rukou zagestikuloval, *postarej se o Myrimu.* Jestli Raj Ahtenovi vojáci vraždí sedláky jen proto, aby si zajistili nepozorovaný postup, je Myrima v nebezpečí.

Borenson se dlouze zamyslel. Gaborn nebyl obyčejný člověk. Díky zvýšeným rozumovým schopnostem a síle se choval více jako dospělý muž než dítě. Během minulého roku s ním Borenson začal jednat jako rovný s rovným a ne jako poručník.

Ještě důležitější bylo, že ani Borenson si nebyl jistý tím, co dělat. Varovat bylo nutné krále Ordena i Sylvarestu, a to co nejrychleji. Nemohl se rozjet za oběma najednou.

Na cestě jsou vrazi, připomněl mu Gaborn. *Lesy jsou bezpečnější. Nemusíš se o mě bát.*

Ke Gabornovu překvapení Den otočil svou mulu a zamířil zpátky. Princ se jen zřídkakdy octl mimo historikův dohled. Jeho mula však nemohla držel krok se silným hřebcem. Kdyby ho Den následoval, pravděpodobně by padl za oběť nepříteli.

Borenson sáhl za sedlo, vytáhl luk a toulec a podal je Gabornovi. „Ať tě Slovutní provázejí," zašeptal.

Gaborn věděl, že luk se mu bude hodit. Vděčně přikývnul.

Když oba muži zmizeli v mlze, princ si olízl rty. V ústech měl strachem sucho. Připravenost je matkou odvahy, připomněl si učení Komnaty Srdcí. Teď mu však všechno, co se naučil v Domě Porozumění, připadalo… nedostatečné.

Připravil se k boji. Nejprve sesedl, sundal si šviháckýklobouk s pery a odhodil jej na zem. Nemělo smysl tvářit se jako bohatý obchodník. Musel se jevit jako obyčejný sedlák, který neoplývá žádnými odkazy.

Sáhl do sedlové brašny a vytáhl špinavý šedý plášť, který si přehodil přes ramena. Vypjal tětivu na luku. Neměl bojovou sekyru, která dokázala prorazit zbroj – jen soubojovou šavli a dýku přivázanou k noze.

Protáhl si paže a nohy. Vytáhl šavli z pochvy a potěžkal ji v ruce. Byl na zbraň natolik zvyklý, že mu připadala jako prodloužená část jeho těla. Opatrně ji zasunul zpátky.

Nemohl nijak zamaskovat svého koně. Hrdé zvíře připomínalo oživlou bronzovou sochu. Jeho oči zářily pronikavou inteligencí.

Gaborn zašeptal koni do ucha: „Musíme si pospíšit, příteli, ale musíme cestovat tiše."

Kůň potřásl hlavou. Gaborn si nebyl jistý, jak moc mu hřebec rozuměl. S koněm samozřejmě nebylo možné konverzovat. Ale s odkazy inteligence od ostatních koní jeho stáda byl schopen poslouchat několik jednoduchých slovních příkazu – což bylo víc, než se dalo říci o některých lidech.

Zpočátku se Gaborn neodvažoval na něj nasednout. Vedl jej proto za uzdu. Všude kolem mohli být zvědové, jedoucí před i za Raj Ahtenovou armádou. Gaborn neměl nejmenší chuť tvořil na pozadí mlhy siluetu, na které by si mohl nějaký lučištník vyzkoušet své střelecké umění.

Rozběhl se lehkým klusem, který by dokázal vydržet celé dny. V nepřirozené mlze vypadala pole nezvykle tichá.

Hraboši mu utíkali z cesty. Z dubu na něj krákorala osamělá vrána. Do vzduchu se vzneslo hejno vlaštovek. Někde v lese bylo slyšet bučení krávy, která potřebovala podojit.

Po dlouhou chvíli byly jedinými dalšími zvuky šustění trávy pod jeho nohama a dusot okovaných kopyt.

Když běžel posekanými poli na sever, probral si v duchu své schopnosti. Mezi Runovládci rozhodně nepatřil k těm nejmocnějším. Ani si to nikdy nepřál. Nechtěl nést břímě viny, že zvýšil svou osobní moc za cenu lidského utrpení.

Krátce po narození mu však otec začal kupovat odkazy: Dva odkazy inteligence, dva síly, tři vytrvalosti a tři osobního kouzla. Dále měl dva odkazy zraku a tři sluchu. Pět odkazů hlasu, dva půvabu.

Nebyl mocný. Ve srovnání s Raj Ahtenovými „Neporazitelnými" byl slabý. Neměl žádný odkaz metabolismu. Princ na sobě neměl ani zbroj. Nic, co by ho chránilo, nic, co by ho zpomalovalo.

Ne. Gaborn se mohl spoléhat jen na svou lstivost, odvahu a rychlost svého hřebce.

Projel kolem dvou dalších domů, jejichž obyvatelé byli mrtví. U prvního se zastavil a v zahradě nechal koně najíst se jablek spadaných ze stromu. Sám si jich také pár strčil do kapsy.

Kousek za posledním domem pole končila a začínal les z jasanů, dubů a javorů. Hranice Dunnwoodu. Listy stromů měly matnou barvu jako v pozdním létě, ale nízko v údolích se ještě držela zeleň.

Gaborn běžel po okraji pole a ve vzduchu teď cítil pach kůže, zpocených koní a naolejovaných zbrojí. Stále nikoho neviděl.

Nalezl koleje, vyjeté dřevorubeckými vozy, vedoucí do lesa. U prvních stromů se zastavil, aby utáhl sedlový řemen. Chystal se na rychlou a náročnou jízdu. Náhle však zaslechl zapraskání větví.

Těsně za linií lesa, ani ne čtyřicet stop od něj, stál obr. Obrovité stvoření s šedožlutou kožešinou na něj zíralo doširoka otevřenýma stříbřitýma očima. Civělo do mlhy a možná si nebylo jisté, zda je Gaborn přítel či nepřítel. Slunce, sklánějící se nad lesem, obra oslňovalo.

Obr byl vysoký dvacet stop a v ramenou byl osm stop široký. Hustou kožešinu mu kryla kroužková zbroj: jako zbraň měl velkou dubovou kládu, zpevněnou železnými kroužky. Měl delší čenich než kůň a jeho ústa byla plná ostrých zubů. Rozhodně nepřipomínal člověka.

Obr zahýbal jedním malým, zakulaceným uchem, odháněje nějakou dotěrnou mouchu. Pak ohnul mladý stromek, který mu bránil ve výhledu, naklonil se kupředu a upřeně se zadíval Gabornovým směrem.

Princ věděl dost na to, aby se vyvaroval prudkých pohybů. Kdyby se rychleji pohnul, obr by v něm rozpoznal nepřítele. Skutečnost, že na něj obr doposud nezaútočil, Gabornovi napověděla cosi důležitého: nepřátelští zvědové budou oblečeni podobně jako on, na sobě zřejmě mají tmavé pláště a jedou na silných koních.

K jistotě však obrovi stačilo zachytit Gabornův pach. Princ nebyl cítil po kari, olivovém oleji a bavlně jako vojáci Raj Ahtena.

Tak či onak se na něj obr brzy vrhne.

Gaborn měl sto chutí zaútočit, ale věděl, že mečem se mu jen tak nepodaří protnout obrovu hustou drátěnou košili. Nemohl si dovolit započít dlouhý vyčerpávající boj. Nesměl připustit, aby obr vykřikl na poplach. Ani šíp by zřejmě nestvůru nezabil okamžitě.

Ne. Gabornova naděje spočívala v tom, že se obr přiblíží a natáhne krk, aby ho mohl očichat. Pak by princ mohl rychlým pohybem vytasit šavli a prořízнout mu hrdlo. Rychle a tiše.

„Přítel," řekl Gaborn měkce a konejšivě. Když se obr přiblížil, upustil uzdu i luk. Obr se opatrně opřel o svou tyč, naklonil se a ze vzdálenosti deseti stop pátravě začenichal. Daleko, příliš daleko.

Přiblížil se o další stopu a znovu začichal. Obři neměli nijak zvlášť dobrý čich. Obličej tohoto monstra musel být široký hodně přes dvě stopy. Obr nakrčil čenich.

Gaborn v jeho dechu ucítil shnilé maso, na kožešině spatřil zaschlé stopy krve. Nedávno musel sežrat nějakou zdechlinu.

Stvoření se přiblížilo o dalšího půl kroku. Gaborn vykročil k němu a vydával konejšivé zvuky, jako by byl přátelský voják, který se chce prokázat.

Velikost bestie ho ohromila. Vedle toho obra nejsem nic. Nic. Mohl by mě zvednout jako hadrovou panenku. Obrovy velké pracky byly téměř tak dlouhé jako Gabornovo tělo. Nezáleželo na tom, že Gaborn je Runovládce. Ty pracky mu mohly rozdrtit kosti, rozmačkat maso na kaši.

Stříbřité oči, veliké jako talíře, se přiblížily. Ne, hrdlo ne, uvědomil si princ. Hrdlo je na výpad příliš daleko. Neútoč na hrdlo. Oko. Jeho velké oči nejsou chráněné tlustou kůží.

Obr musel být starý, obličej pod kůží měl zjizvený. Tedy jeden z pamětníků přechodu přes led. Úctyhodný tvor. Gaborn si přál, aby znal jeho jazyk, aby našel způsob, jak ho podplatit.

Obr se naklonil ještě více kupředu, začenichal a oči se mu překvapeně rozšířily.

Gaborn vytasil šavli a učinil dlouhý výpad. Ostří proniklo okem, zaskřípělo o kost a vnořilo se hluboko za oční důlek, do obrova mozku. Gaborn šavli okamžitě vytrhl z rány a odskočil z obrova dosahu. Vytryskl mohutný gejzír krve.

Obr se zapotácel a přitiskl si jednu z pracek na ránu. Dolní čelist mu poklesla. Pak se zapotácel, učinil váhavý krok doleva a pozdvihl čenich k nebi.

Přestože umíral, stihl obr zařvat varování. Les se otřásl jeho zběsilým vytím.

Všude kolem Gaborna, na severu, jihu a západě, zavyli jiní obři v odpověď.

PĚT: VE VĚŽI ZASVĚCENCŮ

Toho večera bylo město pod hradem Sylvaresta tiché a pokojné. Obchodníci z jihu přes den přicházeli v neobvykle hojném počtu – karavany přivážející vzácné koření, barvy, slonovinu a látky z Indhopalu.

Trávník pod hradem zdobily pavilóny z jasného hedvábí a lucerny ve stanech zářily tak, že stany připomínaly různobarevné drahokamy – nefrity, smaragdy, topazy a safíry.

Z temnoty nad hradní zdí to byl krásný pohled, jakoby do jiného světa.

Všichni strážní na hradbách dobře věděli, že „obchodník s kořením“ byl vykoupen časně toho dne, aniž by kdo smlouval o snížení královych nehorázných požadavků. Jižané však z obrovského výkupného rozhodné neměli radost. Všude panovala napjatá nálada. Každý se bál, že se Indhopalané začnou bouřit.

S karavanami a stády mul a koní však dorazilo něco nového a báječného, něco, co tu během staletí, kdy obchodníci z Indhopalu cestovali na sever, ještě nebylo:

Sloni. Čtrnáct bílých slonů, jeden z nich s vypálenými runami moci. Sloni měli na hřbetech barevné hedvábné přikrývky, jejich hlavy byly zdobené korály, perlami a zlatem. Měli zdobené otěže a na zádech nesli hedvábné přístřešky.

Jejich majitel, jednooký muž s prošedivělým plnovousem, tvrdil, že je sem přivedl jako kuriozitu. Na hradě Sylvaresta však dobře věděli, že v Indhopalu se sloni často pokrývají zbrojí a posílají se vyrážet hradní brány.

A obchodníci měli letos podezřele mnoho „strážců“ najatých k ochraně karavan. „Ach ano,“ říkali obchodníci, spínali ruce pod bradou a ukláněli se. „Horští bandité jsou letos obzvláště opovážliví. Jsou málem horší než ničitelé!“

Skutečně se zdálo, že aktivita ničitelů letos dosahuje rekordní výše. Jejich tlupy sužovaly horské hranice na jihu na Planinách a na západě v Orwynnu. Sylvarestovi vojáci na jejich stopy narazili letošního jara i v Dunnwoodu – věc za posledních třicet let nevídaná.

A tak byli obyvatelé Heredonu ochotni přimhouřit oko nad hordami strážců karavan a jen málokdo kromě krále a jeho vojáků se staral o to, že přímo v srdci země se objevili sloni.

Po západu slunce zavál chladný vítr, který od řeky přivál mlhu. Mlhu, která sevřela město ve svém obětí a vplížila se na ochozy vnější hradby.

Na nebi nezářil měsíc. Jen hvězdy. Jasné věčné diadémy, žhnoucí v království noci.

Nebylo nikterak překvapivé, že se vrahům podařilo dostat se nepozorovaně za vnější hradbu. Možná, že ti muži vstoupili do města už ve dne, kdy se chovali jako obchodníci, a pak se skryli někde v průchodu nebo ve stájích jednoho z panských sídel. Nebo snad využili chomáčů mlhy, které se hustě vznášely kolem cimbuří, a tajně přelezli hradbu.

Překvapením nebylo ani to, že jeden osamělý strážný v Královské věži zpozoroval stínové obrysy, které jako černí pavouci šplhaly přes královskou hradbu na Máselný trh.

Král vyslal zvláštní hlídky, které měly tento směr pokrýt. Kromě toho celé okolí sledovaly nesčetné oči vyhlížející z každého průzoru a okna ve věžích.

Ne, vskutku nikoho nepřekvapilo, že vrazi si k útoku vybrali právě tuto noc. Ale dokonce i gardisty zaskočilo, jak rychle se vrahové dostali dovnitř, jak byli tiší, jak smrtící. Pouze lidé s odkazem metabolismu se dokáží pohybovat tak rychle jako oni, tak hbitě, že když zamrkáte, máte pocit, že jste je vůbec nespatřili, že se vám jen něco zdálo. Přijmout takový odkaz byla určitým způsobeni sebevražda: odkaz metabolismu vám sice dovolil pohyboval se dvakrát tak rychle než obyčejný smrtelník, ale také zdvojnásobil rychlost vašeho stárnutí.

Králův dalekovidec sir Millman, který sledoval postup vrahů, navíc dospěl k závěru, že rychlost pohybů některých z nich je dokonce trojnásobná. Takto posílený člověk zestárne během deseti let a zemře během patnácti.

A jen muži s nadlidskou silou by se dokázali vyšplhat po vysokých zdech, prsty nohou i rukou se zachycovat v nepatrných spárách a puklinách. Sir Millman si nedokázal představit kolika odkazy síly mohou být vrazi obdařeni.

Millman měl své pozorovací stanoviště v Královské věži. Díky odkazům zraku od sedmi lidi byl pro svou práci náležitě vybaven. Teď tiše zavolal směrem ke dveřím královy komnaty. „Mylorde, naši hosté dorazili."

Král Sylvaresta seděl zády ke zdi v oblíbeném křesle svého otce a studoval knihu emíra Owatta z Tulistánu. Pokoušel se přijít na to, co je na Raj Ahtenově válečné strategii tak originálního, že je ochoten zabíjet, aby ji udržel v tajnosti.

Teď zhasil lucernu, přešel k arkýři a vyhlédl ven průhlednou tabulí vsazenou do okna s barevným sklem. Okno bylo tak staré, že sklo bylo vlnité a zprohýbané a stékalo dolů jako tající máslo.

Vrahové právě dospěli k poslední obranné zdi hradu Sylvaresta, zdi věže Zasvěcenců, která byla domovem pro ty, kteří věnovali své odkazy rodu Sylvaresta, královské rodině a vojákům.

Takže Raj Ahtenovi vrazi přišli zničit Sylvarestovy zasvěcence, zavraždit ty, jejichž mysl, síla a vitalita posilovala krále a jeho služebníky.

Byl to odporný čin. Zasvěcenci se nemohli sami bránit. Skvělí mladí muži, kteří někomu odkázali své rozumové schopnosti, teď nedokázali rozeznat pravou ruku od levé. Ti, kteří se vzdali své síly, teď byli jako čerstvě narozené děti, příliš slabí a nemohoucní, než aby dokázali vstál z postele. Zabít Zasvěcence byla zbabělost.

Bylo však smutné, že často to byl také nejjednodušší způsob, jak napadnout Runovládce. Zavražděním těch, kteří neustále živili Runovládcovy nadlidské schopnosti, bylo možno vládce těchto sil zbavit a učinit z něj obyčejného člověka.

S tím, jak útok pokračoval, měl Sylvaresta stěží čas vydávat svým obráncům nějaké rozkazy. Na ochozy byl těsně po setmění dopraven vroucí olej. Přestože se na ochozu procházela obyčejná hlídka v počtu tří gardistů, za cimbuřím se mimo dohled krčil další tucet mužů.

Přesto však bylo nutné obránce varovat. Ve věžích byli připraveni lučištníci. Vojáci ukrytí ve městě museli dostat signál, aby útočníkům odřízli ústupovou cestu.

Sylvaresta, stojící za barevným sklem, pozoroval vrahy, kteří už zdolali polovinu výšky kamenné zdi Věže. Pak král otevřel okno a tiše, ale pronikavě zahvízdal.

Jeho vojáci okamžitě zareagovali. Vytáhli na hradbu velké železné hrnce s olejem a vylili jej dolů na hlavy útočníků. Olej však neměl očekávaný efekt. Od západu slunce již značně vychladl a přestože popálení vrahové křičeli bolestí a někteří se zřítili z hradeb, smetení padajícími železnými vědry, více než dvacet jich ještěří rychlostí stále šplhalo nahoru.

Gardisté na vrcholku věže Zasvěcenců tasili meče a napřáhli píky. Z královské věže, ze vzdálenosti asi sto yardů, vypustili lučištníci své střely. Pár dalších vrahů se zřítilo, ale Raj Ahtenovi rytíři byli děsivě rychlí a pokračovali dál s nezlomným odhodláním.

Král Sylvaresta se domníval, že pokud vrazi narazí na odpor, dají se na ústup. Oni však místo toho ještě zrychlili, až dorazili k hraně ochozu, kde je zpomalil natažený ostnatý drát. Sylvarestovi vojáci se na ně vrhli a tucet dalších vrahů se zřítilo do hlubiny.

Přesto se však sedmi vrahům podařilo dostat na vrchol věže, kde vstoupily do hry jejich neměřitelné bojové schopnosti. Vrazi se pohybovali natolik rychle, že se Sylvarestovi muži nedokázali pořádné bránit. V boji padli čtyři další útočníci a dvanáct obránců.

Tři zbývající vrazi se vrhli po schodech do útrob věže Zasvěcenců. Ve stejném okamžiku se ze strážní místnosti za padací mříží vynořili pikenýři.

Vrazi gardisty ignorovali a vrhli se k železnému mřížoví, které chránilo dveře do Síně Zasvěcenců. Navzdory

mohutnosti ocelových prutů za ně dva vrazi vzali a vyrvali je ze zdi spolu s dvěstěliberními kameny zasazenými do malty.

Třetí vrah připravený k obraně, čelil pikenýrům.

Pikenýři však nebyli obyčejní vojáci. Bok po boku přispěchali kapitáni Derrow a Ault a bez váhání se vrhli do boje. Kapitán Ault zaútočil bleskovým výpadem na vrahovu hlavu.

Vrah uskočil a krátkým mečem sekl Aulta do ruky chráněné rukavicí. Oblečený v tmavých šatech se pohyboval ohromující rychlostí. Přenášel váhu z nohy na nohu a uhýbal ze strany na stranu tak rychle, že žádný obyčejný smrtelník by mu nedokázal zasadit úder. V druhé ruce se mu objevil nůž a obě paže zavířily ve smrtícím stylu Tančících Zbraní.

Během vteřiny dveře v agónii zaskřípěly. Dva vrazi je rozrazili dokořán. Jeden z nich jimi proběhl.

Kapitán Derrow zatočil píkou, jako by to byla sekera. Druhý vrah ve dveřích dostal tvrdý úder do hlavy.

Třetí vrah, bránící své druhy, se pokusil uskočit. Ault jeho pohyb předvídal a vrhl se v před. Vrazil mu píku do prsou a pak ji nadzvedl a odmrštil vraha stranou.

Pak Ault vytasil dlouhou dýku a rozběhl se do nitra věže Zasvěcenců.

Uvnitř zjistil, že vrah již pobil dva gardisty umístěné za dveřmi, a že se pak rozběhl síní a srazil pět nebo šest Zasvěcenců, kteří byli upoutáni na lůžko. I teď vrah klečel se scimitarem v ruce nad další obětí.

Ault bodl svým krátkým mečem a zabodl jej útočníkovi do zad. Kdyby byl vrah obyčejný člověk, zhroutil by se na zem. Kdyby to byl rozhněvaný muž s velikou životní sílou, obrátil by se a změnil v berserka.

To, co však vrah vzápětí učinil. Aulta zamrazilo až do morku kostí.

Vrah, oděný v černém kaftanu a černých bavlněných kalhotách, s tváří zakrytou černou rouškou, se otočil. V uchu se mu zableskl zlatý kroužek.

Zamyšleně si Aulta prohlížel a v očích se mu zračil vražedný úmysl. Aultovi se rozbušilo srdce, neboť ho napadlo,

kolik odkazů životní síly je asi potřeba k tomu, aby člověk ignoroval meč zaražený v zádech.

Rozbitými dveřmi přiběhlo tucet vojáků, kteří zaplnili věž Zasvěcenců. Ault se vyzbrojil válečným kladivem jednoho z mrtvých strážců.

Vrah pohlédl Aultovi do očí, a pak pozdvihl ruce. Promluvil se silným přízvukem. „Barbare: Tak, jak se příliv tvých mužů chystá pohltil mne, tak i tebe pohltí příliv Neporazitelných mého pána!“

Raj Ahtenovi Neporazitelní byli elitní vojáci – muži s velikou životní sílou, z nichž každý měl alespoň jeden odkaz metabolismu. Vrah učinil pohyb, jako by se chystal zaútočit. Ault věděl, že to může být lest. Vrah, kterému se podařilo probít do věže Zasvěcenců, se mohl pokusit pokračovat ve svém úkolu a pobít tolik Zasvěcenců, kolik jen bude možné.

Ault se vrhl vpřed přesně v okamžiku, kdy se vrah otočil, aby se dostal k postelím spících. Válečné kladivo se mu zakouslo do krku.

„Na to zapomeň,“ řekl Ault.

* * *

Král Sylvaresta ve své věži pocítil smrt svých Zasvěcenců v okamžiku, kdy s nimi začal ztrácet magické spojení. Byl to ošklivý pocit, jako by se mu vnitřnostmi prokousával ledový had. Muži, kteří mu odkázali své rozumové schopnosti, umírali a Sylvaresta byl postižen náhlou prázdnotou, neboť některé z komnat jeho paměti se navždy zavíraly.

Nevěděl, co všechno zapomněl – vzpomínky na přátele z dětství nebo na piknik v lese, znalosti šermířských fines, či vzpomínky na překrásný západ slunce nebo na polibek od ženy.

Byl si jen vědom toho, že byl umenšen. Dveře do komnat jeho paměti se zabouchnutím zavřely. Na oknech zapadly okenice. A jeho duši zahalila temnota, živená tesklivým pocitem ztráty.

Když spěchal dolů po schodech, aby své Zasvěcence bránil sám, bude-li potřeba, měl pocit, jako by se převaloval ve tmě.

O minutu později dorazil na nádvoří Zasvěcenců a spočítal ztráty. Deset gardistů mrtvých, pět raněných. A pět mrtvých Zasvěcenců.

Při prohlídce těl mrtvých vrahů vyšlo najevo, že každý z nich byl hrozným protivníkem. Jejich vůdce, kterého zabil Ault, měl na těle vypálených přes sedmdesát run. S tolika odkazy musel být mezi Neporazitelnými kapitánem. Mnozí další měli dvacet či více run, takže silou se vyrovnali kapitánu Derrowovi.

Na zemi leželo mrtvých pět Sylvarestových Zasvěcenců. Dva, kteří králi poskytli rozumové schopnosti, dva, kteří mu dali svůj zrak a jeden, který svůj zrak odkázal královskému dalekovidci. Král si domyslel, že v době útoku vrahů si zřejmě slepci vyprávěli u krbu historky a zvuk jejich hlasů přivábil ty, kteří se vzdali svého rozumu, a teď byli jen stěží víc než blekotající idioti.

Když byly sečteny všechny ztráty, dospěl král Sylvaresta k závěru, že měl štěstí. Mohlo to být mnohem horší. Kdyby se vrahové probojovali hlouběji do nitra věže Zasvěcenců, následky mohly být zničující.

Přesto si však král Sylvaresta nemohl pomoci, aby nepřemýšlel nad tím, co všechno vlastně ztratil. Měl odkaz rozumových schopností od pěti lidí. Teď ztratil čtyřicet procent všech vzpomínek a znalostí, nabytých za léta studií. Znal snad ještě před pěti minutami něco, co by mohlo být v nadcházejících dnech důležité…?

Pohlédl na mrtvé a přemýšlel. Byl tento útok předzvěstí války následujícího roku?

Vyslal Raj Ahten vrahy na všechny severní krále v pokusu je oslabit? Nebo to byla součást nějakého ještě smělejšího plánu?

Četba emírovy knihy v Sylvarestovi vzbudila obavy. Raj Ahten se jen zřídkakdy uchyloval ke lsti. Místo toho si vybíral nejdůležitější hrady, zuřivě zaútočil, rozdrtil své protivníky a nepostupoval dál, dokud si neupevnil nově získané pozice.

Sylvarestovi připadalo zvláštní, že si Raj Ahten vybral za cíl Heredon. Jeho země nebyla Raj Ahtenův nejbližší soused. Ani nebyla nejméně obranyschopná ze všech severních říší.

Znovu si vzpomněl na šachovou partii, kterou odehrál před lety. Vzpomněl si na způsob, jakým Raj Ahten bojoval o nadvládu i nad vzdálenými rohy šachovnice. Přestože Heredon nyní jistě byl na Raj Ahtenově šachovnici rohovou zemí, následky její ztráty by byly hrozné: Raj Ahten by dobyl jedno z království severu a přinutil by armády Planin a Mystarie, aby zaujali obranná postavení na svých severních a jižních hranicích. Heredon rozhodně nebyl chudou zemí. Sylvarestovi kováři byli nejlepšími výrobci zbraní a zbrojí v celém Rofehavanu a země oplývala početnými stády dobytka na jídlo a ovcí na vlnu, byla bohatá na stavební dříví, ze kterého se dala stavět opevnění a válečné stroje, a konečně zde žil dostatek lidí, ze kterých se dali rekrutovat Zasvěcenci.

To vše by se Raj Ahtenovi hodilo k dobytí celého severu.

Má žena je jeho sestřenice, vzpomněl si král. Možná se Raj Ahten domnívá, že je pro něj nebezpečná. Nebesa vědí, že kdyby k tomu Venetta Sylvaresta měla příležitost, byla by Raj Ahtena s chutí probodla ve spánku již před lety.

Je toto snad součástí nějakého většího plánu? obával se Sylvaresta. Útoky podobné tomu dnešnímu se mohly odehrát na mnoha hradech v Rofehavanu. Kdyby všichni vrazi zaútočili současně, neměl by Sylvaresta čas varovat ostatní spřátelené vládce.

Ztracený v domněnkách si promnul oči.

Kniha 2:

20. den Měsíce sklizně,
Den obětování

ŠEST: VZPOMÍNKY NA ÚSMĚVY

Princ Gaborn tiše projížděl lesem Dunnwood, který se koupal ve hvězdném svitu. Vyhýbal se úzkým strouhám a hustším částem hvozdu, kde se shromažďovali wichti.

Stromy nad jeho hlavou byly značně pokroucené a napůl holé, a žluté březové listy se v prudkém nočním větru chvěly jako prsty umírajícího. Listový koberec pod kopyty jeho koně byl hluboký a čerstvý, takže podkovy při jízdě nevydávaly téměř žádný zvuk.

Čarodějná mlha se začala krátce po soumraku rozplývat. Raj Ahten už nadále nepotřeboval, aby mu poskytovala úkryt. Namísto toho teď hvězdy na obloze zářily nepřirozeným jasem, možná díky kouzlům Raj Ahtenových ohňotvůrců, kteří dokázali zesílit jejich svit tak, aby armáda Pána Vlků mohla nerušeně pokračovat v pochodu lesem.

Před čtyřmi hodinami Gaborn Raj Ahtenovu armádu obešel a vyhnul se pronásledovatelům. Podařilo se mu zabít dva další ledové obry a sestřelil jednoho z nepřátelských zvědů ze sedla. Během posledních tří hodin nezpozoroval žádné známky pronásledování.

Během jízdy přemýšlel. Dunnwood byl zvláštní les a podle všech měřítek to bylo záhadné místo. Byli tu duchové a kouzelná jezírka. Říkalo se, že i prameny řeky Wye jsou opředené kouzly a že v hlubokých tůních tam žijí tři sta let staří kapři, kteří jsou moudřejší než leckterý mudrc.

Tím se však Gaborn momentálně nezabýval. Přemýšlel nad legendární snahou lesa prosazoval „právo“ a „zákon“. Říkalo

se, že Vládci Nebes se vyhýbali tomu, aby jejich lodě z mraků létaly nad tímto lesem. Jen málo psanců se kdy odvážilo do tohoto lesa vstoupit. Byl tu samozřejmě Edmon Tillerman, který do lesa přišel jako psanec. Blázen, který přijímal odkazy síly a rozumových schopností od medvědů, dokud se sám nestal stvořením lesa. Podle lidových bajek se vzdal minulého způsobu života, přestal loupit a po čase se stal hrdinou – mstil ubohé farmáře, sužované bandity, chránil lesní bytosti.

Vyprávěly se však i podivnější příběhy: o staré ženě, která byla před staletími zavražděna a pohřbena v Dunnwoodu v hromadě listí. Stala se z ní bytost ze dřeva větví a šlahounů, která uštvala své vrahy.

A co ti „kamenní lidé“, kteří se podle některých procházeli pod korunami zdejších stromů? Stvoření, která občas přicházela až na kraj lesa a zamyšleně se dívala na jih?

A proč dávní duskinové tyto lesy roztrhli a vytvořili Roklinu Běd, tu velikou slzu v samém předivu země? A proč vztyčili legendárních Sedm Stojících Kamenů Dunnwoodu, které „podepírají“ svět?

Kdysi byla doba – říkalo se, že před nespočetnými staletími – kdy tyto lesy milovaly člověka více, než dnes. Doba, kdy jimi lidé mohli svobodně procházet. Teď pod korunami stromů ležela prázdnota, nehybnost a tíže, jako by se sám les rozhněval a připravoval odplatu lidem, kteří sem přicházeli nepozváni. Bylo jisté, že žár ohňotvůrců, železem okovaná kopyta koní a masa lidí a obrů lesu způsobí značné škody.

Raj Ahtenův pochod se v ničem nepodobal mírumilovným lovům, které pořádal král Sylvaresta. Před jejich začátkem lovci žádali les o svolení a jako dar nabízeli zasazování nových rostlin a stromků a hromady úrodné zeminy a humusu. Během loňského lovu si Sylvarestovi muži přinesli do lesa vlastní dříví na podpal a před tím, než do něj vstoupili, žádali o svolení Binnesmana. Správce Země.

Na rozdíl od toho se pochod Raj Ahtenových vojáků podobal spíše znásilnění. Ale co by mohl les udělat?

Sovy byly této noci tiché a Gaborn dvakrát spatřil veliké jeleny, jak se procházejí mezi stromy a potřásají mohutným parožím ze strany na stranu, jako by se připravovali na boj.

Po jeho pravici pochodovaly armády. Jejich přítomnost rozechvěla celý les, ve vzduchu jako by se vznášel elektrický náboj signalizující blížící se bouři. Možná, že les bude na vojáky shazovat větve stromů, napadlo Gaborna, anebo se možná nad jejich hlavami sevřou listnaté koruny a cestu armády zakryje temnota. Nebo snad kořeny zachytí kopyta koní a způsobí pád jezdců – přestože o takových věcech Gaborn slýchal jen v pohádkách.

Pochyboval, že by les ty muže dokázal zastavit. Vždyť v jejich řadách pochodovali ohňotvůrci, připravení odrazit útok lesa svou mocí. Ne, lesu nezbude než přečkat, až armáda odejde.

Gaborn jel po dlouhé hodiny mezi stromy a v srdci ho začaly tížit chmurné myšlenky. Jeho mysl jako by se utápěla v mlze. Začal pociťovat sladkou únavu – jaká se dostavuje po svařeném vínu, kdy člověk sedí vedle ohně a popíjí lahodnou tekutinu, anebo jako po odvaru z vlčího máku připraveného bylinkářem.

Gaborn cítil, jak mu ztěžkla víčka. Když vyjel na hřeben vedoucí kolem kopce a pak začal sjíždět zpátky do údolí, málem únavou spadl z koně. V další cestě mu překážely husté keře a stromy.

Začal se hněvat, vytasil šavli a už už se chystal začít si cestu skrz les prosekávat, ale zarazil se, neboť přímo před sebou zaslechl kletby a zvuk někoho jiného, muže ve zbroji, který si prosekával cestu směrem k němu.

Málem příliš pozdě si uvědomil zdroj nebezpečí. Během cesty zřejmě musel ztratit správný směr.

Stromy. Napadlo ho, jestli právě *ty* ho nedovedly do nebezpečí.

Zastavil se ve stínech. Zdáli zahlédl jednu z Raj Ahtenových hlídek. Tucet zvědů si prosekával cestu křovím, zatímco Gaborn naprosto znehybněl.

Prošli kolem něj a zmizeli ve tmě. Gaborn se bál dokonce i nadechnout.

Silně přitáhl koni uzdu a zhluboka se nadechl. Po dlouhou chvíli se snažil soustředit své myšlenky. *Neublížím ti*, chtěl říct lesu. *Nechci ti nijak ublížit.*

Veškerou sílu své vůle potřeboval na to, aby vydržel seděl nehybně na koni a aby se nerozjel přímo ke své zkáze. Po čele mu stékal pot, ruce se mu třásly a přerušovaně dýchal.

Jsem tvůj přítel, chtěl říct. *Zjisti, co jsem zač, vyzkoušej mě.* Po dlouhou chvíli se snažil otevřít svou mysl a srdce lesu, aby s ním mohl komunikovat.

Cítil, jak se k němu pomalu pohybují úponky cizích myšlenek, hledají ho a pak ho ovíjejí, jako kořeny ovíjejí kámen. Cítil jejich pomalou, nezadržitelnou sílu.

Stromy ji přijaly a vstoupily do každé částečky jeho mysli. Gabornovi začaly před očima vyvstávat jeho vzpomínky a dětské obavy – střípky snů a fantazií dospívajícího chlapce. Každá naděje, čin a touha.

Pak se hledající úponky začaly pomalu stahovat.

„Neubližuj mi," zašeptal Gaborn stromům, když se mu nakonec podařilo promluvit. „Tví nepřátelé jsou mí nepřátelé. Nech mne bez újmy projít, abych je mohl porazit."

Uplynulo mnoho úderů srdce a pak se tíha kolem něj pomalu začala zvedat. Gaborn nechal svou mysl bezcílně bloudil a snít, přestože díky své životní síle nepotřeboval spánek.

Vzpomněl si na to, co jej přimělo vydat se na sever, na svou touhu spatřit Iomu Sylvarestu.

Minulého roku poslechl bláznivé nutkání, které jej přimělo tajně přijet do Heredonu na podzimní lov, aby se s ní mohl setkat. Jeho otec každoročně přijížděl na Hostenfest, podzimní oslavu velkého dne, který se odehrál před šestnácti staletími, kdy Sylvaresta z Heredonu proklál oštěpem ničitelského mága. Od té doby projížděli každoročně během měsíce sklizně heredonští páni Dunnwoodem, kde lovili velké kance a prokazovali stejnou dovednost s kopím, jako kdysi jejich předkové v boji s nebezpečnými ničiteli.

A tak Gaborn přijel na lov skrytý mezi členy doprovodu svého otce, jako by byl pouhé páže. Vojáci jeho otce samozřejmé všichni věděli, že je mezi nimi, ale žádný z nich

se o tom neodvážil zmínit a odhalit jeho přestrojení. Dokonce i král Sylvaresta si během lovu všiml Gabornovy přítomnosti, ale protože měl dobré vychování, nezmiňoval se o tom, dokud Gaborn sám se nerozhodl odhalit.

Gaborn hrál svou roli člena doprovodu pro zběžného pozorovatele velmi dobře, pomáhal vojákům oblékat zbroj pro turnajové hry, v noci spával v Sylvarestových stájích a během týdenního lovu se staral o koně a vybavení.

Byl však také schopen sedět u tabule ve Velké Síni během oslav předznamenávajících konec Hostenfestu, přestože jako pouhé páže seděl až na jejím konci, daleko od králů, šlechticů a rytířů. Tvářil se vyvaleně, aby to vypadalo, že ještě nikdy nejedl v přítomnosti cizího krále.

Využíval každé příležitosti, aby si byť i jen zdálky mohl prohlédnout Iomu, její černé jiskřivé oči, tmavé vlasy a dokonalou pleť. Jeho otec mu říkal, že má překrásnou tvář a podle příběhu, které se o ní vyprávěly a které Gaborn během let zaslechl, si byl princ téměř jist, že má i překrásné srdce.

Byl dobře vyškolen v etiketě, ale o severských způsobech u jídla toho věděl jen velmi málo. V Mystarii bylo obvyklé, že si člověk před jídlem umyl ruce v misce chladné vody, ale zde na severu si hodovníci omývali ruce i tvář ve vodě, která byla horká. Zatímco na jihu bylo obvyklé utírat si ruce do tuniky, zde na severu byly připraveny silné ručníky, které si člověk položil na kolena, a které se daly použít na utírání mastnoty z rukou i z úst.

Na jihu se prostíraly malé tupé nožíky a ohebné vidličky, takže v případě, že propukla rvačka, neměl nikdo žádnou pořádnou zbraň, takže nedocházelo k žádným vážným zraněním. Zde na severu však každý jedl svým vlastním nožem a vidličkou.

Nejnechutnější rozdíl ve zvyklostech se však ukázal být v záležitosti psů. Na jihu pán vždycky házel kosti přes pravé rameno, aby se o ně mohli porvat psi. Ve Velké Síni však žádní psi nebyli a kosti se házely na jednu hromadu – Gabornovi to připadalo necivilizované a nechutné – dokud je neodnesli služebníci.

Gabornovu pozornost upoutala ještě jedna věc. Nejprve to považoval za další severní tradicí, ale brzy si uvědomil, že je to jen Iomin zvyk.

Ve všech říších, které Gaborn poznal, se směli služebníci najíst až poté, co král a jeho spolustolovníci dojedli. Protože hostiny běžně začínaly v poledne a trvaly až dlouho do noci – neboť mezi jednotlivými chody se o zábavu hostů starali minstrelové, šašci a žongléri – znamenalo to, že služebníci se zpravidla najedí až někdy kolem půlnoci.

A tak zatímco král a jeho hosté jedli, služebníci toužebně zírali na mizící pudinky a tučné kapouny.

Gaborn jedl s chutí a nikdy na svém talíři nenechal ani sousto – ukázka uznáni k hostitelově kuchyni. Brzy si však všiml, že Ioma na každém talíři nechává zbytky a v první chvíli ho napadlo, že nevědomky porušil nějaký severský zvyk. Pozorně Iomu sledoval: pokaždé, když jí její služebná, asi devítiletá holčička, přinesla nový talíř, byl na její tváři vidět hlad.

Ioma se vždycky usmála a poděkovala, jako by dívka byla nějaká vznešená dáma a ne pouhá služebná. Pak jí Ioma pozorně pohlédla do tváře, aby zjistila, jestli podávaný chod dítěti chutná nebo ne. Když měla dívka podávané jídlo ráda, nechala jí Ioma na talíři pár kousků, které mohla dívka sníst, když tác odnášela do kuchyně.

A tak Gaborn s překvapením sledoval, jak se Ioma jen stěží dotkla nadívané koroptve v pomerančové omáčce, ale snědla plný talíř studené kořeněné kapusty, jako by to byla nějaká pochoutka.

Během čtvrtého chodu si Gaborn povšiml, že jeho vlastní služebník, asi čtyřletý chlapec, je ve tváři pořád bledší, neboť zřejmě došel k závěru, že se mu až do půlnoci nepodaří urvat ani sousto.

Proto, když chlapec přinesl tác se šťavnatým biftekem pečeným na víně s šalotkou a ořechy, nechal princ tác zase odnést, aby se dítě mohlo také najíst.

Ke Gabornovu překvapení si král Sylvaresta jeho činu všiml a tvrdě se na Gaborna zahleděl, jako by ho princ urazil. Gabornovi jeho pohled neunikl.

Když však Ioma udělala tu samou věc asi o pět vteřin později, aniž by si byla vědoma Gabornova faux pas či reakce jejího otce, Sylvaresta chvíli zamyšleně žvýkal, a pak svou dceru hlasitě oslovil. „Cožpak ti to jídlo nechutná, drahoušku? Možná bychom sem měli nechat přivléct kuchaře a zbičovat je, protože nevyhověli tvému mlsnému jazyku.“

Ioma při této poznámce zčervenala. „Já… ne – jídlo je vynikající, mylorde. Obávám se ale, že už jsem plná. Kuchaři si rozhodně zaslouží pochvalu a ne trest.“

Král Sylvaresta se zasmál a pobaveně na Gaborna mrkl. Přestože Gaborn se ještě neprohlásil, královo mrknutí říkalo, *vy dva jste si podobní. Přivítal bych váš sňatek.*

Ve skutečnosti však Gaborn docházel k závěru, že možná není Iomy hoden. Oči služebné zářily hlubokou láskou k princezně, a když mluvili okolní hosté, ozýval se i v jejich hlasech tón úcty a respektu, který hraničil se zbožňováním. Přestože Ioma sama byla v té době ve věku šestnácti let, ti, kteří ji znali nejlépe, k ní nepociťovali pouhou lásku: cenili si jí jako nejdražšího pokladu.

Když se Gaborn připravoval opustil Heredon, jeho otec jej vzal s sebou, aby si soukromé promluvili s králem Sylvarestou.

„Nuže,“ řekl král Sylvaresta. „Konečně jsi přišel navštívit mou říši.“

„Přišel bych už dřív,“ řekl Gaborn, „ale má studia mi v tom zabránila.“

„Navštívíš nás znovu příští rok,“ poznamenal král Sylvaresta. „Mnohem otevřeněji, jak doufám.“

„To rozhodně, mylorde,“ odpověděl Gaborn. Srdce se mu rozbušilo a on doplnil: „Nemohu se dočkat. Až přijedu, musíme si promluvit o jisté záležitosti, mylorde.“

Gabornův otec natáhl ruku a dotkl se Gabornova lokte, čímž ho varoval, aby byl zticha, ale Sylvaresta se jen zasmál a jeho šedé oči byly moudré a vědoucí. „Příští rok,“ řekl.

„Ale je to důležitá záležitost,“ poznamenal Gaborn.

Král Sylvaresta na něj varovně pohlédl a řekl: „Jsi až příliš dychtivý, mladý muži. Přicházíš, abys získal můj nejdražší

poklad. Možná, že bude tvůj. Ale já své dceři v této záležitosti přikazovat nebudu. Ty sám ji musíš získat. Příští rok.“

Zima mu připadala dlouhá a chladná, šedá a pustá.

Teď Gabornovi připadalo zvláštní, že vyrazil na sever, aby získal lásku ženy, se kterou nikdy nemluvil.

Jeho zamyšlení náhle přerušilo zadrnčení tětivy, okamžitě následované ostrou bolestí v pravé paži, do které ho škrábl šíp.

Gaborn zaryl paty svému koni do slabin. Hřebec vyrazil tak rychle, že se Gaborn zaklonil dozadu a jen tak tak se udržel v sedle, zatímco kůň uháněl pod stromy.

Svět zčernal. Gabornova mysl se zastřela mlžným závojem bolesti. Netušil, odkud ta střela přiletěla. Nikoho necítil a netušil žádné varování.

Téměř okamžitě projel kolem hustého trsu stromů. Uviděl jezdce v tmavém plášti, který odhazoval luk a z pochvy na plášti vytahoval zakřiveny scimitar. Když jej Gaborn míjel, spatřil jen fanatický vražedný záblesk v jeho očích a prošedivělou špičatou bradku.

Pak Gabornův kůň přeskočil padlý kmen a zmizel ve hvězdném svitu. Gaborn se narovnal v sedle, v ruce cítil ostrou bolest a cítil jak mu po paži stéká krev. Tři palce doleva a šíp by mu probodl plíci.

Útočník za ním zavyl jako vlk a začal s pronásledováním. Odpovědí mu bylo psí vytí, které se ozvalo po Gabornově pravici – váleční psi, kteří zachytili jeho pach.

Po dlouhou hodinu jel mezi kopci a nezastavoval se, aby si ošetřil zranění. Dostal se do týla armády a snažil se prokličkovat mezi jejími zvědy. Teď se snažil vyhnout pronásledování tím, že prorazí mezi nepřátelskými voji na západ a dostane se tak daleko do srdce hvozdu. Čím dál se dostával, tím více světlo hvězd pohasínalo, jako kdyby mraky vysoko na obloze zakrývaly jejich světlo. Princ zjistil, že má potíže udržet jakýkoliv směr.

Proto v naději, že pronásledovatelé si budou myslet, že uprchl, se Gaborn vrátil zpátky k jádru armády, přímo do nebezpečí. Stále ještě totiž nedokázal zjistit počet a druh vojska.

Když světlo hvězd náhle opět zjasnělo, zaslechl v lesích zvuky armády – praskající větve, v železe zakuté nohy dusající po lesní půdě. Zastavil koně na vrcholku hřebene a zajel do ústí jeskyně, která mu umožňovala přes závoj kapradí vyhlížet ven.

V dálce za ním začali výt psi. Objevili jeho stopu.

Gaborn seděl v sedle a hleděl do temnoty. Měl by se dostat do čela armády. Míli před sebou viděl široké močály, které v zimě zamrzaly. V létě však voda mizela a zanechávala za sebou vysokou trávu.

Tam v trávě spatřil Gaborn náhle světlo Raj Ahtenových ohňotvůrců, kteří vystoupili zpoza borovic, pět lidí, oděných do rudých plamenů, které olizovaly jejich holou kůži, beze strachu kráčejících přes močál. Za nimi a kolem nich Gaborn spatřil ještě něco jiného – stvoření, která skákala přes trávu, černé stíny, temnější než ty vrhané borovicemi. Měly zhruba lidský tvar, ale zdálo se, že často padají na všechny čtyři a při běhu se opírají o klouby na rukou.

Opice? napadlo Gaborna. Tato stvoření už kdysi viděl, neboť obchodníci je čas od času přiváželi jako kuriozitu. Raj Ahten měl ve své armádě ledové obry a ohňotvůrce spolu s Neporazitelnými a válečnými psy. Gaborn považoval za možné, že Pán Vlků dokázal poskytnout opicím různé odkazy a změnit je ve válečníky.

Gaborn však instinktivně tušil, že tato stvoření se nepodobají ničemu, co až dosud viděl. Větší než opice. Možná nelidé – stvoření, vzpomínaná pouze ve starých bájích. Nebo se na zemi možná objevila nějaká nová hrůza. Z lesů jich vyrazily tisíce, temný příval těl.

Mezi nimi rázovali ledoví obři a za nimi jeli Raj Ahtenovi Neporazitelní, jejichž zbroj vrhala ve svitu hvězd zářivé odlesky.

Daleko na západě vyli a štěkali váleční psy sledující pach Gabornovy krve. Gaborn na chvíli jednoho psa ve světle hvězd zahlédl – obrovitého mastiffa s železným obojkem a koženou maskou, která chránila jeho čenich a oči. Vůdce smečky. Bude obdařen runami moci, které mu umožňují běhat rychleji a mnohem dále než jeho bratři, vyčenichat Gaborna mnohem

snadněji, a díky kterým je jisté mnohem chytřejší než jeho druhové.

Gaborn věděl, že zůstane-li tento pes naživu, nedokáže smečce uniknout.

Založil do tětivy šíp, poslední, který měl v toulci. Šedý mastiff běžel neměřitelnou rychlostí, a když skákal mezi kapradím, princ v pravidelných intervalech viděl jeho záda a hlavu. S odkazy síly a metabolismu dokážou podobní psi urazit celé míle během několika minut.

Gaborn sledoval jeho postup a snažil se odhadnout, kde vyběhne z kapradí. Mastiff vyrazil z porostu sto yardů pod ním, zuřivě vrčel a díky masce vypadal ve světle hvězd jako příšera z legend.

Když Gaborn vypustil šíp, bylo zvíře jen padesát yardů daleko. Střela zasáhla cíl, prorazila psí koženou masku a odrazila se od jeho hlavy.

Mastiff se hnal kupředu.

Gaborn neměl čas vytasit šavli.

Mastiff skočil. Gaborn spatřil jeho mohutné čelisti a velkou ránu na čele, kde šíp prorazil koženou masku a odtrhnul maso.

Gaborn se v sedle zaklonil. Mastiff ho ve skoku těsně minul a hroty na jeho obojku princovi rozřízly oděv a pořezaly kůži na prsou.

Kůň v hrůze zaržál a vrhl se dolů z kopce. Uháněl mezi borovicemi, zatímco Gaborn se ze všech sil snažil uhýbal nízkým větvím a udržet se v sedle.

Pak se jeho hřebec dostal na svažující se skalnaté úbočí kopce. Gabornovi se podařilo vytasil meč, přestože luk nechal daleko za sebou ve větvích.

Už ho nebudu potřebovat, snažil se Gaborn uklidnit sám sebe. Teď jsem před Raj Ahtenovou armádou. Musím být rychlejší než on.

Pobídl koně patami a přinutil ho běžet co nejrychleji. Zdvižený meč se zablýskl.

Tady v horách bylo stromů čím dál tím méně, takže poprvé za celé hodiny mohl vyzkoušet rychlost svého koně.

Hřebec přeskočil hromadu balvanů a Gaborn po levici zaslechl vrčení.

„Čisti!“ vykřikl Gaborn. Hřebec skočil a vykopl – manévr, který se učili všichni lovečtí koně jeho otce. Jeho smyslem bylo zbavit se vlků nebo útočících kanců, kteří se dostali do dosahu koňských kopyt.

Válečný pes dostal plný zásah okovaným kopytem. Ozvalo se zapraskání kostí a zakňučení.

Na hřebeni nad sebou však Gaborn uslyšel ňafaní a kňučení dalšího tuctu psů. Vzhlédl. Za psy se řítili jezdci v temných pláštích a jeden z nich pozdvihl ke rtům roh a zatroubil, svolávaje své spolubojovníky k lovu.

Příliš blízko, jsem příliš blízko armádě, uvědomil si princ.

Ale Raj Ahten pochodoval jen po kraji Dunnwoodu a bál se zajít příliš daleko mezi staré stromy. Z dobrého důvodu.

Minulý podzim, když zde by i Gaborn se svým otcem a králem Sylvarestou na lovu, utábořili se zde spolu se stovkou lovců, zažehli ohně, hodovali a popíjeli svařené víno.

Sir Borenson a kapitán Derrow spolu cvičně šermovali a oba dva udivovali přihlížející svým uměním. Borenson byl mistrem stylu Tančících Zbraní a dokázal mečem či sekerou točit v tak rychlých a složitých vzorech, že se téměř nedalo poznat, kam dopadne jeho smrtící úder. Kapitán Derrow byl mnohem opatrnější válečník, pečlivě si volil chvíle pro útok a pak bodl oštěpem či sekl s fascinující přesností.

Gabornův otec a král Sylvaresta hráli na zemi šachy, vedle měli postavenou lampu a nevšímali si zvuku boje. Tu se náhle mezi stromy rozlehlo kvílení. Zvuk tak podivný a nezemský, že Gabornovi na krku vyvstala husí kůže.

Borenson, Derrow i všichni ostatní se při zaslechnutí toho zvuku okamžitě zastavili a někdo zavolal: „Stát! Stát! Nikdo se nesmí ani pohnout!“ – neboť každý věděl, že přilákat pozornost wichta je smrtelně nebezpečné.

Gaborn si jasně vzpomínal, jak se Borenson usmál, až se mu zablýskly zuby. Ještě zpocený po nedávném boji nehybně stál a díval se na úpatí kopce za úzkou roklí vedle tábora.

Odtamtud přijížděla bledá postava, osamělý muž na koni, kvílející jako podivný vítr, který sviští mezi útesy. Vyzařovalo z něj šedé světlo.

Gaborn wichta spatřil jen koutkem oka a přesto se mu srdce při tom pohledu strachy rozbušilo. V ústech mu vyschlo a nedokázal popadnout dech.

Pohlédl na otce, aby viděl jeho reakci. Otec i král Sylvaresta pokračovali ve hře a ani se neobtěžovali na wichta pohlédnout.

Gabornův otec táhnul střelcem, vzal pěšce, a pak si všiml Gabornova pohledu. Gabornova tvář musela být na smrt bledá, neboť jeho otec se vřele usmál a řekl: „Gaborne, uklidni se. Princové Mystarie se nemusí obávat wichtů z Dunnwoodu. Máme svolení zde pobývat.“

Král Sylvaresta se nevesele zasmál, otočil se ke Gabornovi a tajnůstkářsky na něj zamrkal, jako kdyby mu právě vyprávěl nějaký košilatý vtip.

Gaborn cítil, že otec má pravdu, cítil, že je nějakým způsobem před wichty chráněn. Říkalo se, že za starých časů králové Heredonu tomuto lesu vládli a všechna lesní stvoření je poslouchala. Od těch dob se moc heredonských králů zmenšila. Přesto však Gaborna napadlo, zda Sylvaresta náhodou nedokáže přikazovat wichtům z Dunnwoodu.

* * *

Teď, když ho honili váleční psi a lovci, vsadil Gaborn na to, že je to pravda. Popohnal koně na západ hlouběji do lesa a zvolal: „Duchové lesa, jsem Gaborn Val Orden, princ Mystarie. Prosím vás, ochraňujte mne!“

Když však volal o pomoc, věděl, že to zřejmě ničemu nepomůže. Duchové mrtvých se naprosto nestarali o záležitosti smrtelníků. Kdyby na sebe Gaborn přivolal jejich pozornost, snažili by se nejspíš jen o to, aby se k nim připojil ve světě mrtvých.

Jeho kůň se řítil z dlouhého svahu pod korunami mohutných dubů a pak přímo do bažiny, kde musel plavat špinavou vodou, aby dosáhl pevné půdy na druhém břehu.

Když se Gabornův kůň vyškrábal na druhý břeh, nebylo slyšet žádný lovecký pokřik, pouze chrochtání a kvičeni stovek velikých prasat, která od něj prchala, jako by ho považovala za lovce. Neúmyslně vstoupil na území divokých prasat. Jeden z velkých černých štětinatých kanců, veliký jako jeho kůň, se na chvilku zastavil, potřásl hroznými kly zakřivenými jako šavle a Gaborn měl pocit, že se na něj vrhne a rozpárá jeho koně. V poslední chvíli se však kanec otočil a připojil se k prchajícímu stádu.

Gaborn využil toho, že pronásledovatelé jsou daleko za ním, zamířil mezi duby a udělal několik rychlých kruhů, aby zmátl stopu. Pak pobídl koně k ještě rychlejšímu běhu než dosud – přeskočil trs křoví i příkrý břeh a přistál šedesát stop daleko v hluboké vodě. Pak doplaval na vzdálenější břeh.

* * *

Těsně po poledni dalšího dne se Gaborn dostal ven z Dunnwoodu. Špinavý, potrhaný a pokrytý zaschlou krví vykřikl na gardisty v městské bráně varování o blížícím se útoku. Když gardistům ukázal pečetní prsten, který dokazoval, že je princem Mystarie, byl okamžitě dopraven ke králi Sylvarestovi.

Král, obklopený poradci, se s Gabornem setkal ve Velké Síni. Gaborn si k němu pospíšil, aby jej uchopil za ruce, ale králův pohled jej zastavil. Přestože se setkali už loni, choval se Sylvaresta velice odměřeně.

„Mylorde.“ řekl Gaborn a uklonil se jen zlehka, neboť hovořil se sobě rovným. „Přicházím tě varovat před útokem Raj Ahtenových armád, které jsou na jih odsud – v Dunnwoodu, a rychle se blíží. Dorazí sem s příchodem noci.“

Na králově tváři se objevily obavy a nejistota. Pohlédl na kapitána Aulta a řekl: „Připravte se na obléhání – a rychle.“ Jiní králové by svým kapitánům svěřili velení i to, aby

dohlédli na všechny podrobnosti, ale Sylvaresta pokračoval… Gabornovi se zdálo, že nejistě, a začal vyjmenovávat zvláštní příkazy, jako kdyby čekal na to, zda je Ault schválí či nikoliv. „Vyšlete oddíl mužů, abychom zjistili, zda jsou střechy městských domů chráněné před ohněm. Co se týče jižních obchodníků tábořících před městem – obávám se, že budeme muset být tak nezdvořilí, že jim zabavíme jejich zboží. Ukažme však, že nejsme žádní barbaři. Necháme jim koně, na kterých budou moci jet domů, a dost jídla, aby na cestě nehladověli. Ach, a pobijte ty slony před hradem. Nechci riskovat že by nám nepřítel s jejich pomocí vyrazil brány."

„Ano, mylorde," řekl Ault a na tváři se mu objevil ustaraný výraz. Pak zasalutoval a vyběhl ven.

Přípravy se rozeběhly s dostatečnou rychlostí a hned po vydání rozkazu opustilo několik rádců místnost. Gaborn cítil, že něco je v hrozném nepořádku.

Když odešli i poslední z poradců, rozhostilo se tíživé mlčení. Král Sylvaresta si ustaranýma šedýma očima prohlížel Gabornovu tvář. „Jsem ti velice zavázán, princi Ordene. Očekávali jsme sice útok, ale doufali jsme, že přijde až na jaře. Jeden útok Raj Ahtena jsme odrazili již minulou noc. Na naše Zasvěcence zaútočili vrazi. Byli jsme na ně však připraveni, takže škody nejsou příliš velké."

Náhle Gaborn pochopil Sylvarestův chlad a nejistotu. Král si na něj nevzpomínal.

„Rád se s tebou setkávám, princi Ordene," řekl král Sylvaresta.

„Colline, zařiď, ať princ Orden dostane najíst a ať se může vykoupat," vykřikl vzápětí. „A ať mu také přinesou čisté šaty. Nechceme přece, aby naši přátelé chodili ve zkrvavených hadrech."

Král ho objal a Gaborn mu za to byl velice vděčný, neboť jej svíraly silné obavy a potřeboval podporu. Pokud Sylvaresta zapomněl mou tvář, uvědomil si Gaborn, co dalšího si ještě nepamatuje? Co když zapomněl bitevní taktiku? Co když zapomněl bojovat mečem?

To byl pochopitelně důvod, proč se tu předtím shromáždili královi poradci. Pomáhali mu činit správná rozhodnutí. Bude to však proti monstru, jakým je Raj Ahten, stačit?

SEDM: PŘÍPRAVY

Téhož odpoledne se Sylvarestův lid vrhl do příprav na boj. Počáteční hysterie z příprav útoku, plačící děti a zpanikařeni sedláci, rámus a tlačenice, když staří a nemohoucí opouštěli město – už minula. Teď znepokojení farmáři i vojáci pracovali na vnější hradbě a vršili narychlo připravované barikády, které měly sloužit jako obranné postavení v případě, že se útočnici dostanou do ulic. Za posledních čtyřista let se na hradbách nikdy neshromáždilo tolik lidí – neboť tam byli mnozí, kteří se nechystali k boji, ale jen celé to hemženi zvědavě pozorovali.

V ulicích, podchodech a na trávnících pobíhala prasata, dobytek, ovce a kuřata, která byla vyděšená, neboť se o ně nikdo nestaral. Všechna domácí zvířata z venkova byla zahnána za městské hradby – aby obyvatelé města měli během obléhání co jíst a aby Raj Ahtenovi vojáci neměli kde brát zásoby.

Jižní obchodníci, tábořící na hnědých polích před hradem, odjížděli domů, brali si s sebou své krásné pavilóny, ale jen máloco dalšího.

Během pozdního odpoledne se na jižním kopci u kraje lesa začali objevovat Raj Ahtenovi vojáci, kteří se formovali do úderných oddílů. Nejprve se ukazovali jen Neporazitelní, rytíři v tmavých brigantinách nebo plátových zbrojích, přes které nosili tuniky ve zlaté a rudé barvě. Zůstávali však na kraji lesa, aby obránci nemohli odhadnout jejich počet. Když se den chýlil ke konci, připojili se k jejich řadám obři a váleční psi.

Od té chvíle bylo město v obležení. Nikdo se nemohl odvážit jít ven nebo dovnitř, přestože Raj Ahtenovy obléhací

stroje si ještě neprorazily cestu lesem. Jižanští vojáci se začali zaměstnávat kácením stromů na výstavbu opevnění.

Na hradbách byli připraveni obránci – lučištníci a pikenýři, oštěpníci a artilerie. Sylvaresta vyslal posly do sousedních hradů s žádostmi o pomoc.

Ale zatímco většina hradu Sylvaresta byla připravena pro boj, ve věži Zasvěcenců, nejhlubším a nejvíce chráněném srdci pevnosti přípravy pokračovaly.

Zdi věže Zasvěcenců se otřásaly bolestí, neboť muži a ženy nabízeli svému pánu odkazy.

Na dvě stě Sylvarestových služebníku a vazalů se tu shromáždilo, aby nabídlo odkazy. Zatímco Sylvarestův vrchní poradce v těchto záležitostech Erin Hyde připravoval železa, jeho učedníci procházeli mezi dobrovolníky, ohodnocovali je a testovali a hledali ty, kteří měli dostatek síly, inteligence, krásy nebo životní síly, aby byli schopni podstoupit riziko spojené s odevzdáním odkazu. Neboť pokud vládce hledal sílu, bylo nejlepší získat ji od těch, kteří jí měli nadbytek.

Jeden z rádců rozmlouval s těmi, kteří měli dostatek štěstí, aby měli požadované vlastnosti. Pomáhal nevzdělaným sedlákům podepisovat smlouvy, které jim na oplátku za odkazy slibovaly Sylvarestovu doživotní ochranu a podporu.

Spolu s těmi, kteří se tu shromáždili, aby králi nabídli odkazy, tu byli i jejich příbuzní či přátelé připravení poskytnout útěchu těm, kteří se brzy nechají strašlivě zmrzačit.

Nakonec tu na nádvoří byli i ti, kteří svému pánu dali odkazy již dávno. Ve věži Zasvěcenců žilo asi patnáct set těchto lidí, z nichž většina byla v dostatečně dobrém zdravotním stavu na to, aby sem mohla přijít a sledovat obřad zasvěcení.

Ioma mnohé z nich dobře znala, neboť se často starala o staré Zasvěcence – slepého Carrocka, služebníka, který se vzdal zraku, uslintaného Mordina, kdysi brilantního mladého muže, který se vzdal svých rozumových schopností. Hluší, nemocní, oškliví, ti, kteří byli po většinu času díky své slabosti upoutáni na lůžko. Stovky a stovky dalších – armáda třesoucích se stínů.

V samém centru davu na nádvoří věže seděl na šedém kameni, utopeném v moři trávy, samotný král Sylvaresta. Vypadal vznešeně jako slunce, velebně jako noční nebe se všemi hvězdami. Měl připravené zbraně, napůl byl oděn v bitevní zbroji a měl odhalenou hruď.

Ti, kteří stále ještě čekali na to, až budou moci poskytnout odkaz, leželi na polních lůžkách a čekali, až k nim dorazí Erin Hyde se svými kouzly a magickými železy.

Mezi těmi, kteří už svůj odkaz poskytli, procházel osobní lékař a bylinkář krále Sylvaresty Binnesman. Byl malý, s nahrbenými zády, oblečený v zelené róbě. Ruce měl potřísněné chemikáliemi. Na tváři měl věčný úsměv a rozmlouval s novými Zasvěcenci, tu nabízel útěchu, jinde zase závan léčivých bylin.

Binnesmanovy schopnosti byly vyhlášené. Léčivá síla jeho bylin byla opředená legendami: jeho odvary z brutnáku lékařského, yzopu, bazalky a jiných bylin dokázaly válečníkovi zdvihnout odvahu před bitvou, naplnit jej silou, která mu pomáhala, nebo uzdravit jeho zranění po skončení boje.

Jeho schopnosti by teď potřebovali obránci na hradbách, ale Zasvěcenci jeho pomoc potřebovali mnohem víc. Poskytnutí velkého odkazu totiž mohlo být smrtelné. Veliký silák, který dal králi Sylvarestovi svou sílu, mohl po jejím předání padnout na zem možná natolik zesláblý, že mu na chvíli mohlo přestat bít srdce. Ten, kdo nabídl odkaz osobního kouzla, se mohl náhle zhroutit v křečích a ztuhnout jako prkno, jeho plíce neschopné se uvolnit natolik, aby mu umožnily se nadechnout.

V tuto chvíli Binnesman nemohl jít na hradby. Musel pomáhat udržet co nejdéle naživu ty, kteří nabízeli odkazy. Sylvaresta měl z odkazů prospěch jen tak dlouho, dokud byl jeho dárce naživu.

I samotná Ioma pomáhala při přípravách a její Den ji netečně pozorovala ze stínu kuchyní. V tuto chvíli Ioma klečela v prachu nádvoří nad polním lůžkem, na kterém ležela její chůva která se o ni starala od dětství. Chůva, robustní žena jménem Dewynne, se navzdory chladnému večeru silně potila

z nervozity. Díky vysokým zdem pevnosti bylo nádvoří ve stínu.

Iomin otec promluvil a jeho mocný hlas se rozlehl přes celé nádvoří: „Dewynne, víš jistě, že to chceš udělat?“

Dewynne se na něj slabě usmála, obličej zbrázděný strachem. „Všichni bojujeme, jak umíme,“ zašeptala. Ioma v jejím hlase slyšela lásku, lásku ke králi Sylvarestovi.

Mezi Dewynne a krále vstoupil Erin Hyde a prohlédl železa. Tyče vypadaly jako cejchovací železa z rudého kovu. Byla stopu dlouhá a na jednopalcovém kruhu na jednom konci byla vykována runa. Hyde runu jemně přitiskl na Dewynninu masitou ruku.

Hyde započal vzývání, zaříkával vysokým hlasem a jeho slova zněla jako ptačí zpěv a ne jako něco, co vycházelo z lidského hrdla. Vyslovoval jednotlivá slova tak rychle za sebou, že je Ioma dokázala jen stěží odlišit. Říkalo se tomu píseň moci. Ve spojení s runami vyrytými do želez dokázala píseň ze Zasvěcence vytáhnout jeho vlastnosti.

Symbol na tomto železe Iomě připomínal orla s rozepjatými křidly, kterému ze zobáku visel obří pavouk. Jednotlivé klikaté křivky runy se lišily tloušťkou, některé se vlnily jen lehce, jiné byly velmi křivolaké. Symbol životní síly. Dewynne byla vždycky zdravá – ani jednou v životě nebyla nemocná. Král Sylvaresta nyní její životní sílu potřeboval pro boj, který jej očekával, zoufale ji potřeboval pro případ, že by byl vážně zraněn.

Kouzelník pokračoval v zaříkávání a pak náhle hrdelně vykřikl. Zvuk, který se vydral z jeho hrdla, připomínal bublající lávu prýštící z nitra země nebo lva řvoucího v divočině.

Konec železné tyče začal zářit. Barva krvavého kovu se změnila z rezavě červené na zářivě žhnoucí bělobu.

„Ach, u Mocností, to bolí!“ vykřikla Dewynne a snažila se odtrhnout od planoucí runy. Po čele jí stékal pot, jako by ji zachvátila horečka. Tvář se jí zkroutila bolestí.

Zuby měla pevně stisknuté a záda se jí na lůžku prohnula v křečovitém oblouku. Celé její tělo se začalo třást.

Ioma se ji vší silou snažila udržet na lůžku a přinutit ji, aby zůstala klidně ležet. Silný voják držel Dewynne za pravou ruku tak, aby nemohla pohnout železnou tyčí a zničit kouzlo.

„Pohlédni na mého otce," řekla Ioma a snažila se tak odvést Dewynninu pozornost od bolesti. „Pohlédni na svého pána! On tě ochrání. On tě miluje. Můj otec tě vždycky miloval tak, jako ty miluješ jeho. On tě ochrání. Jen nespouštěj zrak ze svého pána."

Ioma ostře pohlédla na kouzelníka a ten o kousek uhnul, aby měla Dewynne lepší výhled.

„A to jsem si myslela, že porodit dítě bolí!" vzlykala Dewynne, ale přesto se obrátila a zamilovaně pohlédla na krále Sylvarestu. Bylo to nutné. Bylo nutné, aby nezapomněla, proč prochází touto bolestí. Bylo nezbytné, aby to chtěla, aby se chtěla vzdát své životní síly víc než cokoli jiného na světě. A jediný způsob, jak mohla udržet soustředění na tuto touhu, byl ten, že musela mít předmět svého zasvěcení neustále před očima.

Král Sylvaresta, silný muž kolem pětatřiceti let, byl svlečený do pasu a seděl na kameni na nádvoří. Jeho dlouhé, kaštanově hnědé vlasy mu spadaly na ramena a bradu mu zdobil pečlivě udržovaný vlnitý plnovous. Jeho zbrojíř se pokoušel jej navléci do koženého odění, které se nosilo pod plátovou zbrojí, ale Sylvaresta musel mít nahou hruď, aby neporušil kouzlo run moci.

Králův kancléř Rodderman neustále opakoval, že král Sylvaresta by se měl ukázat na hradbách, aby pozdvihl odvahu svých vojáků, ale králův starý poradce, komoří Inglorians, krále naopak nutil, aby zůstal zde a získal tolik odkazů kolik jen bude možné.

Král Sylvaresta se rozhodl zůstat. Pohlédl na Iomu, pak se zahleděl Dewynne do očí a pevně zachytil trpící ženu svým pohledem.

Pro tuto chvíli na ničem jiném nezáleželo. Král si nevšímal svých poradců, svého zbrojíře ani vřavy, provázející přípravy na válku. V královych očích se zračila nekonečná láska a nekonečný smutek. Jeho pohled Dewynne říkal, že ví, co mu dává. Ioma dobře věděla, jak její otec tohle nenávidí, jak

nenávidí, že musí vysávat ostatní. Bylo to však nezbytné, aby své poddané dokázal lépe chránit.

V tu chvíli se v Dewynnině mysli muselo něco změnit, musela dosáhnout toho nezbytného momentu touhy, chvíle, kdy konečně mohl nastat přenos požadované vlastnosti. Tón Hydeova vzývání se změnil a jeho kouzlo začalo působit plnou silou.

Doběla rozžhavený kov rudé tyče se začal třást a kroutit, až v kouzelníkových rukou vypadal jako had.

Dewynne vykřikla nepředstavitelnou bolestí. Jako by se v ní něco zhroutilo – jako by na ni dopadla nezměrná drtivá váha, pod jejíž tíhou jako by se Dewynne zmenšila.

Zvedl se dým a ve vzduchu byl cítit zápach spálených vlasů a škvařící se kůže.

Dewynne sebou cukala a snažila se odtrhnout. Seržant, muž s nadlidskou silou, ji však přidržel.

Dewynne se se zaťatými zuby odvrátila od krále Sylvaresty. V křeči se kousla do jazyka a po bradě jí stékala krev a sliny.

V tu chvíli Ioma spatřila v očích té dobré ženy všechnu bolest světa.

Dewynne se zhroutila do bezvědomí. Její životní síla jí opustila, takže už nedokázala udržet otevřené oči, nedokázala odolávat námaze každého dne.

Krvavě rudé kovové runy bíle zářily. Hyde, muž s úzkou tváří, zahnutým nosem a dlouhou šedou bradkou, si rozžhavený kov chvíli prohlížel a v černých očích se mu odrážela jeho záře; pak se jeho zaříkání změnilo v píseň radosti a triumfu.

Oběma rukama zvedl železnou tyč nad hlavu a zamával jí, takže se ve vzduchu vytvořila bílá záře, připomínající pád meteoru. Tato záře však nevyhasínala. Ve vzduchu se teď vznášela hmatatelná světelná stuha. Kouzelník si ji pečlivě prohlížel, jako kdyby zvažoval její šíři a mohutnost.

Znovu začal prozpěvovat ptačí píseň, vydal se k Sylvarestovi a světelnou stuhu vedl za sebou. Každý se zastavil, neboť se nikdo neodvažoval přiblížit ke světlu a

riskovat, že poruší spojení, které se mělo vytvořit mezi vládcem a Zasvěcencem.

Kouzelník se svému králi uklonil a přitiskl doběla rozžhavený rudý kov pod králův prsní sval. Píseň nyní zněla něžněji a malá železná tyč v Hydeových rukou se začala pomalu rozpadat a odlétat pryč jako bílý popel, podobná světelné záři, která začala vyhasínat.

Ioma již od svého dětství nepřijala žádný odkaz. Proto si už nepamatovala, jaké to je. Ale tak, jako dárce odkazu cítil nevyslovitelnou bolest, jeho příjemce cítil obrovskou euforii.

Oči krále Sylvaresty se rozšířily a na čele se mu zaperlil pot. Celým jeho tělem proběhlo vzrušené chvění. Oči mu zářily radostí a všechny rysy jeho tváře i svaly se uvolnily.

Jeho hrdost a výchova mu však nedovolovaly dát příliš najevo své potěšení.

Po bok Iomy přispěchal Binnesman a naklonil se nad lůžko. Jeho dech byl cítit po anýzu. Tmavozelený šat měl zdoben podivným vyšíváním, které připomínalo propletené kořeny. Kolem něj se vznášela vůně vzácných bylin a koření, které neustále nosil po kapsách, ve vlasech mu uvízly zbytky různých kořínků a větviček. Přestože nebyl doslova hezkým mužem, zejména kvůli odulým tvářím červeným jako jablíčka, vyzařoval určitou sexuální přitažlivost, Ioma nemohla být v jeho blízkosti, aniž by necítila určité podivné vzrušení. Ale Binnesman byl přece Správcem Země, mágem s velikou mocí: jeho tvořivá moc proto ovlivňovala všechny v jeho okolí, ať už on sám chtěl nebo ne.

Poklekl a špinavýma rukama nahmatal na Dewynnině krku puls. Jeho obličej vypadal zachmuřeně a ustaraně.

„Čert aby vzal toho zatraceného kouzelníka," zamumlal Binnesman tiše a začal se přehrabovat po kapsách své zablácené róby.

„Co se děje?" vydechla Ioma, která se neodvažovala mluvit příliš nahlas, aby ji nezaslechl nikdo jiný.

„Hyde používá Scorrelovu verzi zaříkáni, které ty lidi vysává příliš mnoho. Doufá, že já je dokážu uzdravit. Kdybych tu nebyl, nepřežila by Dewynne ani hodinu a on to ví!"

Binnesman byl milý něžný člověk. Patřil k těm, kteří se postarají o ptáče vypadlé z hnízda, a kteří uzdraví slepýše přejetého projíždějícím vozem. Jeho nebesky modré oči, vyhlížející zpod huňatého obočí, si Dewynne pozorně prohlížely.

„Dokážeš ji zachránit?“ zeptala se Ioma.

„Možná, možná. Ale pochybuji, že je dokážu zachránit všechny.“ Kývnul směrem k dalším Zasvěcencům, kteří leželi na lůžkách a bojovali o život poté, co svému králi poskytli odkaz. „Škoda, že tvůj otec loni nezaměstnal toho kouzelníka z Weymoothské školy.“

Ioma příliš nerozuměla rozdílům v jednotlivých školách zabývajících se přenášením odkazů. Každý zastánce té které školy zuřivě prohlašoval, že právě jeho filosofie je ta nejlepší, ale jen člověk, který byl dokonale obeznámen s jednotlivými odlišnostmi a probíhajícími experimenty v každé škole, mohl zrovna rozsoudit, která z nich je nejlepší. Někteří z mistrů vynikali při přenášení určitých druhů odkazů. Hyde exceloval při přenášení odkazů sluchu a čichu – a ty její otec považoval pro lesní království za nejcennější. Ale jeho práce na velkých odkazech – zvláště na přenášení životní síly a metabolismu – byla ve srovnání s nimi mnohem horší. Alespoň narozdíl od jiných kouzelníků neutrácel peníze za drahý kov při výzkumech na psech a koních.

Konečně Binnesman nalezl to, co hledal. Vytáhl z kapsy čerstvý kafrový list, rozlomil jej mezi prsty a obě půlky položil Dewynne pod nosní dírky. Díky potu, který se jí leskl nad horním rtem, držel list na svém místě.

Sáhl do té samé kapsy a vytáhl lístky levandule, několik hnědých semen a další bylinky, které aplikoval na Dewynnino zpocené tělo. Některé jí vložil pod rty. Byl to úžasný pohled. Starý mág měl jen dvě kapsy, obě naplněné promíchanou směsí různých bylin, a přesto se ani nepodíval na to, co rukou vytáhl, jako by od sebe jednotlivé byliny snadno dokázal rozeznat pouhým dotykem.

Ioma pohlédla na další lůžko. Na něm ležel řeznický učeň, mohutný chlapec jménem Orrin, připravený poskytnout svému vládci odkaz síly. Pohled na mladíka plného odvahy, lásky a

mladické síly princezně málem zlomil srdce. Když teď poskytne odkaz, stráví možná zbytek života upoután na lůžko. Nezdálo se jí správné zničit mu život, který sotva začal.

Přesto však ten chlapec čelil menšímu nebezpečí než ona sama, Iomě bylo jasné, že jestli Raj Ahten dobude Heredon, osud toho chlapce bude lepší než její. Pokud bude její otec zabit, chlapci se jeho síla vrátí. Protože už nebude schopen poskytnout další odkaz, bude moci vykonávat v klidu a míru své řemeslo. Ale až Raj Ahten porazí rod Sylvaresta, co bude očekávat Iomu? Mučení? Smrt?

Ne, řeznický chlapec ví, co dělá, říkala si Ioma. Tím, že teď poskytne svému králi odkaz, možná ztratí jen jeden jediný den a získá velkou odměnu.

„Tak málo času," zamumlal si Binnesman a začal Dewynne potírat léčivými oleji. Žena se začala třást a ztěžka dýchat, jako by pro ni každý nádech představoval nesmírně těžkou práci, a Binnesman jí pomáhal tím, že jí stlačoval hruď.

„Mohu něco udělat?" optala se Ioma vyděšená představou, že by její chůva zemřela, a tak by její oběť přišla nazmar.

„Jen… se mi prosím drž z cesty," řekl Binnesman tónem, který si k Runovládci jen málokdo dovolil. „Aha, málem jsem zapomněl. Támhle nahoře čeká mladík, který by se s tebou chtěl setkat. Je to princ Mystarie."

Ioma vzhlédla k hradbě věže. Kamenné schodiště vedlo k jižní vížce, kde byly postavené obléhací stroje připravené vrhat svůj smrtonosný náklad přes město.

A ještě nad nimi, na samém vrcholku vížky, viděla svou Strážkyni Cti Chemoise, která na ni mávala. Za ní kráčel sem a tam hlídač v černé livreji.

„Na takové hlouposti nemám čas," odsekla Ioma.

„Jdi za ním," přikázal jí otec sedící padesát stop daleko. Použil svůj Hlas a promluvil tak, že to znělo, jako by stál těsně u ní. Dokonce i zde na nádvoří navzdory všemu hlomozu musel zaslechnout její polohlasný komentář. „Víš přece, že už si dlouho přeji spojení našich rodin."

Takže princ jí přichází nabídnout zasnoubení. Ioma už byla ve vhodném věku, přestože neměla žádné příhodné nápadníky.

Toužilo po ní několik synů menších lordů, ale žádný z nich neměl državy, které by se rovnaly panství jejího otce.

Ale copak ji chce princ Orden žádat o ruku právě teď? Teď, když se království připravuje na nadcházející útok? Ne, nebude jí nabízet sňatek, jen jí vysloví soustrast, uvědomila si Ioma.

Plýtvání drahocenným časem. „Mám moc práce," řekla Ioma. „Musím udělat ještě spoustu věcí."

Její otec se na ni zahleděl a jeho šedé oči byly plné smutku. Vypadal tak vznešeně. „Pracovala jsi už celé hodiny. Musíš si odpočinout. Udělej si přestávku. Běž si s ním na hodinu promluvit."

Chtěla se začít přít, ale pohlédla do otcových očí, které říkaly. *Běž si s ním promluvit. Nic z toho, co uděláš, nebude v nadcházejícím boji hrát žádnou roli…*

OSM: MÉNĚ NEŽ HODINA

Hodina je příliš krátká doba na to, aby se člověk zamiloval, ale toho chladného podzimního odpoledne víc než hodinu neměli.

V lepších časech by byla Ioma vděčná i za mnohem kratší dobu, ve které by se mohla setkat s některým ze svých ctitelů o samotě. Během minulé zimy jí otec o Gabornovi často vyprávěl a velice ho vychvaloval v naději, že až přijde tento den, přijme ho princezna o své vůli.

Za normálních okolností by Ioma doufala v lásku. Připravila by na ni své srdce a podněcovala by ji.

Ale dnes, když bylo království jejího otce na pokraji zkázy, nesloužilo setkání se synem krále Ordena k ničemu jinému, než k uspokojení morbidní zvědavosti.

Mohla by se do něj zamilovat? Pokud ano, pak se tímto setkáním docílí jen toho, že si Ioma ponese v srdci bolestnou připomínku toho, co by mohlo být.

Bylo by lepší, kdyby jím začala opovrhovat. Byl to přece koneckonců Orden. Ale přesto, vdát se za muže, kterým opovrhuje, jí připadalo jako drobná nepříjemnost ve srovnáni s tím, co ji možná čekalo. Byla si také vědoma toho, že její lid má vůči Gabornovi dluh za jeho službu, a přestože s ním nechtěla mít nic společného, rozhodla se, že s ním bude jednat zdvořile.

Když Ioma s Den v závěsu šplhala po kamenném schodišti, aby se setkala s Gabornem, a naslouchala ozvěně svých kroků

na starobylém kameni, Chemoise spěchala k ní a střetla se s ni v půli cesty.

„Čeká na tebe," řekla Chemoise a napjatě se usmála. Na očích jí bylo vidět, že je vzrušená. Možná, že naděje, že Ioma nalezne lásku, byla pro Chemoise připomínkou jejího vlastního citu, který se předchozího dne změnil v trosky. Chemoise byla Iomina kamarádka, Ioma znala i ta nejjemnější dívčina gesta. Když na ni princezna pohlédla. Chemoisiny rysy zjihly a oči jí zazářily. Princ se jí zřejmě líbil.

Ioma se přinutila k úsměvu. Pohled na vzrušení, které se dívce zračilo v očích, jí dnes připadal velmi nevhodný. Ještě včera se Chemoise chovala, jako by byla ve snách. Šokována smrtí svého milence spřádala plány pro své nenarozené dítě a zapomněla by i jíst, kdyby ji to Ioma neustále nepřipomínala.

A teď zase jako by úplně zapomněla, že se blíží válka. Část její mysli jako by spala. Možná to opravdu nechápe, uvědomila si Ioma. Bylo možné, že Chemoise je skutečně tak nevinná. Seržant Dreys ji jednou popsal následujícím postřehem: „Chemoise věří, že boj mečem je stejný jako kuchání kachny, jen s tím rozdílem, že když svého nepřítele rozpáráte, nesníte ho."

Chemoise vzala Iomu za ruku a spěchala s ní nahoru po schodech, dokud se nedostaly na slunce. Po chladu ve věži jí teplo slunečních paprsku přinášelo radost.

Když se dostaly na vrchol, pokynula Chemoise princi. „Princezno Iomo Sylvaresto, dovol mi, abych ti představila prince Gaborna Val Ordena."

Ioma na prince nepohlédla. Místo toho si prostudovala opevnění. Chemoise odspěchala na druhou stranu věže asi čtyřicet kroků daleko, aby Iomě a princi poskytla alespoň určité soukromí.

K Iominu překvapení Chemoise následovali i mladí vojáci, kteří obsluhovali katapulty, Ioma si zbraně prohlédla a povšimla si kovových střel v jejich koších. Až dosud katapulty nikdy nestřílely na nepřítele. Používaly se jen ve svátečních dnech, když dával otec jejich pomocí vystřelovat bochníky chleba a mísy s různými pochoutkami přes zdi hradu k sedlákům.

Iomina Den stála jen asi dvanáct kroků daleko „Princi Ordene, tvůj Den se momentálně nachází ve společnosti tvého otce. Proto budu tuto část tvých kronik zaznamenávat v jeho zastoupení.“

Princ neodpověděl a Ioma slyšela zašustění jeho pláště, jako kdyby přikývl.

Ioma se na prince stále ještě nepodívala. Místo toho se posadila na cimbuří, pohlédla na podzimní pole království svého otce.

Zjistila, že se lehce třese. Nechtěla, aby ji princův vzhled odradil od jejích úmyslů. Proto se dívala jinam za zdi hradu.

Ale přesto, když si Gaborn povzdechl v úžasu nad její krásou, vyloudilo to na jejích rtech malý úsměv. Byla si jistá, že princ se na jihu setkal s hezčími ženami.

Foukal slabý větřík, který z Velké Síně přinášel pach dýmu z ohňů na vaření. Ioma se neklidně pohnula a poslala tak úlomky kamínků na let do hlubiny osmdesáti stop. Ve večerním světle se shromažďovali ptáci a těsně za vnější hradbou pevnosti bučely krávy, které zřejmě tížil přebytek mléka.

Hnědá pole kolem hradu lemovaly doškové střechy kamenných domů. Odsud také bylo vidět na několik vesnic severně a východně podél řeky Wye. Pole a vesnice však byly dokonale prázdné.

Farmáři, obchodníci a služebníci se všichni shromáždili pod ochranou vojáků v černostříbrných uniformách za městskými hradbami. Chlapci i staří muži stáli spolu s nimi na hradbách připraveni k obraně, vyzbrojeni luky a oštěpy. Několik místních obchodníků chodilo mezi lidmi a nabízelo jim různé zboží, jako by toto byl trh a oni hledali příležitost k výdělku.

Před branou vnější hradby byla navršena barikáda z vozů a sudů. Pokud se Raj Ahtenovi podaří bránu prorazit, chytnou se jeho muži do pasti na vnitřním nádvoří, kde budou vystaveni palbě otcových lučištníků.

Už se téměř setmělo. Nad korunami stromů na jihu létali holubi a vrány. Raj Ahtenovy postupující armády ptactvo vyplašily.

Tam pod stromy hořely nízké táborové ohně, takže to vypadalo, že z kopců pod nimi stoupá kouř, a že ze stromů šlehají plameny. Ioma netušila, jak velká může být Raj Ahtenova armáda, skrytá mezi stromy.

Známky útočníků však byly všude: z lesa vylétl k nebi výzvědný balón řízený dvojicí Raj Ahtenových mužů. Byl upoután ve vzduchu na laně čtyřista stop vysoko téměř dvě hodiny. Podél širokých břehu řeky Wye, která se vinula říší jako široká stuha, stálo vyrovnaných v temné řadě dva tisíce válečných koní, o které pečovalo zhruba sto rytířů a zemanů, které jako by možnost brzkého útoku nikterak nezajímala. Kopiníci a děsiví ledoví obři byli připraveni vyrazit. Z hloubi lesa Ioma slyšela zvuk dopadajících seker, kterými Raj Ahtenovi muži káceli stromy na stavbu žebříků a obléhacích strojů. Každou chvíli se jedna z korun otřásla, zřítila se k zemi a zanechala po sobě v zeleném moři opuštěné místo.

Tolik mužů, tak obrovská armáda přicházející z jihu. Ioma stále nemohla uvěřit tomu, že o jejich postupu nikdo nezaslechl ani slovo. Vévoda z Longmotu měl poslal varování. Měl by vědět o pohybech nepřátelské armády. Člověk mohl jen doufat, že Raj Ahten nalezl způsob, jak se dostat až sem, aniž by přilákal Longmotovu pozornost. Kdyby tomu tak bylo, Longmot by mohl poslat svému králi na pomoc rytíře. Jistě by tak učinil v okamžiku, kdy zjistí, že hrad je v obležení. Ioma však ve vzduchu cítila zradu a obávala se, že Longmot žádnou pomoc nepošle.

Princ Orden si odkašlal a snažil se tak nevtíravě získat Iominu pozornost. „Původně jsem doufal, že naše setkání budou provázet mnohem radostnější chvíle," řekl. Jeho hlas byl milý. „Doufal jsem, že do tvého království přivezu radostnější novinky, než je příběh o blížící se invazi."

Jako kdyby jeho nabídka k sňatku byla něčím radostným! Byla přesvědčená, že její moudří vazalové by ze sňatku prince a princezny žádnou radost neměli a asi by ji oplakávali, přestože i jim musela být jasná nutnost připojení Heredonu k Mystarii, nejbohatšímu království Rofehavanu.

„Děkuji ti za to, že jsi jel tak rychle," řekla Ioma. „Podstoupit takové riziko od tebe bylo velice šlechetné."

Princ Orden přistoupil ke srázu a z okraje věže pohlédl dolů. „Jak dlouho myslíš, že bude trvat, než připraví útok?“ Vypadal nezúčastněně, jako by byl příliš unavený na myšlení. Zvědavý chlapec, fascinovaný představou nadcházející bitvy.

„Za úsvitu,“ odpověděla. „Nechtějí, aby z hradu snad někdo uprchl, takže zaútočí co nejdříve.“ Při pomyšlení na legendami sílu Raj Ahtenových vojáků – obrů, mágů a šermířů opředených bájemi – ji napadlo jediné. Zítra království jejího otce pravděpodobně padne.

Ioma koutkem oka pohlédla na Gabornův profil a spatřila mladého muže, který, až dosáhne plného vzrůstu, bude mít široká ramena. Měl dlouhé plavé vlasy. Na sobě měl jasně modrý cestovní plášť a u pasu se mu houpala úzká šavle.

Odvrátila pohled, neboť si nepřála viděl víc. Širokoplecí jako jeho otec. Jeho krása bude určitě oslepující. Vždyť ji koneckonců vysává ze svých poddaných.

Ne jako Ioma. Zatímco někteří Runovládci usilovně vysávali krásu a osobní kouzlo ze svých poddaných a vytvářeli tak kolem sebe masku krásy, která zakrývala jejich přirozené vady, Ioma byla nadána přirozeným půvabem. Pamatovala si, že když byla pouhá malá holčička, předstoupily před ni dvě dívky, které princezně nabídly odkaz svého osobního kouzla a Iomini rodiče to přijali. Ale jakmile Ioma dospěla natolik, že pochopila, co odkazy stojí její poddané, rozhodla se všechny ostatní dary odmítnout.

„Nezůstávala bych tak blízko u zdi,“ řekla Ioma Gabornovi. „Nechceš přece, aby tě někdo viděl.“

„Myslíš, kdyby mě zahlédl Raj Ahten?“ zeptal se Gaborn. „Co by odtamtud asi viděl? Mladého muže hovořícího s dívkou na vrcholku věže?“

„Raj Ahten má k dispozici tucty dalekovidců. Až uvidí princeznu, určitě ji poznají – a prince také.“

„Takové krásné princezny si určitě každý všimne,“ souhlasil Gaborn. „Pochybuji však, že mně Raj Ahtenovi muži budou věnovat víc než jeden pohled.“

„Nosíš přece erb Ordenů, že ano?“ zeptala se ho Ioma. Pokud Gaborn věří, že Raj Ahtenovi muži nepoznají prince podle vzhledu, ona se s ním hádat nebude. Přesto si však v

duchu představila zeleného rytíře vyšitého na jeho plášti. Gaborn se klidně usmál. „Mám na sobě šaty jednoho z tvých vojáků. Neprozradím svou přítomnost. Ne do příjezdu mého otce. Můžeme-li čerpat z historie, lze říci, že tohle bude dlouhé obléhání. Hrad Sylvaresta nebyl za posledních osm set let ani jednou dobyt. Musíte vydržet pouhé tři dny – přinejhorším. Pouhé tři dny!“

V Gabornově hlase zaznělo přesvědčení. Ioma mu chtěla uvěřit, uvěřit, že spojené armády jejího otce a krále Ordena dokážou Raj Ahtenovy obry a čarodějníky obrátit na ústup. Orden ze sebe vydal pokřik, volání o pomoc heredonských lordů. Orden může povolat do boje i ostatní heredonské šlechtice.

Navzdory osmdesáti stopám výšky, které měla vnější hradba hradu, navzdory hloubce hradního příkopu, navzdory lučištníkům a prakovníkům na zdech, navzdory ježkům ukrytým v travnatých polích před hradem, se zdálo, že Raj Ahtena nebude možné porazit. Jeho pověst byla příliš děsivá. „Král Orden je pragmatický muž. Přijde vůbec? Bude ochoten zahodit život při ochraně hradu Sylvaresta?“

Gabornovi neunikl její útočný tón. „Možná, že je v některých věcech pragmatik, ale ne, když se to týká přátelství. Kromě toho pustit se zde do boje je správná věc.“

Ioma se zamyslela. „Chápu… pochopitelně, proč by měl tvůj otec bojovat doma a dívat se, jak jeho vlastní lidé krvácejí a umírají, dívat se, jak se řítí zdi jeho hradu, když se veškeré válčení může odehrát zde?“

„Můj otec sem na Hostenfest cestuje již dvacet let,“ zavrčel Gaborn v odpověď. „Víš, kolik závisti to všude jinde vzbuzuje? Mohl by oslavovat doma – nebo kdekoli jinde – ale on přichází sem! Můj otec může navštěvovat i jiné krále z politických důvodu, ale jen jednoho nazývá svým přítelem.“

Ioma měla jen přibližnou představu o tom, co si jiní králové myslí o jejím otci. Nepřipadalo jí však, že by si ho cenili nějak vysoko. „Hlupák s měkkým srdcem,“ říkali o něm. Zavázal se slibem, že nikdy od nikoho nepřijme odkaz, pokud mu nebude darován svobodně. Její otec si sice kupoval některé odkazy – mnozí byli ochotni prodat mu svůj zrak či hlas. Ale

Sylvaresta by se nikdy nesnížil ke kupování jejich vlastností. Jejího otce by nikdy nenapadlo ostatní kvůli odkazům vydírat či je nutit násilím. Král nebyl žádný Vlčí Pán, žádný Raj Ahten.

Ale Gabornův otec, to bylo něco úplně jiného. Když došlo na přijímám odkazů, sám Orden o sobě prohlašoval, že je pragmatik – muž, který sice přijímá jen odkazy dané ze svobodné vůle, ale který, když byl mladší, se neváhal propůjčit k pochybnému nakupování odkazů, Iomě se zdálo, že pragmatik je pro něj příliš slabé označení. Zdálo se jí zkrátka, že není příliš morálně na výši. Příliš snadno si získával důvěru níže postavených lidí. Nakupoval odkazy příliš levně a příliš často, a to jak pro sebe, tak i pro své vojáky. Vždyť se říkalo, že Gabornův otec sám vlastní přes sto odkazů.

Ale i tak Ioma věděla, že Gabornův otce, král Orden, není žádný Raj Ahten. Nikdy by poddané k dáváni odkazů nenutil. Nikdy by si od chudých farmářů nebral jejich sílu, protože nebyli schopni zaplatil daně. Nikdy by se nesnížil k tomu, aby si získal lásku nějaké ženy, a pak ji požádal, aby mu kromě svého srdce dala i odkaz.

„Odpusť mi," řekla Ioma. „Promluvila jsem o Ordenovi nespravedlivě. Jsem teď pod velikým tlakem. Tvůj otec nám byl vždy dobrým přítelem a lid Mystarie v něm má skvělého vládce. Přesto však v nitru cítím obavy, že tvůj otec využije Heredon jako štít. A až se pod Raj Ahtenovým úderem roztříštíme, odhodí nás a uprchne z boje. Vlastně by to bylo z jeho hlediska docela moudré."

„Pak mého otce neznáš," opáčil Gaborn. „On umí být dobrým přítelem." Pořád to znělo ublíženě, ale jeho tón nesl nepochybné známky vřelosti a podmanivosti, díky kterým Iomu napadlo, kolik odkazů Hlasu Gaborn asi vlastní. Kolik němých pracuje v tvých službách? zeptala se ho málem v jistotě, že jich musí být alespoň tucet.

„Tvůj otec při naší obraně neobětuje svůj život. Tím si přece musíš být jistý i ty."

„Udělá, co bude muset," odvětil Gaborn chladně.

„Přála bych si, aby se to nemuselo dít," zašeptala Ioma. Téměř proti své vůli pohlédla dolů na nádvoří věže

Zasvěcenců. U protější zdi stála páchnoucí pomatená žena sloužící jejímu otci, která se vzdala tak velké části svých rozumových schopností, že její mozek nedokázal ovládat ani základní lidské potřeby: právě ji odváděl do jídelny nějaký slepec. Společně prošli kolem chlapíka, jehož metabolismus byl natolik zpomalený, že mu trvalo celý den, než přešel z jedné místnosti do druhé – a měl ještě štěstí, že se vůbec dokázal pohybovat, protože většina těch, kteří se vzdali svého metabolismu, jednoduše upadla do začarovaného spánku, ze kterého se probudila až tehdy, když pán, který vlastnil jejich odkaz, zemřel. Ten pohled ji rozrušil.

Jako Runovládci byli Ioma a její rodina dědici velkého dobrodiní od svých poddaných, ale za strašlivou cenu.

„Tvůj soucit je ctí, princezno Sylvaresto, ale můj otec si tvou neúctu nezaslouží. Nebyl to jen jeho pragmatismus, co nás během uplynulých dvanácti let naprosto úspěšně chránilo před Raj Ahtenem."

„To není tak úplně pravda," namítla Ioma. „Můj otec celé roky posílal na jih vrahy. Mnoho z našich nejlepších válečníků obětovalo život při pokusu zavraždit Raj Ahtena. Mnozí další byli zajati. Přestože jsme získali čas, získali jsme jej za cenu krve našich nejlepších mužů."

„Pochopitelně," řekl Gaborn kousavým tónem, který napovídal, že si snahy jejího otce příliš necení, Ioma věděla, že Gabornův otec se na tuto válku připravoval po celá desetiletí a pokoušel se svrhnout Raj Ahtena usilovněji než kdokoli jiný. Uvědomila si také, že se pokouší přinutit Gaborna k hádce, ale princ neměl prudkou povahu svého otce. Ioma chtěla, aby se jí Gaborn nelíbil, neboť pak by si mohla namlouvat, že ani za jiných okolností by ho stejně nemohla milovat.

Cítila pokušení na něj pohlédnout, ale neodvažovala se. Co když jeho obličej září jako slunce? Co když je tak krásný, že to slovy ani nelze popsat? Nepokusí se její srdce vyskočit z hrudi jako můra tlukoucí křídly o okenní sklo?

Za hradbami se začalo pomalu stmívat. Záře ohňů planoucích v hlubokém lese Iomě připomínala zářící drahokamy – rubíny žhnoucí pod zlatými a šarlatovými listy.

Ledoví obři došli až na kraj lesa. V matném světle si je člověk téměř mohl splést s kupkami sena – díky tomu, že jejich nazlátlé hlavy a záda byla velice chlupatá.

„Odpusť mi mé poznámky," řekla Ioma. „Mám hroznou náladu. Nezasloužíš si, abych se k tobě takhle chovala. Myslím, že pokud chceme bojovat bude lepší, když půjdeme na bojiště a pobijeme pár Raj Ahtenových vojáků."

„Snad se nechceš zúčastnit boje?" zeptal se Gaborn. „Slib mi, že se o to nepokusíš! Raj Ahtenovi šermíři patří k nejvyhlášenějším na světě."

Při představě, že by se vydala do boje, se Ioma málem rozesmála. Nosila sice pod sukní k noze přivázanou malou dýku s úzkou čepelí, stejně jako mnoho jiných vznešených dam, a věděla, jak ji používat. Nebyla však žádný šermíř. Rozhodla se však, že si z prince alespoň vystřelí.

„Proč ne?" zeptala se jen napůl v žertu. „Vždyť na hradbách jsou i farmáři a obchodníci! Váží si svého života stejně jako my! A oni mají jen ty dary, které doslali od svých matek při narození. Kromě toho já mám odkazy rozumových schopností, osobního kouzla a životní síly. Neumím sice zacházet s mečem, ale proč bych nemohla bojovat?"

Očekávala, že Gaborn ji bude varovat před nebezpečím boje. Ledoví obři mají svaly z ocele. Každý Raj Ahtenův voják má odkazy síly, osobního kouzla, metabolismu a životní síly. A co víc? Nepřátelští vojáci jsou cvičeni pro válku.

Ioma si nyní uvědomila, že má vlastně pravdu. Její poddaní si svých životů cení stejně, jako si ona sama cení svého. Možná by dokázala jednoho nebo dva z nich zachránil. Mohla by bránit hradby stejně jako její otec.

Gabornova odpověď ji překvapila: „Nechci, abys bojovala, protože by byla škoda zmařit takovou krásu."

Ioma se rozesmála čistým a sladkým smíchem, který zněl jako šumění větru nad vodní hladinou. „Nechtěla jsem na tebe pohlédnout," řekla, „neboť jsem se bála, že mé srdce převáží zdravý rozum. Možná, že i ty bys měl odvrátit zrak."

„Opravdu jsi překrásná," řekl Gaborn, „ale já nejsem chlapec, který by se nechal unést hezkou tváří." Iomě znovu

neuniklo, že využívá Hlas. „Ne, je to tvá povaha, která mi připadá překrásná.“

Pak si Gaborn nejspíš všiml padajícího příkrovu tmy, protože řekl: „Musím být upřímný, princezno Sylvaresto. Jsou i jiné princezny v jiných královstvích, se kterými bych se mohl oženit. Třeba v pobřežním Harvesindu nebo v Internooku.“ Chvíli ji nechal, aby se nad tím zamyslela. Obě království byla stejně velká jako Heredon, stejně bohatá a možná více obranyschopná – samozřejmě jen pokud se člověk neobával invaze z moře. A pověsti o kráse princezny Arrooley z Internooku dosáhly dokonce až sem, dvanáct set mil daleko. „Ale ty jsi mne očarovala.“

„Já? Jak to?“

„Před pár lety jsem měl hádku se svým otcem,“ začal Gaborn upřímně. „Domluvil mi, že pro mě koupí odkaz krásy od mladého rybáře. Byl jsem proti tomu. Víš přece, jak se ti, kteří se vzdají své krásy, bezútěšně trmácejí životem. Skrývají se před ostatními, stydí se za to, jak jsou poznamenaní, a jsou čím dál tím osamělejší. Navíc si plně uvědomují, co je potkalo, na rozdíl od těch, kteří se vzdají svých rozumových schopností. Připadá mi, že ze všech odkazů, které lze poskytnout, je nejtěžší vzdát se právě osobního kouzla.

A tak jsem ten odkaz rozhodně odmítl. Řekl jsem mu, že považuji za hanebnou vypočítavost, když přijímáme odkazy od poddaných, kteří jsou natolik chudí na duchu, že se považují za šťastlivce, když se mohou v náš prospěch vzdát lepší části své osobnosti.

Tehdy se můj otec rozesmál a řekl: ‚Teď mluvíš jako Ioma Sylvaresta. Když jsem byl naposledy hostem u její tabule, řekla mi, že jsem nenažranec – ne, že bych se přecpával jídlem, ale že se sytím na utrpení jiných! No jen si to představ!‘“ Když Gaborn napodoboval svého otce, jeho hlas zněl přesně jako hlas králův. Zjevně znovu využíval své odkazy.

Ioma si na tu událost dobře vzpomínala. Otec jí za tuto nezdvořilost vůči králi Ordenovi vynadal přede všemi hosty, a pak ji nechal celý den zamčenou v jejím pokoji bez jídla a bez vody. Ioma však té poznámky nikdy nelitovala.

Teď se jí obličej rozpaky zalil nachem. Její city ke králi Ordenovi se často zmítaly mezi obdivem a pohrdáním. Král svým způsobem představoval hrdinskou postavu. Mendellas Draken Orden byl mocný, tvrdý král a říkalo se o něm, že v boji je zuřivým protivníkem. Po dvě desetiletí dokázal udržet severní království sjednocená. Jediný jeho pohled dokázal odkázat rádobytyrany do patřičných mezí a jediné slovo z jeho úst dokázalo zajistit, že nějaký princ přišel o přízeň svého otce.

Někteří ho nazývali králem králů. Jiní mu říkali šedá eminence nebo vládce loutek. Pravda však byla taková, že Orden ze sebe učinil člověka s heroickými vlastnostmi z určitého důvodu. Jako Runovládce se stal více než člověkem, protože i jeho nepřátelé byli více než lidé.

„Odpusť mi má slova," řekla Ioma. „Tvůj otec si nezasloužil takové ponížení od namyšlené devatenáctileté dívky."

„Odpustit ti?" odpověděl Gaborn. „Co bych ti měl odpouštět? Souhlasím s tebou. Možná, že před tisíci lety byl důvod, aby se naši předkové posilovali přijímáním odkazů. Ale invaze starých ničitelů už je dávnou minulostí. Jediný důvod, proč ty a já jsme Runovládci, spočívá v tom, že jsme se narodili ve správných rodinách! Tvá tehdejší poznámka se mi natolik zalíbila, že jsem otce přinutil, aby mi ji zopakoval slovo od slova a popsal mi všechny okolnosti, které ji doprovázely.

On pak začal vzpomínat na všechny věci, které jsi řekla od doby, kdy ti byly tři, a zopakoval mi všechno, co mu připadalo zajímavé."

Iomě netrvalo dlouho, aby jí došlo, co to vlastně znamená. Král Orden, jako každý, kdo byl obdařen tolika odkazy rozumových schopností, si nepochybně pamatoval naprosto všechno, co kdy viděl, každé slovo, které kdy slyšel, každou sebenevinnější frázi. Díky odkazům sluchu dokázal Orden zaslechnout i šepot, který se ozýval o tři pokoje dál za tlustou kamennou zdí. Jako dítě Ioma zcela nechápala rozsah moci, kterou má Runovládce. Bezpochyby řekla bezpočet věcí, o

kterých si nepřála, aby je král Orden zaslechl. A on si je všechny dokonale zapamatoval.

„Chápu…“ řekla Ioma slabým hlasem.

„Nemusíš se cítit dotčená,“ řekl Gaborn. „Nemáš se za co stydět. Můj otec mi vyprávěl každý vtip, který jsi kdy udělala na madam Chemoise.“ Pokývnul směrem k dotyčné, Ioma to gesto spíš cítila než viděla. „Už když jsi byla dítě, můj otec tě považoval za úžasnou a velkorysou dívku. Dychtil jsem po setkání s tebou, ale musel jsem počkat na vhodnou dobu. Minulý rok jsem se zúčastnil Hostenfestu. Přijel jsem sem jako člen doprovodu mého otce, abych se na tebe mohl podívat… Seděl jsem ve Velké Síni a sledoval tě během jídla. Stěží se to odvažuji přiznat, ale tehdy jsem se bál, že můj pohled do tebe vypálí díru.

Udělala jsi na mě veliký dojem, Iomo. Tehdy jsi dobyla mé srdce. Sledoval jsem ty, kteří seděli v tvé blízkosti, díval jsem se na služebnictvo, strážné a dvorní dámy a v jejich očích jsem viděl úctu, kterou k tobě chovají. Příštího rána, když jsme odjížděli, jsem viděl, jak se kolem tebe shromáždil hlouček dětí a jak jsi chránila ty nejmenší, aby neskončily pod kopyty koní. Tví lidé tě milují a ty jim jejich lásku oplácíš. V žádném z království Rofehavanu není princezna, která by se ti vyrovnala. Proto jsem tady. Doufal jsem, že část lásky, kterou zahrnuješ své okolí, by jednoho dne mohla patřit mně.“

Krásná slova Ioma se zuřivě zamyslela. Král Orden s sebou do Velké Síně na večeři vždycky přiváděl jeden či dva tucty členů svého doprovodu. Bylo právem těch, kteří se zúčastnili honu, pojíst společně se všemi ostatními uloveného kance, servírovaného jako zlatý hřeb hostiny, Ioma se snažila vzpomenout si na tváře těchto lidí: několik z nich mělo na kůži vypálené runy, takže to museli být nějací menší páni. Princ Gaborn musel být mezi nimi. A byl zřejmě mladší než oni.

Ordenovi vojáci a členové doprovodu byli zpravidla starší důvěryhodní muži. Orden byl dost moudry na to, aby věděl, že nejlepší šermíři nejsou mladíci, kteří kolem sebe s nadšením máchají sekerou nebo mečem. Ne, ti nejlepší byli staří mistři techniky a strategie, kteří v boji často stáli na jednom místě, až

se zdálo, že se stěží pohybují, kteří sekali a bodali se smrtící přesností.

Orden neměl ve svém doprovodu žádné mladíky. Až na… až na jednoho, na kterého si teď vzpomněla: plachý chlapec, který seděl na druhém konci tabule – hezký mladík s rovnými vlasy a pronikavýma modrýma očima, které zářily inteligencí, přestože při pohledu na nádheru, která ho obklopovala, lapal po dechu jako obyčejný sedlák. Ioma ho považovala za pouhého služebníka nebo možná panoše ve výcviku.

Ten obyčejný mladík jistě nemohl být princem Runovládců! Ta samá myšlenka ji rozechvěla a způsobila, že se jí rozbušilo srdce. Ioma se otočila, aby na prince Ordena pohlédla a potvrdila či vyvrátila svá podezření.

A rozesmála se. Vzpřímeně tu stál před ní, obyčejný mladík s tmavými vlasy a těma jasnýma modrýma očima. Během uplynulého roku vyrostl. Ioma jen stěží dokázala zakryt své překvapení. Nebyl… napohled nic moc. Neměl víc než jeden nebo dva odkazy osobního kouzla.

Gaborn se usmál, chycen do pasti jejího veselí. „Když sis mne teď prohlédla a víš, jaké důvody mne sem přivedly," řekl, „dáš mi svou ruku, pokud o ni požádám?"

Ioma z hloubi srdce upřímně odpověděla. „Ne."

Gaborn o krok ustoupil, jako kdyby ho udeřila, jako kdyby její odmítnutí byla ta poslední věc, kterou by očekával. „Jak to?"

„Jsi cizinec. Vždyť o tobě nic nevím. Jak bych mohla milovat někoho, koho neznám?"

„Mohla bys poznat mé srdce." odpověděl Gaborn. „Naši otcové touží po politickém svazku, ale já toužím nejen po sňatku z rozumu, ale i po lásce, která vychází ze srdce. Zjistíš, paní Sylvaresto, že ty a já jsme si v mnoha věcech podobní."

Ioma se lehce usmála. „Upřímně řečeno, princi Ordene, kdybys sem přišel a žádal jen heredonskou říši, možná bych ti ji mohla dát. Ale ty jsi požádal o mé srdce a něco takového nemohu slíbit cizinci."

„Toho jsem se obával," odvětil Gaborn upřímně. „Přesto jsme ty a já cizinci jen díky náhodě. Kdybychom žili jeden vedle druhého, myslím že by mezi námi mohlo vzniknout

pouto lásky. Nemohu tě nijak přesvědčit, dát ti dar, který změní tvůj názor?“

„Není nic, po čem bych toužila,“ odvětila Ioma; pak se jí rozbušilo srdce. Raj Ahtenovy armády stály před jejími branami. Chtěla, aby byl pryč. Uvědomila si, že se unáhlila.

„Je tu něco, po čem toužíš, přestože to nevíš,“ poznamenal Gaborn. „Žiješ tady, zavřená ve svém hradu blízko lesa a říkáš, že není nic, co bys chtěla. Přesto však určitě musíš být vyděšená. Byla doba, kdy všichni Runovládci byli jako tvůj otec. Lidé, zavázáni přísahou sloužit svým následovníkům, lidé, kteří přijímali odkazy jen tehdy, když byly svobodně darovány.

A teď se nad námi vznáší hrozba. Před tvými branami stojí Raj Ahten. Všude kolem tebe jsou králové severu, kteří se nazývají pragmatiky, a pro které jediný cíl představuje zisk. Přesto však chlácholivě prohlašují, že se z nich nikdy nestane další Raj Ahten.

Dokážeš prohlédnout klamavost jejich argumentů. Odhalila jsi slabosti mého otce, když jsi byla ještě stěží víc než dítě. Můj otec je velký muž, ale tak jako my všichni, i on má své slabiny. Možná, že zůstal víceméně dobrým člověkem jen proto, že občas promluví lidé jako ty a varují ho před přílišnou lakotou.

A tak pro tebe mám dar, princezno Sylvaresto, dar, který ti dávám svobodně a nežádám nic na oplátku.“

Přistoupil k ní a vzal ji za ruku. Ioma se domnívala, že jí vloží do dlaně nějaký krásný drahokam nebo milostnou báseň.

Místo toho však Gaborn stiskl její ruku a ona cítila teplo jeho doteku.

Poklekl před ní a zašeptal přísahu tak starobylou, že málokdo dnes ještě rozuměl jazyku, kterým byla pronášena, přísahu tak zavazující, že málokterý Runovládce by se odvážil ji vyslovit:

* * *

„V tvé přítomnosti skládám tuto přísahu a můj život bude jejím svědectvím:

Já. Runovládce, přísahám, že ti budu sloužit jako ochránce. Já, tvůj Runovládce, jsem tvým služebníkem nade všechno. Nyní ti slibuji, že si nikdy nebudu vynucovat odkazy silou ani vydíráním. Ani si je nebudu kupoval od těch, kteří touží po bohatství. Namísto toho zatouží-li nějaký člověk po zlatě, zadarmo mu ho dám. Jen ti, kteří se ke mně připojí v boji proti zlu, mohou sloužit jako mí Zasvěcenci.

Stejně jako se noha zvedá z moře, tak se všechno vrátí."

* * *

Přísahal starým slibem Runovládců, který se obvykle pronášel k vazalům nebo k nižším lordům nebo spřáteleným monarchům, které chtěl dotyčný bránit. Nebyla to přísaha, která by se pronášela jen k jediné osobě. Byl to slib, který určoval budoucí způsob života toho, jenž ho pronesl. Při té myšlence se Iomě udělalo mdlo.

S Raj Ahtenem bojujícím proti severu bude rod Ordenů potřebovat veškerou svou sílu. To, že Gaborn teď v její přítomnosti pronesl takovou přísahu, bylo sebevražedné.

Ioma u žádného Ordena nikdy nepředpokládala takovou velikost srdce. Žít podle této přísahy se mohlo ukázat jako nejtěžší břímě ze všech.

Ona by nic podobného neudělala. Byla na to příliš… pragmatická.

Ioma chvíli jen stála a lapala po dechu a uvědomila si, že kdyby jí takto přísahal za jiných okolností, podstatně by si o něm zlepšila své mínění. Ale pronést takovou přísahu nyní za těchto podmínek bylo… nezodpovědné.

Pohlédla na svou Den, zvědavá na její reakci. Oči mladé ženy byly rozšířené, což byla neklamná známka jejího překvapení.

Pak Ioma znovu pohlédla na Gabornovu tvář a uvědomila si, že si ji chce zapamatovat, aby si tento okamžik navždy mohla udržet v paměti.

Hodina není dost dlouho na to, aby se člověk mohl zamilovat, ale hodina byla to jediné, co měli z celého dne. Gaborn její srdce stihl získal v mnohem kratší době a navíc ještě Iomě umožnil, aby daleko lépe porozuměla svému vlastnímu srdci. Všiml si, jak miluje svůj lid a byla to pravda. Přesto ji napadlo: i kdyby Gaborn pronesl svou přísahu jako akt lásky k lidskému rodu, není to čirá hloupost? Nemiluje snad Gaborn svou čest víc než životy svých poddaných?

„Nenávidím tě za to," bylo vše, co ze sebe Ioma dokázala vypravit.

V tu chvíli z údolí zaznělo duněni bubnů. Slunce se skrylo za horizont. Dva ledoví obři na kraji lesa bušili do těžkých měděných bubnů a z temnoty pod stromy vyrazil tucet šedých koní. Jejich jezdci byli pod žlutými plášti oděni v černou kroužkovou zbroj s rudými vlky, znakem Raj Ahtena, na hrudích. První z jezdců nesl na svém kopí zelenou trojúhelníkovou vlaječku, znamení vyjednávání.

Ostatní nesli sekery a štíty v barvě mědi – čestná stráž s indhopalským znakem meče pod hvězdou na štítech.

Všichni měli tu samou uniformu, až na jednoho –

Jako poslední z celé skupiny, v černé kroužkové zbroji s vysokou helmicí, zdobenou doširoka roztaženými sovími křídly, jel samotný lord Raj Ahten, na jedné paži štít, v druhé jezdecké válečné kladivo s dlouhou rukojetí.

Kolem něj jako by zářilo světlo. Raj Ahten připomínal osamělou hvězdu na prázdné černé noční obloze nebo zářící maják na osamělém útesu tyčícím se nad vodami.

Ioma od něj nemohla odtrhnout oči. I na tuto vzdálenost ji úplně strhla síla jeho osobnosti. Nedokázala rozpoznat jeho rysy – na tuto vzdálenost se jí jevil jen jako malá figurka. I odsud na ni však zapůsobil dojmem veliké krásy. A ona poznala, že pohled na jeho tvář bude velmi nebezpečný.

Ioma obdivovala jeho helmici s rozepjatými bílými křídly. V ložnici měla dvě starobylé helmy tohoto typu. Tohle by byl pěkný doplněk mé sbírky, pomyslela si, a ještě lepší by bylo, kdyby se na mne zpod té helmice usmívala Raj Ahtenova lebka.

Za Raj Ahtenovými vojáky uháněl Den Vlčího Pána v obyčejné hnědé róbě a ze všech sil se snažil udržet vysoké tempo. Ioma byla zvědavá, jaká tajemství by mohl prozradit.

Dole u brány na sebe začali varovně pokřikovat vojáci jejího otce: „Pozor na jeho tvář! Pozor na jeho tvář!“

Pohlédla na hradby a všimla si, že mnoho mužů si nervózně pohrává se zbraněmi. Kapitán Derrow, který měl mnoho odkazů síly, běžel kolem cimbuří s obrovitým ocelovým lukem, který žádný jiný muž v království nedokázal napnout. Kapitán doufal, že mu Raj Ahten poslouží jako terč.

Jakoby v odpověď na varovný pokřik vojáků se koleni Raj Ahtena utvořil oblak zlatavého světla, složený z nespočtu vířících jisker. Tento jev přitáhl oči mnohých k jeho rysům.

To musí být nějaký trik ohňotvůrců, uvědomila si Ioma. Raj Ahten chce, aby se na něj její poddaní dívali.

Na vzdálenost, která je dělila, se Ioma Raj Ahtenova vzhledu neobávala. Pochybovala, že by na takovou vzdálenost mohla jeho krása ovlivnit její úsudek.

Raj Ahten spěchal k městské bráně. Koně jeho válečníků se řítili vpřed v těsné formaci, letěli přes pole jako vítr, neboť to nebyla obyčejná zvířata. Byli to váleční koně, obdaření runami moci. Vůdci stáda, kteří byli, podobně jako jejich páni, posíleni uměním Runovládců. Pohled na ně, jak se řítí přes potemnělá pole jako kormoráni kroužící nad mořem, naplnil Iomino srdce údivem. Tak nádherné koně dosud nikdy nespatřila. Nikdy neviděla nic tak úžasného.

Princ Orden doběhl ke schodům a zavolal dolů na nádvoří věže Zasvěcenců. „Králi Sylvaresto, je vás tu zapotřebí. Raj Ahten chce vyjednávat.“

Iomin otec zaklel a začal si natahovat zbroj. Když si ji navlékal, zvonila.

Za Raj Ahtenem se vedle opuštěných farem, které lemovaly kraj lesa, začali z temnoty vynořovat Raj Ahtenovi vojáci. Objevilo se pět ohňotvůrců, kteří měli tak blízko k tomu, aby splynuli se svým živlem, že už nemohli nosit šaty, zářili jako hvězdy a obrys jejich postav zakrývaly šlehající jazyky zeleného ohně. Suchá tráva pod jejich nohama vybuchovala plamenem.

Když se z potemnělého lesa začali vynořovat válečníci, světlo šlehající od ohňotvůrců se začalo odrážet na zbrojích a na čepelích mečů.

Kromě válečníků však byly v nepřátelské armádě vidět i podivnější věci než ohňotvůrci.

Chlupatí ledoví obři, vysocí dvacet stop, rázovali vpřed v kroužkových zbrojích a v mocných pažích nesli obrovité, železem kované hole. Raj Ahtenovi se zjevně podařilo ovládnout jejich bojovou povahu, díky které by se obři jinak pustili do nejbližšího člověka.

S obry drželi krok váleční psi, obrovití mastiffové s vypálenými runami.

Celý voj doplňovali lučištníci.

A na samém okraji lesa byly vidět černé stíny. Vrčela tam podivná chlupatá stvoření a jejich syčivé hlasy věštily smrt. Hnala se vpřed po dvou a často se spouštěla na všechny čtyři. Každé z nich bylo ozbrojeno obrovitým oštěpem. „Nelidé!“ vykřikl někdo. „Nelidé z Inkary!“

Nelidé schopní šplhat po zdech a zachycovat se ve spárách mezi kameny jako opice. Nelidé s ostrými tesáky a rudýma očima.

Ioma nikdy neviděla žádný živý exemplář tohoto druhu. Jen jednou spatřila starou vypelichanou kožešinu jednoho z nich. Tyto bytosti byly součástí legend.

Nelidé. Není divu, že Raj Ahtenova armáda přes den cestovala pouze lesem a útočila jen v noci.

To vše byla pochopitelně jen ukázka. Raj Ahten, objevující se ve vší slávě se svou mocnou armádou. Síla jeho armády byla omračující, jeho bohatství obrovské.

Vidíte mě? Jako by říkal. *Vy seveřané se tu klepete ve svých malých královstvích a ani netušíte, jak bezmocní jste. Pohleďte na Vlčího Pána z jihu. Pohleďte na mou moc.*

Ale Iomin lid byl připraven k boji. Princezna viděla chlapce i staré muže, jak se pohybují po hradebních zdech, pevně svírají ratiště oštěpu a ohlížejí se dozadu, aby se ujistili, že mají po ruce zásobní toulce šípů. Její poddaní byli připraveni k boji. K boji, který možná v následujících letech vstoupí do písní.

V té chvíli Iomin otec dokončil oblékání, popadl své zbraně a vydal se po schodech nahoru. Jeho Den, postarší učenec s naprosto bílými vlasy, poskakoval za ním tak rychle, jak jen dokázal.

Ioma nebyla připravená na změnu, která se s jejím otcem udála. Během posledních hodin přijal od svých poddaných šedesát odkazů a jeho moc nesmírně vzrostla. Bral schody po šesti a to navzdory tomu, že nesl své zbraně a na sobě měl plnou zbroj. Pohyboval se jako panter.

Když se objevil na vrcholku věže, ledoví obři přestali bubnovat a Raj Ahtenova armáda se zastavila. Necvičení nelidé v dálce vrčeli a syčeli, jako by dychtili po boji.

Samotný lord Raj Ahten vydal povel, přitáhl uzdu svému hřebci a taková byla moc jeho zvolání – neboť nesl odkazy hlasu od stovek a slovek lidí – že se jeho slova navzdory poryvům větru jasně nesla i na tu nejvyšší věž. Jeho hlas zněl mile a přátelsky a dovedně skrýval zlo, které vyplývalo z jeho činů.

„Králi Sylvaresto, obyvatelé Heredonu!“ zvolal Raj Ahten a jeho hlas byl krásný a čistý jako zvoněni zvonů, zvučný jako troubení lesních rohu. „Buďme přátelé – ne soupeři. Nechci vám způsobit příkoří. Pohleďte na mou armádu –“ doširoka rozpřáhl paže. „Nemůžete ji porazit. Pohlédněte na mne. Nejsem vaším nepřítelem. Ale snad nechcete, abych se tu v noci třásl zimou před vašimi hradbami, zatímco vy se budete veselit a hřát u svých krbů? Otevřete bránu. Já budu vaším vládcem a vy budete můj lid!“

Jeho hlas zněl tak mile a přátelsky a byl natolik plný rozvahy a ušlechtilosti, že kdyby byla Ioma na hradbách, stěží by mu dokázala odolat.

V tu chvíli zaslechla zaskřípění železných veřejí hlavní brány a viděla, že padací most začíná pomalu klesat.

Iomě se rozbušilo srdce. Naklonila se kupředu a vykřikla: „Ne!“ vyděšená představou, že některý z jejích hloupých poddaných, přemožený silou hlasu a osobního kouzla toho monstra, koná podle jeho přikázání.

Král Sylvaresta vedle ní také hlasitě zařval a přikázal svým mužům, aby most zase zvedli. Král byl však příliš daleko od

brány a příliš vysoko. Zvuk Sylvarestova rozkazu byl navíc ztlumen spuštěným hledím přilby. Zvedl je, aby mohl zavolat hlasitěji.

Kapitán Derrow dole u brány, ovládnutý hněvem, napjal luk a vypustil na Pána Vlků šíp. Střela vyrazila neměřitelnou rychlostí a její železný hrot by prorazil zbroj každého jiného člověka.

Rychlost a síla Raj Ahtena však byly příliš veliké. Runovládce jednoduše natáhl ruku a zachytil šíp v letu.

Taková rychlost. Raj Ahten, obdařený nesčíslnými odkazy metabolismu, dokázal nemyslitelné, Ioma i z výšky poznala, že musí být pětkrát nebo šestkrát rychlejší než obyčejný člověk. Protože žije takovou rychlostí, je jeho zestárnutí a smrt jen otázkou let. Ale před tím se mu může klidně podařit dobýt celý svět.

„A teď," zavolal a jeho hlas zněl velice přesvědčivě, „zanechme těch nesmyslů." Pak s nesmírnou mocí, hlasem plným ušlechtilosti, pod kterým Iomina obrana tála jako jarní sníh. Raj Ahten přikázal: „Odhoďte zbraně a zbroj. Vzdejte se."

Ioma vyskočila na nohy a uvědomila si, že vytahuje svou dýku a chystá se ji hodit přes zeď. Jen Gabornova ruka, která se natáhla, aby ji zastavila, ji v tom na poslední chvíli zabránila.

Okamžitě svého činu zalitovala, protože pochopila, jak hloupě se zachovala. Pohlédla na svého otce v obavách, že se na ni bude zlobit. Viděla však, že i on sám zoufale bojuje s nutkáním hodit své vlastní zbraně přes zeď.

Na okamžik, který trval jeden úder srdce, stála jako vytesaná, zmítaná pochybnostmi, jak její lid odpoví na útok Raj Ahtenova hlasu a osobního kouzla. Bála se, že ti, kteří jsou tomu monstru nejblíže, se nechají ošálit.

Obránci hradu začali s radostným pokřikem zahazovat luky a ostatní zbraně přes hradby. Na kamenech za příkopem zvonily meče a sekery, helmice a štíty. Balista na jižní hradbě se zřítila přímo do vody a zvedla sprškу vodní tříště. Jásot lidí zněl tak, jako by Raj Ahten přišel jako jejich zachránce a ne ničitel, a v tu chvíli se městská brána doširoka otevřela.

Několik nejvěrnějších vojáků se pustilo do boje v naději, že se jim podaří bránu zavřít. Kapitán Derrow se svým ocelovým lukem oháněl kolem sebe a porážel měšťany jako figurky na šachovnici. Pár válečníků s velkým srdcem, ale menší mocí, zůstalo na svých postech na hradbách. Jejich křik však nepřehlušil jásot davu a zbylí obránci, kteří byli nejblíže, se na ně vrhli a zaplavili je svými těly, Ioma viděla, že dav hodil několik městských gardistů přes hradbu.

Odsud nebylo vidět na krásu Raj Ahtenova obličeje. Na takovou vzdálenost také vítr určitě umenšil sladkost jeho hlasu.

Z výšky nad hradbou sice Ioma dokázala pochopit, že její město je ztraceno, ale stále nemohla uvěřil vlastním očím.

Stála jako opařená. Pak se roztřásla a nedokázala svůj třas ovládnout.

Padací most byl spuštěn na zem. Padací mříž se zdvihla. Vnitřní brána se otevřela.

Aniž by padl jediný nepřítel, byl hrad Sylvaresta dobyt.

Doprostřed jásotu vjel na vnitřní nádvoří Raj Ahten a zůstal za velkou zdí, zatímco Iomini poddaní odklízeli sudy a vozy, které tam byly navršeny jako barikáda.

Jak jsem mohla být tak slepá? divila se Ioma. Jak jsem si mohla nevšimnout takového nebezpečí?

Ještě před chvílí v sobě Ioma chovala naději, že její otce a král Orden dokáží Raj Ahtena zadržet.

Jak naivní jsem byla.

Její otec, stojící vedle ní, začal vykřikovat rozkazy, kterými svým mužům dával najevo, aby se vzdali. Nechtěl se dívat na to, jak umírají.

Chladný večerní vítr mu odtrhával slova od úst.

Ioma v šoku pohlédla na tvař svého otce a viděla, že je bledá a roztřesená, poražená a bez sebemenší naděje.

Hlas mého otce je suchý a prázdný jako popel vznášející se ve větru, pomyslela si. Před Raj Ahtenem není nic. My všichni jsme pro něj nic.

Něco takového si nepředstavovala ani v těch nejhorších snech.

Raj Ahten se naklonil v sedle a pohyboval se nesmíme lehce. Z této dálky pro ni jeho tvář nebyla ničím větším než úlomkem křišťálu zářícím na písečné pláži; domýšlela si, že je krásný. Vypadal mladě. Vypadal mile. Svou zbroj nesl stejně lehce, jako jiný člověk nosí šaty a Ioma ho pozorovala v úžasu. Říkalo se, že má odkazy síly od tisíců lidí. Kdyby mu nehrozilo nebezpečí, že si zláme kosti, mohl snadno přeskočit hradby a prosekat se ozbrojenými vojáky uvnitř, jako by krájel broskev. V bitvě by byl téměř neporazitelný. Díky svým odkazům inteligence, které vysál ze stovek mudrců a generálů, by se nenechal překvapit sebelepším šermířem. Jeho odkazy metabolismu by mu umožnily proběhnout nádvořím mezi pomalými gardisty a během té cesty ničit a zabíjet. S tolika odkazy životní síly ho žádné zranění nemohlo zastavit.

Ať už se to bralo jakkoliv, Raj Ahten už nebyl obyčejný člověk. Stal se přírodní silou.

Silou, která se rozhodla ovládnout svět.

Nepotřeboval za sebou armádu ani mocné slony či chlupaté ledové obry, aby proráželi brány paláců. Nepotřeboval nelidi schopné vyšplhal po hradbách. Ani ohňotvůrce zapalující střechy domů.

To všechno byly jen menší hrůzy, drobná rozptýlení. Jako blechy v kožichu.

„Nemůžeme bojovat," zašeptal Iomin otec. „Sladká dobrotivosti, nemůžeme bojovat."

Gaborn, stojící vedle ní, dýchal přerývaně a stál tak blízko, že princezna cítila teplo jeho těla.

Ioma měla pocit, jako by se její duch vznášel někde vysoko a lhostejné pozoroval dění dole na zemi. Dole na nádvoří se lidé o překot sbíhali a snažili se doslat co nejblíže ke svému novému pánu, který je možná všechny zničí.

Ioma se Raj Ahtena obávala stejně jako se obávala smrti; přesto však zjistila, že ho vítá. Moc jeho Hlasu byla taková, že ho vítala.

Princ Gaborn Val Orden tiše promluvil. „Tvůj lid nemá vůli k odporu. Upřímnou soustrast domu Sylvaresta – otci i tobě – za ztrátu království."

„Děkuji ti," odvětila Ioma a hlas měla slabý a vzdálený.

Gaborn se obrátil ke králi Sylvarestovi. „Můj pane, je něco, co bych pro vás mohl udělat?“ zeptal se s pohledem upřeným na Iomu. Možná, že doufal, že by ji odsud mohl odvést.

Iomin otec, stále ještě v šoku, se obrátil k princi. „Udělat? Ty, pouhý chlapec? Co bys asi tak mohl udělat?“

Iominy myšlenky uháněly jako splašené. Napadlo ji, jestli by jí Gaborn mohl pomoci utéct. Ale ne, to si nedokázala představit. Raj Ahten určitě ví, že je na hradě. Musel jejich postavy spatřit. Kdyby se ji Gaborn pokusil odvést. Raj Ahten by je chytil. Jediné, co princ muže dokázat, je zachránit sám sebe. Raj Ahten neví, že je tu i princ Orden.

Král Sylvaresta zřejmě došel k tomu samému závěru. „Dokážeš-li se dostat z hradu, vyřiď svému otci mé politování. Vyřiď mu, jak mě mrzí, že už si spolu nevyrazíme na lov. Možná, že on dokáže pomstít můj lid.“

Sylvaresta sáhl pod prsní plát a vytáhl kožené pouzdro, ve kterém byla malá kniha. „Jeden z mých mužů byl zavražděn, zatímco se mi to snažil doručit. Tato kniha obsahuje zápisky emíra z Tulistánu. Na konci jsou jen filosofické úvahy a poezie – ale obsahuje také výčet některých Raj Ahtenových bitev.

Jsem přesvědčen, že emír chtěl, abych se z té knihy něco dozvěděl, ale nemám představu, co by to mohlo být. Předáš to svému otci?“

Gaborn převzal kožené pouzdro a strčil ho do kapsy.

„A teď, princi Ordene, bude opravdu nejlepší, když nás opustíš, dokud Raj Ahten ještě neví, že jsi tady. Uvážíme-li současný stav mých věrných poddaných, nebude trvat příliš dlouho, než to zjistí.“

„Pak se tedy s lítostí loučím.“ Gaborn se králi uklonil.

K Iominu překvapení k ní Gaborn přistoupil a políbil ji na tvář. Překvapilo ji, jak intenzivně se jí rozbušilo srdce v odpověď na jeho dotyk. Dlouze se na ni zadíval a naléhavě zašeptal: „Zachovej odvahu. Raj Ahten lidi využívá. Neničí je. Já jsem tvůj ochránce. Vrátím se pro tebe.“

Pak se rychle otočil a rozběhl se dolů po schodech. Našlapoval tak měkce, že jeho nohy při dopadu nevydávaly

žádný zvuk. Kdyby nebylo jejího bušícího srdce a tepla na tváři, kde ji políbil, téměř by si Ioma myslela, že se jí jen zdál.

Kapitán Ault vykročil za Gabornem a následoval ho dolů na nádvoří.

Zdalipak se mu podaří uprchnout, napadlo ji, když Raj Ahtenovi vojáci hlídají celé město?

Pohlédla na jeho mizející záda a vlající modrý plášť. Sledovala Gaborna razícího si cestu mezi davem hluchých, slepých, slaboduchých a jinak postižených Zasvěcenců domu Sylvaresta. Nebyl nijak vysoký. Možná, že se tomu mladíkovi podaří proklouznout bez povšimnutí.

Je zvláštní, pomyslela si a její myšlenky stále bloudily kolem, že si myslím, že ho miluji. Téměř se odvážila doufat, že by se opravdu mohli vzít.

Bylo však jasné, že princ Orden musí zachránit sám sebe a ona mu nemá co nabídnout. Smutně si uvědomila, že tento den se už k lepšímu neobrátí.

Možná jsme oba větší pragmatici, než chceme věřit, napadlo ji.

„Sbohem, můj pane," zašeptala za mizejícím Gabornem a rukou načrtla do vzduchu staré požehnání vyprovázející poutníky na dlouhou cestu. „Nechť tě Velcí provázejí na každém kroku."

Otočila se a pohlédla dolů na lorda Raj Ahtena, který se usmíval a mával svým novým poddaným. Jeho šedý hřebec si hrdě vykračoval po dlažebních kostkách a obyvatelé města kolem něj tvořili špalír a jejich jásot byl stále více ohlušující. Už se dostal do druhého obranného okruhu města, za Trhovou bránu. Zajel do tamních úzkých uliček a na chvíli jim zmizel z dohledu.

Iomě po boku se náhle objevila Chemoise, Ioma ztěžka polkla při pomyšlení na to, co by s ní Raj Ahten mohl udělal. Odsoudí ji k smrti? Bude ji mučit? Zneuctí ji?

Nebo zachová její postavení a nechá otce vládnout jako regenta? To vypadalo pravděpodobně.

Alespoň mohla doufat.

Raj Ahten se vynořil za nedalekým rohem domu a byl nyní jen dvě stě yardů daleko.

Viděla jeho tvář pod rozepjatými bílými křídly na přílbě – jemnou pleť, lesklé černé vlasy, podmanivé tmavé oči. Byl krásný. Měl dokonalou postavu, která jako by ztělesňovala veškerou lásku a dobrotu světa.

Pohlédl na Iomu. Protože byla krásná, jak jen princezna Runovládců může být, přivykla si na občasné hladové pohledy mužů. Věděla už, jak její vzhled dokáže muže vzrušovat.

Ale žádný z těch hladových a chtivých pohledů, kterými ji kdy kdo obdařil, se ani zdaleka nemohl rovnat tomu, co spatřila v Raj Ahtenových očích.

DEVĚT: ČARODĚJOVA ZAHRADA

Gaborn seběhl ze schodů věže Zasvěcenců a razil si cestu mezi davem na nádvoří. Davem, který tvořili páchnoucí idioti a mrzáci.

Kapitán Ault, který spěchal po jeho boku, řekl: „Mladý pane, běž, prosím, do kuchyní a počkej tam, dokud za tebou někoho nepošlu. Zanedlouho bude úplná tma. Pak najdeme nějaký způsob, jak tě dostat za hradby."

Gaborn přikývnul. „Děkuji ti, sire Aulte."

Už před několika hodinami věděl, že nakonec bude muset z hradu Sylvaresta uprchnout, ale nevěřil, že se to stane tak brzy. Domníval se, že mezi obránci hradu a útočníky se rozhoří veliká bitva. Hradby byly rozhodně dost vysoké a mohutné na to, aby Raj Ahtenovu armádu na nějakou dobu zadržely.

Zatoužil po spánku. Během posledních tří dnů se vůbec nevyspal. Popravdě vlastně téměř žádný spánek nepotřeboval. Jako dítě dostal tři odkazy životní síly a dva z těch, kteří mu tento odkaz poskytli, naštěstí stále ještě žili. Proto byl Gaborn schopen odpočívat na hřbetě koně, kdy nechával svou mysl bloudit v polosnu. Přesto občas dostal chuť se natáhnout.

Další problém byl s jídlem. Dokonce i Runovládce s velkou životní sílou musel jíst. Zrovna teď Gabornovi kručelo v žaludku. Neměl však čas se najíst.

Co bylo ještě horší, byl zraněn – nic vážného, ale šíp mu probodl sval na pravé ruce. Zrovna na té, ve které držel meč. Sice si zranění ošetřil a zavázal, ale v ráně ho cukalo a pálilo.

Gaborn teď neměl čas uspokojil žádnou ze svých potřeb. Zrovna teď se potřeboval ukrýt.

Zabil jednoho z Raj Ahtenových zvědů a tři z ledových obrů. Jeho šípy zasáhly půl tuctu válečných psů.

Raj Ahtenovi průzkumníci se budou chtít Gabornovi pomstít. Byl zahnán do kouta. Nebyl si jistý, že dokáže uniknout, i kdyby počkal hodinu, až se úplně setmí. Gaborn měl dva odkazy čichu, ale jeho ostré smysly byly ničím ve srovnání s tím, čím disponovali někteří z Raj Ahtenových vojáků: jejich nosy byly mnohem citlivější než psí čenich. Vystopují ho.

Navzdory od rozhodnosti a nebojácnosti, kterou ukazoval před Iomou, byl Gaborn vyděšený.

Musí ale dělat jedno po druhém. Ucítil vůni jídla vařeného v kuchyni a proběhl širokými plaňkovými dveřmi. Jejich měděná klika jeho ruce nekladla žádný odpor.

Zjistil, že není v kuchyni, ale v širokém vchodu do jídelny. Napravo ode dveří bylo několik závěsů vedoucích do kuchyně, kde plály ohně na vaření připomínající kovářské výhně. Na hácích visely vykuchané husy, na policích byly sýry, palice česneku, uzené maso a v hrncích omáčky. Slyšel, jak se v jednom z velkých kotlů nad ohněm vaří polévka. Ve vzduchu se vznášel těžký zápach estragonu, bazalky a rozmarýnu. Uviděl kuchyňský stůl, za kterým stála mladá slepá dívka a na těžký kovový podnos nakládala vařená vejce, tuřín a cibuli.

U jejích nohou si veliká kočka pohrávala s poraněnou a vyděšenou myší.

Chodba před ním ústila do místnosti s jídelními stoly z tlustých planěk, začernalými věkem a mastnotou, kolem kterých byly dlouhé dřevěné lavice. Na každém stole hořely malé olejové lampy.

Kuchaři a číšníci hradu Sylvaresta pilně pracovali, pokládali na stoly bochníky chleba a mísy ovoce, plnili talíře masem. Zatímco ostatní Sylvarestovi poddaní vyrazili na hradby bránit se nepříteli, zdejší kuchaři věděli, co je jejich povinností: postarat se o ubožáky, kteří poskytli odkazy domu Sylvaresta.

Jako ve většině kuchyní Zasvěcenců byl zdejší personál složen převážně z těch, kteří sami poskytli nějaký odkaz: oškliví lidé, kteří se vzdali osobního kouzla, obsluhovali u tabulí a vládli kuchyni. Němí a hluší pracovali jako pekaři. Slepci a ti, kteří neměli čich nebo hmat, drhli plaňkovou podlahu a čistili spálené kotle.

Gaborn si okamžitě povšiml ticha, které ve zdejší kuchyni panovalo. Přestože zde pracovalo asi tucet lidí, nikdo nemluvil. Ve vzduchu se vznášel strach.

Kuchyně nabízela pestrou paletu pachů: zápach poražených zvířat a pečeného chleba bojovaly se silnou vůní zrajícího sýra, svařeného vína a čerstvě stlučeného másla. Byla to podivuhodná směsice, ale Gabornovi se docela líbila.

Spěchal do jídelny. Úzká chodba za ní vedla k pekařským pecím. Gaborn ucítil vůni čerstvého chleba.

Popadl ze stolu horký bochník, čímž si od hezké služebné vysloužil zamračení. Přesto si však jídlo vzal, jako kdyby mu patřilo a vrhl na ni pohled, který říkal, *tohle je moje.*

Děvečka se mu neodvážila vzdorovat, a tak odspěchala pryč. Ruce držela pečlivě u těla, což bylo charakteristické pro ty, kteří se vzdali odkazu hmatu. Gaborn našel nůž a z husy, která ležela na jednom talíři, odsekl stehno. Pak si do úst nacpal tolik masa, kolik se mu tam jen vešlo. Otevřel láhev s vínem, zavřenou korkovou zátkou, a sousto masa důkladně spláchl pořádným douškem. Překvapila ho výborná kvalita vína.

Pod stolem loudil jeden z královských rudých loveckých psů. Když viděl žvýkajícího Gaborna, přišel k němu, posadil se a žebral pohledem, přičemž občas drhnul ocasem o podlahu.

Gaborn mu hodil kost se zbytkem masa, a pak se zakousl do bochníku chleba.

Po celou tu dobu usilovně přemýšlel. Přestože možná přijde někdo, kdo ho vyprovodí z hradu, věděl, že to nebude jednoduché, a že se jen tak nemůže spolehnout na někoho cizího. Zvažoval různé plány. Hrad Sylvaresta byl obehnaný příkopem, podél jeho hradby tekla řeka, na které byl vodní mlýn na mletí zrní.

U mlýna bude přístřešek na čluny, kde se mohou královští naloďovat. Z hradu k vodním přístřeškům často vedly podzemní chodby.

To místo však budou určitě hlídat Raj Ahtenovi vojáci. Pán Vlků s sebou má nelidi, kteří dokáží vidět ve tmě. Nebylo pravděpodobné, že by se tam Gabornovi podařilo nepozorovaně doslat.

Z kuchyně možná k řece vede stoka. Ale nebylo to příliš pravděpodobné. V kuchyních se ničím neplýtvalo. Kosti se dávaly královským psům. Zbytky zeleniny a zvířecí vnitřnosti se dávaly prasatům. Kůže se dávaly koželuhům. Vše, co zbývalo, přišlo do zahrad.

Gaborn musel uprchnout po řece. Věděl, že nemůže riskovat, že ho na zemi chytí. Váleční psi by ho dokázali vyčenichat.

A nemohl tu ani zůstávat a skrývat se v hradu přes noc. Musí odejít před příchodem noci. Jakmile padne tma a město utichne, začnou ho hledat Raj Ahtenovi lovci dychtící po pomstě.

Hezká služebná se vrátila s novou lahví vína a dalším chlebem a masem, kterým doplnila zásoby, které Gaborn snědl.

Gaborn promluvil k jejím zádům. „Promiň mi. Jsem princ Orden. Potřebuji se dostat k řece. Nevíš o nějaké cestě, kterou bych se tam bezpečně dostal?“ Téměř okamžitě pochopil, jakou udělal hloupost. Neměl jsem jí říkat své jméno, pomyslel si. V té chvíli však na ni potřeboval udělat dojem, a proto jí sdělil své jméno, neboť to byl nejrychlejší způsob, jak z ní dostat odpověď.

Děvče na něj pohlédlo a v jejích hnědých očích se odrážela světla lamp. Gaborna napadlo, proč se asi rozhodla vzdát svých pocitů a hmatu. Měla v tom snad prsty nešťastná láska, kvůli které se děvče rozhodlo, že už se nikdy nechce nikoho dotýkat ani nechce, aby se jí někdo dotýkal? Život pro ni asi nebude jednoduchý. Ti, kteří poskytli odkaz hmatu, necítili horko ani chlad, bolest ani potěšení. Všechny smysly se jim poněkud otupily – zrak, sluch i čich.

Kvůli tomu byly jejich životy prázdné, jako by je trávili pod vlivem opia. Často se spálili nebo řízli, aniž by si toho všimli. Během chladné zimy mohli mrznout, aniž by to vzali na vědomí.

Gaborn nevěděl, komu dívka svůj odkaz poskytla – jestli králi, královně nebo Iomě. Byl si však jistý, že král Sylvaresta bude popraven. Možná už za několik hodin před úsvitem. Pokud ho ovšem Raj Ahten nebude chtít předtím mučit.

Bude tato dívka sedět dnes v noci před krbem a čekat na první dotek tepla na své kůži? Nebo vyjde ven do mlhavého rána a bude čekat, zda pocítí dotek vánku na tváři? Život pro ni určitě není jednoduchý.

„Vede tam cesta," řekla a její hlas byl překvapivě milý a sladký. „Pekařská pěšina vede přímo k mlýnu. Jsou tam nízké břízy, které se naklánějí nad vodu. Určitě to najdeš."

„Děkuji," odvětil Gaborn.

Otočil se s úmyslem vrátit se na nádvoří. Chtěl opustit hrad Sylvaresta, ale toužil uškodit Raj Ahtenovi. Na nádvoří viděl tucty magických želez, se kterými nedávno pracovali kouzelníci.

Tato železa byla vypracována z drahocenného krvavého kovu, který se těžil v horách Kartishe. Byla to vlastně směs kovů, o kterých se věřilo, že pocházejí z lidské krve. Železa se dala vyrábět jen z tohoto rudého kovu. Gaborn nechtěl, aby padla Raj Ahtenovi do rukou.

Když se však otočil, aby odešel, dívka se dotkla Gabornova ramene a zeptala se: „Vezmeš mne s sebou?"

Gaborn v jejích očích spatřil strach. „Udělal bych to," odpověděl tiše, „kdybych si myslel, že to bude pro tebe dobré. Více v bezpečí však budeš zde." Podle Gabornovy zkušenosti většinou Zasvěcenci nebývali příliš odvážní. Nepatřili k lidem, kteří se dokáží poprat s životem. Sloužili sice svým pánům, ale sloužili jim pasivně. Nevěděl, jestli má dívka dost odvahy, která byla nutná k úspěšnému provedení útěku.

„Jestli zabijí královnu…" řekla. „Vojáci mě zneužijí. Víš, jak se mstí zajatým Zasvěcencům."

Teď Gaborn pochopil, proč se vzdala svých pocitů a proč se bála, že se jí znovu někdo dotkne, že jí někdo ublíží. Bála se znásilnění.

Měla pravdu. Raj Ahtenovi vojáci jí skutečně mohou ublížit. Lidé, kteří byli příliš slabí na to, aby mohli vstát nebo jejichž metabolismus byl příliš zpomalen, že nedokázali mrknout častěji než pětkrát za hodinu – ti všichni byli součástí svého Runovládce. Byli jeho neviditelnou oporou, zdrojem jeho moci. Tím, že pomáhali svému vládci, vlastně jeho prostřednictvím vzdorovali nepřátelům.

Bude-li král Sylvaresta popraven, neuniknou pomstě ani tito ubožáci.

Gaborn chtěl dívce říct, aby tu zůstala, že ji s sebou nemůže vzít. Chtěl jí popsat, jak nebezpečná cesta ho čeká. Pro ni však bylo možná mnohem nebezpečnější, kdyby zůstala zde, ve věži Zasvěcenců.

„Chci se pokusit přeplavat přes řeku," řekl namísto toho. „Umíš plavat?"

Děvče přikývlo. „Trochu." Při myšlence na to, k čemu se odhodlala, se celá třásla. Oči se jí naplnily slzami. Zde v Heredonu se asi umění plavat nijak necenilo, ale Gaborn se v Mystarii tomuto umění naučil od vodních čarodějů. Byl opředený kouzly, která měla zabránit, aby se utopil.

Gaborn se k ní naklonil a pohladil ji po ruce. „Musíš být statečná. Všechno bude v pořádku."

Otočil se k odchodu a ona rychle spěchala za ním. Cestou si i ona vzala bochník chleba. Když byli ve dveřích, popadla poutnickou hůl a starou šedivou šálu, kterou si pečlivě omotala kolem hlavy.

Na věšáku vedle hole Gaborn spatřil pekařskou tuniku, která byla příliš teplá, než aby se dala nosit poblíž pecí. Pekaři byli během práce většinou svlečení do půli těla.

Gaborn se převlékl do tuniky, páchnoucího hadru, který čpěl špínou a potem někoho jiného. Místo ní pověsil na věšák Sylvarestovu nádhernou modrou róbu.

Nebýt meče a dýky, vypadal by jako ukoptěný služebník. Zbraní se však nemohl vzdát. Bude je potřebovat.

Vyrazil na nádvoří, aby sebral železa. Jasné večerní nebe už potemnělo. Na nádvoří už byly překvapivě hluboké stíny. Ze strážnice přicházeli vojáci, aby osvětlili nádvoří.

Už ve dveřích si Gaborn uvědomil svou chybu. Velká dřevěná brána věže Zasvěcenců byla otevřená a dovnitř vjížděli Raj Ahtenovi gardisté, muži, kteří se dokázali pohybovat tak rychle, že by si jich případný pozorovatel ani nemusel všimnout, válečníci s tolika odkazy, že Gaborn byl ve srovnání s nimi jen ubohým stínem. Na nádvoří se shromáždili Sylvarestovi Zasvěcenci, kteří na Raj Ahtenovy vojáky s obavami zírali.

Raj Ahten sám byl těsně před branou a opouštěl věž spolu s lordem Sylvarestou a Iomou.

Gaborn vrhl rychlý pohled na zem. Železa, která chtěl sesbírat, byla pryč.

Jeden z válečníků probodl Gaborna očima. Princovi se rozbušilo srdce. Nahrbil se a pokusil se vzpomenout na svůj výcvik v Domě Porozumění.

Mrzák. *Jsem mrzák*, snažil se říct celým svým tělem. *Další ubohý mrzák ve službách lorda Sylvaresty*. Jeho meč však vypovídal o něčem jiném.

Němý? Hluchý, který se odhodlal bojovat?

Ustoupil o krok dozadu hlouběji do stínů, svěsil pravé rameno a nechal paže, aby se mu bezvládně houpaly kolem těla, pootevřel ústa a nasadil výraz naprosté stupidity.

„Ty!“ řekl voják a pobídl svého hřebce kupředu. „Jak se jmenuješ?“

Gaborn se rozhlédl kolem sebe, jako by nevěděl, zda byl osloven on či někdo jiný. Zasvěcenci nebyli ozbrojení. Nemohl doufat, že se mezi nimi ztratí.

Gaborn na tváři vyloudil idiotský úšklebek a oči nechal rozostřeně bloudit sem a tam. Rozhodl se hrát osobu, která se ve věži Zasvěcenců klidně mohla nacházet, služebníka, jenž neměl žádné vlastnosti, které by mohl odkázat, ale který přesto miloval svého pána, a proto mu sloužil, jak jen mohl.

Gaborn radostně nadskočil, zašklebil se na vojáka a prstem ukázal na jeho hřebce. „Hahaha! Pěkný koníček!“

„Ptal jsem se, jak se jmenuješ?“ dožadoval se voják odpovědi. Mluvil se slabým taifanským přízvukem.

„Aleson,“ odpověděl Gaborn. „Aleson Nadšenec,“ nazval se „nadšencem“, jako by to byl šlechtický titul. Ve skutečnosti to byl přídomek, který se dával lidem, kteří byli odmítnuti jako Zasvěcenci, neboť byli bezcenní. Zacloumal jílcem svého meče, jako by se ho pokoušel vytasit. „Já… já se stanu rytířem.“

Gaborn povytáhnul meč, jako by se jím chtěl pochlubit, ale pak jej zarazil zpátky do pochvy. Voják by určitě poznal skvělou ocel, ze které byla vykována čepel.

Doufal, že jeho přestrojení bude fungovat. Duševně zaostalý chlapec, který nosí meč jako hračku.

V tu chvíli projel branou těžký otevřený povoz plný lidí v nevýrazných oděvech – lidí s pokleslými čelistmi a prázdnýma očima, kteří se vzdali svého rozumu. Lidí oslabených odkazem síly, že nemohli ani stát, ale jen vyčerpaně leželi a paže jim bezvládně visely přes postranici vozu. Lidé tak otřesení tím, že se vzdali osobního kouzla, že se jim všechny svaly stáhly v křečích – měli zkřivená záda a jejich prsty připomínaly paňáty.

Raj Ahten do věže přivážel své vlastní Zasvěcence. Vůz táhli čtyři mohutní nákladní koně. Hřebci čestných gardistů tancovali a vzpínali se. Vzhledem k Zasvěcencům, kteří zaplnili nádvoří, tu nebylo dost místa pro všechna ta zvířata.

„To je pěkný meč, chlapče,“ zavrčel na Gaborna strážný a jeho kůň se snažil vyhnout vozu. „Buď opatrný a neřízni se.“ Vyslovil ta slova nepřítomně. Snažil se uhnout vozu z cesty a nesrazit přitom okolostojící.

Gaborn udělal několik zmatených kroků vpřed, protože věděl, že nejjistější způsob, jak se někoho zbavit, je neustále na něj dotírat. „Ach, ten není ostrý. Chceš se podívat?“

Vůz zastavil a Gaborn spatřil Iominu Strážkyni Cti Chemoise, jak jede až vzadu a drží hlavu jednoho ze Zasvěcenců. „Otče, otče…“ křičela a v tu chvíli Gaborn pochopil, že na voze nejsou jen tak ledajací Zasvěcenci Raj Ahtena, ale zajatí rytíři přivážení zpátky do vlasti jako trofeje. Muž, kterému Chemoise držela hlavu, byl starý hodně přes třicet a měl světle hnědé vlasy. Gaborn se díval na dívku a

jejího otce a přál si, aby je mohl zachránit. Přál si, aby mohl zachránit celé království. Pomohu vám, přísahal si v duchu. Najdu-li nějaký způsob, pomohu vám.

Ze stínu vedle Gaborna vyšel zavalitý muž ve špinavých šatech. „Alesone, ty pitomý hlupáku," zavrčel. „Kliď se z cesty. Nevyčistil jsi ty nočníky v ložnicích, jak jsem ti nařídil! Pojď se mnou a vrať se k práci. Nech ty dobré muže být."

Ke Gabornovu překvapení mu ten chlapík vrazil do ruky dva nočníky plné fekálií a moči, pak mu uštědřil záhlavec. Pro někoho, kdo měl odkazy čichu, byl ten zápach téměř nesnesitelný. Gaborn potlačil touhu dávit, otočil se a vrhl na muže ublížený pohled. Chlapík byl sporý, s hustým obočím a krátkým hnědým plnovousem, ve kterém už prokvétala šeď. Ve tmě vypadal jen jako další Zasvěcenec ve špinavých šatech, ale teď ho Gaborn poznal: byl to Sylvarestův bylinkář, mocný mág, Strážce Země Binnesman.

„Nes to opatrně, aby ses nepolil," zašeptal mu bylinkář uštěpačně. „Nebo dostaneš pohlavek ještě horší než předtím."

Gaborn pochopil, oč jde. Bylinkář věděl, že Raj Ahtenovi zvědové znají jeho pach. Ale žádný člověk s odkazy čichu by se k těm nočníkům ani nepřiblížil.

Gaborn zadržel dech a vyrazil.

„Nezakopni. Copak tě musím pořád hlídat?" zasyčel Binnesman. Tiše, jakoby se bál, aby ho někdo nezaslechl, neboť věděl, že každý voják v Raj Ahtenově gardě má dostatek odkazů sluchu, aby i na tuto vzdálenost dokázal rozpoznat tlukot Gabornova srdce.

Binnesman jej oklikou vedl do zadní části kuchyní. Tam se potkali s kuchyňskou pomocnicí. „Dobře, že jsi ho našel," zašeptala Binnesmanovi.

Bylinkář jen přikývl a výstražně zvedl prst, čímž jí dával na srozuměnou, aby přestala mluvit. Pak je oba provedl malou železnou brankou ústící v zadní části věže Zasvěcenců do zahrady. Tato zahrada byla plná kuchařských bylin. Podél jižní zdi zahrady rostla tmavozelená vinná réva, která šplhala po zdi. Binnesman se zastavil a začal otrhávat nějaké listí. Gaborn rozeznal úzké rýčovité listy psího moru.

Když jich natrhal plnou hrst, zmačkal je do ruličky a začal je mnout. Na člověka tato bylina nijak nepůsobila, pouze nepříjemně páchla, ale pro psy představovala jed. Vyhýbali se jí. A Binnesman byl mistr kouzelník, schopný zesílit účinky svých bylin.

To, co Gaborn ucítil v tu chvíli, bylo neuvěřitelné – vnitřnosti stahující olejovitý zápach jako z noční můry, který připomínal pach pekla. Gabornova mysl se zaplnila různými představami, jako by najednou začal tkát své vražedné sítě obří pavouk. Smrtelné. Smrtelné. Gaborn si dokázal představit, jak ten pach zaúčinkuje na psy.

Binnesman listy rozházel po zemi a několika přetřel Gabornovy paty.

Když skončil, vedl Gaborna přes zahradu a ostatních bylin si nevšímal. Přeskočili nízkou zídku a dorazili ke královské hradbě – druhému okruhu městské obrany.

Binnesman vedl Gaborna po úzké cestě s královskou hradbou na jedné straně a zadními částmi obchodů na straně druhé. Došli k malé bráně se železnou závorou, která byla natolik úzká, že se skrz ní člověk mohl jen stěží protlačit. U branky stáli dva vojáci. Na Binnesmanův letmý pokyn jeden z nich vylovil klíč a odemkl.

Gaborn položil na zem páchnoucí nočníky plné fekálií, neboť už dychtil zbavit se svého nepříjemného břemene, ale Binnesman zasyčel. „Zvedni je.“

Vojáci provedli všechny tři skrz bránu. Na druhé straně zdi se rozkládala královská zahrada, která byla mnohem krásnější a velkolepější než kterákoli jiná zahrada, kterou Gaborn dosud navštívil. Pod otevřeným nebem bylo vidět o něco lépe než ve stínech na úzkých uličkách.

Název „zahrada“ nebyl úplně správný. Rostliny, které zde byly vysázeny, nestály v úpravných řadách. Místo toho zde byla hustá změť rozličných rostlinných druhů, jako kdyby byla zdejší půda tak bohatá, že rostliny nemusely zápasit o živiny.

Před nimi se tyčilo zvláštní křoví s květy připomínajícími bílé hvězdy, které jim nad hlavami tvořilo oblouk. Kamenné zdi zahrady byly pokryty popínavými rostlinami, které jako by se snažily uprchnout z vězení.

Zahrada se rozkládala na půl míle v každém směru. Před nimi se rozprostíral trávník plný květin a za ním byl pahorek porostlý borovicemi a cizokrajnými stromy z jihu a východu.

Na tomto místě byla k vidění i jiná zvláštní věc: u jezírka s teplou vodou rostly pomerančovníky a citroníky, což byly stromy, které ve zdejších zimách nemohly přežít. A za nimi byly ještě další stromy se zvláštními listy a dlouhými vějířovitými květy, jejichž narudlé větve se kroutily do výše, jako by chtěly dosáhnout k nebesům.

Skrze trávník protékal potok. U malého jezírka se napájela rodina jelenů. Kam oko dohlédlo, bylo vidět jasné tvary rozličných květin, bylin a keřů.

Na východě i západě rostl les exotických stromů.

Navzdory pozdnímu večeru, kdy slunce už zapadlo, byl vzduch zaplněn bzučením medonosných včel.

Gaborn se zhluboka nadechl a měl pocit, že současně ucítil vůni všech lesů na světě, všech květinových zahrad a všech druhů koření. Měl pocit, že by tu dokázal zůstat navždy, neboť krása zahrady jako by rozezněla nějakou skrytou strunu jeho bytí.

Všechna únava, všechna bolest posledních několika dnů jako by z něj náhle spadla. Vůně zahrady byla nesmíme bohatá. Opojná.

Jako by si náhle uvědomil, že až do této chvíle nebyl doopravdy naživu. Netoužil toto nádherné místo opustit a vědomí, že tak bude muset brzy učinit, ho naplňovalo lítostí. Neměl pocit, že by se tu zastavil čas. Ne, jen pociťoval zvláštní jistotu, že je tu v bezpečí. Byl si jist, že země, na které stál, by ho ochránila před nepřáteli, stejně jako chránila Binnesmanovy rostliny před krutostí zimy.

Binnesman se sehnul a zul si boty. Pokynul na Gaborna a na služebnou, aby udělali to samé.

Toto musela být čarodějova zahrada, legendární zahrada, o které mnozí tvrdili, že ji Binnesman jen málokdy opouští a nikdy ne na dlouho.

Před čtyřmi roky, když zemřel starý čaroděj Yarrow, si někteří učenci v Domě Porozumění přáli, aby na jeho místo nastoupil právě Binnesman, který měl zaujmout postavení

mistra v Komnatě Moci Země. Bylo to natolik prestižní postavení, že jen málokterý čaroděj by je odmítl. Kolem Binnesmana se však rozhořela prudká pře. Čaroděj několik let před tím totiž publikoval herbář, ve kterém popisoval rozličné druhy bylin, jež mohou být lidskému rodu užitečné. Správce Země jménem Hoewel však kvalitu herbáře zpochybnil a prohlásil, že obsahuje velké množství chyb, a že Binnesman špatně určil několik druhů vzácných bylin, že jeho tvrzení, že banány visí na stromech, je nesmyslné, a že o šafránu – tajemném a vzácném koření dováženém z ostrovů daleko na jihu – prohlašuje, že pochází z určitého druhu rostliny a přitom každý ví, že se jedná o směs pylů, získávanou ze zobáků hnízdivých kolibříků.

Někteří se postavili na stranu Binnesmana, ale Hoewel byl jednak mistr učenec, jednak skvělý politik. Již předtím se mu úspěšně podařilo ponížit a zpochybnit práci řady jiných bylinkářů, a to i přesto, že jeho magická moc Správce Země se soustředila především na vytváření kouzelných artefaktů – což byl obor bylinkářství na hony vzdálený. Jeho politická obratnost však na jeho stranu strhla množství významných učenců.

A tak Binnesman postavení mistra v Komnatě Moci Země nikdy nezískal. Někteří lidé tvrdili, že Binnesman to místo odmítl zahanben Hoewelovými výtkami, jiní, že jeho jmenování nebylo nikdy schváleno. Jak to viděl Gaborn, obě tato tvrzení byla lživá a pravděpodobně je pustil do oběhu sám Hoewel.

Existovalo však i jiné tvrzení, a tomu Gaborn věřil mnohem víc: někteří učitelé Domu Porozumění šeptem říkali, že navzdory slávě jejich školy, Binnesman zkrátka odmítl vydat se do Mystarie a učinil neslýchané – odmítl prestižní postavení tamějšího mistra. Nikdy by totiž neopustil svou milovanou zahradu.

Při pohledu na exotické stromy, na krásné květiny, vzácné druhy koření a bujné keře vlnící se ve větru jako oceán, ho Gaborn dokonale chápal. Pochopitelně, že bylinkář by svou zahradu nikdy neopustil. Vždyť jejímu vytvoření Binnesman

zasvětil svou celoživotní práci. Toto byl jeho mistrovský výtvor.

Binnesman Gabornovi znovu pokynul, aby si zul boty. Služebná už byla dávno bosá „Odpusť mi, můj pane," řekl Binnesman, „ale musíš se zout. Toto není obyčejná země."

Gaborn se s údivem zachoval podle jeho pokynu a zul si boty.

Narovnal se a netoužil po ničem jiném, než se po celý den procházet zahradou a čichat exotické vůně.

Pak Binnesman významně pokynul směrem k nočníkům s fekáliemi, které Gaborn předtím položil na zem. Princ s povzdechem opět zvedl své břemeno, ale uvědomil si, že nádherná vůně zahrady přebíjí smrdutý zápach nočníků.

Binnesman vedl Gaborna přes trávník kolem jelena, který se na starého Správce Země tesklivě zahleděl. Došli k jeřabinovému stromu, který byl neobyčejně vysoký a krásně tvarovaný. Čaroděj se na něj na chvíli zahleděl, a pak řekl: „Jsme na místě."

Těsně pod stromem vykopal malou díru a pokynul Gabornovi, aby přinesl nočníky.

Když tak princ učinil. Binnesman je vyprázdnil do jámy. Něco zacinkalo. Gaborn mezi fekáliemi spatřil tmavé kovové předměty.

S překvapením rozpoznal Sylvarestova magická železa.

„Pojď," řekl Binnesman. „Nemůžeme dovolit, aby tyhle věcičky padly Raj Ahtenovi do spárů." Sesbíral železa, uložil je zpátky do nočníku a nevšímal si fekálií, které mu ulpěly na rukou. Přešel padesát kroků k potoku, kde z vody vyskakoval pstruh a lapal moskyty.

Binnesman vkročil do potoka a železné tyče jednu po druhé umyl. Pak je uložil na břeh. Padesát šest tyčí. Slunce zapadlo už téměř před půl hodinou a magická železa teď vypadala jen jako tmavé stíny na zemi.

Když Binnesman skončil, utrhl si Gaborn pruh látky z tuniky a železa do něj zabalil.

Pak vzhlédl a všiml si, že jej Binnesman pozoruje hodnotícím pohledem, a že na něj ve slabém světle mžourá.

Zdálo se, že bylinkář je ztracený v myšlenkách. Zamyšleně přežvykoval. Nebyl nikterak vysoký, ale měl široká ramena.

„Děkuji ti," řekl Gaborn, „za to, že jsi zachránil magická železa."

Binnesman na jeho slova nijak nereagoval, jen si ho pozorně prohlížel, jako by se snažil nahlédnout až na dno Gabornovy duše nebo se snažil vrýt do paměti každý princův rys.

„Takže," řekl Binnesman po dlouhém mlčení. „Kdo jsi?"

Gaborn se zakuckal. „Cožpak to nevíš?"

„Syn krále Ordena," zamumlal Binnesman. „Ale kdo ještě jsi? Jaké závazky jsi přijal? Člověka určují právě jeho závazky."

Ze způsobu, jakým Správce Země vyslovil slovo „závazky". Gaborna naplnila chladná hrůza. Byl si jistý, že Binnesman hovoří o přísaze, kterou se této noci zavázal princezně Sylvarestě. O přísaze, kterou bylo lépe držet v tajnosti. Nebo možná narážel na slib, který dal Gaborn kuchyňské pomocnici, na slib, že ji zachrání. Nebo měl možná na mysli slovo, které dal Gaborn v duchu Chemoise a jejímu otci. A nějakým způsobem poznal, že by se tyto závazky mohly bylinkáře dotknout. Rychle pohlédl na kuchyňskou pomocnici, která stála se založenýma rukama, jako by se bála čehokoli dotknout.

„Jsem Runovládce. Vládce, vázaný přísahou."

„Hmmm…" zamumlal Binnesman. „Myslím, že to je dost dobré. Sloužíš čemusi většímu, než jsi ty sám. A proč jsi tady? Proč jsi na hradě Sylvaresta už teď, když tvůj otec měl dorazit až příští týden?"

Gabornova odpověď byla jednoduchá. „Poslal mě napřed. Chtěl, abych si prohlédl vaše království, zamiloval se do jeho země a poznal jeho lid stejně jako on."

Binnesman zamyšleně přikývl a prsty si prohrábl plnovous. „A jak se ti líbí? Jak se ti líbí tato *země?*"

Gaborn chtěl říct, že ji obdivuje, že celé království mu připadá krásné, silné a téměř bez chybičky, ale když Binnesman hovořil o „zemi", zazněl mu v hlase tón takové úcty, že Gaborn vycítil, že nemá na mysli tu samou věc jako

on. Anebo možná ano. Cožpak tato zahrada také není součástí Heredonu? Cožpak všechny ty exotické stromy shromážděné z nejvzdálenějších koutů světa také nejsou součástí Heredonu?

„Všechno mi tady připadá úžasné.“

„Hmm,“ zavrčel Binnesman a rozhlédl se kolem po keřích a stromech. „Tahle nádhera nepřetrvá dnešní noc. To ti ohňotvůrci, víš? Jejich magie je mocí ničení, zatímco má magie dokáže chránit a zachovávat. Oni slouží ohni, ale jejich vládce jim nedovolí vrátil se do lidské podoby, pokud nebudou živit jeho plamen. A jaká potrava by mohla být pro oheň lepší než tato překrásná zahrada?“

„A co ty? Zabijí tě?“ zeptal se Gaborn.

„To… není v jejich moci,“ odvětil Binnesman. „Dospěli jsme ke střídání ročního období. Můj oděv brzy zrudne.“

Gaborna napadlo, jestli to myslí doslovně. Šaty starého muže měly tmavě zelenou barvu, jakou má listí na vrcholu léta. Cožpak jeho šaty mohou samy od sebe změnit barvu? „Můžeš jít se mnou,“ nabídl mu Gaborn. „Pomohu ti uprchnout.“

Binnesman zavrtěl hlavou. „Nemusím utíkat. Jsem zručný lékař. Raj Ahten bude chtít, abych mu sloužil.“

„A budeš?“

„I já jsem učinil jisté závazky,“ zašeptal Binnesman. Slovo „závazky“ vyřkl stejně podivným tónem, jaký použil, když mluvil o zemi. „Ale ty, Gaborne Val Ordene, musíš uprchnout.“

V tu chvíli Gaborn zachytil vzdálený zvuk vrčení, vytí a štěkání válečných psů.

Binnesmanovi se zaleskly oči. „Nemusíš se jich bát. Psi nemohou překročit mou bariéru. Ti, kteří se o to pokusí, zemřou.“

Gaborn postřehl, že v Binnesmanově hlase zazněl smutek. Bezpochyby ho trápilo, že musí zabíjet zvířata. Starý bylinkář pak něco zavrčel, vylezl z potoka a jeho ramena byla svěšená, jakoby nesla břímě mnohých starostí. Ke Gabornovu překvapení se čaroděj v temnotě zastavil u keře vinné révy, který odvážně rostl až na samém břehu potoka, otrhal z něj

několik listů a pak řekl: „Vyhrň si pravý rukáv, cítím hnisající ránu.“

Gaborn tak učinil a Binnesman mu listy přitiskl na ránu. A bolest začala okamžitě ustupovat. Gaborn si rukáv opatrně shrnul, tak aby listy zůstaly na místě.

Pak Binnesman přešel k tónu, který se většinou používal při společenské konverzaci a Gaborna i kuchyňské pomocnice se zeptal: „Jak se cítíte? Jste unavení? Nervózní? Máte hlad?“

Binnesman se vydal přes trávník a během chůze se občas zastavil ve stínech, tady utrhl list, tamhle květinu. Gaborna by zajímalo, jak rostliny v takové temnotě dokáže rozeznat, ale vypadalo to, jako by si čaroděj přesně pamatoval místa, kde rostly, a kráčel k nim naslepo. Nejprve Gabornovi potřel nohy něčím, co vonělo po citrónech, a pak nějakým kořením. Zastavil se, aby utrhl tři rostliny brutnáku, jejichž modré listy ve tmě jasně zářily, jemně jejich pětilisté květy rozetřel mezi prsty, až z nich vymnul pestíky. Řekl Gabornovi, aby nasládlé okvětní plátky snědl a Gaborn tak učinil. Okamžitě pocítil, jak se mu v duši rozhostil mír a pokoj, všechny jeho obavy jako by byly odváty někam pryč a pocítil takovou odvahu, jako už dlouho ne.

Bylinkář dal sníst několik dalších květu brutnáku kuchyňské pomocnici, a pak jí dal trochu rozmarýnu, který pomáhal bojovat proti únavě.

Pak Binnesman vyšel na travnatý kopec, sehnul se a rozhrnul větévky kvetoucího keře.

„Světlík,“ zašeptal a utrhl jeden stvol. Začala z něj kapat voňavá olejovatá míza, do které si Binnesman namočil prst a udělal s její pomocí jednu čáru Gabornovi přes obočí a jednu vysoko na tvářích.

Noční stíny náhle přestaly být tak hluboké a Gaborn v úžasu zalapal po dechu. Byl obdařen odkazy zraku, viděl ve tmě docela dobře, ale nyní se jeho schopnosti prudce zlepšily: jako by mu bylinkář v okamžiku přidal dalšího půl tuctu odkazů. Gaborn si však uvědomil, že ve skutečnosti nevidí více světla, namísto toho, když se podíval na něco, co by za obvyklých okolností dokázal rozeznat až po několika minutách usilovného zírání do tmy, nemusel na to teď

vynakládat žádné úsilí a dokázal okamžitě rozeznat všechny stíny i barvy.

Pohlédl do lesa, uviděl tam temný stín – lidskou postavu skrývající se mezi stromy. Vysokého muže v plné zbroji. Mocného. Kdyby nebylo světlíku, vůbec by si ho nevšiml. Divil se, co tu ten člověk asi dělá, ale přesto… nějak věděl, že sem patří.

Když Binnesman bylinami ošetřil i kuchyňskou pomocnici, tiše jí řekl: „Dej si tenhle stonek do kapsy. Možná, že než začne úsvit, budeš ho muset rozlomit a potřít si znovu tvář jeho mízou."

Gaborn si teď uvědomil, že tím, jak se jich bylinkář ptá na to, jak se cítí, neztrácí jen čas planým tlacháním, vždyť čarodějové nikdy neztrácejí čas planým tlacháním. Připravoval Gaborna a dívku na útěk temnotou. Směs listů, kterými jim potřel kůži změní jejich pach a svede pronásledovatele ze stopy. Jiné byliny jim zlepší vlastnosti.

Celé to zabralo méně než tři minuty a pak jim bylinkář začal pokládat mnohem závažnější otázky. Dívky se zeptal: „Jak unavená se teď cítíš? Nerozbušilo se ti po tom brutnáku srdce? Mohl bych ti dát bylinu na uklidnění srdeční činnosti, ale nechci tě předávkovat."

Pak promluvil rychleji a začal Gabornovi vydával příkazy. „Dej si do kapsy tohle semeno vlčího máku. Budeš-li zraněn, žvýkej je. Otupí to bolest."

Pak je odvedl téměř k okraji lesa, kde rostly tři temné stromy se zkroucenými větvemi, jež připomínaly obrovité bestie se zkřivenými prsty a paťáty. Stromy rostly kolem malé mýtinky. Zde Gaborn ucítil dusný svazující pocit. Z blízkých stromů měl zvláštní dojem, že je pozorován a zvažován, a že ten, kdo jej pozoruje, se možná rozhoduje, co s ním. Cítil zemi, která jej obklopovala – v půdě pod jeho nohama, ve stromech rostoucích kolem něj. Cítil ji ve vůni vadnoucích listů i v míze živoucích stromů.

Binnesman se zastavil u malých keříku, které se kupily na malém pahorku uprostřed mýtinky. „Zde roste routa," řekl. „Natrhá-li se za úsvitu, má jistou lékařskou i kulinářskou hodnotu, ale pokud je sklizena na konci dne, je to mocné

dráždidlo. Gaborne, pokud vás budou honil lovci a budou od vás po větru, rozhoď ji za sebe nebo ji hoď do ohně – kouř z ohně je nejvíce nebezpečný.“

Gaborn se neodvažoval dotknout rostlin. Už to, že stál tak blízko vražedného křoví způsobilo, že se mu útroby stáhly a oči naplnily slzami. Binnesman však beze strachu kráčel mezi povadlými žlutými květy. Utrhl několik listů, aniž by mu to jakkoli ublížilo.

Ani kuchyňská pomocnice se nepřibližovala. Přestože nemohla nic cítit, naučila se opatrnosti.

Bylinkář se ohlédl na Gaborna a zašeptal: „Nemusíš se bát.“

Gaborn byl však přesvědčen o něčem jiném.

Binnesman se shýbl dolů k jeho nohám. „Tumáš.“ Nabral plnou hrst bohaté sypké půdy a vložil ji Gabornovi do dlaně.

„Chci, abys přijal závazek,“ řekl Binnesman tím zvláštním způsobem, který dával Gabornovi na vědomí, že tohle je velice vážné, a že na tom, jak odpoví, závisí velmi mnoho. Bylinkář pronesl každé slovo s důrazem a obřadností, téměř jako by zaříkával.

Gaborn byl tím, co se dělo, udiven a téměř vyděšen. Když sevřel půdu v dlani, cítil, jako by se mu země rozestoupila pod nohama. Náhle se začal cítit velmi unavený. Půda v jeho ruce mu připadala nesmíme těžká, jako by v sobě skrývala neviditelné balvany.

Čaroděj má pravdu, pomyslel si Gaborn. Tohle není obyčejná země.

„Opakuj po mně: Já, Gaborn Val Orden, přísahám při zemi, že nikdy zemi neublížím, a že v temných časech, které nadcházejí, se zasvětím ochraně zrna lidskosti.“

Binnesman se upřeně díval Gabornovi do očí, ani nemrkl a se zatajeným dechem čekal, až Gaborn přísahu zopakuje.

Gaborn se uvnitř úplně roztřásl. Cítil půdu ve své ruce, cítil… něco, co se pohybovalo na samé hranici jeho podvědomí, jakousi mocnou přítomnost.

Byl to zcela stejný pocit, jaký zakusil předchozího dne v Banisferu, kdy uposlechl podivného impulsu, který jej nutil,

aby svého tělesného strážce Borensona oženil s překrásnou Myrimou.

Teď však tu podivnou přítomnost cítil mnohem silněji. Cítil sílu, která dává vzniknout horám, a která umožňuje stromům dýchat. Ta zvláštní moc mu pulzovala pod nohama, jako by se země třásla v očekávání. Ano, cítil to – skrze bosé nohy cítil zvedající se moc země.

A tak Gaborn pochopil, že právě sem vlastně celou dobu mířil, vstříc svému osudu. Cožpak mu otec neřekl, aby sem přišel a naučil se milovat zemi? Jaká moc otce inspirovala k vyřčení těchto slov?

A v hospodě v Banisferu, když Gaborn popíjel bylinné víno, nejlepší víno, jako kdy ochutnal, které mělo na voskové pečeti vyraženou iniciálu B, cítil tuto moc také. Gaborn teď poznal, a ani se na to nemusel ptát, že tu láhev vína připravil Binnesman. Jinak by na něj přece nemohlo mít tak úžasný vliv. Víno pronikavě zlepšilo jeho úsudek a dovedlo ho až sem.

Gaborn se bál přijmout na sebe novou přísahu a stát se služebníkem země. Co by po něm mohla chtít? Má se snad stát Správcem Země jako Binnesman? Gaborn už přijal jiné závazky, závazky, které považoval za svaté. Jak říkala Myrima, nebral své slovo na lehkou váhu.

Na druhou stranu se však také bál tento závazek *nepřijmout.* Dokonce i teď ho určitě honí Raj Ahtenovi lovci. Potřeboval pomoci k útěku, chtěl Binnesmanovu pomoc.

„Přísahám," řekl Gaborn Binnesmanovi.

Binnesman se uchechtl. „Ne, ty hlupáku. Nepřísahej mně, přísahej zemi, kterou držíš v ruce, a která je pod tvýma nohama. Zopakuj celou přísahu."

Gaborn otevřel ústa a byl si bolestně vědom toho, jak je bylinkář důsledný a s hrůzou si uvědomoval, že tato přísaha má mnohem větší význam, než si vůbec dokáže představil. Přemýšlel, jak dokáže udržet rovnováhu a splnit slib jak Zemi, tak i Iomě.

„Já –" začal Gaborn, ale země se mu náhle roztřásla pod nohama. Všude kolem, na polích, v lesích a v zahradě se vše uklidnilo. Nezafoukal vítr a nebylo slyšel žádné zvířecí zvuky.

Tmavé stromy, které ho obklopovaly, jako by se nad něj nakláněly a pohlcovaly veškeré světlo.

Všude je tma. Jsem pod zemí, pomyslel si Gaborn.

V úžasu se rozhlédl kolem sebe, neboť až doposud si myslel, že dnešní večer je velice klidný. Teď však nad zemí převzala vládu absolutní nehybnost a Gaborn cítil zvláštní mocnou přítomnost, která se k němu blíží.

Binnesman zareagoval tak, že odstoupil od jedovatého křoviska a udiveně se rozhlížel kolem sebe. Země pod princovýma nohama se třásla a tráva se rozhrnovala, jako by se odhaloval nějaký velký závoj.

A pak se v křoví na kraji lesa objevil člověk, černý stín, který – vykročil ze stínu. Gaborn si toho stínu všiml už před chvílí, když mu Binnesman podal světlík, ale až teď byl schopen rozeznat skutečnou podobu toho stvoření.

Neboť to nebyl žádný smrtelník. Bylo to stvoření z prachu, tvořené bohatou černou půdou. Jeho rysy tvořila hlína a oblázky.

Gaborn ty rysy rozeznal. Kráčel k němu Raj Ahten. Nebo spíš, přesněji řečeno, k němu kráčela bytost z půdy, která na sebe vzala podobu Raj Ahtena. Rázovala rychlými kroky, na sobě měla plnou zbroj, výhružně se mračila a na její vysoké přilbě, černé jako onyx, se rozpínala soví křídla.

Gaborn okamžitě ztuhl hrůzou a zoufale přemýšlel, k čemu má tohle představení sloužil. Pohlédl na Binnesmana, čaroděj v úžasu odskočil dozadu.

Stvoření z prachu se zahledělo na Gaborna a v jeho tváři se zračil lehký výraz výsměšného pohrdání. Protože byla tma, mohla by bytost náhodnému pozorovateli připomínat člověka. Každý rys tváře, každý nehet a každá součást jejího ošacení s výjimkou barvy, se zdála být dokonale utvořená.

Pak Země promluvila.

Stvoření z prachu nepohnulo ústy. Namísto toho jako by jeho slova přicházela ze všech stran. Jeho hlas byl zvukem větru vzdychajícího nad obilnými lány nebo syčícího mezi osamělými vrcholky. Byl také sténáním skal s rachotem se řítících dolů ze srázu.

Gaborn však nerozuměl ani slovu. Binnesman však pozorně naslouchal a začal překládat. „Říká ti, Gaborne, ‚Vyřkneš přísahu, ó synu člověka?'"

Zvláštní zvuky pokračovaly a Binnesman chvilku přemýšlel, a pak doplnil: „Říkáš, že miluješ Zemi. Ale budeš svou přísahu ctít, i když nesu tvář tvého nepřítele?"

Gaborn tázavě pohlédl na Binnesmana a čaroděj přikývl, dávaje tím Gabornovi najevo, aby Zemi oslovil přímo.

Gaborn nikdy nic podobného tomuto stvoření nespatřil a ani o něčem takovém nikdy neslyšel. Samotná země k němu přišla a zvolila si takovou podobu, kterou mohl Gaborn spatřit a mohl jí rozumět. Někteří lidé prohlašovali, že pohlédli do ohně a za ním spatřili tvář Mocnosti, ale Gaborn vždy považoval oheň za nejuchopitelnější ze všech živlů a vzduch za ten nejméně uchopitelný. Nikdy však neslyšel o tom, že by se Země projevovala tímto způsobem.

„Miluji zemi," řekl Gaborn nakonec.

Odpovědí mu byla znovu zvláštní směsice zvuků. „Jak můžeš milovat něco, čemu nerozumíš?" překládal Binnesman.

„Miluji to, čemu rozumím a proto předpokládám, že miluji i to ostatní," odpověděl Gaborn po pravdě.

Země se pobaveně zasmála. Ramena zvláštního stvoření se otřásla. Binnesman pokračoval v překládání. „Jednou, až tvé tělo splyne s mým, mi porozumíš. Obáváš se toho dne?"

Smrt. Země chtěla vědět, jestli se bojí smrti.

„Ano." Gaborn se neodvažoval lhát.

„Pak mě nemůžeš plně milovat," zašeptala Země. „Pomůžeš mi i navzdory tomu?"

Raj Ahten. Ta věc vypadala tolik jako Raj Ahten. Gaborn věděl, co po něm Země žádá. Něco víc než aby miloval život. Něco víc než aby jen sloužil člověku. Měl milovat také smrt a rozklad, které byly rovněž součástí Země.

Na temné tváři Země nebyly vidět žádné lidské emoce. Gaborn pohlédl do jejích očí a v mysli mu vyvstaly obrazy: pastviny daleko na jih od Banisferu, kde se ze země tyčily bílé kameny, které ze zelené trávy vyrůstaly jako zuby: pohled na fialový západ slunce nad horami Alcairu. Byly tu však i další věci – obrovité jeskyně a kaňony hluboko pod zemí, místa,

která lidské oko nikdy nespatřilo. Mnohobarevná půda a temné beztvaré kameny, ukryté tak hluboko v nitru země, že by se k nim žádný člověk nedokázal prokopat ani jim porozumět. Drahokamy, bláto a listy hnijící mezi lesním porostem, mezi kostmi padlých válečníků. Pach síry, popela, trávy a krve. Řeky razící si cestu temnými místy a nekonečné oceány ležící na tváři země jako slané slzy.

Nemůžeš mě znát, říkala Země. *Nemůžeš mi rozumět. Vidíš jen to, co je na povrchu. Přestože chceš, abych se stala tvým spojencem, musím být také tvým nepřítelem…*

Gaborn pečlivě zvažoval každé slovo žádané přísahy a přemýšlel, jestli ji může dodržet.

„Proč chceš, abych se zavázal takovou přísahou?“ otázal se nakonec. „Co znamená nikdy neublížit zemi? Co znamená chránit zrno lidství?“

Tentokrát Binnesman při překladu odpovědi Země nezaváhal. Kolem se opět zvedl zvuk připomínající kvílení větru. „Nebudeš se pokoušet mařit mou práci,“ řekla Země a opatrně se opřela o kmen jednoho z tmavých stromů. „Budeš se snažit poznat mou vůli, abys pochopil, jak nejlépe mi můžeš sloužit.“

„V jakém smyslu?“ otázal se Gaborn, který chtěl co nejpřesněji pochopit, co po něm Země žádá.

Opět se zdvihla plejáda zvuků. Binnesman se při volbě vhodných slov zamyšleně zamračil… „Tak jako ty nemůžeš porozumět mně,“ řekla Země, „tak ani já nemohu porozumět tobě. Vím však tolik: miluješ svůj lid a záleží ti na něm. Snažíš se zachránil lidstvo.

Byla doba, kdy Oheň miloval Zemi a Slunce mne hřálo svou blízkostí. Ta doba je však už dávno pryč. Proto musím v tomto temném věku žádat jiné, aby hájili mou věc. Žádám tě, abys zachránil zbytky lidského rodu.“

Gabornovi se rozbušilo srdce. „Zachránit je před čím?“

Lesem se rozeznělo zasyčení. „Před Ohněm. V přírodě došlo k narušení rovnováhy. To, čemu vy říkáte ‚První Mocnost‘, před dávnými časy zmizelo, ale nyní se to probudilo a šíří se to po světě, na který přináší smrt. Je v

povaze Ohně neustále vyhledávat vše, co může strávit, a díky čemu roste. Oheň dokáže zničit mnohé.“

Gaborn toho věděl o čarodějnictví dost na to, aby mu bylo jasné, že přestože se všechny mocnosti spojily, aby stvořily život, jejich spojenectví bylo velmi vratké a jednotlivé mocnosti dávaly přednost rozdílným druhům života. Vzduch miloval ptáky, zatímco Voda miluje ryby, Země miluje rostliny a stvoření, která se plazí na její tváři. Zdálo se, že Oheň miluje pouze hady a stvoření z onoho světa. Země a Voda byly mocnostmi stability. Vzduch a Oheň byly vratké. Země sama byla ochráncem a ve spojení s vodou chránila přírodu.

Gaborn si okamžitě uvědomil následující; já jsem Runovládce, princ Mystarie – národa zběhlého ve vodní magii – který miluje Zemi. Proto ve mně Země hledá spojence.

„Hledáš mé služby,“ řekl Gaborn, „a jen hlupák by odmítl zvážit tvou nabídku. Chceš, abych někoho zachránil, a to udělám rád. Ale co mi nabízíš na oplátku?“

Balvany se zatřásly a země poblíž popraskala, jak se Země rozesmála. Binnesman se však během překládání nesmál. „Žádám od tebe jen jednu jedinou věc, zachránit zrno lidství. Jestli uspěješ, samotný ten čin bude tvou odměnou. Můžeš zachránit ty, které považuješ za hodné života.“

„*Jestli* uspěju?“ otázal se Gaborn.

Mezi stromy zasyčel osamělý závan větru. „Kdysi žili na zemi tothové. Kdysi tu žili duskinové… Na konci dnešních temných dob se může i lidský rod stát pouhou vzpomínkou.“

Gaborn měl pocit, jako by mu srdce ztuhlo v úlomek ledu. Původně si myslel, že Země chce, aby pomohl zachránit lid Heredonu před Raj Ahtenem. Ale šlo o něco mnohem horšího než je válka mezi dvěma národy – něco mnohem víc zničujícího.

„Co se vlastně má stát?“ zeptal se Gaborn.

Vítr zasyčel a Země tiše promluvila. Binnesman se po dlouhou dobu jenom mračil, a pak, jakoby sám pro sebe, odpověděl: „Gaborne, nedokážu ti říct, co Země odpověděla. Je to příliš složité, než aby se to dalo vyjádřit pouhými slovy. Navíc ani sama Země nezná celou odpověď. Pouze Časovládci

znají budoucnost, a tak je dokonce i pro Zemi odpověď na tvou otázku nejasná. Země cítí, že nadchází doba velkého ničení. Nebesa zčernají kouřem a na zemi zaplanou ohně. Slunce v pravé poledne bude jen stěží vidět přes oblaka dýmu a jeho barva bude barvou krve. Moře se zadusí popelem… je toho příliš mnoho, než aby se to dalo lépe popsal."

Čaroděj pak zmlkl a Gaborn si všiml, že jeho tvář je bledá, jako by ho snaha vtělit řeč Země do slov stála velké úsilí. Anebo možná věci, které zjistil, Binnesmana natolik vyděsily, že už se o nich neodvažoval dále hovořit.

Přestože Gaborn stále nechápal, jak má požadovaný slib dodržet, nezáleželo už na tom, co tato přísaha vyžaduje, protože princ věděl, že ji musí přijmout. Padl na kolena a prohlásil. „Já, Gaborn Val Orden, přísahám, že neublížím Zemi, a že v nadcházejícím temném období se zasvětím ochraně zrna lidství."

Gaborn se roztřásl. Postava z prachu se k němu naklonila, až se její přilbice téměř dotýkala Gabornova čela. Princovi v uších zazněl zvuk větru a země se roztřásla. Binnesman chraptivě překládal: „Budu ti při plnění tvého slibu pomáhat, přestože přijde doba, kdy mne prokleješ."

Země zvedla dva hliněné prsty levé ruky, prostředník a ukazováček, přitiskla je Gabornovi k čelu a nakreslila runu.

Když skončila, přitiskla oba prsty Gabornovi ke rtům.

Gaborn otevřel ústa.

Země mu vložila prsty dovnitř. Gaborn na jazyku ucítil hořkou chuť půdy.

V tu chvíli se rysy hliněné postavy zbortily a stvoření se v podobě hromady prachu zřítilo na zem.

V tu chvíli dusivá přítomnost moci Země zmizela. Mezi stromy stále slabě zářilo světlo a Gaborn se zhluboka nadechl.

Když se Binnesman pohnul, byl jeho obličej bledý a čaroděj v úžasu zíral na hromadu hlíny. Vztáhl k ní ruku, s úctou hlínu prohrábl prsty a pak ji ochutnal.

Nabral další hrst a poprášil s ní nejprve Gabornovo levé rameno, pak pravé, pak jeho hlavu a přitom zaříkával: „Země léčí, Země tě ukryje, Země tě přijala za svého syna!"

„A teď," zašeptal Binnesman a položil ruce Gabornovi na ramena, „tě, Gaborne Val Ordene, jmenuji Synem Země. Tak, jako ty budeš sloužit Zemi, bude i ona na oplátku sloužit tobě."

Gaborn z nedalekého křoví stále ještě cítil routu, ale teď už ho její silný pach nedráždil. Došel ke křoví, nestaral se o uvadající žluté květy a otrhal z větví pár listů.

Princ se ohlédl a viděl, že Binnesman na něj zírá a ve tváři se mu zračí něco, co připomíná úžas.

Když Gaborn natrhal asi další tucet listů, Binnesman zavrčel: „Už jich máš tolik, že by to stačilo na vyvraždění celé vesnice. Tak pojď, času je málo."

Čaroděj smotal listy do roličky, kterou sevřel v dlani. Listy se jeho mocí rozpadly na prášek. Vložil rozdrcené listy do váčku, který mu visel na krku. Pak si váček sňal a pověsil jej kolem krku Gabornovi.

Gaborn dar napjatě přijal a toužil mu položit nejméně sto otázek. Když poprvé přišel do této divoké bující zahrady, měl pocit bezpečí a ochrany. Teď však poznal, že čas se krátí a měl naléhavý pocit, že by měl spěchat. Na otázky nebyl čas.

Kuchyňská pomocnice, která po celou dobu stála na kraji mýtinky, měla na tváři vepsaný výraz hrůzy. Nyní Binnesman vedl ji a Gaborna z kopce dolů k jižní zdi zahrady. Spěchali po úzké cestě. Gaborn v jedné ruce svíral magická železa a ve druhé jílec své šavle.

Cítil se tak zvláštně. Tak otupěle. Zatoužil po odpočinku, aby měl čas si vše ujasnit.

Když dorazili na drahou stranu louky a octli se pod stínem exotických stromů, uslyšel Gaborn za sebou výkřiky. Ohlédl se.

Nad celou krajinou už převzala vládu noc. Gaborn viděl světla zářící v hlídkových vížkách věže Zasvěcenců a také z kasáren vojáků a z královských komnat. Na nebi zářilo několik osamělých hvězd. To ho značně překvapilo, neboť díky světlíku, který vylepšil jeho vidění, mu vůbec nepřipadalo, že už je taková tma.

Ale nahoře na kopci, na cestě, po které před chvílí kráčeli, zářilo světlo, jasnější než všechny ostatní. Před zahradou stál

ohnivý muž, zelené plameny mu olizovaly ramena jako hadí jazyky a laskaly hladkou kůži na jeho holé lebce.

Ohňotvůrce stál bez pohnutí za stejnou branou, kterou Gaborn před pouhými několika minutami vstoupil do zahrady. Strážní před tímto čarodějníkem uprchli a ohňotvůrce vztáhl ruku. Z dlaně mu hladově vytrysklo světlo připomínající sluneční paprsek a železná brána se roztavila a zkroutila. Ohňotvůrce prošel zničenou branou a vstoupil do zahrady.

Za ním přicházeli Raj Ahtenovi zvědové. Muži v tmavých oděvech, hledající Gabornův pach.

„Pospěšte si!“ zašeptal Binnesman. Kdyby je pronásledovali obyčejní lidé, Gaborn by se nebál. Teď však cítil, že boj, který se blížil, by nebyl bojem mezi pouhými smrtelníky. Hledal ho samotný Oheň.

Rozběhli se lesem přes bažinatou půdu podél potoka. Několik set yardů pod kopcem potok vtékal do řeky Wye a Gaborn doufal, že tam se mu podaří nalézt únikovou cestu. Pomocnice ani čaroděj se Gabornovi nemohli vyrovnat rychlostí. Přeskočil několik nízkých křovisek a v několika chvílích dorazil k malému stavení s bíle omítnutou zdí a doškovou střechou.

„Musím jít a zachránit svá semena,“ vyrazil ze sebe přerývané udýchaný Binnesman. „Rowano, ty znáš cestu k mlýnu. Odveď tam Gaborna. Kéž vás Země oba ochrání!“

„Pojďme,“ řekla Rowana. „Tudy.“

Zatahala ho za rukáv a vedla ho po kamenité cestě. Gaborn učinil, jak mu řekla a spěchal dál se znovuobnoveným pocitem naléhavosti. Na louce za sebou slyšel výkřiky. Pořád si v ruce nesl boty a bolestivě si uvědomoval každý krok. Rowana však běžela po špičatých kamenech bez zaváhání, protože nic necítila.

Přesto se při běhu cítil… udiveně, byl plný úžasu a neschopen pochopit vše, co se právě odehrálo. Toužil se zastavit, aby měl čas vše rozvážit. Věděl však, že by to bylo příliš nebezpečné.

Na konci zahrady Gaborn řekl Rowaně: „Počkej chvíli. Nazuj si boty nebo si zlámeš všechny kosti, které máš v nohách!“

Rowana se zastavila a ona i Gaborn si nazuli boty; pak se rozeběhli ještě rychleji.

Vyběhli ze zahradní brány a octli se na ulici vedoucí kolem královských stájí, obrovské budovy z čerstvého dřeva. Rowana otevřela jedny dveře.

V kupce sena hned za dveřmi spal podkoní, který se při jejich vpádu probudil a řval na poplach, ale Gaborn a Rowana proběhli kolem něj. V jednotlivých kójích tu přivázáni na popruzích stáli tucty zasvěcených koní – koní zbavených rozumových schopností či síly nebo metabolismu, takže vybraní hřebci byli nadáni jejich schopnostmi. Rowana proběhla podél dlouhé řady stání a vyběhla zadními dveřmi ven. Rozblácenou půdou zde protékal potok, ten samý potok, který tekl přes čarodějovu zahradu. Koně se probouzeli a vyděšeně řičeli. Potok protékal pod velkou kamennou zdí, vnější hradbou městské obrany.

Nebylo však nutné padesát stop vysokou hradbu přelézat. Rowana se místo toho proplížila pod zdí v místě, kde voda kámen během uplynulých věků podemlela. Nebylo tam moc místa, válečník ve zbroji by se tamtudy ven nedostal, ale štíhlá dívka a Gaborn se prodrali skrz, přestože se namočili v ledové vodě.

Potok tekl dolů z kopce z příkrého srázu pokrytého zelení. Kolem vody rostly shrbené vrby.

Gaborn vzhlédl. Přímo nad nimi stál na hradbě lučištník. Podíval se dolů, viděl je utíkat a okamžitě se záměrně začal dívat jiným směrem.

Krajina kolem byla otevřená, takže lučištníci na ně mohli seshora střílet. Nebylo možné vyplížit se z hradu nepozorovaně.

Příkrý kopec vedl do hlubokého křoví, které se měnilo v olšový les, tak tmavý, že v něm nebylo nic vidět. Olšový lesík však naštěstí nebyl nikterak velký, stěží dvě stě yardů dlouhý a sto široký. Za stromy Gaborn spatřil řeku, širokou a tmavou, a slyšel její zurčivý zpěv.

Zastavil se a popadl Rowanu za ruku. Na druhé straně řeky si všiml pohybu. V temnotě na druhé straně tábořili nelidé a ledoví obři. Nelidé zdálky vypadali jako černé stíny, jako

pokřivené parodie na lidské postavy. Gaborn věděl, že nelidé, kteří se na své oběti vrhali v noci ze stromů, jsou schopni vidět i ve tmě, ale princ si nebyl jistý, jak dobře.

Nelidé připluli přes moře před tisíci lety a přepadli země lidí. Dávní Runovládci je zničili, většinu jich pobili a zašli dokonce tak daleko. Že se přeplavili do jejich temných zemí za Korálovým mořem, aby jejich rasu úplně vymýtili. Válečný pokřik nelidí v severních královstvích nebylo slyšet už celé věky. Nelidé nebyli silní válečníci, ale v noci se z nich stávali obávaní nepřátelé. Dnes už byli stěží víc než pouhou legendou. V pověstech se říkalo, že zbytky nelidí obývají Hory Děsu za Inkarou, a že se občas živí uloupenými dětmi. Inkařané zřejmě nedokázali vymýtit zbytky těchto stvoření z deštných lesů. Gaborn netušil, kolik pravdy je v příbězích o nelidech obsaženo. Možná, že ho nelidé vidí i teď na takovou vzdálenost.

Nalevo byl les hustší a za ním Gaborn spatřil širokou kamennou hráz. Mlýn. Jeho obrovité vodní kolo dělalo velký rachot.

„Půjdu první," zašeptal. Co nejpomaleji se prodírali mezi vrbami, kráčeli sehnutí, neboť Gaborn za žádnou cenu nechtěl přilákat pozornost nelidí na druhé straně řeky, dokud nedosáhnou útočiště lesa.

Byli nyní před první městskou hradbou na příkrém břehu, ze kterého bylo vidět na řeku Wye na východě a hradní příkop na jihu. Gaborn doufal, že se mu podaří vyhnout Raj Ahtenovým vojákům.

Opatrně a pomalu vedl Rowanu hlouběji do lesíka. Kráčel tak opatrně, že se neodvažoval ani plácnout komára.

Na kopci za nimi, v srdci hradu Sylvaresta, se ozývaly vzdálené výkřiky a kletby. Možná se tam rozhořela bitva.

Další výkřiky se ozývaly mnohem blíž a dala se v nich rozeznat jednotlivá slova pronášená v taifanštině: „Tudy! Podívejte se támhle! Za ním!" Raj Ahtenovi stopaři prohledávali prostor kolem vnitřní strany městské hradby.

Gaborn a Rowana se plížili lesem, dokud nedošli až k řece.

Gaborn se opatrně rozhlížel a využíval relativní bezpečí hlubokého stínu, aby se mohl rozhodnout, co dál.

Za kopcem, ve směru, ze kterého přišli, se rozhořel oheň. Ve vzduchu byl cítit kouř. Binnesmanova zahrada byla v plamenech. Záblesky ohně na nebi připomínaly poslední paprsky zapadajícího slunce.

Na druhé straně řeky Gaborn spatřil obry, obrovitá stvoření oděná do hustých kožešin. V jejich stříbrných očích se odrážely odlesky plamenů. Mezi nimi se procházeli nazí nelidé. Stíny, které si před planoucím ohněm zakrývaly oči.

Řeka vypadala mělce. Přestože už byl podzim, během uplynulých týdnů pršelo jen málo. Gaborn se obával, že bez ohledu na to, jak hluboko pod vodu se potopí, nelidé jej stejně uvidí. Ale protože za nimi byla taková záře, jako by hořelo celé město, budou snad nelidé alespoň částečně oslepeni.

Gaborn se schoval hlouběji do stínu. Naznačil Rowaně, aby se při chůzi vyvarovala šlapání na seschlé větve, které se válely na zemi.

Uslyšel zapraskání. Rychle se otočil a sáhnul po šavli. Na hřebenu nad nimi stál jeden z Raj Ahtenových lovců, napůl skrytý mezi stromy a orámovaný světlem ohně z hořící čarodějovy zahrady.

Stál na místě a zřejmé předpokládal, že mu noc a stromy poskytují dobrý úkryt. Rowana se také zastavila a rozhlížela se kolem sebe. Na rozdíl od Gaborna si lovce zjevně nevšimla.

Na sobě měl tmavý plášť, pod ním lakovanou koženou zbroj a v ruce držel obnažený meč. Gaborn jej spatřil jen díky světlíku, který mu dal Binnesman.

Gaborn nevěděl, kolik odkazů ten muž může mít, jak je silný nebo rychlý. Ale lovec se možná měl před Gabornem na pozoru ze stejného důvodu.

Gaborn sjel pohledem kolem lovce a zkoumal les po jeho pravici, jako by si nepřítele nevšiml. Po dlouhé chvíli se k němu princ otočil zády a znovu se zadíval na druhý břeh.

Balík s magickými železy položil na zem, a pak předstíral, že se škrábe a z opasku vytáhl levou rukou dýku. Sevřel její rukojeť a natočil ji tak, aby se ostří ukrývalo za zápěstí.

Pak naslouchal. Mlýnské kolo dělalo rachot připomínající valící se kameny a Gaborn slyšel vzdálené výkřiky, které

možná vydávali lidé bojující ve městě s ohněm „Počkejme tady," řekl Gaborn Rowaně.

Lovec se přiblížil a princ zatajil dech.

Blížil se k nim kradmo, ale rychle. Určitě měl odkaz metabolismu. Gaborn tento odkaz neměl. Dokázal se pohybovat rychle díky svému mládí, ale na válečníka obdařeného odkazem by to nestačilo.

Gaborn nemohl riskovat, že lovec vykřikne na poplach a přitáhne pozornost nelidí na druhé straně řeky.

Čekal, dokud se lovec nepřiblížil na dvacet stop. Pod jeho nohama tiše zapraskala větévka. Gaborn předstíral, že nic nezaslechl. Čekal půl vteřiny.

Čekal, dokud neusoudil, že se lovec zastaví a bude se soustředit na to, aby nevydal ani ten nejmenší zvuk; pak se Gaborn rychle otočil a prosmýkl se kolem Rowany.

Lovec bleskurychle pozdvihl meč. Okamžitě zaujal střehové postavení – s pokrčenými koleny a hrotem meče namířeným kupředu. Rychlostí Gaborna překonal. Ne však lstivostí.

Ze vzdálenosti deseti stop po něm Gaborn hodil dýku a její rukojeť lovce udeřila do nosu. Během zlomku vteřiny, kdy byla lovcova pozornost rozptýlena, Gaborn vší silou vykopl, zasáhl lovce do kolena a zlomil mu čéšku.

Lovec sklonil hrot meče a příliš pozdě se pokusil o obranu. Gaborn vytasil šavli a prořízl válečníkovi hrdlo.

Lovec se pokusil zaútočit a ještě si neuvědomoval, že je mrtvý. Gaborn uskočil z dosahu jeho ostří, ale přesto cítil, jak mu lehce přejelo po levé straně hrudního koše. V ráně mu zahořel oheň, ale Gaborn se vyhnul dalšímu úderu a odtančil zpět.

Lovec tiše zachroptěl a potácivě učinil krok vpřed. Z krku mu prýštila krev, která tryskala v rytmu jeho srdce.

Gaborn věděl, že válečníkovi brzy dojdou síly, a proto stále ustupoval, neboť se bál, že kdyby se jej pokusil dorazit, mohl by utrpět další zranění. Během couvání však zakopl o kořen a upadl na zem. Okamžitě napřáhl hrot meče směrem k nepříteli, aby se mohl bránit.

Lovec se ztrátou krve začínal ztrácet vědomí a začal se mu kalit zrak. Mátožně máchnul mečem do prázdna, pak jej pustil na zem a upadl.

Gaborn se pozorně zahleděl na hřeben nad sebou. Žádné další Raj Ahtenovy lovce nespatřil. V duchu poděkoval Binnesmanovi za koření, které zamaskovalo jeho pach.

Pak si ohmatal žebra. Rána krvácela, ale ne tak hrozně, jak se obával. Otřel krev a znovu zvedl balík s magickými železy.

Rowana se vyděšeně třásla. Sledovala ho v temnotě, když se k ní pomalu blížil, jako by se bála, že jeho zranění je smrtelné.

Gaborn se narovnal, aby se ji pokusil uklidnit, a pak ji odvedl dolů k příkrému srázu na břehu řeky. Tam se skryli mezi rozsochatými vrbami. Ohně teď hořely mnohem jasněji.

Na druhém břehu pobíhali nelidé a nervózně se dívali jejich směrem.

Slyšeli řinčení mečů, ale dokud je oslepoval oheň a dokud se Gaborn a Rowana skrývali ve stínech, nemohli je nelidé spatřit. Možná je mátl i zvuk mlýnského kola. Možná si nebyli jistí, jestli se v lese skutečně odehrál boj. Žádný z nich zjevně netoužil po překročení řeky, aby se přesvědčil na vlastní oči. Gaborn si matně vzpomínal, že nelidé se vody bojí.

Gaborn se opatrně prodíral mezi sehnutými větvemi vrb a vstoupil až po pás do vody. Rozhlédl se směrem dolů po proudu. Rowana vystrašeně polkla.

V záhybu řeky stáli po kolena ve vodě tři ledoví obři. Jeden z nich v ruce svíral hořící pochodeň, zatímco ostatní dva byli vyzbrojeni obrovitými dubovými tyčemi. Zírali do vody jako rybáři a čekali, až se někdo kolem nich pokusí uprchnout.

Světlo ohně, které oslepovalo nelidi, obrům naopak pomáhalo, aby viděli lépe. Gaborn chvíli celou situaci studoval. Voda byla dole po proudu hluboká stěží více než tři stopy. Nebyl způsob, jak by se on a Rowana mohli dostat kolem obrů.

Rowana náhle bolestí zalapala po dechu, přitiskla si ruce na břicho a předklonila se.

DESET: TVÁŘ ČISTÉHO ZLA

Ioma stála na vrcholku jižní vížky věže Zasvěcenců a sledovala Raj Ahtena a jeho gardu projíždějící branou. Venku se snášela noc a k městu se vydali ohňotvůrci kráčející přes vysušenou trávu. Za sebou zanechávali ohnivou stopu, ale k Iominu překvapení oheň nehořel nekontrolovaně. Sto yardů za nimi zhasínal, takže ohňotvůrci připomínali komety, jejichž žhnoucí chvost se pomalu vytrácí.

Za nimi z lesa přicházely Raj Ahtenovy armády pochodující po udupané cestě, která vedla z hradu do Dunnwoodu.

K městu se blížili i Raj Ahtenovi legendární Neporazitelní, kteří se zformovali do dvacetiřadého oddílu po stu vojácích.

Na pláni před lesem však byla i jiná stvoření. Těsně u lesa se drželi ledoví obři rozmístění podél řeky, zatímco temní nelidé, jejichž nahá těla byla černější než noc, obklíčili hrad a pobíhali po polích. V noci jim nebylo možné uniknout.

Ke cti gardistů hlídajících bránu věže Zasvěcenců sloužilo to, že Raj Ahtenovi neotevřeli hned. Když si Vlčí Pán prorazil cestu městskými ulicemi až sem, brána nejvíce chráněné věže hradu mu zůstala zavřená.

Gardisté čekali, až k nim sestoupí král Sylvaresta s Iomou, která ho držela za ruku, po boku. Následovali je oba Dnové a Chemoise.

Výborně, pomyslela si Ioma. Jen ať si Pán Vlků chvilku počká, dokud k němu nedorazí skutečný pán hradu Sylvaresta.

Bylo to však jen malé povzbuzení vzhledem k tomu, co mělo brzy přijít.

Přestože Ioma na tváři svého otce nespatřila známky strachu, držel ji za ruku mnohem silněji než obvykle.

Ve chvilce sestoupili z věže Zasvěcenců až k bráně. Gardisté, kteří je hlídali, byli nejlepšími válečníky království, neboť toto místo bylo srdcem Sylvarestovy moci. Kdyby byli Zasvěcenci pobiti, Sylvarestova moc by se rozpadla v prach.

Gardisté na sobě měli černostříbrné uniformy přehozené přes kroužkové košile.

Když k nim dorazil král Sylvaresta, oba muži sklonili meče hrotem k zemi. Na druhé straně zdi bylo možno přes mřížovou bránu vidět Raj Ahtena.

„Můj pane?“ zeptal se kapitán Ault. Byl připraven bojovat až do smrti, pokud by si to Iomin otec přál. Nebo zabít krále i Iomu, aby je uchránil před mučivým koncem, kterého se Ioma obávala.

„Otevřete bránu,“ řekl Sylvaresta a jeho hlas se třásl nejistotou.

„Máš pro nás ještě nějaké jiné příkazy?“ zeptal se Ault.

Iomě se rozbušilo srdce. Bála se, že ho otec požádá, aby je oba zabil, aby nepadli nepříteli do rukou.

Mezi rofehavanskými králi se dlouho debatovalo o tom, co je za podobných okolností nejlepší udělat. Vítězný král se často pokoušel převzít odkazy od těch, které porazil. Pokud tak učinil, stal se silnějším. Raj Ahten byl už teď nesmírně mocný. Mnozí považovali za ušlechtilejší spáchat sebevraždu, než se podřídit cizímu dobyvateli.

Jiní zase tvrdili, že je nezbytné zůstat naživu v naději, že vláda se jednoho dne znovu vrátí do rukou právoplatného krále. Sylvaresta v tomto bodě váhal. Během uplynulých dvou dní v důsledku toho, že ztratil dva odkazy rozumových schopností, začal být podezíravý, plný obav, co všechno zapomněl, a strachu, aby neudělal chybu.

Král Sylvaresta napjatě pohlédl na Iomu. „Život,“ zašeptal, „je tak sladký. Nemyslíš?“

Ioma přikývla.

„Život je zvláštní, překrásný a plný zázraků, dokonce i v té nejtemnější hodině," pokračoval král tiše. „Tomu jsem vždycky věřil. Pokud je to možné, měl by si člověk vždycky zvolil život. Zůstaňme tedy naživu a doufejme, že jednoho dne budeme moci znovu sloužit našemu lidu."

Ioma se roztřásla a začala se bát, že její otec učinil špatné rozhodnutí, a že jejich smrt by možná obyvatelům Heredonu posloužila lépe.

„Otevřete bránu," zašeptal král Sylvaresta Aultovi. „A přineste nám nějaké lucerny. Budeme potřebovat světlo."

Urostlý kapitán zachmuřeně přikývl. Z jeho očí Ioma poznala, že Ault by raději zemřel, než aby se díval, jak Sylvaresta ztrácí své království. Nesouhlasil s královým rozhodnutím.

Ault zasalutoval a pozdvihl záštitu meče před obličej. *Vždycky budeš mým pánem,* říkalo toto gesto.

Král Sylvaresta pokýval hlavou. Gardisté zdvihli závoru. Pak zatlačili a rozevřeli bránu dokořán.

Raj Ahten seděl na šedém hřebci s bílými skvrnkami. Byl obklopen svými gardisty. Za ním vyčkával jeho Den, vysoký muž s šedými skráněmi a panovačný vzezřením. Koně Vlčího Pána byla urostlá, ušlechtilá zvířata, Ioma o tomto chovu už slyšela, ale nikdy žádného jeho zástupce nespatřila na vlastní oči. Říkalo se jim imperiální koně a byli přivezeni z téměř legendární říše Toth na druhé straně Korálového moře.

Samotný Raj Ahten vypadal vpravdě královsky a černá zbroj, která mu pokrývala tělo, připomínala blyštivé šupiny. Rozepjatá soví křídla na přilbici přitahovala k jeho tváři pohledy přihlížejících. Netečně se díval na krále a Iomu.

Jeho tvář nebyla ani mladá ani stará, neměla ani úplně mužské ani ženské rysy, jak to bylo obvyklé u těch, kteří přijali mnoho odkazů osobního kouzla a krásy od osob obou pohlaví. Přesto však byla krásná, ale její krása v sobě nesla nádech krutosti, který způsobil, že se Ioma bála pohlédnout mu do černých očí. Jeho tvář byla tváří modly, za kterou byli mnozí ochotni položit život. Hlava mu nepatrně cukala ze strany na stranu, což bylo typické pro Runovládce, kteří přijali mnoho odkazů metabolismu.

„Sylvaresto.“ řekl ze hřbetu koně a vynechal všechny tituly. „Cožpak není zvykem sklonit se před svým vládcem?“

Moc Raj Ahtenova Hlasu byla tak veliká, že Ioma měla pocit, jako by jí někdo podrazil nohy. Nedokázala se ovládnout a poklekla, aby Raj Ahtenovi vzdala úctu, přestože tichý hlas v koutku její mysli jí našeptával, zabij ho dřív, než on zabije tebe.

Iomin otec poklekl na jedno koleno a zvolal: „Odpusť mi, můj pane. Vítej na hradě Sylvaresta.“

„Teď se mu bude říkat hrad Raj,“ opravil ho Raj Ahten.

Za Iomou zaznělo zvonění kovu, neboť gardisté přinášeli zářící lucerny.

Raj Ahten na ně krátce pohlédl a v jeho očích zazářilo odražené světlo. Pak seskočil z koně a lehce dopadl na zem. Vydal se k Sylvarestovi.

Vlčí Pán byl vysoký muž, o půl hlavy větší než Iomin otec, a to král Sylvaresta patřil vzrůstem k těm nejvyšším.

V tu chvíli Ioma ucítila další příval strachu. Nevěděla, co má očekávat. Raj Ahten klidně mohl vytáhnout meč a oběma jim srazit hlavu. Ioma by ani neměla čas zamrkat.

Nikdo nemohl předvídat, co Raj Ahten udělá. Během několika málo let dobyl všechna jižní království Indhopalu a jeho moc neuvěřitelně rychle vzrostla. Mohl být nesmíme laskavý a nelidsky krutý.

Říkalo se, že když obklíčil sultána z Avenu v jeho zimním paláci v Shemnarvalu, přivedl jeho ženy a děti, které předtím zajal, a hrozil, že je začne vrhat katapultem přes palácovou zeď, pokud se sultán nevzdá. Sultán odpověděl tím, že vylezl na hradní ochoz, stáhl si kalhoty a zavolal: „Jen klidně do toho, můj nástroj ještě funguje a já si pořídím nové děti!“ Sultán měl mnoho synů a říkalo se, že Raj Ahten je té noci nechal polít olejem a zapálit. Jejich křik prý byl strašlivý a Raj Ahten čekal, dokud neumlkl a teprve pak nechal hořící těla vymrštit katapultem přes hradní zeď. Přestože sultán se nevzdal, jeho vlastní vojáci to nevydrželi a otevřeli bránu. Když Raj Ahten vstoupil, zajal sultána a rozhodl se učinit z něj výstražný příklad, Ioma nevěděla přesně, co se pak dělo dál. O

takových věcech se totiž v civilizovaných zemích nikdy příliš nehovořilo.

Bylo však všeobecně známo, že Raj Ahten rozhodl o osudu jednotlivých králů, které porazil, ještě před tím, než válka vůbec začala. Věděl, které popravit, které zotročit a ze kterých učinit regenty.

Iomě prudce bušilo srdce. Její otec byl Runovládce, vázaný přísahou, muž dbalý cti. Podle jejího názoru byl tím nejsoucitnějším vládcem ve všech říších Rofehavanu.

A Raj Ahten byl ten nejčernější uzurpátor, jaký kdy kráčel po zemi za posledních osm set let. S žádným králem nejednal jako se sobě rovným a všechny lidi na světě považoval za své poddané. Ti dva by se o trůn Heredonu rozhodně nemohli dělit.

Raj Ahten vytáhl z pochvy na zádech jezdecký palcát. Měl dlouhou rukojeť, která umožňovala útočit ze sedla na nepřátelskou pěchotu.

Opřel jej o zem, obě ruce položil na jílec a překvapivě mile se usmál.

„Musíme si spolu něco vyřídit, ty a já, Sylvaresto," řekl Raj Ahten. „Vyřešit určité drobné rozdíly v názorech."

Pokynul hlavou k ulici za sebou. „Nejsou to náhodou tvoji muži?"

Pomalu k nim teď přijížděl veliký vůz, který se s rachotem valil přes kamennou dlažbu. Vůz byl plný mužů, podle zachmuřených tváří to byli všechno vojáci. Když se přiblížili na dosah světla luceren, Ioma si s hrůzou uvědomila, že některé z nich poznává – kaprála Delifona, mistra šermíře Skalleryho. Tváře, které neviděla celé roky.

Chemoise náhle vyjekla a s výkřikem se rozeběhla k vozu. Úplně vepředu ležel její otec Eremon Vottania Solette, zbědovaný muž, který ani nezamrkal. Záda měl vypjatá v křeči a ruce sevřené v pěst. Jeho tvář byla maskou bolesti, všechny svaly měl ztuhlé. Ioma učinila několik kroků za Chemoise, ale neodvažovala se přijít blíž k Raj Ahtenovi.

Ale i z této vzdálenosti cítila zápach a špínu. Mnohé oči zíraly do nebe prázdným, hloupým pohledem. Někteří měli únavou pokleslé čelisti. Každý voják se musel vzdát jednoho z

větších odkazů – rozumových schopností, síly, metabolismu, ladnosti nebo životní síly – a proto byli všichni bezmocní.

Když Chemoise objala svého otce a rozplakala se, přiblížil se Ault s hořící pochodní. V mihotavém světle vypadaly tváře na voze bledé a zubožené.

„Mnozí z nich byli kdysi mými muži," připustil král Sylvaresta opatrně. „Ale propustil jsem je ze svých služeb. Jsou to svobodní vojáci. Spravedliví Rytíři. Nejsem jejich pán."

To bylo pochybné tvrzení. Přestože všichni muži na voze skutečně byli Spravedliví Rytíři, kteří se zavázali přísahou, že budou ničit všechny Pány Vlků jako je Raj Ahten, a přestože se tato přísaha považovala za nadřazenou všem slibům věrnosti jednotlivým pánům, pravda byla taková, že Iomin otec byl patronem těchto rytířů – dodával jim peníze a zbraně nutné k tomu, aby mohli splnit svůj úkol – zničit Raj Ahtena. Odmítnout zodpovědnost za jejich činy se podobalo tomu, když lučištník odmítal zodpovědnost za škodu způsobenou šípem, který opustil jeho luk.

Raj Ahten královu výmluvu nepřijal. V jeho tváři se objevil výraz bolesti a na chvíli sklopil zrak. Ioma cítila, jak se jí srdce plní soucitem, neboť v Raj Ahtenových očích spatřila lesknoucí se slzy. „Způsobil jsi mi veliké zlo," řekl Raj Ahten. „Tví vrazi zabíjeli mé Zasvěcence, zavraždili mého vlastního synovce a popravili mnoho lidí, které jsem považoval za své drahé přátele či služebníky."

Tón jeho hlasu Iomu naplnil obrovským pocitem viny. Cítila se jako dítě, které chytili při mučení bezbranného kotěte.

Bolelo ji to o to víc, že Raj Ahtenova bolest vypadala opravdově. Raj Ahten své Zasvěcence miloval.

Ne, napovídal jí tichý hlásek v její mysli, nesmíš tomu věřit. On chce, abys tomu věřila. Je to jen trik, zkušené užívání Hlasu. On miluje jen moc, kterou mu Zasvěcenci dávají. Přesto však bylo pro Iomu těžké s tím bojovat.

„Pojďme do tvého trůnního sálu," řekl Raj Ahten. „V této záležitosti jsi mi nedal na výběr. Je mi líto, ale musíme spolu prodiskutovat… podmínky kapitulace."

Král Sylvaresta přikývl, hlavu stále skloněnou.

Na čele se mu zaleskl pot. Ioma si vydechla. Budou hovořit. Jen hovořit. Odvážila se doufat v milosrdenství.

Raj Ahten významně pohlédl na své strážce a ti vjeli do věže Zasvěcenců a jeho koně vedli za uzdu s sebou. Raj Ahten sám zamířil po cestě vedoucí do Královské věže.

Ioma jako ve snách kráčela vedle svého otce za Pánem Vlků. Ani nevnímala dlažební kostky pod svýma nohama. Chemoise zůstala u svého otce a následovala vůz na nádvoří věže Zasvěcenců. Otcovu hlavu držela v rukou a šeptala mu tichá konejšivá slůvka.

Ioma, její otec a tři Dnové následovali Raj Ahtena přes obezděné tržiště, nejbohatší část Heredonu. Procházeli kolem výstavných obchodů, kde se prodávalo stříbro, drahé kameny, porcelán a vzácné látky a mířili ke Královské věži.

Lucerny ve věži už svítily. Ioma musela připustit, že to není hezká věž. Vypadala jako veliký čtvercový kamenný blok vysoký šest pater, na kterém nebyly žádné ozdoby s výjimkou žulových soch minulých králů, které stály kolem základny. Sochy byly obrovské, každá vysoká šestnáct stop. Podél okapu na vrcholku věže byly vytesané sochy minstrelů a tančících chrličů, ale byly tak malé, že ze země se nedaly dobře rozeznat.

Ioma toužila se rozeběhnout a zmizet v nějaké úzké uličce, kde by se mohla skrýt. Srdce jí zoufale bušilo.

Když překračovala práh Královské věže, musela vší silou přemáhat nutkání otočit se a utéct. Otec jí držel za ruku a pomáhal jí pokračovat v cestě. Iomě se udělalo zle, ale přesto ho následovala po širokém schodišti, pět pater vysoko, dokud nedošli do královských komnat.

Raj Ahten je vedl přes audienční místnost do velikého trůnního sálu. Trůny krále a královny byly vyrobeny z lakovaného dřeva s polštáři povlečenými šarlatovým hedvábím. Na nohách a opěradlech trůnů byty vyřezávané zlaté a zdobené listy a zdobená byla i čela trůnů. Přesto však měl Sylvaresta v podkroví uskladněné ještě mnohem zdobenější trůny. Sál samotný byl však obrovský, se dvěma řadami vysokých arkýřovitých oken, která vyhlížela na sever,

jih a západ přes celé království. Na obou stranách trůnu hořely dvě lucerny a ve velikém krbu tančil ohýnek.

Pán Vlků se posadil do královského trůnu a zdálo se, že navzdory zbroji se cítí pohodlně.

Pak na krále Sylvarestu kývnul. „Doufám, že mé sestřenici Venettě se daří dobře. Jdi a přiveď ji. Můžete se předtím trochu občerstvit. Slyšení započne, až se převlékneš do vhodnějšího oděvu.“ Ukázal na Sylvarestovu zbroj, což byl příkaz, aby si ji král svlékl.

Král Sylvaresta přikývl, ale nebylo to gesto souhlasu, ale spíš gesto naprosté podřízenosti, a pak odešel do královských komnat. Ioma byla tak vyděšená, že šla raději s ním, než aby se odebrala do své vlastní komnaty.

Jejich Dnové je nenásledovali. Historici zaznamenávali každý veřejný moment svých pánů, ale dokonce ani oni se neodvažovali porušovat soukromí ložnic Runovládců.

Místo toho se Raj Ahtenův Den dal do řeči s oběma ostatními historiky královské rodiny ve starodávném výklenku venku před ložnicí, kde na své pány čekávali gardisté a služebnictvo. Všichni tři se rozhovořili ve svém tajném jazyce. K tomu často docházelo, když se setkali Dnové ze znepřátelených království. Ioma jejich slovům ani v nejmenším nerozuměla, a proto zavřela dveře.

V králově ložnici seděla v křesle královna Venetta Sylvaresta, oděná ve svých nejlepších šatech, v rukou držela odznaky svého úřadu a zírala oknem na jih. Seděla zády ke dveřím. Nehty si nalakovala novým lakem.

Byla krásná, s deseti odkazy osobního kouzla – mnohem krásnější než Ioma. Měla černé vlasy a olivovou pleť jako Raj Ahten. Dokonce ani diamanty v její koruně se nemohly měřit s její krásou. Žezlo měla položené na klíně, zlatou rukojeť s perlami zdobenou koulí na konci.

„Takže,“ povzdechla si, aniž by se otočila, „jsi ztratil naše království.“ V jejím hlase zaznívala taková bolest, s jakou se Ioma dosud nesetkala.

Iomin otec si stáhl železné rukavice a odhodil je na širokou čtyřdílnou postel.

„Říkala jsem ti, že ho ztratíš," pokračovala královna Sylvaresta. „Byl jsi příliš měkký, než abys je mohl udržet. Byla to jen otázka času." To byla velmi trpká slova, jaká Ioma z úst matky ještě nikdy neslyšela. Ioma si byla jistá, že nic podobného její matka dosud neřekla.

Král Sylvaresta si sundal přilbici a odhodil ji vedle rukavic. Pak se začal zabývat přezkami svých náloketníků. „Nelituji ničeho, co jsem učinil," opáčil. „Náš lid žil v relativním míru."

„Bez spojenců a bez silného krále, který by je chránil," řekla Iomina matka. „Kolik míru jsi svým poddaným doopravdy dal?"

Hořkost v jejích slovech Iomu ohromila. Matka byla vždycky klidná, vyrovnaná a byla svému manželovi oporou.

„Dal jsem jim to nejlepší, co jsem mohl," odvětil její otec.

„Ale oni nám na oplátku dali jen málo lásky. Kdyby ses choval víc jako král, povstali by na tvou obranu. Tvůj lid by bojoval po tvém boku, přestože by nebyla žádná naděje."

Ioma pomohla svému otci sundat ramenní pláty. Pak král na postel odhodil i kyrys. Teprve teď si Ioma uvědomila, jak je plná zbroj těžká, a jak v ní byl její otec zakutý od hlavy až k patě.

Venetta měla pravdu. Král Sylvaresta si nikdy nezískal úctu a obdiv, který zasluhoval. Runovládce vázaný přísahou by měl získávat následovníky a měl by mu patřit respekt jeho poddaných.

Místo toho však ti lidé, kteří poskytovali odkazy, odcházeli k cizím králům, jako byl král Orden, kterým mohli své vlastnosti prodat za vyšší cenu.

Králové, jakým byl Sylvaresta, jen stěží dostávali podporu, kterou potřebovali, pokud na jejich království ovšem nezaútočil Pán Vlků, jakým byl Raj Ahten. Teprve ve chvíli, kdy byli konfrontováni s uzurpátorem, který si odkazy získával vydíráním, se většina lidí shromáždila pod zástavou krále Sylvaresty.

To byl samozřejmě důvod, proč Raj Ahten zaútočil jako první tady, i když se mohl vrhnout na jiná království, ke kterým měl blíž, uvědomila si Ioma.

„Slyšel jsi mě, mylorde?“ zeptala se Venetta. „Právě jsem ti vynadala.“

„Slyšel,“ odvětil král Sylvaresta, „a stále tě miluji.“

Tehdy se Iomina matka otočila a její tvář, plná slz, vyzařovala lásku, přestože ústa měla bolestně stisknutá do tenké čárky. Vypadala stále mladě. Stejně jako věrný pes, který zakouší velikou bolest, kousne svého pána, který se mu pokouší pomoci, tak Iomina matka ublížila králi Sylvarestovi a Ioma viděla, jako toho Venetta nyní lituje.

„I já tě budu vždy milovat,“ odvětila Venetta. „Jsi tisíckrát větší král, než kdy bude můj odporný bratranec.“

Král Sylvaresta si svlékl kroužkovou košili a zůstal oděný jen v kožené prošívanici. Významně pohlédl na Iomu a ta opustila místnost, aby svým rodičům dopřála soukromí.

Neodvažovala se jít chodbou do trůnního sálu. Ne, když tam byl Raj Ahten. A tak čekala ve výklenku před otcovými dveřmi a vzrušeně naslouchala hovoru Dnů. V dávných dobách tu přes noc stáli vojáci a služebníci připravení splnit vládcovo sebemenší přání, ale král Sylvaresta nikdy nic podobného nevyžadoval. Malá místnost s lavicemi byla dost velká na to, aby se do ní vešla Ioma i všichni tři historici.

O několik minul později Iomina matka i otec vyšli z místnosti. I král Sylvaresta se oblékl do vládcovského oděvu a na tváři se mu usídlil odhodlaný vyraz.

„Nezapomeň, kdo jsi,“ řekla Venetta Iomě.

Matka měla v úmyslu hrát roli královny až do samotného konce.

Ioma šla za nimi do audienční komnaty.

K jejímu překvapení se k Raj Ahtenovi připojili dva z jeho Neporazitelných. Postavili se po obou stranách trůnu. Na všechny tři byl úžasný pohled.

Král Sylvaresta postoupil dopředu a došel až na konec šarlatového koberce před trůnem. Poklekl na jedno koleno a sklonil hlavu. „Jas Laren Sylvaresta, k tvým službám, pane. Představuji ti svou manželku, tvou drahou sestřenici Venettu Moshan Sylvarestu, kterou sis přál vidět.“

Královna Sylvaresta pohlédla na svého klečícího manžela, chvíli si nebyla jistá, co dělat, a pak se zlehka uklonila, oči s

obavami upřené na Pána Vlků. Když měla hlavu skloněnou k podlaze. Raj Ahten se náhle vrhl kupředu, jeho tělo se mihlo jako blesk a z pochvy vytasil krátký meč.

Jeho ostří srazilo Venettě korunu z hlavy a královský odznak dopadl na kamennou podlahu. Se zazvoněním se koruna odkutálela pryč.

„Nezahrávej si se mnou!“ varoval ji Raj Ahten.

Iomina matka se strachem pohlédla na Pána Vlků.

„Stále jsem ještě královnou,“ řekla na svou obranu.

„Záleží jen na mně, jestli jí zůstaneš,“ opáčil Raj Ahten. Zabodl meč do polštáře, který zdobil královnin trůn, a odhodil jej na zem. Pak se posadil, stáhl si rukavice a odložil je vedle sebe na trůn královny. Pak prsty sevřel opěradla a tak Iomě prozradil, že za jeho sebevědomým vystupováním se skrývá určitá nervozita. Něco od královského páru chce. Něco od něj potřebuje. Alespoň se to Iomě zdálo.

„Měl jsem s tebou velkou trpělivost. Ty, Jasi Larene Sylvaresto, jsi financoval rytíře, kteří na mne útočili, aniž bych jim k tomu dal záminku. Přišel jsem, abych zajistil, že tyto útoky ustanou. Požaduji… přijatelnou náhradu.“

Iomin otec chvíli neodpovídal. Matka poklekla vedle trůnu: „Co od nás chceš?“ zeptal se nakonec Sylvaresta.

„Ujištění, že už proti mně nebudeš bojovat.“

„Máš mé slovo,“ řekl Sylvaresta. Nyní vzhlédl a pozorně pohlédl na Vlčího Pána.

„Děkuji ti,“ řekl Raj Ahten těžce. „Tvůj slib není věc, kterou bych bral na lehkou váhu. Byl jsi svému lidu dobrým vládcem, Sylvaresto. Velkorysým vládcem. Tvá říše je bohatá a prosperující. Tví poddaní jsou obdaření skvělými vlastnostmi, které mi mohou poskytnout jako odkaz. Kdyby nebyla tak těžká doba, přemýšlel bych o tom, že ty a já můžeme být spojenci. Ale…

Jižně od našich hranic se shromažďuje strašlivý nepřítel.“

„Inkařané?“ zeptal se Sylvaresta.

Raj Ahten odmítavě mávl rukou. „Horší. Ničitelé. Po třicet let se množili jako králíci. Získali pro sebe celý Denhamský les. Vyhnali nelidi ze svých svatyní v horách. Teď se obrátí proti nám. Mám v úmyslu je zastavit. Potřebuji vaši pomoc,

pomoc všech severních království. Nehodlám se nechat zničit našimi odvěkými nepřáteli.“

Ioma byla nesmírně udivena. Její otec zjevně také.

„Můžeme je porazit!“ řekl Sylvaresta. „Severní království se v tomto případě sjednotí. Nebudeš muset vést tuto válku sám!“

„A kdo povede naše armády?“ zeptal se Raj Ahten. „Ty? Král Orden? Já? Víš přece, jak by to dopadlo.“

Iominu otci jako by se zastavilo srdce. Raj Ahten měl pravdu. Severní králové by se nikým nenechali vést. Bylo mezi nimi příliš mnoho politických rozdílů, příliš mnoho rozličných názorů, každý žárlil na každého a mezi mnoha králi panovaly dávné rozepře. Kdyby Orden vedl svou armádu na jih, určitě by se našli mnozí, kteří by využili příležitosti zaútočit na jeho oslabená města.

A ze všeho nejméně by každý věřil Raj Ahtenovi, Vlčímu Pánu. Po čtyři sta let Runovládci bez váhání útočili na každého vůdce, který se snažil získat příliš velkou moc, a který při honbě za ní zašel příliš daleko. V dávných dobách se našli tací, kteří v touze po moci využívali magické tyče k tomu, aby získávali odkazy od vlků, a tak se jim začalo říkat Vlčí Páni.

Ti, kteří toužili zlepšit své smysly, čich nebo sluch, si často brali odkazy od psů, neboť ti jim je dávali ochotně a později vyžadovali jen málo péče. Dokonce i životní síla nebo výdrž se dala přijímat od mastiffů, šlechtěných zvláště pro tento účel.

Ti, kteří však získávali odkazy od psů, částečně přestávali být lidmi a stávala se z nich napůl zvířata. Proto se název Pán Vlků začal používal pro označení všech, kteří měli nízkou morálku, včetně mužů, jako byl Raj Ahten, přestože ten by odkaz od psa nikdy nepřijal.

Žádný král severu by Raj Ahtena nenásledoval. Lidé, kteří získali titul Vlčí Pán, se stali psanci. Čestní vládci byli povinni finančně zajišťovat Spravedlivé Rytíře, kteří s Vlčími Pány bojovali a zabíjeli je. Stejně jako vlkům chyceným u stáda ovcí se ani Vlčím Pánům neposkytovalo žádné milosrdenství.

„Nemusí to tak být," řekl Sylvaresta. „Každé království by mohlo vyslat oddíl rytířů…"

„Musí to tak být," opravil ho Raj Ahten. „Cožpak se se mnou odvažuješ v tomto směru přít? Já mám tisíc odkazů rozumových schopností a ty jen…" Na moment se pozorně zahleděl do očí krále Sylvaresty, jako by dokázal změřit míru jeho inteligence, „…dva."

Raj Ahten si mohl vymýšlet, ale Ioma měla pocit, že v této záležitosti mluví pravdu. Existovalo přísloví: „Moudrý král se nesnaží získat všechnu moudrost pro sebe, ale dovolí svým rádcům, aby byli také moudří." Na severu se považovalo za plýtvání přijmout více než čtyři odkazy rozumových schopností. Čtyři odkazy stačily k tomu, aby si vládce pamatoval vše, co kdy zaslechl, co kdy viděl, či si pomyslel nebo pocítil. Sylvaresta by nepřijal více než čtyři odkazy rozumových schopností. Jak ale Raj Ahten poznal, že Iomin otec momentálně disponuje jen dvěma odkazy?

Raj Ahtenovo prohlášení, že přijal inteligenci od tisíce lidí, Iomě bralo dech. Něco takového nedokázala pochopit. Někteří vládci přísahali, že několik odkazů navíc Runovládci poskytuje velké výhody – lze tak získat zvláštní tvořivé schopnosti a hlubší moudrost.

Raj Ahten si založil ruce na prsou. „Studoval jsem ničitele – jak se rozšiřují do našich království v malých skupinkách, z nichž každá má svou královnu. Brzy nás úplně zamoří.

Takže. Sylvaresto, navzdory tvým ujištěním o míru, od tebe chci víc. Odhal si hruď."

Nervózní Sylvaresta si neobratně rozhrnul hedvábné šaty barvy půlnoční modři a odhalil tak hrudník. Pod pravou prsní bradavkou bylo vidět rudé jizvy od magických želez, připomínající stopy zubů milenky. Raj Ahten mrknutím oka zhodnotil Sylvarestovy odkazy.

„Tvou inteligenci. Sylvaresto. Chci tvou inteligenci."

Iomin otec jako by se uzavřel sám do sebe a klesl na obě kolena. Věděl, jaké to je pomočovat se, nepamatovat si své jméno, nebýt schopen rozpoznal manželku ani děti či nejdražší přátele. V minulých dnech už pocítil bolestnou ztrátu paměti,

když byli zavražděni dva z jeho Zasvěcenců, kteří mu poskytovali rozumové schopnosti. Zavrtěl hlavou.

„Chceš naznačit, že mi je nechceš nebo nemůžeš dát?“ zeptal se Raj Ahten.

Král Sylvaresta rozpřáhl ruce a zavrtěl hlavou, neschopen promluvit.

„Nechceš? Ale ty musíš,“ řekl Raj Ahten.

„Nemohu!“ vykřikl Iomin otec. „Vezmi si raději můj život.“

„Nechci tvou smrt,“ opáčil Raj Ahten. „K čemu by mi byla dobrá? Potřebuji tvůj rozum!“

„Nemohu!“ zopakoval Sylvaresta.

Dát nepříteli odkaz, byla jedna věc, ale Raj Ahten by získal víc než jen Sylvarestův rozum. Protože sám Sylvaresta byl obdařen odkazy. Raj Ahten by z něj učinil svého *prostředníka.*

Člověk mohl za svůj život poskytnout jen jeden odkaz, a když tento odkaz poskytl, vytvořil se magický kanál, pouto mezi pánem a vazalem, které mohla přerušit jen smrt. Pokud pán zemřel, vrátil se odkaz ke svému dárci. Pokud zemřel vazal, pán ztratil vlastnost, kterou získal.

Ale pokud by muž jako byl Sylvaresta poskytl Raj Ahtenovi svůj rozum, dal by mu nejen své vlastnosti, ale také rozumové schopnosti, které získal od svých Zasvěcenců, včetně všech dalších odkazů rozumu, které by obdržel v budoucnu. Jako prostředník by se vlastně Sylvaresta pro Raj Ahtena stal živoucím přívodním kanálem vlastností. Kdyby poskytl Raj Ahtenovi svůj rozum, mohl by být dále využíván jako prostředník, skrze kterého by Raj Ahten mohl získat další stovky podobných odkazů.

„Ale můžeš, stačí tě jen vhodně motivovat,“ ujistil ho Raj Ahten. „Co třeba tví poddaní? Záleží ti na nich, neříkej, že ne. Máš věrné přátele, služebníky. Zasvěcence. Tvá oběť je může zachránil. Budu-li tě musel zabít, nenechám tvé Zasvěcence naživu – vždyť jsou to muži a ženy, kteří mi už nemohou poskytnout odkazy a navíc by se mi mohli pokoušet pomstít.“

„Nemohu!“ řekl Sylvaresta.

„Ani kdybys tím vykoupil životy stovek či tisíců svých vazalů?“

Ioma nenáviděla těžké ticho, které se vzápětí rozhostilo. Sylvaresta musel dát Raj Ahtenovi svůj odkaz o své vůli. Někteří vládci získávali odkazy na základě lásky svých poddaných, jiní za velikou odměnu. Raj Ahten používal vydírání.

„Co tvá překrásná žena – má sestřenice," otázal se Raj Ahten. „Nezáleží ti na jejím životě? Nevzdáš se svého odkazu, abys jí vykoupil život? Můžeš jí vykoupit příčetnost. Nechceš přece, aby se z takové krásné dámy stal blekotající idiot."

„Nedělej to!" řekla Iomina matka králi. „On mě nedokáže zlomit!"

„Můžeš jí zachránit život. Nejen, že bude žít, ale zůstane na trůnu a bude vládnout jako regentka v mém zastoupení. Může dál vládnout zemi, kterou tolik miluje."

Král Sylvaresta se otočil ke své královně a váhavě přikývl.

„Ne!" vykřikla Venetta Sylvaresta. V tu chvíli se otočila a rozeběhla. Ioma si pomyslela, že narazí do zdi, ale příliš pozdě si uvědomila, že královna nemíří ke zdi, ale k vysokému oknu.

Náhle, rychleji než mohlo oko postřehnout, se po jejím boku objevil Raj Ahten a chytil ji za pravé zápěstí. Venetta bojovala s jeho sevřením.

Otočila se k němu s odevzdaným výrazem. „Prosím!" řekla plačtivě a druhou rukou chytila Raj Ahtena za paži.

Pak ho náhle prudkým pohybem škrábla a zabořila nehty do zápěstí Pána Vlků, až mu vytryskla krev. S vítězným výkřikem pohlédla Raj Ahtenovi do očí.

„Tak se podívej, jak snadno lze zabít Vlčího Pána, drahý!" vykřikla Venetta na svého manžela.

Ioma si náhle vzpomněla na to, že královna si čerstvě nalakovala nehty a pochopila – královnin pokus o sebevraždu byla jen lest, která jí umožnila dostat se blízko k Raj Ahtenovi, aby mu mohla otrávené nehty zabořit do masa.

Venetta o krok ustoupila a zdvihla ruce, jako by chtěla Raj Ahtenovi ukázat, co ho zabilo, dřív než se zhroutí na zem.

Raj Ahten zvedl pravou ruku a znechuceně se zadíval na své zraněné zápěstí. Vytékající krev zčernala a zápěstí mu začalo otékat. Jakoby na výraz vzdoru zvedl ruku do výše a na

dlouhou chvíli se Venettě zahleděl do očí, dokud královna nezbledla strachem.

Ioma pohlédla na Raj Ahtenovu ruku. Krvavé šrámy na zápěstí Pána Vlků se začaly hojit neuvěřitelnou rychlostí a zčernalá paže začala získávat normální barvu.

Kolik odkazů životní síly může Vlčí Pán mít? Kolik odkazů metabolismu? Ioma nikdy v životě neviděla tak velikou uzdravovací moc, slyšela o ní jen v legendách.

Raj Ahten se usmál děsným, dravčím úsměvem.

„Aha, takže ti nemohu věřit, Venetto," zašeptal. „Občas jsem zbytečně sentimentální. Doufal jsem, že bych člena své rodiny mohl ušetřit."

Udeřil ji hřbetem ruky. Pod nesmírnou silou jeho úderu Venettina tvář praskla, ve vzduchu se rozletěly kapičky krve a zaznělo zlověstné zapraštění jejího krku. Úder ji odmrštil dvanáct stop dozadu, takže narazila do okenního skla.

Prorazila je a váha jejího mrtvého těla se pomalu převážila dozadu. Na půl vteřiny se zdálo, že se v nočním vzduchu zastaví, ale pak se zřítila z výšky pěti podlaží.

Její tělo se roztříštilo na širokých kamenech dole na nádvoří.

Ioma ztuhla šokem.

Otec hlasitě vykřikl a Raj Ahten se otráveně podíval na úlomky barevných skel a na rudé závěsy povlávající v nočním větru.

„Upřímnou soustrast. Sylvaresto," řekl nakonec. „Chápeš doufám, že jsem neměl na vybranou. Vždycky se najdou tací, kteří si myslí, že je snadnější nechat se zabít, než žít a sloužit. A mají pravdu. Smrt nevyžaduje žádnou námahu."

Ioma měla pocit, jako by jí někdo do srdce zabodl rozpálený nůž. Její otec jen klečel na kolenou a třásl se. „A teď," pokračoval Raj Ahten, „můžeme konečně uzavřít naši dohodu. Chci tvůj rozum. Pár odkazů navíc mi trochu pomůže. Ty však získáš mnohem víc. Dej mi svůj rozum a tvá dcera bude vládnout jako regentka místo tebe. Domluveno?"

Iomin otec potlačil vzlyky a přikývl. „Nech přinést svá železa. Ať zapomenu na tento den a na svou ztrátu a stanu se nevědomým jako právě narozené dítě."

Byl připraven vzdát se svého rozumu, aby jeho dcera zůstala naživu.

V tu chvíli Ioma pocítila nový příval zděšení. Nedokázala přemýšlet a nenapadalo ji nic, co by mohla udělat. „Nezapomeň, kým jsi," řekla její matka. Co tím však myslela? Jsem princezna, služebnice svých poddaných, pomyslela si Ioma. Mám snad zaútočit na Raj Ahtena a následovat osud své matky? Co dobrého by to přineslo?

Jako regentka by měla určitou moc. Stále by mohla potají bojovat s Raj Ahtenem. Mohla by svému lidu poskytnout určitou míru štěstí a svobody.

To byl určitě důvod, proč byl její otec stále naživu, proč se nerozhodl bojovat a zemřít jako její matka.

Iomě bušilo srdce a nedokázala přijít na nic kloudného, nedokázala vymyslet žádný nadějný plán, ale vybavila se jí Gabornova tvář. Vzpomněla si na jeho rty. „Jsem tvůj ochránce. Vrátím se pro tebe."

Ale co by mohl Gaborn udělat? Nemůže přece s Raj Ahtenem bojovat, nemůže doufat, že porazí Vlka z jihu.

Přesto však Ioma musela doufat.

Raj Ahten kývl na jednoho z vojáků. „Zavolej mé kouzelníky."

Raj Ahtenovi kouzelníci za chvíli vstoupili do sálu, krutě vyhlížející malí muži v šafránových róbách. Jeden z nich nesl na saténovém polštáři magická železa.

Raj Ahtenovi kouzelníci byli velmi zkušení, byli mistry svého řemesla. Jeden začal vzývání, zatímco druhý přidržoval krále Sylvarestu. „Dívej se na svou dceru, sirrahu," řekl se silným kartišským přízvukem „Tohle děláš pro ni. Ona je všechno. Ji přece miluješ. Udělej to pro ni."

Ioma stála jako vytesaná, naslouchala výkřikům svého otce a sledovala rozžhavená železa. Dívala se, jak mu na čele vyrazil pot, když se železo náhle zkroutilo jako živý had. Dívala se do jeho jasných šedých očí, když mu železa vysávala rozum, až bylo nakonec jasné, že král Sylvaresta si už nepamatuje ani její jméno.

Rozplakala se, když její otec vykřikl bolestí a zhroutil se na zem.

Pak kouzelníci přinesli rozžhavené železo, za kterým se vznášela světelná stopa, k Raj Ahtenovi. Pán Vlků si sňal přilbici, takže se mu na ramena rozlila záplava dlouhých tmavých vlasů, pak si rozhrnul šupinovou zbroj i koženou vestu pod ní a odhalil tak svalnatou hruď. Kůži měl tak hustě pokrytou runami, že na ní Ioma nalezla jen několik málo neporušených míst.

Když Raj Ahten přijal odkaz, opřel se o opěradlo trůnu, v očích mu zářilo uspokojení a jeho pohled krátce spočinul na Iomě.

Chtěla se na něj vrhnout a vší silou do něj bušit pěstmi, ale neměla k tomu dostatek odvahy. Sklonila se ke svému otci, začala ho hladit po hlavě a snažila se ho utěšit.

Když král za chviličku přišel k vědomí, otevřel oči a s otevřenými ústy zíral na Iomu, jako by se divil, jaké zvláštní a překrásné stvoření to právě spatřil. „Hahaha," zablekotal: pak se do rudého koberce pod jeho nohama začala vpíjet jeho moč.

„Otče, otče," zašeptala Ioma něžně a políbila ho v naději, že si král alespoň uvědomí, že jeho dcera ho stále miluje.

Kouzelníci, kteří skončili se svým zaříkáním, odešli. Raj Ahten sáhl po meči a sňal jej z královnina trůnu.

„Pojď zaujmout své místo po mém boku," řekl. Ioma v jeho tváři opět spatřila neskrývanou touhu, ale nevěděla, zda Pán Vlků touží po jejím těle nebo po jejích odkazech.

Ioma shledala, že už je napůl cesty k trůnu a vzápětí si uvědomila, že Raj Ahten k příkazu použil moc svého Hlasu. Rozhněvalo ji, že s ní manipuluje tímto způsobem.

Posadila se na trůn a snažila se nedívat na Raj Ahtenovu tvář, na jeho neuvěřitelně krásnou tvář.

„Chápeš, že jsem to musel udělat, že ano?" zeptal se jí.

Ioma neodpověděla.

„Jednou mi poděkuješ." Raj Ahten si neskrývaně prohlížel její tvář. „Studovala jsi v Domě Porozumění a četla jsi kroniky?"

Ioma přikývla. Četla kroniky – alespoň vybrané části.

„Slyšela jsi o jménu Daylan Kladivo?"

Ioma o něm slyšela. „O tom válečníkovi?"

„Kroniky ho nazývají Suma všech lidí. Před šesti sty osmdesáti lety porazil nájezdníky z Tothu i jejich kouzelníky. Stalo se to zde, na pobřeží Rofehavanu. Porazil je prakticky sám vlastníma rukama. Měl tolik odkazů životní síly, že když mu srdce probodl meč, dokázal se zahojit hned, jakmile ostří opustilo jeho tělo. Máš představu, kolik odkazů je k tomu potřeba?“

Ioma zavrtěla hlavou.

„Já ano,“ řekl Raj Ahten a odhalil si hruď. „Zkus mě bodnout, jestli chceš.“

Ioma měla pod sukní ukrytou dýku. Zaváhala jen na chvilku. I když to vypadalo podivně, věděla, že druhou šanci bodnout svého nepřítele už možná nedostane.

Vytáhla dýku a pohlédla mu do očí. Raj Ahten její pohled opětoval. Ioma mu dýku zarazila mezi žebra, spatřila v jeho očích bolest a slyšela, jak mu unikl tichý vzdech. Zakroutila ostřím v ráně, ze které však nevytekla téměř žádná krev. Jen v místě, kde se ocel střetla s masem, se objevilo několik rudých krůpějí. Vytáhla dýku z rány.

Zranění se zavřelo hned, jak zkrvavené ostří opustilo tělo.

„Vidíš?“ řekl Raj Ahten. „Ani jed tvé matky ani tvá dýka mi nemohou ublížit. Mezi Runovládci nikdy nebyl žádný, který by se mohl Daylanovi rovnat. Až dodnes.

V mé zemi se říká, že když získal určitý počet odkazů, nemusel už přijímat další. Podporovala ho láska jeho lidu, která byla jeho silou. Když jeho Zasvěcenci zemřeli, jeho moc zůstala nezmenšená.“

To Ioma slyšela poprvé. Popíralo to její znalosti o umění Runovládců. Přesto doufala, že je to pravda. Doufala, že taková věc je možná, a že Raj Ahten jednoho dne přestane vysávat lidi.

„Myslím,“ řekl Raj Ahten tiše, „že už jsem se k tomu bodu téměř přiblížil. Myslím, že se mu dokážu vyrovnat, a že porazím ničitele, aniž by přitom přišlo o život padesát milionů lidí, což by se stalo při uskutečnění každého jiného plánu.“

Ioma mu pohlédla do očí a chtěla ho nenávidět za to, co udělal. Otec ležel na podlaze u jejích nohou v kaluži vlastní moči. Její matka byla mrtvá, roztříštěná na kamenech dole pod

věží. Ale přesto, když Ioma pohlédla Raj Ahtenovi do tváře, nedokázala ho nenávidět. Vypadal tak… upřímně. Tak krásně.

Natáhl se a pohladil ji po ruce a Ioma se neodvážila odtáhnout pryč. Napadlo ji, jestli se ji pokusí svést. Přemýšlela, jestli by v takovém případě nalezla sílu s ním bojovat.

„Jsi tak sladká. Kdybys nebyla mou příbuznou, vzal bych si tě za ženu. Obávám se však, že to tradice zakazuje. A teď, Iomo, i ty musíš sehrát svou roli a pomoci mi při porážce ničitelů. Dáš mi svou krásu."

Iomě se rozbušilo srdce. Napadlo ji, jaké by to bylo mít kůži hrubou jako pytlovinu, vlasy ošklivé a nemocné, padající z hlavy a křečové žíly na nohách. Zápach z úst. Vypadat a páchnout odporně.

To však nebyla ani polovina celé hrůzy, která se v tom skrývala. Osobní kouzlo nebyla jen fyzická krása. Byl to spíš celkový obraz osobnosti, který se projevoval mimo jiné také v barvě kůže, lesku ve vlasech a světle v očích. Osobní kouzlo spočívalo také v držení těla a v rozhodnosti. Jeho podstata se často skrývala v sebeúctě dotyčného.

A proto v závislosti na tom, jak velikou část osobního kouzla kouzelník z dárce vysál, mohl být Zasvěcenec nejen ošklivý, ale také naplněný sebelítostí a zoufalstvím.

Ioma zavrtěla hlavou. Musí s Raj Ahtenem bojovat jak to jen půjde. Přesto však nemohla na nic přijít, nenapadal ji žádný úder, kterým by mohla oplatit jeho útok.

„Neboj se, dítě," řekl Raj Ahten jemně. „Co bys dělala se vší svou krásou, kdybych ti ji ponechal? Přitáhla si do postele nějakého prince? Takové plýtvání. Můžeš to sice udělat, ale pak strávíš celý život v lítosti. Víš přece, že když na tebe muži hledí, mají v očích žádostivost. Znáš jejich pohledy, kterými tě ohmatávají. Určitě tě to musí unavovat."

Hovořil sametovým hlasem, a když to předestřel v takovémhle světle, nahlodal Iominu vůli k odporu. Připadalo jí, že je zlé a sobecké chtít být krásná.

„V poušti blízko místa, kde jsem se narodil," pokračoval Raj Ahten, „stojí veliký monument, socha vysoká tři sta stop, napůl skácená písečnými bouřemi. Je to socha dávno

zapomenutého krále, jehož tvář za nespočetné věky obrousila zrnka písku k nepoznání. Nápis u jeho nohou, vytesaný ve starobylém jazyce, říká: ‚Všichni se skloňte před velikým Ozyvariem, jenž vládne zemi a jehož království nikdy nepomine!‘

A přesto z žádných svitků na světě jsem se nedozvěděl, kdo ten král byl, nebo jak dlouho vládl.

Jsme tak pomíjivá stvoření,“ zašeptal Raj Ahten. „Vždycky jsme tu jen nakrátko. Ale společně, Iomo, můžeme dosáhnout něčeho víc.“

Žádostivost v jeho hlase a hlad v jeho očích z Iomy málem vysály všechny myšlenky. Málem cítila ochotu vzdát se v jeho prospěch své krásy. Ale moudřejší hlásek v pozadí její mysli se stále vzpíral. „Ne, raději zemřu a nebudu ničím.“

„Nezemřela bys,“ řekl Raj Ahten. „Stanu-li se Sumou všech lidí, tvá krása bude navěky žít ve mě. Část tvé osobnosti tu zůstane navždy, bude milována, bude uctívána.“

„Ne,“ řekla Ioma v hrůze.

Raj Ahten pohlédl na podlahu, kde stále ležel král Sylvaresta. „Ani abys zachránila život svému otci?“

Ioma si byla zcela jistá, že její otec by s takovouto dohodou nikdy nesouhlasil. „Ne,“ otřásla se Ioma.

„Je to hrozná věc vydat člověka bez rozumu napospas mučitelům. Představ si všechnu tu bolest, kterou bude tvůj otec muset snášet, aniž by věděl proč, aniž by si uvědomoval, že existuje něco jako smrt, která mu nakonec může přinést vysvobození. A představ si, že pokaždé, když mu kati na tělo přitisknou žhavé železo, budou mu opakovat tvé jméno, takže po čase se vždy při vyslovení tvého jména rozkřičí bolestí a nebude ho ani potřeba mučit. To bude skutečně hrozné.“

Krutá zvrhlost, která se skrývala v Raj Ahtenově popisu, Iomu zdrtila. S pukajícím srdcem pohlédla na Pána Vlků. Nedokázala říci ano.

Vlčí Pán pokývl na jednoho ze svých mužů. „Přiveďte tu dívku.“

Voják opustil komnatu a rychle se vrátil s Chemoise. S Chemoise, která měla být ve věži Zasvěcenců a konejšit svého

otce. S Chemoise, která toho už tento týden tolik vytrpěla, a která toho díky Raj Ahtenovi tolik ztratila.

Jak mohl Raj Ahten vědět, co Ioma ke své nejdražší přítelkyni cítí? Prozradil snad Raj Ahtenovi pohled na Iomu vše, co potřeboval vědět?

Chemoise měla doširoka rozevřené vyděšené oči. Když spatřila krále ležícího na podlaze, strachy se rozplakala. Když ji Raj Ahtenův gardista přitáhl k otevřenému oknu a naklonil ji ven, zaječela.

Ioma s úděsem zírala na svou přítelkyni z dětství, která se třásla strachy. Dva životy. Raj Ahten může zabít oba – Chemoise i její nenarozené dítě.

Chemoise, odpusť mi tuto zradu, přála si Ioma říct. Protože věděla, cítila celou svou duší, že kapitulace by byla špatná. Kdyby se Vlčímu Pánu nikdy nikdo nevzdal, byl by Raj Ahten už dávno mrtvý. Na druhou stranu však také věděla, že odkaz její krásy Raj Ahtenovi prospěje jen nepatrně, ale zachrání životy Iomině přítelkyni i jejímu dítěti.

„Nemohu ti poskytnout odkaz," řekla Ioma neschopná skrýt porážku skrývající se v jejích slovech. Nedokáže svůj odkaz dát. Ne jemu osobně.

„Pokud ne mně, tak prostředníkovi," nabídl Raj Ahten.

V Iomě se cosi zlomilo. Rovnováha byla nalezena. Teď věděla, že se dokáže vzdát své krásy – vzdát se jí pro svého otce a pro Chemoise. Alespoň pokud ji nebude muset dávat z lásky k Raj Ahtenovi. „Nech tedy přinést magická železa," řekla zlomeným hlasem.

* * *

O chvíli později byla železa přinesena a do místnosti přivedli také zubožence, která se ve prospěch Raj Ahtena také vzdala své krásy. Ioma na ubožačku ve špinavých šedivých hadrech pohlédla a spatřila to, čím se zanedlouho stane i ona sama. Ze všech sil se snažila proniknout poničenou slupkou a spatřit krásu, která se musela skrývat v nitru té ženy.

Pak začalo vzývání. Ioma se dívala na Chemoise stále nakloněnou přes okraj a tiše si přála, aby od ní její krása odešla a přála si, aby si tím vykoupila dar vnitřní krásy a velebnosti. Život přítelkyně a dítěte, které nosí.

Nejasně vnímala pohyby kouzelníka, který jí přiložil magické železo na hruď těsně nad ňadrem.

Chvilku se nic nedělo, a pak kdosi zašeptal: „Pro svou přítelkyni. Udělej to pro svou přítelkyni."

Ioma přikývla a na čele se jí zaperlil pot. Vyvolala si v mysli obraz Chemoise, jak drží v náručí své dítě a mazlí se s ním.

Pak pocítila nevyslovitelnou bolest, otevřela oči a spatřila svou kůži na rukou, která byla suchá a rozpraskaná, jako by jí tělo hořelo vnitřním žárem. Žíly na zápěstích jí naběhly jako kořeny a nehty na rukou měla náhle křehké jako křídu.

Její pevná ňadra se scvrkla a svěsila. Ioma náhle pocítila, jakou strašlivou ztrátu utrpěla. Teď toho obchodu začala litovat, ale bylo pozdě. Měla pocit, jako by stála v řece a voda jí odnášela písek pod nohama a podemílala ji. Všechno, co bylo její, veškerá její krása a osobní kouzlo, odtékalo pryč do magické tyče.

Její bohaté vlasy seschly a zkroutily se jí na hlavě jako klubko červů.

Ioma vykřikla bolestí a hrůzou. Stále cítila, jak z ní něco odtéká. Za chvíli měla pocit, jako by hleděla do zrcadla a spatřila tam svůj obraz, ze kterého se jí udělalo mdlo. Poprvé v životě pochopila, že je zcela bezvýznamná, že není nikdo, že je pouhá nicka. Bála se dokonce i znovu vykřiknout, aby se ostatní neurazili při zvuku jejího znetvořeného hlasu.

To je lež. Nejsem tak odporná, křičela v duchu na Raj Ahtena. *Můžeš mít mou krásu, ale nikdy nezískáš mou duši.*

A pak, jako by se náhle řítila ze srázu a cítila se jen… osamělá. Naprosto osamělá a s nevýslovnou bolestí v duši.

Nějak se jí podařilo zachovat se neobvyklým způsobem: netřásla se pod smrtícím dotykem magické tyče, i když měla pocit, že její oheň jí stráví celé tělo.

JEDENÁCT: ZÁVAZKY

Chladná černá říční voda objímala Gabornovi stehna jako mrtvá ruka snažící se ho stáhnout s sebou. Rowana stojící v temnotě na břehu nad ním zaúpěla bolestí a předklonila se.

„Co se děje?“ zašeptal Gaborn a stěží se přitom odvážil hýbat rty.

„Královna je mrtvá,“ zašeptala Rowana.

Teď to pochopil. Po letech ztráty veškerých hmatových pocitů se nyní na Rowanu zřítil celý svět smyslových vjemů – chlad vody a nočního vzduchu, bolest odřených nohou, únava po celodenní těžké práci a nespočet dalších útrap.

Ti, kteří se vzdali odkazu hmatu, pocítili v okamžiku, kdy se jim tento smysl vrátil, celý svět jakoby nanovo. Tento šok mohl být i nebezpečný a v některých případech i smrtící, neboť smysly se vrátily dvacetkrát silnější, než byly před tím. Gaborn se o dívku začal bát, bál se, že nebude schopná cesty. Voda byla ledově chladná. Určitě nemohl doufat, že se mu podaří Rowanu dostat na druhou stranu.

Co bylo ještě horší, pokud je královna mrtvá, je možně, že Raj Ahten zavraždil i ostatní členy královské rodiny – krále Sylvarestu a Iomu.

Závazky. Gaborn přijal příliš mnoho závazků. Na ramenou cítil nesmírnou tíži. Přijal zodpovědnost za Rowanu. Teď se ji však neodvažoval nutit k chůzi, neodvažoval se vzít ji přes řeku. Také slíbil, že zachrání Iomu. Že se pro ni vrátí.

Gaborn klesl na kolena do řeky a nechal chladnou vodu, aby mu ochladila pálící zranění na žebrech. Lehký větřík nakláněl koruny olší. Zde v hlubokých stínech viděl na vodní tok, na kterém se odrážely oranžové odlesky ohně.

Binnesmanova zahrada byla v plamenech. Na druhém břehu řeky pobíhali nelidé, stíny, pohybující se v temnotách, které se snažily Gaborna polapit. Věděl však, že dokud se nepohne, neobjeví ho. Dál po proudu čekali ledoví obři. Gaborn se domníval, že kdyby byl sám, dokázal by uprchnout a přinést zprávu o pádu hradu Sylvaresta svému otci. Princ byl dobrý plavec. Voda byla mělká, a proto se domníval, že by měl slušné šance. S Rowanou však nemohl doufat v úspěch.

Gaborn nemohl opustit hrad Sylvaresta.

Přísahal jsem Iomě, uvědomil si. Dal jsem slib. Princezna je pod mou ochranou jednak proto, že jsem Runovládce, a také proto, že je to součást mé přísahy Zemi. Ani jednu z těchto přísah nemohl jen tak porušit.

O den dříve na trhu v Banisferu Myrima Gaborna nařkla z toho, že je těžké z něj vydolovat jakýkoliv slib. To byla pravda. Princ jen zřídkakdy něco slíbil.

„Co jiného je Runovládce," učila ho matka, když byl ještě dítě, „než člověk, který dodržuje sliby? Tví vazalové ti poskytují odkazy a ty jim na oplátku poskytuješ ochranu. Dávají ti svůj rozum a ty jsi zavázán tím, že musíš moudře vládnout. Dávají ti sílu a ty musíš bojovat jako ničitel. Dávají ti odolnost a ty musíš vydržel pracovat dlouhé hodiny v jejich prospěch. Musíš pro ně žít. A pokud je miluješ tak, jak bys měl, zemřeš pro ně. Žádný vazal nebude plýtvat odkazy na Runovládce, který žije jen sám pro sebe."

Taková byla slova královny Orden, která učila svého syna. Byla to silná žena a Gaborn díky ní pochopil, že pod otcovým necitlivým zevnějškem se skrývá muž pevných zásad. Byla pravda, že minulého roku král Orden kupoval odkazy od chudých. A přestože mnozí považovali tento způsob získávání odkazů za nemorální, král Orden na to nahlížel jinak. „Někteří lidé milují peníze víc než sami sebe," říkával. „Proč tedy nezměnil tuto slabost v sílu?"

Koneckonců, proč ne? Byl to dobrý argument od člověka, který chtěl pro své království jen to nejlepší. A navíc otec během minulých tří let od této praktiky upustil a přestal přijímal odkazy od chudých. „Mýlil jsem se," řekl Gabornovi. „Kupoval bych odkazy i nadále, kdybych jen měl dostatečnou

moudrost, abych dokázal posoudit motivy ostatních.“ Ale chudí, kteří chtěli své odkazy prodávat, k Iomu obvykle měli mnoho důvodů: dokonce i ti největší zbabělci v srdci chovali alespoň stopu lásky k rodině a příbuzným a mohli si tedy představovat, že prodáním odkazů vlastně provádějí čin sebeobětování. Byli však i zoufalí chudáci, kteří neviděli žádný jiný způsob, jak uniknout chudobě, než prodat sami sebe. „Kup si můj sluch,“ prosil jednou Gabornova otce jeden farmář před čtyřmi lety po velikých záplavách. „K čemu je mi nějaký sluch, když jediné, co slyším, je pláč hladových dětí?“

Svět byl stále plný zoufalých lidí, kteří se z toho či onoho důvodu byli ochotni vzdát života. Gabornův otec tehdy od farmáře sluch nekoupil. Místo toho jej zásobil jídlem až do zimy, dal mu stavební dříví a poslal dělníky, aby mu znovu postavili domov. Dal mu také sazenice rostlin, aby je mohl zasadit a připravit si sklizeň na příští jaro.

Naději. Dal tomu muži naději. Gaborna napadlo, coby si asi Ioma pomyslela o jeho otci, kdyby tento příběh znala. Možná, že by na něj shlížela laskavěji. Doufal, že princezna ještě žije, aby si tuto historku mohla poslechnout.

Gaborn vyhlédl mezi větvemi stromů. Pohlédl na město a na hradní zdi a ten pohled ho naplnil pochybnostmi.

V boji proti Raj Ahtenovi toho mohu udělat jen málo, usoudil. Možná by se dokázal někde ve městě ukrýt a čas od času přepadat nepřátelské vojáky. Ale jak dlouho by to mohl vydržet? Jak dlouho by trvalo, než ho chytí?

Dlouho ne.

Ale na druhou stranu, jak pomohu svým blízkým, jestli teď uprchnu? napadlo Gaborna. Měl by udělat víc. Měl by se pokusit zachránit Iomu a Binnesmana… a všechny ty ostatní.

Pravda, jeho otec potřebuje vědět, že hrad Sylvaresta padl a musí se dozvědět o způsobu jeho dobytí.

Gaborna přepadla touha po domově. Bez ohledu na to, jak moc obdivoval sílu heredonského lidu, mohutné kamenné budovy s vysokými stropy a nádherné zahrady na každém rohu, domov to nebyl.

Gaborn nebyl doma v paláci po většinu posledních osmi let, která strávil asi padesát mil od domova v Domě

Porozumění mezi učenci. Těšil se, že se po této cestě vrátí domů. A celé roky se těšil na to, až se znovu vyspí ve své velké, bavlnou vycpávané posteli, kterou jako dítě tolik miloval, a že se probudí s pocitem chladného ranního větru vanoucího z pšeničných polí skrze závěsy v oknech jeho pokoje.

Představoval si, že stráví zimu tím, že bude pojídat chutné jídlo, studovat se svým otcem bitevní taktiku a cvičit šerm s vojáky z královské gardy. Borenson mu slíbil, že ho seznámí s těmi nejlepšími hospodami v Mystarii. A byla tu také Ioma, jejíž ušlechtilost ho sváděla víc než cokoli jiného. Doufal, že si ji odvede domů.

Představoval si tolik radostí.

Gaborn se chtěl vrátit domů. Bylo to hloupé, takhle si přát, aby se nemusel o nic starat a aby ho všichni opečovávali, jako by byl dítě.

Gaborn si vzpomněl, jak jako dítě honil králíky v ořechovém sadu se svým starým rezavým psem. Vzpomínal si na dny, kdy ho otec bral na lov pstruhů k Rosnému potoku, kde se nízko nad vodu nakláněly smuteční vrby, kterým na nízko skloněné větve vždycky hedvábnými vlákny přivazovali píďalky, aby nalákali pstruhy. Teď měl pocit, že v těch dnech byl jeho život jedno nekonečné léto.

Ale pro Gaborna už nebylo návratu.

Zoufal si už při pouhém pomyšlení, jak malou má šanci dostat se dál od hradu Sylvaresta a zůstat přitom naživu.

Nemohl však nalézt žádný přesvědčivý důvod, aby toto místo opustil. Gabornův otec se o pádu dozví i tak. Sedláci si budou tento příběh vyprávět a budou ho rozšiřovat dál. Král Orden je na cestě sem. Možná tři dny daleko. Uslyší o zdejších událostech zítra.

Ne. Gaborn nemusí varovat svého otce a neměl opouštět hrad. Musí však dostat Rowanu do bezpečí, na nějaké teplé místo, kde se může uzdravit. Musí pomoci Iomě. A přijal ještě jeden, důležitější závazek.

Přísahal, že nikdy neublíží zemi. Mělo by být jednoduché tuto přísahu dodržet, pomyslel si, neboť zemi nikdy žádné zlo nepřál. Napadlo ho však, jaké další aspekty jeho závazek ještě

muže mít. Zrovna teď ohňotvůrci pálili Binnesmanovu zahradu. Zavazovala ho snad přísaha i k tomu, aby s nimi bojoval a zastavil je?

V hloubi svého srdce naslouchal a snažil se zjistit, jaká je vůle Země v této záležitosti.

Oheň na kopci náhle zjasněl nebo se možná jeho světlo jen znásobovalo tím, že se odráželo od mračen kouře na nebi. Nos mu dráždil nasládlý pach kouře. Za řekou uslyšel zavytí nečlověka. Po chvíli zaslechl i vrčení dalších. Říkalo se, že se nelidé bojí vody. Gaborn doufal, že se jí bojí dost na to, aby nepřeplavali řeku a našli jej.

V otázce zahrady neměl Gaborn žádný pocit. Žádné naléhání, aby oheň zastavil. Bylo jisté, že kdyby Binnesman chtěl pro zahradu bojovat, udělal by to.

Gaborn tiše vyklouzl z vody a došel k Rowaně, která se krčila mezi vrbami.

Objal ji rukou a přemýšlel, co dělat a kde se skrýt. Přál si, aby je Země ukryla, přál si najít nějakou hlubokou díru, do které by mohl vlézt. A pocítil… správnost svého přání, měl dojem, že Země by ho tímto způsobem ochránila.

„Rowano, znáš tady ve městě nějaké místo, kde se můžeme ukrýt? Nějaký sklep nebo šachtu?“

„Skrýt? Cožpak nebudeme plavat?“

„Voda je příliš mělká a příliš studená. Nedokázala bys v ní plavat.“ Gaborn si olízl rty. „Proto tu zůstanu a budu bojovat s Raj Ahtenem, jak nejlépe dovedu. Má tady vojáky a Zasvěcence. Nejlepší úder se mi podaří zasadit právě tady.“

Rowana se k němu přitiskla v touze se zahřát. Gaborn slyšel, jak jí cvakají zuby. Pak ucítil vzrušující měkkost jejích ňader, která se mu opírala o hruď a cítil její vlasy, které se mu rozprostíraly po tváři. Třásla se, možná víc zimou než strachem. Promočila se, když se plížili potokem a neměla Gabornovu životní sílu, která by jí pomáhala se zahřát.

„Chceš tu zůstat, protože se o mně bojíš,“ zadrkotala zuby. „Ale já tu nemohu zůstat. Raj Ahten určitě zkontroluje účty…“

Bylo běžné, že nový král nechal provést kontrolu účtů, aby zjistil, kdo království dluží peníze A pak tu jsou také Raj

Ahtenovi kouzelníci hledající potenciální Zasvěcence. Pokud Raj Ahtenovi muži zjistí, že Rowana byla Zasvěcencem mrtvé královny, budou ji možná mučit.

„Možná," řekl Gaborn. „O to se však můžeme starat později. Teď se ale musíme někam ukrýt. Takže mi řekni, jestli znáš nějaké takové místo – díru, místo, kde je nějaký silný pach."

„Co třeba sklepy, ve kterých se skladuje koření?" zašeptala Rowana. „Je to nad královskými stájemi."

„To je ono," odpověděl Gaborn, který okamžitě získal pocit, že to je správné místo. Právě tam ho Země chtěla zavést.

„V létě tam Binnesman ukládá bylinky na prodej a během konání trhu tam král ukládá veškeré vzácné koření, které nakoupil. Sklep teď bude plný a má mnoho kójí. Je na kopci nad stájemi."

Gaborn se zamyslel. Neměli by zacházet tak hluboko zpátky do města a vlastně se vracet po stejné cestě, kterou uprchli. „A co stráže? Koření je velmi cenné."

Rowana zavrtěla hlavou. „V pokoji nad sklepem spí jenom kuchařův pomocník. A o něm je známo, že ho nevzbudí ani ta nejhorší bouře."

Gaborn zvedl malý svazek magických tyčí a s jistým úsilím ho vecpal do široké kapsy svých šatů. Sklep mu připadal jako přesně to místo, které potřebuje. Nebude tam na očích a jeho pach zakryje vůně koření.

„Pojďme," řekl, ale nezamířil přímo zpátky na kopec. Místo toho vzal Rowanu do náručí, sešel dolů k vodě a začal se brodit proti proudu, čímž se snažil zmást stopu.

Kráčel podél břehu a prodíral se rákosím. O kousek dal se proud zrychloval. V těch místech totiž ústil zpátky do řeky náhon mlýnského kola. Na březích podél náhonu byly vybudovány vysoké hráze, takže když se tam Gaborn dostal, mohl kráčet v mělké vodě a být přitom dobře ukrytý. Nakonec došel až pod hřmící vodní kolo, které vrzalo a skřípalo. Po pravici měl kamennou zeď se stavidlem, která oddělovala mlýnský náhon od hlavního proudu řeky. Po levici stál mlýn a vedla hodně příkrá cesta k hradu.

Gaborn se zastavil. Nemohl jít dál dopředu. Musel se vyšplhat po březích náhonu a pak se znovu vydat po cestě mezi stromy zpátky k hradbám.

Otočil se a začal šplhat nahoru na břeh. Tráva tu byla hnědá a uvadlá.

Před sebou spatřil ferina, malou postavičku s krysí tváří, která v ruce držela naostřený klacek a hlídala díru v základech mlýna. Ferin stál zády ke Gabornovi.

Gaborn se díval a za chvilku uviděl druhého ferina, který se vyškrábal ven z díry a přes rameno nesl malý svázaný uzlíček. Malá stvoření ukradla z mlýna trochu mouky a bylo velice pravděpodobné, že mlynář si toho ani nevšimne. Přesto to však byla pro feriny nebezpečná záležitost. Mnozí byli zabiti pro mnohem menší prohřešky.

Než aby se postavil a malá stvoření vyděsil, prozkoumal Gaborn pozorně celý tok, aby zahlédl známky pronásledování a oči měl přitom těsně nad úrovni trávy.

Dokázal rozeznat šest stínů pohybujících se u vody pod stromy. Muži s meči a luky. Jeden měl na sobě zbroj zpevněnou železnými pásky. Takže Raj Ahtenovi zvědové znovu našli jeho stopu.

Gaborn ležel přitisknutý na srázu u mlýnského náhonu krytý vysokou travou. Pozoroval vojáky po dvě dlouhé minuty. Objevili svého mrtvého kamaráda a sledovali pach Gaborna a Rowany až ke břehu řeky.

Několik mužů se dívalo dolů po proudu. Pochopitelně předpokládali, že se vydá právě tam, že se pokusí proplavat kolem obrů a pokusí se dostat do relativního bezpečí Dunnwoodu. I Gabornovi to připadalo jako jediná rozumná věc, kterou by měl udělat. Zvědové, kteří věděli, že uprchl z hradu, rozhodně nepředpokládali, že se pokusí proplížil zpátky dovnitř.

Kdyby jej pronásledovali do Dunnwoodu, našli by tam jeho pachovou stopu, neboť Gaborn projížděl lesem i ráno.

Ale chlapík v železem pobité zbroji zíral směrem k mlýnu. Gaborn byl od nich po větru. Nemyslel si, že by ho mohli ucítit. Ten chlapík byl možná jen podezřívavý.

Nebo mohl spatřit ferina nad Gabornem, všiml si nějakého pohybu. Ferin měl tmavohnědou barvu a stál před šedým kamenem. Gaborn chtěl, aby se stvoření pohnulo, aby zvěd dokázal jasně rozeznat, že jde o ferina.

Během let studia v Domě Porozumění se Gaborn nezatěžoval učením cizích řečí v Komnatě Jazyků. Kromě své rodné rofehavanštiny se dokázal ještě lámaně domluvil indhopalsky. Měl v úmyslu věnovat se studiu jazyků až později a jen v případě, že získá několik dalších odkazů rozumu.

Ale za chladných nocí během zimy často trávil dlouhé chvíle v hospodě se svými nevhodnými přáteli. Jeden z nich, drobný zlodějíček a kapsář, měl vycvičený párek ferinů, kteří uměli přinášet mince. Kapsář si za ně pak kupoval jídlo. Ferinové dokázali přinést mince odkudkoliv – ztracené mince ležící na ulici nebo na podlahách obchodů, a dokázali také krást penízky, které byly položené na očích zemřelých v hrobkách.

Tento přítel dokázal říci několik slov ve ferinní řeči, což byl velmi hrubý jazyk složený převážně z pískáni a vrčení. Gaborn měl dostatek odkazů Hlasu, aby jej dokázal napodobit.

Takže zahvízdal. „Jídlo. Jídlo. Dám.“

Ferin nad ním se vyděšeně otočil. „Co? Co?“ zavrčel ferinní řečí. „Slyším tě.“ Slova *slyším tě* se často používala jako žádost, aby mluvčí zopakoval, co říkal. Ferinové měli ve zvyku rozpoznávat ostatní příslušníky svého druhu hvízdavým voláním. Možná, že se tu kolem skrývali i další ferinové a strážný chtěl, aby Gabornovu nabídku slyšeli i oni.

„Jídlo. Dám,“ zahvízdal Gaborn přátelským tónem. To byla celá desetina ferinního slovníku, který Gaborn ovládal.

Z lesa nad mlýnem zahvízdalo v odpověď tucet dalších hlasů. „Slyším tě. Slyším tě,“ následováno frázemi, kterým Gaborn nerozuměl. Možná, že tihle ferinové mluvili odlišným dialektem, neboť mnoho jejich výkřiků a vrčení mu znělo povědomě. Měl pocit, že několikrát zaslechl slovo „Pojďme!“

Pak náhle po dláždění mlýna zadusaly nožky půl tuctu ferinů, kteří vyběhli zpoza stromů. Zbytek se dále musel skrývat v lese.

Svými malými čenichy nasávali Gabornův pach a podezřívavě si ho prohlíželi a vrčeli. „Co? Jídlo?“

Gaborn pohlédl na řeku zvědavý na reakci zvědů. Muž ve zbroji teď určitě dokázal rozeznat postavičky ferinů poskakující kolem základny mlýna. Rozum mu jistě napovídal, že kdyby byl Gaborn poblíž, ferinové by se jistě rozutekli.

Po chvílí váhání mávnul zvěd ve zbroji širokým mečem na druhou stranu a začal na své muže pokřikovat rozkazy. Díky dunění mlýnského kola však Gaborn nezaslechl, co říká. Po chvíli se však všech šest lovců rozeběhlo zpátky do kopce mezi stromy a zamířili na jih. Budou prohledávat les dole po proudu.

Když si byl Gaborn jistý, že jsou pryč, a že žádné oči neslídí v jejich směru, vynesl Rowanu na kopec.

DVANÁCT: OBĚTI

Chemoise Solette cítila strach. Pohled na její nejlepší přítelkyni Iomu, jak ztrácí svou krásu, Chemoise vyděsil až do hloubi duše.

Když Raj Ahten skončil s princeznou, otočil se a zahleděl se do Chemoisiných očí. Pohledem jako by dokázal prohlédnout všechna zákoutí její mysli.

„Jsi překrásné mladé stvoření," zašeptal Raj Ahten. „Služ mi."

Chemoise nedokázala zakrýt odpor, který při těch slovech pocítila. Ioma stále ležela na podlaze a byla stěží při vědomí. Chemoisin otec ležel ve voze ve věži Zasvěcenců.

Neodpověděla. Raj Ahten se slabě usmál.

Pán Vlků si nemohl vzít odkaz od ženy, která ho tak silně nenávidí a jeho Hlas Chemoise nedokáže svést. Mohl by si však vzít jiné věci. Jeho pohled přejel po celém jejím těle, jako by před ním Chemoise stála nahá. „Tuhle prozatím odveďte do věže Zasvěcenců. Nechme ji, ať se postará o krále a princeznu."

Chemoise projel záchvěv hrůzy, ale přesto se odvážila doufat, že když bude ve věži, Raj Ahten na ni zapomene.

Strážný popadl Iomu za loket a odtáhl ji po úzkých schodech ven z velké síně na ulici, vedoucí k věži Zasvěcenců. Na konci ji prostrčil mřížovou bránou. Tam prohodil pár slov v indhopalštině s gardistou, který měl hlídku. Ten se usmál vědoucím úsměvem.

Chemoise odběhla zpátky ke svému otci, kterého odvezli do síně Zasvěcenců, kde ležel na čisté posteli.

Pohled na něj byl bolestivý, neboť rána byla hluboká a hnisala mnoho let.

Chemoisin otec Eremon Vottania Solette byl Spravedlivý rytíř, který přísahal, že svrhne Pána Vlků Raj Ahtena. Byla to přísaha, kterou se zavázal před sedmi lety v den, kdy opustil Sylvarestovy služby a vyrazil přes pole pokrytá jarní zelení do vzdáleného království Avenu.

Byla to přísaha, která ho stála všechno. Chemoise si pamatovala, jak seděl v sedle, vysoký a hrdý. Byl to velký válečník a devítiletému děvčátku tehdy připadal neporazitelný.

Teď mu šaty páchly po shnilé slámě a starém potu. Svaly měl stažené v křeči a brada mu padala na hruď. Chemoise si přinesla hadr, namočila ho do vody a začala otce otírat. Když mu otřela kotník, vykřikl otec bolestí. Podívala se blíž a zjistila, že má obě nohy děsně zjizvené. Kůži kolem kotníků měl zarudlou.

Raj Ahten věznil jejího otce šest let v řetězech. Takové zacházení se Zasvěcenci bylo neslýchané. Po letech takového zacházení Chemoise udivovalo už to, že její otec dokázal zůstat naživu. Tady na severu byli Zasvěcenci hýčkáni, ctěni a jednalo se s nimi laskavě. Říkalo se, že Raj Ahten si jako Zasvěcence bere i otroky.

Chemoise čekala, až kuchař přinese vývar, držela ruku svého otce a líbala ji. Díval se na ni zubožením pohledem, neschopný ani mrknout.

Z Královské věže Chemoise zaslechla výkřik, který zřejmě vydal někdo, kdo se vzdával odkazu. Aby se mohla soustředit na něco jiného, začala šeptat: „Ach otče, jsem tak ráda, že jsi tady. Čekala jsem na tebe tak dlouho."

V očích se mu objevil smutný úsměv a on ztěžka vydechl.

Chemoise nevěděla, jak mu má sdělit, že čeká dítě. Chtěla, aby byl šťastný, aby věřil, že v jejím životě je vše v pořádku. Nechtěla, aby se dozvěděl, jak zneuctila princeznu. Doufala, že její otec se nikdy nedozví pravdu, a že mu drobná lež dokáže zajistit alespoň trochu míru.

„Otče, jsem teď vdaná," zašeptala. „Za seržanta Dreyse z palácové gardy. Když jsi odjížděl, byl to ještě chlapec. Pamatuješ si na něj?"

Otec nepatrně pohnul hlavou ze strany na stranu v náznaku zavrtění. „Je to dobrý muž, velmi laskavý. Král mu věnoval pozemky poblíž města.“ Chemoise napadlo, jestli nezašla příliš daleko. Seržanti jen málokdy dostávali jako odměnu za své služby zemi. „Žijeme tam s jeho matkou a sestrami. Budeme mít dítě, on a já. Už je na cestě.“

Nemohla mu říci pravdu, povědět otci, že Dreys zemřel rukou Raj Ahtenova vraha, povědět mu, jak odešla volat jeho ducha na místo, kde se s ním mnohokrát milovala, přiznat mu, že zneuctila princeznu a svou rodinu. Neodvažovala se mu říci, jak k ní toho večera přišel Dreysův duch, chladny stín, který v ní nyní přebýval.

Přesto však té noci, když ucítila první třepotavé pohyby dítěte, které nosila, jí to připadalo jako zázrak.

Chemoise vzala otce za ruku, která byla neustále sevřená v pěst, pohladila mu prsty a rozevřela je. Otec ji na oplátku stiskl na znamení lásky a poděkování, ale stiskl ji příliš silně. Díky tomu, že otec měl několik odkazů síly, měla Chemoise pocit, že má ruku jako ve svěráku.

Nejprve se snažila si toho nevšímat. Stisk však stále sílil. „Otče, tiskneš mi ruku příliš silně,“ zašeptala.

Otec se pokusil ruku uvolnit, ale nepodařilo se mu to. Ti, kteří se vzdali odkazu ladnosti, nedokázali uvolnit napjaté svaly, které byly neustále sevřené v křeči. Stiskl jí ruku ještě bolestivěji, takže se Chemoise kousla do rtu. „Prosím…“ řekla a napadlo ji, jestli otec nějak nezjistil, že mu lhala a nechce ji potrestat.

Eremon Solette se omluvně pousmál a ze všech sil bojoval, aby se mu podařilo uvolnit sevření. Celou minutu se mu dařilo jen to, že Chemoise svíral stále pevněji; pak Chemoise ucítila, jak jeho sevření povoluje.

Kuchař stále ještě neroznesl vývar všem těm, kteří se vzdali odkazu metabolismu. Chemoisin otce nebyl schopen pozřít nic jiného než tekutou stravu. Svaly na čelistech nebyly schopny správně pracovat.

„Otče,“ rozplakala se Chemoise. „Čekala jsem tak dlouho. Tak dlouho jsem chtěla… Kéž bys mohl mluvit, abys mi mohl říct, co se stalo.“

* * *

Eremon Vottania Solette byl zajal v Avenu v Raj Ahtenově zimním paláci u moře. Proplížil se do bílé věže, kde bylo plno vzdušných závěsů vlajících ve větru a zjistil, že se nachází v pokoji plném vůně jasmínu, kde na poduškách spalo mnoho tmavovlasých žen, které byly nahé až na tenké průsvitné závoje, zakrývající jejich těla. Dostal se do Raj Ahtenova harému.

Na stole ze santalového dřeva ležela měděná vodní dýmka. Měla osm náústků, které z ní vyčuhovaly jako chapadla chobotnice. Srolované kuličky zelenočerného opia, kterými byla dýmka nacpána, byly spálené na popel. Rozhodl se na chvíli se tu zastavit a obdivovat krásky u svých nohou.

U každé postele byl zlatý koš na oheň, ve kterém zářily uhlíky, takže v místnosti bylo příjemné teplo. Sladká vůně žen připomínala vůni ráje, kdyby nebylo hořkého zápachu opia.

Ve vedlejší místnosti zaslechl vysoký ženský smích, zvuk milostných hrátek. Náhle ho popadla divoká naděje, že se mu podaří Raj Ahtena chytit, zatímco Runovládce bude ležet nahý v posteli a bude věnovat pozornost ženě, která s ním sdílí lože.

Ale zatímco stál zády ke zdi, oděný v černém a tiše vytahoval z pochvy dlouhou dýku, probudila se jedna z žen a spatřila ho, jak stojí za průsvitnými závěsy.

Eremon se ji pokusil umlčet, vrhl se k ní, aby jí do hrdla vrazil nůž, ale nestihl to dřív, než vykřikla.

V přístěnku spal obrovitý eunuch, který se vzbudil a zmlátil Eremona holí do bezvědomí.

Eunuchovo jméno bylo Salim al Daub. Byl to obtloustlý mohutný muž s ženským hlasem, u eunuchů obvyklým, a s měkkýma hnědýma očima holuba.

Jako odměnu za zajetí vraha Raj Ahten Salimovi věnoval veliký dar. Nabídl mu odkaz ladnosti od samotného Eremona.

Eremon si myslel, že by raději zemřel, než aby dal odkaz Raj Ahtenovu strážnému, v srdci však choval dvě tajné naděje. První jeho velikou nadějí bylo, že se jednoho dne vrátí do Heredonu a znovu spatří svou dceru.

Díval se na ni, viděl, že z ní vyrostla žena krásná, jako byla její matka, a do očí mu vstoupily slzy, protože jeho velký sen se splnil.

* * *

Chemoise se dívala na otce, v jehož očích se leskly slzy. Lapal po dechu, bojoval o to, aby zůstal naživu, neschopen se uvolnit, průdušky sevřené v křečích. Divila se, jak to mohl vydržel po šest dlouhých let.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se. „Mohu pro tebe něco udělat?“ Dlouhou chvíli bojoval, aby dokázal vyslovit dvě slova: „Zabij… nás.“

Kniha 3:

21. den Měsíce sklizně,
Den klamu

TŘINÁCT: PRAGMATICKÝ KRÁL ORDEN

Třicet mil jižně od hradu Sylvaresta byla vysoká skála zvaná Hollickův vrch. Tyčila se čtyři sta stop vysoko nad Dunnwoodem a člověk se z ní mohl rozhlížet do dálky.

Kdysi dávno v minulosti tu stála pevnost, ze které dnes již zbývala ruina ze zbytku navršených kamenů. Většinu rozebrali sedláci, kteří kameny použili pro stavbu svých domů.

Král Mendellas Draken Orden seděl na nepohodlném rozbitém, lišejníkem porostlém pilíři a díval se přes zvlněné kopce a vrcholky stromů, jejichž koruny se nakláněly v nočním větru. Na sobě měl plášť ze zeleného sametu, se kterým si pohrával mírný větřík. Ruce mu zahříval šálek přeslazeného čaje. Ve vzduchu nad ním se vznášela dvojice graaků hnízdivých, s rozepjatými kožnatými křídly, kteří v temnotě volali tichými hlasy a jejich obrovité netopýry připomínající stíny zakrývaly hvězdy.

Král Orden si jich nevšímal, protože jeho pozornost byla soustředěna na něco jiného. Na vzdáleném kopci hořel oheň. Hrad Sylvaresta v plamenech?

Král Orden zjistil, že už samotné to pomyšlení ho nesmírně zraňuje. Byla to víc než jen bolest srdce, byla to bolest mysli a duše. Během let se naučil tuto říši a jejího krále vřele milovat. Možná tuto zemi miloval až příliš. Teď jel vstříc nebezpečí.

Podle Ordenových zvědů dorazil k hradu uprostřed odpoledne Raj Ahten. Možná, že Vlčí Pán dobyl hrad rychlým útokem a zapálil jej.

Z pohledu na zářící nebe se Orden obával toho nejhoršího.

V lesích pod kopcem tábořilo dva tisíce vojáků. Jeho muži byli po celodenní rychlé jízdě vyčerpáni. Ke králi dorazil Borenson, který opustil Gaborna. Měl za sebou krušnou jízdu – Borenson za sebou na cestě zanechal čtyři mrtvé vrahy.

Při myšlence na to, že jeho syn je tam, v hořícím hradu, se králi rozbušilo srdce. Toužil tam poslat zvěda, aby zjistil, jak na tom Gaborn je, a jak si vede. Chtěl zaútočit na hrad a svého syna zachránit. Byl plný podobných neužitečných myšlenek. Kdyby na skalnatém vrchu bylo dostatek místa, vstal by a začal by přecházet sem a tam.

Ne, nemůže dělat nic kromě toho, že se na svého syna může hněvat. Takový odvážný chlapce s takovou silnou vůlí. A přesto tak beznadějné hloupý. Cožpak ten chlapec doopravdy věří, že Raj Ahten chce jen dobyt Sylvaresrův hrad? Pán Vlků určitě ví, že Orden každoročně cestuje na hrad Sylvaresta kvůli lovu. A klíčem ke zničení severu je zničení domu Ordenů.

Ne, celá tato záležitost byla jedna velká past. Podle jižních zvyklostí to připomínalo lov na lva. V křovinách byli naháněči a za nimi čekali připraveni kopiníci. Raj Ahten dělá chytře velký hluk a dobytí hradu Sylvaresta použije na odvedení pozornosti. Orden už vyslal zvědy na jih a na východ a doufal, že objeví kopiníky, kteří mu brání v cestě domů. Každá cesta bude jisté dobře hlídaná. Jestli Raj Ahten sehraje svou roli dobře, podaří se mu zničit dům Ordenů a navíc mu do klína spadne Heredon. Král Orden předpokládal, že jeho zvědové se vrátí nejdříve za den.

Od Gaborna bylo ztřeštěné, že vyrazil za Sylvarestou. Ztřeštěné a nesmírně odvážné.

Ale Sylvaresta byl dlouho přítelem krále Ordena. Král věděl, že kdyby byl na místě svého syna a doslechl se, že Jas Laren Sylvaresta je v nouzi, okamžitě by vyrazil na cestu, aby mohl stál po boku svého starého přítele.

Teď však Ordenovi nezbývalo než dívat se na hořící město v dáli a čekat na zprávy od zvědů, kteří jeli napřed. Bylo jich šest na silných koních. Neměl by čekat dlouho. Přestože jeho vojáci i koně potřebovali odpočinek. Mendellas tuto noc nebude spát a možná, že ho spánek nenavštíví ještě po mnoho

dalších nocí. Díky čtyřiceti odkazům životní síly spánek ani nepotřeboval a nespal, pokud po tom zrovna netoužil.

Dnes v noci určitě nebude spát ani Raj Ahten.

Na skále byl přítomen také Ordenův Den i Den jeho syna. Král Orden na něj pohlédl a zamyslel se. Proč Gabornův Den nezůstal s ním? Jestli Gaborn vyrazil na hrad Sylvaresta, měl by ho jeho Den následovat. Nebo možná dohled nad Gabornem převzal jiný historik. Nebo snad na Gabornových činech nezáleží. Byl snad jeho syn zajat či zabit?

Uplynula hodina, zatímco přemýšlel a nechával svou mysl bezcílně bloudit a snít. Zvažoval obranu své říše. Král Orden občas měl… vnuknutí… o nebezpečí, cítil přítomnost reaverů na jižní hranici. Když byl ještě dítě, jeho otec mu řekl, že tato vnuknutí jsou dědictvím králů dědičným právem. Zahleděl se do hlubin svého srdce, ale nic necítil.

Zamyslel se nad pevnostmi na hranicích. Jsou dobře střežené?

Brzy ke králi Ordenovi dorazil zvěd s čerstvými zprávami. Hrad Sylvaresta padl – byl dobyt při slunce západu, bez boje.

Bylo to horší, než se Orden obával. Král Orden sáhl po pouzdru na zprávy, z lakovaného dubového dřeva, které měl zastrčené za opaskem. Byla v něm zpráva pro krále Sylvarestu, opatřená pečetí vévody z Longmotu.

Zvědové krále Ordena na Longmotova posla narazili za úsvitu, pokud se ovšem dá říct, že „narazili“ je to správné slovo. Ve skutečnosti zvědové nalezli jeho mrtvé tělo, ukryté v křoví vedle cesty, zabité šípem vraha. Tělo už začalo zapáchat, a jen díky tomu si ho Ordenovi zvědové všimli a nalezli také pouzdro se zprávou.

Země byla plná vrahů, kteří ve dvojicích hlídkovali na cestách.

Za normálních okolností by Orden respektoval soukromou korespondenci a doručil by tuto zprávu Sylvarestovi osobně. Ale Sylvaresta padl a Orden se obával, že Longmot mu poslal další špatné zprávy. Možná, že i město Longmot je v obležení. Hned po hradu Sylvaresta to byla největší pevnost v celém Heredonu. Přestože v království bylo ještě devatenáct dalších

pevností, střežily většinou jen menší města a vesnice. Pět pevností byla vlastně jen malá hradiště.

A tak král Orden rozlomil pečeť na pouzdru, vytáhl sbalený svitek z kvalitního žlutého pergamenu, rozvinul jej a ve světle hvězd začal číst. Podle písma dopis napsala ženská ruka, ale zjevně psala rychle, protože některá slova byla přeškrtaná:

Jeho Veličenstvu, jedinému právoplatnému králi, Jas Larenovi Sylvarestovi: Jeho ponížená poddaná, vévodkyně Emmadine Ot Laren, posílá vřelé pozdravy a přání (toho nejlep) všeho dobrého.

Drahý strýčku: Byl jsi zrazen. (Můj manž) Ten, kterého již neberu na vědomí, můj manžel, tě prodal a dovolil Raj Ahtenovým silám, aby prošly Dunnwoodem. Můj manžel zjevně doufal, že bude místo tebe vládnout jako regent, až Heredon padne.

Ale před dvěma dny tu byl samotný Raj Ahten s mocnou armádou. Můj manžel rozkázal, aby mu spustili padací most a vojákům vydal rozkaz, že se nesmí bránit.

Raj Ahten přišel v noci a přijal odkazy od mnohých. Mému manželovi se za zradu odměnil vlastní zradou a pověsil ho za střeva na železné mříže v oknech jeho vlastní ložnice.

Raj Ahten moc dobře ví, že nemůže věřit zrádci.

Co se mě týká, zacházel se mnou zle a využil mě tak hrubě, jak jen někteří manželé využívají své ženy. Pak mne přinutil, abych mu dala odkaz krásy a nechal tu regenta, několik učenců a malou armádu, která má město (spravovat) plenit v jeho nepřítomnosti.

Po dva dny se jeho regent snažil vysál tuto zemi do sucha a bral si odkazy od stovek lidí. Jen málo se stará o ty, kteří poskytují odkazy a je mu jedno, jestli zůstanou naživu nebo zemřou. Na nádvoří jsou nevršené hromady Zasvěcenců a nikdo se o ně nestará. Mne samotnou využil jako prostředníka k získání krásy od stovek žen, zatímco moji synové Wren a Dru, přestože jsou to ještě děti, nyní slouží jako prostředníci pro předávání životní síly a osobního kouzla Raj Ahtenovi.

Asi před hodinou se naši služebníci a několik vojáků odhodlali ke vzpouře a vrhli se na naše mučitele. Byla to krvavá bitva.

Ale nebylo to úplně zbytečné. Našim nepřátelům jsme uzmuli čtyřicet tisíc magických želez!

Tady se král Orden zarazil, neboť se mu náhle začalo ztěžka dýchat. Vstal a začal přecházel sem a tam. Cítil úžas.

Čtyřicet tisíc magických tyčí! To bylo neslýchané! Ve všech severních královstvích se tolik odkazů nedalo ani nepřijalo za dvacet let. Orden mrkl na dvojici Dnů sedících na skále. Tihle muži věděli o počtech magických želez. U Mocností, Orden by si přál znát setinu toho, co musí znát Dnové.

Raj Ahten byl hlupák, když tak veliké bohatství nechal na jediném místě. Někdo by mu ta železa mohl ukrást.

U mocností, já je ukradnu! pomyslel si Orden.

Pokud to není past! Cožpak Raj Ahten doopravdy věří, že dokáže udržet Longmot?

Orden se zahloubal. Kdyby člověk vstoupil do cizího hradu, přijal hlavní odkazy od celé královské rodiny a všech nejlepších vojáků, mohl by potřít své nepřátele během jediné noci, ukrást jim sílu a nechat je poražené lapat po dechu.

Vévodkyně psala, že vzpouru provedli služebníci – několik vojáků. Takže její vojáci byli mrtví – nebo zbavení odkazů. Možná, že to není past.

Raj Ahten věří, že jeho muži jeho poklad v Longmotu ubrání – v dobrém hradě se silnou obranou. Jaké lepší místo by si mohl zvolit na uschování svého pokladu? A odtamtud může magické tyče převážet na hrad Sylvaresta a vysávat své nepřátele. Možná, že už tam dokonce nějaké má.

Král Orden pokračoval ve čtení:

Věřím, že tato železa ti během nadcházející války budou k užitku. Mimochodem nepřátelská armáda se blíží z jihu. Podle Raj Ahtenova prohlášení tu bude během čtyř dnů.

Poslala jsem posly ke Grovermanovi a Dreisovi se žádostí o pomoc. Věřím, že s jejich pomocí dokážeme vydržet obléhání.

Vlčí Pán mi tu nenechal žádnou palácovou gardu, žádné vojáky. Ti, kteří mi dali odkazy, je teď skrze mé syny poskytují Raj Ahtenovi.

Raj Ahten je na cestě k tvému hradu. Myslím, že nedorazí dříve než noc před Hostenfestem.

Je nebezpečný. Má mnoho odkazů krásy a září jako slunce. Po desetiletí byl Longmot plný marnivých žen, které se snažily být krásnější než jejich sousedky. Jejich krása je nyní skrze mne předávána Raj Ahtenovi.

Nebudu podporoval tvého nepřítele.

Během dvou dnů zemřou mou rukou všichni ti, kteří v Longmotu poskytli odkazy. Rmoutí mne, že musím zabít vlastní syny, ale jen takovým způsobem dokážu vzkřísit dostatek vojáků k obrané města.

Magická železa jsem pečlivě ukryla. Jsou zasypána pod tuřínovým polem u Bredsforského statku.

Myslím, že už se znovu neuvidíme, alespoň ne v tomto životě. Velení Longmotu dočasně svěřuji do rukou kapitána Cedrika Bouře z palácové gardy.

Můj manžel stále visí z okna a jeho vnitřnosti slouží jako oprátka na jeho krku. Nemám v úmyslu toho darebáka sundávat. Kdybych předem věděla o jeho zrádné povaze, nejednala bych s ním tak přátelsky.

Teď si jdu najít nějaký ostrý nůž, abych mohla vykonat, co je potřeba. Pokud selžu, víš, co máš dělat.

Tvá oddaná neteř,
vévodkyně Emmadine Ot Laren

Mendellas Orden s bušícím srdcem dočetl dopis a odložil jej stranou. „Víš, co máš dělat.“ Pradávné heslo těch, kteří byli přinuceni sloužit jako prostředníci, znělo: Zabij mne, pokud se nedokážu zabít sám.

Král Orden se s vévodkyní střetl několikrát. Vždycky mu připadala jako nevýrazná malá dáma, příliš nerozhodná, než aby byla schopná vykonat velké činy.

Zabít sebe i své děti dokázala jen silná žena. Král Orden věděl, že občas nadcházely chvíle, kdy člověk nemohl jednat jinak. Takže Raj Ahten využil královskou rodinu jako prostředníky, vysál z nepřátelských vojáků hlavní odkazy, takže vojáci už nejsou schopni bojovat – pokud členy královské rodiny někdo nepobije.

Vévodkyně musí splnit svou povinnost a zabít své vlastní děti, aby zachránila království. To byl hrozný obchod. Král Orden jen doufal, že jeho vlastní syn nepadne Raj Ahtenovi do spárů. Orden věděl, že bylo-li by to nutné, našel by v sobě sílu zabít svého syna.

Ale děsil se takového činu.

Otočil dopis a přečetl si datum. *19. den Měsíce sklizně.* Dopis byl napsán téměř před dvěma dny a sto mil daleko odsud.

Vévodkyně předpokládala, že Raj Ahten dosáhne hradu Sylvaresta až zítra. Takže se plánovala zabít za úsvitu, než dorazí nepřátelská armáda.

Škoda, že se nezabila dnes ráno. Její oběť by mohla lordu Sylvarestovi prospět.

Orden rychle naškrábal dopisy vévodovi z Grovermanu a earlovi z Dreisu – lordům, jejichž hrady byly Longmotu nejblíže – a požádal je, aby do Longmotu vyslali pomoc a požádali o to samé i nejbližší sousedy. Přestože vévodkyně také napsala dopisy s žádostí o pomoc, Orden se obával, že její posly potkal stejný osud jako muže, kterého nalezli na cestě. Aby měl jistotu, že Dreis a Groverman skutečně dorazí, napsal do obou dopisu, že Raj Ahten nechal v Longmotu hromadu pokladů.

„Borensone!“ zavolal král Orden, když skončil. Kapitán seděl na skále nad ním, jen pár stop pod spletenými větvemi hnízda graaků.

„Ano, mylorde?“ zeptal se a seskočil vedle Mendellase.

„Mám pro tebe práci, nebezpečnou práci.“

„Skvěle!“ opáčil Borenson a hlas měl plný radosti. Sehnul se vedle krále. Byl o celou hlavu vyšší než král a zpod přilbice mu na ramena spadaly rusé vlasy. Poddaní by neměli být tak velcí. Vyčkávavě pohlédl na svého krále.

„Hned teď vyrážím k hradu Longmot s pěti sty muži. Dalších tisíc mne bude následovat za úsvitu. Chci, abys převzal velení nad zbylými pěti stovkami vojáků. Zvědové říkají, že v lesích u hradu Sylvaresta se pohybuje pár tisíc nelidí. Pojedete-li rychle, můžete se s nimi setkat za úsvitu a naši muži se mohou pocvičit v lukostřelbě.

Nevyjíždějte z lesů. Vlčí Pán se neodváží vyslat z hradu posily, nebude-li vědět, kolik vás je. Pokud přesto zaútočí, ustupte a zamiřte k Longmotu. V poledne však se svými muži ustup k Longmotu v každém případě.

Vypadá to, že vévodkyně z Longmotu nese větší břímě, než muže unést. Raj Ahten obsadil její hrad a ukradl odkazy stovkám jejích lidí. Plánuje za úsvitu zabít sebe i všechny ostatní, kteří se zasvětili Raj Ahtenovi. A vypadá to, že získala veliký poklad. Takže tam musím vyrazit a od toho břemene jí ulevit. Ty a tví muži mi budou chránit záda před Vlčím Pánem.“

Král Orden zvažoval svůj další tah. Okolní lesy dobře znal, neboť v Dunnwoodu během posledních dvaceti let často lovil. Teď mohl tuto znalost využít ve svůj prospěch.

„Zničím most u Hayworthu, aby jej nepřítel nemohl překročit. Takže tví muži pojedou ke Kančímu brodu – k tomu úzkému kaňonu pod ním. Tam se ukryjí. Až budou procházet Raj Ahtenovi vojáci, tví muži je přepadnou – ať na ně seshora shazují kameny, střílejí po nich šípy, zapálí východní konec kaňonu. Ať se však nepouštějí do boje muže proti muži, pokud to nebude nezbytně nutné. Pak tví vojáci nejvyšší rychlostí vyrazí k Longmotu. Rozumíš? Tvým jediným cílem je zdržet Vlčího Pána, způsobit mu ztráty, nahlodat jeho obranu, abyste ho zpomalili, ale musíte se mu držet z dosahu.“

Borensonův úsměv se ještě rozšířil a Gabornův osobní strážce se teď šklebil jako opice. Byla to prakticky sebevražedná mise. Ordena napadlo, zda mu ta představa

působí radost. Touží snad Borenson po smrti, nebo ho jen vzrušují nebezpečné výzvy?

„Naneštěstí ty se svými vojáky nebudeš.“

„Nebudu?“ Borensonův úsměv pohasl.

„Pro tebe mám přichystáno něco mnohem nebezpečnějšího. Zítra v poledne, zatímco tví vojáci budou ustupovat ke Kančímu brodu a připravovat se na přepad, chci, abys ty osobně – a jen ty sám – jel do hradu Sylvaresta a doručil Raj Ahtenovi poselství.“

Borenson se začal znovu šklebit, ale tentokrát to nebyl ten bláznivý bezstarostný úsměv, který měl na tváři předtím. Teď se mu na tváři usídlilo odhodlání. Na čele se mu objevily krůpěje potu.

„Musíš udělat všechno proto, abys Raj Ahtena co nejvíc urazil. Pověz mu, že jsem dobyl Longmot. Chvástej se tím. Na důkaz toho, že jsem to skutečně udělal, mu pověz, že jsem za úsvitu pobil jeho Zasvěcence –“

Borenson ztěžka polkl.

„Musíš ho přinutit věřit, že jsem získal čtyřicet tisíc jeho magických želez a řekni mu, že se je chystám využít. Řekni mu, že mu prodám… část z nich zpátky. Pět tisíc. Řekni mu, že zná cenu.“

„Jakou cenu?“ zeptal se Borenson.

„Žádnou nevyslovuj,“ odvětil Orden. „Jestli má mého syna, nabídne mi mého syna. Jestli mého syna nemá, bude si myslet, že mluvíš o králi Sylvarestovi a jeho rodině a nabídne mi krále.

Bez ohledu na to, koho mi nabídne, předtím než odejdeš, podívej se na stav rukojmí. Zjisti, jestli Raj Ahten přinutil Gaborna – nebo krále Sylvarestu – darovat odkaz. Předpokládám, že využije královskou rodinu jako prostředníky pro hlavní odkazy. Za patnáct hodin dokáže snadno přijmout stovky takových odkazů. Jestli je to tak, pak víš, co máš dělat.“

„Promiň?“ zeptal se Borenson.

„Slyšel jsi dobře. Víš, co máš dělat.“

Borenson se zasmál, vlastně se spíš rozkašlal, ale úsměv z jeho tváře zmizel a v očích se mu už radostně neblýskalo. Tvář

mu ztvrdla a v jeho hlase zazněl tón nevíry. „Ty chceš, abych zabil krále Sylvarestu nebo tvého syna?“

Nad hlavami jim zakřičel veliký graak a střemhlav se snesl nad koruny stromů. Když byl král Orden malé dítě, byl dost malý na to, aby na těchto obrovitých ptakoještěrech mohl létat. Když mu bylo šest let a vážil padesát liber, dovolil mu jeho otec, aby se na hřbetě ochočeného graaka vydal spolu s dalšími nebeskými jezdci na dlouhou cestu přes hory do dalekého království Dzerlas v Inkaře. Jen chlapci s odkazy síly, rozumu, životní síly a obratnosti dokázali vydržet tak dlouhou cestu.

Ale když se pak stal nebeským jezdcem syn krále Ordena Gaborn, Mendellas mu nikdy nedovolil, aby se vydal na dlouhou cestu. Ze všech sil se totiž snažil svého syna chránit. Příliš toho chlapce miloval. Doufal, že dítě bude mít čas vyrůst, a že si užije dospívání – což byla věc mezi Runovládci velmi vzácná, protože ti byli často okolnostmi přinuceni přijmout odkazy metabolismu, a proto nesmírně rychle stárli. Bylo mnoho věcí, které chtěl král Orden svého syna ještě naučit, bylo to umění diplomacie, strategie a intrik, které se v Domě Porozumění nevyučovaly.

Navíc Ordenův otec byl zajat, když byl dnešní král ještě chlapec a byl přinucen předat své odkazy Vlčímu Pánu vládnoucímu v Jižních Pustinách. Otcův přítel jej zachránil před jeho hrozným osudem – pomocí meče.

Borenson netušil, jak moc krále bolí, že musel vydal takový rozkaz. Král Orden byl rozhodnut, že jeho muži se nikdy nedozví jednu věc: Gabornova odvaha a ušlechtilé srdce mu mohou vynést rozsudek smrti.

Král Orden obrovitého válečníka soucitně poplácal po rameni. Borenson se třásl. Bylo pro něj těžké změnil se z Gabornova ochránce v jeho vraha. „Slyšel jsi mě dobře. Až Raj Ahten dostane tvou zprávu, vydá se rychle k Longmotu, aby se se mnou střetl v bitvě. Za úsvitu bude mít v hradu Sylvaresta stovky Zasvěcenců – Zasvěcenců, kteří nebudou schopni vydat se na jih v takovém spěchu. A on je za daných okolností nebude schopen patřičně ochránit.

Chci, abys, až Raj Ahten odjede, vstoupil do věže Zasvěcenců hradu Sylvaresta a pobil všechny, které najdeš uvnitř.“

Z tváře velkého válečníka teď zmizel i poslední záblesk úsměvu.

„Pochop, že je to nutné. Můj život, tvůj život, životy všech lidí v Mystarii – všech, které znáš a miluješ – na tom mohou záviset.

Nesmíme ukázat žádnou slabost. Nesmíme ukázat ani stín milosrdenství.“

Z pouzdra na boku král Orden vyňal malou slonovinovou lahvičku. V ní měl uzavřenou mlhu z polí v Mystarii. Ordenovi vodní čarodějové tvrdili, že v lahvičce je dostatek mlhy, aby se v ní skryla celá armáda. Borensonovi vojáci tu mlhu budou potřebovat. Podal artefakt Borensonovi a napadlo ho, jestli by mu také neměl dát svůj zlatý štít. V něm bylo ukryté mocné ochranné vodní kouzlo. Orden jej přivezl jako zásnubní dar pro Sylvarestu. Teď bylo jasné, že bude lepší, když ten štít využije jinak.

Orden se zamyslel. Nechtěl Sylvarestu zabít. Ale jestli král Heredonu musí sloužit Raj Ahtenovi, je to Ordenova povinnost. Králové Rofehavanu musí pochopit, že Vlčímu Pánu nikdo nesmí poskytovat odkazy. Nikdo tak nesmí učinit a zůstat naživu. Dokonce ani Ordenův nejlepší přítel ne.

„Jestli naši přátelé či příbuzní slouží nepříteli, uděláme, co je naše povinnost,“ pronesl král Orden sám k sobě stejně jako k Borensonovi. „Není jiné volby. Taková je válka.“

ČTRNÁCT: ČARODĚJ V ŘETĚZECH

Krátce před úsvitem naznačily příchod Binnesmana do královské audienční síně zvuky mnoha řinčících řetězů; pak strážní dovlekli bylinkáře před tvář Raj Ahtena a Ioma to sledovala zpovzdálí.

Odvrátila se a skryla se v nejtemnějším rohu místnosti s obavou, že si jí Binnesman všimne a znechutí ho už sama její existence. Během několika posledních hodin měla čas prozkoumal runu moci, kterou měla vypálenou na kůži na ňadrech. Byla to složitá věc, hrůzný obrazec, který se z ní snažil vysát víc než jen pouhou krásu. Snažil se z ní vysát také její hrdost a její naději. Přestože s vlivem runy bojovala, přestože se Raj Ahtenovi snažila upřít svou hrdost i pýchu, přesto se cítila být méně než člověk. Cítila se jako pouhý hadr na podlahu, jako bezvýznamné stvoření, které udělá lépe, když na sebe nebude přivolávat ničí pozornost.

Legendy říkaly, že před dávnými časy vytvořil kouzelník Phedrosh runu vůle, symbol, který z obětí vysával sílu mysli. Kdyby Raj Ahten do runy, kterou vypálil do Iomy, vpletl obrazec s takovými vlastnostmi, nebyla by schopná ho popírat.

Teď byla vděčná, že Phedrosh svou runu moci a tajemství její výroby zničil dřív, než uprchl do Inkary.

Když Binnesmana vtáhli do místnosti, řetězy mu zazvonily. Silná železa poutala Binnesmanovi krk, nohy i ruce. Dva gardisté jej dovlekli přes plaňkovou podlahu až k Raj Ahtenovi, kde vrhli bylinkáře k nohám Vlčího Pána.

Vedle bylinkáře kráčeli čtyři Raj Ahtenovi ohňotvůrci, všichni bez vlasů a s temnou kůží. Tři mladě vypadající muži a jedna žena. V očích jim tančilo vnitřní světlo, jako se skrývá pouze v pohledech ohňotvůrců. Mužští ohňotvůrci byli oděni v sametové róby barvy šafránu, žena na sobě měla šarlatový kabátec.

Když se však žena vedoucí celou skupinu přiblížila, pocítila Ioma žár její kůže, suchý žár, jako kdyby její maso bylo horkým kamenem, který se vkládá do postele za chladných nocí.

Ioma cítila ženinu moc i jiným způsobem: byla obklopena aurou horečnaté vášně smíšenou s podivným duchovním vzrušením. Tato vášeň se nikterak nepodobala smyslnosti Země, kterou Ioma cítila v přítomnosti Binnesmana – touze rodit děti, cítit jejich malé sající rtíky na svých ňadrech. Ne, ohňotvůrci s sebou přinášeli stravující touhu po znásilňování, touhu po tom, brát si cokoli chtějí a neovladatelný hněv. To vše dokonale ovládali svým pronikavým rozumem.

Ubohý Binnesman připomínal špinavou trosku. Od hlavy k patě byl pokryt šedým popelem, ale když vzhlédl, v jeho nebesky modrých očích nebyl ani náznak strachu.

Měl by ses bát, pomyslela si Ioma. Měl bys. Nikdo se nedokáže postavit proti Raj Ahtenovi, proti světlu v jeho tváři, proti moci jeho hlasu. Během nedávné doby spatřila věci, o jakých se jí ani nesnilo: dvě stě otcových gardistů Raj Ahtenovi poskytlo odkazy. Většina z nich potřebovala jen málo přesvědčování. Stačil pohled na Raj Ahtenovu tvář, několik povzbudivých slov a sami se mu ochotně odevzdávali.

Jen málokdo vůbec pomyslel na odpor. Kapitán Derrow z palácové gardy, když byl požádán, aby přísahal věrnost Raj Ahtenovi, odvětil, že je zavázán přísahou sloužit domu Sylvaresta. Proto požádal o to, aby mohl sloužit jako strážný ve věži Zasvěcenců a poukázal na to, že jiné velké rody budou nyní vysílat vrahy, aby Sylvarestu zničili. Raj Ahten souhlasil, ale jen s podmínkou, že se Derrow vzdá menšího odkazu, odkazu sluchu.

Další, kdo neprosil o slitování, se setkal s horším zacházením. Kapitán Ault Vlčího Pána naprosto odmítl, proklel ho a popřál mu brzkou smrt.

Raj Ahten mu odpověděl trpělivým úsměvem, ale pak se kapitánovy ruky jemně dotkla žena v šarlatu. V očích se jí zablýsklo, Ioma by řekla, že téměř vesele, a kapitánovo celé tělo vybuchlo v plamenech. Křičel a oheň stravoval jeho tělo, tavil jeho zbroj. V místnosti zněla ozvěna jeho výkřiků. Ještě teď tu byl cítit zápach spáleniny.

Aultova zčernalá mrtvola byla pohozená dole na schodech u vstupu do Královské věže.

A tak nyní obyvatelé hradu Sylvaresta poníženě přicházeli, aby stanuli před svým novým pánem a vzdali mu hold. Raj Ahten k nim tiše promlouval, jeho tvář zářila jako slunce, jeho hlas byl nezadržitelný jako moře.

Po celou dlouhou noc navštěvovali Raj Ahtenovi vojáci nejbohatší z místních obchodníků a odváděli je do věže. Žádali daně v podobě zlata a odkazů. Lidé Raj Ahtenovi dávali, oč požádal, dali by mu vše co mají.

A proto se Raj Ahten nakonec dozvěděl jméno mladého muže, který pobil jeho obry, jeho zvědy a tucet mastiffů a podařilo se mu dorazit do hradu a varovat krále Sylvarestu před blížící se invazí. Ještě teď Raj Ahtenovi stopaři pročesávali Dunnwood a hledali mladého prince Ordena.

Na podlaze, Raj Ahtenovi u nohou, seděl král Sylvaresta. Za krk byl přivázán k noze trůnu a král Sylvaresta s naivitou malého kotěte neustále tahal za provaz a snažil se jej přežvýkat. Myšlenka, že by se mohl odvázat, krále vůbec nenapadla, Ioma se dívala na svého otce u Raj Ahtenových nohou a dokonce i jí připadal Raj Ahten vznešený. Jeho osobní kouzlo na ni mělo takový vliv, že princezna měla pocit, že její otec se dostal přesně tam, kam patří. Ostatní králové si jako mazlíčky u svých nohou chovali psy nebo velké kočky. Ale Raj Ahten byl víc než obyčejný vůdce. Zasloužil si, aby se u jeho nohou svíjeli králové.

Raj Ahtenovi po boku stála jeho osobní garda, dva poradci a pátý z jeho ohňotvůrců, žena, jejíž pouhá přítomnost Iomu donutila se třást, neboť cítila její moc. Na sobě měla róbu v

barvě půlnoční modři, v pase volně převázanou. Kromě ní byla nahá. Nyní stála před stříbrným košem na oheň, který byl vykován do tvaru veliké mísy na podnose. V koši leželo dřevo, které živilo zelené plameny ohně, dosahující do výše tří nebo čtyř stop nad koš.

Jednou této noci žena vzhlédla od plamenů, oči jí žhnuly radostí a ona se obrátila k Raj Ahtenovi. „Dobré zprávy, ó Zářící, tvým vrahům se podařilo zabít krále Garetha Arrooleyho z Internooku. Jeho světlo už na zemi nezáří."

Když to Ioma slyšela, pocítila úžas. Takže Raj Ahten zaútočil na víc než jen jednoho severního krále. Podivila se nad hloubkou jeho plánů. Možná, že ve srovnáním s ním jsme všichni hlupáci, napadlo ji, stejné hloupí jako můj otec přivázaný u jeho nohou.

Nyní se Raj Ahten na Binnesmana zahleděl ve světle, které vrhaly plameny, z nichž věštila pyromantka, a zamyšleně si prohrábl plnovous.

„Jak se jmenuješ?" zeptal se Raj Ahten čaroděje.

Binnesman na něj pohlédl. „Jmenuji se Binnesman."

„Aha, Binnesman. Dobře znám tvou práci. Četl jsem tvůj herbář." Raj Ahten se na něj trpělivě usmál a pohlédl na pyromantku. „Přivedli jste ho v řetězech? To je zbytečné. Připadá mi neškodný."

Ohňotvůrkyně vedle Vlčího Pána se na Binnesmana zahleděla jakoby v transu, rozostřenýma očima, hleděla skrze něj, jako by sbírala odvahu ho zabít.

„Jsem úplně neškodný, Vaše Lordstvo." odpověděl Binnesman silným hlasem. Přestože byl stále na všech čtyřech, bezstarostně Vlčího Pána pozoroval.

Binnesman přikývl a vyhrabal se na nohy, přestože díky řetězům, které mu poutaly krk, musel zůstat skloněný. Teď Ioma jasně viděla, že má okovy kolem nohou i kolem rukou a že z ocelového obojku, který má kolem krku, vede krátký těžký řetěz k okovům na rukou. Přestože Binnesman nemohl stál rovně, nezdálo se, že by ho jeho skloněný postoj vyváděl z míry. Mnoho let se skláněl nad rostlinami, takže měl přirozeně shrbená záda.

„Střež se ho, můj pane," zašeptala pyromantka stojící u Raj Ahtena. „On má velikou moc."

„To těžko," zasmál se Binnesman. „Zničili jste mou zahradu, pět set let trvající práci mnoha mistrů zahradníků. Všechny byliny a koření, které jsem sklízel, jsou pryč. Jste znám jako pragmatický muž, Raj Ahtene. Určitě víte, že mé koření a bylinky byly velmi užitečné!"

Raj Ahten se pobavené usmál. „Mrzí mě, že moji čarodějové zničili tvou zahradu. Ale nezničili jsme tebe, že ne? Můžeš si vytvořil novou. Mám několik pěkných zahrad u svých paláců na jihu. Mám tam stromy z nejvzdálenějších koutů světa, úrodnou půdu a vodu plnou živin."

Binnesman zavrtěl hlavou. „Nikdy. Už nikdy nedokážu vytvořit zahradu, jako byla ta, kterou jsi spálil. Byla součástí mého srdce. Pochop…" Rukou si přejel po šatech.

Raj Ahten se naklonil kupředu. „Je mi líto. Bylo nutné přistřihnout ti křídla. Správce Země." Vyslovil jeho titul s vážností, s větší úctou, než jakou ukázal před kýmkoliv jiným této noci. „Ale přesto, mistře Binnesmane, ti nechci ublížit. Na světě žije několik věhlasných Správců Země, a já jsem vyzkoušel účinnost bylin každého z vás, studoval jsem lektvary a masti, které vyrábíte. Ty, Binnesmane, jsi mistr svého oboru, tím jsem si jist. Zasloužíš si větší úctu, než jaká ti byla dosud projevována. Měl bys zaujmout místo učitele v Komnatě Moci Země v Domě Porozumění – ty a ne ten podvodník Hoewel."

Ioma se podivila. Dokonce i v dalekém Indhopalu se Raj Ahten dozvěděl o Binnesmanově práci. Připadalo jí, že Vlčí Pán je snad vševědoucí.

Binnesman jej pozoroval zpod svého hustého obočí. Měl moudrý obličej, zbrázděný vráskami, a protože jeho tvář byla většinu času zvlněná úsměvem, vypadal mile a přátelsky. Za jeho očima však žádné přátelství nebylo. Přesně s tímhle vypočítavým pohledem ho Ioma vídala rozšlapávat škodlivé brouky v jeho zahradě „Lidské pocty mne nezajímají."

„Tak co tě zajímá?" zeptal se Raj Ahten. Když Binnesman neodpovídal. Raj Ahten tiše pokračoval. „Budeš mi sloužit?"

Tón jeho hlasu a tichá modulace, kterou ta slova pronesl, byly tak mocné, že každý obyčejný člověk by se Raj Ahtenovi okamžitě vrhl k nohám.

„Nesloužím žádnému králi," odpověděl Binnesman.

„Sloužil jsi Sylvarestovi," připomněl mu Raj Ahten jemně. „A on teď slouží mně!"

„Sylvaresta byl můj přítel, ne můj vládce."

„Sloužil jsi jeho lidu. Sloužil jsi mu jako přítel."

„Sloužím zemi a všem lidem na ní, lorde Raji."

„Takže se staneš mým služebníkem?"

Binnesman na něj zamračeně pohlédl, jako kdyby Raj Ahten byl dítě, chycené při provádění nepravostí. „Chceš mne využít jako služebníka nebo jako čaroděje?"

„Jako čaroděje."

„Pak běda, lorde Raji, nemohu přijmout závazek, že ti budu sloužit, neboť by to umenšilo mou moc."

„Jak to?" zeptal se Raj Ahten.

„Přísahal jsem, že budu sloužil Zemi a ničemu jinému," odvětil Binnesman. „Sloužím stromům v hodině potřeby, stejně jako liškám a zajícům. Lidem nesloužím ani s větším ani s menším zápalem, než sloužím všem ostatním tvorům. Ale kdybych porušil svou přísahu, že budu sloužit Zemi, a kdybych místo toho začal sloužit tobě, má moc by zmizela.

Máš mnoho mužů, kteří ti slouží, a kteří splní jakékoliv tvoje přání. Raj Ahtene. Spokoj se s nimi."

Ioma se nad Binnesmanovými slovy podivila. Věděla, že Binnesman lže. Sloužil lidem víc než zvířatům. Jednou jí řekl, že jeho oddanost lidskému druhu je slabost. Připadal si nehodný svého pána. Ioma se bála, že Raj Ahten bylinkářovy lži prohlédne a Binnesmana potrestá.

Raj Ahten se na starého čaroděje upřeně zahleděl. Na tváři Pána Vlků nebyl ani stín znepokojení a Iomě připadalo, že jeho obličej je plný laskavosti.

„Víš přece, že ty, jako Runovládce, se musíš starat o své Zasvěcence, musíš zabránit tomu, aby onemocněli nebo hladověli," řekl Binnesman tiše Raj Ahtenovi. „Kdyby zemřeli, přišel bys o moc, kterou jsi od nich přijal.

Stejný princip platí i pro mě… nebo pro tvé ohňotvůrce. Pohleď, jak živí oheň, protože vědí, že na oplátku z něj získají sílu.“

„Mylorde,“ řekla ohňotvůrkyně stojící Raj Ahtenovi u boku, „dovol mi ho zabít. Plameny ukazují, že je nebezpečný. Pomohl princi Ordenovi uniknout ze své zahrady. Pomáhá tvým nepřátelům. Světlo, které září v jeho nitru, je proti tobě.“

Raj Ahten se dotkl ženiny ruky, uklidnil ji a zeptal se: „Je to tak? Pomáhal jsi princovi utéci?“

Neodpovídej mu, chtěla Ioma vykřiknout. *Neodpovídej.*

Ale Binnesman jen pokrčil rameny. „Byl zraněný. Ošetřil jsem ho, stejně jako bych to udělal, kdyby to byl králík nebo vrána. Pak jsem mu ukázal cestu do Dunnwoodu, aby se mohl ukrýt.“

„Protože?“ zeptal se Raj Ahten.

„Protože tvoji vojáci ho chtěli zabít,“ odvětil bylinkář. „Já sloužím životu. Tvému životu, i životu tvého nepřítele. Sloužím životu stejně jistě jako ty sloužíš smrti.“

„Nesloužím smrti. Sloužím lidskému rodu,“ odvětil Raj Ahten klidně. Oči se mu mírně zúžily, jeho obličej náhle vypadal tvrdě.

„Oheň stravuje,“ řekl Binnesman. „Když jsi se obklopil tolika ohňotvůrci, určitě musíš také cítit jejich touhu po stravování všeho živého. Plameny tě omámily svým tancem.“

Raj Ahten se opřel o opěradlo trůnu. „Oheň také osvětluje a odhaluje,“ namítl. „Zahřívá nás za chladných nocí. Ve správných rukou to může být nástroj dobra a může sloužit k léčení. Jasní a Vznešení jsou také bytosti plamene. Život pochází z ohně stejně jako ze země.“

„Ano, muže být nástrojem dobra. Ale ne teď. Ne ve věku, který přichází. Žádné stvoření vyššího světla určitě nevstoupí do tvých služeb,“ odpověděl Binnesman. „Myslím, že bys udělal lépe, kdyby ses zbavil těchto… sil.“ Lhostejně mávl rukou směrem k ohňotvůrcům. „Jiní čarodějové by ti posloužili lépe.“

„Takže mi budeš sloužit?“ zeptal se Raj Ahten. „Budeš zásobovat mé armády svými bylinkami a mastmi?“ Usmál se a

zdálo se, že jeho úsměv prozářil celou místnost. Binnesman mu určitě pomůže, pomyslela si Ioma.

„Bylinky pro nemocné a raněné?“ zeptal se Binnesman. „To udělám s dobrým svědomím. Ale nebudu ti sloužit.“

Raj Ahten přikývl, zcela zjevně zklamán. Kdyby Binnesman souhlasil s tím, že mu bude sloužit, měl by z toho Pán Vlků velký prospěch.

„Mylorde,“ zasyčela ohňotvůrkyně, která vzhlédla od plamenů směrem k Raj Ahtenovi, „on nemluví pravdu. On slouží králi! V plamenech vidím muže, muže bez tváře, s korunou na hlavě! Přichází král, který tě muže zničit!“

Raj Ahten pohlédl na bylinkáře, naklonil se k němu a zelené plameny mu ozařovaly část obličeje. „Má pyromantka spatřila v plamenech vidění,“ zašeptal. „Pověz mi, Binnesmane, dopřává i tobě Země podobná vidění? Existuje král, který mě může zničit?“

Binnesman se poněkud narovnal a založil si ruce na prsou. Pěsti měl zaťaté. „Nejsem přítelem Časovládců a neznám budoucnost. Nezírám do vyleštěného kamene, abych poznal, co přijde. Ale ty sis udělal mnoho nepřátel.“

„Ale je tu král, kterému sloužíš?“

Binnesman dlouho mlčel, vypadal hluboce zamyšlen, čelo měl zamračené. Ioma si už už myslela, že starý bylinkář neodpoví, ale ten si po chvíli začal mumlat. „Dřevo a kámen, dřevo a kámen, to je mé maso a kosti. Železo, krev, dřevo a kámen, ty mi patří, ty mi patří.“

„Cože?“ zeptal se Raj Ahten, přestože starce jistě dobře slyšel.

„Nesloužím žádnému člověku. Nicméně, Vaše Lordstvo, skutečně přichází král, kterého Země vítá. Před čtrnácti dny vstoupila jeho noha do Heredonu. Vím to jen, protože jsem slyšel šepot kamenů za nocí, kdy jsem spal na polích. Zavolal na mne hlas skřivanův, který pravil: „Nový Král Země přichází. Je v zemi.“

„Zabij ho!“ začali vzápětí křičet ohňotvůrci. „Slouží tvému nepříteli.“

Raj Ahten se snažil umlčet jejich výkřiky zvednutou rukou a otázal se: „Kdo je ten Král Země?“ Oči mu zářily.

Ohňotvůrci neustále volali po Binnesmanově smrti; Ioma se bála, že Raj Ahten jejich žádost splní. Světlo v jejich očích narůstalo a žena u koše pozdvihla pěst a nechala ji vybuchnout plamenem. V tu chvíli Raj Ahtenova přání nehrála žádnou roli. Ohňotvůrci byli připraveni Binnesmana zabít tak jako tak.

Ve snaze bylinkáře zachránit Ioma vykřikla: „Je to Orden! Král Orden překročil vaše hranice před dvěma týdny!“

V tu samou chvíli řetězy poutající Binnesmana náhle povolily a spadly na zem a čaroděj rozevřel ruce a hodil něco do vzduchu.

Žluté okvětní plátky, suché kořeny a drcené lístky, které zamihotaly v zeleném světle.

Ohňotvůrci začali křičet bolestí a byli odhozeni dozadu, jako kdyby je srazila váha květin.

Oheň v koši uhasl. Zhasly také všechny lucerny v audienční komnatě, takže jediné světlo v místnosti se sem dostávalo okny, neboť venku nadcházel úsvit.

Když si její oči přivykly, rozhlédla se Ioma kolem sebe. Ohňotvůrci byli odhozeni od Binnesmana, jako kdyby je zasáhl blesk. Leželi bezmocně na zemi, upírali pohledy do prázdna a třásli se bolestí.

Místnost se náhle naplnila jasnou a čistou vůni květin, jako kdyby sem vítr zanesl vůni vzdálené louky. Binnesman vzpřímeně stál a zíral na Raj Ahtena zpod hustého obočí. Okovy a řetězy, které ho poutaly, teď ležely u jeho nohou a byly stále zamčené. Jako kdyby z nich čaroděj své ruce a nohy jednoduše vytáhl.

Přestože ohňotvůrci leželi Binnesmanovi u nohou, Ioma během jeho útoku necítila nic. Tváře se jí dotkl lístek, ale pak spadl na podlahu a nic se jí nestalo.

Raj Ahten zíral na bylinkáře, vypadal lehce rozzlobeně a ruce zatínal do opěradel trůnu. „Co jsi to udělal?“ zeptal se tiše, vyrovnaně, v dohasínajícím světle hvězd.

„Nepřipustím, aby mě tvoji ohňotvůrci zabili,“ odpověděl Binnesman. „Na chvíli jsem potlačil jejich moc, nic víc. A teď mne, prosím, omluv, pane. Mám spoustu práce. Chtěl jsi přece bylinky pro svou armádu.“ Binnesman se obrátil k odchodu.

„Je pravda, že pomáháš králi Ordenovi? Budeš bojovat po jeho boku?“

Binnesman vrhl na Vlčího Pána postranní pohled a zavrtěl hlavou, jako kdyby byl zděšen. „Netoužím s tebou bojovat,“ prohlásil měkce. „Nikdy jsem žádnému člověku nevzal život. Jsi hluchý a slepý k moci Země, Raj Ahtene. Nad tebou se tyčí veliký strom života a jeho listy k tobě šeptají, ale ty je neslyšíš. Ty pouze spíš mezi jeho kořeny a sníš dobyvačné sny.

Obraťsvé myšlenky k obraně života. Tvůj lid tě potřebuje. Vkládám do tebe velkou naději, Raj Ahtene. Rád bych tě nazýval svým přítelem.“

Raj Ahten na starého čaroděje chvíli hleděl. „Co je potřeba k tomu, abychom se ty a já stali přáteli?“

„Slož slib Zemi, že jí nebudeš ubližovat,“ odpověděl Binnesman. „Přísahej, že v temných časech, které nadcházejí, se budeš snažit chránit zrno lidství.“

„Co máš tou přísahou na mysli?“ zeptal se Raj Ahten.

„Oprosti se od vlivu ohňotvůrců, kteří touží zemi spálit. Važ si života – veškerého života, rostlin i zvířat. Jez plody stromů, aniž bys je ničil, lov jen zvířata, která potřebuješ k obživě. Neplýtvej životy žádného stvoření, ať už zvířete či člověka. Odvolej své armády z války, kterou jsi začal. U tvých jižních hranic jsou ničitelé. S nimi bys měl bojovat.“

Raj Ahten dlouhou dobu jen seděl na trůnu a díval se na Binnesmana. Během té doby přiběhl služebník s novými lucernami, které osvětlily tvář Vlčího Pána. Vypadal zamyšleně.

Ioma si všimla, že Raj Ahten má v očích touhu a málem uvěřila tomu, že přísahu přijme.

Ale když služebník s lucernou přišel blíž, Iomě se zdálo že se Raj Ahtenovi v očích rozhořely znovu malé ohníčky. „Přísahám, že ochráním lidský rod před všemi ničiteli – pro jeho vlastní dobro,“ řekl Raj Ahten. „Já… dělám jen to, co zcela jistě vím, že musím –“

„Nic takového neděláš!“ přerušil ho Binnesman. „Poslouchej se: Přijal jsi tolik odkazů Hlasu, že když hovoříš,

sám sebe přesvědčuješ o pravdivosti svých šílených argumentů. Jsi pošetilý!“

Iomě se rozbušilo srdce, neboť si uvědomila, že Binnesman má pravdu. Raj Ahten byl omámen zvukem svého vlastního šíleného Hlasu. Nikdy ji nenapadlo, že se něco takového muže stát.

„Máš poslední možnost očistil své myšlenky!“ vykřikl Binnesman. „Přestaň se zabývat nesmyslnými plány. Neopovažuj se okrádat zdejší lid a tvrdit o sobě, že jsi dobrý!“

Otočil se a vydal se ven z místnosti. Každým coulem vypadal jako shrbený starý muž. Kráčel však beze strachu, jako kdyby on sám inicioval tento rozhovor, jako kdyby on nechal přivléct Raj Ahtena do tohoto sálu v řetězech a ne naopak.

Pak byl pryč.

Ioma byla naplněna úžasem, neboť této noci ještě nikdo neopustil Raj Ahtena z vlastní vůle. Ioma se bála, že Raj Ahten se pokusí starého muže uvěznit nebo ho nechá přivléct zpátky a přinutí ho, aby vstoupil do jeho služeb.

Ale Pán Vlků zůstal zamyšleně seděl na trůnu a díval se do temné chodby, kterou Binnesman odešel.

Později, když ohňotvůrci začali přicházet k vědomí, přiběhl do královské komnaty voják, který oznámil, že bylinkář byl spatřen před městskou branou, jak kráčí mezi poli a míří do Dunnwoodu. „Naši lučištníci na hradbách ho mohli zastřelit,“ řekl voják. „Nevěděli jsme však, jaká je v této záležitosti tvá jasná vůle. Na polích jsou utábořeni nelidé, ale žádný z nich ho nezadržel. Mám vyslat zvědy, aby ho přivedli zpátky?“

Raj Ahten se zamračil. Od Binnesmanova odchodu ani zdaleka neuplynula doba dostatečná na to, aby člověk opustil hrad a unikl z města. Stejně tak zvláštní bylo, že se žádný z Raj Ahtenových dokonale vycvičených vojáků starého muže ani nepokusil zastavit.

„Dostal se ke kraji lesa?“ zeptal se Raj Ahten.

„Ano, mylorde.“

„Co plánuje?“ přemýšlel Raj Ahten nahlas. Pak se bleskurychle postavil a krátce zauvažoval. „Vyšlete skupinu lovců, aby ho našli – jestli to dokážou,“ doplnil vzápětí.

Ioma však věděla, že už je příliš pozdě. Binnesman vstoupil do Dunnwoodu, do prastarého lesa, kde se soustředila moc Země. Dokonce ani Raj Ahtenovi nejzkušenější lovci nedokáží Správce Země v Dunnwoodu vystopovat.

PATNÁCT: POETIKA

Jakmile stopaři odešli, vydal se Gaborn podél mlýna a Rowanu měl v náručí. Pro mladého muže se třemi odkazy síly nepředstavovala žádné břemeno a Gaborn si uvědomil, že když ji nese, má to ještě následující výhodu: Rowana nezanechává na zemi svůj pach.

Je těžké stopovat člověka, který právě vystoupil z řeky. Jeho tělesný zápach a pot se smyje, takže když kráčí po zemi, je těžké to vycítit. Gaborn chtěl na zemi nechávat jen co nejmenší pachovou stopu.

Když stoupal do svahu, spatřil ho přicházet ferin, který vystrašeně zavrčel a snažil se ukrýt.

„Jídlo, jídlo," zahvízdal Gaborn, neboť tato stvoření mu prokázala službu. Jak velikou službu, to se nikdy nedozvědí. Gaborn měl jen málo jídla na rozdávání, ale když dorazil k mlýnu, zvedl dřevěnou závoru na dveřích a vešel dovnitř. Násypník nad mlýnskými kameny byl plný pšenice. Gaborn násypník otevřel a ohlédl se. Těsně přede dveřmi stál ferin, který do tmy zíral s široce rozevřenýma očima. Jedna malá šedohnědá ferinní žena si nervózně mnula ruce a čenichala.

„Jídlo. Dám," zahvízdal tiše.

„Slyším tě," zavrčela na oplátku.

Gaborn pomalu prošel kolem nich a nechal feriny stál u otevřených dveří. Čekali a nervózně na něj pomrkávali. Měli strach vstoupil do mlýna, zatímco se na ně díval.

Gaborn se vydal po cestě k hradu, krytý stromy a pak, stále podél linie lesa, kráčel tak dlouho, dokud nedorazil k malému potoku, který vedl mezi smutečními vrbami.

Pomalu postupoval dál. Nebe nad kopcem bylo rudé a na hradbách byli jasně vidět lučištníci. Gaborn pozoroval oheň hořící v Binnesmannově zahradě. Ve vzduchu poletoval popel.

Gaborn se plížil mezi vrbami a neviděn dorazil až k městským hradbám. Tam postavil Rowanu na zem a jako první se chladnou vodou proplížil pod zdí. Pak čekal na Rowanu. Protáhla se za ním, zuby stisknuté bolestí z doteku ledové vody. Za hradní branou padla na kolena a ztěžka lapala po dechu.

Gaborn ji jemně odnesl od potoka a položil ji na trávu. Sundal si špinavý plášť a omotal jej kolem jejího těla, aby se alespoň trochu zahřála. Pak se vydal po ulici.

Byl to zvláštní pocit, kráčet po této ulici. Binnesmanova zahrada byla v ohni a plameny vystřelovaly do výše osmdesáti stop. Všude pobíhali lidé, pokřikovali na sebe různé rozkazy a snažili se zabránil tomu, aby se oheň rozšířil.

Na ulici vedoucí ke stájím kolem Gaborna proběhly tucty lidí, z nichž mnozí nesli vědra. Mířili k potoku, aby vodou polili doškové střechy domků a ochránili je tak před padajícími jiskrami.

Nikdo z lidí, kteří míjeli Gaborna, se ho však neptal na jméno, ani nebyl zvědavý, proč nese bezvědomou ženu. Chrání mě snad Země? – napadlo ho, nebo je to této noci tak běžný pohled, že si mne nikdo nevšimne?

Gaborn nalezl sklad koření podle Rowanina popisu. Byla to poměrně rozlehlá budova, částečně postavená na povrchu, částečně tvořená otvorem vykopaným v kopci. Překladiště u širokých předních dveří mělo výšku vozu.

Gaborn opatrně otevřel přední dveře vedoucí do předsíně. Zalil ho zápach koření – sušeného česneku a cibule, petržele a bazalky, citrónové kůry a máty, pelargónií, aloe a stovky dalších druhů. Tady měl spál kuchařův syn. V rohu bylo lůžko s přehozenou pokrývkou, ale Gaborn nenalezl ani stopu přítomnosti spícího chlapce. V noci, jako byla ta dnešní, s vojáky ve městě a planoucím požárem, byl chlapec zřejmě s přáteli.

Na druhém konci předsíně byla kamenná zeď, u které stál hmoždíř. Gaborn došel k zadním dveřím a doširoka je otevřel.

Za dveřmi byla rozlehlá místnost. Na zdi visela lucerna, která hořela mihotavým plamenem a vedle ní stála na zemi láhev oleje a dvojice rezervních luceren. Gaborn do hořící lucerny přilil olej a povytáhl knot, takže plamen se jasně rozhořel.

Gaborn věděl, že král obchoduje s kořením, ale netušil, v jakém rozsahu. Komnata byla plná pytlů a sáčků. Nalevo byly běžné kuchařské druhy koření v takovém množství, že by to stačilo pro hradní kuchyni na celý rok. Vepředu byly malé misky s Binnesmanovými léčivými lektvary a mastmi připravené k odeslání. Daleko vepředu stály tisíce lahví s vínem spolu s lahvicemi medoviny, whisky a rumu. Komnata musela zasahovat sto stop do nitra kopce.

Na tomto místě byla různorodá směsice pachů – sušené koření, čerstvé koření, prach a hniloba. Gaborn věděl, že tu bude v bezpečí. Tady pod zemí, v místnosti pod kopcem, ho žádný lovec nedokáže vystopovat.

Zavřel velké dveře, vzal si lucernu a v jednom rohu vybudoval z bedýnek zástěnu, za kterou položil Rowanu.

Lehl si vedle ní, zahříval ji svým tělem a pak usnul, přitisknutý k jejím zádům.

Když se probudil, byla Rowana otočená a dívala se mu do očí. Cítil tlak na rtech a uvědomil si, že ho probudila polibkem. Tiše dýchala.

Rowana měla tmavou kůži a silné, bohaté černé vlasy a jemný obličej se starostlivým výrazem. Není přímo krásná, usoudil, ale hezká ano. Ne jako Ioma nebo dokonce Myrima. Obě tyto ženy byly požehnány odkazy, takže jejich krása byla nadlidská. Obě měly tváře, jejichž nádhera mohla muže přimět, aby zapomněl vlastní jméno a všechno ostatní a slepě se jim vrhnul k nohám.

Znovu ho něžně políbila a zašeptala: „Děkuji ti.“

„Za co?“ zeptal se Gaborn.

„Za to, že jsi mě zahřál. Za to, že jsi mě vzal s sebou.“ Přitiskla se k němu a oba je přikryla Gabornovým pláštěm. „Nikdy jsem se necítila tak… naživu, jako právě teď.“ Vzala jeho ruku a položila si ji na tvář. Chtěla, aby ji pohladil.

Gaborn se to neodvažoval udělat. Věděl, co po něm chce. Právě se znovu probudila do světa smyslů. Dožadovala se jeho pozornosti – tepla jeho těla, jeho doteku.

„Já… nemyslím, že je to správné," řekl Gaborn, odvalil se pryč a zůstal zády k ní. Cítil, jak ztuhla, zraněná a rozpačitá.

Nevšímal si jí, a pak sáhl do kapsy své tuniky a vytáhl knihu, kterou mu dal král Sylvaresta. *Kroniky Owatta, emíra Tulistánu.*

Kniha měla vazbu z měkké jehněčí kůže, která vypadala jako nová. I inkoust vypadal čerstvě. Gaborn knihu otevřel, i když si nebyl jist, jestli porozumí cizímu jazyku. Ale emír knihu přeložil.

Na předsádce bylo širokým písmem a smělými tahy napsáno:

Posilám pozdravy mému milovanému bratru, králi Jas Larenovi Sylvarestovi.

Je tomu už osmnáct let, co jsme spolu pojedli v oáze u Binye, a přesto na tebe často vzpomínám. Byly to těžké roky plné útrap. Dávám ti poslední dar: tuto knihu.

Snažně tě prosím, ukazuj ji jen těm, kterým věříš.

Gaborn se nad tím varováním zamyslel. Tento úvod byl napsán až na konci stránky a emír se nezatěžoval podpisem.

Gaborn se uklidnil a připravil se k zapamatování veškerého obsahu knihy. S pouhými dvěma odkazy rozumu to bude těžký úkol, ale ne nemožný.

Rychle četl. První kapitoly vyprávěly o emírově životě – jeho mládí, manželství a rodinných vztazích, obsahovaly podrobný popis zákonů, které prosadil a činů, které vykonal. Dalších deset kapitol vyprávělo o deseti bitvách vybojovaných Raj Ahtenem a popisovaly tažení proti všem královským rodinám.

Vlčí Pán nejprve začal ničit menší a slabší rodiny Indhopalu. Nesnažil se dobývat hrady nebo vypalovat města, ale vyvražďoval všechny příslušníky královského rodu. Na jihu kód cti nařizoval mstít své příbuzné.

Spolu s jezdci z Deyazzu zaútočil na palác v jednom městě, pak povraždil zasvěcené koně těch, kteří by mohli přijít městu na pomoc a na jiném bojišti ve stejné době unášel děti pro výkupné. Díky několika současným útokům drtil své nepřátele.

Gaborn velmi rychle pochopil, že Raj Ahten je mistrem iluzí. Člověk se bránil proti noži, který se mu blýskal v pravé ruce, ale Raj Ahtenova levá ruka byla ve stejné chvíli zaměstnána někde jinde. Malá armáda mohla obléhat královsky palác v jedné zemi, zatímco pět dalších armád drtilo vládce vzdáleného království.

Gaborn studoval vzorce jeho útoků. Vyděsilo ho to.

Raj Ahten dobyl hrad Sylvaresta jen s pomocí svého osobního kouzla a méně než sedmi tisíci rytíři a muži ve zbrani. Pravda, přivedl s sebou Neporazitelné, srdce své armády. Přesto zde však zůstávalo mnoho nezodpovězených otázek. Raj Ahten měl milióny mužů, kteří byli připraveni zaútočit na jeho rozkaz.

Kde jsou?

Gaborn během čtení uvažoval. Příběhy o Raj Ahtenových bitvách neobsahovaly žádná skrytá tajemství. Emír popisoval Raj Ahtenovu taktiku, ale dobrý špión by dokázal získat stejné informace.

Gaborn zběžně prolistoval emírovu poezii, přišla mu příliš jednoduchá a docela kostrbatá. Každá řádka končila plným rýmem, každá řádka byla perfektně rytmizovaná.

Některé z básní byty sonety, které měly ve čtenáři vzbudit určitou náladu, po způsobu říkadel, která se dávají malým dětem, jež se učí číst. Přesto však emír nerýmoval vždycky bezchybně. Občas skončil v přibližném rýmu, a jak Gaborn listoval stránkami, zjistil, že na něj čas od času tyto přerušované rýmy vyskakují.

Na první z těchto přibližných rýmů Gaborn narazil asi na deseti stránkách ve zvláštní poemě, psané formou, zvanou *sonette menor*.

Sonet pro Sylvarestu
Když vítr pouští kvílí a hasí ohňů svit,

a závoj písku zahaluje noci hvězdný třpyt,
vznášíme se na pilířích plamenů, kážících nám cti
v knihách mocnou filosofii.

Ach, jak jasní mysl, soustřeďují zrak a zpívají,
smrtelníkům, kteří přetrvávají, milují a umírají!

Gaborn se pokusil přehodit slovosled v každé řádce a pokusil se z nich vytvořil věty, které by mu pomohly odhalit nějaký skrytý význam. Nic nenalezl.

Zamyslel se nad těmi slovy a zastesklo se mu po dnech, kdy muži ze severu mohli svobodně cestovat po Indhopalu. Nedávno slyšel obchodníka, jak si stýská a lituje, že ty časy jsou pryč. „Kdysi bylo v Indhopalu mnoho dobrých lidí," říkal obchodník. „Teď to vypadá, že jsou všichni mrtví nebo obrácení ke zlu."

Po dalších pěti básních narazil Gaborn na další poemu ve stejné formě, ale její přibližné rýmy byly v prvních dvou řádkách.

Srdce válečníků
Jak trpí válečník, který kráčí, za
muži s větší odvahou a pevnějším hřbetem.
Vždyť s hanbou zbabělce jen spěchá, prchá, běží,
když uniká před obětím své temné minulosti paží.

Být mužem spolehlivým, pevným jako skála,
rychlým v útoku i v obraně – takovým budiž chvála.

Gaborn zalistoval zpátky a přečetl si přibližné rýmy v předchozí básni: „Cti filosofii". Další přibližné rýmy zněly: „Za hřbetem"

Rychle přelistoval dalších pět stránek a našel další přibližný rým se slovy „Komnata Snů".

„Cti filosofii za hřbetem. Komnata Snů," zamumlal. Srdce mu bušilo. Učení, které Dnové poznávali v Komnatě Snů, bylo Gabornovi a ostatním Runovládcům zakázáno. Kdyby Dnové

zjistili, že emír tyto znalosti rozšiřuje mezi Runovládce, jistě by tuto kroniku zničili.

Proto tedy emírovo varování: „Ukaž ji jen těm, kterým věříš."

Gaborn přelétl očima zbytek knihy. Poslední část byla věnována filosofickým úvahám – pojednání o „povaze dobrého prince", která nabádala budoucí krále, aby zachovávali dobré způsoby a odolali pokušení podříznout hrdlo svému otci během čekání, až starý muž zemře.

Obálka, zadní část a hřbet knihy byly vyrobeny z pevné kůže přišité k měkčí kůži jehněčí.

Ohlédl se. Četl celé hodiny. Rowana klidně ležela a pomalu dýchala, takže bylo vidět, že spí.

Gaborn vytáhl nůž a přeřízl nitě, které vázaly obálku knihy. Postupoval pomalu: ruce se mu hrozně třásly.

Jeho předkové se po celé generace snažili odhalit učení Komnaty Snů. Muž, který se tuto knihu snažil doručit Sylvarestovi, zemřel. Možná bezdůvodně. Vrah věděl; že kniha pochází z Tulistánu a domníval se, že je v ní obsaženo varování před Raj Ahtenovými invazními plány. Proto zabil nevinného člověka.

Přesto však Gaborn pocítil obavy – i když je považoval za iracionální – že i on bude zabit, pokud se Dnové dozvědí, že knihu přečetl.

Z nitra zadní vazby vypadlo pět tenkých listů papíru s malým diagramem a následující poznámkou:

Můj drahý Sylvaresto,

vzpomínáš si na Binyu, kde jsme hovořili o mužích, kteří se proti mně vzbouřili, neboť tvrdili, že jsem ukradl jejich studny, abych napojil svůj dobytek? Učili mne, že jako princi mi patří veškerá země v mé říši, stejně jako lidé, kteří v ní žijí. Patři mi dědičným právem, které mi darovaly Mocnosti. Proto jsem plánoval ty muže za jejich drzost potrestat.

Ty jsi mne však přesvědčil, abych namísto toho pobil svůj dobytek, protože jsi řekl, že každý muž je pánem své země, a že životy mého dobytka by měly sloužit mému lidu a ne naopak.

Řekl jsi, že Runovládci mohou vládnout jen pokud je miluje jejich lid a slouží jim. Vládneme pro poddané.

Tvůj pohled na věc mi připadal úžasně exotický, ale sklonil jsem se před tvou moudrostí. Roky jsem strávil tím, že jsem přemítal o povaze toho, co je správné a co je nesprávné.

Oba jsme zaslechli zakázané fragmenty učení Komnaty Snů, ale nedávno jsem se dozvěděl větší tajemství pocházející z toho místa. Proto ti posílám tento diagram a následující přípis:

V Komnatě Snů se Dnové učí, že i ta nejošklivější vlaštovka se považuje za pána nebes a v srdci ví, že jí patří celá země, kam až dokáže doletět.

V té komnatě se rovněž učí, že lidé jsou stejní. Každý člověk se určuje jako pán sebe sama a dědičným právem získává tři domény: Viditelnou Doménu věcí, které můžeme spatřil a dotknout se jich: Společenskou Doménu, která je určena našimi vztahy s ostatními: a neviditelnou Doménu – území, které nemůžeme vidět, ale které si přesto aktivně chráníme.

Zatímco někteří lidé učí, že dobro a zlo jsou definovány Mocnostmi nebo autoritou moudrých králů, či snad změnami, ke kterým dochází pod vlivem času a jiných okolností, Dnové tvrdí, že schopnost rozpoznal dobro a zlo má každý člověk ukrytou v sobě, že se s ní rodí, a že zákony lidského rodu máme vepsány v našich srdcích. Učí, že tři Domény jsou jediným prostředkem, pomocí kterého lidský rod definuje dobro a zlo.

Pokud jakýkoli člověk poruší hranice našich Domén, pokud se nás snaží připravil o dědičné právo, říkáme o něm, že je zlý. Pokud se nás nějaký člověk snaží zbavit práva na život, pokud zaútočí na naši rodinu, čest nebo na naši společnost, pokud se nás pokusí oloupil o svobodnou vůli, jsme připraveni se mu bránit.

Na druhou stranu Dnové definují dobro jako dobrovolnou snahu o zvětšení Domény někoho druhého. Pokud mi dáš peníze nebo majetek, pokud mi propůjčíš čest nebo mne vyzveš, abych se stal tvým přítelem, pokud strávíš čas v mých službách, pak tě definují jako dobrého.

Učení Dnů – v důsledcích je tak odlišné od toho, co jsem se učil od svých otců. Můj otec mne učil, že to Mocnosti rozhodly, že se stanu vládcem říše. Podle něj je mým právem, abych jakémukoliv muži vzal jeho majetek, abych si přivlastnil jakoukoliv ženu, neboť všechny tyto věci mi právem patří.

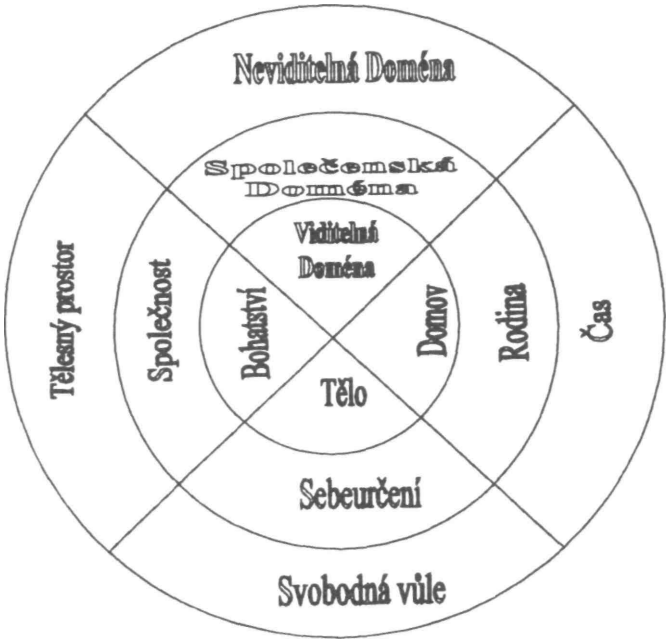
Teď jsem zmatený. Stále ještě ctím to, co mne naučil otec, ale přesto v srdci cítím, že se mýlím.

Obávám se, můj starý příteli, že nás soudí Dnové, a že tento diagram ukazuje metr, podle kterého nás měří. Nevím, jak námi mají v úmyslu manipulovat – neboť podle jejich vlastního měřítka by byli zlí, kdyby nás zabili.

Některé knihy tvrdí, že Vznešení utvořili dvojice z lordů a Dnů, ale v dávných dobách se Dnům říkalo „Strážci Snů“. A tak mě napadá: je možné, že se nás Dnové snaží nějakým podivným způsobem manipulovat? Manipulují s našimi nadějemi a tužbami? A navíc oni píší kroniky našich životů, ale jsou ty kroniky pravdivé? Co hrdinové, o kterých jsme v nich četli a kterým se snažíme připodobnit? Existovali vůbec? Byli tito muži hrdiny i podle svých vlastních měřítek? Nebo se Dnové snaží manipulovat s pravdou pro účely, které si nemůžeme domýšlet?

Proto jsem tajně napsal tuto kroniku a posílám ti ji. Stárnu. Nebudu už žít dlouho. Až zemřu a Dnové sepíší příběh mého života, přál bych si, abys obě kroniky srovnal a zjistil, jaké rozdíly v nich najdeš. Jakou část mého života Dnové vynechají? Jakou zdůrazní?

Sbohem, bratře

Gaborn ten dokument několikrát přečetl. Učení Dnů mu nepřipadalo nijak zvlášť důkladné. Spíše mu připadalo jasné a přímé, přestože až dosud se s ním Gaborn nikdy nesetkal. Neviděl žádný důvod, proč by je měli historici tajil, zvláště před Runovládci.

Přesto však emír své zápisky střežil jako oko v hlavě a bál se nějaké nevýslovné odplaty.

Přesto Gaborn věděl, že občas i nějaké malé věci mohou být mocné. Když byl pětileté dítě, často se snažil uzvednout mohutnou halapartnu, které nosili gardisté stojící na stráži u padací brány. Později obdržel první odkaz síly a tehdy okamžitě vyrazil ke strážným a zjistil, že dokáže jejich halapartny snadno zvednout a snadno s nimi mávat. Jediný odkaz síly mu tehdy připadal jako velká věc. Teď, jako Runovládce, věděl, že to vlastně vůbec nic nebylo.

Znovu se nad učením Dnů zamyslel. Připadalo mu jednoduché, ale princ věděl, že Dnové jsou všechno možné, jen ne jednoduší. Jejich podivné zasvěcení vyšším cílům dovedené do extrému mohlo mít na jejich osobnosti hluboký vliv – podobně jako láska k jídlu vede k obezitě a ke smrti.

Gaborn jen málokdy přemýšlel nad tím, jestli je dobrý. Po prostudování učení z Komnaty Snů ho napadlo, zda podle měřítek Dnů může vůbec existovat něco jako „dobrý“ Runovládce. Ti, kteří se vzdali odkazu, toho obvykle po čase začali litovat. Jakmile však byl jednou dar dán, nemohl už být vrácen. Z tohoto hlediska mohli Dnové považovat každý odkaz, který vlastnil Runovládce, za porušení Domény jiného člověka.

Gaborna napadlo, zda mohou nastat nějaké přijatelné okolnosti, za kterých by bylo správné, aby člověk poskytl odkaz. Možná, pokud by dva muži toužili zkombinovat svou sílu, aby mohli bojovat proti velikému zlu. To by však mohlo nastat jen v případě, kdyby byli oba naprosto stejného přesvědčení.

V centru učení Dnů však ležela myšlenka, kterou dokázal jen stěží pochopit: každý člověk je vládce. Lidé jsou si rovni.

Gaborn pocházel z linie samotného Erdena Geborena, který dával i bral život a kterého samotná Země určila, aby se stal králem. Pokud Mocnosti upřednostňovaly jednoho člověka před druhým, pak si lidé nemohli být rovni. Gaborn přemýšlel, kde se tu může skrývat rovnováha a měl pocit, jako by stál na počátku cesty, na jejímž konci se skrývá odhalení.

Vždycky se považoval za právoplatného vládce svého lidu. Věděl však, že je také služebníkem svých poddaných. Hlavní úlohou Runovládce bylo chránit své vazaly, chránit je i za cenu vlastního života.

Dnové považují všechny lidi za vládce, znamená to snad, že žádný člověk není obyčejný? Má vůbec Gaborn právo na vládu?

Během několika minulých dnů přemýšlel nad tím, jestli je dobrým princem. Hloubal nad tou otázkou, ale neměl žádnou jasnou definici dobra. A tak Gaborn začal zkoumat učení Dnů a zvažoval jeho důsledky.

Jak tak Gaborn ležel na podlaze sklepa, učení Dnů začalo navždy měnit způsob jeho myšlení.

Gaborn přemýšlel nad tím, jak by se mohl bránit, aniž by přitom porušil Doménu toho druhého. Z diagramu viděl, že vnější kruh, kruh Neviditelné Domény, popisuje říši s velmi nejasnou hranici. Kde končí můj tělesný prostor a začíná tělesný prostor jiného člověka?

Možná, napadlo Gaborna, existuje nějaký seznam přijatelných reakcí. Pokud někdo poruší naši neviditelnou Doménu, můžeme ho na to upozornit. Jednoduše mu to říct. Pokud však poruší naši Společenskou Doménu, pokud se řekněme pokusí zničit naši pověst, můžeme náš případ předložit ostatním a veřejně se s dotyčným konfrontovat.

Pokud se však někdo snaží porušit naši Viditelnou Doménu, pokud se nás pokusí zabít nebo ukrást náš majetek, neviděl Gaborn jinou možnost než se bránit se zbraní v ruce.

Možná, že to byla odpověď. Nevyhnutelně se mu zdálo, že čím blíže je Doména prostředku kruhu, tím je pro člověka důležitější. Proto obrana důležitější Domény vyžaduje silnější odpověď.

Ale je dobré se bránit? Kde se tady skrývá dobro? Možná by byla vhodná nějaká přiměřená odpověď, ale diagram napovídal, že spravedlnost a poctivost nejsou dvě stejné věci. Dobrý člověk bude zvětšovat Doménu ostatních a nespokojí se jen s pouhou ochranou svých vlastních Domén. A tak při zvažování spravedlnosti má člověk na výběr: je lepší být v dané chvíli pouhým člověkem nebo dobrým člověkem?

Dám majetek muži, který mne oloupil? Budu chválit člověka, který mne umenšil?

Pokud by se Gaborn snažil být dobrý jako jednotlivec, nic jiného by dělat nemohl. Ale pokud by se snažil být ochráncem svého lidu, cožpak by také nebyl dobrý? A pokud by se snažil chránit svůj lid, nemohl by si dovolit být poctivý.

Učení Dnů mu připadalo zmatené. Možná, pomyslel si, Dnové toto učení tají před Runovládci ze soucitu. Podle měřítek Dnů je pro člověka těžké byl poctivý. Raj Ahten touží po mé říši. Kdybych byl dobrý podle jejich měřítek, možná bych mu ji dal.

To mu však připadalo špatné. Možná, že pro Runovládce existuje vyšší poctivost, která mu umožňuje být spravedlivým.

Napadlo ho, jestli vůbec samotní Dnové rozumí důsledkům plynoucím z jejich diagramu. Možná, že Domény netvořily jen tři kruhy, ale víc. Možná, že kdyby přeskupil jednotlivé části Domén a utvořil by devět kruhů, dokázal by lépe posoudit, jak reagovat na pokus o porušení každého z nich.

Zamyslel se nad Raj Ahtenem. Pán Vlků porušoval Domény člověka na všech úrovních. Přivlastňoval si bohatství lidí a jejich domovy, ničil rodiny, vraždil, znásilňoval a zotročoval.

Gaborn se před tou zrůdou, která sužovala svět, potřeboval bránit a chtěl bránit i svůj lid. Nemohl však Raj Anténa jen tak zastrašit, nemohl ho výhrůžkami přinutit k ústupu ani ho nemohl veřejně obžalovat a přinutit ho veřejnou kritikou, aby se stáhl.

Jediná věc, kterou může Gaborn udělat, aby zachránil svůj lid, je najít způsob, jak Raj Ahtena zabít.

Gaborn se pozorně zaposlouchal a v duchu se ptal Země, jaká je její vůle, ale necítil žádnou odpověď – žádné zemětřesení ani oheň v srdci.

V tuto chvíli by Gaborn Vlčímu Pánovi nedokázal ublížit. Raj Ahten byl příliš mocný. Gaborn se rozhodl, že bude sbírat informace, možná objeví způsob, jak se mu dostat na kůži. Možná byl Raj Ahten závislý na Zasvěcencích, které s sebou přivezl, nebo možná Vlčího Pána nutil do neustálých dobyvačných válek nějaký rádce. Zabitím takového rádce by se mnohé vyřešilo.

To vše se Gaborn muže pokusil zjistit. Nejprve se však musí dostat dostatečně blízko. Musí najít cestu do nitra hradu.

Gaborna napadlo, zda Země jeho závěry schvaluje. Měl bych snad s Raj Ahtenem otevřeně bojovat? Neporušuje snad to, co dělám, mou přísahu?

Pokusit se zjistit slabosti Pána Vlků mu připadalo jako dobrý plán. Gaborn si už vytvořil určité přestrojení ve věži Zasvěcenců jak Aleson Nadšenec.

Gaborn usoudil, že kdyby se on a Rowana vydali těsně po úsvitu k bráně věže Zasvěcenců v době, kdy bude Raj

Ahtenova noční stráž vystřídána, a kdyby s sebou vzali nějaké koření, možná by se dokázali doslat dovnitř.

Po celou noc byl vzhůru a přemýšlel…

* * *

Na východním obzoru zářilo růžové slunce, které rozhánělo ranní mrazík. Gaborn a Rowana opustili sklad koření a v rukou nesli malé kytičky petržele a peprmintu. Od řeky se přes hradní zdi převalila mlha, která ležela na polích jako přikrývka. Vycházející slunce ji pomalu rozhánělo.

Gaborn vyšel ze dveří a nasál vzduch. Mlha s sebou přinášela zvláštní pach, vůni mořské vody, přestože byli ve vnitrozemí. V duchu jako by slyšel rozkazy kapitána stojícího na můstku lodi, která připlouvá do přístavu. Toto pomyšlení mu přivolalo stesk po domově, ale Gaborn si pomyslel, že se mu ten zvláštní zápach jenom zdá.

Kolem bylo slyšet obvyklé zvuky probouzejícího se města. Ve městě bylo spousta dobytka a ovcí, jejichž bečení naplňovalo vzduch. Kavky, hnízdící pod okapy domů, si spolu vzrušeně rozprávěly. Bylo slyšet údery kovářských kladiv o kovadlinu a z kuchyní kasáren se šířila vůně čerstvého chleba. Vůni jídla však navzdory moři mlhy přehlušoval zápach spálené trávy.

Gaborn se nebál toho, že bude zpozorován. On a Rowana byli oblečeni jako obyčejní lidé, anonymní obyvatelé hradu.

Rowana vedla Gaborna po mlhou pokryté ulici, dokud nedorazili ke staré chatě, která vypadala jako poustevna na příkré straně kopce, poblíž místa, kde stála Čarodějova zahrada. Zadní stěna chatky byla porostlá vinou révou. Sebeslabší závan větru přinášel její vůni.

Gaborn a Rowana se najedli vinných hroznů, protože nevěděli, zda budou mít toho dne ještě nějakou jinou možnost se najíst. Z vnitřku chaty se ozvalo kašlání a Gaborn se rychle připravil k útěku. Zřetelně zaznělo bušení kladiva a hoblování. Bylo však jen otázkou času, kdy obyvatel domku nakonec vyjde ven a objeví je.

Když princ a Rowana odcházeli, zazněly na polích jižně od hradu zvuky rohu.

Troubení rohu bylo okamžitě následováno výkřiky a kletbami. Gaborn vyšplhal o něco výš na kopec, aby se mohl podíval přes vnější hradbu na mlhou pokrytá pole. Na východě ležela řeka, a za ní pole. Na kopci za údolím na jihu bylo vidět stromy Dunnwoodu.

Na okraji lesa na jižním kopci Gaborn náhle v mlze spatřil pohyb. Záblesky ocelových zbrojí, špičaté přilby, kopí zdvižená do vzduchu. Po kraji lesa se řítili jezdci.

Před nimi prchalo tisíc nelidí, černých stínů, kteří běželi na všech čtyřech a křičeli a vyli v hrůze. Nelidé napůl oslepení denním světlem prchali směrem k hradu.

Pak Gaborn spatřil jezdce oděného v uniformu domu Ordenů barvy půlnoční modři s emblémem zeleného rytíře.

Nemohl se splést, na hrad útočil jeho otec.

Ne! chtěl vykřiknout.

Byl to sebevražedný útok. Jeho otec si s sebou jako doprovod přivedl jen málo mužů. Vlastně jen lehkou eskortu – pouhou dekoraci – ne armádu připravenou k válce! Neměli s sebou obléhací stroje ani čaroděje či balisty.

Hned jak si to Gaborn uvědomil, věděl, že na tom jen stěží záleží. Jeho otec věřil, že Gaborn je v hradu Sylvaresta a věděl, že hrad byl dobyt. Otec udělá vše, co bude považovat za nezbytné, aby získal svého syna zpět.

Toto pomyšlení naplnilo Gaborna pocitem viny a hrůzy. Pochopil, že jeho vlastní zatvrzelost a hloupost dala v sázku životy mnoha lidí.

Přestože vojáci jeho otce přijeli jako „pouhá dekorace“, jako dekorace rozhodně nebojovali. Koně se řítili z kopce a rozháněli mlhu; jezdci měli nad hlavami zdvižené sekery. Gaborn spatřil prchající nelidi, snažící se uniknout strašlivým zbraním rytířů. Křičeli v hrůze a obnažovali žluté tesáky.

Otcovi rytíři se na svých obrněných koních bez ustání řítili vpřed, kopí se blýskala, sekery se zvedaly a klesaly, vzduch byl plný krve, bláta a chlupů a z dálky bylo slyšel vytí nelidí a výkřiky umírajících.

Na jihu znělo dunění kopyt.

Byl slyšet bojový pokřik stovek hlasů „Orden! Statečný Orden!“

Jako odpověď zazněl z východu řev. Přes pole na druhé straně řeky rázoval oddíl ledových obrů, který mířil k Dunnwoodu z východu – osmdesát obrů, kteří v mlze vypadali jako obrovské hory.

Vojáci na hradbách začali křičet na poplach a zaznělo dunění rohů, kterým byli Raj Ahtenovi vojáci svoláváni do boje. Gaborn se obával, že Raj Ahten vyšle na bojiště své elitní rytíře. Dům Ordenů tu měl přinejlepším k dispozici dva tisíce mužů, pokud se ovšem otci nepodařilo shromáždit oddíly ze Sylvarestových menších hradů.

Téměř se stejnou rychlostí, s jakou Gaborn dostal strach, že Raj Ahten připraví protiútok, se zase uklidnil. Princ slyšel výkřiky u jižní brány a cinkot zbroje Raj Ahtenových vojáků, kteří spěchali zvednout padací most. Mlha v údolí byla tak hustá, že Gaborn neviděl, zda se nějaký nečlověk dostal až k hradu.

Raj Ahten teď nezaútočí. Neví jistě, jak velikou armádu za sebou Orden přivedl. Kdyby zaútočil, mohl by zjistit, že na něj útočí armáda tak veliká, že ji nedokáže odrazit. Koneckonců bylo běžné, že se útočník pokoušel vylákal obránce hradu ven tím, že předstíral, že jeho síly jsou slabé.

Z východu náhle začal vát silnější vítr a mlha náhle zhoustla. Gaborn už neviděl ani kousek bojiště. Dokonce i obři zmizeli v mlze.

Přesto však slyšel koně, kteří ržáli v hrůze a bitevní pokřik domu Ordenů. Na kopci za údolím zazněly rohy – dvě krátká zatroubení a jedno dlouhé. Rozkaz se přeskupit.

„Pojďme!“ řekl Gaborn Rowaně a vzal ji za ruku. Společně se rozeběhli ulicemi směrem ke Královské věži.

Ve městě vládl zmatek. Raj Ahtenovi vojáci se bleskurychle oblékali do zbrojí a spěchali posílit jednotky na hradbách.

Když Gaborn a Rowana doběhli ke Královské bráně, která vedla do obchodnické čtvrti, vojáci právě spouštěli padací mříž. Přikázali Gabornovi, aby se vrátil.

Pět set Raj Ahtenových vojáků spěchalo od Královské věže ve snaze dostat se na vnější hradbu. Do cesty se jim dostalo stádo zpanikařeného dobytka, které se snažilo utéct.

V tom zmatku se Gabornovi a Rowaně, kteří na ramenou nesli vaky s kořením, podařilo proběhnout branou a dostat se na tržiště.

Čtvrť obchodníků nikdo nebránil. Raj Ahtenovi muži ještě nevytvořili plán, jak se ubránit útoku. V obranných vížkách nebyli žádní vojáci. Gaborn pozoroval hradby a spatřil tucty vojáků spěchající ke katapultům, další jak obsazují věže v rozích hradu – ale Raj Ahtenovi vojáci byli příliš roztažení. Někteří spěchali k vnější hradbě: jiní se snažili zaujmout obranná postavení ve věži Zasvěcenců.

Prakticky nikdo však nebránil druhou obrannou zeď města, královskou hradbu.

Na pláni pod hradem se ze směsice výkřiků nelidí, ržání umírajících koní a řevu obrů vynořila píseň zpívaná rytíři domu Ordenů, jejichž hluboké hlasy oslavovaly válečnou slávu.

Gabornův otec zajistil, aby každý člen jeho osobní gardy byl obdařen třemi odkazy Hlasu, takže jejich hlasy nebylo možno na bojišti přeslechnout. To bylo velmi užitečné při předávání rozkazů. Teď se z mlhy vynořila jejich smrtící píseň, otřásla samotnými kameny hradu Sylvaresta a její ozvěna zněla mezi kopci. Byla to píseň, která měla zasít hrůzu do srdcí nepřátel:

„Pokryjte se ctí a pozdvihněte meče,
stateční muži Ordenů.
Zalijte nepřátele jejich vlastní krví,
krvelační muži Ordenů!“

Bylo slyšet ržání umírajících koní – příliš mnoha koní. Gaborn nechápal, jak je to možné, dokud si neuvědomil, že na vzdáleném kopci jsou ustájení Raj Ahtenovi koně. Otcovi vojáci pobíjeli zvířata Vlčího Pána.

Gaborn a Rowana se zastavili na dlážděné ulici, sto yardů pod Královskou věží a zadívali se přes mlhou pokryté

trávníky, ve snaze spatřit bojiště. Gaborn si náhle uvědomil, že se k nim blíží několik mužů.

Otočil se a v tu chvíli ho nějaký mohutný voják surově odstrčil stranou a zaklel. „Z cesty!“

A za nimi, oděný v černé šupinové zbroji a s bílými sovími křídly rozepjatými nad černou přilbicí, přicházel Raj Ahten s osobní gardou, poradci a Dnem. Po boku mu kráčeli tři unavení ohňotvůrci.

Gaborn málem sáhl po meči a pokusil se na Vlčího Pána zaútočit, ale věděl, že by to byla hloupost. Odvrátil se a tvář mu zrudla hněvem.

Raj Ahten proběhl kolem Gaborna ve vzdálenosti pouhé paže a v indhopalštině vydával rozkazy svým vojákům: „Ať se připraví muži na koních! Ohňotvůrci na hradby! Vytvořte ohnivou čáru, které se potáhne odsud až k lesům a rozežene tu mlhu. Povedu protiútok! Proklínám toho drzého Ordena!“

„Tohle není přirozená mlha,“ řekl s úzkostí jeden z ohňotvůrců. „Tohle je mlha vytvořená vodním čarodějem.“

„Rahjime, neříkej mi, že se bojíš nějakého mladého vodního čaroděje, kterému ještě teče mléko po bradě,“ odfrkl si Raj Ahten. „To bych u tebe nečekal. Ta mlha se obrátí proti Ordenovi stejně snadno, jako mu teď pomáhá.“

Čaroděj nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Bojuje proti nám některá z Mocností! Cítím to!“

Kdyby Gaborn natáhl ruku, mohl se Vlčího Pána dotknout, mohl by mu mečem srazit hlavu, avšak neudělal nic.

Na Gaborna dolehla velikost nevyužité příležitosti. Když Raj Ahten a jeho vojáci spěchali po Trhovecké ulici, sáhl Gaborn po meči.

„Ne!“ zasyčela Rowana, popadla ho za zápěstí a přinutila ho vrátit čepel do pochvy.

Měla pravdu. Když se rozhlížel po ulici, všiml si, že představuje perfektní místo pro přepad. Obchody se normálně otevíraly až za dvě hodiny – ale dnes rozhodně nic nebylo normální. Možná, že dnes vůbec otevřeno nebude.

Trhovecká ulice zatáčela na jihozápad, takže i když nebyla daleko od Královské věže a vnitřního obranného kruhu města, z královské hradby nebylo možné spatřit člověka, který se na

Trhovecké ulici skrýval. Nebylo ho možné spatřit ani z ostatních hradeb, které tvořily vnější kruhy. Třípatrové kamenné budovy na Trhovecké ulici tomu zabraňovaly.

Gaborn se zastavil. Ranní stíny byly stále ještě hluboké a ulice byla opuštěná. Gaborna napadlo, zda by neměl počkat, až se Raj Ahten bude vracet stejnou cestou zpátky.

Pohlédl směrem ke Královské věži.

Náhle si všiml, že k němu běží nějaká žena oděná v hedvábných šatech barvy půlnoční modři, které měla v pase nedbale převázané, takže jí napůl odhalovaly svůdná ňadra. V pravé ruce držela stříbrný řetěz, na kterém visela malá dutá kovová koule, ve které se obvykle pálilo kadidlo. Kadidlo v kouli, kterou držela, však hořelo plamenem. Měla holou hlavu a v tmavých očích jí tančila šílená světélka. Nesla se s takovou autoritou, že Gabornovi bylo okamžitě jasné, že ta žena musí být velice důležitá osoba.

Když došla až k němu, ucítil náhle, že její tělo vyzařuje žár a pochopil, že se setkal s ohňotvůrkyní.

Žena se zastavila, zahleděla se na něj a v očích se jí rozhořelo poznání. „Ty!“ vykřikla ohňotvůrkyně.

Gaborn o ničem nepřemýšlel. Každá částečka jeho bytí si byla jistá, že žena je jeho smrtelným nepřítelem. Jediným bleskurychlým pohybem vytasil meč, švihl jím a srazil ženě hlavu z ramen.

Rowana vyjekla, přitiskla si ruce na ústa a ustoupila dozadu.

Po zlomek vteřiny ohňotvůrkyně zůstala stát na nohách, hlava jí letěla na zem a hořící kadidelnici držela stále v ruce.

Pak se celé její tělo změnilo v zelený sloup ohně, který vystřelil vysoko do vzduchu. Jeho žár byl takový, že kameny u ženiných nohou začaly praskat. Tělo ohňotvůrkyně se okamžitě změnilo v popel a Gaborn cítil, že má ožehnuté řasy a obočí. Ostří jeho meče vybuchlo ohněm, jako kdyby bylo prokleté, a oheň se rychle šířil po krví pokryté čepeli směrem k jílci, takže Gaborn musel zbraň zahodit na zem.

Z náhlého popudu si rychle z opasku sňal i pochvu a také ji odhodil – bál se, že by i ona mohla začít hořet, neboť v ní hořící meč dlouho odpočíval.

Příliš pozdě si uvědomil, že zabít ohňotvůrce je chyba.

Mocného ohňotvůrce nelze zabít. Lze ho zbavit tělesné schránky a duch ohňotvůrce po čase splyne se svým živlem. V okamžiku polovědomí mezi smrtí a splynutím se však odhalí jeho plná moc. Ohňotvůrce chvíli přežívá jako ztělesnění živlu, kterému slouží.

Gaborn ustoupil tak rychle, jak jen dokázal a Rowanu táhl s sebou. Dokonce i po smrti si ohňotvůrkyně snažila zachovat lidskou podobu, takže jednu chvíli vypadala jako obrovitá fontána zeleného ohně tyčící se k nebi a za chvíli jako obrovitá ohnivá žena vysoká osmdesát stop.

Peklu se podařilo vzít na sebe podobu těla – úžasně věrný obraz tvořený barvami topazu a smaragdu. Plamen dokonale připomínal ženu, její vysedlé lícní kosti i tmavé oči, vyzývavá ňadra a pevné svaly na nohou. Stála a vypadala zmateně, slepě hleděla na jih a na východ, odkud zaznívaly zvuky boje.

Elementál natáhl ruku a jako by zvědavě se dotkl střechy jednoho z obchodů na Trhovecké ulici. Olovo na střeše začalo okamžitě tát a stékat dolů.

Toto byla bohatá čtvrť a mnoho obchodů mělo velká skleněná okna, která se začala díky šířícímu se žáru třískat. Dřevěné části budov vybuchly plamenem.

Elementál si však zjevné nebyl vědom toho, co dělá. Ohňotvůrkyně si možná ještě neuvědomila, že byla zavražděna. Gaborn měl na chvíli pocit, že budou v bezpečí.

Pak se k nim ohňotvůrkyně vrhla.

„Utíkej!“ zasyčel Gaborn a popostrčil Rowanu. Ta však stála v šoku, neboť ostrý žár ji spaloval víc než Gaborna. Rowana křičela bolestí a její čerstvě nabyté smysly trpěly přítomností elementála.

Po Gabornově levici byl obchod s porcelánem a Gaborn se zoufalou nadějí, že má zadní východ, si rukama chránil hlavu a proběhl skleněným oknem dovnitř.

Začaly se na něj sypat skleněné střepy, které ho pořezaly na čele, ale on se neodvažoval zkoumat rozsah svých poranění. Protáhl Rowanu skrz rozbité okno a rozběhl se k zadní části obchodu, kde byly otevřené dveře vedoucí do

dílny. Ohlédl se právě včas, aby viděl, jak se v rozbitém okně objevila plamenná zelená ruka.

Zelený prst se dotkl Rowaniných zad. Dívka ze sebe vydala výkřik, při kterém tuhla krev v žilách, neboť oheň ji probodl jako meč. Z břicha jí vyrazil dlouhý jazyk plamene.

Gaborn pustil její ruku, zděšený bolestí, která se jí zračila v očích, zděšený jejím hrozným smrtelným výkřikem. Jeho sebekontrola se začala hroutit. Nemohl pro ni nic udělat.

Proběhl dveřmi, které vedly do dílny a zabouchl je za sebou. Všude kolem se povalovaly formy na porcelánové vázy a mísy. Na podlaze byly poházené dřevěné piliny.

Proč ona? pomyslel si Gaborn. Proč si elementál vzal ji a ne mě?

Narazil na dřevěné dveře zavřené zevnitř na závoru. Zvedl ji a za zády ucítil vlnu žáru. Rozrazil dveře a vrhl se do zadní uličky.

Začal slepě prchat a přitom kličkoval. Doběhl na úzký bulvár široký asi dvanáct stop.

Gaborn se cítil zničený, zraněný a v mysli měl obraz Rowaniny tváře, když umírala. Snažil se ji sice chránit, ale jeho nepředloženost ji zabila. Téměř nemohl uvěřit tomu, co se stalo a měl nutkáni se pro ni vrátit.

Zahnul za roh.

Ani ne dvacet stop od Gaborna stáli dva Raj Ahtenovi šermíři s očima rozšířenýma strachem. Oba dva o překot ustupovali a snažili se uniknout a Gaborna si vůbec nevšímali.

Gaborn se otočil, aby si mohl prohlédnout, na co tak zírají.

Ohňotvůrkynin elementál se tyčil nad nejbližší střechou, kterou objímal jako milenec. Po střeše se šířily plameny, které spolu s dusivým dýmem vytvářely žhnoucí inferno.

Elementál pomalu ztrácel ženskou podobu – dychtivě z něj vystřelovaly plameny hledající potravu. Pokaždé, když se nějaký plamen dotkl něčeho hořlavého, elementálova moc a velikost vzrostly a ohnivá postava pokaždé ztratila něco ze své lidské podoby.

Ženiny ohnivé oči dychtivě pátraly ve všech směrech. Pod ní bylo tržiště, které se dalo spálit – kromě kamenných budov tu bylo opět mnoho staveb ze dřeva. Na východě stály stáje a

na jihu se tyčil mlhou zahalený Dunnwood, ze kterého zaznívaly výkřiky smrti a hrůzou naplněné kletby.

Její oči přejely po Gabornovi a zdálo se, že se zaměřily na oba vojáky. Ti se okamžitě otočili a ze všech sil uháněli pryč. Gaborn zůstal stát bez pohnutí, neboť se bál, že elementála, podobně jako wichta, přitahuje pohyb.

Pak se elementálův pohled obrátil ke zvlněným kopcům Dunnwoodu a utkvěl na korunách stromů, které se tyčily nad mlžnou pokrývkou. Ty představovaly pro elementála příliš lákavou hostinu, než aby jí mohl odolat. Z ohňotvůrkyně se nyní stalo hladové monstrum, ničitel. Kamenné budovy stojící na tržišti jí nabízely jen málo uspokojení.

Natáhla ruku, chytila se zvonice, vyskočila na střechy domů a začala rázovat směrem k lesu.

Když dorazila k padací mříži u Královské brány, zazněly zezdola výkřiky naplněné strachem. Vojáci střežící věže po obou stranách brány začali hořet a brzy z nich zbyly jen zčernalé mrtvoly.

Přítel, nepřítel, strom nebo dům – ohňotvůrkynin elementál strávil vše, co mu stálo v cestě. Gaborn ve snaze získat lepší výhled vyšplhal po vnějším schodišti, které vedlo kolem zadní stěny jedné z hospod. Zastavil se těsně pod okapem.

Kamenné věže po obou stranách brány se díky žáru roztavily, praskly a jejich zčernalé zbytky se zřítily na zem. Mohutné železné závory na bráně se doslova roztekly.

Když elementál spěchal kolem vnějšího nádvoří směrem k městským bránám, zazněly výkřiky stovek hlasů vyjadřující strach a bezmocnou hrůzu.

Když dosáhla vnější brány, ztratila už ohňotvůrkyně docela svou lidskou podobu a místo toho vypadala jako vlnící se ohnivý sloup. Vyšplhala na městskou hradbu těsně nad padacím mostem a nahoře chvíli zaváhala, protože se zřejmě polekala hradního příkopu naplněného vodou. V plamenech se stále ještě dala rozeznat tvář, která připomínala tvář ženy, a která se na chvíli toužebně zahleděla na dřevěná stavení v chudší části města kolem Máselného trhu.

Pak se plameny přelily přes zeď i přes příkop a skrze pole se vrhly vstříc Dunnwoodu.

Gaborn si znovu začal uvědomovat vzdálené výkřiky bitvy, ryčení rohů, na které troubili otcovi vojáci a jejichž signály vydávaly příkaz k ústupu. Srdce mu začalo bušit tak hlasitě, že skoro půl minuty nebyl schopen zaslechnout žádný jiný zvuk.

Ostré světlo elementálova ohně prořezávalo mlžnou pokrývku. V tom světle Gaborn spatřil – jako ve světle blesku – tři vojáky na koních bojující s nelidmi a švihající velikými jezdeckými sekerami v boji na život a na smrt.

A pak byli vojáci pryč, spáleni na popel. Elementál se začal plazit přes pláň a jeho touha po suché trávě, dřevu a lidských životech byla tak veliká, že se úplně rozpadl, ztratil vědomí a stala se z něj mohutná řeka plamene valící se přes pole.

Gaborn v srdci cítil žal. Když se elementál dotkl Rowany, bylo to, jako by probodl i Gaborna. Teď slyšel zoufalé výkřiky z bojiště, které se mísily s křikem zraněných a umírajících zde, na hradě Sylvaresta. Nedokázal zapomenout na Rowaninu tvář, ve které se zračila hrůza. Cítil se jako zrádce.

Nevěděl, jestli udělal dobře nebo špatně, že ohňotvůrkyni zabil. Udělal to úplně bez přemýšlení – byl to reflex, který mu připadal správný, ale přesto s sebou nesl dalekosáhlé následky.

Před městem se na okamžik zdvihla ohnivá stěna, která zabránila Raj Ahtenovi opustit hrad Sylvaresta a znemožnila mu vyslat své muže do bitvy.

To může být záchrana pro otcovy vojáky, pomyslel si Gaborn.

Ale možná, že ne. Gaborn netušil, kolik otcových vojáků zemřelo v ohnivé řece. Mohl jen doufat, že Mystariané si v mlze všimli ohnivého elementála plazícího se přes hradní zeď a stihli včas utéct.

Na hradě umírali lidé. Tucty, možná stovky Raj Ahtenových vojáků byly spáleny na popel. Padací mříž v Královské bráně byla roztavená k nepoznání.

Gaborn pozoroval mohutný dubový padací most, vedoucí přes příkop k vnější bráně, který byl zalitý plameny: z věží po obou jeho stranách zbyly jen trosky. Navijáky, kterými se most zvedal a spouštěl, byly roztavené v nepoužitelné zbytky.

Jediným sekem svého meče Gaborn narušil obranu hradu Sylvaresta.

Kdyby se teď jeho otec rozhodl zaútočit, zjistil by, že má volnou cestu až do nitra hradu.

Gaborn si všiml malé postavy na vrcholku vnější hradby, která upírala zrak za ohnivou stěnu – postavu muže v černé zbroji s rozepjatými křídly bílé sovy na přilbici.

V jedné ruce postava svírala jezdecký palcát s dlouhou rukojetí a křičela hlasem tisíce mužů, který se jasně rozléhal mezi kopci a který otřásal samotnými základy hradu. „Mendellasi Drakene Ordene: zabiju tebe i tvého spratka!“

Gaborn spěšně seběhl z vrcholku schodiště, aby vyhledal úkryt v nejbližším podchodu.

ŠESTNÁCT: KLAM

Během jízdy z Hollickova vrchu byl Borenson ztracený v myšlenkách. Nadcházející bitva jeho pozornost nikterak nerozptylovala. Myslel jen na Myrimu, ženu, se kterou se zasnoubil v Banisferu. Před dvěma dny ji spolu s jejími sestrami a matkou doprovodil do města, kde snad byly v bezpečí před Raj Ahtenovými vojáky, kteří plenili venkov.

Myrima nebezpečí snášela statečné a ani slůvkem nedala najevo, že má strach. Bude z ní skvělá žena vojáka.

Během několika nádherných hodin, které s tou ženou strávil se do ní Borenson hluboce, nezvratně zamiloval. Nebyla to jen její krása, čeho si na ní tak cenil. Líbilo se mu na ní všechno – její vychytralé, vypočítavé chování; její lakomá povaha; nestoudná vášeň, která jí plála v očích, když spolu jeli na farmu její matky.

Tehdy se otočila, usmála se mu do tváře a s očima plnýma nevinnosti se zeptala: „Sire Borensone, předpokládám, že jste muž, který je obdařen odkazy životní síly?“

„Mám jich deset,“ vyblekotal.

Myrima pozdvihla tmavé obočí. „To by mohlo být zajímavé. Slyšela jsem, že žena během svatební noci často zjistí, že vojákova velká životní síla je dobrá i na něco jiného, než jen že mu pomáhá přežít zranění utrpěná v bitvě. Je to pravda?“

Borenson se ze sebe snažil vypáčit nějakou odpověď. Ani ve snu by ho nenapadlo, že žena tak krásná jako Myrima mu položí takhle přímou otázku na jeho postelové schopnosti. Než přišel na něco kloudného, co by jí mohl říct, pokračovala. „Červená ti sluší. Krása tvé tváře tím získává netušený

rozměr.“ Pochopitelně zrudl ještě víc, ale Myrima v tu chvíli naštěstí odvrátila pohled.

Až do té doby si Borenson myslel, že byl zamilovaný už několikrát. Ale tohle bylo jiné. Tohle nebyla žádná chvilková záležitost, žádné poblouznění trvající několik nocí. Láska k Myrimě mu připadala tak nějak… správná. Až do morku kostí cítil, že ji miluje opravdově a upřímně.

To, že ji miluje, si uvědomil, když cestoval ke králi Ordenovi, aby ho varoval před invazí. Hnal koně plnou rychlostí a projel kolem tří překrásných dívek, které u cesty sbíraly borůvky. Jedna se na něj svádivě usmála, ale on byl tak ztracený v myšlenkách na Myrimu, že až po deseti mílích si uvědomil, že ji úsměv neoplatil.

To jasně ukazovalo na to, jak moc se zamiloval.

Během cesty k hradu Sylvaresta vyhnal Myrimu z hlavy, protože si pomyslel: čím dřív budu mít tuhle bitvu za sebou, tím dřív se k ní budu moci vrátit.

Kus cesty před hradem začala část Borensonových vojáků nahánět a pobíjet Raj Ahtenovy zvědy, kteří tvořili skupinky po pěti až deseti mužích. Jeho nejrychlejší rytíři je nemilosrdně honili a zabíjeli a Borenson zatím rozvinul útok proti nelidem.

Když se přiblížili k hradu, zastavil se na březích řeky Wye a otevřel lahvičku s mlhou, kterou mu daroval král Orden. Držel ji v ruce a kolem hrdla láhve se náhle zvedl prudký vítr.

Tím, že otevřel láhev nad vodou, zdvojnásobil účinek kouzla. Proto láhev znovu pečlivě zazátkoval, i když byla ještě napůl plná.

Když se nad malými údolími kolem hradu Sylvaresta zvedla vůně mořské mlhy, Borenson ochutnal sůl ve vzduchu a vzpomněl si na domov. Snil o tom, jaké to bude, až Myrimu vezme na svůj novy statek v Drewverských slatinách. Znal ten statek – nádherná stavba s překrásnou ložnicí.

Rychle tyto myšlenky vyhnal z hlavy, přikázal svým lučištníkům, aby si napjali tětivy na lučiště a vyrazili skrze jitřní les. O pět minut později jeho muži překvapili nelidi, spící na stromech. Vzduchem začaly létat šípy; nelidé začali padat

ze stromů jako černé ovoce – někteří mrtví, jiní prchající a snažící se nalezl útočiště v hradu.

Jeho muži se na ně vrhli jako bouře a hnali nelidi před sebou, velikou masu tmavé kožešiny, odhalených tesáků a rudých očí blýskajících se strachem a hněvem.

Borensonovi všichni říkali, že se v boji vždycky směje, přestože on sám si toho většinou nevšiml. Byl to zvyk, který se naučil v mládí, kdy ho často mlátil panoš Poll. Starší chlapec se vždycky smál, když Borensona šikanoval. Když Borenson vyrostl natolik, aby mu to mohl oplatit, zvykl si také se smát. Některé nepřátele to vyděsilo, jiné to plnilo hněvem. V každém případě díky tomu jeho protivníci začali dělal chyby, zatímco spolubojovníky to pozvedlo na duchu.

A tak náhle zjistil, že se nalézá uprostřed planiny, obklopený hustou mlhou a tuctem nelidí. Černá stvoření syčela a vrčela.

Uštědřoval jim rány svým palcátem, údery kryl štítem, koleny dával pokyny svému koni, aby vykopával do vzduchu a odhazoval stranou neopatrné útočníky.

Úplně ho pohltil vír boje, a proto ho překvapilo, když v mlze po své levici spatřil obrovitou plamennou stěnu.

Nohama dal svému koni pokyn k ústupu a rozjel se jako o život. Jeho kůň byl mocný hřebec, schopný předhonit samotný vítr.

Z plamenné stěny však náhle vyrazily ohnivé jazyky, které jako by chtěly pochytat všechny vojáky, jako by oheň žil vlastním životem. Nelidé spatřili, jak se k nim blíží smrt. Jeden z nich popadl Borensona za nohu a pokusil se jej stáhnout ze sedla, aby oba zemřeli ve smrtícím objetí.

Zaútočil na stvoření svým palcátem, neboť si uvědomil, že by mohl zemřít a tím pádem by se mu nepodařilo doručil Raj Ahtenovi zprávu od krále Ordena. Udeřil palcátem nečlověka do hlavy, odkopnul ho pryč a jeho kůň vyrazil mlhou.

Vracel se přes pláň a volal „Orden! Orden!“, aby se jeho muži přeskupili. Oheň se řítil za ním a jazyky plamenů připomínaly prsty, které ho chtěly stisknout a sevřít.

Pak zajel do stínů stromů.

Když oheň dorazil k lesu, zmáhal, jakoby… nejistě. Plameny se dotkly velikého dubu, který začal okamžitě hořel. Zdálo se, že ohnivá zeď na Borensona zapomněla.

Jen půl tuctu mužů se podařilo vrátil se s Borensonem zpátky do lesa, ale Borenson viděl i tucty dalších, kteří prchali před plamem a mizeli v mlze.

Čekal několik dlouhých minut, než se jeho muži přeskupí a doufal, že se jim podařilo dosáhnout bezpečí. Tady mezi stromy si připadal jako v bezpečném úkrytu. Listy, visící nad ním ho zakrývaly. Obklopovaly ho jako plášť. Větve byly jeho štítem proti šípům a tvořily zeď schopnou zpomalit plameny.

Dole v údolí slyšel zuřivý křik – Raj Ahten, vykřikující hrozby proti domu Ordenů. Borenson nevěděl proč, ale skutečnost, že Raj Ahten má takový vztek, ho naplnila radostí.

Borenson zadul na svůj válečný roh a vydal svým mužům rozkaz k přeskupení. O minutu později se kolem něj shromáždilo čtyři sta mužů. Někteří přinášeli alarmující zvěsti o boji s ledovými obry východně od hradu. Jiní říkali, že se nelidé přeskupili a pokusili se dostat k hradní bráně. Jiní válečníci zaháněli nelidi hlouběji do lesa a podařilo se jim je rozprášit. Další měli za úkol pobít Raj Ahtenovy koně. Celá tato bitva byla šílená, protože Borensonův oddíl neměl žádný jednotný úkol, na který by se mohl soustředit, a proto každý dělal, co považoval za nejlepší. Borenson si skoro přál, aby bojiště nezakryl mlhou.

Zvažoval co dál a cítil, že nejbezpečnější by bylo zůstat v lesích a zničit zbytky nelidí. Před hradem v mlze však čekala hra, která představovala mnohem větší pokušení.

„Připravte se," přikázal. „Provedeme nájezd z východu na západ před hradem. Kopiníci do čela, aby se vypořádali s obry. Lučištníci na křídla, aby nám čistili cestu od nelidí."

Oheň byl plný kouře z ohňů na polích a v lese pod kopcem.

Ordenovi rytíři se zformovali a vyrazili mezi stromy na východní pole. Borenson neměl kopí, tak zaujal místo zhruba v první třetině oddílu, aby mohl vydávat rozkazy.

Jak se jeho kůň řítil mlhou, spatřil Borenson vlevo rozložitého obra, který v mlze připomínal mohutný kámen

porostlý lišejníkem. Stočili se k němu dva kopiníci a vrhli se na něj.

Zraněné monstrum se ohnalo mohutnými prackami, vyzbrojenými zahnutými pařáty, roztrhlo bok válečnému koni a odhodilo ho pryč jako loutku. Válečníka, který na něm jel, překously napůl obrovy mohutné čelisti.

Pak Borensonovi tato bitva zmizela ze zorného pole.

Ke zbylému kopiníkovi se připojilo ještě několik lučištníků.

Z mlhy se vynořili další dva obři. Za nimi pobíhali nelidé sbírající odvahu. Zamířilo k nim dvacet Borensonových rytířů. Borensonovi bušilo srdce. Jeden obr hněvivé zařval a přivolával ostatní.

V odpověď na zavolání se přiřítila horda obrů i nelidí připomínající temnou masu. Za nimi se v mlze rýsoval černý příliv zvednutých kopí. Monstra ze sebe vydala triumfální pokřik.

Borensonovi se málem zastavilo srdce. Z mlhy se totiž vynořily stovky vojáků s mosaznými štíty. V jejich čele jel obrovitý válečník v černé šupinové zbroji, na jehož přilbici se tyčila rozepjatá křídla bílé sovy, v ruce držel pozvednuté válečné kladivo a vydával ze sebe válečný pokřik, který zaznával hlasem tisíce mužů: „Kuanzaya!“

Tento válečník zasel do Borensonova srdce strach, protože měl zbroj a zbraně králů.

Raj Ahten měl zvednuté hledí přilby a pod ním Borenson spatřil nejkrásnější tvář, jakou kdy viděl. Mocný zvuk Runovládcova hlasu málem Borensonovi splašil koně pod nohama. Zvíře bylo tak vyděšené, že se nedokázalo rozhodnout, zda se má otočit a utéct nebo uskočit. Borenson na něj zakřičel příkaz k útoku, ale Raj Ahtenův hlas byl natolik ohlušující, že možná koni poškodil sluch.

Borensonův kůň zastavil a bojoval s otěžemi ve snaze otočit se a utéct. Borenson se naopak snažil přimět jej k útoku na nepřítele. Pak se náhle ocitli ve víru boje. Borensonovi kopiníci odhodlaně zaútočili na obry, přestože jich bylo ve srovnání s nepřítelem žalostné málo. Lučištníci vysílali do řad

obrů mračna šípů, zatímco Borenson se snažil přimět své vyděšené zvíře, aby zaútočilo na Raj Ahtena.

Zvíře nebylo ochotné se k němu ani přiblížit, snažilo se uprchnout. Proti Borensonově vůli kůň vyrazil doleva, přímo ke skupině ledových obrů. Raj Ahten mezitím projel kolem a jeho válečné kladivo se zvedalo a padalo s neměřitelnou rychlostí a Pán Vlků si mezi řadami obránců prosekával širokou, krvavou cestu.

Na Borensona se vrhl obr švihající mohutnou dubovou holí. Borenson před úderem uhnul a odpoutal se od obra. Dostal se přímo mezi smečku nelidí, kteří začali syčet a vrčet, šťastni, že ve svém dosahu vidí osamoceného vojáka. Borensona minulo několik dalších obrů, kteří se snažili nalézt srdce bitvy.

Někde za Borensonem začal jeden z poručíků troubit na válečný roh, který dával zoufalý pokyn k ústupu.

Borenson pozdvihl palcát a štít a začal se smát, připraven bojovat o život.

SEDMNÁCT: V KRÁLOVNINĚ HROBCE

O tři hodiny později stála Ioma na vrcholku věže Zasvěcenců a pozorovala Raj Ahtena a tisíc jeho Neporazitelných, jak se spolu s tucty ledových obrů a stovkami válečných psů vrací k hradu. Všichni radostně pokřikovali na oslavu vítězství. Ranní mlha už byla dávno pryč a jen její zbytky se stále držely mezi stromy Dunnwoodu.

Vlčí Pán zjevně využil svou velikou šanci a pustil se do boje s Ordenovými vojáky v lese, kde se mu podařilo je pobít nebo rozprášit.

Raj Ahtenovi muži se vraceli v přehlídkové formaci, zbraně zvednuté na pozdrav.

Při první známce útoku Chemoise Iomu odvedla sem, do věže Zasvěcenců. „Pro tvou vlastní ochranu," řekla.

Na polích stále ještě hořely zbytky farem i menších stavení a v Dunnwoodu zuřil nekontrolovatelný požár, který východní vítr odfoukal dvě míle od hradu.

Jednu chvíli plameny připomínaly živou věc – jejich chapadla vystřelovala ve všech směrech a olizovala stromy, domy i lidi.

Požár v hradu už uhasl, protože Raj Ahtenovi ohňotvůrci z něj vysáli sílu. A přestože Raj Ahten vyslal do ulic vojáky, aby nalezli vraha jeho ohňotvůrkyně, jeho milované pyromantky, nemělo to žádný efekt. Elementál spálil většinu Trhovecké ulice a zničil všechny stopy, podle kterých by bylo možné identifikovat jejího vraha.

V kouřících a zčernalých ruinách před branou hradu Sylvaresta byly vidět mnohé známky destrukce. U hradního příkopu leželo snad tisíc spálených těl nelidí, kteří se chystali k zoufalé obraně proti Ordenovým rytířům, když se přes ně přelila ohnivá záplava. Mezi nelidmi byly také rozeznat mrtvoly padlých rytířů – asi dvě stě zčernalých těl, která kdysi byla muži v lesklé zbroji, navršená v kouřících hromadách podél bitevní linie.

Další stovky nelidí ležely na kraji lesa, kde se bitva původně rozhořela. Stromy v těch místech byly ožehlé ohněm a zbyly z nich pouhé zčernalé kostry.

U bojiště ležela poházená těla tří tuctů ledových obrů, podivně vypadajících stvoření s ožehlými chlupy. Ioma si je dosud neměla příležitost prohlédnout takhle zblízka – jejich růžovou kůži a dlouhé čenichy připomínající velbloudy, obrovitost jejich pařátů. Z vrcholku věže Zasvěcenců vypadali jako holé myši. Někteří z mrtvých obrů stále ještě drželi v smrtícím sevření rytíře nebo jejich koně.

Raj Ahtenovi koně byli mrtví spolu s většinou jejich strážců, kteří měli postavení na kraji lesa.

Přesto však nyní vojáci Vlčího Pána oslavovali vítězství, vyhranou bitvu.

Ioma nevěděla, jestli se má radovat z Raj Ahtenova vítězství nebo plakat pro Ordena.

Nyní byla Raj Ahtenovým Zasvěcencem. Už se ho nemusela bát, ale zato měla oprávněné obavy z toho, že se ji pokusí zavraždit ostatní králové nebo Spravedliví Rytíři bojující s Pánem Vlků.

Chemoise stála Iomě po boku, dívala se na zčernalá pole, a když Raj Ahtenovi vojáci přijížděli do hradu, nepokrytě plakala. Nad krajinou se stále vznášela oblaka dýmu a všude v dohledu hořely požáry.

Proč Chemoise pláče? divila se Ioma. Pak si uvědomila, že i ona sama má oči naplněné slzami.

Ioma pocitům své přítelkyně rozuměla. Chemoise plakala, protože celý svět zčernal. Černá pole. Černý les. Černé dny, které nadcházejí. Ioma si přitáhla plášť úžeji k tělu a kapuci si

důkladně zakryla ošklivou tvář. Těžká vlna jako by jí však neposkytovala přílišnou ochranu.

Někteří Raj Ahtenovi vojáci se zastavili na nižším nádvoří. Raj Ahten se svým doprovodem pokračoval v cestě a vydal se vstříc svým ohňotvůrcům a rádcům. Dokonce i ledoví obři vpochodovali za městské hradby, aby se dostali pod ochranu mohutných zdí.

V kopcích na jihu zazněl zvuk loveckého rohu, kterému odpovědělo zatroubení z východu. Vzápětí zaznělo několik dalších signálu. Několik posledních přeživších z Ordenovy armády zřejmě volalo jeden na druhého.

Ioma čekala, že se Raj Ahtenovi muži okamžitě otočí a vyrazí rozprášit zbytky Ordenova vojska. Vzhledem k velikosti jeho sil nechápala, proč tolik jeho mužů zůstalo zde v hradu.

Pokud se ovšem na bojišti nestalo něco, čeho si ona nevšimla. Možná, že se Raj Ahten o své muže obával. Možná, že jsou slabší než si Ioma myslí. Pán Vlků musí mít strach a nechce se mu pronásledovat Ordenovy vojáky daleko do hloubi lesa, protože moc dobře ví, že by se vystavoval nebezpečí náhlého přepadu.

Raj Ahtenova moudrost byla mnohem rozsáhlejší než Iomina. Jestli měl obavy, nejspíš k nim měl také dobrý důvod. Včera Gaborn řekl Iomě, že k hradu dorazí brzy král Orden s posilami.

Ioma tomu však nevěnovala pozornost. Orden si často jako doprovod přiváděl několik set mužů. Čeho by mohli dosáhnout?

Ale Gaborn zcela jistě věřil, že jejich síly jsou dostatečně velké na to, aby mohli zaútočit na Raj Ahtena. Princezna si nyní uvědomila, že Gaborn nikdy neřekl, kolik přesně tu má jeho otec vojáků. To bylo moudré. Dům Sylvaresta nemůže prozradit informace, které nezná.

Ioma pohlédla na svou Den, která seděla několik kroků od ní spolu s Den její matky a obě se dívaly na zčernalé pole. Ony obě přesně vědí, kolik si s sebou Orden přivedl mužů, znají každý pohyb, který král učinil. Ať už to však bylo dobře nebo

špatně. Dnové jen nestranně sledovali armády pohybující se jako figurky na šachovnici.

Kolik mužů si s sebou Orden přivedl na Hostenfest? Tisíc? Pět tisíc?

Mystarie byla bohatá a lidnatá země. Král Orden s sebou přivedl svého syna, který chtěl princeznu požádat o ruku. Při takových příležitostech bylo běžné, že královská rodina chtěla ukázal své bohatství, a proto její doprovod tvořilo více vojáků a také rytíři, kteří se zúčastňovali turnajů.

Král Orden by si sem jistě přivedl své nejlepší muže. Možná pět set.

Král Orden byl také pompézní a rád ukazoval svou moc. Takže spíš dvojnásobek.

Mystarie měla velmi dobré válečníky. Jejich lučištníci trénovali od mládí, aby se naučili střílet z koňského hřbetu. Umění jejich rytířů s jezdeckými sekerami s dlouhou rukojetí a s palcáty, bylo legendární.

Možná, že právě legendy o mystarijských válečnících nutí Raj Ahtena, aby se držel zpátky, takže se neodvažuje hrad znovu opustit.

Ioma chvíli sledovala krajinu z výšky věže Zasvěcenců. Nikdo další už se k hradu nevrátil – ani jeden černý nečlověk.

V lesích na východě, na jihu i na západě nyní z tuctu směrů znovu vyzývavě zazněly rohy vydávající signály pro útok a přeskupení.

Ordenovi rytíři v lesích stále bojovali s nelidmi. Tyto válečníky čeká dlouhý, krvavý den.

Dole u městské brány se Raj Ahten naposledy ohlédl v sedle, jako kdyby uvažoval, zda má ještě jednou vyrazit k útoku; pak se otočil k městu a jeho muži zavřeli poničený padací most.

Život pokračoval dál. Ioma z věže viděla většinu města. Dole u kasáren sbíraly ženy a děti slepičí vajíčka. Vodní mlýn mlel s rachotem pšenici. Vůně z kuchyní se mísila s pachem kouře a popela. Ioma si uvědomila, že má prázdný žaludek.

Když Ioma usoudila, že už se dívala dostatečně dlouho, sešla na nádvoří věže Zasvěcenců. Její Den ji následovala. Den její matky zůstala na věži a dívala se na pole.

Ve slunečním svitu tam seděl Iomin otec a hrál si s kotětem, které ho hravě sekalo paličkou a lízalo mu ruku. Zatímco Ioma stála na hradbách, její otec si pokálel kalhoty, takže princezna se dala do práce s vědrem vody a hadrem, aby svého otce očistila. Nebojoval s ní, jen zíral na její zuboženou tvář, zjevně ji nepoznával a byl vyděšen její ošklivostí.

On sám byl hezký jako vždy, s mnoha odkazy osobního kouzla. Byl silný jako předtím. Superman s myslí dítěte. Zatímco z něj omývala nečistotu, král Sylvaresta ji sledoval rozšířenýma očima a tiše si něco pro sebe mumlal. Pak začal plivat na zem a na tváři se mu při objevení nové zábavy objevil radostný, nevinný úsměv.

Ioma se málem rozplakala. Dvanáct hodin. Její otec poskytl odkazy už před dvanácti hodinami. První den bylo nejkritičtější období – a pro něj nejhorší. Ti, kteří poskytli velký odkaz, procházeli touto dobou smrtelným nebezpečím. Kouzelnici tomu říkali „odkazový šok“. Ten, který se vzdal rozumu, občas zapomněl dýchat nebo jeho srdce zapomnělo tlouci. Pokud však přežil první den, pokud přežil šok z poskytnutí odkazu, probudily se v něm později zbytky jeho rozumových schopností. Tělo si dokázalo nějakým způsobem udržet jejich malý zlomek, který stačil k přežití. V tuto chvíli byl Iomin otec nejslabší a nejvíce bezmocný, ale později začne procházet tím, čemu se říkalo „probuzení“. To byla chvíle, kdy se odkaz mezi lordem a jeho vazalem upevnil a kdy dárce získal zpět malou část své mysli.

Iomin otec naštěstí netrpěl nejhoršími efekty odkazového šoku. Teď, když dvanáct hodin uplynulo, Ioma doufala, že otci se vrátí alespoň zlomek bývalého rozumu. Bylo možné – pokud si nepřál poskytnout odkaz celým svým srdcem, pokud magická tyč nebyla vyrobena naprosto dokonale, pokud kouzelník nevyřkl kouzlo s naprostou dokonalostí – bylo možné, že si dokonce vzpomene na její jméno.

A tak, zatímco ho omývala a oblékala, Ioma svému otci tiše zpívala. Přestože se nezdálo, že by ji poznával, při zvuku jejího hlasu se usmíval.

I kdyby si nikdy nevzpomněl kdo jsem, říkala si Ioma, stojí za to mu zpívat. Po čase se naučí můj zpěv milovat.

Ioma ho umyla, oblékla a do kalhot mu vložila látkovou plenu.

Nádvoří věže Zasvěcenců bylo plné zubožených mužů a žen, lidí, kteří předchozí noci poskytli odkazy. Bylo jich tolik, že se o ně pečovatelé nestačili postarat. Hned, jakmile Ioma a Chemoise skončily s péčí o své vlastní otce, začaly pečovat o další – gardisty, kteří domu Sylvaresta věrně sloužili už od dětství.

Kuchaři připravili snídani a Ioma začala mezi Zasvěcence roznášet tácy plné oříškových koláčků s ostružinami. Poklekla, aby probudila jednu mladou ženu, spící na slunci pod zelenou pokrývkou, gardistku jménem Cleas, která je doprovázela na mnoha výletech do kopců.

Ženy jen zřídkakdy sloužily jako gardistky. A ještě méně často sloužily jako vojáci v bojových jednotkách. Cleas však za život vyzkoušela obojí. Měla odkazy síly od osmi mužů a proto byla jedním z nejsilnějších šermířů v Sylvarestových službách. Raj Ahten z ní vysál všechnu její sílu. Teď Cleas nedýchala. Někdy během noci zřejmě začala být příliš slabá, než aby se mohla nadechnout.

Ioma při tom pohledu pocítila bolest a nevěděla, jestli má cítit hněv nebo vděk. S Cleasinou smrtí se patnácti lidem, kteří jí dali odkaz, jejich schopnosti vrátí, takže budou moci odejít z věže Zasvěcenců a ulehčí tak pečovatelům v jejich práci. Ioma však ztratila někoho, koho milovala. Vší silou musela potlačovat vzlyky. Klečela nad Cleas, vzlykala a odvracela tvář. Její Den stála nad ní a pozorovala ji. Ioma předpokládala, že historička bude chladná a nezúčastněná jako vždy, že na její tváři se nebudou zračit žádné pocity. Namísto toho však na její tváři spatřila výraz smutku.

„Byla to dobrá žena a dobrá válečnice," řekla Ioma.

„Ano, tohle je hrozné plýtvání," souhlasila Den.

„Pomůžeš mi odnést ji do hrobky?" zeptala se Ioma. „Vím o jedné, kam ji můžeme položit, abychom jí prokázali čest. Pohřbíme ji s mou matkou."

Den slabě přikývla. V tuto temnou hodinu její malé gesto vstřícnosti Iomu mocně zasáhlo. Cítila vděk.

A tak Ioma dokončila krmení Zasvěcenců; pak ona a Den přinesly k ležící Cleas pytel, do pokrývky, kterou byla Cleas přikrytá, ji zabalily, strčily ji do pytle a odnesly k jižní zdi věže. Tam už leželo pět dalších pytlů, v nichž ve čtyřech byli Zasvěcenci, kteří nepřežili noc.

Iomina matka Venetta ležela zakrytá rubášem z černého plátna. Silný zlatý kroužek, který jí spočíval na hrudi, ukazoval, že pod rubášem je tělo královny. Na kroužku číhal černobílý pavouk, který se snažil ulovit masařku bzučící kolem.

Ioma od matčiny smrti nepohlédla na její tvář, a ani teď neměla odvahu odhrnout rubáš a podívat se. Musela se však přesvědčit, jestli bylo její tělo patřičně připraveno na pohřeb.

Po celé ráno se Ioma této povinnosti vyhýbala.

Kancléř Rodderman začal v noci s pohřebními přípravami. Od té doby ho Ioma neviděla. Možná měl nějakou práci mimo Královskou věž, ale Ioma si spíš myslela, že se kancléř snaží vyhýbat Raj Ahtenovi. Možná, že dokonce ošidil i přípravy těla mrtvé na pohřeb.

Raj Ahtenovi muži mrtvolu přinesli sem, do věže Zasvěcenců. Vlčí Pán ji nenechal ve velké síni, kde měla být podle zvyku až do rána, aby se s ní mohli přijít rozloučit poddaní. Pohled na mrtvou královnu totiž mohl vyvolal ve městě vlnu nepokojů.

Proto ji nechal odnést do nitra věže Zasvěcenců, kde ji mohli vidět jen ti, kteří poskytli odkazy.

Ioma odhrnula černou pokrývku.

Tvář její matky nevypadala tak, jak si myslela. Nebýt děsivého zranění, Ioma by si myslela, že hledí do tváře někoho cizího. Za života byla matka obdařena několika odkazy krásy a byla velmi přitažlivá. Po smrti se však odkazy vrátily k dárcům a její krása zmizela. V černých vlasech měla silné prameny šedin. Pod očima velké tmavé kruhy. Rysy jejího jemného obličeje ztvrdly a zestárly.

Tělo bylo řádně připraveno, ale nic nemohlo zakryt ránu na levé straně tváře, kde jí Raj Ahtenův početní prsten roztrhl kůži. Nic také nemohlo zakrýt její roztříštěnou lebku, která narazila na dlažební kostky.

Žena pod pokrývkou vypadala jako cizinec.

Ne, Raj Ahten se nemusí bát hněvu poddaných. Hněvem nad smrtí této stařeny rozhodně nepovstanou.

Ioma došla k mříži, kde stál kapitán gardy, pomenší tmavý muž s knírem, oděný ve zbroji a s přilbicí vykládanou stříbrem. Ioma zažila zvláštní pocit prázdnoty, neboť na tomto místě po mnoho let stávali Ault nebo Derrow.

„Pane, ráda bych, abys mi dovolil odnést mrtvou do královské hrobky," řekla Ioma se zatajeným dechem.

„Hrad pod útokem," řekl kapitán se silným taifanským přízvukem. „To nebezpečné."

Ioma bojovala se silným nutkáním utéct pryč. Nechtěla si kapitána znepřátelit, ale cítila, že je její svatou povinností matku pohřbít a naposledy té ženě vzdát úctu. „Na hrad nikdo neútočí," snažila se ho Ioma přesvědčit. „Nepřítel bojuje jen s několika nelidmi, které chytil v lesích." Mávla rukou směrem ke spálenému bojišti před hradem. „A kdyby se Orden přece jen chystal zaútočit, viděli byste ho na půl míle daleko. Stejně by však nejprve musel dobýt vnější hradbu. Není pravděpodobné, že by se hned tak dostal až do věže Zasvěcenců."

Muž jí pozorně naslouchal, s hlavou nakloněnou na stranu. Ioma si nebyla jistá, jestli jí rozuměl nebo ne. Možná na něj mluvila příliš rychle. Mohla by se s ním zkusit domluvit chaotštinou, ale pochybovala, že by ji i tak kapitán pochopil.

„Ne," řekl mužík.

„Pak ať tě její duch navěky sužuje, neboť já jsem bez viny. Nepřála bych si, aby mě pronásledoval duch Runovládce."

V kapitánových očích se objevil strach. Říkalo se, že duchové mrtvých Runovládců se dokáží těm, kteří jim ublížili, strašlivě pomstít. Zvláště pak duchové těch, kteří zemřeli násilnou smrtí. Ioma pochopitelně věděla, že jsou to jen povídačky, ale malý taifanský kapitán pocházel ze země, kde se tyhle věci braly mnohem vážněji.

„Pospěš si," řekl nakonec kapitán. „Teď. Jdi. Ale ne víc než půl hodiny."

„Děkuji ti," řekla Ioma, natáhla ruku a dotkla se ho v děkovném gestu. Kapitán před jejím dotekem ucouvl.

Ioma zavolala na Chemoise a svou Den. „Rychle, potřebujeme nosiče, abychom ty pytle mohly odnést – a pohřební rubáše.“

Chemoise se rozběhla do kuchyně a přivedla s sebou dva pekaře, hluchého a němého, řezníka a jeho učedníka, a také kuchyňské pomocníky, kteří neměli čich. Zanedlouho shromáždila dva tucty lidí.

Řezník přinesl plnou náruč pohřebních rubášů z černé bavlny, s kápěmi a dlouhými rukávy.

Všichni nosiči se také oděli do pohřebních rubášů, aby duchové v hrobkách věděli, že živí tam nepřicházejí jako vylupovači hrobů. Na lemu jejich šatů byl stříbrný zvoneček, jehož cinkání mělo zahnat zlé duchy.

Pytle s mrtvými začali odnášel k bráně. Ioma uchopila pravou rukojeť nosítek, na kterých spočívala její matka, neboť tam bylo její místo.

Když byli připraveni, taifanský kapitán a jeho seržant zvedli padací mříž a pustili je z věže s varováním: „Vraťte se do dvaceti minut. Ne později!“

Nebylo to dost času na to, aby těla patřičně uložili, zazpívali pohřební chorály, ale přesto pokorně přikývla, aby se s kapitánem nerozkmotřila.

Pak začala těla odnášet z věže Zasvěcenců do královské hrobky.

Ioma dosud nikdy nedělala tak těžkou práci, takže když urazila asi dvě stě stop a zatočila za roh Úzké ulice, zjistila, že jí srdce divoce buší, že je celá propocená a nezbylo jí, než poprosit ostatní, aby se zastavili.

Bylo skoro poledne. Jak tak čekala v jasném slunečním světle a ve vzduchu cítila pach popela, vykoukl ze stínu pod roletou jednoho z obchodu mladý hrbáč v dlouhých šatech s kapucí, která mu zakrývala tvář.

Okamžitě poznala, že je to Binnesman. Cítila moc země, která z něj vyzařovala a divila se, co ho přivedlo zpátky. Přemýšlela, jestli čaroděj nehledá ji.

Hrbáč vyběhl z obchodu, došel až k Iomě a přinutil ji o krok ustoupit.

„Nech malého Alesona, ať ti s tím pomůže, zlatíčko," zašeptal, nepatrně si shrnul kápi a natáhl ruku po pravé přední tyči nosítka.

Ioma s úžasem zjistila, že to není Binnesman. Pod nánosem prachu okamžitě rozpoznala Gabornovu tvař. Srdce se jí divoce rozbušilo. Dělo se něco velice zvláštního. Gaborn z nějakého důvodu neuprchl z hradu a potřeboval její pomoc. A jakýmsi podivným způsobem Gaborn v několika posledních hodinách vyrostl.

Ioma si okamžitě svou vlastní kápi shrnula co nejvíc do obličeje. V tu chvíli totiž znovu ucítila, jak se její vlastní pýcha a hrdost rozplývají jako jarní sníh. Raj Ahtenovo kouzlo se z ní stále snažilo vysát poslední zbytky jejího sebevědomí.

Znovu a znovu si v duchu šeptala tichou litanii: tohle ti upírám. Tohle ti upírám.

Přesto však nedokázala snést pomyšlení, že by ji Gaborn mohl poznat. Nechala ho nést nosítka. Kráčela vedle něj a celý průvod vedla dolů Úzkou ulicí, která vedla k hrobce.

Hrobky domu Sylvaresta sestávaly ze stovek malých mauzoleí, která byla natřená na bílo a stála pod příkrovem třešňových stromů. Mnohá mauzolea byla vystavena do podoby miniaturních paláců s absurdně vysokými vížkami. V branách každého paláce stály sochy mrtvých králů a královen. Ostatní mauzolea, kde byli uloženi věrní sluhové a gardisté, byly jednoduché kamenné budovy.

Když došli do hájku. Gaborn a ostatní složili svůj náklad na zem. „Jsem Gaborn Val Orden, princ Mystarie," zašeptal Gaborn Iomě. „Promiň, že na tebe naléhám, ale celou noc jsem se skrýval a potřebuji se něco dozvědět. Můžeš mi říct, jak si vedou členové královské rodiny?"

Ioma si okamžitě uvědomila, že ji Gaborn nepoznal – ne když byla její krása pryč a její kůže byla hrubá a ošklivá. Iomina Den měla tvář i svůj oděv historika skrytý pod pohřebním rubášem, stejně jako ostatní nosiči.

Ioma nechtěla, aby Gaborn zjistil, s kým mluví. Nedokázala snést pomyšlení, že ji takhle uvidí. Měla však ještě jeden dobrý důvod, aby před ním skryla svou identitu:

Gaborn by se mohl rozhodnout, že ji zabije. Byla koneckonců Zasvěcencem nepřátelského krále.

Ioma promluvila hlubokým vyděšeným hlasem; doufala, že ji Gaborn nepozná. „Cožpak ani nevíš, čí tělo jsi nesl? Královna je mrtvá. Ale král žije. Dal svůj rozum Raj Ahtenovi."

Gaborn Iomu uchopil za paži. „A co princezna?"

„Také žije. Doslala na výběr – zemřít nebo žít a sloužit svému lidu jako regentka. I ona byla přinucena vzdát se odkazu."

„Jakého odkazu?" zeptal se Gaborn. Zadržel dech a jeho tvář byla plná hrůzy.

Iomu napadlo, že mu řekne pravdu, a že mu odhalí, s kým mluví, ale nedokázala to. „Dala mu svůj zrak."

Gaborn mlčel. Pak náhle zvedl nosítka, čímž dal ostatním na vědomí, že přestávka skončila a zamyšleně se vydal na cestu mezi hrobkami. Ioma vedla Gaborna a ostatní nosiče k hrobec svých rodičů, která měla klasickou podobu. Malý palác s devíti mramorovými vížkami; před vchodem stály sochy krále Sylvaresty a jeho ženy. Jejich podoby byly vytesány do bílého mramoru krátce po svatbě před osmnácti lety, Ioma dala nosičům znamení, aby sem přinesli také Cleas. Jako věrná služebnice měla právo byl pohřbena po boku královny.

Když vstoupili do temné hrobky, ucítila Ioma pach smrti a růží. V hrobce ležely tucty koster věrných gardistů, jejichž kosti byly šedé a zpráchnivělé. Minulou noc sem však někdo také přinesl čerstvé růžové okvětní plátky a rozsypal je po podlaze, aby zmírnily zápach.

Gaborn donesl královnu Sylvarestu k jejímu sarkofágu ve svatyni, v zadní části hrobky. Sarkofág byl z červeného pískovce a na jeho víku byl vyryt její obraz a jméno. Střecha svatyně byla vytesána z mramoru tak jemného a tenkého, že jím dovnitř pronikalo světlo, které prozařovalo sarkofág.

Tady v zadní části hrobky byly průduchy, kterými dovnitř pronikal čerstvý vzduch, takže pach smrti tu nebyl tak silný.

Gabornovi a dvěma pekařům dalo hodně námahy, než se jim podařilo odsunout víko sarkofágu a otevřít rakev. Pak uložili královnu na místo a už už se chystali víko zase

nasunout na sarkofág, když tu je Ioma poprosila, aby ještě chvíli počkali, aby se mohla s mrtvou rozloučit.

Nosiči odnesli Cleas na kamenný podstavec, kde ji položili ke kostem věrných služebníku, kteří zemřeli během minulého desetiletí.

Neměli její zbraně a zbroj, které se obvykle pohřbívaly s mrtvými vojáky, a tak pekař vzal válečné kladivo od nejbližší mrtvoly, položil je Cleas na hruď a její ruce srovnal přes rukojeť.

Gaborn stál asi minutu tiše a prohlížel si zpráchnivělé kostry, mnohé z nich stále ve zbroji, se zbraněmi na hrudích. Přestože místnost byla malá, jen čtyřicet stop dlouhá a dvacet široká, do stěn bylo vytesáno pět kamenných pater. V nich byli pohřbeni gardisté, někteří už více než dvacet let. Na podlaze ležely záprstní kůstky, které tam odnesly krysy.

Zdálo se, že by se Gaborn rád na něco zeptal.

„Můžeš hovořit svobodně," řekla mu Ioma klečící vedle sarkofágu své matky. „Ti, co jsou tu s námi, jsou slepí nebo hluší a přísahali věrnost domu Sylvaresta. Nikdo z nich tě nezradí."

„U vás je zvykem pohřbívat mrtvé i se zbraněmi?" zeptal se Gaborn.

Ioma přikývla.

Vypadal potěšeně a zdálo se, že se chystá oloupil jednu z mrtvol o její zbraně.

„V Myslarii dáváme zbraně a zbroj živým, kteří je využijí mnohem lépe."

„V Mystarii není tolik kovářů, kterým je potřeba dát práci," odvětila Ioma suše.

„Nebude nikomu vadit pokud si nějakou zbraň půjčím?" zeptal se Gaborn. „Přišel jsem totiž o svůj meč."

„Kdo muže říct, co mrtvým vadí a co ne?"

Gaborn si zbraň nevzal hned. Místo toho začal nervózně přecházet sem a tam. „Takže," vydechl nakonec, „ona je ve věži Zasvěcenců?"

Ioma s odpovědí zaváhala. Gaborn neřekl, koho myslí. Zjevně byl plný úzkosti. „Princezna přišla do věže dnes ráno a většinu času strávila péčí o svého otce. Raj Ahtenovi gardisté

ji odvedli do věže, aby byla v bezpečí během útoku. Může však věž kdykoliv opustit. Myslím, že stále obývá své komnaty v Královské věži a k dispozici má služebníky.“

Gaborn se zamyšleně kousl do rtu a zrychlil krok. „Můžeš jí ode mě doručit vzkaz?“

„To by nemělo být nijak těžké,“ odpověděla Ioma.

„Řekni jí, že dům Orden se jí zavázal přísahou, a že ji bude chránit. Řekni jí, že Raj Ahtena zabiju a že až se jednou znovu setkáme, nebude už Zasvěcencem.“

„Ne… prosím, nezkoušej to,“ řekla Ioma a potlačila vzlyk. Hlas se jí zlomil a ona dostala strach, že si toho Gaborn všimne a prohlédne její přestrojení.

„Co nemám zkoušet?“ zeptal se Gaborn.

„Zabít Raj Ahtena,“ odvětila. „Královna Sylvaresta ho poškrábala otrávenými nehty, ale jemu jed ani v nejmenším neublížil. Říká se, že i když mu meč probodne srdce, rána se zahojí dřív, než z ní stihneš vytáhnout čepel.“

„Musí být způsob, jak ho zabít,“ namítl Gaborn.

„Pak budeš možná muset pobít členy královské rodiny, protože král a jeho dcera jsou Raj Ahtenovými Zasvěcenci. Jen samotný lord Sylvaresta včera přijal osmdesát odkazů rozumu. A všechny tyto odkazy skrze něj získal Raj Ahten.“

Gaborn se po vyslechnutí této novinky otočil, došel ke vchodu hrobky, vyhlédl ven a zamyslel se.

„Nebudu zabíjel své přátele,“ řekl Gaborn, „ani jejich Zasvěcence. I když se vzdali odkazu, neudělali to dobrovolně. Nejsou mými nepřáteli.“

Ioma se nad tím podivila. Zabít Zasvěcence svého nepřítele se považovalo za nutné zlo. Jen málokterý Runovládce by se této nenáviděné povinnosti vyhnul. Cožpak Gaborn doufá, že je může nechat žít jen proto, že nevykonávají záměrně žádné zlo? „I když ušetříš dům Sylvaresta, jsou tu i další králové, kteří slouží Raj Ahtenovi. I oni jsou nevinní a přesto je musíš zabít,“ řekla. „Ale i oni si zaslouží život, protože k Raj Ahtenovi nechovají lásku.“

„Musí být způsob, jak se Raj Ahtena zbavit, aniž by bylo nutné zabíjet kohokoliv jiného,“ opáčil Gaborn. „Stětí.“

K tomu Ioma neměla co dodat. Nejlepším a nejspolehlivějším způsobem, jak zabít mocného Runovládce, a zajistil, aby se díky obrovské zásobárně životní síly nezahojil, bylo setnout mu hlavu. Ale naplánovat tento čin a vykonat ho, byly dvě rozdílné věci. „A kdo mu setne hlavu? Ty?“

Gaborn se k ní otočil. „Mohl bych to zkusit, kdybych se k němu dostal dostatečně blízko. Pověz mi, jak se má bylinkář Binnesman? Potřebuju s ním mluvit.“

„Je pryč,“ řekla Ioma. „V noci zmizel. Raj Ahtenovi muži ho spatřili… na kraji lesa.“

Ze všech zpráv, které se dozvěděl, se zdálo, že tahle ho rozčarovala nejvíc.

„No dobrá,“ řekl Gaborn. „Musím změnit plány. Jestli je čaroděj v lese, možná ho tam dokážu najít. Děkuji ti za informace, paní…?“

„Prenta,“ zašeptala Ioma. „Prenta Vass.“

Gaborn ji uchopil za ruku a políbil ji, jako by jednal s krásnou dvorní dámou. Držel ji za ruku, nepouštěl ji a nasál vůni jejího parfému. Iomě poskočilo srdce. Byla si jistá, že ji určité nemohl poznat po hlase. Rozpoznal snad její parfém?

Pronikavýma modrýma očima jí hleděl do tváře, a přestože se mu stáhly rty, nepromluvil. Ioma se odtáhla, odvrátila tvář a s bušícím srdcem se bála, aby ji neodhalil.

Věděla, že je ošklivá, že z ní byly vysáty všechny stopy krásy. Měla ošklivé, zažloutlé oči a zvrásněnou kůži. Její rysy však nebyly ničím ve srovnáni s hrůzou, kterou cítila uvnitř se strašlivým nutkáním podlehnout sebelítosti.

Určitě by mu byla odporná. Kdyby spatřil její tvář, s odporem by se od ni odtáhl. On však místo toho udělal krok stranou, aby jí mohl pohlédnout do tváře.

Ioma nakonec získala dojem, že ji Gaborn přece jen poznal. Teď ji určitě tiše lituje a snaží se v její poničené tváři nalézt zbytky rysů ženy, se kterou se včera setkal. Zřejmě ji však nechce uvést do rozpaků tím, že by nahlas řekl, že ji poznává. Ioma jeho pohled nedokázala snést a měla nutkání zakryt si tvář rukama.

„Neskrývej se přede mnou, Prento Vass," řekl Gaborn tiše a odtáhl jí ruku od obličeje. Její jméno vyslovil váhavě. Věděl, s kým mluví. „I teď jsi překrásná. Mohu ti nějak posloužit?"

Iomina Den stojící za Gabornem nervózně přešlápla a pekaři začali rychle opouštět hrobku, jako by si náhle vzpomněli na náhlé záležitosti, které musí vyřídit někde jinde. Ioma měla sto chutí propuknout v pláč a vrhnout se mu do náruče. Ale ovládla se a přestože se třásla, zůstala stát na místě. „Ne. Nijak."

Gaborn ztěžka polkl. „Můžeš princezně doručit ještě jeden vzkaz?"

„Jaký?"

„Vyřiď jí… že se mi oni zdá. Že její krása se mi navždy vryla do paměti. Řekni, že jsem doufal, že ji zachráním, doufal jsem, že jí pomohu a možná se mi to alespoň částečně podařilo – zabil jsem mocného ohňotvůrce. Jsem stále tady a můj otec dorazil, přesto, že možná příliš pozdě. Řekni jí, že jsem tuto noc zůstal v hradu Sylvaresta, ale teď vím, že musím odejít. Vojáci mého otce kvůli mně bojují v lesích. Nemohu tu už déle zůstávat. Musím odejít dřív, než můj otec zaútočí na město."

Ioma přikývla.

„Půjdeš se mnou?" zeptal se Gaborn. Díval se jí do tváře a ona teď nade vší pochybnost věděla, že ji poznává. Oči však neměl naplněny odporem, ale bolestí a takovou laskavostí, že zatoužila vrhnout se mu do náruče. Přesto se však neodvažovala pohnout.

Iomě se oči naplnily slzami. „Jít s tebou? A opustit svého otce? Ne."

„Raj Ahten mu neublíží."

„Já vím," odvětila Ioma. „Já – nevím, co si mám myslet. Raj Ahten není úplně zlý, ne jak jsem se bála. Binnesman doufá, že se v něm skrývá dobro."

„Když spatříš tvář čistého zla, bude překrásná," citoval Gaborn staré rčení, které se říká mezi Runovládci.

„Říká, že chce bojoval proti ničitelům, že chce sjednotil lidský rod, aby se jim mohl postavit."

„A až tu válku vyhraje, vrátí ti Vlčí Pán tvé odkazy? Vzdá se snad svého života, aby se odkazy vrátily k těm, které o ně oloupil? Zachová se jako dobrý král Herron? Já myslím, že ne. Nechá si je.“

„To nevíš,“ namítla Ioma.

„Ale vím,“ ujistil ji Gaborn. „Raj Ahten odhalil svou povahu. Nechová v úctě ani tebe ani nikoho jiného. Vezme ti vše, co máš, a nic ti nenechá.“

„Jak si tím můžeš být tak jistý? Zdálo se, že Binnesman ho chce změnit. Doufal, že Vlčího Pána přesvědčí, aby se zbavil ohňotvůrců.“

„A ty věříš, že by to skutečně udělal? Stojíš tady nad tělem své mrtvé matky a věříš, že Raj Ahten má v sobě alespoň špetku slušnosti?“

„Když mluví, když se mu díváš do tváře –“

„Iomo,“ řekl Gaborn, „jak můžeš pochyboval o tom, že Raj Ahten je zlý? Vždyť ti vzal vše, co máš. Tvé tělo, tvou rodinu, domov, svobodu, bohatství, postavení i zemi. Vzal ti život stejně jistě, jako by tě zabil, neboť touží po tom zbavit tě všeho, co máš, včetně naděje. Co víc by musel udělat, abys konečně pochopila, že je zlý? Co víc?“

Ioma nedokázala odpovědět.

„Chystám se tomu bastardovi useknout hlavu,“ prohlásil Gaborn. „Najdu nějaký způsob, jak to udělat, ale nejprve se odsud musíme dostat živí. Půjdeš se mnou, pokud z města odvedu i tvého otce?“

Vzal ji za ruku, a když se jí dotkl, veškerá temnota zmizela. Iomě se rozbušilo srdce. Nemohla téměř uvěřit svému štěstí, neboť když Gabornovi pohlédla do očí, veškeré její obavy, veškerá sebelítost, strašlivé vědomí vlastní ošklivosti, zmizely jako mávnutím kouzelného proutku. Jako by byl Gaborn živý talisman, který dokázal změnit její srdce. V jeho přítomnosti si připadala, jako by byla před veškerým zlem chráněná v kamenné pevnosti. Jako v ráji. „Prosím,“ naléhal na ni a využíval veškerou moc svého Hlasu.

Neschopna udělat cokoli jiného, souhlasně přikývla. „Půjdu.“

Gaborn ji pohladil po ruce „Nevím ještě jak, ale přijdu pro tebe i pro tvého otce – brzy – do věže Zasvěcenců.“

Ioma znovu pocítila smyslné vzrušení, touhu, kterou si vždy spojovala jen s přítomností Binnesmana. Srdce jí bušilo. Jemně ji držel a díval se na ni, jako by stále měla své odkazy krásy, jako by byla stále překrásná.

Otočil se, od jedné z mrtvol si vzal krátký meč, který schoval pod plášť, a pak spěšně opustil hrobku a jeho stín na chvíli zastínil slunce.

Když odešel, málem se neodvažovala věřit tomu, že se pro ni vrátí, a že ji zachrání. Přesto ji však naplňovala hřejivá jistota. On přijde.

Když byl pryč, Iomina Den řekla: „Na toho by sis měla dávat pozor.“

„Jak to?“

„Mohl by ti zlomit srdce.“ Iomě neuniklo, že v hlase historičky zaznívalo cosi zvláštního, jakýsi tón úcty.

Cítila strach. Jestli ji Raj Ahten chytí při pokusu o útěk, nebude milosrdný. Přesto však viděla, že jí srdce nebuší ze strachu, ale z jiného důvodu. Přitiskla si ruku na srdce a snažila se uklidnit.

Myslím, že už mi ho zlomil, řekla si v duchu.

OSMNÁCT: SOUBOJ S KLAMEM

Dvě hodiny poté, co Gaborn opustil Iomu v hrobce, vydal se Borenson k ruinám brány hradu Sylvaresta a v ruce držel kopí mrtvého nečlověka, na kterém byl přivázán zelený prapor. Nutil se k úsměvu.

Svaly ho bolely a jeho zbroj byla pokryta krví. Měl nyní nového koně, kterého získal po padlém spolubojovníkovi, který už na něj nikdy znovu nenasedne.

Čekala ho hra s Raj Ahtenem, souboj intelektů, a to nebylo nic, na co by se člověk zrovna těšil. Štěstí mu nepřálo. Většina jeho válečníků byla pobita. Draze zaplatil za každé malé vítězství. Jeho vojáci pobili více než dva tisíce nelidí. Podařilo se jim pobít většinu koní armády Pána Vlků a pobít nebo zahnat množství ledových obrů – asi tucet nebo ještě víc těchto stvoření navíc uhořelo v tom šíleném ohni. Tucty Raj Ahtenových legendárních Neporazitelných pronásledovali Borensonovi muži do lesů a Neporazitelní byli tak plní šípů, že jejich mrtvoly připomínaly ježky.

Přesto však Borenson nedosáhl jasného vítězství, navzdory těžkým nepřátelským ztrátám. Raj Ahten ukončil pronásledování Borensonových mužů, když se dostali příliš hluboko do lesa, neboť se obávali přepadu. Borenson však vkládal velké naděje v to, že Raj Ahten bude v pronásledování pokračovat, neboť v lese by měli vojáci krále Ordena výhodu.

Ale Borenson také chtěl, aby se Raj Ahten bál pustit do hlubin lesa, potřeboval, aby Raj Ahten uvěřil, že lesy jsou plné nepřátel. Král Orden často říkával, že i muže s mnoha odkazy

rozumu lze přechytračit, protože „i plány toho nejmoudřejšího muže jsou jen tak dobré, jako jeho informace“.

Taková byla situace, když Borenson mířil k bráně hradu Sylvaresta a u hradního příkopu přitáhl svému koni uzdu. Usmíval se.

Na hradbě, nad zničenou hradní branou, zamával jeden z Raj Ahtenových vojáků třikrát nad hlavou kopím, což znamenalo, že přijímá Borensonovu žádost o příměří. Pak na něj mávl a vyzval jej, aby vjel do hradu. Padací most byl spuštěný, jeho navijáky a řetězy roztavené. Zela v něm díra tak veliká, že by skrz ní dokázal pohodlně projet člověk i na koni.

Borenson zůstal, kde byl, protože své poselství nechtěl Vlčímu Pánu předávat v soukromí a vykřikl: „Nemám náladu plavat, ne ve zbroji. Raj Ahtene, mám pro tebe poselství! Postavíš se mi tváří v tvář, nebo se budeš zbaběle skrývat za hradbami?“

Obviňovat Vlčího Pána ze zbabělosti vypadalo jako šílenství, ale Borenson už dávno došel k závěru, že šílený je stejně celý svět a že příčetnost v něm stejně nemá místo.

Po dvaceti vteřinách, když se nedočkal odpovědi, Borenson zařval znovu. „Raj Ahtene, na jihu ti říkají Pán Vlků, ale můj vládce tvrdí, že ty nejsi vlk, že jsi se narodil jako kojot a že nejsi člověk, protože ta čubka, která tě odkojila, tě vychovala jako psa. Co ty na to?“

Zničehonic se na hradbě zjevil Raj Ahten, zářící jako slunce, a na černé přilbici mu vlála rozepjatá soví křídla. Díval se dolů, klidně a vyrovnaně, jako by se ho urážky ani nedotkly.

„Služ mi,“ řekl tiše a tak marnivě, že Borenson měl co dělat, aby neseskočil z koně a nepadl na kolena.

Okamžitě však rozpoznal, že Raj Ahten na něj používá moc Hlasu a byl schopen se tomu ubránit. Kapitán Ordenovy gardy nebyl muž, kterého bylo snadno svést Hlasem.

„Sloužit tobě, který jsi za celý den nedokázal udělat nic jiného, než pobíhat po hradbách a pouštět do vzduchu prázdné hrozby? Musíš být blázen!“ řekl Borenson. Odplivl si na zem. „Obávám se, že kdybych ti sloužil, hodně bych na tom prodělal. Nečeká tě dlouhý život.“

„Říkal jsi, že máš poselství?“ zeptal se Raj Ahten.

Borenson si pomyslel, že Vlčí Pán chce zastavil příval urážek, které se na něj sypaly.

Borenson se tvářil, jako že si dlouze lhostejně prohlíží vojáky na hradních zdech. Viděl tisíce lučištníků a další obránce vyzbrojené píkami a meči. Za nimi na ochozech byl dav obyvatel hradu Sylvaresta – zejména zvědaví chlapci, dychtiví vyslechnout Borensonovo poselství. Někteří z farmářů, obchodníků a řemeslníků, kteří předešlé noci stáli na hradbách připraveni bránit hrad pro Sylvarestu, na nich stáli i dnes, stejně dychtivě připraveni bránit hradby pro Raj Ahtena. Borenson naléhavě cítil, že jeho poselství je spíš určeno uším těchto vojáků a měšťanů, než samotnému Raj Ahtenovi. Poselství předpovídající zkázu, doručené v soukromí, mohlo demoralizovat jednoho vůdce. Stejné poselství doručené před celou armádou, mohlo nahlodat morálku celého národa.

„Taková malá armáda, chycená tak daleko od domova,“ řekl Borenson, jako by se divil. Přesto však mluvil dostatečně nahlas, aby ho muži na hradbách slyšeli.

„Je to skvělá armáda,“ opáčil Raj Ahten. „Na takové, jako jsi ty, bohatě stačí.“

„To rozhodně,“ okamžitě opáčil Borenson. „Musím tvým mužů vyslovit poklonu. Dnes ráno v lese umírali dobře. Bojovali téměř tak dobře, jak jsme očekávali.“

Raj Ahtenovi zažhnuly oči. Borensonovi se přece jen povedlo ho rozhněvat. Tohle asi není ta nejchytřejší věc, kterou jsem kdy udělal, řekl si Borenson v duchu.

„To už by stačilo,“ řekl Raj Ahten. „I tvoji muži umírali dobře. Jestli chceš porovnat, čí muži umírají lépe, pak tě musím ujistit, že by to byli právě ti tvoji, neboť jsem jich dnes pobil docela dost. A teď mi předej to poselství. Nebo jsi snad přišel, jen abys pokoušel mou trpělivost?“

Borenson pozdvihl obočí a pokrčil rameny. „Mé poselství je následující. Před dvěma dny obsadil král Mendellas Draken Orden hrad Longmot!“

Chvilku čekal, aby se tato novinka vsákla a pak dodal: „A přestože jsi vyslal vojáky, kteří měli ten kousek skály udržet,

král Orden mi uložil za úkol, abych ti dal na vědomí, že tvé posily byly pobity do posledního muže.“

Tato zpráva obránci na hradbách otřásla. Raj Ahtenovi muži se dívali jeden na druhého a nevěděli, jak mají zareagovat.

„Lžeš,“ prohlásil Raj Ahten rozhodně.

„Obviňuješ mě ze lži?“ řekl Borenson a využil svůj vlastní dar Hlasu, jak nejlépe jen dokázal, aby zněl neochvějně a pravdivě. „Znáš pravdu. Jako důkaz můžeš prozkoumat své vlastní pocity. Dnes za úsvitu král Orden popravil všechny, kteří ti dali odkazy. Cítil jsi ten útok. Cítil jsi Ordenovu odplatu. To nemažeš popřít!

A teď ti povím, jak k tomu došlo: vydali jsme se na pochod před třemi a půl týdny,“ řekl Borenson upřímně, neboť v té době skutečně opouštěl Mystarii. Pak vypočítal, kdy se museli na pochod vydat Raj Ahtenovi vojáci. „Krátce poté, co jsme obdrželi zprávu, že jsi vyrazil na jihu.

V té době můj vládce, král Orden, rozeslal zprávy do těch nejvzdálenějších koutů Rofehavanu a připravil oprátku, do které jsi tak hloupě strčil hlavu. Ta oprátka, Raj Ahtene, se ti teď stahuje kolem krku a ty se díky své lakotě brzy udusíš!“

Muži na hradbách spolu začali hovořit a rozčileně se kolem sebe rozhlíželi. Borenson si domyslel, co je zajímá. „Určitě se divíš, jak můj pán věděl, že zaútočíš na Heredon?“ Borenson pokrčil rameny. „Můj pán ví mnoho věcí. Slyšel o tvých plánech od zvědů, které má v tvých řadách.“ Borenson významně pohlédl na rádce a magiky stojící vedle Raj Ahtena a jen stěží dokázal potlačit úsměv. Na chvíli utkvěl pohledem na přísně se tvářícím Dnu, stojícím za Raj Ahtenem. Možná, že Raj Ahten bude těmto lidem i nadále věřit, ale Borenson byl přesvědčen, že oni navzájem už si věřit nebudou.

Raj Ahten se rozesmál a odpověděl slovy, která do Borensonova srdce zasela hrůzu. „Takže král Orden tě poslal, abys získal zprávy o jeho synovi. Neboj se, toho mladého muže vyměníme za výkupné. Co mi za něj Orden nabízí?“

Borenson se zhluboka nadechl a zoufale se rozhlédl po hradbách. Měl rozkaz nabídnout výkupné za bezejmenného přítele, aby Raj Ahten prozradil jména svých zajatců. Raj

Ahten však jeho hru prohlédl. Přesto však Borenson doufal, že jeho odpověď Vlčího Pána znepokojí. „Mám rozkaz nenabízet nic – dokud si nebudu moci prince prohlédnout.“

Raj Ahten se pobaveně usmál „Pokud král Orden nedokáže svého syna uhlídat, nemohu mu bohužel nijak pomoci. Kromě toho by se ti nelíbilo, co bys spatřil.“

Borenson zuřivě přemýšlel. Tahle hra začínala být složitá, mnohem složitější, než se mu líbilo. Pokud Raj Ahten skutečně drží Gaborna v zajetí, určitě by nezaváhal a mladíka by ukázal. Pokud ovšem prince nezabil.

Pokud však Raj Ahten prince nezajal, pak tím, že Borenson připustil, že si chce zajatce prohlédnout, Vlčímu Pánu odhalil, že ani on neví, kde teď Gaborn je.

Borenson si opožděně uvědomil, že opustil scénář který mu napsal král Orden. Příliš se snažil Raj Ahtena přechytračit a dokázat mu, že král Orden je ve výhodě. Zašel příliš daleko a snadno se mohlo ukázat, že dal v sázku celou svou misi.

S obličejem zrudlým hanbou Borenson obrátil koně a začal odjíždět. Pochyboval, že ho Raj Ahten nechá jen tak odjet. Vlčí Pán musel být vyděšený a určitě bude chtít zjistit, zda král Orden získal magická železa ukrytá v Longmotu. Musí být zvědavý, jak velké výkupné by za Gaborna mohl dostat.

„Počkej!“ zavolal Raj Ahten na Borensona.

Borenson se ohlédl přes rameno.

„Co mi nabídneš, pokud ti prince ukážu?“

Borenson nic neříkal, neboť v tu chvíli se bál promluvit, a tak jen pobídl svého koně a pomalu odjížděl pryč.

Poodjel asi sto yardů daleko a byl si plně vědom toho, že toto setkání zatím neprobíhá podle plánu. Byl na vzdálenost dostřelu luku od hradu a na hradbách byli Raj Ahtenovi čarodějové. Raj Ahten jej nenechá odjet, dokud se z něj nepokusí vytáhnout nějaké informace.

Přesto se Borenson znovu sám sebe zeptal, proč mu Raj Ahten prince neukázal, pokud jej skutečně má.

Otočil koně a zahleděl se do Raj Ahtenových tmavých očí.

„Minulou noc Gaborn bezpečně dorazil do našeho tábora,“ lhal s kamennou tváří, „a já se obávám, že za něj už nemohu nabídnout žádné výkupné. Přišel jsem jen předat ti poselství.“

Raj Ahtenovi se ve tváři nezračily žádné emoce, ale vystrašené a nejisté výrazy na tvářích jeho rádců hovořily za celé svazky knih. Borenson pocítil jistotu, že dospěl ke správnému závěru, že Raj Ahten prince nemá. Vzpomněl si na několik zvědů, které jeho muži zabili minulou noc, a na jinou skupinu zvědů, se kterou bojovali hluboko v lesích před hodinou. Proč by Raj Ahtenovi vojáci tak usilovně pročesávali les?

„Nicméně," pokračoval Borenson, „dům Sylvaresta je starým a cenným spojencem mého pána. Pokud propustíš královskou rodinu, mohl bych ti za ně něco nabídnout."

„Co?" zeptal se Raj Ahten.

Borenson se ještě víc odchýlil od scénáře lorda Ordena. „Sto magických tyčí za každého člena královské rodiny."

Teď se Raj Ahten rozesmál, smál se s úlevou a zlomyslnosti. Tady na severu byl krvavý kov tak vzácný a během posledních deseti let se ho sem dostalo tak málo, že tři sta magických želez mohlo vypadat jako královské bohatství. Ale pro Raj Ahtena, který měl v Longmotu ukrytých čtyřicet tisíc magických tyčí, to nebylo nic. Raj Ahten už nevěřil, že Orden skutečně dobyl hrad Longmot, a přesně tak to Borenson plánoval.

„Zvaž mou nabídku dobře, než se mi vysměješ," řekl mu Borenson. Teď nastala chvíle zasadit Vlčímu Pánu rozhodující úder. „Lord Orden získal v Longmotu čtyřicet tisíc magických želez a jeho šest kouzelníků s nimi pracuje dnem i nocí," řekl Borenson sebejistě. „Možná, že pro člověka tak bohatého, jako jsi ty, ztráta čtyřiceti tisíc tyčí nic neznamená – ale můj pán nabídku výkupného za krále a jeho rodinu nezvýší. Proč by to také dělal, když ti lidé teď slouží jako tví Zasvěcenci? Sto tyčí za každého, nic víc!"

Borenson sledoval Raj Ahtenovy rádce, kteří se viditelně roztřásli a cítil hluboké uspokojení. Raj Ahten stál naprosto nehybně a z tváře mu pomalu mizela krev.

„Lžeš," řekl Pán Vlků a v hlase mu nezazněl ani náznak strachu. „Nemáš prince. Nemáš magická železa. A neexistuje žádný špión. Vím, jakou hru hraješ, posle, ale nepodařilo se ti mě ani rozzlobit. Jen jsi mne… znechutil."

Raj Ahten použil Hlas, aby svým vojákům dodal odvahy. Škodu, která vznikla, však už nebylo možno odčinit. Ve srovnání se zlověstnými zprávami, které doručil Borenson, zněla Raj Ahtenova slova pustě a prázdně, neboť byla poslední obrannou zdí vztyčenou proti nepříznivému obratu situace.

A přesto se Borenson bál, aby ho Raj Ahten neprohlédl. Cítil svíravé obavy.

Borenson pobídl koně přes spálenou trávu před hradem. Tu i tam ještě hořely na zemi malé ohníčky. Když se dostal mimo dostřel luku, ještě jednou se otočil.

„Raj Ahtene," vykřikl, „můj pán touží po setkání s tebou u Longmotu, pokud najdeš dostatek odvahy tam přijít. Přiveď s sebou každého hlupáka, který touží po smrti – tvých pět tisíc proti našim padesáti! Můj pán přísahá, že s tebou nebude mít slitováni a že tě vyřízne jako vřed, kterým také jsi!"

Dal pokyn zvednutou paží a mezi kopci začali jeho muži troubit na válečné rohy. Rohy vydávaly krátké tóny, které dávaly oddílům rozkaz k přeskupení.

Král Orden s sebou na tuto výpravu přivezl dvě stě rohů, neboť měl v plánu dát na ně troubit v lesích, až jeho syn získá Iominu ruku.

V čase války byl však válečným rohem vybaven jen kapitán setiny. Raj Ahten tohle určitě ví a Borenson jen doufal, že Vlčí Pán svým ostrým sluchem dokáže rozeznat počet troubících rohů.

Bylo by skvělé, kdyby Raj Ahten uvěřil, že místo těch osmdesáti mužů, kteří přežili bitvu, jich má Borenson osm tisíc.

DEVATENÁCT: ZRNO A PLEVY

Raj Ahtenův nejoddanější rádce Jureem sledoval svého pána, stojícího na pobořené hradbě hradu Sylvaresta, zatímco Borenson odjížděl pryč. Obličej jeho pána zářil nadpozemskou krásou. Obličej tak nádherný, jako by v sobě soustředil veškeré světlo světa. Zdálo se, že Raj Ahtenem nepříjemné zvěsti neotřásly.

Přesto Jureem zjistil, že se třese. Přesto, že to vládce popíral, věděl, že něco je špatně. Jureem se to však mohl jen domýšlet, neboť pán s Jureemem poslední dobou hovořil jen zřídka a jen zřídkakdy také vyhledával jeho rady.

Po celé roky byli tito seveřané vládci trnem v oku, neboť bez ustání vysílali Spravedlivé Rytíře, kteří vraždili jeho Zasvěcence. Raj Ahtenova milovaná sestra zemřela v Raj Ahtenově náručí po ráně, kterou jí zasadil Spravedlivý Rytíř. Po celé roky se učil nenávisti k těmto seveřanům s bledou kůží a nyní Raj Ahten vymyslel způsob, jak jim sebrat odkazy a využít je. Zdálo se, jako by je ani nepovažoval za lidi. Neměl s nimi slitování a neznal milosrdenství.

A teď tohle.

Jureem cítil hrozivou nejistotu. Chtěl se okamžitě rozběhnout k Longmotu a zjistit, jestli Borenson mluví pravdu. Chtěl Borensona střelit do zad. Přál si, aby ten seveřan nikdy nepromluvil. Navíc měli Raj Ahtenovi ohňotvůrci vidění krále kráčejícího mezi plameny, krále, který dokáže Pána Vlků zničit. Krále Ordena.

A ten čaroděj Binnesman odešel a připojil se k Raj Ahtenovým nepřátelům.

Jureem sevřel ruce v pěst, aby si ostatní nevšimli, jak se mu třesou. Myslel si, že zničení domu Ordenů bude snadné. Teď se však vše jevilo jako mnohem složitější.

Žádná kniha by nemohla obsáhnout dostatek slov na to, aby jimi bylo možno popsat plány, které měl Jureemův pán Raj Ahten. Rádce jim rozuměl jen zčásti. Podle zvyku přijížděl král Orden na hrad Sylvaresta, aby se zúčastnil každoročního lovu a jako doprovod s sebou přiváděl pár set mužů.

Letos jeho syn dosáhl věku na ženění, a tak Raj Ahten usoudil, že na lov přijede i princ. A tak připravil past, s hrstkou mužů oblehl hrad Sylvaresta a doufal, že to přinutí Ordena k ústupu na jih. Tam čekali Raj Ahtenovi vojáci, střežící cesty vedoucí do Mystarie. Byli připraveni krále Ordena i jeho syna zabít. Pokud by král Orden neuprchl na jih. Raj Ahtenovi zvědové by ho nakonec dostihli.

Toto byl jen jeden ze stovky plánů uvedených do pohybu. V ten samý den na své cíle zaútočí tucty skupin vrahů. Armády vytáhly proti pevnostem na západě a na jihu. Na jiných místech se armády jen ukázaly a pak zmizely v nějakém lese nebo horském průsmyku a zmrazily životně důležité nepřátelské síly v nějaké pevnosti, nebo je přinutily odbočit ze zamýšlených tras.

Jureem věděl, že srdce plánu jeho mistra leží zde. Jádrem plánu bylo zničit Ordena i Sylvarestu najednou.

Teď se však vše obracelo k horšímu. Pyromantka spatřila krále, který by mohl Veliké Světlo Indhopalu zničit.

Raj Ahten se vystavoval otevřenému útoku. Na hrad Sylvaresta s sebou přivezl necelý tisíc magických tyčí, více než polovinu jich využil minulou noc, kdy tyče strávilo kouzlo poutající Raj Ahtena s jeho Zasvěcenci. Byla pravda, že čtyřicet tisíc tyčí nechal v Longmotu, protože dospěl k závěru, že tam budou v bezpečí. Longmot byl veliký hrad s vysokými zdmi, opředenými kouzly. A přestože Raj Ahten nechal v Longmotu jen malé síly, brzy se jim mělo dostat posil.

Možnost, že by někdo úspěšně zaútočil na Longmot, byla nesmírně malá. Obrana hradu by měla být schopna zadržel jakýkoli útok z menších pevností, které staly v jeho okolí. Několik dní jízdy od Longmotu stály jen dva větší hrady Groverma a Dres. Ale Raj Ahtenovi zvědové pána ujišťovali, že jejich posádky jsou velmi malé. Jureem si byl jistý, že ani v jednom z hradů nejsou Ordenovi vojáci.

Jeho zvědové říkali jen to, že Orden si s sebou na oslavu Hostenfestu přivedl „větší doprovod, než jsme očekávali“, a že táboří u vesnice Hazen na jižní hranici Heredonu. Doprovod čítal přinejlepším tři tisíce mužů – včetně rytířů, pážat, kuchařů a sluhů. Byla to velká síla, větší, než s jakou se Raj Ahten plánoval střetnout. Orden s sebou obvykle na lov přiváděl méně než tři sta mužů.

Zvědové však říkali, že minulou noc mířilo k hradu Sylvaresta přes dva tisíce rytířů. Jak je to možné? Přivedl si snad Sylvaresta dvě armády, jednu, aby zaútočila na Longmot, druhou, aby vyrazila na sever?

Dva dny. Jureem už dva dny neobdržel z Longmotu žádné zprávy. A přitom by odtamtud měl každým dnem přijet posel. Jureem předpokládal, že Longmot skutečně padl. Králi Ordenovi se nějak podařilo hrad dobýt.

Padesát tisíc mužů, říkal posel. Padesát tisíc? To číslo Jureema znervózňovalo, neboť se velmi blížilo odhadu počtu rytířů, které by byl Orden schopen vypravit proti Raj Ahtenovi příští jaro – pokud by král dokázal uniknout z pasti. Lord Orden disponoval armádou čítající čtvrt milionu dobře vycvičených rytířů, ale rozhodně by nevytáhl s více než pětinou tohoto počtu. Větší část armády by totiž musel nechat, aby bránila hrady.

Všechny pečlivě vypracované plány stály na pokraji zhroucení. Raj Ahten musel dobýt sever, potřeboval ho dobýt rychle. Krvavý kov, těžený v dolech Kartishe, pomalu docházel. Doly budou v zimě vyčerpány.

Jen v Inkaře bylo krvavého kovu dostatek. Říkalo se, že tamější doly mají stále ještě bohaté zásoby.

Žádnému vládci z Rofehavanu nebo Indhopalu se však nikdy nepodařilo Inkaru dobýt. Tamější čarodějové nebyli

mocní, ale bylo jich mnoho. Bojová taktika Inkařanů dokonale vyhovovala jejich terénu – rychlé útoky z kopců na podsaditých malých ponících. A Inkařané nemohli být poraženi, pokud někdo současně neporazil vysoké pány arru.

Co bylo ze všeho nejhorší, v dávné minulosti uprchl z Rofehavanu do Inkary jistý mistr kouzelník jménem Tovil. V Inkaře založil novou školu studia magických želez. Proto byly v Inkaře učiněny úžasné objevy, které se čarodějům jinde na světě nepodařilo napodobit. Inkařané vytvořili magické tyče, které nenechávaly žádné jizvy, ze kterých by bylo možno poznat, o jaký typ runy moci se jedná. Tato železa přenášela z jedné osoby na druhou talenty a schopnosti.

Navzdory mnoha výzvědným pokusům se lordi z Rofehavanu ani Indhopalu nedozvěděli tajemství inkařanských objevů.

Pokaždé, když se severní pán pokusil zaútočit na jih, rychle zjistil, že jižané nejen že s ním bojují, ale také zásobují magickými železy jeho nepřátele.

A tak dosud nikdo nebyl schopen dobýt Inkaru, zmocnit se jejího bohatství a odhalit její tajemství.

Jureem věděl, že Raj Ahten musí jednat rychle. Musel vysát severní království, připojit je ke své říši a pohnout se dál. Bylo docela dobře možné, že ve dnech, které nyní vstoupily do legend, přijal Daylan Kladivo odkazy vůle a talentu, a že bez těchto odkazů se Raj Ahten nebude moci stát *Sumou všech lidí.*

Jureem byl hrdý na to, že je mužem, kterého nelze snadno oklamat. Byl pevně přesvědčen, že Borenson vyprávěl zčásti smyšlený příběh, který v sobě skrýval pravdivé jádro mistrně opředené lží. Jakkoli však Jureem převracel Borensonovo poselství v hlavě ze všech stran, bylo proklatě těžké určit, kde končí pravda a začíná lež.

Raj Ahten v té chvíli na Jureema pohlédl. „Pojďme se projít, mí rádci," řekl. Vlčí Pán zřídkakdy vyhledával rady u Jureema nebo Feykaalda. Bylo jasné, že pán je naplněn obavami.

Sešli z městské hradby, kráčeli po schodech a brzy se dostali z doslechu davu, který se shromáždil při Borensonově příjezdu.

„Feykaalde," obrátil se Vlčí Pán na nejstaršího ze svých rádců, „co myslíš: má král Orden svého syna?"

„Samozřejmé, že ne," zasyčel Feykaald. „Na to byl ten posel příliš vyděšený, když ses poprvé zmínil o výkupném. Byl plný lží. Ani slovo z toho, co říkal, nebyla pravda."

„Souhlasím, že Orden svého syna ještě nemá, ale přestože poslovo chování ukazovalo na to, že lže, část z jeho slov byla pravdivá."

„Nemá svého syna," souhlasil Jureem a v duchu si přehrával každý jemný odstín poslova hlasu, každý jeho výraz.

„Souhlasím," řekl Raj Ahten. „A co Longmot?"

„Nemohl ho dobýt," prohlásil Feykaald rychle.

„Dobyl ho," řekl Raj Ahten a jeho hlas neprozrazoval ani stopu obav, které musel cítit. Jureemovi se při tom pomyšlení málem zastavilo srdce.

„Ó Nejjasnější," řekl Jureem, „nemohu s tebou souhlasit. Poslovo chování jasně naznačovalo, že i tohle je lež. Orden musí být hlupák, když k nám poslal tak mizerného lháře!"

„Nebylo to poslovo chování, co mne přesvědčilo o tom, že mluví pravdu," opáčil Raj Ahten. „Ráno jsem pocítil mrazení. Opustila mne část síly. Mnoho set mých Zasvěcenců zemřelo a jejich odkazy jsou pro mne ztraceny. Tím jsem si jist."

Ztratit tolik odkazů byla těžká rána, hrozivý úder. To však Jureema příliš neděsilo. V dalekých zemích na jihu Raj Ahtenovi kouzelníci neúnavně vyhledávali nové Zasvěcence. Byli to muži s velkým osobním kouzlem a mocí Hlasu, kteří dokázali svést lidi k tomu, aby vstoupili do Raj Ahtenových služeb a aby mu věnovali odkazy. Raj Ahten neustále rostl a neuvěřitelnou rychlostí získával sílu, rozum, osobní kouzlo a životní sílu. Jureem ani nevěděl, kolik tisíc lidí slouží jako Zasvěcenci jeho pána. Věděl jen, že moc Raj Ahtena roste den ode dne. Přesto však nevěděl, co se z jeho pána stalo a kdy se změní v Sumu všech lidí.

Dnes ráno však utrpěl těžkou ránu.

Během jednoho nebo dvou dnů dorazí Raj Ahtenova okupační armáda v počtu sto tisíc mužů a započne obléhání. Orden se takové síle nemůže postavit.

Ve stejnou dobu překročí tři další armády hranice království Orwynne na západě a král Theros Val Orwynne bude chycen mezi kladivem a kovadlinou. Bude si moci vybrat mezi kapitulací nebo dlouhým obléháním. Nebude schopen poslat Ordenovi do Longmotu pomoc.

Kromě toho začali záškodníci napouštět jedem zásoby obilí na Planinách, kde vládl velekrál Connel. Než na to koňské klany přijdou, mnoho jejich koní zemře a jejich obávaná kavalerie bude mít vylámané zuby.

Ne, král Orden musí být polomrtvý strachy. Proto poslal toho ubohého posla, aby štěkal na Raj Ahtena.

„Možná," řekl Jureem, „Orden Longmot skutečně dobyl, ale nedokáže ho udržet." Pokud však měl Raj Ahten pravdu a Longmot padl a posel během řeči neupřímnost jen předstíral, neznamená to snad, že mluvil pravdu ve všech ohledech?

Nyní Raj Ahten vyslovil věc, které se Jureem obával ze všeho nejvíc. „Máme v našem středu špeha?"

Jureem se zamyslel, ale nebyl schopen vysvětlit, jak mohl Orden vědět, že Raj Ahten plánuje útok na Heredon. Nepřátelský král ani nemohl vědět o magických tyčích ukrytých v Longmotu a nemohl tušit, že posádka hradu je tak slabá.

Jureem okamžitě propadl obavám, že tím zvědem, byť neúmyslným, by mohl být on sám. Zmínil se však o něčem z toho před některým ze svých milenců? Uklouzlo mu snad neopatrné slůvko před služebníky nebo cizinci? Neopatrné slůvko před špatnou osobou?

Mohl jsem to být já, pomyslel si Jureem. O svých obavách, že má Longmot slabou posádku, se zmínil jednomu z milenců, jezdci, který choval skvělé hřebce. Zmínil se však také, že jsou tam ukryté magické tyče? Ne. O nich nemluvil.

Jureem pohlédl na Feykaalda. Starý rádce byl s Raj Ahtenem již mnoho let. Jureem mu věřil. Co se týkalo ohňotvůrců, těm na Raj Ahtenovi nezáleželo. Ti sloužili jen živlu ohně a budou Raj Ahtena následovat jen tak dlouho,

dokud jim bude slibovat válku a dokud bude krmit jejich vládce.

A tak se Jureem nebál, že by někdo z nich byl zvěd. Pravda, zrádce mohl být některý z kapitánů. Ale jak? Jak by takový špión dokázal uvědomit Ordena v tak neuvěřitelně krátké době o možnosti obsadit Longmot? Ne, byl to Den, vysoký muž s prošedivělými vlasy a uzavřenými přísnými rysy, koho Jureem podezíral nejvíc. On mohl Ordenovi v této bitvě výrazně pomoci. Jen on.

Jureem se této chvíle děsil, ale už dlouho věděl, že jednou přijde. Dnové prohlašovali, že jsou neutrální, že nikdy nepomáhají jednomu vládci proti druhému. Kdyby tak učinili, zamíchali by se do záležitostí lidí a to by byl čin, který by podle Dnů Časovládci netolerovali. Historici jen zapisovali události – ale Jureem zaslechl příliš mnoho pověstí, příliš mnoho náznaků o jejich bezohledném jednání v minulosti. Raj Ahten po celá léta získával moc a teď zřejmě dosáhl bodu, který Jureem již dávno očekával. Bodu, kdy se proti němu Dnové sjednotí.

Jureem byl přesvědčen, že Dnové jsou svým způsobem mnohem nebezpečnější než nepotlačitelní Spravedliví Rytíři.

Dnové pochopitelně znali všechny Raj Ahtenovy činy. S předstihem věděli, že Pán Vlků plánuje napadnout Longmot, věděli, že v hradu nechá jen malou posádku. Dvojče historika, který Raj Ahtena neustále provázel, sdílelo jeho myšlenky v opatství na severu a okamžitě se dozvídalo o každém novém obratu situace. A nové poznatky získané jedním Dnem se jistě brzy rozšířily i mezi ostatní.

Jureem se musel ze všech sil ovládat, aby se na historika okamžitě nevrhl a nerozpáral ho.

„Myslím, že jsme zrazeni, můj pane," řekl Jureem a úkosem pohlédl na historika. „Přestože nevím jak." Jeho pán se díval a pochopil skryté obvinění.

Co však mohl udělat? Jestli Jureem historika obvinil falešně a Raj Ahten by ho nechal popravit, všechno by se jenom zhoršilo. Všichni ostatní Dnové by se otevřeně postavili proti Raj Ahtenovi a prozradili by všechna jeho tajemství nepřátelům.

Na druhou stranu, zůstane-li Den naživu, budou si hřát na prsou hada.

Raj Ahten se zastavil.

„Co uděláme teď?“ zeptal se Feykaald a zamnul si vrásčité ruce. Trčely mu z rukávů jeho hedvábné róby jako zkroucené větve stromů.

„Co uděláme teď?“ zopakoval Raj Ahten. „Ty jsi můj rádce, Feykaalde. Tak mi poraď.“

„Měli bychom poslat zprávu generálu Suhovi, aby se svými armádami neútočil na Orwynne a místo toho dorazil sem a posílil nás,“ zašeptal Feykaald.

Feykaald byl starý, zocelený a nesmíme zkušený. Dožil se tak vysokého věku, protože byl opatrný. Jureem však věděl, že Raj Ahten často vyžaduje méně opatrné rady. Pán Vlků vyrostl v moci, protože naslouchal Jureemovi.

Teď se k němu naklonil. „A co bys udělal ty?“

Jureem sklonil hlavu. Mluvil pomalu a vážil každé slovo, neboť přemýšlel nahlas. „Odpust mi, ó Požehnané Světlo, ale já tuto záležitost nevnímám tak tragicky.“ Vrhl nesouhlasný pohled na Feykaalda. „Muže být sice pravda, že král Orden získal vaše magické tyče, ale na koho je použije? Získal jste odkazy od každého, kdo měl v Longmotu nějakou cenu. Orden nebude moci využít místní populaci. To znamená, že musí získávat odkazy jen od svých válečníků – velmi nešťastné řešení – neboť s každým odkazem, který získá pro sebe, oslabí svou armádu.“

„Takže tvůj návrh?“

„Vyrazte k Longmotu a získejte svůj majetek zpět!“ To byla pochopitelně jediná možná odpověď. Raj Ahten si nemohl dovolit čekat na posily. Kdyby čekal, Orden by získal čas, aby uprchl i s ukradeným pokladem, nebo aby si přivedl vlastní posily.

Raj Ahten se při této odpovědi usmál. Jureem věděl, že je to riskantní. Orden možná chtěl, aby opustili hrad Sylvaresta, aby je mohl se svými vojáky přepadnout. Ale celý život byl riskantní. A Raj Ahten si nemohl dovolit plýtvat časem při nicnedělání.

Mistr měl šest odkazů metabolismu. Díky tomu byl schopen vypořádat se s vrahy, kteří se ho opakovaně pokoušeli zabít.

Přijetí těchto odkazů s sebou však také neslo velké nebezpečí, příslib brzké smrti. Metabolismus mohl sloužit jako zbraň proti svému vlastníkovi. Podle legendy se jednou stalo, že Zasvěcenec, který daroval svému králi metabolismus, byl zajat královými nepřáteli. Nepřátelé pak Zasvěcenci dali stovky odkazů metabolismu, využili ho jako prostředníka a král zemřel stářím během několika týdnu. Z tohoto důvodu využíval Raj Ahten pro své odkazy metabolismu jediného Zasvěcence jako prostředníka, muže, kterého měl neustále u sebe pro případ, že by bylo nutné ho zabít a přerušit spojení.

Jen málo králů se kdy odvážilo přijmout více než jeden či dva odkazy metabolismu. S šesti odkazy se Raj Ahten dokázal pohybovat šestkrát rychleji než obyčejný člověk. Také však šestkrát rychleji stárnul. A přestože Jureemův mistr měl mnoho tisíc odkazů životní síly a bez ohledu na věk jeho tělo oplývalo neuvěřitelnou krásou a ladností, Jureem věděl, že lidské tělo nevydrží věčně. Mistr žil nyní třicet dva let, ale díky mnoha odkazům metabolismu byl vlastně mnohem starší. Fyzicky mu bylo téměř devadesát.

Raj Ahten nemohl doufat, že by přežil biologický věk sto deseti let, ale na druhou stranu nemohl přežít ani bez odkazů metabolismu.

Před pár lety udělal Raj Ahten nešťastnou chybu, protože zabil některé své Zasvěcence, aby zpomalil své stárnutí. Týden nato se však jednomu vrahovi ze severu málem podařilo Vlčího Pána zabít. Od té chvíle byl Raj Ahten nucen nést osamělé břímě rychlého metabolismu.

Tři roky. Musel sjednotit svět a stát se Sumou všech lidí během tří let, jinak zemře. Jeden rok na dobytí severu. Dva na získání jihu. Pokud Jureemův mistr zemře, veškerá naděje lidstva zemře pravděpodobně s ním. Ničitelé jsou příliš mocní.

„Takže vyrazíme k Longmotu," řekl Raj Ahten. „Co Ordenova armáda v Dunnwoodu?"

„Jaká armáda?" zeptal se Jureem, který z mnoha malých náznaků dospěl k závěru, že nepřítel v lesích nepředstavuje

ohrožení. „Vy jste nějakou armádu viděl? Slyšel jsem v lesích troubení loveckých rohů, ale slyšel jsem snad také ržání tisíců koní? Ne! Ordenova mlha se zvedla jen proto, aby zakryla jeho slabost.“

Jureem na svého pána pohlédl. Jureem díky své tloušťce a holé hlavě vypadal jako křupan, ale Raj Ahten už dávno věděl, že Jureem je přinejmenším stejně nebezpečný jako kobra. „K Longmotu se blíží našich dvacet legií – armáda, kterou Orden nemůže porazit, ne, když budeš stát v jejím čele,“ pokračoval rádce. „Musíme vyrazit a získat Longmot zpět.“

Raj Ahten přikývl. Těch čtyřicet tisíc magických tyčí bylo výsledkem práce tisíců horníků a řemeslníků, kteří jejich výrobou strávili tři roky. Obrovská zásobárna rudého kovu nyní zela prázdnotou. Tyče byly nenahraditelné.

„Připravte muže na pochod,“ řekl Raj Ahten. „Vyprázdníme Sylvarestovu pokladnici a jídlo si budeme brát z vesnic, kterými budeme procházet. Vyrazíme za hodinu.“

„Můj pane, a co koně?“ namítl Feykaald. „Budeme potřebovat koně.“

„Naši vojáci mají dostatek odkazů: většina z nich koně nepotřebuje,“ opáčil Raj Ahten. „A obyčejní koně vyžadují víc jídla a odpočinku než člověk. Moji válečníci k Longmotu poběží. Vezmeme si koně, kteří zbyli. Vyprázdníme Sylvarestovy stáje.“

Sto šedesát mil cesty. Jureem věděl, že Raj Ahten by tuto vzdálenost dokázal urazit během několika hodin. Většina lučištníků však nemohla nést větší břemeno než jediný odkaz metabolismu. Tito vojáci se k Longmotu dostanou v době kratší než jeden den.

Raj Ahten tu bude muset nechat nelidi. Ti by pochod jen zpomalovali. Obři a váleční psi však zátěž rychlého pochodu snesou.

„Ale –“ naléhal Feykaald, „co tví Zasvěcenci? Máš jich tu přece dva tisíce. Nemáme dost koní k jejich přesunu ani dost vojáků k jejich ochraně.“ Jeho pozornost se obrátila k logistice.

Raj Ahtenova odpověď byla mrazivá. „Na ochranu Zasvěcenců tu nemusíme nechávat žádné vojáky.“

„Cože?“ zeptal se Feykaald. „Vždyť tím prakticky Ordena vybízíš k tomu, aby zde zaútočil. Odsoudíš své Zasvěcence k smrti!“

„To jistě,“ řekl Raj Ahten. „Ale jejich smrt alespoň poslouží vyšším cílům.“

„Vyšším cílům? Jakým vyšším cílům jejich smrt poslouží?“ zeptal se Feykaald a udiveně si zamnul ruce.

Ale Jureem náhle pochopil celkovou krutost a velikost Raj Ahtenova plánu: „Jejich pobití vzbudí nenávist,“ řekl Jureem. „Po celá léta stáli seveřané jednotně proti nám. Pokud však Orden povraždí Sylvarestovy Zasvěcence, pokud zničí svého starého a nejdražšího přítele, co získá? Nás oslabí na několik dnů, sebe však oslabí navždy. I kdyby dokázal i s magickými tyčemi uprchnout, vládci severu se začnou Ordena bát. Někteří heredonští ho začnou ze srdce nenávidět, možná se mu budou chtít pomstít. To všechno bude pracovat proti domu Ordenů a jeho zničení je klíčem k dobytí severu.“

„Jsi velmi moudrý, pane,“ zašeptal Feykaald, pohlédl nejprve na Raj Ahtena, pak na Jureema a jeho hlas byl naplněný úžasem.

Přesto však takové plýtvání naplnilo Jureema smutkem. Mnoho lidí bylo ochotno obětovat své životy a strávit je v polovědomí. Bylo moudré brát od takových lidí odkazy a využívat je. Ale takovéhle plýtvání životy Zasvěcenců – to byla velká hanba.

* * *

Jureem a Feykaald vydali několik stručných rozkazů a za několik chvil hradby ožily vojáky připravujícími se na pochod. Muži pobíhali sem a tam.

Raj Ahten se vydal po úzké dlážděné ulici, neboť chtěl být sám se svými myšlenkami. Kráčel podél královských stájí – pěkných nových dřevěných budov, dvě patra vysokých. V horních patrech se skladovala píce a seno. V přízemí byli ustájení koně.

Stáje byly plné jeho vojáků, z nichž každý popadl prvního koně, na kterého narazil, a všichni vykřikovali rozkazy na čeledíny.

Když Raj Ahten procházel kolem, nahlédl do několika otevřených dveří. V kójích bylo pár zasvěcených koní, z nichž většina visela na popruzích, které nešťastná stvoření udržovaly vestoje. Ven i dovnitř poletovaly otevřenými dveřmi vyplašené vlaštovky pípající na poplach.

Stáje začaly připomínat mraveniště. Nejenže v nich byli ustájeni Sylvarestovi koně, ale také Raj Ahtenova nejlepší zvířata přivedená sem minulou noc, aby se o ně mohl starat Raj Ahtenův osobní podkoní.

Nakonec se ukázalo, že má k dispozici dostatek válečných koní, aby k Longmotu mohla vyjet slušná kavalerie.

Raj Ahten vešel do poslední stáje. Vzduch byl nasycený pachem potu a koňského trusu. Zápach Raj Ahtena díky jeho jemnému čichu málem porazil. Raj Ahtenův podkoní myl koně svého mistra dvakrát denně ve vodě s levandulí a petrželí, aby ten hrozný zápach zmírnil.

Ve stájích narazil Raj Ahten na tmavovlasého chlapce, který právě hřebelcoval silného válečného koně – jednoho z těch nejlepších, s mnoha runami moci. Poblíž stálo několik dalších koní stejné kvality. Chlapec měl příliš bledou kůži, než aby mohl být jedním z Raj Ahtenových vlastních čeledínů. Zřejmě patřil mezi zaměstnance krále Sylvaresty.

Mladý muž se při zvuku Raj Ahtenova příchodu otočil a nervózně se ohlédl přes rameno.

„Jdi," řekl Raj Ahten chlapci. „Odveď koně k bráně. Ta nejlepší zvířata rezervuj pro rádce Feykaalda a kancléře Jureema, rozumíš?" Raj Ahten ukázal na Jureema, který stál přede dveřmi a Jureem chlapci krátce pokývl.

Mladý muž přikývl, přehodil přes hřbet koně malé lovecké sedlo a vyděšeně prošel kolem Raj Ahtena a jeho rádců.

Raj Ahten občas takto na lidi působil. Vyvolalo mu to na tváři úsměv. Zezadu mu ten chlapec připadal povědomý. Raj Ahten však náhle pocítil jakýsi výpadek paměti, jako by se mu zamlžily myšlenky, když si snažil vzpomenout, kde toho

chlapce viděl. Pak si náhle vzpomněl – potkal ho na ulici, dnes časně ráno.

Ale ne, teď si uvědomil, že to nebyl ten chlapec. Byla to jen socha, která se mu podobala. Mladý muž vyvedl koně ze stáje a s cinkáním začal připravovat sedlo a sedlové brašny. Pak zmizel z doslechu.

Raj Ahten se svým Dnem v potemnělé stáji osaměl. Raj Ahten se bleskově otočil a chytil historika za krk. Den byl o dva kroky víc pozadu, než bylo obvyklé. Možná znamení viny, možná strachu.

„Co víš o tom útoku na Longmot?“ zeptal se Raj Ahten a zvedl historika ze země. „Kdo mě zradil?“

„Ne… chrrr… já!“ odpověděl Den. Oběma rukama popadl Raj Ahtenovo zápěstí, bojoval o život a zoufale se snažil, aby ho Pán Vlků neuškrtil. Ve tváři se mu objevil strach a na čele ucítil pot.

„Nevěřím ti,“ zasyčel Raj Ahten. „Jen ty jsi mne mohl zradit – ty nebo tví kumpáni.“

„Ne!“ zachroptěl Den. „My… chrrr… se nepleteme do státních záležitostí. Tohle je… tvá věc.“

Raj Ahten mu pohlédl do tváře. Den vypadal vyděšeně.

Raj Ahten ho držel nad zemí, svaly silné jako severní ocel, a pohrával si s myšlenkou, že mu zlomí vaz. Možná, že Den říkal pravdu, ale přesto byl nebezpečný. Raj Ahten toužil po tom svého historika rozdrtit a zbavil se jeho otravné přítomnosti. Ale kdyby to udělal, všichni Dnové na celém světě by se spojili a odhalili Raj Ahtenova tajemství jeho nepřátelům – počet jeho armád, úkryty jeho tajných Zasvěcenců.

Raj Ahten historika pustil a zavrčel: „Nespustím z tebe oči.“

„Ani já z tebe,“ opáčil Den a mnul si zrudlý krk.

Raj Ahten se otočil a opustil stáj. Kapitán jeho gardy říkal, že Gaborn Val Orden tady poblíž zabil jednoho ze zvědů. Princ za sebou určitě zanechal silný pach.

Raj Ahten měl odkazy čichu od více než tisíce lidí. Většina jeho zvědů přijala odkazy čichu od psů, a proto se báli lístku psího moru, který princ nosil s sebou.

„Můj pane, kam jdeš?“ otázal se Jureem.

„Chytit prince Ordena,“ řekl Raj Ahten v náhlém popudu. Jeho mužům bude nějakou dobu trvat než se připraví na pochod. Zatímco budou pracovat využije Raj Ahten díky odkazům metabolismu čas užitečným způsobem. „Myslím, že je stále ještě ve městě. Jsou záležitosti, ve kterých se nelze spolehnout na menší muže.“

DVACET: ODHALENÝ PRINC

„Ach, rozkaz je rozkaz! Jeho Velkolepost mi řekla, abych králi a jeho dceři přivedl pořádné koně a abych je na ně posadil, i kdybych je měl přivázat do sedla! Vůz je příliš pomalý na tak dlouhou jízdu přes les," řekl Gaborn, který napodoboval přízvuk obyvatel Planin.

Z Planin pocházeli nejlepší jezdci a on chtěl hrát roli důvěryhodného podkoního.

Gaborn seděl na hřbetě koně a shlížel na kapitána z věže Zasvěcenců. Gardisté zvedli padací mříž a do velkého zakrytého vozu nakládali Zasvěcence získané zde v hradu Sylvaresta – ty, kteří sloužili jako Raj Ahtenovi prostředníci, včetně krále.

„Já mám jiné rozkazy!" opáčil kapitán se silným taifanským přízvukem a nervózně se rozhlížel kolem sebe. Jeho muži plenili kuchyně, kde shromažďovali zásoby. Někteří důstojníci plenili Sylvarestovu pokladnici a další v Trhovecké ulici rabovali obchody. Každá chvíle, kterou kapitán trávil hovorem s Gabornem, znamenala, že si méně napěchuje kapsy.

„No, co je mi po tom," řekl Gaborn.

Otočil se k odjezdu, pobídl koně patami a zatáhl za provaz, na kterém měl přivázané další čtyři koně. Tohle byl nebezpečný okamžik. Gabornův kůň byl nepokojný, sklopil uši a koulel očima. Kolem Gaborna proběhlo do věže Zasvěcenců několik vojáků, kteří chtěli pomoci při loupení. Gabornův hřebec začal poskakovat a jednoho z mužů se mu

málem podařilo kopnout. Druhý z přivázaných hřebců začal být také nervózní. Gaborn šeptal uklidňující slůvka, aby se mu koně nerozutekli.

Během několika posledních minut ožila ulice lidmi – davy Raj Ahtenových mužů spěchaly do zbrojnice pro zásoby, zbraně a koně: obchodníci pobíhali sem a tam a snažili se ochránil svůj majetek před lupiči.

„Stůj!“ řekl kapitán stráže, než Gaborn odjel. „Posadíme tedy krále na koně. Který z nich je pro něj?“

Gaborn obrátil oči v sloup, jako kdyby odpověď byla nasnadě. Kdyby byl skutečným podkoním, věděl by, které zvíře je nejklidnější a které se nebude snažit rozumu zbaveného krále shodit. Za daných okolností se obával, že každý z pěti koní se muže v každém okamžiku splašit. Jeho vlastní kůň, hřebec, na kterém přijel do města předešlého dne, byl vycvičen, aby rozeznal vojáky Vlčího Pána podle plášťů a typu zbrojí a aby na ně útočil kopyty a zuby. Protože teď se to kolem nich Raj Ahtenovými vojáky jen hemžilo, hřebec pohazoval hlavou a nervózně přešlapoval. Jeho chování znervózňovalo i ostatní koně.

„Dneska je to těžko říct,“ odpověděl Gaborn. „Cítím blížící se bouři. Všichni jsou nepokojní.“

Pohlédl na koně. Dva koně vlastně vypadali klidněji než ostatní.

„Posaďte krále na Vzpouru a doufejte, že si nerozbije hlavu!“ Gaborn poplácal po hřbetě jednoho z koní, jehož jméno si v tom okamžiku vymyslel. „Princezna ať si vyleze tady na její sestru Odplatu. Dnové můžou jet na těch ostatních nepokojných koních, protože co se mě týče, ať si klidně natlučou prdel. Jo a dávejte pozor na řemen u králova sedla. Nedrží moc pevně. Nechte Umíráčka, ať jede poslední. Moc rád kope.“

Gaborn podal provaz kapitánovi a otočil se k odjezdu.

„Počkej!“ řekl kapitán, přesně jak Gaborn očekával.

Gaborn otočil hlavu a se znuděným výrazem na něj pohlédl.

„Ty vysaď krále na koně! Dohlédni, ať nasednou všichni. Chci, abys je osobně provedl branou.“

„Mám práci!“ namítl Gaborn. Občas byl nejlepší způsob, jak si zajistit práci, předstírat, že ji nechcete. „Chci se podívat na vojáky, jak budou opouštět město.“

„Hned!“ zařval kapitán.

Gaborn pokrčil rameny a projel pod padací mříží. Protáhl se kolem velkého vozu a vjel na nádvoří věže Zasvěcenců.

Nikdo k vozu dosud nezapřáhl tažné koně, takže vagón jen tak tak stál na místě i se svými lhostejnými cestujícími uvnitř.

Gaborn pohlédl do vozu a snažil se nezírat příliš upřeně na Iomu. Rukávem si otřel z čela pot, pak seskočil z koně a pomohl Iomě nasednout. Netušil, zda princezna umí jezdit a pocítil úlevu, když na koně lehce vyskočila a sebejistě se chytila otěží.

Blekotající král, to však bylo něco úplně jiného. Když ho Gaborn vysadil na hřbet koně, oči se mu rozšířily strachem. Oběma rukama se chytil koně za krk, ale přesto začal přepadávat na druhou stranu. Přestože král byl kdysi skvělý jezdec, ze svého umění si teď nic nepamatoval. Gaborn si uvědomil, že ho bude muset doslova přivázat k hrušce sedla.

Tak Gaborn použil jedno z lan, kterými měl spoutané koně, dvakrát je omotal králi kolem pasu a pak je přivázal k sedlové hrušce vepředu a k sedlovým záchytům vzadu.

Gaborn pociťoval stále vetší obavy. Podstupoval šílené riziko. Ioma sice uměla jezdit, ale král bude představovat tvrdý oříšek.

Princ měl v úmyslu projet s králem a Iomou městskou branou a pak tryskem vyrazit do lesa, kde je ochrání Ordenovy síly. Gaborn doufal, že nikdo z nepřátelských lučištníků se neodváží na krále střílet. Jako prostředník byl pro Raj Ahtena příliš cenný.

Nejvíc se Gaborn bál toho, že za nimi Raj Ahten vyšle pronásledovatele na koních.

Králova kobyla byla naštěstí neschopností svého jezdce spíš pobavena než vyděšena. Poté, co Gaborn krále bezpečně přivázal do sedla, začal Sylvaresta koně hladit a líbat na krk a přestal se snažit spadnout z jeho hřbetu.

* * *

Raj Ahten se sklonil nad krví potřísněnou zemí a nasál Gabornův pach. Na hřebenu nad ním stáli jeho rádci a dva gardisté, osvětlení poledním sluncem.

Raj Ahten se rozhodl, že se zde, ve stínu lesa, pustí do pátrání sám.

„To je to místo," zvolal jeden z jeho kapitánů.

Země však byla cítit jen půdou, humusem a hnijícím listím. Popel z ohňů, které zničily čarodějovu zahradu, zakryl Gabornův pach ještě víc. Ve vzduchu byla pochopitelné cítil vůně vojákovy krve.

Princ prošel bylinkářovou zahradou, takže jeho přirozený pach maskovaly vůně rozmarýnu, jasmínu, trávy a dalších rostlin. Tucty Raj Ahtenových mužů, kteří ho pronásledovali, tu beznadějné ztratily jeho stopu.

Čím víc se Raj Ahten snažil jeho pach najít, tím více se mu v té směsici ztrácel.

Žádný z loveckých psů však nedokázal stopovat tak dobře jako Pán Vlků. Sehnul se až k zemi, čenichal, vylučoval některé pachy a hledal ten, který patřil Gabornovi. Plížil se vpřed a hledal stopy Gabornova pachu mezi stromy. Možná, že se mladík otřel o vinný list nebo se dotkl kmenu olše. Pokud ano, jeho pach na tom místě zůstane.

Raj Ahten u krvavé skvrny žádné stopy nenašel, ale narazil na něco skoro stejně zajímavého: na pach mladé ženy, která pracovala jako pomocnice v kuchyni. Zvláštní, že žádný z jeho lovců se nezmínil o tom, že by na ni narazil. Mohla to být falešná stopa, ale možná, že ta žena šla s princem.

Raj Ahten se náhle prudce narovnal. Listy na větvích stromů tiše ševelily. Raj Ahten naslouchal tichému zpěvu větru tančícímu mezi stromy. Vzpomněl si na pach té dívky, už ho cítil –

Dnes ráno.

Prošel kolem ní na Trhovecké ulici před Královskou věží.

Raj Ahten měl odkazy rozumu od více než tisíce mužů. Pamatoval si každý úder svého srdce, pamatoval si každé slovo, které mu kdy kdo řekl. Dokázal si obraz té ženy vyvolat

v paměti, alespoň její zátylek. Mladá dívka v dlouhých šatech s vnadnými křivkami. Dlouhé vlasy tmavé barvy. Stála u sochy z šedého kamene. Znovu ho přepadl ten zvláštní pocit – podivné zatmění myšlenek.

Ale – ne, teď si vzpomínal. Nemohla to být socha. Pohybovala se. Když ji však míjel, vypadala jako kámen.

Snažil se vzpomenout na tvář té sochy, představit si ji do všech podrobností. Socha chlapce – nějaký obyčejný hoch ve špinavých šatech s nevýrazným obličejem.

Stáli na ulici blízko místa, kde byla zavražděna jeho pyromantka.

Ale počkat. Teď už to Raj Ahten měl, ten pach. Vzpomněl si na jejich pach. Vyvolal si ho v paměti. Ano, tady v lese na něj narazil. A narazil na něj také ve stáji. Pach toho mladíka, kterého Raj Ahten spatřil ve stáji před několika minutami.

Raj Ahten si dokázal vzpomenout na všechno, co kdy viděl. Teď se snažil vzpomenout si na tvář toho hocha.

Místo toho však spatřil obraz stromu: obrovitého stromu v srdci lesa, tak velikého, že jeho větve dosahovaly až ke hvězdám.

Stát pod tímto stromem mu přinášelo do srdce mír a Raj Ahten zdvihl ruce a cítil hřejivé teplo, které se jej dotýká, a proniká až do jeho nitra.

Zatoužil stát se tím stromem a kývat se ve větru. Stát tiše a nepohnutě celé věky. Nic jiného než kmen a kořeny zasahující hluboko do půdy, hlazené tvory žijícími pod zemí. Zhluboka dýchat. Ptáci poletující mezi větvemi, stavící si na nich hnízda a vyklovávající larvy, které se skrývají v kůře.

Raj Ahten stál se zatajeným dechem mezi lesními stromy, díval se na své menší bratry, jeho listy cítily vítr, který se prohánět v jeho koruně. Všechny starosti zmizely. Veškeré naděje a touhy přestaly mít smysl. Strom cítil jen věčný mír a nehybnost.

Ach, stát tu tak navždy!

Náhle se mu v nitru rozhořel oheň.

Raj Ahten otevřel oči. Vedle sebe uviděl stát ohňotvůrce, který do něj šťouchal prstem.

„Mylorde, co to děláš? Stál jsi tu pět minut!“

Raj Ahten se překvapeně zhluboka nadechl a s náhlým neklidem se rozhlédl po okolních stromech. „Já… Gaborn je stále ještě ve městě," řekl. Přesto však prince nedokázal popsat, neznal jeho tvář. Soustředil se, ale spatřil jen nehybný kámen.

Proč nemohu spatřit jeho tvář? divil se Raj Ahten.

Pak se znovu rozhlédl kolem sebe a pochopil. Úzký výběžek lesa podél řeky. Prst Dunnwoodu. Ale mocný. „Spal ten les na prach," řekl ohňotvůrci.

Raj Ahten se rozběhl k městské bráně a doufal, že není příliš pozdě.

* * *

Gabornovi po tváři stékal pot. Vedl koně vnějším nádvořím. Brány byly ucpány tisíci vojáky.

Před zdmi města se shromažďovalo pět set rytířů. Jejich váleční koně byli oděni v černé leštěné zbroji, vyrobené Sylvarestovými kováři.

Před zdmi stálo také tisíc lučištníků s připravenými zbraněmi pro případ, že by se z lesa vyřítila nepřátelská armáda.

Přestože už tolik mužů opustilo hrad, dav v ulicích města se nijak nezmenšoval. Armádu netvořily jen tisíce vojáků – ale také pážata, kuchaři, zbrojíři, krejčí, šípaři, prostitutky a umývači nádobí. Ti všichni se tlačili na ulicích. Raj Ahten s sebou přivedl sedm tisíc vojáků, ale armádu doprovázelo ještě dalších tisíc lidí. Zbrojíři na nádvoří navlékali na koně kusy zbrojí. Pod nohama se pletly děti. Na Máselném trhu se splašily dvě krávy, které se nyní prodíraly davem.

Tím zmatkem se snažil prodrat Gaborn vedoucí celou skupinku. Snažil se zabránit svému koni, aby nekopal ani nekousal každého vojáka, který měl na štítě nebo na plášti Raj Ahtenova rudého vlka.

Nějaký seržant s tmavou tváří popadl Gabornova koně za uzdu a vykřikl: „Dej mi toho koně, chlapče. Tohohle si vezmu!"

„Raj Ahten mi nařídil, že ho nesmím nikomu dávat," odvětil Gaborn. „Ten kůň je pro Jureema."

Seržant stáhl ruku, jako by si ji spálil a naposledy na koně žádostivě pohlédl.

Gaborn se prodíral masou těl směrem k davu vojáků, kteří se shromáždili na zčernalé trávě před hradem Sylvaresta. V jedné ruce svíral uzdu svého koně, ve druhé držel uzdu koně, na kterém jel král. Gaborn se na něj ohlédl, jak si vede.

Král zbavený rozumu se na každého usmíval a mával, ústa rozšířená radostí. Gabornův hřebec jim razil cestu davem, Ioma a Den krále Sylvaresty jeli poslední.

V blízkosti zčernalé brány byl dav nejhustší, protože všichni se snažili přejít po poničeném padacím mostě. Jednu jeho část spálil oheň elementála a nějací lidé se ji snažili rychle opravit.

„Udělejte cestu pro královy koně! Pozor na královy koně!" křičel Gaborn.

Gaborn pohlédl na městské hradby a pomalu se vydal k portálu. Vnější zeď hlídali lučištníci, ale většina pěších vojáků své postavení opustila.

Pak se náhle dostal pod hlavní oblouk brány. Gaborn tak docela poničenému mostu nevěřil. Nebyl si jistý, zda udrží lidi i koně. Přes díru bylo přehozených několik prken, která však vypadala křehce. Proto Gaborn sesedl a Ioma udělala to samé. Krále Gaborn raději nechal v sedle a převedl jeho i koně přes most. Dostali se mezi vojáky pod hradem, kteří se tlačili na pláni se spálenou trávou.

Raj Ahtenovi vojáci nervózně sledovali okolní kopce a bylo na nich vidět, že už by nejraději vyrazili. Tlačili se co nejvíc k sobě, jako lidé, kteří se bojí. Zvuky loveckých rohů krále Ordena, které zazněly ani ne před hodinou, jim dělaly starosti.

Ioma přejela most a Gaborn jí pomohl zpátky do sedla. Pak uchopil svého i jejího koně za uzdu a kráčel vedle nich pěšky, jako by byl jen podkoní, který zvířata někam vede.

Vzadu náhle vznikl nějaký rozruch. Silný hlas zavolal: „Ty, princi Ordene!"

Gaborn bleskově vyskočil do sedla, pobídl hřebce patami a vykřikl: „Vpřed!“ Jeho kůň vyrazil tak rychle, že Gaborn málem přepadl dozadu.

Pro tuto jízdu vybral ostatním koně ze Sylvarestových loveckých stájí, protože doufal, že to budou zvířata cvičená pro rychlý běh. Na jeho příkaz se koně rozběhli jako vítr. Byli to koně z dobrého chovu, se silnýma nohama a mohutnou hrudí.

Nějaký voják, kterému to rychle myslelo, skočil Gabornovi do cesty s napůl vytaženou bojovou sekerou. „Zaútoč!“ vykřikl Gaborn a jeho kůň se vzepjal a okovaným kopytem rozdrtil vojákovi lebku.

„Zastavte je!“ křičel Raj Ahten na vrcholku hradby. „Zadržte je, než se dostanou k lesu!“ Jeho hlas se odrážel od okolních kopců.

Pak se Gaborn doslal na pole a Ioma se řítila vedle něj. V ruce svírala otěže koně svého otce.

Dnové, kteří jeli za nimi, se tak daleko nedostali. Nějaký voják chytil králova Dna za lem pláště a stáhl ho dolů. Tři další se k němu připojili, Iomina Den, hubená žena s rovnými ústy, nechala svého koně tančit kolem pronásledovatelů.

Vyřítily se za nimi tucty rytířů na koních, těžkých válečných zvířatech cvičených pro boj. Gaborn se jich nebál. Jejich jezdci i samotní koně na sobě měli těžkou zbroj, a proto brzy zůstanou pozadu. Přesto to však byli koně obdaření runami moci, s nadpřirozenou silou a vytrvalostí.

Gaborn se ohlédl a vykřikl na Iomu, aby přidala. Byl ozbrojený jen krátkým mečem – nebyla to zbraň, která by se hodila k boji proti obrněným rytířům.

Lučištnici na hradních zdech měli veliké ocelové luky, které dokázaly dostřelit na vzdálenost pět set yardů. Tucty šípů byly založeny do tětiv. Na takovou vzdálenost nebylo možné střílet přesně, ale šťastný zásah dokáže zabít člověka stejně snadno jako přesně mířená rána.

Gabornův kůň utíkal tak rychle, že princ měl pocit, jako by byl unášen větrem, který ožil pod jeho nohama. Kopyta bušila do země v pravidelném rytmu. Jeho hřebec s nastraženýma ušima uháněl nejvyšší možnou rychlostí a Gaborn cítil, že

zvíře má radost, že už nemusí být ve stáji, a může se řítit po pláni jako bouře.

Gaborn měl pocit, že první stromy se k němu blíží závratnou rychlostí.

Gabornovi kolem krku proletěl šíp, který škrábl hřebce na uchu.

Za ním zařičel bolestí nějaký kůň a Gaborn se ohlédl. Viděl, že Iomina Den nakonec přece jen také uprchla a že její zasažené zvíře se řítí na zem. Historička náhle překvapeně otevřela ústa. Přepadla klesajícímu koni přes hlavu a dopadla tváří na zem. Ze zad jí trčel černý šíp.

Půl tuctu lučištníků vypálilo a jejich šípy se začaly vysokým obloukem se svištěním snášet na Gaborna. „Doprava!“ vykřikl Gaborn. Všichni tři zbývající koně jako jeden zatočili doprava a uhnuli šípům z dráhy.

* * *

„Lučištnici, zastavte palbu!“ zuřil Raj Ahten. Ti hlupáci málem pobili jeho Zasvěcence.

Přes zčernalé pole za prchajícími uhánělo pět tuctů rytířů. Kličkovali mezi mrtvými nelidmi a ledovými obry a blížili se k nedalekým kopcům, na kterých stály spálené stromy, zvedající k nebesům zkroucené větve. Jestli rytíři prince nedostihnou, než se dostane k lesu, nalezne zřejmě Gaborn bezpečí mezi vojáky krále Ordena. Nebo ještě hůře, za toho chlapce bude bojovat sám les.

Jakoby na potvrzení Raj Ahtenových podezření zazněl z lesa osamělý válečný roh – vysoký chvějivý tón. Roh zazněl z vrcholku nejbližšího kopce. Signál k útoku pro Ordenovy muže.

Kdo ví, kolik nepřátel číhá v lese?

K Raj Ahtenovi se na zeď vyšplhali dva ohňotvůrci. Z těl obou mužů vyzařoval pekelný žár.

Raj Ahten jim ukázal sílu. Neviděl princovu tvář. I když se Gaborn v jednu chvíli otočil, z nějakého důvodu se na něj Raj

Ahten nedokázal soustředit. Podle zad však jeho siluetu neomylně poznal. „Rahjime, vidíš toho mladíka? Spal ho.“

V ohňotvůrcových temných očích zazářilo světélko uspokojení. Rahjim zhluboka vydechl: z nosních dírek se mu vyhrnul kouř. „Ano, ó Velký.“

Rahjim do vzduchu prstem nakreslil ohnivou runu moci a pak pozdvihl ruku do výše, jako by se snažil zachytit paprsky slunce zářícího na nebi. Nebe náhle potemnělo a všechny sluneční paprsky jako by se soustředily do jeho dlaně. V ohňotvůrcově ruce začala praskal koule čisté energie, která se okamžitě změnila v tekutý plamen.

Rahjim se na zlomek vteřiny soustředil, a pak ohnivou kouli vší mocí vrhl vpřed.

* * *

Gaborn ucítil, jak ho cosi udeřilo do zad a cítil pálení. Nejprve ho napadlo, že byl zasažen šípem, ale pak si uvědomil, že mu hoří plášť.

Jeden z Raj Ahtenových rytířů se dostal vedle Iomy a snažil se uchopit její otěže.

Gaborn si strhl špinavý potrhaný plášť z ramen a odhodil jej pryč zrovna ve chvíli, kdy se naplno rozhořel. Napadlo ho, že jen bláto na plášti zabránilo tomu, aby nevybuchl plamenem okamžitě. Plášť dopadl na hlavu koně Iomina pronásledovatele a zakryl koni výhled. Zvíře s hlavou omotanou hořícím pláštěm vypadalo jako výtvor kouzelníka.

Kůň zaržál hrůzou, vzepjal se a shodil jezdce.

Gaborn se ohlédl. Byl už stovky yardů daleko od ohňotvůrce – mimo dosah jeho nejnebezpečnějších kouzel.

Protože jeho první útok se minul účinkem, mohl ohňotvůrce nyní odhalit v hněvu svou moc.

Na kopci znovu zatroubil válečný roh volající muže krále Ordena do útoku. Ta představa Gaborna vyděsila. Jestli král Orden zaútočí. Raj Ahten zjistí, jak málo vojáků tu Gabornův otec má.

Nebe potemnělo podruhé, ale tentokrát trvala temnota déle. Gaborn se otočil a spatřil ohňotvůrce s pozdviženýma rukama. Mezi prsty se mu přelévala ohnivá koule, jasná jako slunce.

Gaborn přitiskl tvář koni ke krku a ucítil pach koňského potu a sladký zápach jeho hřívy.

Cesta se stáčela nejprve na východ a pak na jih. Byla široká a v tomto ročním období plná prachu způsobeného zvířaty tisíců obchodníků. Před nimi se však za spálenými stromy tyčilo přístřeší lesních stromů. Tam odtud zazněl válečný roh. Kdyby však Gaborn teď cestu opustil a zamířil rovně, dostal by se do lesa rychleji.

Jakmile se všichni dostanou do lesa mimo dohled ohňotvůrce, budou v bezpečí.

„Doprava!“ vykřikl a popohnal koně z cesty, Iomina klisna také poslechla příkaz a královo zvíře ji následovalo. Při náhlé změně směru jízdy král Sylvaresta vykřikl strachem a přitiskl se koni ke krku. Gaborn s koněm kličkoval jako zajíc prchající před loveckými psy.

Po Gabornově levici proletěla ohnivá koule – která se cestou zvětšila na velikost menšího vozu, ale se vzdáleností ztrácela sílu, až se rozplynula.

Žár, který ji provázel však způsobil, že v okolí vzplanuly zbytky neponičené trávy. Do vzduchu se vznesl černý popel.

Pak se Gaborn dostal mezi zčernalé kmeny stromů, začal mezi nimi kličkovat a využíval je jako štít. Dokonce i ve smrti mu zčernalé stromy poskytovaly určitou ochranu.

Raj Ahtenovi vojáci je usilovně pronásledovali, muži vykřikující kletby jižními jazyky. Tváře lemované nenávistí.

Díky tomu, že přišel o plášť a že ho začal studit vítr, si Gaborn vzpomněl na Binnesmanovy bylinky ve váčku, který měl na krku.

Routa.

Popadl váček, strhl jej z krku a zamával jím ve vzduchu. Vysypalo se z něj mračno drcených lístků.

Jejich účinek byl zničující.

Vojáci, které zasáhl mrak routy, začali padat z koní. Koně ržáli hrůzou, klopýtali a řítili se na zem. Muži kleli. Cinkala zbroj dopadající na kameny. Gaborn se ohlédl.

Tucet rytířů ležel na zemi zčernalého kopce a kašlal. Ostatní se snažili oklikou vyhnout svým kamarádům, kteří z nevysvětlitelného důvodu spadli na zem. Většina pronásledovatelů se zřejmě rozhodla vyvarovat se neviditelného nebezpečí, na které upozorňoval zvuk válečného rohu, a začala se cvalem vracet k hradu Sylvaresta.

Gaborn přejel vrchol kopce a spatřil úzkou pěšinku vedoucí do úzkého údolí.

Mezi zčernalými stromy těsně pod hřebenem kopce seděl na malé šedé klisně osamělý válečník. Na levé ruce měl štít – malou kulatou věc, jen o málo větší než talíř.

Byl to Borenson, který na ně čekal. V rudém plnovousu se mu v úsměvu blýskaly zuby. Gaborn by si nikdy nepomyslel, že jednou bude tak štěstím bez sebe, až na nějakém štítu uvidí zeleného rytíře domu Ordenů.

Borenson znovu pozdvihl ke rtům válečný roh, zadul a vydal se vstříc Gabornovi. Jeho klisna přeskočila mrtvolu ledového obra a vyrazila nahoru do kopce.

„Lučištníci, připravit k palbě!“ vyzkoušel Borenson trik starý jako lidstvo samo. V údolí za ním totiž nebylo nic než zčernalé stromy a kameny. Borenson z pouzdra u sedla vytáhl bojovou sekeru s dlouhou rukojetí, zamával s ní nad hlavou a projel kolem Gaborna, aby kryl jeho úprk.

Na hřeben se odvážil vydat jen jediný Raj Ahtenův válečník.

Obrovitý muž na černém koni – jeho bílé válečné kopí zářilo jako paprsek světla. Gaborn, který se dostal za hřeben, okamžitě přitáhl koni uzdu a otočil se.

Nepřátelsky rytíř na sobě měl začerněnou kroužkovou košili a zlatý plášť s rudě vyobrazeným Raj Ahtenovým vlkem. Jeho kopí barvy slonoviny bylo potřísněné krví.

Rytíř měl na vysoké přilbici vyobrazená bílá křídla, která hlásala, že nejde o obyčejného vojáka – ale o kapitána Raj Ahtenovy gardy. Neporazitelného, s nejméně padesáti odkazy.

Borenson se mu nemohl rovnat.

Přesto se mu však Borenson vydal vstříc a kopyta jeho klisny vířila prach.

Pak Gaborn pochopil: otcovi vojáci uprchli, nepřišli ho zachránit. Borenson musel nepřátelského rytíře zabít nebo při pokusu zemřít, jinak Raj Ahten zjistí pravdu.

Gaborn vytasil krátký meč.

Neporazitelný se řítil dolů z kopce, kopí napřažené stejně tak jistě jako dráha slunce na nebi.

Borenson zvedl bojovou sekeru do výšky. Nejlepší, co mohl udělat, bylo načasoval si úder a odrazit nepřátelské kopí dřív, než mu probodne zbroj.

Nepřítel však nebyl obyčejný válečník a Gaborn nevěděl, jaké schopnosti Neporazitelný může mít. Gaborn se s někým takovým nikdy nesetkal.

Když už to vypadalo, že Borenson bude zasažen. Gabornův osobní strážce vykřikl „Skoč!“. Jeho kůň se vzepjal a vykopl.

Kopí Neporazitelného se koni zarazilo do krku. Až teď si Gaborn všiml, že nepřátelský válečník má kopí připevněné k rukavici železnou sponou. Spona pomáhala při boji s obrněným protivníkem, neboť zajišťovala, že když se hrot kopí srazil se zbrojí, kopí nevypadlo rytíři z ruky.

Mělo to však také tu nevýhodu, že člověk nemohl kopí zahodit, dokud neodemkl těžkou kovovou přezku, která je poutala k rukavici. Když se kopí zanořilo koni do krku, uvízlo hluboko v ráně a prasklo.

Neporazitelný hněvivě zařval. K pravé paži mu zůstal připoután nepoužitelný zbytek kopí.

Levicí se natáhl po palcátu, ale v tu chvíli zaútočil Borenson, který svou zakřivenou sekerou udeřil tak silně, že prorazil kroužkovou zbroj Neporazitelného i koženou prošívanici, kterou měl voják pod ní, a hlavici sekery mu zabořil do hrudi.

Borenson se celým tělem vrhl ve směru rány, kterou uštědřil, a štítem vší silou udeřil obrovitého rytíře do hlavy. Oba dva přeletěli přes zadek nepřítelova koně a přistáli na zemi.

Strašlivé rány uštědřené Borensonem by obyčejného člověka zabily, ale Raj Ahtenův krví zborcený Neporazitelný

ze sebe vydal válečný pokřik a odhodil Borensona po srázu dolů z kopce.

Neporazitelný se vyškrábal na nohy a zdvihl palcát. Gaborna napadlo, zda rytíř dostojí svému jménu, protože zatím skutečně vypadal neporazitelně. Někteří z těchto rytířů měli přes dvacet odkazů životní síly a díky tomu se dokázali zotavit téměř z každého zranění.

Neporazitelný se vrhl vpřed. Borenson, který ležel na zádech, vykopl a zasáhl rytířův kotník. Zaznělo prasknuli kosti připomínající zvuk lámané větve.

Neporazitelný švihl palcátem. Borenson se pokusil úder vykrýt hranou štítu. Štít pod ranou praskl a jeho spodní hrana Borensona udeřila do žaludku.

Osobní strážce zasténal bolestí.

Gaborn, který poháněl svého koně zpátky, se dostal už téměř na místo boje.

Když dojel na pár kroků k nepříteli, seskočil princ ze sedla. Neporazitelný se otočil, aby se s ním mohl utkat. Obrovitý muž se napřáhl palcátem, připravený rozdrtit Gaborna pod jeho železnými ostny.

Kbelcová přilba, kterou měl Neporazitelný na sobě, znemožňovala periferní vidění, a proto se musel ke Gabornovi otočit čelem. Když se otáčel. Gaborn napřáhl meč a vší silou jej zarazil rytíři do štěrbiny hledí.

Ostří se zaskřípěním projelo dovnitř a Gaborn na něj vší silou nalehl, srazil rytíře na zem a probodl mu lebku.

Přistál na jeho těle, chvilku nehybně ležel a popadal dech. Pak si Neporazitelného prohlédl, aby se ujistil, že je doopravdy mrtvý.

Skvělé ostří se mu zarazilo do oka až po jílec, prorazilo mu lebku a vyjelo na druhé straně přilby ven. Dokonce ani Neporazitelný nemohl přežít tak strašlivé zranění. Tenhle byl naprosto spolehlivě mrtvý.

Na Gaborna opožděně dolehla hrůza, neboť si uvědomil, jak blízko se právě ocitl smrti.

Rychle se sebral, protáhl se, aby zjistil, jestli nemá nějaké zranění, a pohlédl na hřeben, aby zjistil, zda se tam neobjeví další nepřítel.

Pokusil se vytáhnout meč z přilby Neporazitelného. Ostří však nešlo uvolnit.

Gaborn padl na všechny čtyři a pohlédl na Borensona. Ten ležel zkroucený na zemi a zvracel.

„Dobrá práce, příteli," řekl Gaborn s úsměvem. Měl pocit, jako by se usmál po nesmírně dlouhé době, přestože se s Borensonem rozloučil teprve před dvěma dny.

Borenson si odplivl, odkašlal si a potácivě se zvedl na kolena. Pak se podíval na prince a usmál se. „Vážně si myslím, že bys měl zvednout zadek a zmizet, než se tu objeví Raj Ahten."

„Taky tě rád vidím," opáčil Gaborn.

„Myslím to vážně," zavrčel Borenson. „Nenechá tě jen tak snadno utéct. Cožpak si neuvědomuješ, že urazil celou cestu až sem jen proto, aby zničil dům Ordenů?"

DVACET JEDNA: SBOHEM

Chemoise supěla námahou, neboť se snažila pomoci svému otci z jeho lůžka ze slámy a sušené levandule, dostat se ven na travnaté nádvoří a naložit ho na veliký vůz, který se chystal k cestě na jih. Pohybovat tak velikým mužem bylo těžké.

Nebyla to jen váha, která činila tuto práci tak obtížnou. Byl to také způsob, jakým se jí držel, jak ji zatínal prsty do ramen. Jeho silné prsty se jí zarývaly do kůže jako paňáty, jeho nohy byly neschopné uvolnit se natolik, aby mohl chodit.

Cítila, že ho před lety měla varovat, že se stane něco zlého, že ho neměla nechat jít na jih bojovat s Raj Ahtenem. Bála se, že se nikdy nevrátí, že bude zabit. Doufala, že její strach jsou jen dětské obavy. Když se však teď její otec po letech vrátil jako zajatec, Chemoise byla přesvědčená, že mu tehdy před lety o svém zlém tušení měla říct. Možná to bylo varování, které jí poslali její předkové ze záhrobí.

A tak nejen že se teď starala o otce, ale navíc nesla břemeno své viny. Cítila se provinile i za to, že je těhotná. Ona, princeznina Strážkyně Cti.

Západní Velká Síň věže Zasvěcenců byla obrovitá, tři patra vysoká, a spalo v ní patnáct set mužů. Podlaha byla pokrytá hladkými parketami z ořechového dřeva a v každé zdi byl veliký krb, takže v místnosti bylo příjemné teplo i v zimě.

Ve východní Velké Síni na druhé straně nádvoří přebývalo zhruba pět set žen.

„Kam…?“ otázal se Chemoisin otec, když ho vlekla podél řady lůžek, na kterých leželi Zasvěcenci.

„Na jih do Longmotu, myslím," odvětila Chemoise. „Raj Ahten přikázal, že máš jet také."

„Jih," zašeptal její otec s obavami.

Chemoise se snažila dovléci otce co nejrychleji ven a zrovna kráčeli podél lůžka muže, který si pokálel postel. Kdyby měla čas, postarala by se o něj. Vůz však odjede každou chvíli a Chemoise nemohla riskovat, že se s otcem zase rozejdou.

„Ty… jedeš?" zeptal se jí otce.

„Samozřejmě," řekla Chemoise. Ve skutečnosti mu to nemohla jistojistě slíbit. Mohla jen doufat v milosrdenství Raj Ahtenových mužů, doufat, že jí dovolí se o svého otce postarat. Dovolí mi to, řekla si. Zasvěcenci potřebují pečovatele.

„Ne!" zasípěl otec. Přestal se pokoušet o chůzi, nechal své nohy poklesnout a Chemoise se zapotácela na stranu. Nesla celou jeho váhu a snažila se ho táhnout proti jeho vůli.

„Ať zemřeme!" zašeptal zuřivě. „Jídlo… jed. Nemocní. Mrtví."

To, jak prosil, ji děsilo. Zabít se byl pro něj jediný způsob, jak Raj Ahtenovi trochu ublížit. Chemoise však nemohla snést pomyšlení, že by někoho z těchto lidí zabila, přestože věděla, že život pro ně musí být hrozný. Musela doufat, že jednoho dne se otci jeho odkaz vrátí, a že se znovu stane celým člověkem.

Chemoise otce objala a protáhla ho velkými dubovými dveřmi do světla. Svěží vítr přinášel vůni deště. Všude kolem pobíhali Raj Ahtenovi vojáci spěchající do královy pokladnice nebo zbrojnice nad kuchyní. Zaslechla zvuky rozbíjeného skla a výkřiky obchodníků.

Odtáhla otce k velkému zakrytému vozu na nádvoří. Bočnice a střecha vozu byly vyrobeny ze silných dubových prken, mezi kterými byly jen malé mezery, kterými dovnitř mohlo pronikat světlo nebo čerstvý vzduch. Jeden z Raj Ahtenových vojáků jejího otce popadl v podpaží a hodil ho do vozu zhruba se stejnou péčí, s jakou by na vůz nakládal pytel pšenice.

„Aha, poslední," řekl voják se silným muyyatinským přízvukem.

„Ano," odvětila. Všichni Raj Ahtenovi prostředníci byli ve voze. Voják se otočil.

Chemoise poplašeně vyhlédla bránou s padací mříží dolů na cestu. Po Trhovecké ulici směrem k městské bráně jeli na koních Ioma, král Sylvaresta, dva Dnové a princ Orden.

Chtěla jet s nimi nebo za nimi alespoň vykřiknout požehnaní, aby je na jejich cestě chránilo.

Vůz se trochu pohnul. Zepředu do něj nějací muži začali zkušeně zapřahovat čtyři tažné koně.

Chemoise se vyšplhala po schůdcích vozu nahoru a nahlédla dovnitř. Na slámě tam leželo čtrnáct Zasvěcenců. Vůz byl cítit fekáliemi, starým potem a močí, které se vsákly do podlahy a stěn vozu. Chemoise se rozhlédla, aby si našla nějaké místo, kde se mezi zubožených Zasvěcenci muže posadit – mezi slepými, hluchými a idioty. V tu chvíli k ní přistoupil strážný a pohlédl na ni.

„Ne! Ty nejedeš!" vykřikl voják a stáhnul jí ze schůdku vozu.

„Ale – můj otec! Je tam můj otec!" vykřikla Chemoise.

„Ne! Ty nikam nejedeš!" zopakoval strážný a strčil do ní.

Chemoise se zapotácela a ztratila rovnováhu.

Ztěžka dopadla na zem.

„Jen vojáci. Pouze vojáci," řekl voják a gestem ruky jí naznačil, aby zmizela.

„Počkejte!" vykřikla Chemoise. „V tom voze je můj otec!"

Strážný ji lhostejně pozoroval, jako by pro něj dceřina láska k otci byl nějaký cizí pojem.

Položil ruku na jílec zakřivené dýky, která mu visela u pasu. Chemoise věděla, že se s ním není možné dohodnout, a že od něj není možné čekat ani náznak slitování.

S výkřikem a hvízdnutím vozka pobídl koně a vůz a vyrazil z věže Zasvěcenců. Před a za vozem běželi vojáci.

Chemoise nemohla jíl za vozem až do Longmotu. Věděla, že svého otce již nikdy neuvidí.

DVACET DVA: TĚŽKÁ VOLBA

Borenson se na Gaborna usmál a sledoval, jak si princ náhle uvědomil, že Raj Ahten přišel především proto, aby jeho i otce zabil. Mysl osobního strážce náhle zastřel černý mrak smutku.

Viděl krále Sylvarestu a řekl si: nejsem žádný vrah. Nejsem ničitel.

Borenson se vždycky snažil být dobrý voják. Přestože žil mečem, neliboval si v zabíjení. Bojoval, protože se snažil chránit ostatní – bojoval, aby chránil životy svých přátel, ne proto, že by se těšil ze zabíjení nepřátel. Dokonce ani jeho kamarádi ve zbrani to nechápali. Přestože se v boji smál, nebylo to proto, že by pociťoval touhu po krvi. Usmíval se, protože se už dávno naučil, že úsměv dokáže do srdcí protivníků zasít strach.

Král mu dal jasný rozkaz: zabít Raj Ahtenovy Zasvěcence, i kdyby ti Zasvěcenci byli Ordenovými nejstaršími a nejlepšími přáteli, i kdyby se Zasvěcencem stal králův vlastní syn.

Borenson na první pohled poznal, že se král Sylvaresta vzdal rozumu. Král nevěděl ani jak sedět na koni. Nakláněl se dopředu, oči rozšířené strachem, tiše kňučel a byl přivázaný k sedlové hrušce.

Vedle krále jela žena. Borenson nedokázal rozeznat, jestli je to Ioma nebo královna – všechna krása z ní byla vysáta a kůži měla hrubou jako pytlovinu. Nebylo možné poznal, o koho jde.

Nejsem vrah, zopakoval si v duchu Borenson, přestože věděl, že těm dvěma ubožákům musí přinést smrt. To pomyšlení ho trápilo.

Hodoval jsem u králova stolu, připomněl si Borenson minulé roky, kdy doprovázel Ordena na každoroční výlet do Heredonu. V hodovní síni se vznášela vůně pečeného vepřového a dobrého vína. Podávaly se mísy chleba pomazaného medem a pomerančů z Mystarie. Sylvaresta nikdy nešetřil vínem ani vtipy.

Kdyby Borenson nevěděl, že král je příliš vysoko postavený, hrdě by jej nazýval svým přítelem.

Na ostrově Thwynn, kde se Borenson narodil, panoval zákon pohostinnosti: oloupit nebo zabít člověka, který vás nakrmil, byl odporný zločin. Ti, kteří to udělali, byli bez milosti zabíjeni. Borenson jednou viděl, jak dav ukamenoval člověka jen proto, že svého hostitele urazil.

Borenson po celou cestu sem doufal, že králův rozkaz nebude muset vyplnit, doufal, že věž Zasvěcenců bude chráněná tak dobře, že se do ní nebude moci dostat, doufal, že král Sylvaresta odmítl poskytnout Raj Ahtenovi odkaz.

Ioma. Borenson teď poznal princeznu, ne podle jejích rysů, ale podle postavy. Vzpomněl si, že před sedmi lety, jednou, když byla pozdní noc, seděl v Královské věži vedle hučících plamenů v krbu, popíjel víno a poslouchal, jak si Orden a Sylvaresta vyprávějí veselé příhody z minulých lovů. Malou Iomu tehdy probudil hlasitý smích a ona k nim přišla a poslouchala.

K Borensonovu překvapení princezna vstoupila do místnosti a posadila se mu na klín. Nohy natáhla k ohni. Neposadila se na klín svému královskému otci ani jednomu z královských gardistů. Vybrala si jeho a ospale se dívala na jeho rudý plnovous. Byla překrásná už jako dítě a okamžité v něm probudila otcovský pud. Borenson doufal, že jednou bude mít také tak krásnou dceru.

Teď se Borenson na Gaborna usmál a snažil se zakryl svůj hněv a pocit sebelítosti, protože úkol, který ho čekal, se mu vůbec nelíbil. Nejsem vrah.

Válečný kůň mrtvého nepřítele sjel až dolů z kopce a teď tam stál se sklopenýma ušima a tiše je sledoval. Ioma dojela až k němu, tiše na něj šeptala a vzala ho za uzdu. Válečný kůň se jí pokusil hryznout; Ioma ho pleskla přes obrněnou hlavu a dala mu tak na vědomí, kdo tady velí. Přivedla koně Borensonovi.

Když přijela až k němu, ztuhla; zažloutlé oči měla naplněné strachem. „Prosím, sire Borensone," řekla.

Borenson si otěže nevzal hned. Když se k němu naklonila, byla v jeho dosahu. Borenson ji mohl udeřil obrněnou pěstí a zlomil jí krk, aniž by vytáhl zbraň. Ona tu však stála a nabídla mu službu, opět se stala jeho hostitelkou. Stál na místě, neschopen udeřit.

„Dnes jsi mému lidu prokázal velikou službu," řekla, „tím, že jsi Raj Ahtena vyštval z hradu Sylvaresta."

V Borensonovi se probudil záblesk naděje. Existovala nepatrná možnost, že pro Raj Ahtena neslouží jako prostředník, že mu dala jen svůj vlastní odkaz, a proto nepředstavuje tak velké nebezpečí. To by mu poskytlo určitý důvod ji ušetřit.

Borenson s bušícím srdcem převzal otěže. Hřebec klidně stál, ani se neohnal. Ocasem odháněl mouchy.

„Děkuji, princezno," řekl Borenson s těžkým srdcem. *Mám rozkaz tě zabít*, chtěl říct. *Přál bych si, abych tě nikdy nepotkal.* Nevěděl však, co má v plánu Gaborn. Možná má princ důvod, proč s sebou krále a Iomu přivedl, důvod, který si Borenson zatím neumí představit.

„Slyšela jsem v lesích víc rohů," řekla Ioma. „Kde jsou tvoji muži? Ráda bych jim poděkovala."

Borenson se otočil. „Odjeli před hodinou. Jsme tu sami." Nebyl čas na povídání. Vzal si zbraně od svého mrtvého koně, připevnil je k válečnému koni zabitého rytíře a nasedl.

Řítili se zčernalým lesem dolů k cestě a po ní pak jeli přes jeden spálený kopec za druhým, dokud nedojdi k živým stromům, které slibovaly útočiště.

U bublajícího potoka na kraji lesa Gaborn přikázal zastavit. Dokonce i kůň s runami moci vypálenými na krku a na hrudi potřeboval čas, aby popadl dech a napil se.

Na kraji potůčku ležel v zelené trávě voják z domu Ordenů. Zkrvavený krk měl probodnutý černým oštěpem nečlověka. Hrozivá připomínka toho, že i když se malá skupinka vydá do lesa, brzy bude v nebezpečí.

Pravda. Borenson a jeho muži sice nelidi lovili celé ráno a rozprášili je. Ale nelidé byli skvělí půlnoční lovci a obvykle bojovali v malých skupinkách. Některé skupinky se mohly dát znovu dohromady a číhat v lesích na neopatrné pocestné.

Když se koně napili, Gaborn sesedl a prohlédl si tělo mrtvého vojáka. Otevřel hledí jeho přilby.

„Ach, ubohý Torin," povzdechl si Borenson. „Byl to dobrý voják a uměl skvěle zacházet s řemdichem."

Torin na sobě měl obvyklý oděv mystarijského válečníka, černou kroužkovou zbroj navlečenou přes kazajku z ovčí kůže. Na tmavomodrém plášti měl znak Mystarie, zeleného rytíře – s dubovými listy ve vlasech a vousech. Gaborn se na emblém zahleděl.

„Překrásné barvy," zašeptal. „Nejkrásnější, jaké muž muže nosit." Gaborn začal Torina svlékat. „Tohle je druhá mrtvola, kterou dnes olupuji," zavrčel princ, jako by ho ta představa netěšila.

„Ale mylorde, ty této profesi dodáváš novou vážnost," řekl Borenson, který nechtěl diskutovat o problému, kterému bude muset čelit. Pohlédl na Iomu a viděl, že má strach.

Ona ví, co musí udělat. Dokonce i ona to ví.

Gaborn si však ničeho nevšímal. Cožpak se zbláznil? Nebo je jen tak ztřeštěný? Jak si muže myslet, že může uniknout Raj Ahtenovi v doprovodu ženy a idiota? Dobří koně vám nijak nepomohou, když na nich neumíte jezdit – a Sylvaresta by se na nich neudržel nebýt provazů, které ho poutaly.

„Kde je můj otec?" zeptal se Gaborn svlékající mrtvolu.

„Ty to nevíš?" řekl Borenson, nepřipravený na takovou otázku. „Řekl bych, že zrovna teď je asi tak padesát mil od Longmotu a snad k němu dorazí před setměním. Raj Ahten tam má schovaných čtyřicet tisíc magických tyčí, které ukryl v tuřínovém poli za Bredsforským statkem. Víš, kde ten statek je?"

Gaborn zavrtěl hlavou, že ne.

„Po cestě, tři míle na jih od hradu," řekl Borenson. „Šedá budova s olověnou střechou a dvěma křidly. Podařilo se nám narazit na zprávu od vévodkyně Laran, ve které se říká, že Raj Ahtenova armáda by se k Longmotu měla dostat během jednoho nebo dvou dnů. Tvůj otec doufá, že je připraví o poklad."

„Raj Ahten to ví?" zeptal se Gaborn, který z těla právě stáhl kroužkovou košili. „Proto opustil hrad Sylvaresta? Aby znovu získal ty tyče?"

Gaborn to zjevně považoval za neuvážené. Hněvivě z mrtvoly stáhl koženou kazajku. Borenson přemýšlel, co se asi princi honí hlavou. Cožpak nechápe, že musí Sylvarestu zabít? Co si ten chlapec myslí?

„Tvůj otec doufá, že se mu Vlčího Pána podařilo přesvědčit, že Longmot dobyl už před dvěma dny," vysvětloval Borenson, „a že od té doby dnem i nocí přijímá odkazy."

„Zoufalý tah," poznamenal Gaborn a pečlivě si prohlédl kazajku, jestli v ní nejsou blechy. Měl-li však Torin za života blechy, všechny vyskákaly pryč, když tělo vychladlo.

Gaborn si navlékl kazajku, přes ní kroužkovou zbroj a plášť – všechno mu bylo trochu velké. U Torinovy pravé ruky ležel malý štít – dřevěný podklad pokrytý tenkou vrstvou mosazi a natřený na tmavomodro. Spodní hrana štítu byla naostřená a dalo se s ní sekat. Bylo s ní možné prořízнout lidské hrdlo jako nožem. Takhle malé štíty používali jen vojáci s odkazy metabolismu. V jejich rychlých rukou byl nebezpečnou zbraní. Gaborn si štít vzal.

„Co teď Raj Ahten dělá?" zeptal se Borenson. „Viděl jsem, že se chystá někam vyrazit, ale zamíří k Longmotu?"

„Přesně, jak otec doufá, vyrazí do hodiny," odvětil Gaborn.

Borenson přikývl. V modrých očích se mu odrážel sluneční svit; usmál se. Nebyl to však veselý úsměv. Byl to tvrdý úsměv, který se na jeho tváři usídlil během boje. „Pověz mi," zeptal se Borenson napůl šeptem, „co s nimi chceš dělat?" Trhnul hlavou směrem k Iomě a jejímu otci.

„Longmot," řekl Gaborn stručně. „Máme nejlepší koně z královských stájí. Dostaneme se tam v noci."

Možná, kdyby tví svěřenci uměli jezdit, měl Borenson sto chutí říct. Olízl si rty a zašeptal: „K Longmotu je dlouhá a těžká cesta. Možná by bylo lepší, kdybys Sylvarestu nechal tady, mylorde.“ Snažil se to vyslovit jako přátelskou radu a doufal, že se mu podařilo skryt ostří v hlase.

„Po všech těch potížích, které jsem musel překonat, abych je oba dostal z Raj Ahtenových spárů?“ zeptal se Gaborn.

„Nehraj si přede mnou na hlupáka,“ řekl Borenson a hněvivě zvýšil hlas. Cítil, jak mu na čele tepe krev; v nitru však cítil mráz. „Sylvaresta bylo dlouho naším přítelem, ale nyní slouží Pánu Vlků. Kolik odkazů rozumu Raj Ahten prostřednictvím Sylvaresty získal? Kolik odkazů krásy získal prostřednictvím princezny?“

„Na tom nezáleží,“ opáčil Gaborn. „Nebudu zabíjet přátele.“

Borenson se na chvíli zarazil a snažil se zadržet hněv, který ho postupně ovládal. Ani princ si nemůže dovolil takovou velkorysost, chtělo se mu zařvat. Neodvažoval se však urazit královského syna. Místo toho se ho pokusil přesvědčit. „Už to nejsou přátelé. Slouží Raj Ahtenovi.“

„Možná slouží jako prostředníci, ale rozhodli se žít, protože jako živí mohou dál sloužit svému lidu,“ odvětil Gaborn.

„Tím, že Raj Ahtenovi pomohou, aby zničil Mystarii? Lžeš sám sobě. Slouží tvému nepříteli, mylorde. Nepříteli celé Mystarie. Slouží mu pasivně, to je pravda, ale jejich služba má stejnou cenu jako služba vojáků.“

Ach, jak jim Borenson občas záviděl – Zasvěcencům, kteří si žili jako v bavlnce, a tyli z bohatství pána, který se o ně staral.

Gabornovi přece musí být jasné, že Borenson slouží svému pánu stejně naplno. Borenson se v královských službách potil, krvácel a trpěl. Přijal odkaz metabolismu, takže stárnul dvakrát tak rychle než obyčejný člověk. Přestože byl vlastně jen dvacet let starý, jen o málo starší než Gaborn, už mu začaly vypadávat vlasy a ve vousech se mu objevily pramínky šedin. Život kolem něj utíkal jako splašený a Borenson jej nebyl schopen zachytit a podržet v hrsti.

A zatím lidé obdivovali Zasvěcence za jejich „oběť“. Borensonův otec dal odkaz metabolismu jednomu z královských vojáků ještě předtím, než se Borenson narodil, a od té doby ležel v kouzelném spánku na lůžku. Borensonovi to připadalo jako podvod. Jeho otec byl stále mladý a bylo o něj skvěle postaráno, zatímco muž, kterému poskytl odkaz, rychle stárnul a uvadal. Co vlastně otec obětoval?

Ne, jsou to muži jako Borenson, kteří pro své pány nejvíc trpí, a ne nějací zatracení Zasvěcenci, kteří se bojí žít vlastní život.

„Musíš je zabít,“ naléhal Borenson.

„Nemohu,“ odvětil Gaborn.

„Takže mě, u všech zatracených Mocností, nutíš, abych to udělal já,“ zavrčel Borenson. Sevřel rukojeť sekery, vytáhl ji z pouzdra a pohlédl na krále Sylvarestu. Ioma zaslechla zaskřípění kovu o kůži, otočila se a zírala na Borensona.

„Zadrž,“ řekl Gaborn velice tiše. „Přikazuji ti to. Oni jsou pod mou ochranou. Přísahal jsem, že je budu chránit za každou cenu.“

Poryv větru zvířil prach na zemi.

„Ale já mám rozkaz zabít Raj Ahtenovy Zasvěcence.“

„Já ten příkaz ruším,“ prohlásil Gaborn neochvějně.

„To nemůžeš!“ namítl Borenson napjatě. „Jsou to rozkazy tvého otce a ty mají větší váhu! Tvůj otec vydal rozkaz – tvrdý rozkaz, který by mi nikdo nezáviděl. Ale musím jej vyplnit. Jsem věrný králi Ordenovi, i když ty ne!“

Borenson se nechtěl hádat. Miloval Gaborna jako bratra. Ale nevěděl, jak se má zachovat když mu princ a král dávají protichůdné rozkazy.

V dálce u hradu Sylvaresta zazněly vysoké tóny bojových trumpet jižanů. Raj Ahten vydával rozkazy svým vojákům. Borensonovi se rozbušilo srdce. Jeho muži mají nepřátelskou armádu zadržet, a ještě teď spěchají ke Kančímu brodu, kde budou jen málo platní.

Borenson zarazil sekeru zpátky do pochvy, přitiskl si ke rtům lovecký roh a zatroubil dva dlouhé a dva krátké tóny. Volání do zbraně. Budou-li Raj Ahtenovi vojáci čekat každou chvíli nepřátelský útok, nebudou k Longmotu nikterak

spěchat. Borenson si skoro přál, aby tu jeho vojáci ještě byli a aby mohli zaútočit na nepřítele.

Borenson se na kraji lesa cítil jako nahý. Gaborn mrtvému Torinovi sundal přilbu a nasadil si ji na hlavu.

Pak vzhlédl. „Poslouchej. Borensone, jestli máme čtyřicet tisíc magických tyčí, můj otec nemusí zabíjet přátele. Muže zabít Raj Ahtena a pak dosadit Sylvarestu zpátky na trůn, kam patří."

„Je v tom příliš mnoho nebezpečných *kdyby*," řekl Borenson. „Můžeme to riskovat? Co když Raj Ahten tvého otce zabije? Tím, že ušetříme Sylvarestu, možná odsuzujeme tvého otce k smrti."

Gabornův obličej pobledl. Chlapec tohle nebezpečí určitě musí vidět. Určitě ví, co všechno je v sázce. Ale ne, uvědomil si Borenson, na to je příliš nevinný. „Nedovolím, aby se to stalo," slíbil Gaborn.

Borenson obrátil oči v sloup a zaskřípěl zuby.

„Ani já," připojila se Ioma, sedící na koni u potoka. „Raději se sama zabiju, než aby někdo trpěl na můj účet."

Borenson se pokoušel mluvit tiše, aby ho Ioma ani král neslyšeli, ale pochopitelně svůj hlas v hněvu zvýšil. Zamyslel se. V tuto chvíli král Orden spěchal k Longmotu s patnácti sty válečníky. Vyslal posly do okolních hradů s žádostí o okamžitou pomoc. Před úsvitem se v Longmotu shromáždí tři nebo čtyři tisíce mužů.

Jakmile však Raj Ahten získá posily z jihu, stane v čele mohutné armády.

Král Orden musí získat ta magická železa, a jakmile je získá, opevní se na hradě Longmot. Žádny jiný hrad v této říši nedokáže lépe obstál v obležení.

Zoufalá doba žádá zoufalé činy. Raj Ahten má zcela jistě tolik odkazů od lidí z jihu, že i když Borenson Sylvarestu a Iomu zabije, králi Ordenovi to nijak zvlášť nepomůže. Právě tomu věřil Gaborn.

Na druhou stranu doba byla nejistá. Orden i ostatní králové vyslali na jih vrahy. Možná, že i zrádci v Raj Ahtenově vlastní zemi budou považovat jeho nepřítomnost za skvělou možnost, jak si upevnit svou vlastní moc. Proto stále existovala

možnost, že se v jakýkoli okamžik stanou odkazy, které Raj Ahten získal zde v Heredonu, pro Vlčího Pána životně důležité.

Ne, Borenson musí tyto prostředníky zabít. Povzdechl si. S těžkým srdcem vytáhl válečnou sekeru. Pobídl svého koně k nim.

Gaborn však chytil jeho koně za uzdu. „Drž se od nich dál," zavrčel tónem, kterým od něj Borenson nikdy dosud neslyšel.

„Mám povinnost," řekl Borenson s lítostí. Nechtěl to udělat, ale argumenty pro jejich usmrcení byly tak silné, že věděl, že to udělat musí.

„A já jsem se zavázal, že budu Iomu a jejího otce chránit," řekl Gaborn. „Jsem vázaný přísahou."

„Runovládce vázaný přísahou?" vyjekl Borenson. „Ne! Ty hlupáku!" Teď to chápal. Během těch dvou týdnů, kdy cestovali do Heredonu, byl Gaborn jakoby duchem nepřítomen. Poprvé v životě byl tajnůstkářský.

„Je to tak," řekl Gaborn. „Přisahal jsem Iomě."

„Kdo svědčil?" položil mu Borenson první otázku, která mu přišla na mysl.

„Ioma a její Strážkyně Cti." Borensona napadlo, zda by se dalo zařídil, aby se o té přísaze nikdo nedozvěděl. Možná, že by se vše dalo napravil zabitím svědků. „A její Den."

Borenson si položil sekeru přes hrušku sedla a tvrdě se zahleděl na krále Sylvarestu. Kdoví, jak daleko se už ta zpráva rozšířila? Od Iominy dvorní dámy ke královskému rádci a od něj do celého Heredonu. Všichni už vědí, že se Gaborn zavázal.

Gabornovi plály oči. Ten malý mizera má odvahu, pomyslel si Borenson. Je připraven se mnou bojovat. Skutečně by se se mnou kvůli tomuhle pustil do křížku?

Věděl, že ano. Přísahat někomu ochranu byla vážná věc, svatá záležitost.

Borenson se neodvažoval pozdvihnout ruku proti princi. To by byla příliš velká zrada. I kdyby splnil Ordenovy příkazy ve všech ostatních záležitostech, za útok na prince by mohl být popraven.

Gaborn se díval Borensonovi do očí a navrhl: „Pokud nepřipustíš, abych zrušil příkazy mého otce, pak ti tedy přikazuji toto: počkej s jejich splněním. Počkej, dokud se nedostaneme do Longmotu a nechme rozhodnout otce."

Gaborn se nejspíš dostane k hradu rychleji než Raj Ahten. Král pak bude mocí tuhle zatracenou záležitost rozsoudit.

Gaborn zavřel oči a sklonil hlavu na znamení, že uposlechne. „Jak přikazuješ, mylorde," řekl. Zasáhl ho však strašlivý pocit viny. Měl příkaz zabít Zasvěcence v hradu Sylvaresta, ale kdyby teď zabil krále a Iomu, životy ostatních by mohl ušetřit; mohl by ušetřit všechny ty, jejichž odkazy proudily k Raj Ahtenovi právě skrze Iomu a Sylvarestu.

Zabít Sylvarestu by však bylo kruté. Borenson nechtěl zavraždit přítele bez ohledu na cenu. A nikdy by nepozvedl zbraň proti vlastnímu princi.

Borensonovi se hlavou honily útržky argumentů. Podíval se na krále Sylvarestu, který přestal kvílet strachy, a uchváceně sledoval vážku, která mu kroužila kolem hlavy.

Jestli ale nezabiju tyhle dva, kolik jiných budu muset zabít ve věži Zasvěcenců? Kolik odkazů Sylvaresta přijal? Stojí životy těchhle dvou za životy těch, kteří leží ve věži Zasvěcenců?

Vždyť ti chudáci nikomu neublížili. Ani jeden ze Zasvěcenců by po nás nehodil ani shnilým jablkem. Jejich samotná existence však vedla k tomu, že předávali sílu Raj Ahtenovi. Borenson, ztracený v myšlenkách, zaskřípěl zuby. V očích se mu objevily slzy.

Nutíš mne zabít každého, jehož odkaz vede k Raj Ahtenovi skrze tyhle dva, uvědomil si Borenson. To byla jeho jediná možnost. Miloval svého prince a vždycky mu věrně sloužil.

Udělám to, pomyslel si Borenson, přestože se pak budu navždy nenávidět. Udělám to.

Ne! vykřikla jedna část jeho mysli.

Borenson otevřel oči a tvrdě se zadíval na Gaborna.

Gaborn pustil otěže Borensonova koně a napjatě stál na místě, jako kdyby byl připraven strhnout Borensona ze sedla, kdyby to bylo nutné.

„Odjeď s nimi v míru, mylorde," řekl Borenson a snažil se zakrýt smutek ve svém hlase. Gaborn se okamžitě uvolnil.

„Budu potřebovat zbraň." řekl. „Můžeš mi půjčit jednu z tvých?" Kromě černého kopí v Torinově krku měl jediné zbraně pouze Borenson.

V pochvě u sedla válečného koně, na kterém jel Borenson, měl v pochvě válečné kladivo předchozího vlastníka zvířete. Nebyla to zrovna elegantní zbraň. Borenson věděl, že Gaborn dává přednost šavli, protože měl rád rychlé seky a body. Ale kladivo má své přednosti: při boji s obrněným protivníkem mu kladivo snadno prosekne kroužkovou zbroj nebo prolomí přilbu. Šavle se při nárazu do zbroje často lámaly.

Borenson vytáhl kladno a podal je Gabornovi. Jeho rozhodnutí ho tížilo. I teď se musel ovládat, aby na Sylvarestu nezaútočil. Nejsem vrah, řekl si Borenson. Nejsem vrah. Není mým úkolem bojovat s princem a zabíjet krále.

„Pospěšte si k Longmotu," řekl nakonec Borenson s povzdechem. „Ve vzduchu cítím bouři. Bouře zakryje váš pach, takže vás bude těžké vystopovat. Nejprve se vydejte po hlavní cestě na jih, ale nejeďte po ní příliš dlouho – Hayworthský most je spálený. Jeďte skrze les, až se dostanete na Ardamomský hřeben a pak jeďte přímo na jih ke Kančímu brodu. Víš, kde to je?"

Gaborn zavrtěl hlavou. Pochopitelně to nevěděl.

„Já vím kde to je," řekla Ioma. Borenson na ni pozorně pohlédl. Navzdory své ošklivosti byla chladná a rozhodná. Na princezně teď nebyl vidět žádný strach. Alespoň že ví, jak sedět na koni.

Borenson pobídl válečného koně, dojel k Torinově mrtvole a vytáhl oštěp, který nebohému Torinovi vězel v krku. Přelomil jej na dva díly a část s ostřím hodil princezně. Chytila ji jednou rukou.

„Ty nás nedoprovodíš?" zeptal se Gaborn.

Cožpak nechápe, co musím udělat? divil se Borenson. Předpokládal by, že princovi dojde, že voják musí zabít všechny Zasvěcence v hradu.

Ne, usoudil Borenson. Gaborn skutečně nevěděl, co Borenson plánuje. Ten hoch je tak nevinný. Kromě toho,

kdyby princ tušil, k čemu se Borenson chystá, mohl by se ho pokusit zastavit.

To Borenson nemohl připustit.

Udělám to sám, pomyslel si. Vezmu to zlo na sebe a potřísním své ruce krví, abys to později nemusel udělat ty.

„Mám jiné povinnosti," řekl Borenson a zavrtěl hlavou. Uklidnil prince lží. „Budu sledovat Raj Ahtenovu armádu, abych se přesvědčil, že nezaútočí na nějaký neočekávaný cíl."

Popravdě řečeno, část z něj chtěla Gaborna doprovodil a ujistit se, že bezpečně prošel lesem. Věděl, že princ bude potřebovat pomoc. Borenson však nevěřil sám sobě. Kdykoliv by mohl podlehnout touze srazit Gaborna k zemi a zabít dobrého krále Sylvarestu.

„Jestli to pro tebe bude jednodušší," řekl Gaborn, „až dorazím k Longmotu, řeknu otci, že jsme se nesetkali. Nemusí to vědět."

Borenson otupěle přikývl.

DVACET TŘI: LOV ZAČÍNÁ

Raj Ahten stál nad mrtvým Neporazitelným se sevřenými pěstmi. Jeho armáda mezitím pochodovala k Longmotu, cesta byla plná lučištníků, kteří díky svým barevným tunikám vypadali jako had kroutící se černým lesem.

Kancléř Jureem poklekl nad padlým vojákem a studoval stopy v popelu. Nebylo těžké zjistil, co se stalo: jeden muž. Jeden muž zabil Neporazitelného, pak ukradl jeho koně a s Gabornem, králem Sylvarestou a jeho dcerou ujel. Jureem poznal mrtvého hřebce, který ležel nedaleko. Patřil poslu krále Ordena.

Ten pohled ho rozechvěl. Kdyby většina vojáků hon nevzdala, Gaborn by jim určitě padl do rukou.

„Je jich jen pět," poznamenal Feykaald. „Pojedou lesem, ne po cestě. Můžeme poslat stopaře – tucet nebo tak, ale protože v lesích jsou Ordenovi vojáci, možná bychom je měli nechat jít…"

Raj Ahten si olízl rty. Jureem si uvědomil že Feykaald neumí ani počítat. Unikli jim jen čtyři lidé. Gaborn už mistra připravil o dva zvědy, o válečné psy, obry a pyromantku – a nyní o Neporazitelného. Princ Orden vypadal jako obyčejný chlapec, ale Jureem se začal zabývat myšlenkou, že Gaborn možná tajně přijal velké množství odkazů.

Ten spratek krále Ordena totiž Raj Ahtenovým mužům podezřele často unikal. Podle zvířat, která si vybral na cestu, se zdálo, že Gaborn zamíří do lesu a bude se vyhýbal cestám.

Ale proč? Protože chce zavést Raj Ahtena do pasti? Má snad ten chlapec v lesích ukryté vojáky?

Nebo se zkrátka jen bojí jet po cestě? Králi Raj Ahtenovi zbylo několik silných koní. Vynikajících koní, chovaných pro jízdu na pláních a na poušti, každý s rodokmenem, který se táhnul tisíc let do minulosti. Možná, že ten spratek ví, že jeho vlastní zvířata se koním Vlčího Pána nemohou v otevřené krajině naprosto vyrovnat.

V tomto terénu však bude téměř nemožné Gaborna chytil, protože jede na loveckých koních, kteří na sobě nemají zbroj, ale mají mohutnou tělesnou stavbu a silné svaly. Jureem předpokládal, že Gaborn a Ioma tyto lesy znají lépe než ten nejinformovanější špión.

Jureem rozhněvaně zavrčel a začal počítat, kolik mužů vyslat na hon. Jestli Vlčí Pán u Longmotu zjistí, že nepřátelský posel mluvil pravdu, bude Gaborn Val Orden skvělým kusem na výměnu.

Přestože lesy byly tiché, před hodinou Jureem slyšel zvuk Ordenových válečných rohů.

Gaborn už se pravděpodobně připojil k Ordenovým jednotkám a byl obklopen stovkami strážných. Přesto však… nemohou Gaborna jen tak nechat jít. Při pomyšlení na to, že by Gaborn mohl uprchnout, Jureemem zalomcoval hněv. Slepý a všepohlcující.

„Měli bychom vyslat muže, aby toho chlapce našli," radil Jureem. „Možná sto našich nejlepších zvědů."

Raj Ahten se narovnal. „Ne. Shromáždi dvacet mých nejlepších Neporazitelných, a ať svléknou své koně ze zbroje. Na stopování prince chci také dvacet mastiffů."

„Jak si přeješ, mylorde," řekl Jureem a otočil se, aby začal vydávat rozkazy. Pak ho něco napadlo. „Který z tvých kapitánů je povede?"

„Já budu kapitán," opáčil Raj Ahten. „Hon na prince bude zajímavé rozptýlení."

Jureem se na něj překvapeně podíval a pozdvihl obočí. Pak se lehce uklonil. „Myslíš, že je to moudré, mylorde? Mohou ho přece honil jiní. Mohu je vést já." Myšlenka na takovou

jízdu a na bolest, kterou by během ní musel snášel jeho zadek, Jurečka přiměla, aby se odmlčel.

„Mohou ho honit ostatní," souhlasil Raj Ahten, „ale nikdo ne tak neúnavně jako já."

DVACET ČTYŘI: NADĚJE PRO ZUBOŽENÉ LIDI

Cesta k Longmotu začala být blátivá, protože pozdě ráno se na nebe přivalila bouře. Král Orden po celou cestu mířil na jih k vesnici Hayworth, vzdálené devadesát osm mil. Bylo to mírumilovné městečko, ležící podél břehů řeky Dwindel, s malým mlýnem. Daleko na jihu se vlnily zelené kopce porostlé rozložitými duby.

Lidé tu vedli klidný život. Většinou to byli bednáři, kteří vyráběli sudy na víno a pšenici. Na jaře, když se řeka rozvodnila, bylo často vidět muže na vorech, vyrobených ze stovek sudů spoutaných dohromady, jak své zboží splavují na trh.

Mendellas Orden neměl radost z toho, že musí spálit most. Často se tu na svých cestách zastavoval a ochutnával skvělou medovinu, kterou vařili v hospodě Dwindel, jež stála vedle mostu na výběžku, ze kterého byl nádherný výhled na řeku.

Když však Orden dorazil k městu, déšť most úplně promočil. Na Ordenovy vojáky dopadaly obrovské kapky vody a déšť připomínal husté provazce. Jeho muži se pokoušeli na mostě zapálit oheň. Snažili se o to na severním konci mostu, kde hustě rostlo hroznové víno. Břehy řeky však byly příkré a cesta za mostem stoupala do kopce, takže se po ní dolů na most valily potoky vody.

Orden původně předpokládal, že k zapálení mostu bude stačit několik pořádných pochodní, které však teď byly naprosto k ničemu.

Orden proklel svou smůlu, když tu několik místních chlapců přivedlo hostinského, starého Stevedora Harka. Orden mnohokrát využil jeho pohostinnosti.

„Ale, ale, Výsosti, co tu děláš s tolika muži?“ zeptal se hostinský, kráčející k nim ulicí. Ordenových patnáct set vojáků hostinského ani v nejmenším neznepokojovalo. Byl to mohutný muž v pytlovitých kalhotách, tlusté břicho přepásané zástěrou. Měl zrudlou, otylou tvář a šedý plnovous. Po tvářích mu stékaly kapky vody.

„Obávám se, že musíme spálit váš most,“ odpověděl Orden. „Myslím, že v noci sem dorazí Raj Ahten. Nechci ho mít za ocasem. S radostí ovšem městu zaplatím škody.“

„Ach, nemyslím, že by se ti podařilo ten most v nejbližší době spálit,“ zasmál se hostinský. „Možná by bylo lepší, kdybys šel ke mně dovnitř a napil se. Připlavím tobě a tvým kapitánům něco k jídlu, třeba bujón.“

„Proč si myslíš, že ten most nespálím?“ zeptal se král Orden.

„Magie,“ odvětil hostinský. „Před patnácti lety most zasáhl blesk a spálil ho do základů. Takže když jsme ho pak znovu stavěli, jeden vodní čaroděj na něj vložil kouzlo. Na jeho dřevu se teď neudrží oheň.“

Orden tu stál na dešti a slova hostinského na něj dolehla jako těžký balvan. Kdyby tu měl svého vlastního vodního čaroděje, mohl by kouzlo snadno zrušit. Žádného vodního čaroděje však s sebou na tuto výpravu nevzal. Navíc vzhledem k dešti by se mu most stejně nejspíš nepodařilo spálit.

„Tak ten most musíme zbourat,“ řekl Orden.

„No jo,“ zabrumlal hostinský, „co se dá dělat. Jestli ho chcete zbourat, tak si poslužte, ale mohu-li tě poprosit, králi, nařiď svým mužům, ať ho jen rozeberou a nechají nám prkna vcelku, abychom ho mohli pozítří znovu postavit. Uložíme je za mlýnem.“

Orden zvážil jeho žádost. Jak si vzpomínal. Stevedore Hark nebyl jen hostinský. Byl také starostou města a byl to muž se smyslem pro obchod. Most byl vyrobený z mohutných prken sešroubovaných dohromady. V řece Dwindel byly zasazeny tři kamenné pilíře, které most podpíraly. Rozebrat

most kousek po kousku bude sice trvat o něco delší dobu, ale protože má na tu práci patnáct set mužů, nebude to zas tak hrozné. Mocnosti vědí, že si všichni potřebují odpočinout.

Byla tu také záležitost přátelství. Orden nemohl jen tak zničit most, který si místní lidé postavili. Kdyby to udělal, příště, až by tudy procházel, by zjistil, že nějakým záhadným způsobem všechna medovina zkysla. „V tom případě přijímám tvé pozvání na jídlo, starý příteli," řekl Orden. „Moji muži zatím most rozeberou a uloží, jak jsi řekl."

Obchod byl dojednán.

Zatímco pršelo a jeho muži pracovali, vešel Orden do hospody a s rozkoší se natáhl před krb, ve kterém hořel oheň.

Hostinský mu sice původně slíbil jen lehké jídlo, ale o půl hodiny později on sám přinesl pořádný bochník a kus vepřového – z jednoho z velkých kanců, díky kterým byl Dunnwood tak slavný. Jídlo nádherně vonělo. Vepřové bylo posypáno pepřem a rozmarýnem, marinováno černým pivem, pečeno na dušených mrkvích, houbách a ořechách. Chutnalo to stejně skvěle, jako to vonělo.

A bylo to pochopitelně přísně zakázané. Místní nesměli lovit královy kance; kdyby Stevedora Harka chytili, mohli by ho zbičovat.

Král si pochutnal jako už dlouho ne. Přestože Hark zjevně doufal, že pozvedne Ordenova ducha, jeho přátelská gesta měla přesně opačný efekt. Orden dostal melancholickou náladu, která ho přiměla zůstat sedět vedle ohně, prsty si prohrabovat plnovous a přemýšlet nad vlastními plány.

Kolikrát už v této hospodě jedl během cest na návštěvu k Sylvarestovi? Jak často tu ochutnával dary lesa? Jak často v těchto lesích lovil a pociťoval radostné vzrušení, když uháněl za smečkou psů a chystal se do prchajícího zvířete vrazit kopí?

Díky hostinského pohostinnosti a skvělé kvalitě jeho jídla se král Orden cítil tak nějak… zničený.

Před pěti lety, když tu byl Orden na lovu, se do jeho hradu v Mystarii vplížil vrah, který zabil jeho ženu s novorozeným dítětem. Předtím uplynulo teprve šest měsíců od chvíle, kdy při podobném útoku zemřely jeho dvě dcery. Vražda ženy a dítěte v králi Ordenovi vyvolala bezbřehou nenávist. Vraha

však nikdy nenašli. Stopaři, kteří sledovali jeho stopu, ji ztratili v horách jižně od Mystarie. Mohl uprchnout na jihovýchod do Inkary, nebo mohl zamířil na jihozápad do Indhopalu.

Orden se domníval, že vrah uprchl do Indhopalu nebo do Muyyatinu. Nemohl však jen tak bez důkazu slepě zaútočit na své sousedy.

A tak čekal a čekal, až vrahové zaútočí znovu, až si přijdou pro něj osobně.

Nikdy k tomu nedošlo.

Orden věděl, že ztratil část sebe samého. Ztratil svou ženu, jedinou lásku svého života. Nikdy se znovu neoženil a ani to neměl do budoucna v plánu. Když člověk nemůže nahradit ruku nebo nohu, kterou ztratí, jak by mohl doufat, že nahradí část sebe samého?

Po celé roky cítil palčivou bolest. Díky mnoha odkazům rozumu si dokonale připomínal tón hlasu své ženy i její tvář. Ve snech k němu Coreta často přicházela a hovořila s ním. Často, když se probudil za chladného zimního rána, byl překvapen, když zjistil, že její část postele je prázdná, a že se k němu láskyplně netiskne, jak měla ve zvyku, když byla naživu.

Zjistil, že je těžké popsat tíhu ztráty, kterou utrpěl. Král Orden se to jednou pokusil vyjádřit.

Neměl pocit, že by ztratil budoucnost, že jeho život je u konce. Jeho budoucností byl syn. On bude jeho pokračovatelem, pokud si to Mocnosti budou přát.

Ani neměl pocit, že by ztratil minulost, protože si dokázal dokonale vzpomenout na chuť Coretiných polibků během svatební noci a na její radostny smích, když kojila Gaborna.

Ne, on ztratil *současnost.* Možnost být se svou ženou, milovat ji, strávit každou možnou chvilku v její společnosti.

Ale teď, když seděl v hospodě Dwindel, pojídal pečeni a vzpomínal, uvědomil si, že ztrácí další cennou věc.

Přicházel o svou minulost. Všechny ty nádherné vzpomínky, které měl v hlavě, budou brzy nesnesitelné. Pokud Orden věděl, král Sylvaresta ještě nebyl mrtev, ale někdy dnes

večer se Borenson pokusí vykonat jeho rozkazy. Orden bude nucen zabít muže, kterého miluje a obdivuje.

Byla to hrozná věc a při tom pomyšleni mu jídlo zhořklo v ústech.

Stevedore Hark možná chápal, jak se král cítí, protože když obsloužil několik kapitánů, sedl si na pár chvil k Ordenovi.

„Minulou noc dorazily zvěsti z hradu Sylvaresta," zašeptal. „Špatné zprávy. Nejhorší, jaké jsem slyšel za celý život."

„Ano, nejhorší, jaké se daly vyslechnout za několik generací," odvětil Orden a zahleděl se na starého hostinského. Za poslední rok mu přibylo bílých vlasů na skráních. Jeho vlasy teď byly víc bílé než prošedivělé.

Říkalo se, že každý rok zazvoní Časovládci na stříbrný zvon, a kdo ten zvuk zaslechne, zestárne o rok. Těm, které Časovládci neměli rádi, zvonili často, zatímco ti, které Časovládci milovali, zvuk zvonku neslyšeli vůbec.

Tento rok neměli Časovládci Stevedora Harka nikterak v přízni. Oči měl zarudlé. Z nedostatku spánku? Ne. Ten muž určitě minulou noc nespal, ne po tak tragických zvěstech.

„Myslíš, že to monstrum dokážeš zničit?" zeptal se Stevedore. „Má proti tobě přesilu."

„Doufám, že ho zničím," odvětil Mendellas.

„Jestli to dokážeš, staneš se naším králem," řekl hostinský prostě.

Král Orden se nad touto možností zamyslel. „Ne, vaše královská rodina není zničená. Pokud padne dům Sylvaresta, je další v pořadí vévodkyně z Arensu."

„Ta těžko. Lidé ji nebudou následovat. Vdala se v Sewardu, příliš daleko od centra království, než aby mohla vládnout. Pokud Heredon získáš zpátky, lid nebude chtít za pána nikoho jiného než tebe."

Ordenovi při tom pomyšlení poskočilo srdce. Vždycky miloval lesy a kopce Heredonu. Miloval jeho usměvavý přátelský národ a jiskrný vzduch.

„Já odsud Raj Ahtena vyženu," řekl Orden. Věděl však, že vyhnat Raj Ahtena z této země nestačí. Bude nutné jít ještě

dál. Pána Vlků nelze jen zmrskat jako štěně. Je nutné ho zabít jako šíleného psa.

Král Orden před sebou v duchu viděl nadcházející válku. Uvědomil si, že se bude muset pečlivě připravit k pochodu na jih a příštího jara zaútočit na Deyazz, Muyyatin a Indhopal. Odtamtud se bude musel vrhnout na Khuram, Dharmad a další království.

Dokud Raj Ahtenovi Zasvěcenci nebudou všichni mrtví a dokud nebude mrtev sám Vlčí Pán.

Jestli tuhle válku vyhraje, dobude během ní mnoho zemí. Nezáleželo mu na většině jižních království, ale rád by získal jednu věc: doly na krvavý kov v Kartishi na jihu Indhopalu.

Král Orden změnil předmět hovoru a vzpomínal s hostinským na minulé dny, na lovy se Sylvarestou.

„Jestli přijde den, kdy se stanu králem Heredonu, myslím, že tě budu muset pozvat na příští lov," zažertoval.

„To rozhodně, protože jinak mi nezbude než tvou Výsost okrádat jako Sylvarestu," zasmál se Stevedore Hark a poplácal krále po zádech. Takhle důvěrné gesto by si ke králi nikdo v Mystarii nedovolil.

Orden si živě představoval, že Sylvarestu přátelé poplácávali po zádech mnohokrát. On byl právě takovým typem muže, který nemusel být chladný a odměřený, aby přesto vypadal dokonale královsky.

„Takže dohodnuto, příteli," řekl Orden. „Zúčastníš se příštího honu." Pak změnil předmět hovoru. „Dnes v noci sem nejspíš dorazí Raj Ahtenova armáda a zjistí, že most je pryč. Udělej mi prosím laskavost. Připomeň jim, že Kančí brod je dost mělký, a že se dá přejít."

„To oni přece musí vědět, ne?" zeptal se Hark.

„Jsou v této zemi cizinci," řekl Orden. „Jejich zvědové určitě označili na mapách jen mosty."

„Zřejmě je chceš překvapit," poznamenal Hark. Orden přikývl. „Tak je na ten brod upozorním."

Po této poznámce se hostinský vrátil k práci. Brzy poté přestalo pršet a král Orden se sebral k odchodu. Byl připraven vyrazit na další pochod.

Most u Hayworthu byl mezitím rozebrán a jeho veliké trámy a prkna byly bezpečně uložené. I muži a koně se mezitím stihli občerstvit.

Kapitáni nakoupili píci pro koně a pro vojáky byly otevřeny sudy s medovinou. Přestože na této zastávce ztratili hodinu, všichni obnovili své síly a morálka vzrostla.

A tak znovu vyrazili na cestu a co nejrychleji směřovali k Longmotu.

Po zbytek odpoledne se proplétali mezi Durkinskými kopci a pochodovali kolem hor, aby dosáhli Longmotu před západem slunce.

Hrad Longmot stál na příkrém kopci a na jih a na západ pod ním se rozkládalo hezké malé město. Hrad nebyl veliký, ale měl nesmírně vysoké zdi. V hradbách byly střílny, které byly uvnitř úzké a směrem ven se rozšiřovaly. Lučištníci mohli skrze ně střílet, lít olej nebo vrhat na útočníky kameny, aniž by se museli bát odvety nepřátelských střelců.

Samotné hradby byly ukázkou mistrovského kamenictví. Mnohé z kamenů vážily dvanáct až čtrnáct tun, ale přesto k sobě přiléhaly tak čistě, že se do spár mezi nimi stěží dala zastrčit čepel nože.

Mnozí považovali Longmot za nedobytný. Nikomu se nepodařilo úspěšně slézt vnější hradbu. Hrad však už jednou padl. Bylo to před pěti sty lety, když ženisté dokázali podkopat západní zeď a ta se zřítila.

Kromě toho hrad nikdy nikdo nedobyl.

Když se mystarijská armáda blížila k Longmotu, král Orden shledal, že touží po bezpečí jeho hradeb. Nebyl připraven na obraz zkázy, který se před nimi objevil.

Městečko rozkládající se pod hradem bylo zcela zničeno. Stovky domovů, dílen, skladišť a obchodů byly spáleny do základů. Nad ruinami ještě stoupal kouř. Na polích nebyl dobytek ani ovce. V dohledu nebylo vidět ani jediné zvíře.

Na hradních věžích vlály šedé praporce Longmotu a přes hradbu byly na několika místech přehozeny transparenty. Praporce však byly zničené a potrhané. Na vnější hradbě bylo vidět několik tuctů vojáků.

Orden si myslel, že až sem dorazí, uvidí vesnici, jak si ji pamatoval. Napadlo ho, jestli se tu neodehrála nějaká veliká bitva, o které nic neví.

Pak si uvědomil, co se stalo. Vojáci z Longmotu spálili město do základů a všechna stáda odvedli za hradby, protože očekávali brzké obléhání Raj Ahtenovými okupačními silami. Spálili město, aby útočníka zbavili možnosti nalézt v něm přístřeší. Tady ve vrchovině s blížící se zimou byla střecha nad hlavou nesmírně důležitá.

Když Ordenova malá armáda přijížděla k hlavní bráně, na tvářích vojáků slojících na hradbách byla vidět úleva. Někdo zatroubil na válečný roh, krátkou etudu, která se hrála, když se blížily posily.

Obránci spustili padací most.

Když král Orden projížděl branou, obránci hradu začali jásat – ale bylo slyšet příliš málo hlasů.

Orden nebyl připraven na pohled, který se mu naskytl: všude podél hradeb ležela mrtvá těla, mezi kterými sténali raněni. Mnozí z městských obyvatel na sobě měli zbroj, aby posílili vojáky – štíty a přilbice získané od Raj Ahtenových poražených mužů. Kameny na ochozu byly potřísněné krví. Všechna okna byla rozbitá. Na zemi ležely sekery, šípy a zlámaná kopí. Věž panského sídla byla vypálená.

Z okna vévodské věže visel samotný vévoda pověšený na vlastních střevech, přesně jak psala vévodkyně Emmadine Ot Laren.

Všude byly vidět stopy po boji, ale jen málo přeživších.

Před válkou tu žilo pět tisíc lidí. Pět tisíc mužů, žen a dětí, kteří proti Raj Ahtenovým mužům mělo jen zuby, nehty a dýky.

Neměli vojáky s mnoha odkazy a lety výcviku. Neměli zbraně. Na jejich straně byl jen prvek překvapení a odvaha v srdcích.

Vyhráli bitvu, ale pak většina lidí uprchla, neboť se obávala Raj Ahtenovy odplaty.

Král Orden původně předpokládal, že v hradu a městě bude čtyři nebo pět tisíc lidí, kteří posílí posádku hradu, a které bude moci požádat o odkazy.

Na střechách v hradu hřadovaly husy a kuřata. Po nádvoří běhalo stádečko prasat.

Ordena přivítal slabý jásot, který však brzy umlkl. Jeden z obránců na příchozí zavolal.

„Králi Ordene, máte nějaké zprávy o Sylvarestovi?“

Orden vzhlédl. Ten muž byl oděn v kapitánské uniformě. Tohle bude kapitán Cedrik Bouře, který dočasně velí obraně hradu.

„Hrad Sylvaresta padl a je obsazen Raj Ahtenovými muži.“

V kapitánově tváři se objevila hrůza. Zjevně doufal v lepší zprávy. Nejspíš tu nemá víc než stovku mužů. Stěží může bránit celý hrad. Možná doufal, že udrží citadelu do doby, než Sylvaresta pošle pomoc.

„Neztrácejte odvahu. Sylvarestovi muži!“ zvolal Orden a jeho Hlas se odrážel od okolních zdí. „Sylvaresta má stále ještě království a my je pro něj vyhrajeme zpátky!“

Vojáci na hradbách zajásali: „Orden! Orden! Orden!“

Orden se otočil k muži, který jel hned za ním, kapitánu Stroeckerovi a zašeptal: „Kapitáne, jeďte na jih k Bredsforskému statku a pořádně prozkoumejte tuřínové pole. Hledejte známky čerstvého kopání. Měl byste tam nalézt magické tyče. Až je najdete, přineste mi dvacet kusů s runami metabolismu a zbytek zase schovejte. Schovejte jej co nejlépe.“

Král Orden se usmál a zamával na zubožené obránce Longmotu. Nebylo by dobré přinést všechny magické tyče zpátky do hradu – ne když Raj Ahten brzy zaútočí a při jejich hledání rozebere hrad na kusy.

Jen tři živí lidé věděli, kde jsou tyče ukryté – on sám, Borenson a nyní i kapitán Stroecker.

Král Orden chtěl udělat vše proto, aby to tak zůstalo.

DVACET PĚT: ŠEPOTY

Neujížděli Dunnwoodem ještě ani hodinu, když Ioma zaslechla vytí válečných psů, hrozivý zvuk vycházející z mlhy, která zakrývala údolí za nimi.

Právě začalo pršet a horami otřásalo vzdálené dunění hromu. Točivý vítr, který foukal všemi možnými směry, způsobil, že jednu chvíli znělo vytí psů jasně, pak se vzdálilo, pak umlklo a pak se zase vrátilo plnou silou.

Zde na holém skalnatém hřebenu zněl zvuk vzdáleně, jako by byli od nich psi na míle daleko. Ioma však věděla, že to nemusí nic znamenat. Váleční psi s odkazy síly a metabolismu dokázali míle uběhnout během několika chvil. A jejich koně už začínali být unavení.

„Slyšíš je?“ vykřikla Ioma na Gaborna. „Nejsou daleko za námi!“

Gaborn se ohlédl a v tu chvíli znovu vjeli do stínu stromů. Gabornův obličej byl bledý: soustředěně se zamračil. „Slyším,“ řekl. „Musíme spěchat.“

Spěchali. Gaborn popadl jezdecké kladivo a místo aby kličkoval mezi stromy, pobídl svého koně vpřed a kladivem srážel větve, které jim stály v cestě. Ioma a její otec, kteří jeli za ním, se tak pod nimi nemuseli shýbat.

Ioma se bála, že závodí v předem prohraném závodu. Její otce nevěděl, kde je, neměl ani ponětí, že jsou v nebezpečí. Jen zíral vzhůru a díval se na dopadající vodní kapky.

Sylvaresta si nevzpomínal, jak se sedí na koni, ale muži, kteří je loví, budou určitě zkušení jezdci.

Gaborn na nebezpečí odpověděl tím, že ještě zrychlil jízdu. Projeli dlouhým úsekem borovic a princ pak pobídl koně dolů ze sedla hřebenu do hlubokých lesů na západě.

Zvuk dusajících kopyt, frkání koní a přerývaný dech jezdců pohltily mohutné temné stromy, stromy vyšší než jaké kdy Ioma viděla.

Koně se rozběhli s novou silou. Gaborn i Ioma povolili svým zvířatům uzdy, takže koně letěli do hluboké tmy kaňonu jako vítr. Nad hlavami jim zazněl zvuk hromu. Koruny borovic se kývaly ve větru, kmeny praskaly, ale déšť skrze husté koruny nepronikl. Jen sem tam mezi větvemi spadla osamocená kapka, ale nic víc.

Protože koně byli v lese schopní vyvinout slušnou rychlost, Iomě nevadilo, že je Gaborn vedl hlouběji a hlouběji do kaňonu, takže objeli základnu hory a zamířili na severozápad. Teď se trochu vraceli zpátky k hradu Sylvaresta.

Ale ne, uvědomila si vzápětí – ne k hradu, ale hlouběji na západ směrem k Westwoodu. K Sedmi Stojícím Kamenům v srdci lesa.

To ji znepokojilo. Nikdo se nedostal k Sedmi Kamenům a zůstal naživu. Alespoň ne nikdo za posledních několik generací. Otec Iomě říkal, že se nemusí bát duchů lesa, kteří kameny stráží. „Erden Geboren nám tyto lesy dal, když byl ještě naživu a učinil z nás vládce této země," řekl. „On byl přítelem duskinů, a proto jsme jejich přáteli i my."

Ale dokonce i její otec se kamenům vyhýbal. Někteří říkali, že krev rodu Sylvarestů za poslední generace zeslábla. Jiní zase tvrdili, že duskinové si nepamatují svou přísahu a nechrání ty, kteří mezi kameny vstoupí.

Ioma o tom všem přemýšlela během hodiny, kdy Gaborn mířil na západ skrz lesy, které stále víc temněly a byly stále hrozivější. Nakonec dorazili na kopec, odkud pod temnými duby viděla na malé díry, které byly všude kolem v zemi. Z děr slyšela vzdálené výkřiky a cinkot zbrojí, ržání koní a zvuky dávných bitev.

Znala toto místo: Pole Zabíjení Alnoru. Ty díry, to byla místa, kde se před denním světlem skrývali wichtové. „Gaborne, zatoč na jih!" vykřikla.

Otočil se k ní; oči měl nesoustředěné jako někdo ztracený ve snu. Ukázala na jih a vykřikla. „Tamtudy!“

Gaborn k její úlevě zatočil na jih a pobídl koně do dlouhého kopce. Během pěti minut se dostali až na vrchol a pak sjeli po druhé straně dolů do březového lesíka, kde mezi stromy svítilo slunce. Stromy však byly nízké a jejich větve visely často až k zemi, takže koně museli zpomalit.

Náhle se vyhoupli přes malý hřeben a dostali se k bahništi, kde pod stínem dubů odpočívalo stádo velikých kanců. Země tu připomínala oraniště, protože prasata z ní vyrývala žížaly a červy.

Když kanci zjistili, že se mezi nimi objevili koně, začali hněvivě ryčet. Velký kanec, který měl plece téměř tak vysoko jako jeden kůň, se postavil a začal chrochtat, výhružně při tom kýval hlavou s mohutně zakřivenými kly.

Iomin kůň v jednu chvíli jel přímo k němu, ale pak se prudce otočil a málem přitom Iomu shodil ze sedla. Proběhl kolem kance a zamířil dolů z kopce.

Ioma se otočila, aby zjistila, zda ji kanec bude pronásledovat.

Ale její kůň byl natolik rychlý, že prase stihlo jen překvapeně zachrochtat a pak se už jen malými, temnými, krví podlitými očky smutně dívalo, jak Ioma odjíždí.

Gaborn je vedl dolů skrze břízy k malé říčce široké možná čtyřicet stop. Řeka měla mělké, štěrkovité dno.

Při pohledu na řeku Ioma pochopila, že vůbec netuší, kde jsou. Často si do Dunnwoodu vyjížděla, ale držela se na východním okraji lesa. Tuhle řeku nikdy neviděla. Jsou to snad prameny řeky Wye nebo potoka Fro? Pokud je to potok Fro, měl by být v tuto roční dobu vyschlý. Jestli je to řeka Wye, pak se dostali dále na západ než tušila.

Gaborn pobídl zvířata do vody a nechal je, aby se napila. Koně se silně potili a lapali po dechu. Runy vypálené na jejich šíjích ukazovaly, že každé zvíře má čtyři odkazy metabolismu a také síly a odolnosti. Ioma v duchu provedla rychlý výpočet. Odhadovala, že jeli téměř dvě hodiny bez zastávky a to bylo, jako by jeli na obyčejných koních osm hodin. Ovšem obyčejný kůň by během takové cesty alespoň třikrát zemřel. Podle toho,

jak jejich zvířata lapala po dechu a potila se, si nebyla jistá, jestli koně i navzdory svým runám přežijí.

„Musíme nechat koně odpočinout," zašeptala Ioma Gabornovi.

„Myslíš, že se naši pronásledovatelé zastaví?" zeptal se Gaborn.

Ioma věděla, že ne. „Ale naši koně zemřou."

„Jsou to silná zvířata," řekl Gaborn a konstatoval tak zcela jasný fakt. „Ti, kteří nás honí, zjistí, že jejich koně zemřou jako první."

„Jsi si tím opravdu tak jistý?"

Gaborn nejistě zavrtěl hlavou. „Jen doufám. Mám na sobě lehkou zbroj, jakou nosí otcovi jezdci. Ale Raj Ahtenovi Neporazitelní mají železné hrudní pláty – s těžkými rukavicemi a náloketníky a navíc nosí kroužkovou košili. Každý z jejich koní musí nést navíc oproti nám sto liber. Jejich koně jsou skvělá zvířata, šlechtěná pro běh na poušti, s širokými kopyty, ale úzkýma nohama."

„Takže ty myslíš, že zchromnou?"

„Pro naši cestu jsem si vybíral ty nejskalnatější hřebeny. Nedovedu si představit, že by jejich koně nepřišli o podkovy. Tvůj kůň už jednu podkovu ztratil. Jestli mám alespoň trochu pravdu, polovina jejich zvířat je zchromlá už teď."

Ioma na Gaborna fascinovaně pohlédla. Nevšimla si, že její kůň ztratil podkovu, ale když pohlédla do vody, viděla, že zvíře nadlehčuje levou přední nohu.

„Máš vychytralou mysl, dokonce i na Ordena," řekla Gabornovi. Myslela to jako kompliment, ale dostala strach, že to mohlo znít jako urážka.

Nezdálo se však, že by ho to urazilo. „Bitvy, jako je ta naše, se jen zřídkakde vyhrávají zbraněmi," řekl. „Vyhrávají se díky zlomeným podkovám nebo jezdcově pádu." Pohlédl na své válečné kladivo, které odpočívalo u hrušky sedla. Pak hrdě dodal. „Jestli nás pronásledovatelé chytí, otočím se, abych s nimi bojoval, a ty se pokus uprchnout. Ale popravdě řečeno, nemám ani zbraně ani odkazy, abych mohl Raj Ahtenovy muže vůbec porazit."

Pochopila. Zoufale zatoužila změnit předmět hovoru. „Kam míříš?“

„Kam mířím?“ zeptal se. „Ke Kančímu brodu a potom přímo do Longmotu.“

Pohlédla mu do očí, které měl napůl skryté pod příliš velkou přilbou. Nebyla si totiž jistá, jestli lže nebo jestli se jen zbláznil. „Kančí brod je na jihovýchodě. Během posledních dvou hodin jsme jeli převážně na severozápad.“

„Opravdu?“ zeptal se udiveně.

„Ano,“ odvětila. „Myslela jsem si, že chceš možná ošálit Borensona. Bojíš se nás odvést do Longmotu? Chceš mě chránit před svým otcem?“

Ioma se cítila vyděšená. Podezírala Borensona, nevěřila mu díky způsobu, jakým se na ni díval. Chtěl ji zabít, cítil, že je to jeho povinnost. Bála se, že zaútočí na jejich Zasvěcence, přestože Gaborn, jak se zdálo, se tím nezatěžoval. A když Borenson řekl, že chce sledovat Raj Ahtenovy vojáky, Ioma by mu ráda věřila. Přesto jí však v hlavě hlodal červíček pochyb.

„Chránit tě před mým otcem?“ zeptal se Gaborn a znělo to, jako by ho její obvinění překvapilo jen napůl. „Ne.“

Ioma nevěděla, jak položit další otázku, ale přesto tiše promluvila. „On nás bude chtít zabít. Bude to považovat za nutnost. Zabije mého otce a pokud nebude moci zabít ženu, která slouží jako můj prostředník Raj Ahtenovi, bude chtít zabít mne. Je to důvod, proč jsi se odvrátil od cesty na jih?“

Přemýšlela, jestli se tak bál cesty na jih, že se od ní podvědomě odvrátil. Kdyby se král Orden rozhodl ji i otce zabít, Gaborn by tomu nemohl zabránit. V takovém případě by ji princ neochránil.

„Ne,“ řekl celkem upřímně a udiveně se zamračil. Pak se narovnal v sedle a zeptal se: „Slyšela jsi to?“

Ioma se zaposlouchala a zadržela dech. Čekala, že uslyší štěkot válečných psů nebo výkřiky pronásledovatelů, ale neslyšela nic. Jen vítr na hřebeni nad nimi, pod jehož dotykem šustily žluté lístky bříz.

„Nic neslyším,“ připustila Ioma. „Musíš mít lepší sluch než já.“

„Ne – poslouchej, tam v korunách stromů! Cožpak to neslyšíš?“ Ukázal na hřeben na severozápad.

Vítr se náhle utišil a listí přestalo šustit. Ioma se snažila něco zaslechnout – prasknutí větve, zvuk tichých kroků. Nic neslyšela.

Gaborn se náhle postavil ve třmenech a pohlédl mezi stromy.

„Co slyšíš?“ zašeptala Ioma.

„Hlas v korunách,“ řekl Gaborn. „Šeptal.“

„Co?“ Ioma pobídla koně kupředu a pohlédla do korun stromů. Nic však neviděla – jen bílou kůru a zlatozelené listy. „Co mohl vidět?“

„Slyšel jsem to dnes už třikrát. Myslel jsem si, že to volá mé jméno, ale teď jsem to jasně slyšel. Volalo to Erden, Erden Geboren.“

Iomě po zádech přeběhl mráz.

„Jsme příliš daleko na západě,“ sykla. „Tady přebývají wichtové. Hovoří k tobě. Měli bychom vyrazit na jih dřív, než se setmí.“ Ještě tak tři hodiny bude světlo, ale museli se dostat příliš blízko k Westwoodu.

„Ne,“ řekl Gaborn a otočil se k Iomě. V očích měl vzdálený pohled, jako by napůl spal. „Jestli je to duch, nechce nám ublížit!“

„Možná ne,“ zašeptala Ioma ostře, „ale nestojí to za ten risk!“ Navzdory ujištěním svého otce se wichtů bála.

Gaborn se nepřítomně díval někam za Iomu, jako by na chvíli zapomněl, že tam princezna stojí. Listí na stromech začalo znovu ševelit. Ioma pohlédla směrem k březovému hájku. Obloha byla zatažená a díky lehkému dešti bylo těžké tam cokoliv uvidět.

„Tamhle, slyším to znovu!“ vykřikl Gaborn. „Ty to neslyšíš?“

„Ne,“ přiznala Ioma.

Gabornovi náhle zazářily oči. „Chápu! Konečně to chápu!“ zašeptal naléhavě. „Erden Geboren – to je starý výraz pro Zrozence nebo Syna Země. Lesy se na Raj Ahtena hněvají. On je týrá. Ale já jsem Syn Země. Chtějí mne chránit.“

„Jak to víš?“ zeptala se Ioma. Tím, že se Gaborn prohlásil za Syna Země, Gaborn možná říkal víc, než věděl. Erden Geboren byl poslední velký král Rofehavanu a všichni obyvatelé této země tehdy tvořili jeden národ. Daroval tyto lesy svému správci. Heredonu Sylvarestovi, jako odměnu za vynikající služby ve velkých válkách proti ničitelům a čarodějům z Tothu. Tehdy se Iomini předkové začali nazývat králi – a skutečně na svém území králi byli. Jejich titul byl však nižší než těch, kteří pocházeli z linie Geborena. Po šestnáct století, která uplynula od těch dnů, se Geborenova krev mísila s krví rofehavanské šlechty a dnes už bylo těžké říct, kdo je rodem nejblíže poslednímu velkému králi.

Díky spojení rodů Val a Orden by to o sobě Gaborn skutečně možná mohl tvrdit – pokud by se odvážil. Znamená to snad, že když se nazval „Synem Země“, prohlašuje tyto lesy i toto království za svůj majetek?

„Jsem si tím jistý,“ odvětil Gaborn. „Ti duchové – jestli to jsou duchové – nám nechtějí ublížit.“

„Ne, to není to, co chci vědět,“ řekla Ioma. „Jak si můžeš být jistý, že jsi Syn Země?“

„Binnesman mne jím jmenoval,“ prohlásil Gaborn lehce. „Stalo se to v jeho zahradě. Země mne požádala, abych se zavázal přísahou, že ji budu chránit, a pak mne Binnesman poprášil půdou a jmenoval mne Synem Země.“

Iomě poklesla čelist. Znala Binnesmana celý život. Starý bylinkář jí jednou vyprávěl, že Správci Země dříve žehnali novým králům a posypávali je zemí, kterou králové přísahali chránit. Tento obřad se však už celá staletí neprováděl. Podle Binnesmana země současným vládcům toto požehnání odpírala.

Vzpomněla si nyní na Binnesmanova slova v otcově hradě, když Raj Ahten starého čaroděje vyslýchal. „Přichází nový Král Země.“ Myslela si, že Binnesman mluví o králi Ordenovi, protože v den, kdy kameny promluvily, to byl právě on, kdo vstoupil do otcovy říše. Teď pochopila, že to nebyl starý král, koho země prohlásila za krále: byl to Gaborn, který se stane králem…

Raj Ahten však věří, že právě Mendellas Orden je ten král, kterého jeho pyromanti spatřili v plamenech. Mendellas Orden byl král, kterého se obával, a kterého jel k Longmotu zničit.

Ioma se náhle cítila tak slabá, že musela sesednout dřív, než spadla z koně, neboť náhle pocítila strašlivý smutek, že se Mendellas Orden u Longmotu utká s Raj Ahtenem a v tom boji ho žádná moc země nezachrání.

Sklouzla ze sedla a chvíli nehybně stála v potoce a nechala chladnou vodu, aby jí omývala kotníky. Pokoušela se přemýšlet. Bála se jet do Longmotu, protože věděla, že ji král Orden bude chtít zabít. Bála se však tam také nejet, protože jestli má Binnesman pravdu, pak jediný, kdo muže Ordena zachránil, je Gaborn.

Tím, že pojede do Longmotu, možná vymění život svůj a svého otce za život krále Ordena – muže, kterého nikdy neměla ráda. Přestože ho však neměla ráda a nevěřila mu, nemohla ho nechat zemřít.

Kvůli Ordenovi však nemůže přece obětovat svého otce.

Sylvaresta stále seděl na koni, tupě zíral do vody a nevšímal si ničeho, co se kolem něj dělo. Padal na něj déšť a on mrkal ze strany na stranu a snažil se zjistit, co to do něj tluče. Pro Iomu byl beznadějně ztracený.

Gaborn Iomu sledoval, jako by se bál o její zdraví a ona si uvědomila, že mu její dilema uniklo. Gaborn pocházel z Mystarie, z království blízko oceánu, kde se soustřeďovali vodní čarodějové. Neznal tradici Správců Země. Neměl ani tušení, že byl jmenován Králem Země. Neměl tušení, že se ho Raj Ahten bojí, a že kdyby zjistil, že Králem Země je Gaborn, zabil by ho.

Na kopci znovu zakvílel vítr; Gaborn jako by naslouchal nějakému vzdálenému hlasu. Ioma se před pár minutami bála, že je Gaborn šílený. Teď si uvědomila, že je svědkem něčeho úžasného. Dívala se, jak ke Gabornovi hovoří stromy a volají na něj s cílem, kterému on ani ona nerozuměli.

„Co budeme dělat teď, mylorde?“ zeptala se Ioma. Tímto titulem nikdy neoslovila žádného jiného muže kromě svého otce, ani jiného krále. Jestli si Gaborn uvědomil, že v jejich vztahu došlo k náhlé změně, nedal to najevo.

„Měli bychom vyrazit na západ," zašeptal. „Do srdce lesa. Hlouběji."

„Ne na jih?" otázala se Ioma. „Tvůj otec muže být v nebezpečí – ve větším nebezpečí než tuší. Mohli bychom mu pomoci."

Gaborn se při jejích slovech usmál. „Ty se bojíš o mého otce?" řekl. „Kvůli tomu tě miluji, princezno Sylvaresto." Přestože ta slova řekl lehce, neunikl jí tón jeho hlasu. Rozhodně k ní cítil vděčnost a miloval ji.

To pomyšlení způsobilo, že se roztřásla a díky němu po něm začala toužit víc než po kterémkoliv jiném muži. Ioma byla vždycky citlivá na magii, věděla, že její touha po Gabornovi se zrodila díky moci země, která v něm vzrůstala. Přece není tak hezký, říkala si. Spousta mužů je stejně hezkých jako on.

Přesto však cítila, jak ji to k němu táhne.

Jak mě může milovat? divila se. Jak může miloval tuhle tvář? Ztráta její krásy, sebeúcty a naděje mezi nimi stála jako zeď. Když k ní však Gaborn promluvil, když ji ujistil, že ji miluje, cítila, jak se jí v nitru rozlévá hřejivé teplo. Odvážila se doufat.

„Ne, neměli bychom jít na jih," řekl tiše Gaborn, který se zamyšleně mračil. „Musíme se vydat dál na západ. Cítím, že mě tam duchové táhnou. Můj otec míří k Longmotu, kde se ukryje za hradními zdmi. Kosti země ho ochrání. Moc země se nad ním bude tyčit jako štít. On je tam víc v bezpečí, než jsme my tady."

S tím pobídl koně kupředu, natáhl ruku, aby Iomě pomohl do sedla.

Vítr přinesl ozvěnu štěkotu válečných psů.

DVACET ŠEST: DAR

Ujížděli po dlouhé hodiny, přeskakovali osiky poražené větrem, jeli nahoru a dolů z kopce. Ioma nechala Gaborna, aby je vedl, napůl v úžasu nad trasou, kterou si zvolil.

Všichni tři ztratili pojem o čase.

V jednu chvíli Gaborn ukázal na Iomina otce, neboť se zdálo, že král již sedí na koni lépe. Jako by se mu otevřela část vzpomínek a on si znovu uvědomil, jak se správně sedí v sedle.

Ioma si nebyla tak jistá. Gaborn zastavil koně v potoce a její otec rázným pohledem sledoval mouchu, která mu bzučela kolem hlavy, zatímco se ho princ znova a znova ptal: „Umíš jezdit? Pokud ti odvážu ruce od sedla, udržíš se?“

Král Sylvaresta neodpovídal. Místo toho se zahleděl na nebe a začal mžourat do slunce. Přitom si začal žvatlat. „Blemblem. Blemblem.“

Gaborn se otočil k Iomě. „Možná to znamená ano.“

Když však Ioma pohlédla otci do očí, nespatřila v nich žádné světlo. Neodpovídal, jen vydával nesmyslné zvuky.

Gaborn vytáhl nůž, natáhl se a přeřízl provazy, které poutaly ruce krále Sylvaresty k hrušce sedla.

Zdálo se, že králi Sylvarestovi se nůž nesmírně líbí, protože se ho pokoušel chytit.

„Nedotýkej se ostří,“ řekl Gaborn. Sylvaresta však po noži stejně hmátl, řízl se a v úžasu civěl na krvácející ruku. Byla to jen drobná rána.

„Drž se hrušky sedla,“ řekl Gaborn Sylvarestovi a položil mu ruce na hrušku. „Nepouštěj se.“

„Myslíš, že to bude fungovat?“ zeptala se Ioma.

„To nevím. Teď se drží docela pevně. Snad zůstane na koni.“

Ioma se zmítala mezi touhou viděl svého otce bezpečně přivázaného k sedlu a touhu vidět ho jet na koňském hřbetě svobodně.

„Budu na něj dával pozor,“ řekla. Pár chvil nechali koně oždibovat svěží trávu na úpatí jednoho z kopců. Nad horami zuřila vzdálená bouře a Ioma se ztratila ve svých myšlenkách. Znovu začal padat mírný deštík. Kolem otcova zvířete začal poletovat zlatý motýl, který přitáhl královu pozornost. Chvíli ho sledoval, pak k němu napřáhl ruku. Motýl však odletěl do lesa.

O chvíli později ho následovali i oni a zamířili do tmy mezi stromy. Jejich koruny jim poskytovaly ochranu před dešťovou přeháňkou. Jeli další hodinu, zatímco temnota těžkla. Nakonec dorazili na nějakou starou cestu.

Připojil se k nim další královský motýl, který začal poletovat kolem. Iomin otec se po něm natáhl a zavolal.

„Stát!“ vykřikla Ioma a pobídla koně k otci. Ten se dychtivě nakláněl k motýlovi, natahoval po něm ruku a jakoby naslouchal dechu svého koně.

„Mo-týle!“ vykřikl a chňapal po zlatém záblesku, který mu vířil kolem hlavy. „Mo-týle! Mo-týle!“ V očích se mu zaleskly slzy radosti. Jestli se za těmi slzami skrývala nějaká bolest, nějaké poznání, co všechno ztratil, Ioma je neviděla. Byly to slzy radosti nad novým objevem.

Iomě se rozbušilo srdce. Pohladila otce po tváři a pokusila se přitáhnout ho k sobě. Doufala, že získá zpátky dostatečnou část svého rozumu na to, aby dokázal hovořit. Její naděje se splnila. Pokud zná jedno slovo, dokáže se naučil další. Právě zažil „probuzení“ – chvíli, kdy se svazek mezi novým Zasvěcencem a jeho pánem stal pevným, kdy se upevnila pouta odkazu.

Po čase se otec muže naučit její jméno a možná pozná, jak moc ho jeho dcera miluje. Může se naučil ovládal své svěrače a sám se krmit.

V tu chvíli, když se k němu snažila přiblížit, však spatřil její poničenou tvář, vykřikl v hrůze a odstrčil ji od sebe.

Král Sylvaresta byl silný, mnohem silnější než ona. Díky svým odkazům jí strčil tak tvrdě do ramene, až se bála, že jí zlomil klíční kost.

Nezáleželo na tom. Bolest nemohla umenšit její radost.

Dojel k nim Gaborn, který krále Sylvarestu vzal za ruku. „Ale no tak, mylorde, neboj se," uklidňoval ho. Vedl královu ruku k Iomě a nechal královu dlaň, aby jí pohladila po ruce. „Vidíš? Je hezká. Tohle je Ioma, tvá překrásná dcera."

„Ioma," řekla Ioma. „Pamatuješ? Vzpomínáš si na mě?"

Pokud si ji však král pamatoval, nedal to na sobě znát. Rozšířené oči měl plné slz. Pohladil ji po ruce, ale v tu chvíli jí nemohl dát nic víc.

„Iomo," zašeptal Gaborn, „musíme zase vyrazit. Vím, že je nemůžeš slyšet, ale v lesích za námi už vyjí mastiffové. Nesmíme plýtvat časem."

Iomě bušilo srdce tak silně, až se bála, že se jí zastaví. Brzy padne tma. Déšť na chvíli ustal.

„Dobrá," řekla a pobídla koně. V dálce opět zaslechla štěkot válečných psů a nějaký osamělý vlk poblíž pozdvihl svůj hlas v odpověď.

DVACET SEDM: NEOBLÍBENÝ

Jureem sledoval Neporazitelné, kteří se ve stínu březového háje sesedli k odpočinku a vrhli se na zem. Za tímto hřebenem se hory vrásnily jako pomačkaný kov a stromy byly čím dál větší. Gaborn prchal do temného srdce Dunnwoodu.

Jureem věděl dost na to, aby se v této oblasti bál, a báli se i Neporazitelní. Westwood byl jen prázdné místo na mapě a v jeho středu bylo nakreslených Sedm Stojících Kamenů Dunnwoodu. V Indhopalu se říkalo, že vesmír je veliká želva. Na jejích zádech stojí sedm kamenů, které podpírají svět. Jureem věděl, že je to hloupá legenda, ale v danou chvíli tak hloupě nevypadala. Ve starých svazcích se říkalo, že před mnoha milénii vyzvedli sedm kamenů duskinové. Vládci Podsvětí, aby „podepřeli svět".

Neporazitelní zkoumali půdu pod břízami a hledali stopy po Gabornovi. Princův pach jim z nějakého důvodu unikal a mastiffové teď přihlouple ňafali a se zdvihnutými čenichy se snažili jeho pach znovu zachytit.

To by se nemělo stát. Pronásledují přece tři lidi na koních. Jejich pach by měl být ve vzduchu silně cítit a na zemi by měly být jasně vidět otisky koňských kopyt. Přesto však Raj Ahten toho chlapce nedokázal vyčenichat a země byla tak suchá a kamenitá, že na ní nenašel jedinou stopu.

Většina Raj Ahtenových mužů už neměla koně. Zatím zemřelo dvanáct koní a několik psů. Muži, kteří běželi pěšky, se dokázali držet za Gabornem, ale stěžovali si. „Země je tu příliš tvrdá. Nevydržíme už dlouho běžet."

Jeden Neporazitelný se posadil na pařez a sundal si botu. Jureem si všiml, že má na chodidle černé modřiny a na patách

a prstech děsivé puchýře. Tyhle drsné kopce už zabily většinu koní a psů. Časem zabijí i lidi. Jureem měl štěstí a jeho zvíře ještě nepadlo. Kancléře však hrozně bolel zadek, takže raději zůstal v sedle, protože se bál, že kdyby sesedl, už by se na koně znovu neposadil. Co bylo horší, bál se, že jeho zvíře v každém okamžiku padne. Neschopen držet krok s ostatními by zůstal opuštěný v lesích.

„Jak to dělá?“ divil se Raj Ahten nahlas. Sledovali Gaborna šest hodin a byli čím dál tím překvapenější, jak jim princ neustále uniká. Pokaždé, když dorazili mezi břízy, úplně ztratili princův pach. Pokaždé pak museli obcházet celé místo v kruzích, dokud nenarazili na borovice. Přesto však bylo čím dál tím těžší udržet se princi na stopě.

„Binnesman,“ řekl Jureem. „Binnesman na prince seslal nějaké kouzlo, které ho maskuje.“ Gaborn je vedl někam, kam nechtěli jít.

Jeden z Raj Ahtenových kapitánů, Salim al Daub promluvil měkkým zženštilým hlasem. „Ó Světlo Země,“ promluvil okázale, „možná bychom se měli tohoto neúspěšného lovu vzdát. Koně umírají. I tvůj kůň brzy zemře.“

Raj Ahtenovo mohutné zvíře vykazovalo známky vyčerpání, ale Jureem si jen stěží dokázal představit, že by mohlo zemřít.

„Kromě toho,“ pokračoval Salim, „tohle není přirozené. Okolní země je tvrdší než kámen a přesto po ní princovi koně běží jako vítr. Za ním padá listí a zakrývá jeho stopy. Ani ty ho nedokážeš vycítit. Jsme příliš blízko srdci tohoto děsivého lesa. Cožpak to neslyšíš?“

Raj Ahten zmlkl, zaposlouchal se a z jeho překrásné tváře zmizel jakýkoli výraz. Měl odkazy sluchu od stovek lidí: zaposlouchal se do zvuků lesa a zavřel oči.

Jureem si představoval, že jeho mistr slyší muže šustící na zemi, tlukot jejich srdcí, jejich dech a kručení v žaludku.

Jinak… tu musí být ticho. Naprosté ticho ležící na temných údolích pod nimi jako těžká pokrývka. I Jureem se zaposlouchal. Nebyl slyšet zpěv ptáků ani šumění větru v korunách stromů. Ticho bylo tak hluboké, jako by dokonce i stromy zadržely v očekávání dech.

„Slyším," zašeptal Raj Ahten.

Jureem cítil moc lesa a zamyslel se. Jeho pán se bál zaútočit na Inkaru, protože i v ní vládly starobylé síly – mocnosti arr. Tady na severu však heredonští obyvatelé žili v sousedství lesa a zjevně jeho moc nevnímali nebo s ní nekomunikovali. Jejich předci byli součástí těchto lesů, ale severané nyní zapomněli naslouchat volání země a zapomněli to, co kdysi znali.

Nebo možná ne. Lesy Gabornovi pomáhaly. Raj Ahten ztratil stopu toho chlapce, zcela beznadějně ji ztratil.

Raj Ahten otočil hlavu na severozápad a zahleděl se do dáli.

Srdce ticha leželo tam.

„Gaborn míří tamtím směrem," řekl Raj Ahten s jistotou.

„Ó Vznešenosti," žebronil Salim. „Haroun tě prosí, jestli bys ho tu nemohl nechat. Cítí přítomnost zlých duchů. Tvoji ohňotvůrci zaútočili na les a stromy touží po odplatě."

Jureem netušil, proč to jeho pána tak rozčílilo. Možná proto, že ho požádal právě Salim. Salim byl výborný voják, ale selhal jako vrah. Momentálně ho Raj Ahten neměl v oblibě.

Raj Ahten dojel k Harounovi, věrnému muži, který seděl na pařezu, byl zutý a mnul si poraněné nohy. „Ty tu chceš zůstat?" zeptal se Raj Ahten.

„Pokud by ti to nevadilo, Veliký," odvětil zraněný muž.

Než se Haroun stihl pohnout, vytasil Raj Ahten dýku, sklonil se a zarazil mu ji do oka. Haroun vyjekl, křečovitě se roztřásl, zachroptěl a svalil se z pařezu.

Jureem a Neporazitelní zírali na svého pána se strachem.

„Ještě někdo by tu rád zůstal?" zeptal se Raj Ahten.

DVACET OSM: U SEDMI STOJÍCÍCH KAMENŮ

Gaborn jel naplno a přestože jeho hřebec byl jedním z nejsilnějších v Mystarii, začaly mu docházel síly.

Kůň zoufale lapal po dechu. Uši mu bezvládně visely podél hlavy. To byla známka vážného vyčerpání. Když přeskakoval padlé stromy nebo výmoly, dělal to bez zájmu a nohy byly ve skoku čím dál tím blíž k překážce. Jestli Gaborn brzy nezastaví, kůň se zraní. Za posledních šest hodin urazili přes sto mil, chvíli mířili na jih, a pak se otočili zpátky k severozápadu.

Gaborn si byl jistý, že Raj Ahtenovi zvědové už museli začít ztrácet zvířata. Slyšel štěkot už jen dvou nebo tří psů. Dokonce i Raj Ahtenovi váleční psi při tomto lovu padali vyčerpáním. Doufal, že jsou unavení natolik, aby začali dělat chyby.

Jel dál a vedl Iomu skrze úzkou rokli. Nad celou zemí začala rozpínal svá křídla noc.

Gaborn zatím viděl celkem dobře. Jako by světlík, který mu pomohl předchozí noci, stále ještě fungoval. To ho udivilo, protože předpokládal, že světlík už dávno ztratil účinnost.

Cítil se naprosto ztracený, neměl představu, kde nakonec skončí, přesto se však s lehkým srdcem vydal do hluboké rokle porostlé borovicemi.

Tady narazil na něco, co by takhle hluboko v Dunnwoodu nikdy nečekal – na starobylou kamennou cestu. Byla úplně zapadaná šiškami a vyrůstaly z ní stromy. Přesto však se při cestě roklí dal sledovat její směr.

Byla to velmi zvláštní cesta, příliš úzká dokonce i pro malý vůz. Skoro to vypadalo, jako by ji vyrobili nějací trpaslíci.

I Iomu zřejmě tato cesta překvapila, protože se na ni dívala s rozšířenýma očima a rozhlížela se sem a tam. Ve tmě se jí rozšířily zornice.

Když jeli další půlhodinu, les úplně ztichl a stromy byly čím dál vyšší. Celá trojice opustila úsek borovic a vyjela do háje obrovitých dubů, stromů větších, než jaké kdy Gaborn spatřil, jejichž koruny se rozpínaly vysoko nad jejich hlavami a kmeny v noci tiše praskaly.

Dokonce i ty nejnižší větve jim rostly osmdesát stop nad hlavou. Jejich mohutné kmeny byly porostlé mechem.

Na vedlejším kopci spatřil Gaborn mezi stromy světélka. Ve skalnaté stěně byly vyryté malé díry. Ve světle proběhl ferinní válečník se švihajícím ocasem.

Divoký ferin živící se žaludy a houbami. Někteří ferini obývali jeskyně ve skále, jiní žili v dutinách obrovitých dubů. Gaborn spatřil mezi kořeny světla jejich lampiček. Ferinní město však mnoho světla nevydávalo, protože světlo přitahuje lidi, kteří by feriny mohli vyhnat z jejich domovů. Přítomnost divokých ferinů Gaborna z nějakého důvodu uklidňovala.

Nastražil uši a zaposlouchal se, jestli neuslyší známky pronásledování, ale jediné, co uslyšel, bylo šumění řeky po jeho pravici.

Cesta stále klesala.

Stromy byly stále starší a větší. Pod nimi rostlo jen málo rostlin – žádné keře ani popínavé šlahouny. Měkká země byla pokrytá hlubokým mechem neposkvrněným lidskou nohou.

Během cesty Ioma náhle vykřikla a ukázala hlouběji do lesa. Mezi stíny se objevila šedavá postava – mohutný bezvousý muž sledující je velikýma očima.

Gaborn na něj zavolal, ale postava vybledla jako mlha pod paprsky slunce.

„Wicht!“ vykřikla Ioma. „Duch duskina.“

Gaborn duskina nikdy v životě neviděl. Žádný člověk ho nikdy neviděl. To, co spatřili ve stínech, však člověka nepřipomínalo – bylo to příliš podsadité, příliš kulaté.

„Jestli je to duch duskina, pak je všechno v pořádku," řekl Gaborn, který se na to snažil dívat z té lepší stránky. „Ti sloužili našim předkům."

Přesto však Gaborn nevěřil, že je vše v pořádku. Pobídl koně k rychlejšímu běhu.

„Počkej!" zavolala Ioma. „Nemůžeme pokračovat. Slyšela jsem o tomhle místě. Tohle je stará duskinská cesta, která vede k Sedmi Stojícím Kamenům."

Gaborn překvapeně zamrkal.

Sedm Stojících Kamenů leží v srdci Dunnwoodu a tvoří centrum jeho moci.

Měl bych utéct, uvědomil si. Přesto se však chtěl ke kamenům dostat. Stromy ho volaly.

Pečlivě se zaposlouchal hledaje známky pronásledování. Vzdáleně slyšel stromy ohýbající se ve větru a hovořící o něčem… co nedokázal úplně přesně rozluštit.

„Už to není daleko," řekl Gaborn Iomě a olízl si rty. Srdce mu tlouklo a on věděl, že je to pravda. Ať už před nimi leželo cokoliv, nebylo to daleko.

Pobídl koně do klusu, protože chtěl využít zbytků světla a urazit co největší vzdálenost.

Vpředu v dálce slyšel chraptivý zvuk – podobný chřestění klubka chřestýšů.

Ztuhl v sedle. Nikdy ten zvuk neslyšel, ale podle starých popisů jej poznal. Bylo to chřestění ničitele, který do plic nabírá vzduch.

„Stát!" vykřikl a chtěl otočit koně k ústupu.

V tu chvíli však zpředu uslyšel křik. Byl to Binnesman, který volal: „Zadrž! Zadrž, říkám!" Zněl vyděšeně.

„Vpřed!" vykřikl Gaborn a ihned. Kopyta jeho koně dopadala na cestu porostlou mechem mezi černými kmeny stromů.

Vytáhl válečné kladivo a patami pobídl unaveného koně.

Před šestnácti sty lety zabil Heredon Sylvaresta v Dunnwoodu ničitelského mága. Ten čin se stal legendou. Prohnal mu kopí hlavou.

Gaborn kopí neměl a nevěděl, jestli člověk může zabít ničitele kladivem.

„Počkej! Zastav!“ křičela Ioma.

Cesta hlouběji v lese padala do nekonečné rokle, takže když se Gaborn pokusil pohlédnout nahoru nad temné větve, měl pocit, že nahoře i pod ním je nekonečná země.

„Země tě skryje…“ zněla mu v mysli slova. Ioma a její otec Gaborna následovali. Princ měl pocit, že se každou chvíli dostane až do nitra země.

Uháněl pod obrovitými duby, které se nad ním prostíraly výš než by pokládal za možné, a napadlo ho, jestli tu tyto stromy rostou už od vzniku světa. Pak náhle uviděl, že stromy končí a že končí i cesta. Chřestění ničitele zaznívalo tam odtud.

Několik set yardů daleko stál kruh podivně tvarovaných kamenů. Temné, tajemné, připomínaly napůl vytesané sochy lidí. Gaborn spěchal přímo k nim.

Něco bylo špatně. Ještě před chvílí na vrcholku kopce právě zapadalo slunce. Byl soumrak. Ale tady, v hlubině, kde se všude kolem tyčily příkré srázy hor, padla noc.

Na zemi se snášelo vznesené světlo hvězd.

Přestože legendy toto místo nazývaly Sedm Stojících Kamenů, vypadalo to, že to jméno není přesné. Jen jeden kámen teď stál – kámen nejblíže ke Gabornovi, kámen, který k němu byl otočený čelem. Byl to však víc než jen kámen. Kdysi mohl vypadat jako člověk. Jeho rysy byly poničené věkem a socha slabě svítila nazelenalou září, jako by si na jejích rysech pohrávaly odrazy světla z fosforeskujících hub. Ostatních šest kamenů, všechny podobného tvaru, zřejmě v dávno minulých dobách spadly; všechny vypadly ze středu kruhu.

A přestože měly všechny sochy podobný tvar, současně byly každá úplné jiná. Jedna měla nakloněnou hlavu, jiná měla nohu zvednutou do vzduchu a třetí vypadala, jako by se snažila odplazit pryč.

Náhle vyšlehl mohutný záblesk světla, který pocházel z toho, co Gaborn původně považoval za obrovský balvan – proud ohně, který zbývající sochu zasáhl do nohou. Gaborn spatřil pohyb, jako když balvan udělal krok, a pak sochu

zasáhl další poryv energie, paprsek mrazu, který ochladil vzduch, odlomil zbývající hrany sochy a odvál je pryč.

Před poslední sochou stál ničitelský mág, který se teď otočil, aby se střetl s Gabornem.

„Gaborne! Dej pozor!“ vykřikl Binnesman, přestože Gaborn starého čaroděje neviděl.

Gaborn nejprve spatřil ničitelovu hlavu, dvě řady křišťálových zubu blýskajících se ve světle hvězd jako led, a klapající čelisti.

Stvůra se nepodobala člověku a nepřipomínala ani žádné jiné stvoření, které kdy kráčelo po tváři země. Ničitelé se vyvinuli v podsvětí, vyvinuli se z organismů, které se nespočetné věky tvořily v hlubokých vulkanických jezerech.

Na Gaborna udělala dojem jeho velikost. Ničitel měl k ramenům výšku šestnáct stop, takže jeho mohutná kožnatá hlava, která byla veliká jako menší vůz, se tyčila nad princem, přestože Gaborn seděl na koni. Monstrum nemělo oči, uši ani nos, jen jakési vlasovité výběžky, které zřejmě nahrazovaly lidské smyslové orgány, a které sledovaly linii jeho čelisti jako velká hříva.

Ničitel stál na čtyřech nohách, které vypadaly, jako by je tvořily jen zčernalé kosti. Po zemi táhl slizovité břicho. Když se Gaborn přiblížil, stvůra hrozivě pozdvihla mohutné paže, ve kterých jako zbraň držela veliký stalagmit, dlouhou tyč z čistého achátu. Na tyči plály runy ohně. Strašlivé symboly ohňotvůrců.

Gaborn se nebál ledových řad zubu ani smrtících pařátů na dlouhých pažích. Ničitelé jsou hroziví válečníci, ale ničitelští mágové jsou ještě hrozivější kouzelníci.

Navíc se umění Runovládců vyvinulo jako napodobenina ničitelské magie. Když ničitel zemřel, ostatní z jeho druhu snědli tělo a přijali tak jeho znalosti, jeho sílu a veškerou jeho magii.

A ze všech ničitelů byli jejich mágové ti nejobávanější protivníci, protože shromáždili sílu ze stovek mrtvých.

Gaborn se vrhl vpřed. Ničitel se naklonil na stranu a z průduchů na jeho zádech se ozvalo zachřestění vypouštěného

vzduchu. Gaborn v tom chřestění rozeznal šeptavý zvuk, kouzelné zaříkávání.

Gaborn zařval a vložil do svého zařvání veškerou moc Hlasu. Slyšel o válečnících s takovou mocí hlasu, že výkřikem dokázali přimrazit muže k zemi.

Gaborn takový dar neměl. Věděl však, že ničitelé jsou citliví na pohyb – ať už je to zvuk nebo vibrace něčích kroků – a doufal, že jeho výkřik stvůru zmate a oslepí ji.

Ničitel na něj ukázal stalagmitem, mocně zasyčel a Gaborna proklál chlad, neviditelný paprsek nejhlubší zimy. Vzduch kolem paprsku zmrzl a Gaborn pozdvihl malý štít.

Legenda říkala, že největší z kouzel ohňotvůrců dokáže z člověka vysát všechno teplo, podobně jako ohňotvůrci dokáží vysál teplo z ohně nebo ze slunce. Kouzlo prý dokáže vysát veškeré teplo z plic i srdce a nechat člověka zmrzlého za slunečného dne.

Toto kouzlo však bylo tak složité a vyžadovalo takové soustředěni, že Gaborn nikdy neslyšel o ohňotvůrci, klety by je ovládl.

Nyní dotek tohoto kouzla ucítil, svezl se ze sedla, v běhu seskočil na zem, zatímco jeho kůň se řítil dál. Mráz, který ho zasáhl, jej na chvilku ochromil, ale Gaborn se okamžitě rozběhl za pádícím koněm a využíval jeho tělo jako štít.

„Ne! Vrať se!“ vykřikl Binnesman odněkud zpoza kruhu padlých soch.

Gaborn se zhluboka nadechl a vydal se k monstru. Ničitel neměl žádný pach. Ničitelé nikdy neměli pach, protože napodobovali pach svého okolí.

Ničitelský mág hněvivě zachřestil. Kolem jeho dlouhého těla zasyčel vzduch.

Gabornův kůň se pod paprskem chladu zapotácel, princ padající zvíře přeskočil a válečným kladivem vší silou udeřil ničitele do břicha.

Ničitelský mág se pokusil ustoupil a probodnout prince krápníkem. Gaborn před úderem uhnul, švihl rukou a zabořil válečné kladivo hluboko do ničitelovy kožnaté šedé kůže. Okamžitě jeho ostny vytrhl z rány a švihl podruhé. Doufal, že

se trefí do prvního zranění a zvětší je. Ničitel na něj náhle zaútočil svou achátovou tyčí.

Gabornovo kladivo ho udeřilo do mohutné pracky, probodlo pařát a železné T kladiva udeřilo do ničitelovy zářící tyče. Achátová hůl se po celé délce roztříštila a ničitelovu pracku po celé délce zachvátily plameny, horký záblesk, který vybuchl děsivou silou a rozdrtil dřevěnou rukojeť válečného kladiva.

Teď se na místo srážky dostala i Ioma, která na monstrum křičela, a kůň krále Sylvaresty tančil po její levici. Dunění kopyt a křik ničitele mátly a nestvůra slepě mlátila kolem sebe.

Gaborn neviděl, co se stalo potom, protože ničitel se v té chvíli rozhodl uprchnout – srazil Gaborna, přeběhl nad ním a jeho mohutné břicho ho přitisklo k zemi.

Gaborn dopadl na zem a ničitelovo břicho mu svou vahou vyrazilo dech. Gaborna napadlo, že umírá. Když jako chlapec cvičil jízdu na koni, spadl jednou ze sedla a jeho válečný kůň v plné zbroji na něj šlápl. Ničitel byl mnohem, mnohem těžší.

Gaborn slyšel, jak mu praskají žebra. Před očima se mu roztančila světélka a on měl pocit, že se řítí do hluboké, nekonečné propasti.

* * *

Když přišel k vědomí, cítil, jak mu cvakají zuby. Pod nosem ucítil vůni nějakých sladkých lístků a ucítil, jak ho Binnesman pod kroužkovou zbrojí potírá léčivou mastí a šeptá: „Země tě uzdraví, země tě uzdraví.“

Když se ho dotkla léčivá mast, ucítil Gaborn příjemné teplo. Stále se cítil hrozně promrzlý, ale mast ho pomalu zahřívala a tišila bolest.

„Bude žít?“ zeptala se Ioma.

Binnesman přikývl. „Zde je léčivá moc země velmi silná. Podívej – otevírá oči.“

Gaborn otevřel oči. Nechápavě se díval do prázdna. Nedokázal oči na nic soustředit. Pokusil se zaostřit na Binnesmana, ale vyžadovalo to příliš mnoho námahy.

Starý čaroděj se postavil a opřel se o dřevěnou hůl. Šaty mu byly cítit spáleninou, ale když se jeho ruka dotkla Gabornova těla, byla smrtelně chladná.

Ničitel se pokusil zabít i Binnesmana.

Na čaroděje byl neobvyklý pohled. Třásl se jakoby bolestí a šokem. Ve tváři měl vepsánu hrůzu.

Na jediné stojící soše si pohrávaly přízračné odlesky světla. Mohutné ledové záblesky ji omlely a rozpraskaly. Gaborn chvíli nehybně ležel. Ve vzduchu cítil hořké mrazení. Čarodějnictví ničitelského mága.

V dálce štěkali váleční psi. „Gaborne?“ zašeptal Binnesman.

Zdálo se, že socha zakolísala, a stará, pololidská tvář, do které byl kámen vytesán, pohlédla dolů na prince. Gaborn si pomyslel, že ho šálí zrak. V tu chvíli však světlo, které socha vyzařovala, pohaslo a zmizelo jako plamen sfouknuté svíčky.

Zaznělo zapraskání.

„Ne! ještě ne!“ vykřikl Binnesman a pohlédl na stojící kámen.

Jakoby navzdory jeho prosbě se velký kámen rozpadl na dva kusy a zřítil se na zem. Hlava přistála Gabornovi u nohou. Země zasténala, jako by se chystala roztrhnout vedví.

Gaborn vše vnímal jako v mlze. Zíral na obrovskou sochu, na její část, která ležela ani ne deset stop od něj a naslouchal štěkotu válečných psů.

Sedm Kamenů padlo, uvědomil si. Zřítily se kameny, které podpírají svět. „Co… se děje?“ zasípěl.

Binnesman pohlédl Gabornovi do očí a tiše odpověděl. „Tohle může být konec světa.“

DVACET DEVĚT: SVĚT SPĚJE K HORŠÍMU

Binnesman se naklonil nad Gabornem a prohlédl si jeho zranění. „Světlo," zamumlal. Z jeho hole začalo proudit zelené světlo – ne světlo ohně, ale záře stovek světlušek, které se shromáždily kolem jejího kulovitého zakončení. Některé vzlétly a kroužily Binnesmanovi kolem hlavy.

Gaborn nyní starého muže viděl jasně. Měl zakrvácený nos a tváře pokryté blátem. Nevypadal, že by byl těžce zraněn, ale evidentně byl vyčerpán.

Binnesman se na Gaborna a Iomu smutně usmál a zaposlouchal se do štěkotu psů. „Pojďme, přátelé. Vstoupíme do kruhu, tam budeme bezpečnější."

Ioma vypadala, že nepotřebuje pobízet. Popadla uzdu svého i otcova koně a vedla obě zvířata kolem padlých soch.

Gaborn se převrátil na kolena a v těžce zkoušených žebrech ucítil bolest. Bolel ho každý nádech. Binnesman Gabornovi nabídl rámě a Gaborn s jeho pomocí kulhal do kruhu kamenů.

Kůň už byl uvnitř, uždiboval trávu a nadlehčoval pravou přední nohu. Gaborn byl rád, že zvíře přežilo ničitelovo kouzlo.

Přesto se mu však do kruhu příliš nechtělo vstupoval. Cítil moc země. Toto bylo staré hrozivé místo, jehož moc by potrestala každého, kdo sem nepatří.

„Pojď, Synu Země," řekl Binnesman.

Ioma kráčela ztuha s očima sklopenýma a zjevně byla nervózní ze vší té moci, která vyzařovala z kruhu. Gaborn ji

také cítil. Moc se dotýkala jeho kůže jako sluneční paprsky a rozechvívala každou částečku jeho bytí. Gaborn poklekl a zul si boty, aby pocítil plnou intenzitu moci. Země v kruhu měla silný minerální pach. Přestože všude kolem rostly obrovité duby, žádný nestál poblíž středu kruhu – tam rostlo jen několik nízkých keřů s bílými bobulemi. Země zde byla příliš mocná, příliš úrodná, než aby tu mohlo zapustit kořeny cokoliv jiného. Gaborn si stáhl boty a posadil se na trávník.

Binnesman se rozhlížel kolem jako válečník zkoumající terén budoucí bitvy. „Neboj se," zašeptal. „Tohle je místo veliké moci Správců Země." Jeho hlas však nezněl úplně sebejistě. Bojoval tu s ničitelem a prohrával.

Binnesman sáhl do kapsy a vytáhl několik rýčovitých lístků psího moru. Rozdrtil je v dlani a rozhodil kolem sebe.

Na starobylé cestě zaznělo hlasité štěkání válečných psů, které se odráželo od větví prastarých dubů. Z toho zvuku Gaborna zamrazilo kolem páteře.

Seděl a točila se mu hlava. „Slyšel jsem stromy, jak mne sem volají," řekl.

Binnesman přikývl. „Požádal jsem je o to. A seslal jsem na tebe ochranná kouzla, která Raj Ahtenovi znemožnila, aby tě sledoval. Na tak velkou vzdálenost však nefungovala stoprocentně."

„Proč mne stromy volají špatným jménem?" zeptal se Gaborn. „Proč mi říkají Erden Geboren?"

„Stromy zde jsou staré a zapomnětlivé," odvětil Binnesman. „Ale stále si pamatují svého krále, neboť tento les sloužil Erdenu Geborenovi. Ty se mu hodně podobáš. Kromě toho tvůj otec tě měl pojmenovat Erden Geboren."

„Co myslíš tím *měl mě pojmenovat*?"

„Časovládci kdysi řekli, že až padne sedmý kámen. Erden Geboren se ke kamenům znovu vrátí se svým Správcem Země a doprovodem věrných princů a králů," řekl Binnesman. „Zde bude korunován a společně s ostatními se připraví na konec tohoto věku v naději, že lidstvo přežije."

„Ty bys mne jmenoval králem?" zeptal se Gaborn.

„Kdyby svět nedospěl k horšímu," řekl Binnesman.

„A Raj Ahten?"

„V dokonalejším světě by byl jedním z tvých nejoddanějších stoupenců. Přivedli by ho sem obalin, stejně jako sem přivedli tebe a krále Sylvarestu.“ Binnesman pokývl směrem k padlému stvoření, které vypadalo jako socha.

Takže tato stvoření se nazývala obalin, přestože Gaborn ten termín nikdy neslyšel.

„Gaborne, něco se hrozně pokazilo. Nic není, jak má být – dnes v noci se tu měli shromáždil králové z celého Rofehavanu a Indhopalu. Muži, kteří se měli v nadcházející válce stát velkými hrdiny, jsou buď mrtví nebo leží jako Zasvěcenci v Raj Ahtenových hradech. Této války se zúčastní všechny Mocnosti, ale ochránců Země je málo a jsou slabí.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Gaborn.

„Pokusím se to objasnit, až dorazí Raj Ahten,“ řekl Binnesman.

Zpoza stromů se náhle vyřítili mastiffové a jejich štěkot nyní zazněl naplno.

Za psy se objevili muži a pár koní. Jen tři muži stále ještě jeli. Ostatní zvířata během honu zemřela. Vedle koní běželo dvanáct vojáků. Skutečnost, že těch dvanáct mužů vydrželo tak dlouho běžet v plné zbroji přes tak obtížný terén, Gaborna znervózňovala. Ti válečníci musí být nesmírně mocní.

Psi v rudých maskách a s ježatými obojky doběhli asi sto stop od padlých kamenů, a pak se zastavili a začali vrčet, jako by narazili do zdi. Nemohli se přiblížit k Binnesmanovu psímu moru. Někteří začali obíhat kolem padlých kamenů.

„Ticho!“ přikázal psům Binnesman. Drsní mastiffové, cvičení pro boj a zabíjení, okamžitě vyplazili jazyky, stáhli ocas mezi nohy a neodvažovali se ani pípnout.

* * *

Jureem následoval svého mistra do kruhu padlých kamenů. Jeho hřebec se potil a třásl, jako by právě přeplaval řeku. Koňské plíce pracovaly jako kovářské měchy. Ještě deset mil a nepochybně by padl.

Jureem se neubránil úžasu, když viděl koně prince Ordena stále naživu, jak se popásají mezi padlými sochami.

Ve vzduchu se vznášel podivný pach – kouř, led a prach. Raj Ahten upřeně zíral na Gaborna a vypadalo to, že hledá něco konkrétního.

Jureem si uvědomil, že se děje něco podivného. Všech Sedm Slojících Kamenů leželo na zemi a připomínalo napůl vytvořené lidi – jejich pózy připomínaly smrtelný zápas. Pach kouře a ledu napovídal, že se tu odehrála bitva. Binnesman byl zraněný, tvář měl pokrytou špínou a krví.

Nad hlavami jim zavál vítr. Větve mohutných dubů zaskřípěly a začaly mávat ke hvězdám. V kruhu padlých kamenů zářilo bledé světlo.

Správce Země si Raj Ahtenovy muže měřil zpod hustého obočí a v plnovousu mu zářil hvězdný svit. Sebejistý. Špinavý a zakrvácený. Přesto však čaroděj vypadal příliš sebejistě. Jureem si přál, aby tu byli ohňotvůrci. Bylo chybou vstoupit do lesa bez nich.

Raj Ahten nakonec seskočil ze sedla a uchopil zvíře za uzdu. Usmál se. „Princi Ordene," zavolal Pán Vlků vábným Hlasem, zatímco jeho muži dokončili obkličování kruhu. „Tvůj útěk je u konce. Nemusíš se mne bát. Nemusíš už přede mnou utíkat. Pojď, příteli."

Jureem cítil vábivou moc Hlasu. Princ teď určitě přijde k Velikému Světlu.

Princ však zůstal na místě.

„Princezno, alespoň ty mne přece neodmítneš," řekl Velký. Jureem cítil uspokojení, když viděl, jak Ioma bojuje s nutkáním vystoupit z kruhu a jít k Raj Ahtenovi.

„Nikdo k tobě nepůjde," řekl Binnesman a postavil se před ní. „Nemůžeš se přiblížit, Raj Ahtene – o nic víc než tví psi a tví válečníci." Binnesman výhružně rozdrtil lístky, které držel v ruce.

Psí mor. I kdyby nebyl v rukou Správce Země, psí mor byl schopen zahnat psy, podobně jako Šalamounova pečeť děsí kobry. Raj Ahtenovi muži začali ustupovat od soch. Psí mor by je nezabil. Jejich psí nosy se však toho pachu obávaly.

„Proč jsi sem přišel?“ dožadoval se Raj Ahten od Binnesmana odpovědi. „Toto není tvá záležitost. Odejdi a nikdo ti neublíží.“

„Důležitější je něco jiného,“ odvětil Binnesman. „Proč jsi sem přišel *ty?* Jsi králem lidí. Slyšel jsi volání stromů?“

„Nic jsem neslyšel,“ opáčil Raj Ahten.

Ale Binnesman zavrtěl hlavou. „Kolem tohoto místa jsou runy, které je ukrývají. Mocné runy. Žádný člověk toto místo nedokáže sám najít. Přivedla tě sem nějaká vyšší Mocnost.“ Vědoucně pokýval hlavou a jeho tón nepřipouštěl pochybnosti.

„Možná… jsem slyšel šepot, Správce Země,“ řekl Raj Ahten. „Byl však velmi slabý, jako hlasy mrtvých.“

„To je dobře. Jsi silný v moci země a jen ta nás muže ochránit. Konec tohoto věku se blíží. Má-li náš lid přežít, musíme se poradit. Země tě sem přivolala, Raj Ahtene, stejně jako volá krále, které jsi zotročil. Slyšíš ji?“ Binnesman pozorně hleděl Raj Ahtenovi do očí.

„Cítím to,“ odpověděl Raj Ahten. „Na tomto místě je Mocnost, které sloužíš, velmi silná.“

Binnesman se opřel o hůl. Světlušky mu ozařovaly tvář, která v tom světle měla zvláštní kovovou barvu. Možná byl Binnesman kdysi člověkem, ale jeho zasvěcení Zemi ho zbavilo části lidství. Jureem si uvědomil, že čaroděj je možná stejně příbuzný lidskému rodu jako ledoví obři nebo ferinové.

„A co ty?“ zeptal se Binnesman. „Mohl bys této Mocnosti sloužit? Dokážeš sloužit něčemu většímu, než jsi ty sám?“

„Proč bych měl?“ opáčil Raj Ahten. „Moji ohňotvůrci mě neustále žádají, abych vstoupil do služeb Ohně. Ale proč bych to dělal? Mocnosti neslouží člověku.“

Binnesman naklonil hlavu a zaposlouchal se do Raj Ahtenových slov. „Ale to ony dělají – vždycky, když jsou naše cíle shodné. A na oplátku slouží těm, kteří slouží jim.“

„Mocnosti jen zdráhavě oplácejí služby.“

Binnesman pokýval hlavou. „Znepokojuje mne tvůj nedostatek víry.“

„A mne znepokojuje tvůj přebytek víry,“ odpověděl Raj Ahten.

Binnesman pozdvihl husté obočí. „Nikdy jsem tě nechtěl znepokojovat. Jestli jsem tě urazil, prosím o prominutí.“

Raj Ahten se nyní zahleděl na mladého Gaborna. „Pověz mi, Správce Země, co je to za kouzlo, které způsobuje, že prince nemohu spatřit a místo něj vidím kameny nebo stromy? Takové kouzlo by mi dobře posloužilo.“

Jureema ta podivná otázka udivila, protože princ mu připadal docela… viditelný. Neměl na sobě žádnou masku ani plášť.

„To je jen takové malé kouzlíčko,“ odpověděl Binnesman „Ale před chvílí jsi mi položil ještě jinou otázku. Ptal ses mě, proč jsem tě sem přivedl. Přiznávám, že jsem to byl já, kdo tě sem vedl. Něco totiž od tebe chci.“

„A copak chceš?“ otázal se Raj Ahten.

Binnesman ukázal na kameny, které ležely kolem a řekl: „Toto je Sedm Stojících Kamenů Dunnwoodu. Nepochybně o nich víš. Možná dokonce víš i to, jak nesmírně zlé znamení je, že padly.“ Řekl to smutně, jako by pociťoval velkou ztrátu.

„Znám je,“ řekl Raj Ahten. „V tvém jazyce jsou to obalin. V mém jazyce se jim říká Coar Tangyasi – Kameny Bdělosti, alespoň tak se jim říká ve starých svitcích. Říká se, že tyto strážce vytvořili duskinové, aby chránili lidský rod.“

„To je pravda,“ souhlasil Binnesman. „Takže jsi obeznámen se starými svitky. Jistě tedy víš i to, že duskinové byli velcí čarodějové. Ve srovnání s nimi je má moc směšná. Oni ovládali moc hlubin země – moc utvářet věci, moc chránit. Já ovládám moc povrchu – používání bylin a růst živých tvorů.

Před dávnými věky rozpoutali ničitelští mágové v Podsvětí válku a začali duskiny zabíjet. Duskinové se nedokázali patřičně bránit. Po čase pochopili, že budou zničeni a že ničitelé se pokusí zahubit také lidstvo. Vyzdvihli tedy v Dunnwoodu obalin a vdechli jim život.

Začalo se jim říkat Sedm Stojících Kamenů. Jejich kamenné oči pronikaly temnotou a hlídaly temná místa na zemi.

Obalin často našeptávali našim králům a varovali je před přítomností ničitelů. Jejich hlasy však může slyšet jen ten, kdo

rozumí Zemi. Proto byli za krále vybíráni jen ti lidé, kteří jsou nejcitlivější k moci země.

Určitě si, Raj Ahtene, cítil naléhavé volání, které tě varovalo, abys poslal vojáky do boje proti ničitelům. Získal jsi mnoho zkušeností, jak s nimi bojovat. Teď však dětství lidstva končí. Ničitelští mágové z Podsvětí jsou svobodní!“

Raj Ahten zamyšleně poslouchal Binnesmanův výklad. „V minulosti jsem s ničiteli svedl mnoho bojů. Obávám se však, že do těch svých kamenů vkládáš příliš mnoho víry. Duskinové nikdy netušili, že se objeví Runovládci, neznali rozsah moci, kterou budeme třímat. Nezáleží na tom, že v Dunnwoodu spadl nějaký kámen, stejně jako nezáleží na tom, že ze stromů padá listí.“

„Nepodceňuj je,“ řekl Binnesman. „Obalin jsou víc než pouhé kameny, mnohem víc.“ Pokorně pohlédl dolů na ležící kameny. „Ale ty, Raj Ahtene, se musíš obával ničitelů, kteří ohrožují tvé hranice. Zřejmě si neuvědomuješ plný rozsah nebezpečí. Když byli obalin ještě naživu, člověk se mohl mnohé dozvěděl z toho, že se jich dotkl. Možná je tu něco, co jsi nevěděl: ničitelé jsou v Kartishi.“

V Kartishi byly doly na krvavý kov. Jestli je ničitelé získají…

„Ve své lehkovážnosti jsi se spojil s ohňotvůrci, neboť jejich moc je mocí války,“ pokračoval Binnesman. „Není však náhoda, že i ničitelé slouží ohni. Náhoda není ani to, že dnes v noci sem přišel ničitel a ve snaze uspíšit konec člověka způsobil poslednímu z obalin smrtelné zranění.“

Binnesman se k Raj Ahtenovi otočil zády, jako by jej Pán Vlků už nezajímal a řekl: „Existuje však i větší moc než ta, kterou vládnou ohňotvůrci.“

Raj Ahten udělal opatrně krok směrem ke Gabornovi, jako by se připravoval zaútočit. Ze všech válečníků, kteří obklíčili kameny, byl Raj Ahten jediný, který nepřijal odkaz od psa. Jen on dokázal vydržet působení Binnesmanova psího moru. Čaroděj a jeho svěřenci pro Raj Ahtena nepředstavují žádnou výzvu.

„Zadrž,“ řekl Binnesman a bleskově se otočil. „Ať žádný člověk ani nepomyslí na to, že by na tomto místě ublížil

někomu jinému. Toto místo oplývá mocí země a to je moc, která se musí využívat k ochraně života, k jeho záchraně. Ne k zabíjení.“

Raj Ahten se k Jureemovu překvapeni zastavil a vrátil zbraň do pochvy. Binnesman se na chvilku zamyslel a Jureem si uvědomil, že v čarodějových slovech se skrýval prosebný tón. „Ať žádný člověk ani nepomyslí na to, že by na tomto místě ublížil někomu jinému…“

Binnesman Raj Ahtena zajal pohledem. „Říkáš, že chceš mou pomoc v boji s ničiteli. Dobrá. Pomohu ti, pokud se ke mně připojíš. Vzdej se svých magických tyčí. Připoj se k nám v našem úkolu sloužit zemi, Raj Ahtene. Nech její moc, ať ti pomůže.“

Raj Ahten kontroval nabídkou: „Přesvědči krále Ordena, ať mi vrátí mé magické tyče. Pak uvidíme…“

Binnesman smutně zavrtěl hlavou. „Myslím, že ani pak by ses k nám nepřipojil. Nechceš ani tak bojovat proti ničitelům, jako spíš toužíš po slávě, která ti bude náležet po jejich porážce.“

Gaborn udělal krok vpřed a dychtivě řekl: „Raj Ahtene, prosím, naslouchej jeho slovům. Země tě potřebuje. Služ zemi stejně jako já. Jsem si jistý, že až si promluvím s otcem, dokážeme vypracovat nějakou rozumnou dohodu. Můžeme magické tyče rozdělit mezi oba národy, takže se nebudou muset bát jeden druhého…“

Gaborn se třásl, jako by se bál, že nabízí příliš mnoho. Mladý muž zjevně pochyboval o svých schopnostech v diplomatickém umění. Přesto ale vypadal tak dychtivě, stejně dychtivě jako čaroděj.

Raj Ahten Gabornovu nabídku neuznal hodnu odpovědi a řekl Binnesmanovi: „Máš pravdu. Nepřipojím se k tobě, Správce Země – ne proto, že hledám slávu, ale proto, že ty sloužíš hadům a hrabošům stejnou měrou jako lidem. Nevěřím ti. Naše záležitosti pro tebe nic neznamenají.“ Když Raj Ahten hovořil o hadech a hraboších, významně přitom pohlédl na mladého prince Ordena.

„Ach, ale pro mne záležitosti lidí znamenají příliš mnoho," opáčil Binnesman. „Podle mého přesvědčení lidé nemají větší důležitost než hraboš, ale rozhodně ani ne menší."

„Pak mi pojď sloužit," řekl Raj Ahten svádivým hlasem.

Binnesman vyskočil na padlý kámen jako mladík. Pohlédl na zem, na drobné bílé kvítky, které zářily ve světle hvězd, pak pohlédl na kamenný kruh a gestem ruky pobídl prince Ordena i ostatní, aby o krok ustoupili.

Promluvil k Raj Ahtenovi. „Chceš mne využít jako zbraň, ale zbraně slouží jen k obraně. Postrádáš víru v moc, které sloužím. Pohleď tedy. Ukážu ti zbraň…"

Jureem si pomyslel, že čaroděj odkryje nějakou hůl moci, která leží ukrytá v trávě nebo možná nějaký starobylý nezničitelný meč.

Postava starého čaroděje náhle začala působit velice pochmurně. Binnesman zamával svou holí nad hlavou ve třech pomalých obloucích, pak ji sklonil a jejím hrotem ukázal na zemi několik stop před sebou.

Dlouhý pruh trávy se náhle vykořenil ze země.

Tam na temné zemi Jureem dokázal rozeznat něco, co vypadalo jako kosti, jako by tu něco v dávných dobách zemřelo a teď tlelo pod zemí.

Když se však podíval pořádně, Jureem viděl, že to nejsou kosti – jen kameny, klacíky a kořeny, které byly předtím ukryté v trávě. Vypadalo to, že jsou poskládány do tvaru člověka. Jureem si všiml kamene, který měl tvar hlavy. Kolem kamenné lebky byly naskládány kančí kly jako obrovité zuby. V kameni byly temné díry připomínající oči.

Za chvíli si Jureem všiml, že další kameny připomínají ruce: trčely z nich buvolí rohy jako drápy.

Pokud však tyto kameny a větve tvořily kostru člověka, byl to zvláštní člověk. Mezi kameny ležely výhonky kořenů, které tvořily podivnou síť připomínající žíly a tepny.

Binnesman pozdvihl hůl. Duby na kopcích náhle zašuměly. Ve větvích začal vát vítr a listí volalo mocným hlasem. Zde mezi kameny však byl vzduch dokonale nehybný.

Jureema naplnila hrůza, protože cítil, jak se jakoby na nějakou nevyřčenou žádost z kamenů pod zemí zvedá moc země a naplňuje okolí.

Binnesman znovu v pomalých kruzích zamával holí a začal vzývat.

„Začíná válka. Mír je pryč, odešel z tohoto místa.
Země dýchá. Život se rodí z dávno uzavřené smlouvy.“

Binnesman přestal mávat holí a pevně se zadíval na hromadu kamenů a dřeva. Ztěžka dýchal, jako by ho vyřčení těch několika slov přišlo draho.

Rytmus zaříkávání se ztratil a Binnesman upřeně zíral na zem. „Sloužil jsem zemi a vždycky budu,“ zašeptal do prachu. „Dávám část svého života. Poskytni život mému výtvoru. Dej mu část života, kterou ztrácím.“

V tu chvíli došlo k podivné a hrůzné proměně. Binnesmanovi začalo na hrudi zářit světlo barvy smaragdu, které se změnilo v démantovou kouli. Vystřelila směrem od něj a zasáhla zemi před ním jako meteor.

V tu chvíli, v tom nekonečném okamžiku, Binnesman vykřikl bolestí, zdvihl svou hůl a opřel se o ní, jako by se jen díky ní mohl udržet na nohou. Světlušky na holi všechny vzlétly a poletovaly čaroději kolem hlavy, takže Jureem jasně viděl jeho tvář.

Binnesmanovy vlasy, původně ořechově hnědé s pramínky šedi, se ve světle hvězd náhle změnily ve stříbro. Opíral se o hůl jako shrbený starý muž. Jeho zelený plášť v tu chvíli zrudl a získal barvu listí na podzim, jako by čaroděj byl chameleón měnící barvy.

Jureem hlasitě vydechl, protože si uvědomil, co se stalo: starý čaroděj se vzdal roku života ve prospěch té hromady klacků a kamenů u jeho nohou.

Země se pohnula jakoby na znamení vděčnosti za jeho dar, vydala ze sebe skřípavý zvuk připomínající praskání dřeva.

Byla-li v tom zvuku obsažena slova. Jureem jim nerozuměl. Zdálo se však, že Binnesman ano, neboť pozorně naslouchal. Pak zasmušile přikývl, pomalu a ztěžka zvedl hůl.

Vypadal k smrti unaveně, ale přesto začal znovu mávat holí v kruzích. Z jejího konce začaly vystřelovat jiskry a Binnesman začal vyslovovat slova dalšího zaříkání.

„Temná krev ti protéká tělem.
Tvé kosti jsou pevné a bílé.
Tvé srdce tluče v kameni.
Tvé oči vidí denní světlo, jež ti naplňuje mysl
myšlenkami na zuby a spáry, které trhají a rvou.“

Kameny, rohy a kořeny na zemi se začaly třást. Klacky, které tvořily kostru paží, se začaly převalovat. Binnesman vrhl svou hůl na zem a vykřikl: „Povstaň z prachu, můj bojovníku! Oděj se do masa! Nazývám tě tvým pravým jménem: Osvoboditel dobrých, Soudce špatných!“

Zazněl hrom a země spěchala uposlechnout jeho příkazu. Kameny a dřevo obalila půda a prach, obtekla je jako voda nebo mlha. Listy a zelená tráva, kameny a oblázky zavířily a vstoupily do těla válečníka.

V jednu chvíli to byla jen hromada dříví a kamení poskládaná na zemi do zvláštního obrazce, v dalším okamžiku se napjaly svaly a plíce se naplnily vzduchem. Listí, klacíky a tráva, které byly součástí obrovitého těla, způsobily, že tělo mělo zvláštní směsici barev zeleni a hnědi, červeni a žluti.

Všechno se to stalo tak rychle, že Jureem nedokázal rozeznat okamžik, ve kterém se hlína změnila v živou bytost.

„Osvoboditel dobrých, Soudce špatných“ pozdvihl neuvěřitelně dlouhou ruku. Nejprve vypadal jen jako stvoření z prachu, ale kůže rychle ztvrdla a na krku a na zádech začala smaragdově zářil. Zelení prosvítala žlutá barva vadnoucího listí.

Vytvořil válečníka, pomyslel si Jureem. Na jeho tváři a hrdle kvetly trsy trávy a bílé oblázky.

Válečník se vyškrábal na kolena, narovnal hlavu a do očí mu dopadl hvězdný svit. Ty oči byly prázdné a mrtvé jako oblázky z říčního dna, ale jen do chvíle, než se v nich zachytilo a odrazilo světlo hvězd; pak začaly zářil jasněji a jasněji. V těch očích se začala zračit pronikavá inteligence – a

mír, takový mír, až Jureem zatoužil být někde jinde a dělat něco úplně jiného.

Jureem znal význam tohoto… stvoření. Mezi mágy byli mnozí, kteří se snažili ovládnout moc země. Nejznámější z nich byli Arrdun, velicí umělci a tvůrci mnohých kouzelných předmětů a artefaktů, kteří patřili mezi arr. Ve srovnání s nimi byli lidští Správci Země často považováni za slabé, protože jen málo Správců Země se míchalo do záležitostí obyčejných lidí a těm, kteří tak činili, trvalo staletí, než dozráli a dospěli.

Říkalo se však, že dospělý Správce Země patří k nejmocnějším stvořením, které kdy člověk může potkat.

Znamením toho, že Správce Země dospěl, bylo, že vyvolal Prastarého – bytost stvořenou z krve a kostí země, živoucí talisman, který bojoval za svého pána. Eldehar kdysi vytvořil obřího koně, na kterém vyjel do bitvy proti Tothu. Eldehar říkával, že jeho Prastarý může být „zničen, ale nikdy ne poražen“.

Jureem moci Správců Země nerozuměl. Znalosti o nich, které kolovaly mezi lidmi, totiž během věku upadly do zapomnění.

Teď, když Prastarý povstal, se zvedl hrozivý vítr, který kvílel mezi stromy a bičoval Jureemovi vlasy. Přišel znenadání a stále sílil.

Válečníkovi začaly růst vlasy – dlouhé, zelené vlasy připomínající mořské řasy, které se prodlužovaly, až mu spadaly přes ramena až na záda.

Když válečník přijal konečnou podobu. Jureema zaplavil úžas, protože si všiml plných okrouhlých ňader a ženských křivek postavy.

Žena. Binnesman vytvořil ženu, vysokou a překrásnou, s ladnými křivkami, dlouhými vlasy a pevnými údy.

Jureem vyjekl. Bytost ze sebe vydala výkřik, který otřásl zemí, a poryv větru ji vyzdvihl do výše. Vyzdvihl ji tak vysoko, že brzy vypadala jen jako zelená skvrna vysoko nad stromy, která zamířila k jihu. Pak byla pryč.

Kamenný kruh ztichl. Vítr se utišil.

Jureema zaplavil zmatek. Nevěděl, jestli tohle bylo to, o co se Binnesman snažil. Vyrazila jim vytvořená bytost za nějakým úkolem? Kam ji vítr odnesl?

Skutečně to byla zelená žena?

Jureemovi bušilo srdce a on tu stál bez dechu a užasle. Zmateně.

Pohlédl napravo a nalevo, aby zjistil, jak vlastně reagují vojáci. Všechno se to stalo tak rychle.

Kůň prince Ordena nervózně zaržál a začal se vzpínat. Koni se to muselo jevit tak, že se mu zelená žena jednoduše materializovala u nohou.

„Klid," konejšil ho Binnesman. Zvíře se okamžitě utišilo a Binnesman se upřeně zahleděl do dáli, kde zmizel jeho výtvor.

Vypadal… sklíčeně.

Něco bylo špatně. Binnesman nečekal, že Prastarý takhle odletí.

Binnesman byl naprosto vyčerpaný. Oslabený. Starý, zabalený v šarlatové róbě. Jestli doufal, že za něj bytost bude bojovat tak se jeho plán zřejmě zoufale nepovedl. Binnesman sklonil hlavu a rozčarovaně jí zavrtěl.

„Ale, ale," zasyčel Raj Ahten. „Co jsi to udělal, ty starý černokněžnický hlupáku? Kde je tvá stvůra? Slíbil jsi mi zbraň."

Binnesman zavrtěl hlavou.

„Opravdu jsi tak nešikovný?" zeptal se Raj Ahten opovržlivě.

Binnesman na Raj Ahtena vrhl varovný pohled.

„Není jednoduché vytáhnout Prastarého ze země. Má svůj vlastní rozum a zná nepřátele země lépe než já. Nejspíš ho odvolaly naléhavé záležitosti."

Binnesman natáhl ruku k Raj Ahtenovu koni. Tři zbývající koně odpověděli na jeho výzvu a vydali se k němu a Jureem měl co dělat, aby své zvíře přesvědčil, aby zůstalo stát na místě.

„Co to děláš?" zeptal se Raj Ahten.

„Připozdívá se," odvětil Binnesman. „Je čas, aby nepřátelé země dali odpočinout svým očím a snili o míru."

Jureem zápasil se svým koněm a v úžasu se díval, jak Raj Ahten a jeho vojáci téměř okamžitě usnuli. Většina z nich padla na zeni a začala chrápat, ale Raj Ahten i ve spánku zůstal na nohou.

Starý čaroděj pohlédl na spící válečníky a zašeptal: „Střež se, Raj Ahtene. Střež se Longmotu.“

Pak vzhlédl a zachytil Jureemův pohled. „Ty jsi zůstal vzhůru? Jaký div! Ty jediný mezi nimi nejsi nepřítelem země.“

Jureem marně hledal slova a byl zdrcený tím, že viděl svého mistra takhle ponížený. Pohled na starého čaroděje a jeho svěřence, kteří navzdory Raj Ahtenovi zůstali naživu, ho naplňoval posvátnou bázní.

„Já… sloužím svému pánu, ale nepřeji zemi nic zlého.“

„Nemůžeš současné sloužit *jemu* a zemi,“ řekl Binnesman a vyšvihl se na Raj Ahtenova koně. „Poznal jsem jeho srdce. On chce zemi zničit.“

„Jsem králův člověk,“ řekl Jureem, neboť ho nenapadlo nic jiného. Jeho otce byl otrok, stejně jako jeho děd. Věděl, jak sloužit králi, a jak sloužit dobře.

„Král Země přichází.“ řekl Binnesman. „Chceš-li sloužit králi, služ jemu.“

Pokývnutím dal princi Ordenovi a Iomě pokyn, aby nasedli. Král Sylvaresta byl po celou dobu na koni.

Binnesman na Jureema dlouze pohlédl. Pak čaroděj a jeho svěřenci vyrazili do noci, zpátky po cestě, kterou sem přijeli.

Jureem dlouhou dobu nehybně seděl na koni a díval se na spícího Raj Ahtena.

Měl pocit, že noc je temnější než obvykle, přestože na nebi jasně zářily hvězdy. „Přichází král,“ varovala těsně před svou smrti Pána Vlků pyromantka. „Král, který tě může zničit.“

Od časů Erdena Geborena před dvěma tisíci lety žádný Král Země nebyl. A teď přichází král Orden. V Longmotu se král Orden připravuje na Raj Ahtenův útok.

Jureem pohlédl na obalin. Tam, kde kdysi stálo Sedm Kamenů, nyní ležely jen trosky. Zamyslel se nad tím špatným znamením. Srdce mu bušilo. Cítil teplý noční vzduch, na jazyku měl minerální příchuť půdy. Málem se otočil, aby

následoval čaroděje. Zvuk koňských kopyt však už zmizel v dáli.

Pohlédl na svého mistra.

Po celá léta Jureem Velkému odevzdával všechno, plnil všechny jeho příkazy. Ze všech sil se snažil být mu dobrým služebníkem. Teď však nahlédl do svého srdce a začal se divit, proč vlastně.

Před deseti lety byla doba, kdy Raj Ahten často hovořil o nutnosti sjednocení všech králů z jihu pod jediný prapor, protože jen společně se jim může podařit odolat útoku ničitelů. Během let se však tento sen nějak podivně změnil a pokroutil.

Jureem Raj Ahtena nazýval „Velikým Světlem“, jako kdyby Pán Vlků byl jedním z Jasných nebo Vznešených, kteří obývali onen svět.

Jureem obrátil koně.

Jsem slabý člověk, řekl si. Přesto snad Orden přijme mé služby.

Budu označen za zrádce, pomyslel si vzápětí. Jestli teď odjedu, Raj Ahten bude věřit, že já jsem ten zvěd, který Ordena upozornil, kde najde magické tyče.

Jureem se zamyslel. Budiž. Mám-li být označen za zrádce, stanu se jím.

Znal mnohá tajemství, o která se může podělit. A když opustí Raj Ahtenovy služby, bude to znamenat, že skutečný zvěd stále zůstane v blízkosti Vlčího Pána.

Bude čekat, že zamířím na jih do Longmotu, pomyslel si Jureem. A já tam později skutečně zamířím a vyhledám Ordena. Dnes v noci však zamířím na sever a najdu si nějakou stodolu nebo hospodu, ve které bych se pořádně vyspal.

Cítil se unavený do morku kostí a neměl sílu na dlouhou jízdu. Pobídl koně a vyrazil do noci.

Kniha 4:

22. den Měsíce sklizně,
Den vraždění

TŘICET: DO DOMU PŘÍTELE VSTUPUJE SMRT

Z jihovýchodu vál vítr, který přinášel vůni deště; hnal před sebou temné mraky, které přikrývaly les. Borenson v dálce slyšel hrom, ale toho odpoledne ve větru zaslechl také ržání a ucítil pach koní. Přes zčernalé kopce pochodovali Raj Ahtenovi vojáci.

Uplynulo už půl hodiny od chvíle, kdy Gaborn nasedl na koně a kdy se s ním Borenson rozloučil. Gaborn, Ioma a král Sylvaresta ve chvíli dorazili k lesu a vjeli do stínu stromů. Jejich odjezd signalizovalo jen praskání větví a odfrknutí koně, ale jejich zvířata uháněla tak rychle, že i tyto zvuky za chvíli docela zmizely.

I Borenson na svém válečném koni vyrazil k okraji tichého lesa, ale vydal se po jiné cestě. Před ním ležela linie starých dubů a jasanů – z nichž mnohé měly upálené větve.

Když se však k řadě stromů přiblížil, všiml si Borenson něčeho, co mu připadalo neuvěřitelně zvláštní: vypadalo to, jako by se před ním tyčila neviditelná bariéra a stromy za ní nebyly ani v nejmenším dotčené ohněm. Ani nejmenší stopy po popálení, všechny pavučiny na svých místech.

Jako kdyby… plameny zuřily před stromy a pálily vše na co přišly, dokud stromy neřekly. „Tento les je náš. Dál jít nemůžeš.“

Nebo možná, napadlo Borensona, se nadpřirozený oheň odvrátil ze svých vlastních důvodů. Elementál vědomě řídil směr plamenů, ale po nějaké době ztratil soustředěni a uvadl.

Borenson zastavil těsně před řadou stromů, zaposlouchal se a bál se vstoupit do lesa. Pod stromy nezněl zpěv ptáků. Po mrtvém listí kolem kmenů nepřeběhla ani myš ani ferin. Ze stromů viselo jmelí, tak husté, že připomínalo obrovité závěsy. Toto byl starobylý les, mocný a rozsáhlý.

Borenson ve zdejších lesích lovil, ale nikdy jimi neprojížděl sám. Věděl, jaká nebezpečí tu čekají na osamělého poutníka.

Ne, nebyl to oheň, kdo se rozhodl odvrátit se pryč, řekl si Borenson. To les ho zahnal. Žily tu prastaré stromy, které si pamatovaly na duskiny a na okamžik, kdy zvedli Sedm Kamenů. Mezi stromy se procházeli prastaří duchové, jejichž moci osamocený člověk nemohl čelit.

Měl pocit, že je cítí, byl přesvědčen, že si ho prohlížejí. Ve vzduchu visela prastará, zlovolná moc. Pohlédl na šedou oblohu a nízko ležící mraky, které sem pluly z jihovýchodu. Vlasy mu cuchal vítr.

„Nejsem váš nepřítel," zašeptal Borenson mezi stromy. „Hledáte-li nepřátele, brzy je najdete. Oni přicházejí."

Opatrně a pokorně Borenson pobídl koně a vjel mezi temné kmeny. Jen několik yardů, dost daleko na to, aby mohl velkého válečného koně ukrýt v mělké rokli. Pak se připlížil zpátky ke kraji lesa a čekal, až na cestě pod ním projde Raj Ahtenova armáda.

Nemusel čekat dlouho.

Během několika chvil se přes kopec pod ním vyřítilo dvacet mužů, před nimiž běžela smečka válečných psů. Borenson ke své hrůze spatřil, že je vede samotný Raj Ahten.

Na chvíli dostal strach, že se stopaři vydají za ním, ale oddíl se zastavil u řeky a dlouho zkoumal zemi v místě, kde si Gaborn navlékl Torinovu zbroj.

Borenson zaslechl jejich tlumenou konverzaci, ale nerozuměl indhopalskému dialektu, kterým spolu ti muži hovořili. Museli pocházet z jižní provincie, ale Borenson znal jen pár slov, nadávek, v severním dialektu.

Raj Ahten poznal, že se Gabornova družina rozdělila.

Vyrazili za Gabornem. Borenson cítil strach a přemýšlel, proč se Raj Ahten sám rozhodl vést skupinu honců. Možná si

Vlčí Pán cení Iomy a Sylvaresty víc než Borenson tušil. Nebo chce získat Gaborna jako rukojmí.

Tiše doufal, že Gaborn bude spěchat, že pojede rychle a tvrdě a nezpomalí, dokud se nedostane k Longmotu.

Stopaři ještě ani nepřejeli kopce po Borensonově levici, když se na cestě objevila pochodující armáda Vlčího Pána a zlaté pláště vojáků zářily v posledních slunečních paprscích, které unikly před blížící se bouří.

První se objevili lučištníci, tisíce mužů pochodující ve čtyřstupu. Následovalo je tisíc rytířů na koních. Pak se objevili Raj Ahtenovi rádci a mágové.

Borenson se nestaral o Raj Ahtenovy vojáky. Víc ho zajímalo, co se objevilo na dohled vzápětí. Veliký zastřešený vůz. Vůz, ve kterém jeli Zasvěcenci – nejspíš necelé tři tucty. Vůz pečlivě střežily stovky Neporazitelných.

Silné dřevo postranic vozu by neprorazil žádný šíp. Borenson okamžitě pochopil, že jediný muž nemá šanci na Zasvěcence úspěšně zaútočit.

Bylo mu všechno jasné.

Raj Ahten nechal odvézt jen několik prostředníku a zřejmě doufá, že se nikdo nesníží k vraždě stovek ubohých Zasvěcenců v Sylvarestově pevnosti nebo v jiných hradech, které zde na severu dobyl.

Když vůz Zasvěcenců projel kolem, a když kolem prošli kuchaři a zbrojíři, sluhové a další tisíc vojáků, které následoval tisíc lučištníků zadní stráže, Borenson si zachmuřeně uvědomil, že zabít Raj Ahtenovy prostředníky nebude možné.

Bude se muset pokusit proniknout do věže Zasvěcenců v hradu Sylvaresta. Bál se, kolik strážných ho tam bude čekat.

Seděl na kraji lesa dlouhé hodiny a nad hlavou se mu táhla bouře a honily se mraky. Z lesa se na křídlech větru vyvalily suché listy. Jak se blížil večer, nebesa se rozzářila blesky. Začal padat hustý neúnavný déšť.

Borenson si přes hlavu přetáhl pokrývku a začal vzpomínat na Myrimu v Banisferu. Myrima měla tři Zasvěcence – matku, která jí dala rozum, a dvě ošklivé sestry. Vzdaly se svých odkazů, aby pomohly rodině a zvítězily v boji proti chudobě.

Na cestě k jejich domu Myrima Borensonovi vyprávěla, jak zemřel její otec.

„Má matka byla vychována na statku a vlastnila několik odkazů," vyprávěla. „A můj otec byl svého času velmi bohatý. Prodával na trhu šaty z drahých látek a vyráběl dámské zimní pláště. Při jednom požáru však přišel o obchod, ve kterém shořelo i veškeré zboží. V tom ohni se muselo roztavit a zmizet i rodinné zlato, protože jsme je nikdy nenašli."

Byl to hrdý způsob, jak říci, že její otec byl zavražděn a oloupen lupiči.

„Můj dědeček ještě žije, ale vzal si mladou ženu, která utratí více, než on stihne vydělat."

Borenson nechápal, k čemu míří, dokud mu nepošeptala část starého přísloví. „Štěstí je loď…" *na bouřlivém moři, která stoupá a klesá na úbočích obrovitých vln.*

Uvědomil si, že se mu Myrima snaží naznačit, že nevěří na štěstí. Přestože jejich dohodnutý sňatek v tu chvíli vypadal šťastně, bylo to jen proto, že v tomto okamžiku byla jejich loď na vrcholku vlny a Myrima se bála, že loďka se každou chvíli zase zřítí dolů a masy vod ji možná pohřbí navždy.

A právě teď měl Borenson pocit, že se topí a nemůže udržet hlavu nad vodou. Celý ten nápad vyslat jediného muže, aby zaútočil na věž Zasvěcenců, byl bláznivý. Se vší pravděpodobností Borenson dorazí k věži, zjistí, že je dobře hlídaná, a bude muset utéct.

Věděl však, věděl velmi dobře, že pokud se mu naskytne sebemenší příležitost proniknout do věže, musí se o to pokusit.

Když bouře přešla, stále ještě seděl bez pohybu, poslouchal, jak z korun stromů dopadají na zem vodní kapky a jak si vítr pohrává mezi větvemi. Cítil vůni mokrého listí a lesní půdy, vnímal vůni země. A popela.

Vyhlídka na to, že bude muset povraždit Zasvěcence, se mu nikterak nelíbila. Borenson během uplynulých hodin všechno zvažoval ze všech stran, představoval si, jaké to bude – šplhání po zdi, boj se strážemi.

Borenson si představoval, jak by vjel do hradu, dostal se k bráně věže Zasvěcenců a srazil každého obránce, který by mu stál v cestě.

Přestože takový útok vypadal hrdinsky, nejspíš by při něm přišel o život. Chtěl to udělat a dokončit svůj hrozný úkol. Klidně by se pustil do sebevražedného útoku, kdyby nebylo Myrimy.

Pokud do věže vstoupí za denního světla, dá v sázku úspěch své mise. Navíc, i kdyby se mu podařilo dostal se až dovnitř a pobít Zasvěcence, musel by se pak vrátit ke svému králi a podat mu hlášení… o tom, co se stalo mezi ním a Gabornem. Bude mu muset říct, že nechal Sylvarestu a jeho dceru naživu.

Borenson na to pomyšlení neměl žaludek. Nemůže však králi Ordenovi lhát a předstírat, že Gaborna neviděl.

A tak se díval, jak se slunce kloní k západu a jak se jeho záře rozlévá mezi mraky.

Nasedl na koně a vyrazil ke kopci jižně od hradu Sylvaresta.

Nejsem smrt, říkal si, přestože dlouho cvičil, aby z něj byl dobrý voják. A dobrý voják se z něj také stal ve všech směrech. Teď si bude hrát na vraha.

V mysli se mu zableskla vzpomínka na okamžik před pěti lety, kdy byla v posteli se svým novorozeným dítětem zavražděna královna Orden. Borenson se vraha pokusil probodnout – obrovitého muže, který se pohyboval rychle jako had, muže v černém plášti s tváří zakrytou maskou. Vrah však uprchl.

Ta vzpomínka ho zabolela. Bolelo to o to víc, že věděl, že nyní se toho bezejmenného vraha pokusí překonat.

Když se přiblížil k hradu, všiml si, že dnes v noci se po hradbách prochází jen několik strážných. Sylvarestovi věrni vojáci byli rozdrceni; Raj Ahten nenechal ve zubožením městě žádné vojáky. Na hradbách věže Zasvěcenců nebyl jediný muž.

To ho naplnilo smutkem. Staří přátelé – kapitán Ault, sir Vonheis, sir Cheatham – by měli stát na hradbách. Pokud však byli ještě naživu, přebývali nyní ve věži Zasvěcenců. Vzpomněl si, jak před třemi lety během lovu žertem potřel boty kapitána Derrowa melasou.

Kapitán Derrow se ráno probudil a zjistil, že mu boty olizuje medvědice. Jeho zděšený výkřik tehdy vzbudil celý tábor.

Borenson vytáhl bílou lahvičku s mlhou, otevřel zátku a nechal mlhu vytékat.

Pak, o hodinu a půl později, odložil zbroj a připravil se k osamělému výstupu. Vyšplhal na vnější hradbu na západní straně města chráněn mlhou, která jej ukrývala.

Pak se vydal na cestu k vnitřní zdi. Královské hradbě, a rychle se přes ni vyšplhal. Na hradbě byl jen jediný muž, a ten se zrovna ve chvíli, kdy přes ni Borenson přelézal, otočil zády.

Borenson dosáhl úpatí věže Zasvěcenců uprostřed noci a pozorně se rozhlížel. Příliš nevěřil svým očím a bál se, že vojáci mohou být schovaní ve vížkách. Nakonec vyšplhal nahoru po severní straně.

Věž byla promočená deštěm, zeď klouzala a bylo těžké zachycovat se prsty ve spárách mezi kameny. Borensonovi trvalo dlouho, než se dostal až na vrchol.

Nahoře však zjistil, že ochozy jsou skutečně prázdné, ale když seběhl po schodech na vnitřní nádvoří, spatřil dva městské gardisty – mladé muže s pár odkazy – kteří se před deštěm schovali pod oblouk brány.

Ve chvíli, kdy se na nebi objevil blesk, se na ně vrhl, zabil je a zvuk hromu zakryl jejich smrtelné výkřiky.

Už když je zabíjel, napadla ho zvláštní věc. Ani jeden Neporazitelný? Ani jeden muž, který by bránil všechny ty Zasvěcence?

To vypadalo jako past. Možná jsou vojáci ukrytí mezi Zasvěcenci.

Borenson se otočil a pohlédl na mokré kameny věže. Světla ve velkých sálech nesvítila, jedině v kuchyni zářilo světlo lucerny. Bránou se dovnitř dostávaly závany větru, který kvílel na nádvoří.

Pobít Zasvěcence bude nesmírně, nesmírně těžké. Borenson věděl, že někteří z nich jsou bývalí gardisté, muži jako on, kteří mají tucty odkazů a dlouhá léta zkušeností v zacházení se zbraní. Mohou být zmrzačení – hluší nebo slepí, němí nebo zbavení čichu – ale stále budou velmi nebezpeční.

Proto při pobíjení Zasvěcenců zdravý rozum diktoval se těmto mužům vyhnout a zabít nejprve ty, kteří slouží jako *jejich* Zasvěcenci, a tak je oslabit. Pobíjení Zasvěcenců je svým způsobem umění, věda.

Nejprve je nutné pobít ženy a děti. To jsou ti nejslabší. Pokud totiž člověk nejprve zabije Zasvěcence s dvaceti odkazy, náhle zjistí, že se dvacet *jeho* Zasvěcenců probudilo. Ti mohou zburcovat stráže nebo bojovat sami.

Přestože mohlo být lákavé ušetřit jednoho nebo dva Zasvěcence, pravda byla taková, že pokud to člověk udělal, mohli ušetření zavolat stráže. Proto bylo nutné zabít je všechny.

Je potřeba začít u obyčejných lidí, kteří odkazy jen dávali a žádné nevlastnili. Je potřeba začít v přízemi věže, zablokovat všechny východy a propracovávat si cestu do vyšších pater. Pokud samozřejmě někdo v pevnosti není vzhůru.

Nejlepší bude začít v kuchyni, řekl si Borenson. Mrtvému hlídači sebral klíče a zamkl bránu, takže do pevnosti nemohl nikdo vstoupit ani z ní uniknout. Pak se vydal ke kuchyni. Dveře byly zamčené, a proto jim uštědřil ránu válečným kladivem. Díky odkazům síly od osmi mužů pro něj nebyl problém vyrazit dveře z pantů.

Když vešel, spatřil malou dívku, která dlouho do noci myla podlahu. Mohlo jí být tak osm a měla slámově žluté vlasy. Poznával to dítě – služebná, která obsluhovala princeznu Iomu během posledního Hostenfestu. Příliš mladá, než aby dávala odkazy, pomyslel si. Sylvaresta by od ní žádný nepřijal.

Ale byl tu Raj Ahten, uvědomil si Borenson. To děvče jistě dalo odkaz jemu.

Když ve dveřích spatřila Borensona, otevřela ústa k výkřiku. Žádný zvuk se neozval.

Němá, která přispěla k Hlasu svého pána.

Borenson málem nenašel sílu provést svůj plán. Cítil se zničeně a zoufale. Byl však dobrým vojákem. Vždycky byl dobrý voják. Nemohl tu malou nechat, aby se protáhla mezi mřížemi brány a přivolala pomoc. I když to dítě zemře, její oběť zachrání tisíce životů v Mystarii.

Vrhl se k ní a popadl ji za krk. Snažila se vykřiknout, snažila se osvobodit z jeho sevření. V hrůze narazila do stolu a převrátila jej.

„Je mi to líto!“ řekl Borenson ostře a pak jí zlomil krk, protože nechtěl, aby dívka příliš trpěla.

Jemně její mrtvolu uložil na zem a uslyšel bušení z máslovny – někde ve stínech vrhaných světlem lampy. Tam stála další mladá dívka a její černé oči zářily v temnotě.

Ve všech hrdinských představách, které o tomto dni měl, si rozhodně nepředstavoval tohle – nehlídanou věz, kde bude muset vraždit děti.

Tak začala nejstrašnější noc v Borensonově životě.

TŘICET JEDNA: ČAS NA OTÁZKY

Jak se koně řítili mezi černými stromy, držel Binnesman svou hůl vysoko zvednutou a její matná záře osvětlovala cestu. Zdálo se, že ji drží z posledních sil, protože vypadal unaveně a staře.

Stromy se míhaly kolem.

Gaborn měl tisíc otázek. Přál si promluvit s Binnesmanem. Prozatím si však své otázky nechával pro sebe. V Mystarii se považovalo za hrubé vyslýchat cizince způsobem, jakým chtěl Gaborn klást otázky Binnesmanovi. Gaborn tohle pravidlo slušnosti považoval za pouhý zvyk, vytvořený bezdůvodně, ale teď viděl, že se za ním skrývá mnohem víc.

Položením otázky člověk narušoval Neviditelnou Doménu toho druhého. Přinejmenším jste položením otázky okrádali tázaného o čas. A informace často mívá svou hodnotu, stejnou hodnotu jako pozemky nebo zlato, takže když si člověk vezme informaci od někoho jiného, v podstatě ho okrádá.

Aby odvedl své myšlenky od obalin a ztráty Binnesmanova Prastarého, soustředil se Gaborn na toto téma a přemýšlel, jak často mají dvorné mravy kořeny v lidské potřebě respektovat Domény ostatních. Začínal chápat, jak různá oslovení a gesta vyjadřující úctu zapadají do celkového schématu.

Gabornovy myšlenky se však posléze od tohoto tématu odvrátily a princ začal vzpomínat na to, co viděl.

Gaborn předpokládal, že Binnesman ví o nadcházejícím temném věku mnohem víc, než byl ochoten vyjevit před Raj

Ahtenem, možná mnohem víc, než by dokázal vysvětlit. Studium čarodějů bylo dlouhé a namáhavé a Gaborn jednou slyšel, že některé základní principy se dají pochopit jedině po týdnech či měsících soustředěného studia.

Po dlouhých minutách Gaborn usoudil, že jsou některé věci, na které by se čaroděje ptát neměl. Jakou cenu Binnesman zaplatil, aby dal život Prastarému? Gaborn nerušil.

Správce Země teď sjel z cesty a vyrazil mezi stromy mimo ni. Žádný zvěd by tudy vzhledem k naprosté temnotě nedokázal jet. Gaborn nechal čaroděje, aby je vedl a asi po hodině jízdy dorazili ke staré cestě. Odsud Binnesman zamířil na sever, dokud je cesta nepřivedla na hřeben, ze kterého byla vidět široká pole kolem vesnice Trott, dvanáct mil od hradu Sylvaresta.

Na pláni pod nimi ležely stovky barevných stanů, které patřily skupinkám jižních obchodníků. Ti přijeli na sever kvůli Hostenfestu, ale byli přinuceni opustit pole kolem hradu Sylvaresta, když ho Raj Ahtenovi vojáci oblehli.

Binnesman přikázal, aby zastavili, a zahleděl se na tmavá pole. Tráva byla letním sluncem sežehnutá doběla a odráželo se od ní světlo hvězd.

„Podívejte!“ zašeptala Ioma. Gaborn se podíval, kam ukazuje prstem a uviděl, jak se přes pole blíží cosi černého. Přibližovalo se to k pavilónům, kde byli koně a muly patřící ke karavanám.

Ke stanům se plížili nelidé, kterých bylo osmdesát nebo sto. Byli na lovu. Na východě podél řeky spatřil princ několik velkých balvanů, které se pohybovaly a uvědomil si, že na kraji lesa se nachází trojice ledových obrů.

Měli hlad. Chystali se lovit pro maso. Raj Ahten je nechal pochodovat celou cestu a oni přežili bitvu za úsvitu, ale teď byli hladoví.

„Musíme se postarat o koně,“ řekl Gaborn. „Měli bychom je nechat odpočinout a dát jim najíst. Ale tady to není bezpečné, takže bychom možná měli ještě nějakou dobu jet po poli, kde nás nemůže nikdo překvapit.“ Gaborn otočil koně na východ zpátky k hradu Sylvaresta. Odtamtud se mohl vydat po cestě mezi Durkinskými kopci na jih.

„Ne, měli bychom se odsud vydal na západ," řekla Ioma.

„Na západ?" zeptal se Gaborn.

„Most v Hayworthu je zničen. Nemůžeme hnát koně lesem až ke Kančímu brodu. Kromě toho nechceme přece ve tmě vběhnout až do náruče Raj Ahtenovy armády."

„Ona má pravdu," řekl Binnesman. „Nech Iomu, ať tě vede." Jeho hlas zněl unaveně. Gaborna napadlo, jak moc ho asi kouzlení vysílilo.

„Na západ vede jediná cesta – přes kopce Trummock," řekla Ioma. „Je to bezpečné. Cesta je průjezdná, protože ji muži mého otce prosekávají."

Binnesman nechal koně chvíli odpočívat. Všichni tři sesedli, protahovali si údy a vodili koně kolem dokola.

„Vyrazme na další cestu," řekl Binnesman po chvilce. „Máme pár hodin, než se Raj Ahten probudí. Měli bychom je dobře využít." Sjeli z kopce na rovinu. Koně měli hlad, ale vysoká tráva byla příliš suchá, takže jako krmivo bezcenná.

Hodinu a půl jeli pomalu po špinavé cestě a nakonec se cítili natolik v bezpečí, že mohli mluvit a plánovat.

„Můj kůň bude tady na cestě nejrychlejší," řekl Binnesman. „Pokud vám to nevadí, pojedu napřed. Bude mě potřeba v Longmotu a doufám, že tam najdu také svého Prastarého."

„Myslíš, že je tam?" zeptala se Ioma.

„Tím si opravdu nemohu být jist," odpověděl Binnesman a nezdálo se, že by k tomu chtěl cokoli dodat.

Skupina brzy narazila na zchátralou farmu vedle potoka. Za farmou byl malý kurník a stodola s několika prasaty. Zdálo se, že se sedlák, který tu žije, bojí přepadení, protože na švestce přede dveřmi visela lucerna a další visela přede dveřmi do stodoly.

Farmář má proč se bát, uvědomil si Gaborn. Žije tu na samotě a nejbližší soused je od něj míle daleko. A dnes v noci v okolí loví obři a nelidé.

Iomin otec dojel až k lucerně a užasle na ni zíral, jako by nic takového předtím neviděl.

Gaborn si uvědomil, že král pravděpodobně skutečně nikdy žádnou neviděl, nebo si na to alespoň nepamatoval.

Celý svět mu musel připadat nový, jako zvláštní a fascinující sen, něco, co se dá prožít, ale čemu nelze rozumět.

Gaborn dojel až pod lucernu, takže bylo snadno viděl na jeho tvář a zavolal do dveří. Dveře se pootevřely a v nich se objevila stará žena, která se na prince zamračila. Při spatření tolika jezdců se zatvářila vyděšeně.

„Mohli bychom dostat trochu vody a píce pro koně?“ otázal se Gaborn. „A trochu jídla pro nás?“

„Takhle pozdě v noci?“ zabručela stařena. „Ani kdybys byl král!“ Zabouchla dveře.

Gaborn byl tak překvapený, že jen bezmocně pohlédl na Iomu. Binnesman se usmál. Ioma se tiše zasmála, dojela ke švestce a natrhala si půl tuctu velkých fialových plodu. Gaborn spatřil v domě pohyb a viděl, jak se žena snaží podívat se ven oknem. Neměla však okno z kvalitního skla, ale jen z kusu vepřovice, skrze kterou se daly rozeznat jen nejasné stíny.

„Dejte koním švestky!“ vykřikla zevnitř.

„Co kdybychom si natrhali tolik švestek, kolik jen uvezeme a nechali vám tu za ně zlatou minci?“ zavolal Gaborn hlasitě nazpátek.

Stařena se rychle jako blesk znovu objevila ve dveřích. „Vy máte peníze?“

Gaborn sáhl do váčku u pasu, vytáhl minci a podal ji ženě. Její ruka vystřelila zpoza dveří a chňapla po minci. Zavřela dveře, zakousla se do mince, a pak dveře znovu otevřela a zatvářila se celkem přátelsky. „V prasečím chlívku je píce. Dobrý oves. Vezměte si kolik chcete. A vemte si švestky.“

„Požehnání vám a vašemu domu,“ zvolal Binnesman. „Tři roky dobrou sklizeň.“

„Děkujeme,“ řekl Gaborn a hluboce se uklonil. On a Binnesman odvedli koně ke stodole, zatímco Ioma krmila otce švestkami ze stromu.

Gaborn vešel dovnitř, narazil na pytle ovsa, jeden vzal a vysypal na dřevěnou podlahu, aby se koně mohli najíst. Během toho si byl bolestivě vědom, že čaroděj tiše sedí na koni a pozoruje ho.

„Chceš mi položit nějaké otázky,“ konstatoval Binnesman.

Gaborn se neodvažoval položit otázku, která ho nejvíc zajímala, jako první. „Tvá róba zčervenala," řekl proto zlehka.

„Říkal jsem ti, že se to stane," odvětil Binnesman. „Na jaře svého mládí musí Správce Země vyrůst v moci, musí o svou moc pečoval a naučit se ji ovládat. V zeleném létě svého života dospívá a zraje. Ale já jsem dospěl k podzimu života a teď musím přinést svou sklizeň."

„A co se stane v zimě?" zeptal se Gaborn.

Binnesman se na něj tajnůstkářsky usmál. „O tom teď nebudeme mluvit."

Gaborn položil otázku, která ho trápila nejvíc. „Proč mě Raj Ahten nemohl spatřit? Myslel si, že na mně leží kouzlo."

Binnesman se zasmál. „V mé zahradě ti Země nakreslila na čelo runu. Ta runa je symbol moci, který bych se já ve své slabosti neodvážil vytvořit. Jsi teď neviditelný, Gaborne – přinejmenším jsi neviditelný pro své nepřátele. Ti, kteří slouží Ohni, tě nemohou vidět, ale místo toho vidí tvou lásku k zemi. Čím blíž se k tobě dostanou, tím větší má na ně kouzlo účinky. Udivuje mne, že Raj Ahten vůbec věděl, že jsi v kruhu kamenů. Oheň ho asi obdařil velikou mocí. Před tím jsem si to neuvědomil, ale teď už to vím."

Gaborn se nad tím zamyslel.

„Nesmíš se kvůli tomuto daru neviditelností cítit až příliš v bezpečí," poznamenal Binnesman. „Existuje mnoho zlých lidí, kteří by ti mohli chtít ublížit, lidí, kteří neslouží Ohni. A ohňotvůrci s velikou mocí mohou tvé přestrojení odhalit, pokud se dostanou blízko."

Gaborn si vzpomněl na ohňotvůrkyni v hradu Sylvaresta, na způsob, jakým se na něj podívala v náhlém poznání, jako by byl její zapřísáhlý nepřítel.

„Chápu…" zašeptal. „Chápu, proč mne nemůže Raj Ahten vidět. Ale proč nemohu vidět já jeho?"

„Cože?" zeptal se Binnesman a obočí se mu překvapené pozvedlo.

„Předtím, když jsem stál na hradbách a Raj Ahten oblehl hrad, jsem jeho tvář viděl. Znám jeho přilbici, jeho zbroj. Ale dnes v noci přede umou zůstala jeho tvář skryta, stejně jako

tomu bylo naopak. Díval jsem se na něj a viděl… množství lidí a všichni se uctivě klaněli. Lidí v plamenech.“

Binnesman se dlouze a tvrdě zasmál. „Možná jsi se díval příliš hluboko pod povrch. Pověz mi, na co jsi myslel, když jsi na něj pohlédl?“

„Chtěl jsem ho vidět, jaký je pod všemi těmi odkazy krásy.“

„Dovol mi, abych ti vyprávěl příběh,“ řekl Binnesman. „Mistr, který mne před mnoha lety učil, byl Správcem Země, jenž sloužil lesním zvířatům – jelenům, ptákům a tak. Zvířata k němu přicházela a on je krmil nebo léčil, jak bylo potřeba.

Když jsem se ho zeptal, jak to, že zná jejich potřeby, vypadal překvapeně. ‚Můžeš jim to vidět na očích,‘ odvětil. Jako by to byla celá odpověď. Pak mě poslal pryč, propustil mě ze svých služeb, protože si myslel, že nemám na to stát se Správcem Země.

Pochop. Gaborne, on měl dar Zraku Země. Dokázal nahlédnout do srdcí živoucích stvoření a pochopit, co chtějí, potřebují nebo milují.

Já jsem ten dar nikdy neměl. Nemohu ti říct, jak ho používal, jak funguje. Věř mi, přál bych si, abych měl tvůj dar.“

„Ale já takový dar nemám –“ namítl Gaborn. „Nevidím do tvého či Iomina srdce.“

„Ach, ale byl jsi na místě veliké moci země,“ řekl Binnesman. „Ty ten dar *máš*, ale nevíš, jak ho používat. Prostuduj jej ve své mysli. Cvič se v jeho používání. Po čase ho plně ovládneš.“

Gaborn k tomu neměl co říci. Čarodějové často říkali, že si musí věci „prostudovat“.

„Přesto však máš naléhavější povinnosti,“ řekl Binnesman. „Stejně jako si Erden Geboren vybral věrné, kteří bojovali po jeho boku, i ty si musíš začít vybírat své následovníky. To je hrozivá odpovědnost. Ti, které si zvolíš, k tobě budou připoutáni.“

„Já vím,“ řekl Gaborn. Slyšel legendy, jak si Erden Geboren vyvolil ty, kteří bojovali po jeho boku, a vždycky

znal jejich srdce, věděl, kdy čelí nebezpečí, takže od té doby už nikdy nebojovali sami.

„Musíš si začít vybírat…“ brumlal si Binnesman a hleděl na temná pole.

Gaborn na starého muže pozorně pohlédl a zamyslel se. „Ty jsi dar Zraku Země nikdy nepotřeboval, že ne? Ostatní Správci Země mohou sloužit hrabošům a hadům – ale tobě země přikázala sloužit *člověku*… v temných časech, které nadcházejí.“

Binnesman ztuhl a krátce na Gaborna pohlédl. „Prosím tě, abys o tom nikdy nehovořil nahlas. Raj Ahten není jediný, kdo by se mne pokusil připravit o život, kdyby si domyslel to, co víš ty.“

„Nikdy,“ prohlásil Gaborn „Nikdy to nikomu nepovím.“

„Možná měl můj starý mistr pravdu,“ povzdechl si Binnesman. „Možná zemi sloužím špatně…“

Gaborn věděl, že čaroděj myslí na ztrátu svého Prastarého. „Je pro nás ztracen? Zničen?“

„Pochází ze země. Pouhý pád ho nezabije. Ale já… já se o to stvoření bojím. Zrodilo se ze země úplně nahé. Nic nezná a beze mne, který by je učil a vychovával, bude ztraceno… a je mnohem mocnější než kdokoli tuší. V jeho žilách koluje krev země.“

„Je nebezpečné?“ otázal se Gaborn. „Co všechno dokáže?“

„Je soustředěním mé moci,“ odpověděl Binnesman. „Stejně jako vodní čarodějové získávají sílu z moře a ohňotvůrci z ohně, já svou sílu získávám ze země. Některá země však obsahuje více elementální síly než jiná. Po celá desetiletí jsem pátral po té správné půdě, po těch správných kamenech. Pak jsem z nich vytvořil svého Prastarého.“

„Takže… to není nic víc než hlína a kameny?“ zeptal se Gaborn.

„Ne,“ opáčil Binnesman. „Je to víc než to. Nemohu je ovládat; má život stejně jako ty a já. Prastarý si vybírá tvar podle mých myšlenek. Pokoušel jsem se představit si válečníka bojujícího s ničiteli, zeleného rytíře, jako byli ti, kteří sloužili tvým předkům. Ale ani v tomto směru nemohu to stvoření ovládat.“

„Rozešleme o tom zprávu," řekl Gaborn. „Požádáme lidi, aby nám pomohli tvého Prastarého najít."

Binnesman se slabě usmál, utrhl stéblo pšenice a začal je žvýkat.

„Takže Raj Ahten je pro nás ztracen," povzdechl si čaroděj. „Doufal jsem, že to bude lepší."

* * *

Ioma vedoucí svého koně za uzdu nalezla Gaborna a čaroděje, jak stojí vedle prasečího chlívku a krmí koně. Oves v nich mizel takovou rychlostí, až se princezna začala bát, že se ujedí k smrti.

Ioma nechala Gaborna a Binnesmana, aby se o zvířata postarali a sama vzala otce k potoku a umyla ho v čisté vodě. U Sedmi Kamenů se pokálel a ona dosud neměla čas se o něj postarat.

Když za ní nakonec dorazil Gaborn, který koně nechal v péči schopného Binnesmana, Ioma už otce osušila a oblékla do nových šatů. Teď ležel na zemi, spal a přitom hlasitě chrápal.

Byl na něj neobvyklý, ale mírumilovný pohled. Iomin otec byl Runovládce s řadou odkazů odolnosti a síly. Ioma ho viděla spát jen jednou v životě, a to ještě jen na půl hodiny. Přesto předpokládala, že čas od času asi spával vedle matky. Anebo vedle ní možná jen ležel a dlouho do noci se zabýval problémy království.

Runovládci s odkazy odolnosti a životní síly však spánek nepotřebovali.

Dnešní dlouhý den musel otce unavit.

Gaborn si sedl vedle Iomy a oba se zády opřeli o strom. Vzal si švestku z hromádky, kterou měla po ruce, a snědl ji.

Na obloze se znovu začaly shromažďovat mraky a z jihu zavál vítr. V Heredonu bylo takové počasí na podzim obvyklé. Na nebi se honily slabé fronty mraků, které málokdy vydržely déle než jednu až tři hodiny.

Binnesman přivedl zvířata k potoku. Koně utišili svou žízeň a pak na Binnesmanův přikaž přestali pít. Poté začali

uždibovat trávu na břehu potoka; netrvalo však dlouho a usnuli vestoje.

Jen Raj Ahtenův veliký kůň stál u vody, neodpočíval a pozorně se díval na Binnesmana. Ten se po chvíli otočil na Gaborna a řekl: „Musím tě teď opustit, ale setkám se s tebou u Longmotu. Jeď rychle a na zemi bude jen málo věcí, kterých by ses měl bát."

„Nebojím se," odpověděl Gaborn. Binnesmanův nejistý pohled napovídal, že nesouhlasí, že má pocit, že by se Gaborn bát měl. Gaborn však odpověděl takhle zlehka jen proto, aby čaroděje uklidnil.

Binnesman nasedl na mohutného válečného koně, který patříval Vlčímu Pánu. „Trochu si odpočiň. Nech však zvířata spát jen hodinu nebo dvě. Raj Ahten se o půlnoci probudí a znovu po tobě půjde – přesto, že na tebe vložím ochranné kouzlo."

Binnesman začal šeptat nějaká slova a z kapsy vytáhl hrst bylin. Popojel blíž a nasypal je Gabornovi do klína. Petržel.

„Nos to při sobě," řekl. „Petržel pohltí tvůj pach a skryje tě před Raj Ahtenem a jeho vojáky. A než odsud odjedeš, Gaborne, vytrhni si vlas a udělej na něm sedm uzlů. Až tě Raj Ahten bude honit, zjistí, že se pohybuje v kruzích."

„Děkuji ti," řekli Ioma a Gaborn současně. Binnesman otočil hřebce a vyrazil na jih do tmy.

Ioma se cítila unavená, smrtelně unavená. Začala se rozhlížel po nějakém měkkém místě na zemi, kam by složila hlavu. Gaborn natáhl ruku, uchopil ji za rameno a přitáhl ji k sobě, takže si mohla hlavu položit do jeho klína. Bylo to překvapivé gesto. Intimní gesto.

Ležela mu s hlavou v klíně se zavřenýma očima a poslouchala, jak jí švestku. Jeho žaludek vydával překvapivé zvuky a ona se necítila úplně pohodlně.

Gaborn natáhl ruku a jemně ji pohladil po tváři a po vlasech. Myslela by si, že ji jeho dotek uklidní. Ale nebylo tomu tak.

Místo toho ji znervózňoval. Částečně se bála odmítnutí. Říkal sice, že ji miluje, ale ona nevěřila, že by ji mohl milovat opravdu hluboce.

Byla přece tak ošklivá. Ze všech ošklivých lidí na zemi, pomyslela si, jsem já ta nejošklivější. Vyděšený koutek její mysli zašeptal: A také si to zasloužíš.

Bylo to pochopitelně tím odkazem. Ioma si nepamatovala, že by se takhle cítila někdy předtím. Tak bezcenná. Raj Ahtenova runa moci ji vysávala.

Když na ni však Gaborn pohlédl nebo se jí dotkl, připadalo jí, že část kouzla se na chvíli zlomila. Zažívala na chvilku radost. Cítila, že on, on jediný ze všech mužů, by ji mohl doopravdy milovat. A bála se, že ho ztratí. Byl to hrozný strach. Protože vypadal logicky.

Byla neklidná ještě kvůli něčemu jinému. Dosud nikdy nebyla sama s mužem. Teď byla sama s Gabornem. Vždycky s ní byla Chemoise a její Den, která ji sledovala. Teď však seděla s princem, její otec spal a ona kvůli tomu byla nervózni. Vzrušená.

Věděla, že to není Gabornův dotek, kvůli čemu se takhle cítí. Byl to účinek jeho magie. Cítila, jak v ní vře touha. Takhle se cítila, když byla blízko Binnesmana, ale starý čaroděj v ní tyto pocity nevyvolával tak silně. Kromě toho byl Binnesman starší muž, nijak zajímavý na pohled.

Gaborn byl jiný. Byl to někdo, kdo se odvážil říci, že ji miluje.

Chtěla spát. Neměla odkazy síly nebo metabolismu, jen jediný odkaz životní síly, který obdržela krátce po narození. Takže i když oplývala dobrou vytrvalostí, potřebovala odpočinek téměř stejně jako kdokoli jiný.

Teď ji však začal přemáhal Gabornův elektrizující dotek.

Tohle je nevinné, řekla si, když ji hladil po tváři. Jen přátelský dotek.

Přesto ji však vzrušoval a ona si v duchu přála, aby jí Gaborn rukou přejel po krku a po hrdle. Bála se i sama sobě připustit, že po jeho doteku touží.

Stiskla Gabornovi hřbet ruky.

Odpověděl tím, že její ruku vzal do svých a jemně ji políbil. Něžně, tak něžně, až zatajila dech.

Ioma pootevřela oči a vzhlédla. Padla tak naprostá tma, že to bylo, jako by oba leželi pod pokrývkou. Mezi námi a

domem jsou stromy, pomyslela si Ioma. Ta žena nás odtamtud nemůže vidět, neví, kdo jsme.

Ta myšlenka způsobila, že se jí prudce rozbušilo srdce. Gaborn určitě musel cítit, jak jí buší, musel slyšet, jak rozechvěle dýchá.

Znovu ji začal hladit po tváři. Ioma se při jeho doteku lehce napjala.

Nemůžeš mne chtít, pomyslela si. Nemůžeš mne chtít. Mám odpornou tvář. Na rukou mi vystupují žíly jako obří červi. „Přála bych si, abych byla pořád krásná," zašeptala bez dechu.

Gaborn se usmál. „Jsi krásná."

Naklonil se k ní a políbil ji na rty. Jeho rty voněly po švestkách. Dotek jeho rtů ji rozechvěl; znovu ji líbal na hřbet ruky.

Ioma se chytila jeho ramene a vyškrabala se mu do klína. Cítila, že Gaborn se chvěje touhou. V tu chvíli poznala, že tomu věří: on věří, že je krásná, navzdory tomu, že z ní Raj Ahten její krásu vysál. Cítí, že je krásná, přestože království jejího otce leží v troskách, cítí, že je krásná a chce ji stejně, jako ona chce jeho.

Gaborn nad ní měl nějakou zvláštní moc. Přála si, aby ji začal zuřivě líbat. Hladil ji po tváři a po bradě. Ioma zaklonila hlavu, aby ji mohl políbit jamku na krku. On tak učinil.

Zhýrale. Cítím se zhýrale, uvědomila si Ioma. Po celý život na ni někdo dohlížel, vychovával ji tak, aby se neustále chovala vhodně a ovládala své touhy.

Teď poprvé byla sama s mužem a náhle si uvědomila, že ho zoufale miluje.

Vždycky své emoce držela tak pevně na uzdě, že by nikdy nevěřila, že se muže cítit takhle. Cítím se tak jen díky jeho magii, řekla si.

Gabornovy rty se jí dotýkaly na krku a postupně se propracovávaly až k jejímu uchu.

Vzala jeho pravou ruku do své a chtěla si ji přitisknout na prsa. On se však odtáhl a nedotkl se jejích ňader.

„Prosím!" zašeptala. „Prosím. Nebuď teď džentlmen. Udělej, ať se cítím nádherně!"

Gaborn odtáhl rty od jejího ucha a zahleděl se jí do tváře.

Pokud ho to, co ve slabém světle uviděl, znechutilo nebo odradilo, nedal to na sobě znát.

„Já – hm," řekl Gaborn slabě. „Obávám se, že nic jiného než džentlmen nemohu být." Pokusil se konejšivě usmát. „Příliš mnoho let výcviku."

Trochu se odtáhl, ale ne úplně.

Iomě se oči neočekávaně naplnily slzami. Musí si o mně myslet, že jsem nestydatá. Musí si myslet, že jsem necudná, našeptával jí vnitřní hlásek. Teď doopravdy vidí, jaká jsem. Začala se stydět za svou vášeň. „Pro… promiň!" řekla Ioma. „Nic podobného jsem nikdy nedělala!"

„Já vím," řekl Gaborn.

„Opravdu – nikdy!"

„Já opravdu vím."

„Musíš si o mně myslet, že jsem hlupák nebo děvka!" Nebo ošklivá.

Gaborn se rozesmál. „To těžko. Já… jsem se bál, že ty by sis o mně mohla myslet to samé. Lichotí mi, že mě chceš."

„Nikdy jsem nebyla sama s mužem," řekla Ioma. „Vždycky jsem s sebou měla garde a Den."

„A já jsem nikdy nebyl sám s ženou," řekl Gaborn. „Ty a já jsme byli neustále hlídáni. Často jsem přemýšlel, jestli na nás Dnové dohlížejí jen proto, abychom se chovali správně. Nikdo nechce, aby se o jeho zlých činech z jejich knih dozvěděl celý svět. Znám některé vládce, kteří jsou velkorysí a milí a já jsem přesvědčen, že jen proto, že nechtějí, aby celý svět poznal jejich srdce.

Ale jak dobří skutečně jsme, Iomo, když jsme dobří jen na veřejnosti?"

Gaborn ji objal a její záda si opřel o hruď, ale nepolíbil ji. Vypadalo to spíš jako výzva, aby si odpočinula, aby se pokusila usnout. Ale Ioma teď nemohla odpočívat. Pokusila se uvolnit.

Napadlo ji, jestli to myslel vážně. Snaží se být dobrý? Nebo si tajně myslí, že je odporná? Možná se ani ve svém vlastním srdci neodvažuje přiznat pravdu.

„Iomo Sylvaresto," řekl Gaborn vzdáleným hlasem a velice formálně. „Urazil jsem dalekou cestu ze svého domova v Mystarii, abych ti položil otázku. Před dvěma dny jsi mi řekla, že tvá odpověď by zněla ne. Ale napadlo mě, jestli by sis to znovu nerozvážila?"

Iomě se rozbušilo srdce a princezna se zuřivě zamyslela. Neměla mu co nabídnout. V její zemi byl Raj Ahten, který jí ukradl krásu a zničil jádro heredonské armády. Přestože Gaborn prohlásil, že ji miluje, bála se, že dokud bude Raj Ahten naživu, Gaborn nikdy nespatří její pravou tvář. Místo toho se bude muset dívat na její hroznou masku, kterou bude nosit až do konce života.

Neměla mu co dát, kromě své oddanosti. Jak mu to muže stačit? Jako princezna Runovládců si nikdy nepředstavovala, že se dostane do takového postavení, a že bude milovat muže a bude milována, přestože mu nemůže nic nabídnout.

„Neptej se mě na to," odpověděla Ioma s třesoucími se rty a srdcem, které bušilo jako splašené. „Já… v této záležitosti nemohu brát v úvahu své vlastní tužby. Ale kdybych byla tvou ženou, snažila bych se žít tak, abys toho nikdy nelitoval. Nikdy bych nepolíbila jiného tak, jak jsem teď políbila tebe."

Gaborn ji jemně objímal. Princezna se zády tiskla k jeho hrudi. „Abys věděla, ty jsi má ztracená polovička," zašeptal Gaborn.

Ioma se o něj opřela a užívala si jeho dotek. Jeho sladký dech ji lechtal na krku. Nikdy nevěřila starým příběhům, které říkaly, že každý člověk se narodil jen s polovinou duše a neustále musí hledat tu druhou polovinu. Teď však cítila, že to může být pravda.

Gaborn se naklonil k jejímu uchu a hravě zašeptal. „Pokud mne jednoho dne pojmeš za manžela, pokusím se žít takovým způsobem, abys mě nikdy nemusela považovat za přílišného džentlmena." Pažemi ji objal kolem ramen a pevně ji k sobě přitiskl. Jeho levé zápěstí jí spočívalo na ňadrech, a přestože Iomu ten dotek vzrušoval, už se necítila nikterak zhýrale ani poníženě.

Takhle by to mělo být, pomyslela si – on vlastní mě, já vlastním jeho. Jen tak se mohou naše duše spojit.

Cítila se unavená a jako ve snu. Představovala si, jaké by to bylo v Mystarii, v královském paláci. Odvážila se snít. Slyšela o Mystarii mnoho příběhu, o bílých lodích na velké šedé řece, která protéká městskými kanály. Zelené kopce a vůně mořské solí. Mlha zvedající se každé ráno. Křik racků a zvuk vln tříštících se o pobřeží.

Téměř si dokázala představit královský palác a velikou postel s hedvábným prostěradlem a fialovým závěsem, který povívá v otevřeném okně ložnice a sebe samu, jak leží nahá vedle Gaborna.

„Vyprávěj mi o Mystarii," zašeptala Ioma. „V Mystarii leží laguny černé jako obsidián mezi kořeny cypřišů…" citovala slova staré písně. „Je to tak?"

Gaborn začal zpívat, a přestože neměl loutnu, jeho hlas byl překrásný:

„V Mystarii leží laguny černé jako obsidián,
mezi kořeny prastarých cypřišů.
A hladiny jezer jsou tak černé, že neodrážejí slunce,
a na nich tiše zpívají květy vodních lilií."

O těch lagunách se říkalo, že jsou domovem vodních čarodějů a jejich dcer nymf.

„A co čarodějové tvého otce? Nikdy jsem se s nimi nesetkala," řekla Ioma.

„Jsou to slabí čarodějové. Většina z nich ještě nezískala dostatečnou moc. Ti nejmocnější vodní čarodějové žijí v hlubokém oceánu a ne na zemi."

„Přesto však mají na tvůj lid veliký vliv. Mystarie je stabilní země."

„Ach, to ano," řekl Gaborn. „My v Mystarii vždycky hledáme rovnováhu. Proto jsme klidná země. Někdo by řekl, že nudná."

„Nemluv o ní tak špatně," řekla Ioma. „Tvůj otec je k vodě připoután. Tím jsem si jistá. On vždycky bojuje se všemi rušivými prvky. Přivedl si s sebou nějakého čaroděje? Ráda bych se alespoň s jedním setkala."

Ioma předpokládala, že ano, že když mohl přivést tolik vojáků na přehlídku, aby ukázal svou moc, mohl si s sebou stejně dobře vzít i jednoho z vodních čarodějů. Doufala, že by ten čaroděj mohl pomoci odrazit Raj Ahtenův útok na Longmot.

„Tak za prvé to nejsou *jeho* čarodějové, stejně jako Binnesman není *tvůj* čaroděj –“

„A přivedl si s sebou nějaké?“

„Původně chtěl,“ řekl Gaborn a napadlo ho, že pomoc čarodějů by se jim velmi hodila. Vodní čarodějové na rozdíl od Správců Země se do lidských záležitostí míchali poměrně pravidelně. „Ale sem je to dlouhá cesta a na pláních není moc vody…“

Gaborn jí začal vyprávět o svém životě v Mystarii, o velikém kampusu Domu Porozumění, o mnoha Komnatách po celém městě Aneuve. Některé Komnaty byly velké síně, kam na přednášky chodily tisíce studentů. Diskuse v těchto Komnatách byly zpravidla bouřlivé. Jiné Komnaty byly malé a útulné, podobaly se hostincům, a učenci tam v zimě sedávali vedle planoucího ohně v krbu jako staří vypravěči, popíjeli horký rum a vyučovali…

* * *

Ioma se probudila, protože jí Gaborn jemné zatřásl ramenem.

„Pojď, má lásko,“ zašeptal. „Musíme jít. Už jsme tu skoro dvě hodiny.“

Ze zamračeného nebe padal déšť. Ioma se rozhlédla. Stromy jim poskytovaly překvapivě dobré útočiště, ale přesto se Ioma divila, že na ni nespadla ani kapka vody a neprobudila ji. Divila se, jak to, že vůbec usnula, ale teď pochopila, že Gaborn použil moc svého Hlasu, aby ji ukolébal ke spánku, hovořil stále tišeji a tišeji, zpěvavou kadencí.

Její otec seděl vedle ní, už dávno vzhůru a chňapal do prázdna. Tiše se pohihňával.

Chytal motýly.

Ioma se cítila omámeně. Její mysl se probudila, ale tělo ne. Gaborn jí pomohl vstát. Napadlo ji, že by se měla postarat o otce. Raj Ahten mě změnil ve stařenu plnou obav, a mého otce proměnil v dítě, pomyslela si.

Pocítila náhlé přání, aby její otec zůstal v tomto stavu a mohl si tak zachovat nevinnost a údiv nad zázraky světa. Byl skvělý člověk, ale vždycky byl hrozně ustaraný. Svým způsobem dal Raj Ahten jejímu otci svobodu, jakou nikdy nepoznal.

„Koně si už odpočali," řekl Gaborn. „Cesty teď budou rozblácené, ale myslím, že pojedeme rychle."

Ioma přikývla a vzpomněla si, jak Gaborna před pár hodinami políbila a všechno, co se stalo včera, jí začalo připadat jako sen.

Gaborn chvilku stál bez hnutí a pak ji k sobě pevně přitiskl a krátce ji políbil na rty. Připomněl jí tak všechny události tohoto večera.

Princezna se cítila slabá a unavená, ale pokračovali v jízdě celou noc. Binnesman jim nechal koně, které sebrali Raj Ahtenovým mužům, takže mohli každou hodinu zvířata měnit a ostatní nechat odpočívat.

Hnali se vesnicemi jako vítr a během jízdy si Ioma vzpomínala na sen, který se jí zdál, když ležela v Gabornově náručí:

Zdálo se jí, že stojí na vzdušné věži na hradě svého otce, na místě, kde občas v létě přistávali nebeští jezdci přinášející zprávy z jihu.

V jejím snu se Dunnwoodem pohybovala Raj Ahtenova armáda, třásla stromy a ohňotvůrci, kteří ji doprovázeli, byli oblečeni v šatech z oživlého plamene. Pohled na armádu se jí naskytl vždy jen v útržcích obrazů – nelidé s černou kožešinou plížící se ve stínech pod stromy, rytíři v šafránových a šarlatových pláštích jedoucí lesem na obrněných koních. A na kraji lesa stál Raj Ahten, hrdý a přenádherný, a díval se na ni.

V tom snu byla vyděšená, dívala se, jak obyvatelé Heredonu, sedláci a řemeslníci, prchají do bezpečí hradu. Kopce na severu, východu a západu jich byly plné – sedláků v hnědých tunikách a kožených botách, kteří se spěchali ukrýt za

bezpečí hradeb. Ženy s dětmi, muži táhnoucí trakaře plné tuřínů. Chlapci, kteří pruty pohánějí telata. Stará žena s otepí pšenice přivázanou na zádech. Mladí milenci, jimž se v očích zračí sny o nesmrtelnosti.

Ti všichni utíkají a hledají úkryt.

Ioma však věděla, že hrad její lid nedokáže ochránit. Jeho zdi Raj Ahtena nikdy nezadrží.

Našpulila rty a vší mocí vydechla, nejprve na západ, pak na východ a nakonec na jih. Její dech voněl po levanduli a ta vůně naplnila vzduch. Každý člověk, který tu vůni ucítil, každý v celém království, koho se dotkl její dech, se změnil v bílé chmýří, které vířilo a poletovalo v závanech větru a pak, náhle zachyceno mohutným poryvem, letělo výš a výš až nad duby, bílé břízy a olše Dunnwoodu.

Naposledy Ioma vydechla sama na sebe a na Gaborna, který stál vedle ní. I oni se změnili v chmýří a letěli výš a výš nad Dunnwood a dívali se dolů na podzimní listí, zlaté, rudé a hnědé.

Ioma sledovala, jak zpoza stromů vybíhá Raj Ahtenova armáda a vojáci mávají válečnými sekerami a oštěpy. Nikdo se proti mm nepostavil.

Úpadek. Raj Ahten může doufat, že zvítězí, ale jediné, co získá, bude úpadek.

Když kůň nesl Iomu nocí na jih, měla pocit, jako kdyby letěla a nechávala celý svět za sebou. Pak někdy k ránu pocítila náhlou slabost, a když pohlédla na otce, viděla, že i on se kymácí v sedle. Zasáhl ji nezměrný žal a ona pochopila, co se stalo.

V hradu Sylvaresta začal někdo – předpokládala, že Borenson – vraždit její Zasvěcence.

TŘICET DVA: VYSOKÁ CENA ZA POHOSTINNOST

Raj Ahtenova armáda vstoupila do Hayworthu po půlnoci, přesně jak předpověděl král Orden.

Hostinského Stevedora Harka, který spal na posteli vedle ženy, probudilo dunění koňských kopyt na druhé straně řeky. Tady na výběžku pevniny je bylo díky zvláštní hříčce zvuku slyšet naprosto jasně. Kamenné útesy kopců nad cestou všechny zvuky zachytily a jako ozvěnu je poslaly zpátky na rovinu.

Stevedore Hark se během let naučil, že když zaslechne zvuk koňských kopyt, musí se probudit, protože tento zvuk velmi často znamenal, že přes řeku přejíždí poutník, kterého Hark musí ubytovat.

Jeho hostinec byl malý, s pouhými dvěma pokoji, takže hosté často museli spát po čtyřech nebo po pěti na slaměných matracích. Cizinec přijíždějící pozdě v noci znamenal, že Hark musí probudit a přesunout ostatní hosty a někam mezi ně vecpat nového zákazníka.

Takže když zaslechl koňská kopyta, Stevedore Hark otevřel oči a snažil se spočítat množství jezdců. Tisíc, dva? uvažovala jeho ospalá mysl. Na jakou postel je uložím?

Pak si vzpomněl, že most je rozebraný, a že králi Ordenovi slíbil, že tyto muže pošle na jih ke Kančímu brodu.

Rychle vyskočil, stále ještě v noční košili si začal natahovat punčochy, protože takhle blízko k horám bylo v noci pořádně chladno. Pak vyběhl z hospody a pohlédl přes řeku. Pod okapem střechy měl pověšenou lucernu,

připravenou právě pro tento případ, ale jejího světla ani nebylo potřeba.

Tam na drahé straně řeky stáli vojáci. Rytíři v plné zbroji. První čtveřice mužů nesla zářící pochodně, které osvětlovaly cestu. Světlo pochodní se odráželo na mosazných štítech a na vodní hladině. Pohled na válečníky ho vyděsil – bílá křídla vytepaná na přilbicích Neporazitelných, šarlatoví vlci na jejich pláštích. Vzadu zahlédl mastiffy, obry a nějaké temnější stvůry.

„Zdravím, přátelé, co pro vás mohu udělat?“ zavolal Hark. „Most je pryč. Nemůžete projít. Nejbližší místo je proti proudu u Kančího brodu. Dvacet mil! Jeďte po cestě.“

Povzbudivě na ně kývnul a ukázal jim cestu. Proti proudu řeky vedla k brodu málo používaná pěšina. Noční vzduch voněl po dešti a Harkovi kolem hlavy hučel vítr, který s sebou přinášel vůni borových šišek. Temná voda tiše laskala říční břeh.

Vojáci na něj tiše hleděli. Vypadali unaveně. Nebo možná nemluvili jeho jazykem. Stevedore Hark znal několik slov muyyatinsky.

„*Chota! Chota!*“ vykřikl a ukázal k brodu. Mezi jezdci se náhle protlačila dopředu stínová postava. Malý temný muž se zářícíma očima a holou lebkou. Pohlédl přes řeku na Harka a široce se usmál, jako by s ním sdílel nějaký soukromý vtip.

Sundal si plášť a zůstal stát nahý. Oči jako by se mu na okamžik rozzářily vnitřním světlem; pak se do noci zdvihl modrý plamen, který obklopil jeho tělo.

„Vidím v tobě temnotu klamu!“ vykřikl mužík.

Pozdvihl pěst a modrý plamen vystřelil směrem, kterým ukazoval. Přeletěl řeku jako modrý meteor a vyrazil ke Stevedore Harkovi.

Hark vykřikl hrůzou a sledoval, jak plamen zasáhl stěnu jeho hospody. Vyschlé dříví jako by vykřiklo bolestí a pak se rozhořelo. Olej v lampě, která visela pod okapem, vybuchl podél zdi.

Malé modré světélko se pak vrátilo zpátky přes řeku a usadilo se v čarodějových očích.

Stevedore Hark zaklel a vběhl do hospody, aby vytáhl svou ženu a hosty ven, než se z celé budovy stane pohřební hranice.

Ve chvíli, kdy tahal ženu a hosty z postelí, už byla celá střecha hostince v plamenech a zář ohně se zrcadlila na nočním nebi.

Stevedore Hark dusící se kouřem vyběhl z hospody a pohlédl přes řeku. Mužík tam pořád stál, díval se a široce se usmíval.

Rozmarně Harkovi zamával, pak se otočil a zamířil po cestě – po proudu směrem k mostu Mocností asi třicet mil na východ. Raj Ahtenova armáda si sice hodně zajde, ale vojáci Vlčího Pána obejdou Ordenovu léčku.

Stevedore Hark zjistil, že mu buší srdce. K Longmotu to byla příliš dlouhá cesta, než aby ji starý tlustý hostinský mohl urazit a v městečku nebyli žádní koně s runami. Nemohl Ordena varovat, že jeho léčka selhala. Věděl, že se v noci nemůže pustit sám do lesa.

V duchu přál Ordenovi hodně štěstí.

TŘICET TŘI: ZRADA

Král Mendellas Draken Orden si ve slábnoucím světle prohlížel obranu Longmotu a zvažoval, jak nejlépe by tenhle kus skály ubránil. Byl to zvláštní hrad s výjimečně vysokými vnějšími hradbami postavený z žuly, která pocházela z longmotských kopců. Pevnost neměla druhý nebo třetí kruh obranných hradeb, jak bylo obvyklé u větších hradů, například u hradu Sylvaresta. Neměla výstavnou obchodnickou čtvrť a byly v ní jen dva opevněné statky menších baronů a věže pro vévodu, jeho vojáky a Zasvěcence.

Zdi však byly pevné, chráněné runami země před zhroucením.

Nejvyšší budovou bylo hnízdo graaků – čistě funkční stavba na skalnatém výběžku, na kterém mohlo hnízdit až šest velkých ptakoještěrů. K hnízdu se bylo možno dostat po úzkých kamenných schůdcích, které se klikatily podél východní zdi výběžku. Stavba nebyla určená pro obranu. Neměla střílny, za kterými by se mohli ukrýt lučištníci, ani odpočívadla na schodišti, kde by se mohli soustředit bojovníci k obraně či útoku. Na vrcholku byla jedině široká přistávací plocha pro graaky. Ve stavbě bylo vybudováno šest kruhových otvorů, kterými graakové mohli vylétat nad pole.

Vévodové z Longmotu zde graaky nepěstovali po celé generace. Před sto dvaceti lety nastalo několik krutých zim a graakové tady na severu umrzli. Během těchto zim také přišli ze severu ledoví obři. Když se však trochu oteplilo a z jihu znovu přitáhla hejna divokých graaků, králové Heredonu je přestali ochočovat, jak to činili jejich předci. Když posílali zprávy, spolehli se na jezdce na silných koních.

Orden měl pocit, že je to hanba. Byla ztracena bohatá tradice. Určitým způsobem o ni byl národ chudší.

Hnízdiště bylo špatně udržované. Kanály na vodu byly prázdné. Na zemi ležely ohlodané kosti, zbytky po hostinách minulosti.

Během let Orden na sever posílal po graacích zprávy, z nichž některé byly určeny i sem. Nikdo se však nenamáhal očistit výkaly na podlaze; ty teď pokrývaly kámen, kam až oko dohlédlo. Schody vedoucí k hnízdišti byly ošlapané. Z prasklin ve skále visely trsy svlačců, jejichž modré kvítky byly otevřené večernímu slunci.

Orden však zjistil, že je odsud skvělý výhled – dokonce i na střechy věže Zasvěcenců a vévodské věže. Proto sem ukryl šest lučištníků s ocelovými luky a přikázal jim tu zůstat v úkrytu a čekat a střílet jen pokud se Raj Ahtenovy síly probijí branou. K obraně schodů určil jediného šermíře.

Byla už napůl tma a tak čekal, až jeho osobní sluha rozsvítí lucernu; pak, doprovázen jejím světlem, se vydal na obhlídku věže Zasvěcenců. Zvenku vypadala jako prostá pochmurná věž – s kulatým tvarem, která dokázala pojmout tisíc Zasvěcenců. Místo oken měla malé štěrbiny v kameni. Ordena napadlo, že jen málo Zasvěcenců znovu spatřilo sluneční světlo poté, co dali odkazy. Stát se vévodovým Zasvěcencem se podobalo odsouzení k žaláři.

Ale vnitřek věže Zasvěcenců byl překvapivě úpravný. Zdi byly omítnuté na bílo a kolem malých okenních štěrbin byly namalované obrazy modrých růží a sedmikrásek. Každé patro věže mělo svou vlastní obývací místnost s postelemi postavenými kolem zdi a nádherným krbem uprostřed. Místnosti byly navrženy tak, aby dvojice pečovatelů mohla dohlížet na sto i více Zasvěcenců najednou. V každé místnosti byly šachovnice, pohodlná křesla na sezení a podlaha byla posypána čerstvým rákosem vonícím po levanduli.

Král Orden se bál o svého syna. Stále ještě neměl žádné zprávy o tom, kde Gaborn je a co dělá. Byl ten chlapec zabit? Sedí snad v Sylvarestově věži jako Raj Ahtenův Zasvěcenec? Možná odpočívá vedle hořícího ohně, slabý jako kotě a hraje

šachy. Člověk mohl jen doufat. Člověk musel doufat. Ale Ordenova naděje se pomalu zmenšovala.

Vévodova věž nyní skýtala přístřeší méně než stovce Zasvěcenců. Orden spočítal, že by v ní mohlo žít přinejmenším pět set Zasvěcenců sloužících obráncům pevnosti. Ale přes čtyři sta Zasvěcenců zemřelo v boji za znovuzískání hradu.

Bitva za svobodu si vyžádala tolik obětí.

Opevnění věže bylo soustředěno do nejnižší části. Orden si toto opevnění velice pečlivě prohlédl, neboť doufal, že zde Raj Ahtena zadrží, protože by tu mohl mít výhodu.

Za bránou byla strážní místnost, kde mohlo držet hlídku tucet pikenýrů. Zařízení spouštějící padací mříž bylo asi osmdesát stop vzadu ve zvláštní místnosti. To zařízení mohla obsluhovat dvojice vojáků.

Za touto místností byla zbrojnice a vévodova pokladnice. Zbrojnice byla dobře zásobena šípy a střelami do balist – více než v co se Orden odvážil doufat. Šípy byly svázány do svazků po stovkách. Rychlý odhad Ordenovi napověděl, že je tu uskladněno asi dvě stě tisíc šípů, většinou nově vyrobených a opatřených šedými husími brky – jako by se vévoda usilovně připravoval na konec světa.

Vévodova zbroj a jeho kůň byli pryč, nepochybně ukořistěné jedním z Raj Ahtenových Neporazitelných. Raj Ahtenovi muži tu však nechali nádherný dlouhý meč – kvalitní heredonská ocel, ostrá jako břitva.

Orden si prohlížel jílec meče. Bylo na něm vyraženo jméno Stroehorn. To byl umělec výjimečných schopností žijící asi před padesáti lety.

Indhopalané, kteří do doby asi před padesáti lety nenosili nic jiného než koženou zbroj, si severních zbrojí či mečů příliš necenili. Těžká kroužková košile nebo plátová zbroj byla příliš nepohodlná a bylo v ní přílišné horko, než aby byla vhodná k boji na poušti. Jižané proto nosili lakovanou koženou zbroj a namísto rovných těžkých ostří severu bojovali se zakřivenými scimitary. Zakřivená ostří umožňovala způsobil mečem maximálně dlouhou řeznou ránu, takže jediný úder dokázal proseknout lidské tělo. Proti lehce obrněnému protivníkovi

byly zakřivené scimitary elegantní, ladné a účinné zbraně. Když se však ostří scimitaru setkalo s kroužkovou košilí, čepel se rychle otupila nebo ohnula.

Pro boj s mužem v kroužkové zbroji musel mít člověk silnou severní čepel s rovným ostřím, vyrobenou z tvrdé oceli. Taková čepel umožňovala kroužkovou zbroj probodnout nebo ji proseknout.

Pohled na tento krásný meč, který zůstal ve zbrojnici, dal Ordenovi naději. Raj Ahten velel velkému množství vojáků. Jejich síla muže být děsivá, ale budou bojovat v neznámém terénu za vražedného počasí a s vražednou jižní ocelí. Jak si tito pouštní vojáci povedou v zimě?

Před osmi sty lety poslali králové Indhopalu Ordenovým předkům dary sestávající z koření, olejů, hedvábí. Poslali také ochočené pávy a tygry v naději, že mezi severem a jihem se rozproudí obchod. Ordenovi předkové poslali na oplátku na jih koně, zlato, kvalitní kožešiny a vlnu a severní koření.

Králové Indhopalu dary odmítli. Kožešiny a vlna se v jejich teplých zemích nedaly nosit, severní koření jim nepřipadalo dobré. Koně – které považovali za podřadné – používali jen jako tažná zvířata.

Milovali však zlato a tak vyslali karavany.

Proto teď Ordena napadlo, jak se Indhopalané přizpůsobí zdejšímu počasí. Možná nepochopí cenu vlny a kožešin, dokud polovina z nich neumrzne k smrti. Možná nepochopí cenu koní chovaných v severních horách a zvyklých na zdejší klima, dokud jejich vlastní zvířata nepadnou vyčerpáním. Kvalitu severních mečů zřejmě poznají až tehdy, až se jejich zakřivené scimitary střetnou se zbrojí seveřanů.

Naposledy se Orden podíval do pokladnice. Vévoda v ní měl uloženo překvapivé množství zlatých prutů. Král Orden si prohlédl raznici, která měla na jedné straně Sylvarestovu podobiznu a na druhé straně Sedm Kamenů.

Připadalo mu podivné, že vévoda byl oprávněn razit mince. Na podlaze stály váhy a Orden vytáhl z kapsy zlatou minci, položil ji na jednu misku a na druhou položil minci vyraženou vévodou.

Vévodova mince byla lehčí. Král Orden nevěděl, jestli je to tím, že vévodova mince je příliš malá nebo že ve zlatě je příměs zinku nebo cínu.

Bylo však jasné, že než se z vévody z Longmotu stal zrádec, byl nejprve penězokazcem. „Ten prašivec!“ zavrčel Orden.

„Mylorde?“ zeptal se jeden z jeho kapitánů.

„Běžte odříznout mrtvolu vévody z Longmotu. Odsekněte vnitřnosti, za které visí na okně, ať mrtvola spadne do příkopu.“

„Mylorde?“ zeptal se znovu kapitán. Bylo jasné, že se mu nelíbí způsob, jak s mrtvým vévodou naložit.

„Udělej to!“ řekl Orden. „Ten chlap si nezaslouží další noc královské pohostinnosti.“

„Ano, mylorde,“ odvětil kapitán a odspěchal.

Po prohlídce věže Zasvěcenců se Orden rozhodl neprohlížet si ostatní věže hradu. Sídla vévody a nižších šlechticů mu připadala bezcenná. Orden v jejich obraně neviděl žádný smysl.

Kromě toho mu připadalo lepší soustředit muže na vnější hradbu. Longmot byl tak úzký, že lučištník na východní zdi mohl střílet sto yardů přes západní zeď, což znamenalo, že když nepřátelští vojáci zaútočí na jednu část hradeb, dostanou se do křížové palby obránců.

Patnáct nebo šestnáct stovek mužů. To bylo vše, co král Orden v tuto chvíli měl. Vyslal posly ke Grovermanovi a Dreisovi s žádostí o posily. Možná, že Borenson se vrátí a přivede s sebou většinu svých vojáků.

Měli by však dorazit co nejdřív. Posily, které nedorazí před úsvitem, se už nedostanou dovnitř.

Právě když král Orden dokončil prohlídku věže Zasvěcenců, přišel se s ním setkat kapitán Cedrik Bouře, vévodkynin poradce, kterého následovala Den, kyprá žena středního věku. Kapitán Bouře byl zavalitý muž s hustými hnědými kudrnatými vlasy, které nosil ostříhané nakrátko. Přilbici měl v ohbí lokte na znamení úcty, ale při setkání s králem Ordenem se neuklonil. Orden pocítil na zlomek

sekundy zlost, ale pak si uvědomil, že ten muž je zastupujícím vládcem hradu. Jako takový se podle práva nemusel uklánět.

Místo toho Bouře natáhl ruku, oba se navzájem uchopili za zápěstí a potřásli si rukama jako sobě rovní. „Výsosti, jsme šťastní, že jsi přijel. Tobě a tvým mužům se dostane maximálního pohodlí. Obávám se však, že brzy dojde k bitvě. Z jihu se blíží Raj Ahtenova armáda."

„Já vím," odvětil Orden, „jsem rád, že budu bojoval vedle tebe a tvých mužů. Požádal jsem Grovermana a Dreise o posily, ale počítám, že budou váhat splnil prosbu cizímu králi."

„Vévodkyně také vyslala posly se žádostí o posily," řekl Bouře. „Brzy uvidíme, co nám to přinese."

„Děkuji," řekl Orden a díval se mu do očí.

Tohle byla ta nejhorší zpráva. Pokud žádná pomoc až dosud nedorazila, znamenalo to, že Dreis a Groverman, když se doslechli o invazi, opevnili se na svých vlastních hradech a neposlali ani jednoho vojáka. Člověk jim to mohl mít stěží za zlé.

„Můžeme si promluvit v soukromí?" zeptal se Orden po chvíli.

Bouře lehce přikývl. Oba vstoupili do vévodovy věže a začali stoupat po schodech. Ordenovi muži zůstali venku. Jen Ordenův Den a Den jeho syna je následovali do místnosti. K nim se připojila i kyprá Den, která kráčela za kapitánem.

Ve veliké místnosti byla podlaha stále ještě potřísněna krví ze zuřivé bitvy. Dřevěné židle byly rozmlácené na třísky; na zemi ležela ztupená sekera a dvě dlouhé dýky.

Bitva vévodkyně se nakonec zvrhla v práci s nožem.

Když Orden v stoupil, zvědavě na něj pohlédly dva páry očí loveckých psů, kteří zamávali ocasy na pozdrav. Předtím spali u vychladlého krbu.

Král Orden vzal pochodeň, zapálil ji a přiložil pod hraničku dřeva naskládanou v krbu. Když se oheň rozhořel, usadil se do křesla, deset stop od kapitánovy židle.

Kapitán vypadal jako muž kolem padesátky, i když to bylo těžké přesně určit. Muž s odkazy metabolismu stárne rychle. Ale Mendellas dokázal určit věk válečníka, když mu pohlédl

do očí. I s odkazy metabolismu měli někteří muži pohled nevinnosti, pohled nezkušenosti. Lidské oči zůstávaly mladé – stejně jako zuby, mysl a srdce – přestože jeho kůže se mohla pokrýt vráskami.

Kapitánovy hnědé oči však byly plné bolesti, vyčerpání a sídlil v nich výraz někoho, kdo viděl příliš mnoho krvavých bitev. Orden v nich nedokázal vyčíst nic. Podle nich by kapitán Bouře mohl být klidně tisíc let stár.

Král se rozhodl při rozhovoru postupovat takticky. „Moc by mě zajímalo, co se tu stalo. Jsem si jistý, že tu Raj Ahten nechal posádku složenou z dobře cvičených vojáků. Jak to, že je vévodkyně dokázala porazit?“

„Mohu vám říct jen to, co jsem sám slyšel,“ odpověděl kapitán. „Já sám jsem byl přinucen poskytnout odkaz, a když začala vzpoura, byl jsem ve věži Zasvěcenců.“

„Říkáš, že tě Raj Ahten přinutil dát odkaz?“

V kapitánových očích se objevil zvláštní pohled, směsice odporu a úcty. „Abys pochopil, dal jsem ten odkaz dobrovolně. Když mne Raj Ahten požádal o odkaz, jeho slova byla jako dýky, které mě probodly. Když jsem mu pohlédl do tváře, připadal mi krásnější než růže nebo slunce stoupající nad obzor nad horským plesem. Vypadal jako ztělesnění vší krásy, vše, co jsem až do té chvíle považoval za ušlechtilé nebo krásné, mi vedle něj připadalo nicotné.

Ale když jsem se vzdal odkazu a jeho muži mě odtáhli do věže Zasvěcenců, měl jsem pocit, jako bych se probudil ze snu. Uvědomil jsem si, co jsem ztratil a jak jsem byl zneužit.“

„Chápu,“ poznamenal král Orden a maně ho napadlo, kolik odkazů krásy a Hlasu musí Raj Ahten mít, že má nad lidmi takovou moc. „Takže co se tu stalo? Jak to vévodkyně celé sehrála?“

„Nejsem si jistý, protože jsem byl sláb jako štěně a byl jsem upoután na lůžko ve věži Zasvěcenců. Zaslechl jsem jen útržky informací.

Pokud tomu dobře rozumím, vévoda zřejmě dostal od Raj Ahtena zaplaceno, aby jeho armádě nebránil v průchodu Dunnwoodem. Neodvažoval se však o tom říci své ženě, a

proto to, co od Raj Ahtena dostal, schoval ve svém soukromém apartmá a nikomu to neukázal.

Vévodkyně si po jeho smrti uvědomila, že za svou zradu musel dostat zaplaceno, prozkoumala jeho pokoje a našla asi tucet magických tyčí.“

„Chápu,“ řekl král Orden. „Takže ona využila ty tyče, aby vybavila nějaké vrahy?“

„Ano,“ odpověděl kapitán. „Když Raj Ahten vstoupil do města, byla tu jen část posádky. Čtyři mladí vojáci předtím z divočiny přinesli zprávu, že dřevaři v Geentonu spatřili ničitele –“

„Máte tu hodně stop po přítomnosti ničitelů?“ zeptal se Orden, protože tohle byla důležitá novinka.

„Ne, ale minulého jara jsme v Dunnwoodu nalezli stopy po třech ničitelích.“

Orden se zamyslel. „Jak dlouhé byly ty stopy?“

„Byly od dvaceti do třiceti palců dlouhé.“

„Čtyřprsté nebo tříprsté?“

„Dvoje otisky byly tříprsté. Ten největší však měl čtyři prsty.“

Orden si olízl rty a zjistil, že mu náhle vyschlo v ústech. „Předpokládám, že víte, co to znamená?“

„Ano, výsosti,“ odvětil kapitán. „Jde o manželskou trojici.“

„A vy jste je nezabili? Nenašli jste je?“

„Sylvaresta o nich věděl. Vyslal za nimi lovce.“

Sylvaresta by Ordenovi o ničitelích nepochybně řekl. Měli jsme spolu letos vyrazit na lov, pomyslel si Orden. Tato novinka ho však znepokojovala, protože již dříve zaslechl zprávy o ničitelích, kteří se pohybovali v horách podél hranic Mystarie – o válečných skupinách čítajících devět a osmdesát jedna členů. Od času jeho prapradědečka se jich nikdy v okolí tolik nevyskytovalo. Když cestoval na sever, zmínila se mu královna Herin Rudá o problémech s ničiteli, kteří jí zabíjejí koně. Orden však netušil, že jsou ničitelé už tak daleko na severu.

„Takže,“ pokračoval Orden, „když Raj Ahten obsadil hrad, byli vaši vojáci na hlídce.“

„Správně. Drželi se mimo město, dokud Raj Ahten neodešel. Viděli pověšeného vévodu a tak poslali vévodkyni zprávu, ve které ji žádali o rozkazy. Ona do města vyslala svého kouzelníka s tyčemi a vojáci přijímali odkazy od každého, kdo jim je poskytl, dokud nebyli připraveni k útoku.“

„A pak přešplhali hradby?“ zeptal se Orden.

„To ne. Vstoupili do hradu bránou po Raj Ahtenově odjezdu. Byli převlečeni za svíčkáře a tkalce, kteří přicházejí vévodkyni nabídnout své zboží. Mezi svíčkami však měli ukryté dýky a pod látkami ukrývali zbroje.

Raj Ahten tu měl jen dvě stě věrných vojáků a naši muži si s tím dokázali poradit.“

„Kde jsou teď?“

„Mrtví,“ řekl kapitán Bouře, „všichni jsou mrtví. Prorazili do věže Zasvěcenců a zabili půl tuctu prostředníků. Pak jsme se k boji mohli připojit i my ostatní. Nebylo to jednoduché.“

Orden zamyšleně přikývl.

„Kapitáne, předpokládám, že víš, proč jsme já a mí muži tady.“ Tohle bylo delikátní téma, ale Orden musel zjistit, jestli Bouře získal magické tyče Vlčího Pána a odvezl je z Bredsforského statku. Přestože vyslal svého člověka, aby je nalezl, nechtěl Orden jen tak čekat, zvláště když se mohl dočkat špatných zpráv.

Kapitán na něj lhostejně pohlédl. „Doslechli jste se, že nás čeká obležení?“

„To ano,“ odvětil Orden, „ale to není důvod, proč jsme tady. Cely Heredon je teď v obležení a já bych raději soustředil své úsilí na osvobození hradu Sylvaresta. Přišel jsem si pro poklad.“

„Poklad?“ otázal se kapitán Bouře. Oči se mu rozšířily. Orden málem uvěřil, že ten muž o tom nic neví. Přesto však jeho odpovědi úplně nedůvěřoval. Kapitán se příliš snažil ovládnout své emoce, nedat na sobě znát žádnou reakci.

„Víš, o čem mluvím?“

„Jaký poklad?“ zeptal se kapitán, v jehož očích nebyl ani stín klamu.

Cožpak vévodkyně zatajila existenci ukrytých magických tyčí dokonce i před svým poradcem? Orden to předpokládal, doufal v to.

„Věděl jsi, že vévoda je padělatel, že ano?“ zeptal se Orden. Vložil do této otázky část moci svého Hlasu a položil ji tónem, který jako by kapitána usvědčoval z viny.

„Ne!“ protestoval kapitán, ale oči mu zatékaly a zornice se zúžily.

Nečestný, mizerný parchant, pomyslel si Orden. Teď mi lže. Když jsem se ho zeptal na poklad, myslel si, že mluvím o falešných mincích v pokladnici. O Raj Ahtenových magických tyčích opravdu neslyšel. To bylo to, co Ordena zajímalo.

Takže vévodkyně kapitánovi nevěřila. To znamená, že ani Orden mu nemůže věřit.

Král Orden se rozhodl na kapitána vyrukovat s částečnou pravdou. „Král Sylvaresta mi poslal zprávu, ve které se říká, že vévodkyně přemohla Raj Ahtenovu posádku a ukryla nebo zakopala tady na zahradě nějaký poklad. Všiml si tu někdo známek kopání? Objevil tu někdo ten poklad?“

Bouře s rozšířenýma očima zavrtěl hlavou. Orden si byl jistý, že kapitánovi muži začnou do hodiny kopat na všech možných místech.

„Komu vévodkyně nejvíc věřila? Koho by vyslala takový poklad ukrýt?“

„Komorníka,“ odpověděl kapitán rychle.

„Kde je teď?“

„Pryč! Opustil hrad krátce po vzpouře. A od té doby jsem ho neviděl!“ Z tónu kapitánova hlasu bylo možné vyčíst, že se bojí, že komorník uprchl i s pokladem.

„Jak vypadal?“

„Hubený chlapík, jako vrbový proutek, se světlými vlasy a oholenou tváří.“

To byl posel, jehož tělo Ordenovi muži nalezli. Takže vévodkyně poslala zprávu Sylvarestovi, a jako posla vyslala muže, který ukryl magické tyče. Nikomu jinému už o pokladu neřekla. Kapitán Bouře může být dobrý voják, schopný velet obraně hradu, ale zjevně byl nečestný. Kdyby věděl o ukrytém

pokladu, byl by v pokušení a vévodkyně nechtěla, aby byl heredonský král znovu zrazen.

Toto poznání naplnilo krále Ordena smutkem a tíživým pocitem. Je hrozné, že tak dobrý král, jako byl Sylvaresta, padl díky nevěrnosti svých poddaných. Celý národ byl rozpolcený.

Jestli muže, jako je Sylvaresta, jeho šlechtici tak málo milují, přemýšlel Orden, jak mohu já věřit svým vlastním vazalům?

„Děkuji ti, kapitáne," řekl král Orden tónem, který naznačoval, že rozhovor skončil.

„Ach, a kapitáne," dodal ještě, když se Bouře zastavil u dveří a nasazoval si helmu, „posily od Grovermana a Dreise vyrazí hned, jakmile se připraví na pochod. Poslal jsem jim zprávu s žádostí o pomoc, ve které jsem se také zmínil o pokladu. Armády severu se shromáždí zde!"

Kapitán přikývl, vydechl si úlevou a odešel. Jeho tělnatá Den ho následovala.

Orden po dlouhé hodiny seděl ve tmě rozvalený v křesle z tmavého ořechu, které bylo nádherně zdobené – až příliš nádherně. Vylisované emblémy hodujících mužů na opěradlech a sedadle ho nepříjemně tlačily. V tomhle křesle se dalo jen těžko odpočívat.

A tak Orden přikrmoval oheň v krbu, házel tam trosky rozbitých židlí, a pak si lehl na medvědí kůži a začal se mazlit s vévodovými loveckými psy, kteří bušili do podlahy svými ocasy a dožadovali se dalších známek jeho přízně.

Jeho Den stál v rohu. Teď se historik pohnul a posadil se do jedné z nepohodlných židlí. Gabornův Den zůstal v rohu.

Orden se neválel po podlaze se psy od doby, kdy byl malý chlapec. Vzpomněl si, jaké to bylo, když poprvé se svým otcem navštívil Longmot. Bylo mu devět let a vracel se domů ze svého prvního lovu s doprovodem sta mužů. Bylo to samozřejmě na podzim o Hostenfestu a tehdy se poprvé setkal s mladým princem s dlouhými jantarovými vlasy a úzkými rameny.

Sylvaresta. První přítel prince Mendellase Ordena. Jeho jediný skutečný přítel. Orden se stýkal s vojáky, kteří ho vyučovali ve válečném umění a přátelil se také se stejně

starými syny nižších šlechticů, kteří ho sice možná měli rádi, ale vždycky si až příliš jasně uvědomovali, o kolik je jejich postavení nižší než princovo, a jak jsou díky tomu od sebe odděleni.

Dokonce i ostatní princové s Ordenem jednali s odstupem – nikdy nezapomínali na to, že Ordenova říše je o tolik bohatší a větší než kterékoli jiné království.

Jedině Sylvarestovi mohl Mendellas věřit. Sylvaresta mu vždycky upřímně řekl, jestli v tom novém klobouku vypadá hloupě nebo moudře a posmíval se mu, když při lovu minul kopím. Jediný Sylvaresta se mu nebál říct, že se mýlí.

Král Orden ztěžka dýchal. Teď se mýlím, uvědomil si. Zmýlil jsem se, když jsem Borensona vyslal pobít Raj Ahtenovy Zasvěcence.

Co když Borenson zabije Sylvarestu? Dokážu si někdy odpustit? Nebo až do konce života ponesu na duši jizvy, které mě budou tížit jako závaží?

I ostatní králové mají podobné jizvy, říkal si Orden. I oni byli možná přinuceni zabít přátele. Jako dítě Orden nenáviděl muže, kteří zabili jeho dědečka. Teď pochopil, že vina je často cenou, kterou člověk musí zaplatit za to, že je vůdcem.

„Dne?“ zašeptal Orden k muži, který mu seděl za zády.

„Ano, výsosti,“ odpověděl Den.

„Jaké zprávy máš o mém synovi?“ Znal toho muže celý život, ale nikdy ho nepovažoval za přítele nebo důvěrníka. Obdivoval ho však jako učence.

„Kdybych ti o něm řekl, porušil bych svou svatou přísahu, mylorde. Nemícháme se do státních záležitostí,“ zašeptal Den.

Takovou odpověď samozřejmě očekával. Dnové nikdy nenapovídali ani nepomáhali. Kdyby se král topil dvě stopy od břehu. Den by nenatáhl ruku a nevytáhl by ho. „Ale mohl bys mi to říct,“ řekl Mendellas. „Znáš odpověď.“

„Ano,“ zašeptal Den.

„Cožpak ti na mě nezáleží? Cožpak jsou mé city nedůležité?“ zeptal se Orden. „Cožpak nezáleží na mém osudu nebo na osudu mých poddaných? Mohl bys mi pomoci porazit Raj Ahtena.“

Den dlouho nepromluvil a Orden věděl, že přemýšlí. Jiní Dnové porušili své přísahy a sdělili králům veliká tajemství. Tím si byl Orden jist. Tak proč ne tento muž? Proč ne teď?

Gabornův Den, stojící v rohu, řekl: „Pokud odpoví na tvou otázku, poruší nejsvatější slib. Jeho dvojče se o tom dozví.“ V jeho slovech zazněla hrozba. Dohlížitel hlídající dohlížitele. „Určitě to chápeš, výsosti.“

Orden to nechápal, jen stěží by mohl pochopit jejich chování. Většinou Dny a jejich náboženství považoval za zvláštní a nepřirozené. Teď poznal, že mají tvrdá srdce.

Přesto se je však snažil pochopit. Gabornův Den tu zůstal, místo aby jel za Gabornem. Proč? Zemřel snad jeho syn a Den ho tedy nemůže následovat? Nebo Den pouze čeká, až se sem Gaborn vrátí? Nebo… snad jeho syn zmizel Dnům z očí?

Orden zauvažoval. Jeho Den ho nazval mylordem, tedy titulem, který dosud nikdy nepoužil. Ten muž chtěl promluvit, měl potíže zůstat nezúčastněným pozorovatelem. Ovládl se, ale bylo na něm vidět, že by krále Ordena rád uklidnil.

Mohl by mu Den poradit a zůstat poté naživu? Orden studoval historii a věděl, že během některých válek Dnové odhalili tajemství nepřátelských stran. Orden se však nikdy nedozvěděl, jaký osud takové Dny potkal.

Kroniky vyprávěly o skutcích králů a národů. Pokud Den zběhl a stal se zrádcem, o osudu takového Dne pak v kronikách nebyla ani zmínka.

Navíc byly kroniky psány nezúčastněným tónem, jako by činy vládců sledoval pozorovatel prostý veškerých emocí. Orden se tomu mnohokrát divil.

Když se kapitán Stroecker vrátil z Bredsforského statku, nalezl Ordena, jak leží před uhasínajícím ohněm a mazlí se se psy.

„Odpusť, že ruším, mylorde,“ řekl kapitán Stroecker ze dveří.

Král Orden se otočil a posadil se. „Co jsi našel?“

Stroecker se smutně pousmál. Zvedl košík plný čerstvých tuřínů, který měl v pravé ruce; v očích mu zářilo něco, co mohl být hněv. „Tohle, mylorde. Dost tuřínů, aby se jimi dala uživit celá armáda.“

Když si král Orden uvědomil, že magické tyče jsou pryč, že je někdo ukradl, zasáhla ho okamžitá hrůza.

Stroecker se zlomyslně usmál. „A také tohle," řekl a sáhl za záda. Zpoza opasku vytáhl malý balíček magických tyčí.

Králi Ordenovi poskočilo srdce úlevou, ulevilo se mu natolik, že kapitánovi okamžitě odpustil jeho žert.

Vyskočil, popadl tyče a začal si je prohlížet. Runy vypadaly dokonale, bez zubů či nepravidelností a byly vyrobené v kantishském stylu. Orden s sebou neměl kouzelníka, který by vykonal patřičné rituály, ale žádného ani nepotřeboval. S rozumem dvaceti lidí a darem hlasu od patnácti dokázal Orden odříkat kouzla stejně dobře jako kouzelník.

Zbraň. Teď má zbraň.

„Kapitáne Stroeckere," řekl Orden tiše. „Ty, já a Borenson jsme jediní tři lidé, kteří vědí, kde je ten poklad ukryt. A tak to musí zůstat i nadále. Nemohu riskovat, že ho najde nepřítel. Nemohu riskovat, že padnete do zajetí."

„Rozumím," řekl Stroecker takovým tónem, až si Orden uvědomil, na co kapitán myslí; předpokládal, že po něm Orden chce, aby přinesl nejvyšší oběť. Stroecker byl připraven okamžitě spáchat sebevraždu.

„Takže, kapitáne," pokračoval král, „chci, abys řekl mužům, že potřebujeme strážné, kteří odvezou do Mystarie veliký poklad. Vyber si tři muže – mladé muže s rodinami a dětmi – kteří se k vám připojí jako strážní. Vybírej pečlivě, protože jim možná zachráníš živou. Pak si vyberte čtyři nejlepší koně, sedlové brašny si naplňte kameny a odjeďte. Udělejte všechno pro to, aby vás nepřítel nechytil."

„Mylorde?" otázal se Stroecker.

„Slyšel jsi mě dobře. Za úsvitu se tu odehraje bitva. Předpokládám, že Raj Ahten proti nám vrhne veškeré své síly. Doufá v pomoc armády v počtu sta tisíc vojáků a já nevím, jestli dostanu nějaké posily. Pokud tento hrad padne a my všichni tu zemřeme, bude vaší povinností se sem vrátit, získat poklad a odvézt jej do Mystarie."

„Mylorde, nepřemýšlíš o ústupu?“ zeptal se Stroecker. Jeden z psů vstal a šťouchl čenichem krále do žeber. Vypadal hladově, ale toužil po pomazlení.

„Na nic jiného ani nemyslím,“ řekl Orden. „Ale můj syn se ztratil v divočině a já o něm nemám žádné zprávy. Za tohoto stavu nesmím pustit ze zřetele možnost, že ho zajal Raj Ahten a přijal od něj odkaz – nebo že je můj syn mrtev.“ Orden se zhluboka nadechl. Po celý život se svého syna snažil chránit a opatrovat. Jeho žena mu porodila čtyři děti, z nich však přežil jen Gaborn. Starost o Gaborna však byla jen částí bolesti, kterou pociťoval. Jeho hlas zaváhal, když pokračoval; „A vyslal jsem svého nejlepšího válečníka, aby zabil mého nejlepšího přítele. Pokud se mé obavy ukáží jako opodstatněné, kapitáne Stroeckere – pokud dojde k nejhoršímu – nechci nadcházející bitvu přežít. Chystám se pozdvihnout meč proti Raj Ahtenovi. Osobně na něj zaútočím. Buď zemře on nebo já. Za úsvitu vytvoříme hadí kruh.“

Král Orden zdvihl magické tyče.

Tvář kapitána Stroeckera pobledla. Vytvoření hadího kruhu bylo velmi nebezpečné. S těmito magickými tyčemi mohl Orden přijmout odkaz metabolismu od člověka, který přijal odkaz metabolismu od někoho jiného, a ten zas mohl přijmout odkaz metabolismu od dalšího, takže každý se stal součástí řady prostředníků. V hantýrce kouzelníků se této řadě lidí říkalo „had“, protože člověk, který byl prvním článkem celého řetězu, se stal velmi mocným. Byl smrtící jako jedovatý had a pokud byl zničen, pokud byla hadovi useknuta hlava veškerá moc přešla na dalšího člověka v řadě, která byla menší jen o původní hadí hlavu.

Pokud však člověk přijal příliš mnoho odkazů metabolismu, byla to jistá smrt. Mohl se stát velikým válečníkem na několik hodin nebo dní, ale pak shořel jako padající hvězda. K vytvoření hadího kruhu se odhodlávali zoufalí lidé, kteří neměli jiného východiska. Bylo by však těžké nalézt dvacet schopných válečníků, ochotných vytvořit hada a zahodil přitom své životy.

A tak jim Orden nabídl určitou naději. V tomto případě, jako poslední ze všech, odevzdá král svůj odkaz metabolismu

poslednímu muži v řadě, takže všichni muži v celém kruhu si budou navzájem prostředníky. Proto s dvaceti tyčemi bude dvacet mužů navzájem sdílet svůj metabolismus a vytvoří tak zásobárnu energie, ze které bude moci čerpat kterýkoli z nich. Protože Orden má nejvíce odkazů a je nejlepším válečníkem, úkol bojovat s Raj Ahtenem připadne jemu. Bude fungovat jako „hadí hlava“ a dokud všichni muži v kruhu zůstanou nehybní, bude moci Orden využívat jejich odkazy metabolismu. Mnozí z Ordenových vojáků mají jeden či dva odkazy metabolismu. Jako hadí hlava se proto Orden bude moci pohybovat s rychlostí třiceti nebo čtyřiceti mužů.

A naděje, kterou Orden nabízel svým mužům, byla tato: pokud se mu podaří přežít bitvu, hadí kruh zůstane neporušený a každý muž v kruhu bude schopen pokračovat v životě alespoň s určitým stupněm normálnosti.

Přesto to však byla nebezpečná hra. Pokud bude některý člen kruhu přinucen k boji, muže odsát část metabolismu, který bude Orden potřebovat v kritický okamžik, a tak sníží naději na vítězství. Může dojít i k něčemu horšímu. Bude-li jeden člen hadího kruhu zabit, muže se z Ordena stát pouhý prostředník jiného člověka a uprostřed bitvy náhle padne na zem, neschopen se pohnout.

Ne, má-li někdo v tomto boji padnout, bude nejlepší, když to bude hlava – sám Orden. Neboť pokud Orden zemře a kruh se poruší, získá odkazy metabolismu osoba, která dala svůj odkaz přímo Ordenovi.

Tento další muž v řadě se stane novou hadí hlavou. A muže pokračovat v boji proti Raj Ahtenovým silám a šířit zkázu.

Bude-li i on poražen, had vytvoří další hlavu a pak další. A tak budou postupně jednotliví členové kruhu bojovat a obětovat své životy.

I kdyby však Orden svou bitvu s Raj Ahtenem vyhrál a hadí kruh zůstal neporušen, přesto král po svých mužích vyžaduje strašlivou oběť. Protože je jisté, že jednou, snad až za dlouhou dobu, se kruh *poruší.* Nějaký jeho člen zemře v boji nebo na nemoc. Když se to stane, všichni ostatní prostředníci upadnou do hlubokého spánku těch, kteří se

vzdali metabolismu, s výjimkou jediného muže, toho, který bude v té chvíli tvořit hadí hlavu. Ten bude odsouzen k rychlému stárnutí a jeho smrt bude otázkou měsíců.

Bez ohledu na to, jak dopadne dnešní bitva, každý muž v kruhu bude muset obětovat část svého života.

Orden tohle všechno věděl, a proto pocítil radost, když se mu kapitán hluboce uklonil, usmál se a řekl: „Byl bych poctěn, kdybych se mohl stát součástí kruhu spolu s tebou."

„Děkuji ti," řekl Orden. „Ale tuhle možnost, jak zmařit svůj život, si budeš muset nechat uniknout. Tvá povinnost tě volá někam jinam."

Kapitán Stroecker zasalutoval, otočil se a opustil Velkou síň. Orden ho následoval ven, aby připravil vojáky na nadcházející bitvu.

Jeho kapitáni už rozestavili muže na hradby. Střelmistři vytáhli katapulty, rozložili je a začali testovat jejich dostřel. Byla už tma, a proto na takovéhle testy nebyla vhodná doba, ale Orden nevěděl, jestli vůbec budou mít možnost vyzkoušel si katapulty za denního světla.

V tu chvíli zazněl v západních kopcích roh, směrem z cesty, která vedla do hradu Dreis.

Orden se pochmurně usmál. Takže, pomyslel si, Dreis nakonec přichází a doufá, že dostane podíl na pokladu.

TŘICET ČTYŘI: SPĚCHAJÍCÍ MUŽ

V Kuhramu se říká, že spěchající muž s nožem dokáže za jedinou noc zabít dva tisíce lidí. Borenson byl opravdu velmi rychlý, mnohem rychlejší, ale koneckonců byl voják obdařený runami a nože měl v obou rukou.

Nepřemýšlel nad tím, co dělá, nedíval se na smrtelné křeče svých obětí ani neposlouchal údery jejich těl o podlahu či bublání vytékající krve. Po většinu noci se otupěle věnoval své práci.

Tři hodiny poté, co vstoupil do věže Zasvěcenců, svůj čin dokonal. Bylo nevyhnutelné, že se někteří ze Zasvěcenců probudili a bojovali s ním. Bylo nevyhnutelné, že některé ženy, které zabil, byly krásné, a někteří muži byli mladí a měli před sebou celý život. Bylo nevyhnutelné, že bez ohledu na to, jak moc se snažil vyhnat vzpomínky na jejich tváře ze své mysli, na některé okamžiky nikdy nezapomene: stará slepá žena, která ho držela za plášť a úpěnlivě prosila, aby počkal; úsměv starého kumpána z lovů, kapitána Derrowa, který mu dal poslední sbohem vědoucím zamrkáním.

Zhruba v polovině vraždění si Borenson uvědomil, že přesně tohle se od něj čekalo, že Raj Ahten tu nechal Zasvěcence nehlídané, protože věděl, že budou pobiti. Nechoval k těmto lidem žádné city, vůbec si jich necenil.

Nech přítele, ať pokoří přítele, bratra, ať pozvedne nůž proti bratru. Ať se národy severu dostanou do vzájemných sporů. To bylo to, co Raj Ahten chtěl a Borenson věděl, že

povražděním Zasvěcenců se stal nástrojem v Raj Ahtenových rukách.

Nebylo nezbytné nechat Zasvěcence úplně nechráněné. Čtyři nebo pět dobrých vojáků by jim poskytlo určitou ochranu. Cožpak se to monstrum v takovýchhle věcech vyžívá?

Borenson cítil, jak se mu mysl otevírá jako zející rána a pocítil nezměrnou bolest. Bylo však jeho povinností poslechnout příkaz svého pána bez otázek. Bylo jeho povinností tyto lidi pobít a přestože všechno v něm se proti tomu bouřilo, přistihl se, jak v duchu neustále přemýšlí: Zabil jsem je opravdu všechny? Splnil jsem svou povinnost? Nemá Raj Ahten některé Zasvěcence někde ukryté?

Protože teď, když nemohl zabít prostředníky, které si Raj Ahten odvedl s sebou, musel Borenson zabít každého Zasvěcence, který živil Raj Ahtenovu moc.

A tak, když nakonec odemkl bránu věže, byl zbrocený krví od hlavy až k patě.

Vstoupil do Trhovecké ulice, oba nože upustil na dláždění a dlouhou dobu stál na dešti a nechával vodní kapky, aby mu omyly tvář, aby mu omyly ruce. Padající voda ho příjemně chladila, ale nedokázala smýt sraženou krev na šatech.

Borenson cítil, jak se jeho nálada stále zhoršuje. Už nechtěl sloužit Ordenovi ani žádnému jinému králi. Přilba ho příliš omezovala, cítil, že mu každou chvíli rozdrtí lebku a její tlak ho příšerně bolel. Odhodil ji na zem a přilbice se s řinkotem odkutálela pryč.

Pak opustil hrad Sylvaresta.

Nikdo ho nezastavil. Na stráži u městské brány stál jen nějaký mladý voják.

Když Borenson došel k bráně, mladík jedinkrát pohlédl na jeho krví pokrytou tvář a s výkřikem uskočil. Roztřeseně zvedl palec a ukazováček jako znamení proti zlým duchům.

Borenson ze sebe vyrazil výkřik, který se odrazil od zdí, a pak vyběhl z města přes spálené pole ke vzdálené hromadě chrastí, za kterou skryl svého koně.

Ve tmě a dešti udělalo půl tuctu nelidí s dlouhými oštěpy tu chybu, že na něj zaútočilo. Blížili se k němu rychlými přískoky, hroty oštěpů napřažené.

Jejich rudé oči ve tmě zářily a díky hustým hřívám poněkud připomínali vlky. Vrčeli a poskakovali kupředu na krátkých nohách, občas se o zem opřeli i rukou.

Borensona na okamžik napadlo, že je nechá, aby ho zabili.

V té chvíli se mu však v hlavě vynořil obrázek Myrimy: její hedvábné šaty barvy mraků, perlová síťka ve tmavých vlasech. Vzpomněl si na její vůni, na zvuk jejího smíchu, když ji políbil.

Potřeboval ji, a na nelidi se díval jako na pouhá prodloužení Raj Ahtenových paží. Byla to stvoření, která vykonávala jeho vůli. Přivedl je sem, aby zabíjeli, a přestože Borensonovi muži je rozehnali a rozprášili, stanou se metlou této země na celé měsíce.

Raj Ahtenovi to mohlo být jedno. Nelidé budou i tak konat podle jeho vůle, protože budou hledat potravu. Budou zabíjet, ale nejprve ty slabé – děti v kolébkách, staré a nemocné.

Na Borensona se vrhl první nečlověk, na krátkou vzdálenost po něm hodil oštěp, jehož kamenný hrot se roztříštil o Borensonovu zbroj.

Borenson vytáhl bitevní sekeru a rychle jako had s ní švihl.

Byl válečníkem obdařeným runami a muselo se s ním počítat. Odsekl jednomu z nelidí paži a druhého udeřil do hrudi.

Během boje se začal smát a přemýšlel o každém svém pohybu. Nestačilo nelidi jen zabít; chtěl to udělat co nejlépe, změnit bitvu v tanec, v umění. Když se na něj vrhl další nečlověk, vrazil mu Borenson ruku v obrněné rukavici mezi tesáky, popadl ho za jazyk a vytrhl mu ho.

Další se pokusil utéct. Borenson vystihl rytmus jeho kroků, zamířil a vší mocí po něm hodil sekeru. Rána nebyla dost silná, aby stvůře rozrazila lebku; chtěl to udělat dokonale, zasáhnout cíl tak, aby uslyšel praskot kostí a aby se nečlověku hlava rozskočila jako meloun.

Stvůra se zhroutila na zem. Na nohou už zůstali jen dva nelidé, kteří se k němu řítili ve dvojici s napřaženými oštěpy.

Bez odkazů zraku by se Borenson nikdy nedokázal jejich černým oštěpům vyhnout.

Jeden z držených oštěpů Borenson snadno chytil ve vzduchu, obrátil jej a vší silou ho vrhl zpátky. Oštěp probodl obě stvůry najednou.

Oba nelidé stáli v šoku, přišpendleni k sobě.

Boj skončil a Borenson o něco ustoupil a pozoroval nelidi. Věděli, že zemřou. Jejich zranění nebylo možné vyléčit. Jeden z přišpendlených se zapotácel a přinutil druhého, aby klesl na kolena.

Borenson pokračoval v chůzi a v duchu rozebíral způsob, jak bojoval, svůj precizní pohyb. V tomto boji se dostal k poezii či tanci tak blízko, jak jen bylo v jeho silách.

Začal se smát chraptivým hrdelním smíchem, protože takhle by měla vypadat válka – muži bojující o své životy. Dobří lidé bojující, aby ochránili svůj domov a svou rodinu.

Tahle šarvátka byla jako balzám na jeho poraněnou duši. Borenson si vzal sekeru a spěchal ke svému koni.

Tohle mi neumyje ruce od krve, řekl si. Neumyje mi to tvář, dokud nestanu před svým princem a králem, aby viděli, co udělali.

A tak Borenson nasedl na koně a vyřítil se do tmy. Čtyři míle po cestě na východ od města nalezl mrtvého Ordenova rytíře a vzal si jeho kopí.

Jeho kůň se nemohl rovnat Gabornovu zvířeti. Cesta však byla čistá, i když trochu rozblácená a za noci, jako byla tato, když ho ochlazoval déšť, mohl Borensonův kůň běžet téměř věčně.

Borenson spěchal mezi kopci, dokud nepřestalo pršet, mraky se neroztrhly a na nebi jasně a čistě nezazářily hvězdy.

Měl v úmyslu zamířit přímo k Longmotu. Když se však cesta náhle rozdělila na východ a na západ, stále ještě ho ovládala pochmurná nálada, a tak se náhle otočil na východ směrem k Banisferu.

Úsvit ho zastihl, jak jede přes zelená pole, na kterých nebylo vidět žádné znamení války, a mezi vinicemi, dvacet mil severně od Banisferu, kde mladé ženy trhaly hrozny do proutěných košů.

Zastavil se na jedné vinici a najedl se hroznů, na kterých byly kapky vody po nočním dešti. Byly tak sladké, až se mu málem zatočila hlava.

Viděl širokou řeku, stříbrnou stuhu zářící pod zelenými poli. V noci se Borenson rozhodl, že ze sebe krev smývat nebude, aby král a princ viděli, jakou cenu za ně zaplatil, ale teď nechtěl, aby ho takhle viděla Myrima, aby si nedomýšlela, co musel vykonat.

Sjel k řece, svlékl se a nahý do ní skočil. Nevšímal si farmářů, kteří hnali svá prasata po cestě.

Když ho slunce usušilo. Borenson si nasadil zbroj, ale zakrvácený plášť hodil do vody a nechal řeku, aby zanesla obraz zeleného rytíře na modrém poli někam daleko.

Raj Ahtenovi vojáci už určitě dopochodovali k Longmotu, pomyslel si. Jsem příliš daleko za nimi, nestihnu se zúčastnit bitvy. Popravdě řečeno mu na tom ani nezáleželo. Bez ohledu na to, jak dopadne bitva u Longmotu, měl v úmyslu se svého pána zřeknout.

Tím, že povraždil nevinné Zasvěcence, muže a ženy, kteří nespáchali žádný zločin, až na to, že milovali svého dobrého a vlídného krále, udělal Borenson víc, než od něj měl kdokoli právo žádat. Proto se nyní zřekne služby králi Ordenovi a stane se Spravedlivým Rytířem. Získá svobodu a bude bojovat se zlem tak, jak bude sám považovat za vhodné.

Borenson dojel k hrušni vedle opuštěné farmy a vyšplhal se na ni. Otrhal ty nejhezčí hrušky – některé pro sebe, některé pro Myrimu a její rodinu.

Z vrcholku stromu spatřil něco zajímavého: za hřebenem leželo hluboké jezírko s příkrými břehy pod hájem vrb, jezírko modré jako nebe. Žluté vrbové listy spadaly k vodní hladině ve velikých závojích a hladily jeho povrch. Na hladině jezírka však také pluly květy žlutých a bílých růží.

Žije tu čaroděj, uvědomil si s údivem Borenson. Vodní čaroděj. A lidé do vody házejí růže, aby jim požehnal.

Rychle sešplhal ze stromu a přes hřeben se rozběhl ke klidné vodě. Neměl růže ani jiné květiny, které by vzduch nad hladinou vody naplnily sladkou vůní, ale měl hrušky.

A tak doběhl k břehu jezera, kde se kroutily kořeny vrby a posadil se mezi ně. Větve vrb a listy mu nad hlavou tančily ve slabém vánku a Borenson po dlouhé minuty volal: „Ó vodní čaroději, milovníku moře, ó vodní čaroději, vyslyš mou prosbu!“

Hladina jezera však zůstávala klidná a on v zářící vodě neviděl nic kromě vodoměrek, které běhaly po povrchu, a několika hnědých pulců, kteří plavali pod hladinou a pozorovali ho zlatýma očima.

Rozčarovaně ho napadlo, jestli čaroděj už není dávno mrtvý, a lidé sem stále přinášejí dary v naději, že jednoho dne sem přijde nějaký jiný. Nebo jestli sem místní děvčata nosí růže, aby uklidnily ducha někoho, kdo se tu utopil.

Po dlouhé minuty seděl mezi kořeny vrby a bezvýsledně volal. Pak zavřel oči a nasával sladkou vůni vody. Vzpomínal na Mystarii, na domov, na mírumilovné léčivé vody jezer Derry, ve kterých se koupali blázni a šílenci, a kde na chvíli zapomínali na představy, které je trápily.

Jak tak ležel a přemýšlel, uvědomil si, že mu studený kořen dře kotník a chtěl pohnout nohou, ale kořen se mu kolem ní náhle omotal a jemně zatáhl.

Pohlédl dolů. Na kraji vody těsně pod hladinou spatřil asi desetiletou dívku se světlemodrou kůží hladkou jako porcelán a se stříbrnými vlasy. Prohlížela si ho zpod hladiny velikýma zelenýma očima, které ani nemrkly, ani se nepohnuly. Jen šarlatové žábry, které při dechu pulzovaly, dávaly najevo, že je naživu.

Stáhla ruku z jeho nohy a místo toho sáhla pod vodu a chytila se kořene vrby.

Rusalka. Příliš mladá, než aby měla velkou moc.

„Přinesl jsem ti hrušku, sladkou, jestli chceš,“ řekl Borenson.

Rusalka neodpověděla, jen se dívala na něj a skrze něj bezduchýma očima.

Minulou noc jsem zabil děvčátko v tvém věku, chtěl jí říci Borenson a chtěl se rozplakat.

Já vím, říkaly její oči.

Nikdy nepoznám mír, zašeptal Borenson beze slov.

Mohu ti dát mír, říkaly Rusalčiny oči.

Ale Borenson věděl, že lže, že by ho stáhla k sobě do vln, dala mu lásku a dokud by ho milovala, dokázal by pod hladinou jezera přežít. Ale jakmile by ji omrzel, utopil by se. Mohla by mu poskytnout jen několik krátkých dnů potěšení před smrtí.

Přál bych si, abych stejně jako ty mohl být v souznění s vodou a abych poznal mír, pomyslel si Borenson. Vzpomněl si na veliké moře u břehu Mystarie, na bílé příbojové vlny valící se po hladině, hluboké a zelené jako letitá měď.

Rusalčiny oči se při spatření jeho vzpomínky na moře rozšířily a na rtech se jí objevil úsměv, jako by byla za to vidění vděčná.

Pak vzal jednu zlatou hrušku, natáhl se k vodě a podával ji Rusalce.

Ona po ní sáhla mokrou, štíhlou, modrou rukou s dlouhými stříbrnými nehty, ale pak ho uchopila za zápěstí a vyšvihla se nahoru, aby ho mohla políbit na rty.

Její pohyb byl neočekávaný, rychlý jako skok létající ryby a Borenson ucítil, jak se jeho úst dotkly Rusalčiny rty.

Dal jí do ruky hrušku a odešel a celou hodinu po odjezdu si nemohl vzpomenout jaká že bolest ho přivedla k tomu jezírku, na jehož hladině plavaly rudé a bílé růže.

Nasedl na koně a pomalu se vydal na další cestu. Cestou nechal koně, aby se popásal; brzy dorazil k malé loučce před Banisferem, kde mezi sedmikráskami stálo Myrimino obydlí.

Z ohně na vaření stoupal modrý kouř a jedna Myrimina ošklivá sestra – vzpomněl si, že se jmenuje Ineta – stála u dveří a házela zrní černým kuřatům.

Když přijel, Ineta na něj pohlédla a na poničené tváři se jí objevil úsměv. Ten rychle povadl. „Jsi v pořádku?“

„Ne,“ odpověděl Borenson. „Kde je Myrima?“

„Do města přijel posel,“ řekla Ineta. „Sháněl vojáky a dobrovolníky. Lord Orden je v Longmotu. Ona – Myrima – odjela minulou noc. Mnoho chlapců z města odjelo do boje.“

Všechna lehkost srdce, kterou až dosud pociťoval díky návštěvě u jezírka teď zmizela. „Ona odjela k Longmotu?“ vykřikl Borenson. „Proč?“

„Chtěla být s tebou," odpověděla Ineta.

„To – to nebude žádný piknik nebo den na trhu!" vykřikl Borenson.

„To ona ví," zašeptala Ineta. „Ale jste si zaslíbeni. Pokud to přežiješ, chce Myrima zůstat navždycky s tebou. A pokud ne…"

Borenson sklonil hlavu a zuřivě přemýšlel. Šedesát mil. K Longmotu je to téměř šedesát mil. Nemůže tam dojít za jedinou noc, dokonce ani za dvě noci.

„Cestovala pěšky?"

Ineta smutně zavrtěla hlavou. „Jela s chlapci z města. Na voze…"

Příliš pozdě. Příliš pozdě. Borenson otočil koně a vyrazil, aby ji chytil.

TŘICET PĚT: V SILNÝCH PAŽÍCH

Gaborn slyšel Iomin výkřik. Byl tak plný bolesti, že se nejprve bál, zda princeznu nezasáhl šíp. Jeli už celé hodiny a často vyměňovali koně. Dosud od Iomy neslyšel jedinou stížnost. Zpomalil a otočil se.

Nejprve uviděl krále Sylvarestu, jak sedí v sedle a potřásá hlavou. Král se držel oběma rukama hrušky sedla. Tiše kvílel a vzlykal. Z očí mu proudem tekly slzy.

I Ioma vypadala zdrceně. „Gaborne, zastav. Musíme zastavit!“ vykřikla a vzala uzdu otcova koně.

„Co se děje?“ zeptal se Gaborn.

„Bič,“ odpověděl král Sylvaresta.

„Naši Zasvěcenci umírají,“ řekla Ioma. „Nevím, jestli má otec dost sil, aby to překonal.“

Gaborn cítil, jak ho zahlcuje smutek. „Borenson. Mělo mi to dojít.“ Pocítil bodnutí viny. „Je mi to tak líto, Iomo.“

Dojel ke králi, uchopil ho za bradu a zvedl mu hlavu tak, aby mu král hleděl do očí. „Dokážeš jet? Udržíš se na koni? Musíme pokračovat! Vydrž!“

Gaborn přitiskl královy ruce pevně na hrušku sedla. „Drž se! Takhle!“

Král Sylvaresta hleděl Gabornovi do tváře a jeho ruce se sevřely na hrušce.

„Máš sílu pokračovat v jízdě?“ zeptal se Gaborn Iomy.

Zachmuřeně přikývla.

Gaborn popohnal koně do klusu a pečlivě hlídal princeznu i krále. Král Sylvaresta se během jízdy díval na hvězdy nebo na světla měst, která míjeli.

O pět mil dál přijeli k zatáčce a král Sylvaresta spadl z koně. Přistál na boku, ale naštěstí spadl do bláta a trávy vedle cesty. Tam zůstal ležet a vzlykal.

Gaborn k němu přiběhl, šeptal mu tichá, konejšivá slůvka a pomohl mu zpátky na koně; pak usedl za krále Sylvarestu a za jízdy ho kolébal ve svých silných pažích.

TŘICET ŠEST: HADÍ KRUH

Po celou dlouhou noc král Orden netrpělivě čekal na nějaké zprávy o svém synovi. To čekání bylo těžké, nejtěžší věc, jakou kdy podstoupil.

Ordenovi muži roznesli všech dvě stě tisíc šípů ze zbrojnice podél střílen v hradním opevnění. Na ochozu pod západní věží zažehli velikou hranici, znamení nouze, ve snaze přivolat pomoc od kohokoliv, kdo by spatřil světlo nebo kouř. K ohni postavili vojáci veliká vědra s olejem, jehož zápach naplnil hrad.

Orden přikázal pěti mužům, aby jeli tři míle na jih a stejnou hranici zapálili na vrcholku hory Loman. Tato hranice bude vidět na vzdálenost dvaceti legují. Vévoda Groverman zatím na Ordenovu žádost neodpověděl. Možná ho pohled na signální ohně přinutí vyrazil Longmotu na pomoc.

Těsně před úsvitem dorazilo od Grovermana dva tisíce rytířů a vysvětlili své zdržení. Groverman slyšel o pádu Longmotu a pohrával si s myšlenkou, že ho dobude zpátky, ale nejprve poslal zprávu Sylvarestovi. Jeho posel se zřejmě nedostal ke králi živý. Po dni čekání vyslal sto zvědů na silných koních a ti se vrátili se zprávou, že hrad Sylvaresta padl.

Orden se divil, po jaké cestě asi museli zvědové jet a připadalo mu zvláštní, že je jeho muži nespatřili. To znamenalo, že rytíři museli jet lesními stezkami.

Když se zvědové vrátili se špatnými zprávami o Sylvarestově porážce, Groverman se začal opevňovat a přitom stále čekal na posily ze vzdálených hradů.

Rytíři, které Groverman poslal, byli dobři a zkušení válečníci. Přesto se však Orden necítil být připravený. Věděl, že tato bitva bude zkouškou, na kterou se možná ani připravit nelze.

Vévoda Dreis nedával králi Ordenovi spát. Ten člověk byl úplně neschopný. Nebyl v hradu ještě ani hodinu a už se pokoušel převzít velení. První co udělal bylo, že přikázal střelcům, aby katapulty vrátili zpátky do věží. Tím zmařil veškerou práci, kterou Ordenovi muži udělali, když katapulty zastříleli.

Orden vévodu našel, jak se rozvaluje v pohodlných komnatách původního vévody a nechává svého osobního sluhu, aby mu masíroval nohy. Mezitím usrkával horký čaj.

„Proč jsi přikázal znovu uložit katapulty?“ otázal se Orden.

Zdálo se, že se vévoda rozhoduje, zda má odpovědět nadřazeným tónem nebo se začít obhajovat. „Lest, milý příteli, lest. Víš, uvědomil jsem si, že když je necháme schované, dokud se bitva nerozhoří, můžeme je pak náhle vytáhnout a pohled na naše mocné katapulty Raj Ahtenovy vojáky vyděsí!“

Král Orden nevěděl, jestli se má začít smát nebo se nad takovou ukázkou stupidity rozplakat. „Raj Ahten a jeho vojáci viděli už hodně katapultů,“ řekl nakonec suše. „Pán Vlků dobyl už sto hradů. Jeho muže rozhodně nerozhází, když uvidí pár katapultů navíc.“

„Ano, ale –“

„Kromě toho Raj Ahten už naše katapulty viděl, protože tu byl předminulou noc. On *ví*, že tu jsou.“

„Aha, samozřejmě! Skvělá úvaha!“ řekl vévoda, odmávnul maséra pryč a vstal z křesla.

„Musíme ty katapulty znovu vrátit na místa a znovu je zastřílet.“

„No… tak dobře,“ zavrčel vévoda, jako by chtěl navrhnout jiný plán.

Král Orden ho však nenechal, aby cokoli řekl. „Také jsem si všiml, že jsi svým mužům přikázal, aby bránili hradní bránu a mé vojáky jsi poslal na hradby. Máš pro to nějaký zvláštní důvod?“ pokračoval král.

„No samozřejmě!“ řekl Dreis. „Musíš si uvědomit, že moji muži bojují za svou zemi a za své domovy. Stál u brány je pro ně záležitostí cti.“

„Můj lorde,“ vysvětloval mu Orden trpělivě, „pochop, prosím, že ve víru boje budou všichni naši muži bojovat o holé životy. Mí vojáci bojují za svou vlast stejně jako tvoji. A já jsem s sebou přivedl své nejlepší válečníky, z nichž každý je obdařen deseti až dvaceti odkazy. Budou bojovat mnohem lépe než obyčejní vojáci.“

„Ach, tví muži mohou bojovat meči a palcáty, ale moji vojáci budou bojoval srdcem a silnou vůlí!“ vzpíral se Dreis.

„Vévodo –“

Dreis zvedl ruku, aby ho zarazil. „Zapomínáš, kde je tvé místo. Ordene,“ řekl ostře. „Tohle je Heredon, ne Mystarie. Já velím tomuto hradu, dokud mé místo nepřevezme nějaký vyšší heredonský šlechtic.“

„Samozřejmě,“ řekl Orden s lehkou úklonou, i když uklonit se tomu chlapovi bylo zatracené těžké. „Nechtěl jsem být nijak drzý. Jen jsem doufal, že někteří z mých nejlepších gardistů by mohli bojovat po boku tvých vojáků. To by Raj Ahtenovi ukázalo… naši jednotu.“

„Ach, jednota!“ řekl Dreis a spolkl návnadu i s háčkem. „Ušlechtilá myšlenka. Skvělý nápad. Ano, ano, neprodleně k tomu vydám příkazy.“

„Děkuji ti, vévodo,“ řekl král Orden s další úklonou a pak se otočil k odchodu. Pocítil soucit s Dreisovými rádci. Musí to s ním mít velice těžké.

„Ach,“ řekl Dres, „ještě neodcházej. Rád bych se na něco zeptal: jestli jsem správně pochopil, sháníš muže pro hadí kruh?“

„Ano, vévodo,“ odpověděl Orden a s hrůzou čekal, co z vévody dál vypadne.

„I já budu samozřejmě jeho součástí. Měl bych být hlava.“

„Chceš se vystavit takovému riziku?“ zeptal se Orden. „To je od tebe nesmírné statečné a ušlechtilé, ale budeme tě potřebovat, abys velel v bitvě.“ Nezbylo mu než do svých slov přikapat trochu medu a patolízalství, což zřejmě museli dělat i Dreisovi rádci.

„Myslím, že bude stačit, když vojákům vysvětlím, jak mají postupovat, a oni se pak povedou sami,“ opáčil Dreis. „Nebudu na ně musel dohlížel.“

„Pak, mylorde, alespoň vezmi v potaz bezpečnost tvých zemí po bitvě. Heredon už tak utrpěl těžké ztráty. Kdybys zemřel, byla by to pro tvůj lid hrozná ztráta. Dovol, aby se hadí hlavou stal někdo jiný a tebe umístíme někam hned za ni, na nějaké čestné místo.“

„Ach ne, ujišťuji tě –“

„Zabil jsi někdy člověka, mylorde?“ zeptal se Orden.

„No ano, zabil, jistě. Před třemi lety jsem pověsil zloděje.“

Vévoda toho člověka pochopitelně neoběsil, to Orden věděl. Nechal kapitána své gardy, aby tu popravu vykonal.

„Pak jistě víš, jak těžké to je,“ řekl Orden. „Víš, jak špatně po tom člověk v noci spí. Víš, jak je těžké dívat se do očí člověka, kterého jsi zabil. Máš pocit viny. Vina je cena, kterou platíme za to, že vedeme náš lid.

Já jsem prvního člověka zabil, když mi bylo dvanáct,“ dodal Orden. „Byl to nějaký šílený farmář, který na mě zaútočil klackem. Od té doby jsem v boji zabil asi dvacet lidi.

Má žena… se kvůli tomu ke mně začala chovat chladné a odtažitě. Myslel by sis, že mě bude milovat víc, ale ženy si představují, že trocha krve na rukou z tebe udělá surovce a násilníka. Krev potřísní i duši. Já přece nejsem žádný Raj Ahten. Kdo ví, kolik ten osobně zabil lidí? Dva tisíce? Deset tisíc?“

„Ano, vina…“ zabrumlal vévoda. „Hrozná věc, to tedy ano.“

Orden viděl, jak pomalá kola vévodovy mysli začala skřípat, protože se mu podařilo probudit v něm strach. Orden se vinou nikterak nezatěžoval. Musel jen tomuhle hlupákovi připomenout, kolik lidí už zemřelo Raj Ahtenovou rukou. „Zabíjení potřísní lidskou duši.“ Teď vévoda dostal možnost,

jak od svého úmyslu couvnout. Mohl couvnout ve jménu spravedlnosti a ne strachu.

„Tak dobrá, koneckonců jsou to tvé magické tyče," řekl vévoda. „Možná bys měl být hadí hlava ty."

„Děkuji ti, mylorde," řekl král Orden. „Vynasnažím se sloužit se ctí."

„Ale já budu další v řadě."

„Ve skutečnosti," řekl král Orden, „jsem doufal, že to místo dám kapitánovi své gardy. Je to skvělý válečník."

„Aha, aha," řekl Dreis. Teď, když nad tím přemýšlel, zdálo se, že už není tak dychtivý stát se členem kruhu. „No, to bude nejspíš nejlepší."

„A můžeme ti rezervoval místo hned za ním, mylorde," řekl Orden. Věděl, že pro tohohle paňáca není místo v blízkosti hadí hlavy. Jakmile dá Dreis odkaz kapitánovi, bude Orden moci vévodu umístit kamkoliv. Někde uprostřed to bude nejlepší.

„Tak dobrá." řekl Dreis tónem ukončujícím rozmluvu. Pak dal příkazy svému sluhovi, aby ho nebudil před úsvitem, protože se potřebuje vyspat.

Pak se Orden vrátil na hradby, přecházel sem a tam a díval se, zda někde neuvidí přicházející posily. Na nejvyšší místo hradu do hnízda graaků poslal své dalekovidce, muže s mnoha odkazy zraku, a do okolních kopců a na cesty na východ i na západ poslal zvědy. Čekal na Raj Ahtenovu armádu.

Zatím po ní nebylo ani vidu ani slechu.

Místo toho hodinu za hodinou po celou noc přijížděly posily – tři sta farmářů z okolí hradu Dreis, všichni s dlouhými luky; neměli zbroj, ale nosili vlněné vesty, které mohly zadržet slabou ránu. Zbytky Borensonova oddílu dorazily těsně před úsvitem – osmdesát válečníků, kteří ve včerejší bitvě utržili mnohá zranění.

Říkali, že Raj Ahtenovi vojáci se u Kančího brodu vůbec neobjevili. O Gabornovi neslyšeli ani slovo.

Ze západu připochodoval oddíl čítající dvě stě kopiníků na silných koních. Pocházeli z hradu Jonnick a původně vyrazili, když zaslechli zprávu o pádu hradu Sylvaresta. Pak se

dozvěděli, že se chystá bitva u Longmotu, a proto zamířili sem.

Z východu přijížděly skupinky Spravedlivých Rytířů, tucet tady, padesát tamhle. Většinou to byli starší muži, kteří neměli co ztratit, nebo mladíci, kteří byli dost naivní na to, aby věřili, že válka je vznešená. Ti všichni se přidali k patnácti stovkám rytířů a lučištníků, které přivedl Dreis, a ke dvěma tisícovkám rytířů od Grovermana.

Pak tu byli synově farmářů a obchodníků z měst, kteří vyrazili na pomoc. Chlapci se zamračenými tvářemi, z nichž někteří byli ozbrojeni jen sekerou nebo srpem. Mladíci z měst byli většinou oblečeni v hezkých šatech a ozbrojeni byli lehkými meči, jejichž jílce a záštity však byly příliš zdobné, než aby se meče daly považovat za skutečné bojové nástroje.

Orden z příjezdu těchto dobrovolníků neměl zrovna radost a při obraně hradu s nimi příliš nepočítal. Neodvažoval se jim však upírat právo bojovat. Tohle byla jejich země, ne jeho.

Pokaždé, když mezi dvěma ohni podél cesty před hradní branou projela skupinka vojáků, muži na hradbách začali triumfálně pokřikovat a troubit na rohy. „Buď zdráv, sire Freemane!“ volali, nebo „Buď zdráv, statečný Barrowsi!“

Orden dokázal zjistit jméno většiny rytířů z pouhého pohledu na jejich štít. Jeden jezdec, který přijel před úsvitem, ho však udivil a překvapil.

Téměř poslední přijel obrovitý chlapík, mohutný jako kanec, který jel na černém oslu. Neměl na sobě zbroj, jen v ruce držel kulatý štít s mohutným ostnem uprostřed a na hlavě měl kulatou přilbu, ze které trčel jeden kravský roh. Oděný byl do pláště z prasečí kůže a kromě dýky u opasku byla jeho jedinou zbraní obrovitá sekera s železným topůrkem dlouhým šest stop, kterou měl položenou přes hrušku sedla. S ním jelo padesát mužů, podobných jako on sám – mužů s dlouhými luky a sekerami – psanci.

Rytíři na hradbách Longmotu při spatření této skupiny zaváhali, protože věděli, o koho jde. Shostag Sekerobijec. Po dvacet let byli Shostag a jeho psanci metlou všech Runovládců v horách Útěchy.

Říkalo se, že Shostag je Vlčí Pán ze staré školy, který přijal mnoho odkazů od psů. Když se Shostag přiblížil k hradní bráně, král Orden pohlédl do stínů za ním a spatřil šedé stíny vlků, jejichž zářící oči se upíraly jeho směrem.

Shostag a jeho kumpáni se zastavili sto yardů od brány, mezi troskami spáleného města. Dokonce i ve tmě se dalo rozeznat, že má špinavou a neoholenou tvář s krutými rysy. Odplivl si na zem, rozhlédl se po hradbách a pak se zahleděl na Ordena.

„Viděl jsem tvé signální ohně," řekl Shostag. „Slyšel jsem, že se chystáte zabít Runovládce. Pozvete nás na tuhle hostinu?"

Orden si nebyl jistý, jestli mu může věřit. Sekerobijec se mohl klidně obrátit proti němu a změnit průběh bitvy.

„Bude mi ctí bojovat vedle… mužů, kteří mají tak pověstnou obratnost v boji," odpověděl nakonec. Nemohl si dovolit odmítnout žádnou pomoc, dokonce ani od Sekerobijce.

Sekerobijec zachichtal a znovu si odplivl. „Pokud pro tebe já a mí hoši toho chlapa zabijeme, chci od tebe milost."

Orden přikývl.

„Chci titul a panství."

Orden se zamyslel. V temných lesích na hranici Lonnocku měl volné sídlo. Stálo v pochmurné bažině, kterou sužovali bandité a moskyti. To sídlo už bylo tři roky opuštěné a čekalo na správného člověka. Shostag bandity buď z lesů vyžene, nebo je přinutí, aby se k němu připojili.

„Pokud ti král Sylvaresta nebude moci nabídnout něco lepšího, nabízím ti já panství v Mystarii."

„Beru," zavrčel Shostag, mávl na své muže a všichni vjeli dovnitř.

* * *

Dvě hodiny před úsvitem Orden stále ještě neměl žádné zprávy o Gabornovi nebo Borensonovi. Přijel posel, který přinášel zprávu, že vévoda Groverman posílá pomoc ze

sousedních hradů, ale nemůže se dostat k Longmotu před soumrakem.

Raj Ahten se sem dostane jako první, uvědomil si Orden.

Groverman dělá dobře, že nejprve zajišťuje své vlastní državy a bez ohledu na slibovaný poklad v Longmotu nejprve zajišťuje svou vlastní obranyschopnost.

Takže to vypadalo, že žádná další pomoc už nedorazí. Přestože ho zvědové zatím nevarovali, že se Raj Ahten už blíží. Orden předpokládal, že se objeví během hodiny nebo dvou.

Nesmírně ho znepokojovalo, že ještě neobdržel žádné zprávy o Gabornovi. Jeho naděje se hodinu za hodinou zmenšovala. Raj Ahten ho určitě zajal.

A Pán Vlků ho určitě zabil nebo chlapci vysál odkazy.

A tak Orden nechal přinést magické tyče, seřadil dobrovolníky a začal místo kouzelníka pronášet nad Dreisem starobylé zaříkáni. Vévoda se vzdal metabolismu, magická tyč začala zářit a vytvářet za sebou světelnou stopu.

Jako poslední ze všech dal svůj odkaz sám Orden a spojil tak hadí kruh. Byl to zoufalý čin.

* * *

S těžkým srdcem a méně než šesti tisíci muži dal Orden zavřít hlavní bránu a nezbylo mu než trpělivě očekávat věcí příštích. Za hradbami nechal několik zvědů, kteří mu měli přinést zprávu, až spatří Raj Ahtenovy vojáky. Nedoufal už v žádné další posily.

Pronesl poslední řeč, vyvolal veškerou moc svého Hlasu, takže každé jeho slovo bylo slyšet přes celý hrad. Rytíři, vojáci i obyčejní lidé na hradbách na něj s očekáváním hleděli, všichni odění ve zbroji.

„Vojáci," řekl, „slyšeli jste, že Raj Ahten dobyl hrad Sylvaresta, aniž by k tomu potřeboval sílu zbraní. Stačila mu k tomu jeho krása a Hlas, které odzbrojily Sylvarestovy vojáky. A všichni víte, co se s obránci hradu stalo potom.

My tady nic takového nepřipustíme. Pokud se Raj Ahten pokusí využil Hlas, očekávám, že každý muž s lukem po něm začne střílet, jako by Pán Vlků byl útočící armádou.

Až tato bitva skončí, bude mrtvý buď on nebo my. Pokud někdo z vás podlehne moci jeho Hlasu, mí rytíři ho svrhnou z hradeb.

Nedovolím, aby naši snahu zmařili nezkušení.

Kéž při nás stojí Mocnosti!“

Když domluvil, šest tisíc mužů pozdvihlo zbraně a začalo vykřikovat „Orden! Orden! Orden!“

Král Orden pohlédl přes hradby. Věděl, že jeho varování, umocněné silou jeho Hlasu, bude mít na vojáky velký vliv. Mohl jen doufat, že Raj Ahten nedokáže svým vlastním Hlasem sílu jeho slov zlomit.

Zpoza horizontu zavál přes Dunnwood studený vítr. Byl cítit sněhem.

Ale kde je Gaborn?

TŘICET SEDM: CHLAPCI NA CESTĚ

Myrima seděla na lavici koňmi taženého rozhrkaného vozu, který už od rána jel po cestě. Vůz se nakláněl a skřípal. Když opustili pole v okolí Banisferu a vjeli do Dunnwoodu, začal být vůz obzvláště nepohodlný, protože pokaždé, když jeho kola najela na mohutné kořeny stromů, poskočil a celý se rozkymácel.

Byla jen jedním z deseti cestujících z Banisferu. Všichni ostatní byli mladí farmářští chlapci ozbrojení jen luky, oštěpy a sny o odplatě za vraždy svých příbuzných.

Nepatřil jim ani tento vůz, který jim milostivě půjčil farmář Fox. Tihle hoši neměli koně, na kterých by mohli jet do války.

Mluvili však jako stateční synové šlechticů. A namluvili toho víc než dost. „Stejně jistě jako jsem ošklivej, zabiju Neporazitelnýho," řekl jeden mladík. Hobie Hollowell. Byl mohutný a silný, měl světlé slámové vlasy a modré oči, které zazářily pokaždé, když pohlédl na Myrimu. Před několika týdny by byla doufala, že se za něj provdá.

„Ha, ha, tím svým lukem vůbec nic netrefíš." zachrchlal Wyeth Able. „Šípy máš křivý stejně jako svůj nos."

„Nebudu po něm střílet šípama," zasmál se Hobie. „Plánuju počkat, až se jeden z nich vyšplhá na hradbu, a pak na něj hodím tvoji tlustou mrtvolu! Něco takovýho nepřežije nikdo, dokonce ani Raj Ahtenův elitní voják."

„Nemáš dost síly, abys mě dokázal hodil přes hradbu," odsekl Wyeth, sundal si klobouk a vrazil Hobiemu pohlavek.

Wyeth byl velmi tlustý, skoro stejně široký jako vysoký. Oba se na sebe se smíchem vrhli.

Myrima se pobaveně usmála. Věděla, že se takhle škádlí kvůli ní, že všichni touží po její pozornosti. Většinu těchhle mladíků znala po celý život, i když od chvíle, kdy obdržela odkazy krásy, se jejich vztahy prudce změnily. Chlapci, kteří ji kdysi považovali jen za další obyčejnou holku, se na ni teď vřele usmívali a v její přítomnosti zapomínali na své způsoby a často i na to, jak se jmenují.

Byla smutná z toho, že se její krása stala překážkou v uzavření obyčejného přátelství. Něco takového si nikdy nepřála.

Wyeth Hobieho snadno svalil na dno vozu a s nadějí se na Myrimu usmál.

Ona mu mile pokývla a také se usmála.

A tak koně urazili posledních pár mil k Longmotu přes travnaté kopce, na kterých rozpínaly své široké větve mohutné duby. Myrima se po dlouhé jízdě cítila velmi unavená. Koně, kteří táhli vůz, nebyli obdařeni runami, ale byli silní, zvyklí pracovat společně, podobně jako chlapci na voze.

Když dorazili k Longmotu a spatřili jeho dlouhé vysoké zdi a výhružně se tyčící věže, začala si Myrima přát, aby sem vůbec nejezdila. Bolel ji pohled na zničenou zemi, na trosky města pod hradem a spálené statky.

Kopce a hory na severu a severozápadě od Longmotu byly ještě součástí Dunnwoodu a byly porostlé duby, jasany a borovicemi. Kopce jižně od hradu byly naproti tomu holé, takže vypadaly jako obrovité vlny. Byly na nich vinice, tráva, keře a zahrady.

Jednotlivá políčka od sebe oddělovaly ploty z navršených kamenů nebo keřů se silnými trny. Ploty zemi rozdělovaly na čtverce a obdélníky, z nichž každý měl jinou barvu, takže kopce připomínaly záplatované šaty.

Teď však nebylo nikde ani živáčka. Všude tam, kde dřív stála farma, stodola nebo holubník, byly nyní jen zčernalé ruiny. Všechny zahrady a sady byly sklizené. Na polích nebylo viděl ani krávu, koně či prase.

Myrima chápala, proč to lidé z Longmotu udělali, proč vojáci spálili město a své vlastní studny zasypali solí. Bylo nutné zničit vše, co by nepřítel mohl využít. A tak zničili nebo odnesli všechno, co mělo nějakou cenu.

Tahle země… tolik připomínala úrodná pole v okolí Banisferu. Proto Myrimino srdce sevřel žal. Pohled na zčernalé domy a prázdná pole způsoboval, že jí po páteři přeběhlo zamrazení, protože jí to připadalo jako špatné znamení do budoucna.

Když vůz dorazil k hlavní bráně, ta zůstala zavřená. Strážní nervózně pozorovali pole a kopce na západě.

Pohled na muže na hradbách Myrimu znervóznil ještě víc. Pokud se většina obránců rekrutuje z řad obyčejných chlapců jako jsou ti, se kterými přijela, jak může Orden doufat, že se ubrání proti Raj Ahtenovým Neporazitelným?

„Kdo jste? Odkud přijíždíte?“ zeptal se jeden voják u brány.

„Z Banisferu,“ vykřikl Wyeth Able a pozdvihl luk. „Přijeli jsme, abychom pomstili smrt našich lidí.“

Nad branou se na hradbě objevil muž se širokým obličejem a pronikavýma očima. Byl oděný v plné zbroji. Jeho nádherný hrudní plát byl zdobený emblémem zeleného rytíře a na zádech mu vlál plášť z nádherného zeleného sametu vyšívaného zlatem.

Král Orden.

„Pánové, dokážete se s těmi luky do něčeho trefit?“ zeptal se. „Raj Ahtenovi vojáci se pohybují rychle.“

„Postřílel jsem tolik holubů, kolik sám vážím,“ odpověděl Wyeth.

Orden s úsměvem pohlédl na jeho hřmotnou postavu. „Řekl bych, že jsi je nejen postřílel, ale i snědl. Vítejte.“

Pak jeho pohled utkvěl na Myrimě a v jeho očích se objevil takový obdiv, až Myrima zatajila dech.

„A koho to tu ještě máme? Bojovnici?“

Myrima sklopila zrak k rukám, které měla složené v klíně, ani ne tak z úcty, jako spíš proto, že se styděla.

„Jsem přítelkyně… tvého syna. Jsem zasnoubená s jedním z tvých gardistů – s Borensonem. Přijela jsem, abych mohla

být s ním. Nejsem bojovnice, ale umím dobře vařit a ošetřovat raněné.“

„Chápu,“ řekl Orden tiše. „Borenson je báječný muž. Nevěděl jsem, že je zasnoubený.“

„Zasnoubili jsme se teprve nedávno,“ řekla Myrima.

„Madam, Borenson zatím nedorazil. Doufám, že se každou chvíli objeví, ale poslal jsem ho s jistým úkolem do hradu Sylvaresta. Doufám, že se vrátí v pořádku, ale po pravdě řečeno, brzy se tu objeví Raj Ahtenovi vojáci. Těžko říct, jestli dorazí první oni nebo Borenson.“

„Ach,“ řekla Myrima a zuřivě se zamyslela. Borenson ji tu nečekal a ji nenapadlo, že ho král pošle někam pryč. Nechovala žádné iluze o tom, jak tato bitva nejspíš dopadne. Ale za tu krátkou dobu, kterou s Borensonem strávila, pochopila, že on je pro ni ten pravý. Jejich zásnuby znamenaly víc než jen pouhý příslib manželství. Raději ani nepomýšlela na to, že Borenson mohl při plnění svého úkolu selhat, a že je možná mrtvý.

Chtěla s ním být v hodině jeho nouze. Protože v její rodině byla oddanost těm, které milujete, tím jediným, co všem umožňuje přežít.

Myrima si olízla rty. „Počkám tu na něj, jestli vám to nevadí.“

TŘICET OSM: NADĚJE

Těsné po úsvitu projížděli Ioma a Gaborn malou vesničkou Hobtown, asi dvacet dva mil severozápadně od Longmotu. Hobtown tvořilo asi patnáct chalup a kovárna. Protože však byl svátek, většina vesničanů ještě spala.

A tak, když Gaborn, Ioma a král Sylvaresta vjeli do vesnice, potkali jen málo lidí. Koně však potřebovali jídlo a odpočinek.

Ioma spatřila mladou dívku, které mohlo být tak dvanáct let, jak na zahradě okopává cibuli a pórek. Kolem plotu zahrady rostl jetel. „Promiň mi, milá dámo, mohou se naši koně napást jetele?“ zavolala Ioma.

„Samozřejmě… poslužte si,“ odpověděla dívka. Otočila se a při pohledu na Iomu ztuhla.

„Děkujeme,“ řekl Gaborn. „Rádi bychom si koupili něco k jídlu, pokud by to bylo možné.“

Dívka se obrátila, pohlédla na Gaborna a záměrně se vyhýbala pohledu na Iomu. Snažila se znovu získat rovnováhu. „Mám tu včerejší chleba a trochu masa,“ nabídla jim, zjevně potěšená příslibem peněz. Ve farmářské komunitě, jako byla tahle, byl obvyklý výměnný obchod a člověk mohl žít z roku na rok, aniž by se mu do ruky dostala jediná mince.

„To by bylo opravdu skvělé,“ řekl Gaborn.

Dívka odhodila motyčku a odběhla do domu.

Ioma se snažila uklidnit, zapomenout na dívčinu hrůzu, když spatřila její tvář. Znovu začala mít pocit, že je bezcenná a odporná.

Iomin otec poté, co v noci provzlykal mnoho hodin, usnul v sedle. Princezna byla ráda. Gaborn teď krále přidržoval, jako by držel dítě.

Koně začali uždibovat jetel.

Ioma se rozhlédla. Chalupy byly z kamene a ze dřeva, s doškovými střechami. Pod okny, která byla většinou vyrobená z opravdového skla, rostly květiny a byliny. Zdálo se, že lidé v Hobtownu jsou na tom docela dobře.

Vesnice stála na překrásné louce mezi kopci porostlými duby. V trávě rostly sedmikrásky, pampelišky a hvozdíky. Za vesnicí se pásl dobytek. Tahle vesnice je bohatá a spokojená, pomyslela si Ioma.

Pokud se potvrdí Gabornovy obavy, projdou tudy dnes Raj Ahtenovy posily. Pak místní obyvatelé ztratí něco cenného, ztratí nevinnost.

Ioma vzhlédla a všimla si, že se na ni Gaborn dívá a usmívá se. Jen před chvilkou si dívka, která se na Iomu podívala, dala v hrůze ruku před ústa.

Ioma se bála, že už nikdy nebude krásná. Ale vždycky, když se na ni podíval Gaborn, měla Ioma pocit, jako by svou krásu nikdy neztratila.

„Jak to děláš?“ zeptala se Ioma vděčná za jeho pozornost.

„Dělám co?“

„Jak to, že vždycky, když se na mě podíváš, mám pocit, že jsem krásná?“

„Dovol mi, abych ti já položil otázku,“ řekl Gaborn. „V Internooku musí mít žena plavé vlasy, aby byla krásná, ale na Planinách musí bát zrzavá a pihovatá. V Mystarii obdivují lidé ženy se širokými boky a mohutnými ňadry. Ale zde, v Heredonu, musí mít krásné ženy malá ňadra a chlapecké postavy.

Všude v Rofehavanu musí mít ženy bledou plet, aby byly považovány za krásné. Ale v Deyazzu musí být tmavé a snědé. V Deyazzu také ženy nosí těžké zlaté náušnice, které jim natahují ušní boltce. Tady by však něco takového vypadalo komicky.

A tak se tě ptám, co je správné? Jsou všechny ty ženy opravdu krásné, ošklivé, nebo jsou stejné?“

Ioma se zamyslela. „Možná, že fyzická krása je jen iluze," řekla. „A ty dokážeš pohlédnout za iluzi?"

„Nemyslím si, že krása je iluze," řekl Gaborn, „jen je tak běžná, že ji často nevidíme. Krása je jako tahle louka: my jako cizinci hledíme na krásu květin, ale obyvatelé této vesnice si zřejmě ani neuvědomují, na jak krásném kousku země žijí."

„A co když nám naši krásu někdo vezme a nic po ní nezbude?" namítla Ioma.

Gabornův kůň stál blízko jejího a teď přešlápl z nohy na nohu, takže se Gaborn dotkl Iomy kolenem. „Pak by ses měla převelice radovat," řekl Gaborn. „Lidé mohou být krásní i uvnitř. A když mají pocit, že jsou oškliví a že nejsou krásní zvenku, přesto tolik touží po krásе, že změní svá srdce. Z jejich nitra pak prýšti taková krása, vedle které jsou nádherné květiny na této louce malé a nicotné.

Když pohlédnu do tvého nitra," pokračoval a díval se na ni, jako by se díval na dno její duše, „vidím úsměvy lidí kolem tebe. Jejich úsměvů si ceníš nade vše. Jak bych mohl nemilovat to, co je v tvém srdci?"

„Kde jsi přišel k takovým zvláštním nápadům?" zeptala se Ioma udivená jeho posledními slovy. Divila se, jak získal její lásku a jak těmi několika slovy současně přinesl naději pro její lid.

„U učitele Ibirmarleho, který mne učil v Komnatě Srdcí."

Ioma se usmála. „Ráda bych se s ním jednoho dne setkala a poděkovala mu. Nepřestáváš mě překvapovat, Gaborne. Ty jsi studoval v Komnatě Srdcí – to není zrovna obvyklé místo, kam by Runovládci často zavítali. Proč jsi trávil čas mezi trubadúry a filozofy?"

„Studoval jsem na mnoha místech – v Komnatě Tváří, v Komnatě Nohou."

„Učil ses způsobům herců a poutníků? Proč jsi nestudoval v Komnatě Zbraní a v Komnatě Zlata?"

„Ve zbrani mne cvičil otec a palácoví gardisté a Komnata Zlata mi připadala… nudná," řekl Gaborn. „Bylo tam tolik obchodnických princů, kteří na sebe hleděli s převelikou žárlivostí." Ioma se na Gaborna usmála, vyvedená z míry.

V té chvíli vyběhla z chalupy dívka a nesla nějaké maso a tři čerstvé fíky. Gaborn jí zaplatil, varoval ji, že během několika hodin tu projde Raj Ahtenova armáda a nechal koně chvíli si odpočinout.

Zastavili se za městem pod stromem a nechali koně napít se z jezírka vedle pěšinky. Gaborn Iomu tiše pozoroval. Princezna se snažila jemně probudit krále, aby se i on mohl najíst, ale Iomin otec se neprobudil.

Proto mu Gaborn nechal trochu jídla a strčil je do sedlové brašny. Před nimi se výhružně tyčily tmavomodré hory. Ioma dosud nikdy nebyla tak daleko na jihu. Slyšela však o Soutěsce Děsu, hlubokém kaňonu těsně pod horami.

Vždycky se tam toužila podívat. Slyšela, že cesta tam je velmi nebezpečná. Vlnila se celé míle jen jako úzká pěšinka těsně vedle hlubokého srázu. Duskinové tu cestu vytesali před staletími a přes řeku Děsu postavili veliký most.

„Stejně mi připadá zvláštní," pokračovala nakonec, „že jsi strávil nějaký čas v Komnatě Srdcí. Většina lordů studuje jen zbraně a ještě tak Hlas."

„Myslím, že kdybychom my Runovládci chtěli jen vyhrávat bitvy a bránit pevnosti, stačilo by nám studovat v Komnatě Zbraní," řekl Gaborn. „Ale… myslím, že to nestačí. Příliš se snažíme využívat jeden drahého. Připadá nám přirozené, že silný ovládá slabšího. Proč bych měl studovat něco, co odsuzuji?"

„Protože je to nezbytné," řekla Ioma. „Někdo musí prosazovat zákon a chránit poddané."

„Možná," řekl Gaborn. „Ale mistr Ibirmarle to také vždycky považoval za odsouzeníhodné. Učil mne, že špatné není jen to, když silní ubližují slabým, ale že stejně hrozné je, když moudrý okrádá hlupáka nebo když trpělivý využívá netrpělivosti někoho jiného.

To všechno jsou jen způsoby, jak zapřáhnout cizího člověka do našeho pluhu. Proč bych měl s ostatními lidmi zacházet jako s nástroji – nebo jako s hračkami sloužícími pro mé pobavení?" Gaborn na chvíli zmlkl a upřel pohled na sever k hradu Sylvaresta, ve kterém Borenson minulou noc

povraždil Zasvěcence. Ioma viděla, jak toho Gaborn lituje, jak to považuje za osobní selhání, neboť byl tak naivní.

„Jednou, je to už poměrně dávno, poslal starý ovčák, který byl ve svém městě starostou, žádost k mému dědečkovi, aby od něj král odkoupil vlnu," začal vyprávět. „Ovčákovo město mělo dlouhou dobu smlouvu s obchodníkem v Ammendau, který jejich vlnu odvážel na trh. Ten obchodník však neočekávaně zemřel. Proto starosta poprosil krále, aby koupil vlnu pro své vojáky za obvyklou cenu.

Ten starosta však nevěděl, že toho roku v západních kopcích pršelo natolik, že všechny ovce tam měly vlnu nepoužitelnou. Proto měla jeho vlna trojnásobnou cenu, stačilo ji jen dovézt na trh a zjistit to.

Můj dědeček to věděl a mohl využít situace a vlnu levně nakoupil. Kdyby naslouchal obchodníkům, kteří vyučovali v Komnatě Zlata, udělal by to. Protože oni považují za přirozené kupovat levně a prodávat draho.

Dědeček místo toho pověřil mistra Komnaty Nohou, aby sestavil karavanu, která do všech vesnic, kde byl nedostatek vlny, toto zboží rozvezla za obvyklou cenu.

Pak poslal odpověď starostovi onoho města a popsal mu, jaká je situace. Prosil ho, aby svou vlnu prodal za normální cenu, aby chudí v zimě nemrzli."

Ioma tomu příběhu naslouchala s údivem, protože Ordeny považovala za tvrdé a chladné muže. Možná, že tvrdý a chladný byl jen Gabornův otec. Možná, že se takovým stal po špatném konci svého otce.

„Chápu," řekla Ioma. „Takže tvůj dědeček získal lásku chudých."

„A úctu starosty a jeho vesnice," dodal Gaborn. „Byl přesně takovým Runovládcem, jakým bych se chtěl stát i já, byl člověkem, který dokázal získat lidské srdce a jeho lásku. Také bych to rád uměl. Je těžší dobýt lidské srdce než hrad. Těžší je získat něčí důvěru než udržet dobyté území. Proto jsem studoval v Komnatě Srdcí."

„Chápu," řekla Ioma. „A omlouvám se."

„Za co?" zeptal se Gaborn.

„Za to, že jsem kdy řekla, že bych tě odmítla, kdybys mne požádal o sňatek.“ Usmála se na něj a promluvila zlehka, ale uvědomila si, že řekla naprostou pravdu. Gaborn byl zvláštní a báječný mladík a ona začala poznávat, že je v něm víc než se zdá. Bála se, že tímto tempem se do něj zamiluje natolik, že už se od něj nikdy nebude chtít odloučit.

Když se koně napojili, všichni tři znovu pokračovali v jízdě.

Z ničeho nic se před nimi otevřely majestátní hlubiny Soutěsky Děsu – hluboká průrva ne jejímž dně proudila řeka a po jejímž okraji se klikatila cesta. Podle legendy toto místo vytvořili Duskinové, když srazili pilíře, které podpíraly Jinosvět.

Zvířata opatrně kráčela po úzké cestě vedle srázu a Ioma si prohlížela pilíře z šedého a bílého kamene, které se tyčily z kaňonu. Byl na ně úžasný pohled. Napadlo ji, jestli jsou to skutečně pilíře z legendy nebo pouze kořeny hor, které za dlouhé věky podlehly erozi.

Na příkrých srázech kaňonu se jen tak tak držely podsadité stromy. O míli dál na sever řeka Děsu končila vodopádem, který padal hluboko do propasti. Ioma však neviděla až na dno, protože kaňon byl tak hluboký, že jeho srdce se ztrácelo v temnotě, a z jeho hlubin nedoléhal nahoru žádný zvuk. Kaňonem létali obrovití netopýři, kteří mizeli v nekonečné propasti naplněné stíny.

Říkalo se, že když někdo spadne z cesty, jeho křik je slyšet po celé měsíce, než se ztratí.

Pomalu jeli po úzké cestě, král Sylvaresta se často zastavoval a hleděl do mlhy v hlubinách.

TŘICET DEVĚT: ZELENÝ MUŽ

Král Sylvaresta se probudil a pohyboval se snovým světem. Dveře jeho mysli byly zavřené. Moc si toho nepamatoval. Žádná slova, žádná jména – ani své vlastní. Přesto mu však mnohé, co spatřil, připadalo povědomé. Koně, stromy.

Probudil se a na nebi spatřil veliké světlo barvy zlata a růží. Byl si jistý, že už ho někde někdy viděl.

Pomalu jeli po úzké cestě s velkou šedou stěnou po levici a hlubokou propastí napravo. Neznal žádná slova ani jména, dokonce ani výrazy napravo a nalevo. Vše, na co pohlédl, pro něj bylo nové a vzrušující. Hluboko, hluboko pod sebou viděl jen mlhavou šeď. Na srázech rostly zakrslé borovice.

Dojeli k úzkému mostu vytesanému z jediného kamene, který se klenul přes propast. Most jako by byl vytesán do vzduchu, a když Sylvaresta pohlédl do hlubiny, cítil se, jako by ve vzduchu visel i on.

Nevzpomínal si, že by tu už někdy předtím byl.

Na mostě bylo několik tuctů vojáků v tmavěmodrých pláštích, kteří měli na štítech tvář zeleného muže – rytíře, jehož hlava byla obklopená zelenými listy. Mladý muž a žena, kteří krále Sylvarestu doprovázeli, se s těmi vojáky radostně přivítali. Vojáci s mladíkem mluvili a řekli mu, že mají rozkaz bránit most; pak se s nimi mladík rozloučil a opustil je.

Král Sylvaresta, mladý muž a mladá žena překročili most a zamířili k borovému lesu na temeni hory. Pak vjeli pod stromy.

Nad hlavami jim létali velcí ptáci, kteří na sebe pokřikovali, a vzduch byl chladný a osvěžující. Vyjeli až na vrchol hory a pak pokračovali dolů po zalesněném kopci. V nížině ležela pole plná obilí.

V dáli se tyčil hrad, vysoká stavba z šedého kamene. Na opevnění zazněly rohy a Sylvaresta si při tom zvuku mlhavě vzpomenul na jeden obraz – půlnoční čerň se stříbrným kancem.

Na hradbách stály stovky mužů – mužů s luky, přilbami, oštěpy a kladivy. Byli tam vojáci, kteří na sobě také měli pláště s obrázkem zeleného muže a ti měli jasné štíty, které stříbrně zářily.

Když ho ti muži spatřili, začali jásat a mávat na něj a král Sylvaresta začal také jásat a mávat jim na oplátku, dokud se nespustil veliký padací most a oni nevjeli dovnitř.

Jejich koně kráčeli po krátké strmé cestě vzhůru a jejich kopyta dopadala na kamenné dláždění. Muži na něj radostně pokřikovali a tleskali, ale pak se jim na tvářích objevil zvláštní vyraz.

Někteří pobledli a začali na něj ukazovat. Na tvářích se jim objevovaly emoce, kterým nerozuměl – hrůza, šok, rozčarování. „Zasvěcenec! On je Zasvěcenec!“ vykřikovali.

Pak jejich koně dorazili před šedou budovu. Král Sylvaresta se na chvilku zarazil, protože si všiml hnědočervené ještěrky, dlouhé jako Sylvarestův prst, která se slunila na kamenech vedle dveří. Nevzpomínal si, že by kdy něco takového viděl a divil se.

Pak, díky všemu tomu rozruchu, se ještěrka probrala a bleskově zmizela v nějaké škvíře. Král pochopil, že byla živá a začal vykřikoval a radostně na ni ukazovat.

Mladý muž, který jel za Sylvarestou, sesedl a teď pomáhal z koně i Sylvarestovi.

Spolu s tím mladíkem a ošklivou ženou Sylvaresta vstoupil do budovy a začal šlapat nahoru po schodech. Cítil se tak unavený. Z chůze po schodech nahoru ho bolely nohy. Chtěl se zastavit a odpočinout si, ale ten mladík ho pobízel kupředu. Vešli do místnosti, kde se vznášela silná vůně vařeného jídla a kde hořel sálající oheň.

Když král Sylvaresta vstoupil dovnitř, dvojice psů, která ležela u krbu, začala vrtět ocasy. To krále Sylvarestu natolik udivilo, že si nevšiml dvou tuctů mužů, kteří seděli u stolu a jedli věci, které moc pěkně voněly.

Pak pohlédl za stůl a hlasitě vydechl. Seděl tam vysoký muž, tmavovlasý a překrásný, s modrýma očima posazenýma daleko od sebe, plnovousem a hranatou čelistí.

Sylvaresta toho muže znal, znal ho lépe než kohokoli jiného. Zelený muž. V zelené tunice a v zářícím plášti ze zeleného sametu.

Srdce krále Sylvaresty se naplnilo hřejivým pocitem radosti. Vzpomněl si na jméno toho muže. „Orden!“

Mladík, který krále Sylvarestu vedl, vykřikl: „Otče, jestli chceš, aby tenhle chudák zemřel, měj alespoň tolik slušnosti a zabij ho sám!“

Král Orden napůl vstal od stolu a váhavě vykročil kupředu. Jeho pohled těkal mezi Sylvarestou a tím mladíkem. Jeho oči byly naplněné bolestí a vztekem a ruka se mu svezla k jílci krátkého meče. Bojoval s ním, jako by ho nedokázal vytáhnout, podařilo se mu ho jen částečně vytasit.

Pak meč hněvivě zarazil zpátky do pochvy, rozběhl se kupředu, objal Sylvarestu kolem ramen a začal plakat.

„Můj příteli, můj příteli, co jsem to udělal?“ vzlykal král Orden. „Odpusť mi! Odpusť mi!“

Sylvaresta nechal krále Ordena, aby ho po dlouhou dobu objímal a divil se, proč zelený muž tak pláče. Nakonec se vzlyky jeho přítele utišily.

ČTYŘICET: ODVOLANÝ ROZKAZ

Gaborn dosud nikdy neviděl svého otce plakat. Neviděl u něj žádné slzy smutku, ani když byla zavražděna Gabornova matka a jeho mladší bratr. Žádné slzy radosti se mu nezablyštěly v očích, když pronášel přípitek.

Teď, když Gabornův otec objímal krále Sylvarestu, plakal a po tvářích mu stékaly slzy radosti a úlevy.

Král Mendellas Draken Orden ze sebe vydával křečovité vzlyky. Pohled na Ordenův smutek byl natolik ponižující, že dva tucty šlechticů a hodnostářů, kteří v síni snídali, se nyní sebrali k odchodu, takže v místnosti zůstala jen Ioma, král Sylvaresta, tři Dnové a Gaborn.

Ve chvíli, kdy Gaborn spatřil svého Dena, se začal cítit nesvůj. Téměř polovinu týdne se bez něj obešel a líbilo se mu to.

Teď se cítil jako býk, čekající, až mu bude vypálen cejch. Malý historik mu přátelsky pokývnul hlavou a Gaborn věděl, že od této chvíle už nebude ani na okamžik sám. Další Den v místnosti byla kyprá žena kolem čtyřicítky s rudými vlasy s pramínky šedin. Když ještě byla naživu Emmadine Ot Laren, sledovala zřejmě historička ji. Teď pokývla na pozdrav Iomě, což bylo možná, co se týká představování, z její strany všechno, ale její gesto přesto hovořilo za celé svazky: *Jsem přiřazena k tobě.*

A tak se Dnové dívali a zaznamenávali.

Gaborn byl vděčný, že Dnové nemusí zaznamenat, jak král Orden zavraždil svého nejlepšího přítele v hodině jeho největší

nouze. Jednou, až otec zemře a bude vydána kronika jeho života, čtenáři se v ní dočtou, jak Orden Sylvarestu objal a plakal jako dítě.

Jak zvláštní, pomyslel si Gaborn, že nepláče úlevou při pohledu na mne.

Sylvaresta nechal krále Ordena, aby ho objímal, ale pak už nedokázal snést sílu králových paží a pokusil se vytrhnout. Tehdy král Orden sáhl Sylvarestovi na bicepsy a ucítil nedostatek svalů.

„On ztratil své odkazy?“ zeptal se Gabornův otec.

Ioma přikývla.

„Oni oba je ztratili,“ dodal Gaborn hněvivě. „Borenson byl včera v hradu Sylvaresta. Když jsme ho opustili, zůstal tam. Poslal jsi ho, aby je zabil, že ano?“

Gaborn sledoval oči svého otce, který zvažoval princovo obvinění. Gaborn hloupě věřil – když Borenson říkal, že má rozkazy zabít Raj Ahtenovy Zasvěcence – že hovoří jen v obecném smyslu. Netušil, že bude vyslán jeden jediný muž, který má zabít každého, koho nalezne ve věži Zasvěcenců.

Výraz jeho otce to však potvrdil. Král Orden sklopil zrak, ale rychle se sebral a vypadal smutně namísto provinile. Gaborn dal otci čas, aby zvážil všechny důsledky. Všichni Zasvěcenci v hradu Sylvaresta zemřeli. I kdyby Ioma a král Sylvaresta byli Raj Ahtenovými prostředníky, nedávali mu teď téměř nic, jen své vlastní odkazy.

„Takže,“ zeptal se Gabornův otec, „když Raj Ahten opustil hrad Sylvaresta, nechal za sebou všechny své Zasvěcence?“

„Téměř všechny. Vzal si s sebou jen své prostředníky,“ odpověděl Gaborn. Jeho otec pozdvihl obočí. „Mně se však podařilo dostat Iomu a krále Sylvarestu ven.“

Král Orden naklonil hlavu na stranu a zamyslel se. Zřejmě uvažoval o bojích, kterými i on musel projít. „Já – se divím…“ odkašlal si… „proč nechal Borenson tyhle dva jít. Přikázal jsem mu něco jiného.“

„Zrušil jsem tvůj rozkaz,“ řekl Gaborn.

Otcova reakce byla tak rychlá, že Gaborn neměl na nic čas. Otec napřáhl ruku a udeřil Gaborna do tváře tak silně, až se princovi na rtech objevila krev.

„Jak se opovažuješ!“ řekl král Orden. „Můžeš se mnou nesouhlasit, hádal se se mnou a dokonce mě i zesměšňovat. Ale jak se opovažuješ se mnou bojovat!“

V Ordenových očích plál hněv.

Pak se mu rty zoufale stáhly, když si uvědomil, co udělal. Otočil se a došel ke střílně. Opřel se oběma rukama o kameny a zahleděl se ven.

„Ioma a její otec byli pod mou ochranou, protože jsem přísahal, že je budu chránit,“ řekl Gaborn rychle a uvědomil si, že právě porušil svůj slib Borensonovi. Slíbil mu přece, že se otci o jejich setkání nezmíní. Přesto se však v této chvíli Gaborn cítil natolik zrazen, že mu nezáleželo na tom, že porušil své slovo. „Bojoval bych s ním o ně. Řekl jsem mu, že tu záležitost přednesu tobě.“ Doufal, že jeho slova otce uklidní.

Skrze okno Gaborn zaslechl jásot vojáků. Do hradu přicházely další posily.

„Tvé činy se velice blíží zradě,“ zamumlal král Orden, stále otočený zády. „Popírají vše, co jsem tě kdy učil.“

„Přesto jsou však v souladu s touhou tvého srdce,“ poznamenal Gaborn. „Ústy jsi přikázal smrt svého přítele, ale v srdci jsi s tím nesouhlasil.“

„Jak si můžeš myslet že znáš mé srdce?“ zeptal se Orden nepřítomně.

„Zkrátka ho znám,“ řekl Gaborn.

Král Orden zamyšleně pokývl, pak se otočil, na dlouhou chvíli se na Gaborna zahleděl a zjevně bojoval sám se sebou. Zhluboka se nadechl a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně. „Pak i já ruším svůj předchozí rozkaz. Děkuji ti, Gaborne, že jsi přivedl mého přítele zpět…“

Gaborn vydechl úlevou.

Král Sylvaresta došel ke stolu s jídlem. Začal pojídat pochoutky na talířích, oběma rukama si cpal do úst veliká sousta. Gabornův otec zašeptal: „Bojím se však, že je pro mne stále ještě ztracen.“

„Dokud nebude Raj Ahten mrtev,“ řekl Gaborn. „Pak získáš svého přítele zpět a já získám svou ženu.“

Gabornovi se nechtělo sdělit otci další novinku, ale cítil, že je důležitá a chtěl, aby ji otec slyšel od něj a ne později od nějakého cizince. Připravil se na další facku. „Otče, řekl jsem ti už, že jsem přísahal, že budu chránil Iomu. Zavázal jsem se jí posvátnou přísahou Runovládce."

Gabornův otec se zahleděl ke krbu. Sevřel rty. Zdálo se, že ho tahle novinka rozčarovala, ale když promluvil, v hlase mu zazněla jen stopa nesouhlasu. „Aha, chápu. Myslím, že to byla jen záležitost času."

„Ty nejsi zklamaný?" zeptal se Gaborn.

„Zklamaný ano," řekl Orden, „ale ne překvapený. Přestože si nemohu pomoci a musím říct, že sis pro tento čin vybral ni nejhorší možnou dobu."

„Ale nehněváš se?"

Otec potlačil úsměv. „Hněvat se? Stěží. Jsem možná zklamaný. Smutný. Ale jak bych se mohl hněvat? Můj jediný syn je Runovládce, vázaný přísahou." Na chvíli se zamyšleně odmlčel a pokýval hlavou. „Ale přesto… cítím, že jsem tě ztratil."

„Až porazíme Raj Ahtena, uvidíš, že jsme ani jeden nic neztratili," řekl Gaborn.

„Když to říkáš, zní to tak jednoduše."

„Se čtyřiceti tisíci magickými tyčemi by to mělo být jednoduché."

„Aha, tak Borenson ti o nich pověděl? Ano, máme ty tyče, takže teď už nám chybí jen čtyřicet tisíc lidí, ze kterých bychom mohli udělat Zasvěcence, a tak ty tyče využít."

„Chceš říct, žes je ještě nepoužil?" zeptal se Gaborn.

„Jsou pořád ukryté na místě, kam je schovala vévodkyně," odpověděl Orden. „Zatím jsem jich využil jen hrstku."

Gaborn hlasitě vydechl a útroby mu sevřel strach. Bez Zasvěcenců byl jen jediný způsob, jak se otec mohl pokusit porazit Raj Ahtena. „Ty jsi vytvořil hada? Jak je velký?"

„Je to hadí kruh," odpověděl král lehce ve snaze Gaborna uklidnit. „Dvacet dva mužů, většinou alespoň se dvěma odkazy metabolismu. Většina z nich byli ti, které jsi tu před chvilkou viděl."

Král Orden před chvílí prohlásil, že má pocit, jako by svého syna ztratil. Tehdy to vypadalo jako reakce na Gabornovy činy. Teď Gaborn viděl, že otce má se vší pravděpodobností pravdu. Ať už tak nebo onak, jsou jeden pro druhého ztraceni. Hadí kruh se dříve či později poruší, a až tehdy Gaborn zjistí, jak velkou oběť dnes jeho otec přinesl.

Otcovo oznámení vysvětlovalo, proč se nerozhněval, když mu Gaborn pověděl o své přísaze. Otec se Gabornovi vzdaloval.

Král Orden si olízl rty. „Dnes pro tebe hodlám Raj Ahtena zabít. Říkejme tomu třeba svatební dar. Z jeho hlavy udělám svatební dar pro tebe, Gaborne. A můj přítel získá zpátky svůj rozum."

„Kolik máš vojáků?" zeptal se Gaborn.

„Šest tisíc, víceméně," odvětil Orden. Přešel k oknu, vyhlédl ven a zamyšleně pokračoval. „Dnes ráno přijel posel od Grovermana. Odmítl sem přijít se svými silami. Namísto toho se opevňuje na svém vlastním hradě. Dorazilo od něj jen pár mužů, nějací Spravedliví Rytíři, kteří ho nechtějí podporovat v jeho zbabělosti.

Je to dost špatné – měl jsem přehnané naděje. Groverman je skvělý člověk, opravdu. Má smysl pro to, co je nezbytné. Dělá přesně to, co bych udělal já. I já bych se opevnil na svém hradě."

Gaborn se usmál. „Tvůj hrad je v Mystarii, dvanáct set mil daleko odsud. Neobrátil by ses zády ke svému příteli."

Král Orden vrhl na Gaborna postranní pohled. „Chci, abys teď vzal Iomu a krále Sylvarestu a zmizel odtud. Jeďte na hrad Groverman. Bude dobře bráněný."

„Myslím, že ne," řekl Gaborn. „Už mě unavuje pořád utíkat."

„A pokud ti to přikážu?" zeptal se otec. „V této záležitosti nejsem rozpolcený. Mé srdce a mysl spolu souhlasí."

„Ne," řekl Gaborn pevněji. Otec se ho vždycky snažil chránit. Teď princ viděl, že v tom pokračuje i nadále, dokonce i za cenu svého vlastního života. Ale Gaborn byl Runovládce, a přestože neměl mnoho odkazů, pokrývaly široké spektrum vlastností. S rozumem, ladností a životní sílou může bojovat v

bitvě jako je tahle lépe než jakýkoli obyčejný voják. Kromě toho má výcvik v taktice a v šermu.

Jako syn krále se naučil, jak se bránit, i když pochyboval, že by pro jednoho z Raj Ahtenových Neporazitelných představoval vážnou překážku.

Ioma popadla Gaborna za rukáv a zašeptala: „Udělej, co otec říká! Vezmi mě ke Grovermanovi. Až k němu dorazíme, přikážu mu, aby se vydal na pochod sem!“

Gaborn si okamžitě uvědomil, že má pravdu. Grovermanův hrad byl něco přes třicet mil daleko. Pokud popoženou koně, budou tam během několika hodin.

„Udělej, oč tě žádá,“ řekl Orden. „Možná to pomůže. Groverman shromáždil všechny své síly. Bude mít na hradbách deset tisíc obránců.“

Gaborn věděl, že by to měl udělat, že by měl vzít Iomu ke Grovermanovi. Splnění toho úkolu mu však zabere minimálně pět hodin. Nebude schopen se vrátit před polednem. V té době však už Raj Ahtenovi vojáci dosáhnou Longmotu; započne obléhání.

A jestli dorazí posily, které čítají sto tisíc vojáků, nebude mít Gaborn žádnou naději, aby mezi nimi proklouzl.

„Iomo,“ požádal ji Gaborn, „mohu si s otcem na chvíli promluvit o samotě?“

„Samozřejmě,“ řekla Ioma a odešla. Král Sylvaresta zůstal v místnosti a cpal se jídlem ze stolu. Gabornův a otcův Den také zůstali.

Gaborn se cítil… zvláštně vyvedený z míry jejich přítomností. Ponižovala ho. Ale i tak, když Ioma odešla, došel k otci, objal ho kolem ramen a rozplakal se.

„Ale no tak,“ zašeptal Orden, „proč by měl princ plakat?“

„Posíláš mě na zbytečnou cestu,“ řekl Gaborn. „Cítím to. Něco… je hrozně špatně.“ Nevěděl, jak to říct, ale cítil, že spolu musí probrat mnoho věcí – co se stane, pokud jeden z nich zemře. Během let, které uplynuly od chvíle, kdy byla zavražděna Gabornova matka, o tom hovořili už mnohokrát. Tentokrát však Gaborn cítil, že k tomu nevyhnutelně dojde.

Co opravdu chtěl, co opravdu potřeboval, bylo říci sbohem.

„Jak můžeme vědět, že náš boj je zbytečný?“ zeptal se otec. „Mohu Raj Ahtena zadržet, dokud se nevrátíš.

Na nádvoří připravím rytíře na koních a přikážu jim, aby se připravili na protiútok. Až se Grovermanovi muži přiblíží, chci, abys je nechal zaútočit ze severní strany kopce. Je tam mírný svah. Vaši kopiníci tak získají výhodu. Pak moji rytíři zaútočí z druhé strany, a tak dostaneme Pána Vlků do kleští.

Ale musíš mi slíbit jednu věc, Gaborne. Nech mě, abych s Raj Ahtenem bojoval já osobně. Já budu hadí hlava. Jen já jsem připraven na tento boj.“

„Raj Ahten je nebezpečnější než tušíš,“ řekl Gaborn. „Chce se stál *Sumou všech lidí.* Má tolik odkazů životní síly, že ho nelze snadno zabít. Musíš mu zaútočit na hlavu a useknout mu ji.“

„Přesně to mám v úmyslu,“ řekl král Orden a usmál se na syna.

Gaborn pohlédl otci do očí a cítil, že se mu trochu ulevilo. Na hradbách bylo hodně mužů a tohle je malý hrad, který se dá snadno bránit. S šesti tisíci muži na hradbách by otec měl být schopen hrad udržet, dokonce i proti Raj Ahtenovým Neporazitelným.

Otec se nevrhá vstříc jisté smrti. Bojuje bitvu s předem vykalkulovaným rizikem. Svou případnou smrtí chce zaplatit za smrt Raj Ahtena. Jako hlava hadího kruhu s ním otec bude muset bojovat. Gaborn v srdci věděl, že ze všech mužů na tomto hradě je otec pro tento úkol ten nejlepší.

Přesto to bolelo, hrozně bolelo vědět, co se může stát a nechat to být, aniž by řekl sbohem.

„Kde je Binnesman?“ zeptal se Gaborn. „Mohl by ti hodně pomoci.“

„Sylvarestův čaroděj?“ zeptal se Orden. „Nemám nejmenší tušení.“

„Řekl… že se tu se mnou setká. Minulou noc vyvolal ze země Prastarého a doufá, že ho přivede do bitvy. Míří k Longmotu.“ Gaborn si byl jistý, že Binnesman určitě přijde.

Gaborn otce objal a čelem se opřel o tvář staršího muže. Byl jsem jmenován králem této země, pomyslel si. Říká se, že Erden Geboren byl tak citlivý na moc země, že když byl

některý z jeho přátel v nebezpečí, dokázal vycítit jeho strach. Když některý z jeho přátel zemřel, pocítil ztrátu jeho života.

Gaborn teď cítil nebezpečí, které se vznášelo kolem otce, a když se mu opřel čelem o tvář, cítil jeho život, který připomínal plamen svíčky, který se chvěje a mihotá v silném větru a snaží se nezhasnout. Byl to zvláštní pocit, něco takového Gaborn dosud nezažil a vlastně si ani nebyl jistý, jestli se mu to jen nezdá.

Gaborn měl za sebou noční jízdu. V noci viděl svět jasněji než kdykoliv předtím. Stále ještě na něj účinkoval světlík, dlouho poté, co by jeho účinky měly zmizet. Možná, že na něj bude účinkovat už navždy.

To však byla jen jedna z mnoha změn, které se v něm udály. Dělo se s ním i něco mnohem úžasnějšího. Domníval se, že pokud by chtěl, dokázal by dohlédnout mnohem dále, mnohem hlouběji. Mohl použít Pohled Země. Pevně otce objal, zavřel oči a srdcem se snažil nahlédnout do nitra krále Ordena.

Dlouho neviděl nic a už přemýšlel, jestli minulou noc skutečně pohlédl do Raj Ahtenova srdce.

Pak na něj náhle, jakoby z velké dálky, zaútočila zvláštní směsice obrazů, vůní a zvuků. Nejprve uviděl moře, modré vlny oceánu, silné a hrdé, valící se pod jasnou oblohou, korunované bílými čepičkami pěny. Gabornova matka, sestry i on sám se pohupovali mezi těmi vlnami a dováděli ve vodě jako tuleni. Byl s nimi také král Sylvaresta. Gabornova matka byla větší než všichni ostatní, jako kdyby byla velký mrož, zatímco ostatní byli jen přístavní tuleni. Gaborn pocítil v ústech chuť čerstvého tykvového chleba pokrytého slunečnicovými semeny, který pak spláchl douškem jablečného vína. V dálce uslyšel lovecké rohy. Při tom zvuku měl pocit, jako by seděl na hřbetě koně, a pak se mu hruď nadmula pýchou a radostí, neboť se mu před očima objevil obraz města a hradu v Mystarii a uslyšel jásot lidí, kteří volali „Orden. Orden. Orden.“

Gaborna zalil jásavý pocit, pocit lásky a vřelosti, jako kdyby se mu všechny menší pocity v hrudi slily do jednoho velikého pocitu triumfu.

Gaborn dokázal do nitra druhého člověka nahlédnout mnohem jasněji než předtím. Nahlédl do srdce svého otce a spatřil tam věci, které otec miloval: moře, rodinu, tykvový chléb a jablečné víno, lov a lásku svého lidu.

Pak se Gaborn odtáhl a pocítil bodnutí viny. Proč to dělám? napadlo ho. Pohled do otcovy duše mu připadal nějak nepatřičný, jako kdyby slídil v cizím soukromí.

V tu chvíli si vzpomněl na svou povinnost, vzpomněl si na to, co Erden Geboren udělal, když si volil své válečníky. Gaborn se bál o otce, přál si udělat vše, co jen bude moci, aby ho v této temné hodině ochránil.

Dnes tě čeká boj, řekl si Gaborn v duchu, a já budu bojoval po tvém boku.

ČTYŘICET JEDNA: VOLBA OBĚTI

Závod od Sedmi Kamenů, ve kterém se Raj Ahten snažil dohnal svou armádu, byl dlouhý a tvrdý, dokonce i pro něj. Runovládce s odkazy životní síly a metabolismu dokáže běžet rychleji než kdokoli jiný, a také mnohem déle, ale spotřebovává to energii. Ani Runovládce nedokáže běžet věčně.

A tak, když Raj Ahten nakonec dlouho před úsvitem svou armádu dohonil, měl toho plné zuby. Uběhl přes sto mil ve zbroji a bez jídla a přitom zhubnul o dvacet liber. Pot se z něj řinul, i když často zastavoval, aby se napil z potůčků a jezírek, ztratil dalších deset liber na tekutinách. Bolely ho ledviny a všechny kosti. Nebyl ve stavu, ve kterém by se cítil připraven na boj.

Když honil svou armádu, nalézal po ní stopy, které ukazovaly na to, že vojáci jsou už také unaveni. Podél cesty ležely tucty padlých koní, stále ještě ve zbroji. Narazil na tucet pěšáků padlých vyčerpáním. U jednoho jezírka spatřil na zemi ledové obry a mastiffy, kteří jen sípavě oddechovali a nereagovali na vnější podněty.

Když dorazil ke svým vojákům, nevadilo mu, že se jeho muži zdrželi u zbořeného mostu v Hayworthu, protože to zdržení je stálo jen čtyři hodiny. Čtyři hodiny během zbytku cesty k Longmotu strávil odpočinkem a jídlem.

Po celou cestu pociťoval obavy. Jureemova zrada a útěk do noci, špatné znamení u Sedmi Kamenů – to vše na něj doléhalo. Raj Ahten své obavy rázně potlačil. Chtěl z

Longmotu jedinou věc: své magické tyče. Jakmile je bude mít, začne se zabývat dalšími záležitostmi.

Vojáci měli tak dobrý čas, že přikázal na hodinu zastavit ve městě Martinův Kříž, aby jeho muži mohli vyplenit domy a stodoly kvůli jídlu.

Krátce po úsvitu, třicet mil od Longmotu, přinesli zvědové zprávu, že před armádou uprchl oddíl několika set rytířů, mužů jedoucích pod tuctem různých praporů. Spravedliví Rytíři z hradu Dreis a okolních statků.

Raj Ahten cítil pokušení zavelet k jejich pronásledování, ale věděl, že jeho muži jsou unavení.

Proto pokračoval v cestě na Longmot a cestou odpočíval. V deset hodin dopoledne vyjel na kopec a dvě míle daleko před sebou spatřil hrad Longmot.

Zvědové, kteří pročesávali okolní kopce, přinesli zprávu. „Generál Vishtimnu ještě nedorazil, ó Veliké Světlo."

Raj Ahtena to nevyvedlo z míry. Měl více než šest tisíc mužů a obrů a s nimi Longmot dokáže udržet, dokud nedorazí posily. Může nechat postavit obléhací stroje, a zatímco bude čekat na generála, bude hrad ostřelovat.

Orden se nenamáhal zvednout dřevěné zástěny – dřevěné konstrukce, které by chránily hradní střechy před střelami. Raj Ahtenovi ohňotvůrci by je totiž snadno zapálili.

Bombardování tedy muže začít brzy. Bude-li muset Raj Ahten čekat na posily jeden den, jeho muži začnou stavět balisty a mangonely, obléhací věže a katapulty. V okolí hradu byla řada kamenných ohrad, které se dají použít buď na stavbu opevnění nebo jako střely do katapultů. Raj Ahten samozřejmě neměl v úmyslu stavět u úpatí Longmotu město, protože neplánoval dlouhé obléhání. Čím déle tu bude čekat, bez ohledu na to, jak dobře opevněný tábor nechá postavit, tím delší dobu budou mít králové Rofehavanu na to, aby připravili protiútok. Ne, tohle nebude dlouhé obléhání.

Má s sebou tolik Neporazitelných, tolik kouzelných zbraní a tolik obléhacích strojů, že hrad smete jediným úderem.

Bez ohledu na tvou snahu, králi Ordene, pomyslel si Raj Ahten, tě smetu z povrchu zemského do zítřejšího rána!

Jeho muži si udělali z vozů dočasné přístřešky a na kopci jižně od Longmotu postavili stany. Začaly přípravy na obléhání.

Na všech cestách vedoucích k hradu byly postaveny stráže. Tři tisíce lučištníků a rytířů zaujalo své pozice na pláni. Dalších pět set mužů a obrů se vydalo do lesa na západních kopcích, kde začali kácet vysoké borovice, ze kterých budou postaveny žebříky a beranidla.

Raj Ahten nechal vypustit výzvědný balón, jehož koš přivázali k vysokému stromu. Jeden ohňotvůrce zahřál vzduch v balónu, a ten se okamžitě vznesl.

Pán Vlků pak nechal zbytek svých mužů, aby se najedli a odpočinuli. Raj Ahten sám odpočíval ve stínu rozložitého dubu, který rostl na malém vršku, třicet stop od vozu, ve kterém odpočívali jeho Zasvěcenci. Seděl na hromadě polštářů pokrytých fialovým hedvábím, pojídal datle a ryži a studoval obranu Longmotu.

Na hradbách napočítal jen asi čtyři tisíce mužů – nesourodou sbírku šlechticů, mladých chlapců a rváčů. Čaroděj Binnesman mezi nimi nebyl. Raj Ahten neviděl ani Jureema.

Raj Ahten si vzpomněl na slova pyromantky: „Přichází král, král, který tě může zničit!“ Postava krále Ordena byla oděna v zářícím zeleném sametu a panovník nesl zlatý štít.

Král jednoho z nejmocnějších národů na světě. Raj Ahten se zarazil. Muži na hradbách budou pro tohoto krále bojovat jako berserkové. Toto bude bitva, o jakých se zpívají písně. A jestli se Raj Ahten nemýlí, je Orden Král Země.

Raj Ahtenovi Neporazitelní by za podobných okolností dobyli hrad poměrně snadno. Dnes si však Pán Vlků nebyl jist.

Přestože se rozhodně netřásl při pohledu na válečníky na hradbách, něco na jejich postavení ho znervózňovalo – nějaká drobnost, která ho vyváděla z míry. Zkoumal ty muže, zvažoval jejich postavení, výzbroj a výstroj a výrazy. Viděl obavy v jejich tvářích, viděl, že ti, kteří nemají zbroj, jsou rozmístěni mezi těmi, kteří ji mají. Obránci byli zorganizováni do bojových skupin – pikenýři a šermíři společně, lučištníci v zádech.

Nic, co spatřil, nevysvětlovalo obavy, které ho hlodaly.

V příkopu kolem hradu byla v tomto ročním období velice špinavá voda, líhniště moskytů a nákazy. Ve vodě plavala mrtvola. Navzdory tomu, že voda byla klidná, Raj Ahten dobře věděl, že příkop je poměrné hluboký – asi čtyřicet stop. Příliš hluboký, než aby ženisté mohli podkopat hradní zeď.

Minulý týden tu ještě bylo město, malé město s pěti tisíci obyvateli. Během generací se zdi města postupně posouvaly až na vzdálenost dostřelu luku od hradu. Člověk mohl dotáhnout obléhací stroje kryté domy až těsně pod hradby a vrhat střely přes opevnění. Ale Ordenovi vojáci město moudře spálili a odstranili vše, co mohlo útočníkům sloužit jako úkryt.

Ne, tento hrad nebude snadné dobýt, ne, když je na jeho hradbách čtyři nebo pět tisíc mužů a další čekají na nádvořích a ve věžích. Hradní zbrojnice byla dobře zásobená. Ani ne před týdnem viděl hromady šípů, které jsou v ní uloženy.

Raj Ahten si povzdechl. Pokud by se obléhání protáhlo přes zimu, byli by Ordenovi muži přinuceni některé z těch šípů spálit, protože by jim došlo dřevo. Ale obléhání samozřejmě tak dlouho trvat nebude.

Hodinu před polednem ještě stále nedorazily žádné zprávy o posilách a muži dokončili stavbu prvních šesti katapultů. Vojáci vyslaní do lesa vyrobili sto hrubých obléhacích žebříků, vynesli je na kopec a položili je na zem.

Dalekovidci v balónu spatřili uvnitř hradu jen málo mužů – většina držela hradby a jen na vnitřním nádvoří čekalo několik set rytířů na koních. Ve věžích a domech zřejmě nebyl nikdo. Jedinou výjimkou byla nejspíš věž Zasvěcenců, kterou hlídalo dvě stě Ordenových elitních gardistů. Možná, že Orden získal odkazy od některých obyvatel města a ve věži tajně hlídal stovky Zasvěcenců. Rozhodně jich však nemohlo být nijak zázračně mnoho.

To byla dobrá zpráva. Přestože Orden získal magické tyče, neměl čtyřicet tisíc, dokonce ani čtyři tisíce lidí, kteří by mu mohli poskytnout odkazy.

To znamená, že většina tyčí bude stále ještě v hradu a nepoužitá.

Z tyčí, které si Raj Ahten vzal do hradu Sylvaresta, mu jich zbývalo ještě čtyři sta.

Přivolal své kouzelníky a prohlédl si runy, které na nich byly vyryté. Většina tyčí pro něj byla bezcenná. Většinou na nich byly vyryté runy smyslů. Raj Ahten teď nepotřeboval více odkazů sluchu, čichu nebo hmatu.

Většinu tyčí s runami velkých odkazů použil na hradě Sylvaresta. Mezi tyčemi měl jen málo těch, které na sobě měly runy metabolismu.

Přál si, aby si jich vzal víc. Když přemýšlel, zasáhla ho vlna chladné nejistoty. Jeho pyromantka nahlédla do budoucnosti a varovala ho, že v Heredonu je král, který ho muže zabít. Sylvarestu už porazil. Takže to musí být Orden.

Orden určitě přijal odkazy metabolismu. Runovládce v jeho postavení nepotřebuje víc ladnosti nebo síly. Nepotřebuje víc rozumu. Mohla by mu pomoci odolnost a životní síla. Ale jediná vlastnost, která mu může pomoci porazit Raj Ahtena, je metabolismus.

Kolik odkazů však Orden přijal? Dvacet? Orden byl chronologicky někde za třicítkou, ale pokud poté, co přišel o většinu své rodiny, přijal odkaz metabolismu, fyziologicky mu teď bude kolem čtyřiceti pěti. Ani tucet odkazů životní síly nemůže úplně vyrušit efekt jeho pokročilého věku. Aby vyrovnal vliv stárnutí, bude tedy mít odkazy síly, ladnosti, životní síly a rozumu.

Raj Ahtenovi zvědové Vlčímu Pánu řekli, že před rokem disponoval Orden více než stovkou odkazů. Kolik jich má přes stovku, to Raj Ahten netušil.

V každém případě bude Orden důstojný protivník.

Takže kolik odkazů metabolismu asi přijal? Pět? Ne, to je příliš málo. Padesát? Jestli tolik, odsoudil se k smrti. Zestárne a zemře během jediného roku. Raj Ahten přece nemusí bojovat dnes. Může obléhat hrad přes celou zimu a Orden bude stárnout. Na jaře z něj bude naprosto senilní stařík, neschopný uzvednout meč.

Říkalo se, že za dnů Haridana Velikého potřeboval posel Markoriaus rychlost, aby mohl doručit zprávu o hrozící bitvě u Polypolu. Proto přijal sto odkazů metabolismu – dost na to,

aby dokázal bosou nohou přeběhnout přes Korálové moře. Na hladině ho drželo jen povrchové napětí. Markoriaus pak zemřel během tří měsíců.

Představa tak úžasné rychlosti však některé lidi přitahovala. V takové rychlosti se však rovněž skrývalo veliké nebezpečí. Runovládce, který se pohyboval příliš rychle a příliš ostře, si mohl zlomil nohu. Síla, která působila na předmět proti směru pohybu, je příliš veliká. Naučit se ovládnout své pohyby při tak veliké rychlosti vyžadovalo velikou dávku rozumu a ladnosti.

Orden tento rozum a ladnost určitě má a teď přijal určitě i odkazy metabolismu, takže bude nesmírně rychlý.

Takže král Orden bude mít něco mezi deseti a dvaceti odkazy metabolismu, usoudil Raj Ahten.

Musím ho překonat.

Mohu přijmout mnoho odkazů metabolismu a pak své Zasvěcence zabít. Tuto taktiku použil už několikrát předtím. Aby mezi svými vojáky udržel patřičného bojového ducha, zajistil, aby po jeho činu nezbyli žádní svědkové.

„Zavolej mi dvanáct Neporazitelných, kteří mají nejvíc odkazů metabolismu," řekl Raj Ahten Hepolovi, svému vrchnímu kouzelníkovi. „Potřebuji je."

Kouzelnici opustili stan a o pár minut později se vrátili a přiváděli s sebou Neporazitelné – elitní gardisty a vrahy, z nichž každý měl přinejmenším tři odkazy metabolismu. Všichni to byli mohutní muži se silnými kostmi, které dokázaly vydržet napětí velké síly a metabolismu. Všichni měli rovněž mnoho odkazů rozumu a ladnosti. Nemůže postrádat žádného z nich.

Raj Ahten tyto muže dobře znal. Nejméně si z nich cenil Salima al Dauba, zkušeného gardisty, který byl už několikrát povýšen, navzdory skutečnosti, že jako vrah selhal. Dvakrát se vydal zabít prince Ordena a dvakrát neuspěl.

„Děkuji vám, že jste přišli, přátelé," řekl Raj Ahten, když se rozhodl. „Všichni jste mi skvěle sloužili po mnoho let. Teď vás žádám, abyste mi posloužili ještě jednou, protože potřebuji váš metabolismus. Ty, můj příteli Salime, budeš mít tu čest sloužit jako můj prostředník."

Slova, která odkapávala za Raj Ahtenových úst, byla sladká jako med. Neporazitelní nedokázali odolat moci jeho Hlasu. Kouzelníci připravili magické tyče.

Chladný vítr, který vál z jihu, si pohrával s plachtovinou Raj Ahtenova stanu.

ČTYŘICET DVA: CHLADNÝ VÍTR

Z velkého fialového královského stanu, do kterého vstoupil Raj Ahten, a jenž byl poměrně daleko, zaslechl Orden slabé útržky kouzelných zaříkání, které k hradbám přinášel chladný vítr. Zvuk byl tak nesmírně slabý, že jen pár mužů na hradbách jej vůbec dokázalo rozeznat. Orden jej zaslechl jen proto, že se soustředil, rozlišil jej od písní větru, který tančil mezi listy stromů a travou na kopcích. Píseň větru tolik připomínala šumění vln doma v Mystarii.

„Co jim tak trvá?“ zeptal se jeden lučištník na hradbách, farmářský chlapec, který o válce nic nevěděl. Čekali už hodinu. Za celou dobu se Raj Ahtenovi muži nepokusili o vyjednávání. Ale ani se nezdálo, že se chystají zaútočit.

Král Orden začal přecházet po ochozu a míjel muže, kteří stáli připraveni, rameno na rameni. Mezi obránci, kteří pozorovali Raj Ahtenovy vojáky, jak se připravují na obléhání, začala pomalu růst nervozita.

„To zaříkávání se mi vůbec nelíbí,“ řekl kapitán Holmon tiše Ordenovi do ucha. „Raj Ahten má už tak dost odkazů. Bylo by lepší, kdybychom se rovnou pustili do boje, dřív než mu dorazí posily.“

„Jak?“ zeptal se Orden. „Vyrazit do útoku?“

„Můžeme toho starého mizeru vyprovokovat k boji.“

Král Orden kapitánu Holmonovi pokývl. „Zatrubte tedy na roh. Vyzvěte Raj Ahtena k vyjednávání. Chci ho mít tady na dostřel luku od hradeb.“

ČTYŘICET TŘI: JISKRA

Kouzelníci právě dokončili předávání odkazů metabolismu od devíti Raj Ahtenových mužů Salimovi, když tu náhle zazněly rohy žádající o vyjednávání.

Kouzelníci tázavě pohlédli na Raj Ahtena.

„Dokončete to," řekl Raj Ahten vrchnímu kouzelníkovi. Svlékl si zbroj a seděl na poduškách, čekaje na odkaz.

S rostoucím vzrušením naslouchal kouzelné písni, důvěrně známým slovům zaříkání. Salim vykřikl bolestí, když se mu magická tyč vpálila do masa. Stan byl naplněn pachem spálených vlasů a kůže.

Přijmout odkaz, cítit polibek magické tyče, přinášelo převelikou radost. Bylo to jako milovat se s krásnou ženou. Ale přijmout odkaz od někoho, kdo už sám měl mnoho odkazů, znovu a znovu zažívat nepopsatelně radostnou euforii – to přinášelo naprosto nevyslovitelnou extázi. Ve chvíli, kdy Salim přijal odkazy od jedenácti mužů – mužů, kteří sami měli vlastní odkazy – v sobě nahromadil téměř čtyřicet odkazů metabolismu. Tyto odkazy teď měly všechny najednou začít proudit do Raj Ahtenova těla.

Raj Ahten jen málokdy zažíval tak velké potěšení.

Když kouzelník přinášel tyč se světelnou stopou od Salima, potil se Pán Vlků nedočkavostí. Kouzelník držel magickou tyč vysoko ve vzduchu, tančil přes místnost a ve vzduchu se objevila zářící světelná stuha.

Když se konec tyče dotkl kůže pod Raj Ahtenovou prsní bradavkou, otřásl se Pán Vlků tak nevyslovitelnou extází, že ji mohl jen stěží vydržet. Padl na zem a jeho tělo se třáslo ve vlnách čistého potěšení. Vykřikl jakoby v orgasmu. Jen díky

mnoha odkazům životní síly mohl toto potěšení přežít. Na několik chvil byl úplně mimo sebe.

Když se probral, uviděl kouzelníky, kteří se nad ním sklánějí a nervózně na něj hledí. Raj Ahtenova zpocená kůže se chvěla. Pohlédl na kouzelníky.

„Můj pane, jsi v pořádku?“ zeptal se kouzelník Hepolus. Zdálo se, že mluví nesmírně pomalu. Celý svět vypadal podivně a exoticky, jako v nějakém kapalném snu. Všichni kolem něj se hýbali nesmírně pomalu a vzduch byl těžký a hustý.

Raj Ahten si otřel pot z těla a věnoval velkou pozornost tomu, aby se nepohyboval příliš rychle.

Už dávno se naučil, že když člověk přijme odkaz metabolismu, ovlivní to sluch. Nejenže lidé kolem vás mluví a pohybují se velmi pomalu, ale ovlivní se celý způsob, kterým vnímáte zvuk. Vysoké tóny se sníží a hluboké tóny jsou téměř neslyšitelné. Odpovědět na otázku tak, aby tomu ostatní mohli porozumět vyžaduje trpělivost a velkou kontrolu Hlasu.

„Jsem v pořádku,“ odpověděl Raj Ahten pečlivě.

Kouzelníci se kolem sebe významně rozhlíželi a pohybovali se tak pomalu, že vypadali jako velmi staří lidé.

Raj Ahten ukázal na Salima, který ležel na koberci. „Odneste mého prostředníka do vozu se Zasvěcenci. Ostatní ať hlídají stráže.“

Raj Ahten měl v tomto okamžiku čtyřicet dva odkazů metabolismu. Kdyby se teď pokusil jít průměrnou rychlostí, dokázal by ujít sto čtyřicet mil za hodinu. I kdyby byl vzduch dokonale nehybný, jeho pohyb by způsobil, že by se cítil, jako by kráčel proti hurikánu.

Velmi pomalu si oblékl šupinovou zbroj a nasadil si přilbu. Náhodou udělal jeden pohyb příliš rychle, zatímco si nasazoval přilbu, a jeho levý prsteníček praskl pod neočekávaným tlakem. Okamžitě se zahojil ve zlomené pozici.

Raj Ahten ho musel znovu zlomil, narovnat a uzdravit.

Pomalu vyšel před stan a snažil se vypadat stejně obyčejně jako vždy.

Na hradbě hradu Longmot nad branou mávali muži krále Ordena zelenou vlajkou k vyjednávání.

Mezi dvojicí obrů, kteří se tyčili jako zeď, sedělo na koních jedenáct Neporazitelných, kteří byli připraveni doprovázet Raj Ahtena jako čestná stráž. Nějaký pěšák držel za uzdu koně, připraveného pro Pána Vlků.

Raj Ahten nasedl na koně, pokývl hlavou směrem k ohňotvůrcům, čímž jim dával domluvený signál.

Pak se přinutil sedět nehybně na koni, který se cvalem vydal k bráně Longmotu.

Byla to zvláštní situace. Jak kůň nadskakoval, ocital se Raj Ahten vždy na chvilku ve vzduchu, ale tyto okamžiky mu připadaly nesmírně dlouhé, takže měl pocit, že polovinu jízdy nestrávil v sedle, ale vznášel se nad zemí.

Po chvilce se mu nad hlavou objevila zářící aureola, výtvor ohňotvůrců. Vypadala jako zlaté světlo tvořené nesčetnými ohnivými jiskrami.

Raj Ahten pohlédl na tváře obránců na hradbách.

Stáli tam rytíři, zachmuření, skeptičtí muži. Tohle nebyli měkcí měšťané, které viděl na hradě Sylvaresta. Mnozí z nich pevně sevřeli zbraně a zdálo se, že tisíc lučištníků na hradbách založilo šípy do tětiv a připravilo se k výstřelu. Jejich oči zářily vypočítavostí.

„Obránci Longmotu," zavolal Raj Ahten a vyslovoval co nejpomaleji. Opředl ta slova mocí svého Hlasu, takže zněl mírumilovně a rozumně.

Orden stojící na hradbě zvedl pěst a zvolal: „Pal!"

Nesmírně pomalu se k nebi vzneslo mračno šípů doprovázené desítkami střel z ocelových luků a balist.

Raj Ahten se snažil zůstat nehybný v sedle, protože se nechtěl unáhlit. Mohl šípům snadno uhnout, nebo je odrazit stranou, podle potřeby.

Smrtící déšť šípů se k němu pomalu blížil a Raj Ahten se rozhlédl na obě strany. Rytíři jeho čestné stráže zvedali své štíty, rozčarovaní tímto zrádným činem obránců.

Neměl čas je zachránit.

Když k němu dorazil první šíp, hrábnul po něm s úmyslem srazit ho na zem. Když však jeho obrněná pěst narazila do šípu, rychlost a hybnost obou předmětů byla taková, že se šíp

rozlomil na dva kusy. Hlavice šípu mířila k jeho hrudi a Raj Ahten po ní musel rychle hmátnout a chytit ji.

V tu chvíli začaly dopadat šípy na jeho rytíře a jejich koně.

Rytíře, který seděl na koni vedle něj, vyhodila ze sedla železná střela z balisty. Pán Vlků byl nucen pozvednout malý štít a odrazit další šípy, které se k němu řítily vzduchem.

Jeden šíp se zarazil mezi pláty zbroje jeho koně a skončil zvířeti mezi žebry. Kůň se zapotácel, vzepjal se a zřítil se k zemi.

Raj Ahten náhle zjistil, že pomalu letí vzduchem, zdánlivě jako by se vznášel ve vodě. Padal z koně a přitom z cesty odrážel šípy, které k němu mířily.

Raj Ahten byl silný muž, ale dokonce ani on nemohl porušit základní fyzikální zákony.

Pád koně jej vrhl saltem přes rameno zvířete.

Řítil se hlavou k zemi a věděl, že pokud do ní narazí, rozbije si lebku. Pokud dokáže dopadnout na záda a zůstane na místě, spadne na něj kůň a ten ho rozdrtí.

Raj Ahten natáhl ruce, odrazil se od země, udělal kotoul a čistě se převalil mimo dosah smrtelně zraněného koně. Tento manévr ho však něco stál, když se otáčel, zasáhl ho pomalovaný rudý šíp přímo pod klíční kost a druhý se mu zabodl do břicha.

Raj Ahten pohlédl na zamračené vojáky na hradbách.

Popadl šíp, který mu vězel v břiše, vytáhl jej a vrhl zpátky na útočníky.

Když však uchopil dřík šípu, který mu vězel pod klíční kostí, dřík se zlomil na dva kusy.

Udiveně zvedl část, kterou držel v ruce, protože za dřík vzal velmi jemně. Rozhodně neudělal nic, kvůli čemu by se měl šíp zlomit.

Pak pochopil, že dřík se zlomil proto, že byl dutý a na konci měl zářez. Byl udělán tak, aby se hrot odlomil. Raj Ahten si domyslel důvod ještě před tím, než ucítil, jak se mu žilami k srdci blíží smrtelný jed.

Tvrdě se zadíval k hradní zdi a sto stop nad sebou spatřil vojáka, vysokého chlapíka s hubenou tváří a žlutými zuby, v tunice vyrobené z prasečí kůže. Voják radostně mával svým

lukem a triumfálně vykřikoval, že zabil Vlčího Pána z Indhopalu.

Když dopadla první vlna šípů, na chvíli se rozhostil klid.

Raj Ahten vytáhl z pochvy dýku. Zranění pod klíční kostí ho silně bolelo. Jed se jeho žilami rozléval tak rychle, že Raj Ahten nevěděl, zda přežije jeho účinky, přestože oplýval tisíci odkazy životní síly.

Kůže se nad ránou zavřela a zahojila, ale hlavice šípu zůstala uvnitř. Raj Ahten si rychlým pohybem kůži znovu rozřízl a vytáhl hlavici ven.

Se smrtící přesností pak vrhl dýku na jásajícího lučištníka.

Otočil se a začal pomalu utíkat, dřív než se na něj snese další mračno šípů. Proto neviděl, jak lučištníka na hradbě zasáhla přímo do čela a jak ho síla úderu srazila dolů z hradeb.

Slyšel však jeho smrtelný výkřik.

Raj Ahten uběhl sto metrů po trávě. Díky jedu začal být unavený a zvedat nohy mu činilo čím dál větší obtíže. Dýchal pomalu a namáhavě sípal. Bál se, aby ho jed neudusil. Šíp ho zasáhl nebezpečně blízko plic a protože kůže se okamžitě zahojila, neměl čas si ránu vysát.

Bojoval o každý krok a padal únavou. Zranění ho pekelně bolelo a po chvíli ucítil, že jed dosáhl srdce a sevřel je ve své smrtící pěsti.

Doběhl ke svým mužům, žadonil o pomoc, volal po léčitelích. Měl lékaře, kteří se o něj dokáží postarat, bylinkáře a chirurgy. Díky odkazům metabolismu však žil tak rychle, že minuta mu připadal skoro jako hodina. Bál se, že zemře dřív, než k němu lékaři vůbec stačí doběhnout.

Srdce mu začalo nepravidelně tlouci. Raj Ahten bojoval o každý nádech. Díky odkazům sluchu Raj Ahten slyšel každé zašumění a zabublání selhávajícího srdce. S hlavou přitisknutou na zem slyšel červy, kteří si razili cestu pod zemí.

Pak se jeho srdce zastavilo.

V náhlém tichu se zvuk červů pod zemí stal hlasitějším, jako by to byl jediný zvuk na světě.

Raj Ahten napřel svou vůli k tomu, aby mu srdce zase začalo tlouci, aby znovu začalo fungovat. Bij, zatraceně. Bij…

Bojoval o to, aby se dokázal nadechnout. V zoufalství se udeřil do obrněné hrudi.

Srdce se jednou slabě stáhlo a uvolnilo. Pak se znovu rozběhlo a začalo nepravidelně tlouct.

Raj Ahten se soustředil. Cítil, jak se tlukot jeho srdce zesiluje. Zhluboka nadechl a vydechl.

V duchu tiše vykřikl a přál si, aby mu kouzelníci ve vzdálených zemích poskytli víc životní síly, aby mohl působení jedu vydržet. „Přichází král," uslyšel v mysli slova. „Král, který tě může zabít!"

Ne takhle, prosil Mocnosti. Ať nezemřu tak neušlechtilou smrtí.

Stisk železné ruky, která mu svírala srdce, náhle povolil. Začalo znovu pravidelně tlouci a Raj Ahten se ve zbroji pomočil jako stařec, který nedokáže ovládat své svěrače. Cítil určitou úlevu, jak se jeho tělo zbavovalo jedu.

Jak ležel na trávě, bolest pomalu ustupovala. Ležel na zemi po dobu, která mu připadala jako minuty, přestože pro lučištníky na zdech uplynuly pouze vteřiny.

Vyškrábal se na nohy, dopotácel se ke svým vojákům a padl na kolena za ledovým obrem, kterého využil jako štít.

Ohlédl se a viděl, že někteří z jeho čestných gardistů se stále ještě kryjí před vražednými šípy pomocí zvednutých štítů. Ale lučištníci na zdech je neustále ostřelovali a zabíjeli.

Zaplavil ho hněv, slepý, hořící hněv. Raj Ahten ho potlačil. Zničení těch mužů by mu nic nepřineslo.

Raj Ahten teď stál mimo dostřel luků, třásl se a vykřikl k hradu: „Stateční rytíři, nečestní lordi, přišel jsem za vámi jako přítel a spojenec pro nadcházející temné časy. Nejsem váš nepřítel!"

Nechal do svých slov vplynout plnou moc svého Hlasu. Obránci, kteří nestříleli, určitě viděli, že byl zákeřně napaden. Jedenáct jeho nejlepších válečníků umíralo na bitevním poli.

Přestože byl příliš daleko, než aby jeho osobní kouzlo mohlo mít plný efekt, samotný jeho Hlas by mohl mnohé obránce svést.

„Přijď, králi Ordene!“ vykřikl. „Pojďme se spolu poradit. Určitě víš, že mám v záloze velikou armádu. Možná už je z tvé pozorovatelny vidět, jak se blíží.“

Doufal, že Vishtimnu přichází. Možná, že právě pohled na něj a jeho armádu Ordena přiměl k jeho zbabělému činu. S veškerou sladkostí, kterou dokázal vpravit do svých slov, uhlazeně pokračoval. „Nemůžete mě porazit a já vám nepřináším nic zlého. Odhoďte zbraně.

Otevřete bránu. Služte mi. Já budu váš král a vy budete můj lid!“ Vyčkávavě se odmlčel stejně jako u hradu Sylvaresta.

Měl pocit, že na reakci obránců čekal celou minulu. Když se reakce dostavila, nebyla taková, v jakou doufal.

Jen pár tuctů mladších mužů odhodilo zbraně přes zeď, takže oštěpy a luky zařinčely na kamenech a spadly do přikopu.

Ale za zbraněmi téměř okamžitě následovali jejich původní majitelé – protože tvrdší válečníci na hradbách svrhli své slabší společníky bez milosti dolů. Těla při pádu narážela na příkré zdi hradu.

Mohutný prošedivělý muž připomínající medvěda, který stál hned nad bránou, si odplivl tak daleko, jak jen dokázal, a jeho slina trefila jednoho z Raj Ahtenových umírajících rytířů. Ordenovi muži propukli v smích a začali mávat zbraněmi.

Raj Ahten tam stál v chladném větru a skřípěl zuby. U hradu Sylvaresta nehovořil o nic lépe, ale efekt byl tehdy úplně jiný.

Možná, že díky zvýšenému metabolismu nevyslovil všechna slova tak pomalu, jak doufal, a proto porušil jejich intonaci. Pokaždé, když člověk přijal odkaz metabolismu, musel se znovu učit umění mluvit a poslouchat.

Nebo to je možná kvůli odkazům krásy, řekl si. Od dobytí hradu Sylvaresta jsem mnoho odkazů ztratil. Cítil, jak vévodkyně z Longmotu zemřela, a své odkazy krásy si vzala s sebou.

„No dobrá!“ vykřikl Raj Ahten. „Uděláme to tedy tím tvrdším způsobem!“ Pokud se Orden snažil zažehnout v Raj Ahtenovi jiskru hněvu, podařilo se mu to.

Raj Ahten se ze všech sil snažil ovládnout, ale stále cítil, jak to v něm vře. Věděl, že obránce hradu teď čekají těžké chvíle. Pro všechny zúčastněné by bylo snazší, kdyby se vzdali. Raj Ahten už dobyl sto hradů a mnohé z nich byly lepší než tenhle. Byl zkušený a jeho muži si počínali s rutinou.

Udělám z nadutého krále Ordena výstražný příklad, slíbil si v duchu.

Postavil se před bojovou linii svých mužů, pozdvihl válečné kladivo, a pak je rychlým pohybem spustil.

Z obléhacích katapultů vyletěla první salva kamenů. Některé menší kameny zmizely za hradbami, zatímco těžší kusy dopadly na opevnění. Dva Ordenovi zabijáci byli vahou kamenů sraženi na zem.

Orden odpověděl palbou vlastní artilerie rozestavené na hradbách – šesti katapulty a čtyřmi balisty. Katapulty vrhaly malé železné střely, které dopadaly ve smrtící sprše – pět yardů před linii jeho vojáků. Orden by měl používat lehčí střely.

Balisty byly něco úplně jiného. Na jihu Raj Ahten nikdy neviděl balistu vyrobenou z heredonské pružinové oceli. Ve městech jako Banisfer a Ironton na výrobě této oceli dlouho pracovali mistři nad mistry – zemští čarodějové, kteří ovládli tajemství metalurgie a zpracování kovů. Raj Ahten byl zcela nepřipravený, když střely z balist vyletěly z hradeb a začaly dopadat do řad jeho mužů.

Jedna střela z balisty, připomínající obrovitý šíp ze železa, se řítila směrem k němu. Uhnul a slyšel, jak se šíp s dutým mlasknutím zarazil do někoho za ním.

Otočil se a spatřil jednoho ze svých ohňotvůrců, jak se řítí k zemi a v břiše mu zeje díra velikosti grapefruitu.

Šafránová róba mladého muže náhle vybuchla bílým plamenem, jak se jeho moc vymkla z kontroly ohňotvůrcova těla.

„Ústup!“ vykřikl Raj Ahten na své muže, aby se kryli. Nikdo nepotřeboval příliš pobízet.

Raj Ahten vyběhl na kopec, když ohňotvůrce vybuchl – vytvořil se mohutný elementál, který tvarem připomínal

ohnivý sloup, a který se kroutil jako červ. V jeho středu byla umírající duše mrtvého čaroděje.

Oheň na sebe přijal podobu holohlavého muže, vysokého sto stop, sedícího na zemi. Plameny mu olizovaly lebku a vířily na konečcích prstů. Upřeně se díval k Longmotu.

Raj Ahten ho sledoval. Takový elementál dokáže přinést naprostou zkázu, roztavit kameny hradeb, spálit bránu a usmažit obyvatele hradu do křupava. Přesně tak, jak to udělal elementál v hradu Sylvaresta.

Přesto však Raj Ahten cítil rozčarování. Po celá léta si své ohňotvůrce hýčkal. A teď, během tohoto tažení, už přišel o dva z nich. To bylo hrozné plýtvání prostředky.

Nedalo se dělat nic jiného než čekat, až elementál dokončí svou práci, a pak po něm uklidit.

Z elementála se stalo zuřící ohnivé peklo a tráva u jeho nohou vzplanula. Vzduch žhnul jako výheň a přes Raj Ahtena se přelila vlna žáru. Při každém nádechu ho pálily plíce.

Pět set stop nad bojištěm se stále ještě vznášel balón naplněný horkým vzduchem. Raj Ahtenovi muži jej odtáhli pryč dřív, než by elementálův žár způsobil, že balón vybuchne do ohnivé koule.

Elementál se ráznými kroky vydal k Longmotu.

Muži na hradbách po něm začali v hrůze střílet šípy. Drobné střely letící k monstru připomínaly padající hvězdy, protože když se dostaly k elementálovi, vybuchovaly plamenem a byly jím stráveny. Šípy elementála nemohly porazit, jen přiživovaly jeho oheň.

Elementál došel k padacímu mostu a jeho prsty se rozšířily v paprsek zeleného plamene, který pohladil dřevo. Ozvalo se zapraskání a zasyčení. Vojáci nad bránou začali prchat, aby unikli před blížícím se ohněm.

Z hrdel Raj Ahtenových mužů se vydral jásot, a smál se i Raj Ahten, i když se musel do smíchu trochu nutit.

Ze zdí nad obloukem brány náhle začala prýštit voda. Tryskala z úst chrličů nad branou, stékala po kamenech v mohutných vlnách a sladce zurčela. Mokré šedé zdi hradu se začaly blyštět.

Z vodního příkopu se náhle zvedla stěna vody. Mohutný ohnivý elementál zasyčel a začal z něj stoupat kouř. Pod smrtícím dotykem vody se pomalu zmenšoval a rozpadal.

Raj Ahten to s úžasem sledoval.

„Ochranné kouzlo vodního čaroděje!“ vykřikl jeden z jeho ohňotvůrců. Vypadalo to, že hrad má nějakou neočekávanou magickou ochranu. V Heredonu však nebyl žádný vodní čaroděj, o kterém by Raj Ahten kdy slyšel.

Pán Vlků se zamyslel. Podobná ochranná kouzla většinou nefungovala déle než rok a vyžadovala magické kresby, které by v tomto případě musely být umístěny na hradní bráně. Žádné takové kresby či runy si před čtyřmi dny nevšiml.

Pak pohlédl nad bránu: nad obloukem stál Orden a držel svůj zlatý štít přitisknutý na hradbu. Ochranné kouzlo muselo být sesláno na štít, a když ho král přitiskl na hradbu, kouzlo se rozšířilo na celý hrad.

Když Raj Ahten sledoval, jak se jeho elementál svíjí pod vražedným přívalem vody, tvář se mu zkřivila hněvem. Oheň plakal jako osamělé dítě a postupně se zmenšoval, až se z něj stal jen obyčejný malý plamínek hořící v trávě. Ve chvíli zmizel i ten.

Raj Ahten se cítil bezmocný a ve své mysli uslyšel tiché kroky blížícího se šílenství.

Pak se objevil čaroděj Binnesman jedoucí na Raj Ahtenovu vlastním koni. Přijel ze zalesněných kopců na západě a dostal se mezi armádu Vlčího Pána a hrad.

ČTYŘICET ČTYŘI: ČARODĚJ BINNESMAN

Král Orden zvedl svůj zlatý štít. Přivezl jej jako dar Sylvarestovi při příležitosti zásnub jejich dětí. Kouzlo, kterým byl štít opředen, mělo chránit hrad Sylvaresta. Teď zachránilo Longmot.

Teď se však štít stal bezcenným, celé vodní kouzlo se vyčerpalo a štít teď mohl sloužit jen jako běžná ochranná pomůcka.

Král Orden se v duchu proklínal. Když spatřil Raj Ahtena padat pod zásahem šípu, zaváhal. Místo toho měl vyrazit ven, zaútočit na Pána Vlků a srazit mu hlavu. On však místo toho podlehl falešné naději a na okamžik uvěřil, že Raj Ahten zemře účinkem jedu. Pak příležitost k útoku zmizela.

A teď tohle.

Orden sledoval bylinkáře, který přijížděl přes zelenou trávu na velikém koni, který byl opředený runami, a cítil údiv. Správci Země se jen zřídkakdy míchali do záležitostí lidí. Ale jak to tak vypadalo, tenhle byl dost veliký hlupák na to, aby se pokusil zastavit válku.

Přestože Orden neviděl Binnesmana jen rok, starý čaroděj se hodně změnil. Jeho šat měl barvu podzimního listí – šarlatovou, se zlatými a hnědými skvrnami. Jeho kdysi hnědé vlasy teď měly barvu ledu. Jeho záda však nebyla shrbená. Vypadal starší, ale stále ještě plný síly.

Na bojišti před ním stáli Raj Ahtenovi Neporazitelní, tisíce lučištníků, obři ve zbroji, mastiffové s koženými přilbami a ostnatými obojky.

Binnesman dojel před hradní bránu.

Orden se cítil velmi zvláštně, byl naplněn rozsáhlými zásobami energie. V nižných místnostech po celém hradě Longmot bylo ukryto dvacet dva válečníků. Každý z nich měl na sobě zbroj a po ruce měl připraveny zbraně. Těch dvacet dva válečníků čekalo na chvíli, kdy Orden sáhne po jejich metabolismu. Orden cítil, jak jejich energie proudí skrze něj. Cítil, jak mu vře krev v žilách.

Na druhé straně bojiště stáli pod stromy Raj Ahtenovi muži, kteří byli rozčarováni dosavadním průběhem bitvy. Raj Ahten se vydal k Binnesmanovi a jeho pohyby byly tak rychlé, že se daly jen stěží rozeznat.

„Raj Ahtene," zavrčel starý čaroděj, narovnal se a pohlédl na Pána Vlků zpod hustého obočí, „proč útočíš na tyhle lidi?"

„To není tvá starost, Správče Země," odvětil Raj Ahten klidně.

„To tedy je má starost," opáčil Binnesman. „Po celou noc jsem projížděl Dunnwoodem a naslouchal jsem řeči stromů a ptáků. A víš, co jsem se dozvěděl? Mám novinky, které se tě týkají."

Raj Ahten popošel o sto yardů dopředu – stále ještě byl mimo efektivní dostřel z hradeb, ale stál teď před svou armádou.

„Orden má mé magické tyče," řekl Raj Ahten v odpověď na Binnesmanovu předchozí otázku. „Chci je zpátky!" Zvuk jeho hlasu se nesl přes pole. Orden mohl jen stěží uvěřit, že Raj Ahten hovoří z takové dálky.

Starý čaroděj se usmál a opřel se v sedle, jako kdyby odpočíval. Na zelené trávě za vojáky stáli Raj Ahtenovi tři zbývající ohňotvůrci. Ti teď probudili žár svého těla, takže jim šaty vybuchly plamenem a kolem nich se vytvořila zářící aureola moci.

„Čím to je," zeptal se Binnesman, „že každá magická tyč na zemi musí být tvá?"

„Ty tyče pocházejí z mých dolů," řekl Raj Ahten, pokročil dopředu a jeho tvář se rozzářila svůdnou krásou. „To moji otroci vykopali rudu, ze které se tyče vyrábějí."

„Jak si vzpomínám, doly na krvavý kov vlastnil sultán z Hadwaru – dokud jsi mu nepodřízl hrdlo. A co se týká otroků, ti byli syny a dcerami svobodných lidi, dokud jsi je nezotročil. Dokonce ani na krvavý kov si nemůžeš dělat nárok – protože ten pochází ze zkrustovatělých zbytků tvých předků, kteří zemřeli před dávnými časy ve velikých jatkách.“

„Přesto ho však prohlašuji za svůj,“ řekl Raj Ahten tiše, „a žádný člověk mě nedokáže zastavit.“

„Jakým právem?“ zvolal Binnesman. „Veškerou zemi prohlašuješ za své vlastnictví a přitom jsi jen pouhý smrtelník. Cožpak tě až smrt zbaví tvé touhy po moci a majetku? Co se musí stát, aby sis uvědomil, že nic nevlastníš? Země se od tebe den za dnem čím dál víc odvrací, opouští tě s každým nádechem! A přitom je to Země, kdo je tvou matkou! Jsi k ní připoután stejně, jako jsou tví otroci připoutáni ke stěnám tvých dolů. Uznej moc Země!“

Binnesman si povzdechl a pohlédl na Ordena stojícího na hradbě. „Co s tím, králi Ordene? Ty mi připadáš jako čestný a rozumný muž. Vrátíš ty magické tyče Raj Ahtenovi? Dáš tak popud k tomu, aby se svár mezi vámi utišil?“ Binnesmanovy oči se smály, jako by čaroděj očekával, že Orden propukne v smích.

„Ne,“ řekl Orden. „Nedám mu je. Jestli je chce, ať si pro ně přijde!“

Binnesman zamlaskal jazykem jako stará žena plísnící dítě. „Slyšíš, Raj Ahtene? Zde je muž, který se odvažuje proti tobě postavit. A já myslím, že on vyhraje…“

„Nemá proti mě šanci,“ odvětil Raj Ahten chladně, přestože mu ve tváři planul hněv. „Ty lžeš.“

„Opravdu?“ podivil se Binnesman. „Pročpak bych ti měl lhát?“

„Všechny se nás snažíš ovlivnit, abychom konali podle tvých vlastních záměrů.“

„Takhle se na to díváš? Život je posvátný – tvůj, můj, tvého nepřítele. Já oslavuji život. Snažím se ti ho zachránit, snažím se zachránit tvůj mizerný život a ty říkáš, že se tě snažím ovlivnit či pokřivit?“

Raj Ahten neodpověděl, jen na Binnesmana hleděl s potlačovanou nenávistí.

„Už dvakrát jsem před tebe předstoupil," pokračoval Binnesman. „Naposledy tě varuji, Raj Ahtene: zanech téhle nesmyslné války!"

„Udělal bys nejlépe, kdybys mi zmizel z očí," řekl Raj Ahten. „Nemůžeš mě zastavit."

Binnesman se usmál „Ne, já tě nemohu zastavit. Ale jiní tě zastavit *mohou.* Zrodil se nový Král Země. Proti němu nemůžeš obstát.

Vidím naději pro dům Ordenů, ale pro tebe ne.

Nepřišel jsem, abych tě znovu prosil, aby ses ke mně připojil," řekl Binnesman. „Vím, že to neuděláš.

Ale dobře mě poslouchej: hovořím nyní jménem Mocnosti, které sloužím: Raj Ahtene, Země, která tě zrodila, která tě vychovávala jako matka a otec, se tě nyní zříká! Už tě nebude hýčkat ani chránit.

Proklínám zemi, po které kráčíš, aby tvé kroky byly slabé a nejisté! Kameny, které jsou v zemi, se ti budou třást pod nohama. Prokleto budiž tvé maso, tvé kosti, tvé šlachy. Nechť tvé paže zeslábnou. Prokleto budiž ovoce tvých beder, abys po sobě nezanechal žádného potomka. Prokleti budiž i ti, kteří tě následují, takže i oni budou trpět společně s tebou!

Varuji tě: opusť tuto zemi!"

Správce Země promluvil s takovou silou, že Orden očekával nějaké znamení – čekal, že se země začne třást, že se rozevře a spolkne Raj Ahtena nebo že z nebe začne padat kamení.

Krajina však vypadala pořád stejně a slunce stále jasně svítilo na obloze.

Orden věděl, že země nezabíjí. Země neničí. A Orden viděl, že Binnesman s sebou nemá svého Prastarého, který by ho chránil, že jeho moc není taková, aby se děsivá kletba okamžitě splnila.

Možná, že důsledky čarodějovy kletby budou vidět až za čas. Podobné kletby nebylo možno brát na lehkou váhu a staré příběhy říkaly, že kletby jsou nejmocnějším druhem magie. Jestli to byla pravda, Ordenovi přišlo Raj Ahtena skoro líto.

V tuto chvíli se však nic nestalo. Orden vykřikl varování: „Binnesmane, opusť bojiště! Víc už udělat nemůžeš!“

Binnesman se obrátil a pohlédl na Ordena a v čarodějových očích byl takový výraz hněvu, že Orden o krok ustoupil.

Pak, jako by si i Binnesman náhle uvědomil nebezpečí, pobídl koně na západ směrem k Dunnwoodu a uprchl.

ČTYŘICET PĚT: MALICHERNÝ KAVALÍR

Hrad Groverman ležel na nízké písčité vyvýšenině uprostřed Mangonské planiny, přesně v místě, kde Větrná řeka tvořila mírný oblouk. Nebyl to nejpevnější ze všech hradů v Heredonu ani ten největší, ale když se k němu Ioma toho rána blížila, rozhodně jí připadalo, že je nejkrásnější. Kolem budov byly pečlivě udržované trávníky, na kterých kvetly květiny. Honosné věže a mohutná brána se zdálky nádherně vyjímaly. Ranní slunce zlatě zářilo na vřesových keřích a žlutém pískovci, ze kterého byl hrad postaven, takže zdálky to vypadalo, jako kdyby byl hrad postaven ze zlata.

Ioma, její otec, Gaborn a tři Dnové se řítili přes vřesoviště a cestou minuli stádo polodivokých koní a dobytka.

Ioma toto místo znala jen z map, knih a konverzace. Každý podzim a zimu přijížděl Groverman na otcův hrad, kde se účastnil Rady lordů. Princezna však jeho domov nikdy neviděla. Lordové z Grovermanu vládli této zemi po staletí a zásobovali Heredon silnými koňmi a hovězím masem. Iomin otec neměl na svém hradě veliké stáje – zdaleka ne tak veliké, jako byly stáje na hradě Groverman. Tady na březích Větrné řeky žili silní divocí koně, které pak vévodovi muži hnali do královských stájí, kde je začleňovali do stád ušlechtilých koní.

Vůdčí hřebci stáda byli ti nejlepší koně. Dostávali odkazy síly a metabolismu a dokázali divoké koně ovládnout. Ti se stávali jejich Zasvěcenci, neboť k mohutným vůdčím hřebcům pociťovali až posvátnou bázeň, a proto jim s ochotou dávali odkazy.

Proto se z hradu Groverman stala důležitá pevnost, ve které byla koňská věž Zasvěcenců.

Takhle pozdě na podzim se z něj také stávalo důležité obchodní středisko. Místní farmáři a pastevci sem hnali svá stáda na podzimní porážku. Zítra bude první den Hostenfestu, čas oslav před posledními podzimními pracemi. Ode dneška za týden, až skončí oslavy, se tlustý dobytek požene přes celý Heredon na jatka do Tolfestu. Jatka se konají dvacátý pátý den Měsíce listí, předtím než napadne sníh.

S dobytkem jeli honáci a jejich výkřiky plnily vzduch. Pole kolem hradu Groverman bylo plné lidí, zvířat a stanů.

Při pohledu na to Iomě pokleslo srdce.

Když zjistila, že vévoda Groverman odmítl pomoci Longmotu, rozhněvala se. Připadalo jí to jako hloupé a zlé gesto, které nemělo se šlechetností a odvahou, která se od heredonského šlechtice očekávala, nic společného.

Teď však Ioma pochopila, že Groverman nemohl přijít na pomoc Longmotu z dobrého důvodu. Před hradem byly davy lidí a zvířat – jezdci a honáci, obchodníci přijíždějící na festival, uprchlíci z Longmotu a obyvatelé země z dalekého i blízkého okolí.

Pohled na uprchlíky z Longmotu Iomě zlomil srdce. Tlačili se na březích Větrné řeky – ženy, děti, muži. Většina z nich měla jen pokrývky a chabé přístřešky, které budou jejich jedinou ochranou před zimním sněhem. Groverman uprchlíkům velkomyslně dovolil, aby se utábořili co nejblíže hradeb a tak byli alespoň částečně chráněni před větry, které sužovaly krajinu.

Podél říčních břehů vyrostlo zubožené městečko obývané zubožených lidmi. Staří lidé, kteří přišli o své domovy, zpravidla jen nepřítomně seděli na zemi, jako by čekali jen na to, až přijde zima a oni vstoupí do náruče jejího chladného objetí. Ženy balily své děti do tlustých vlněných pokrývek, protože neměly nic jiného, čím by je chránily před zimou.

Podle častého kašlání, které se z dáli ozývalo, bylo jasné, že v táboře se brzy rozšíří nákazy.

Ioma odhadovala, že dav shromážděný kolem hradu Groverman včetně uprchlíků, místních obyvatel a těch, kteří

přijeli na Hostenfest, čítá asi třicet tisíc lidí. Takové množství nelze snadno ochránit.

A zdi hradu Groverman nebyly z nějakého důvodu obsazeny rytíři tak hustě, jak by Ioma čekala.

To znamená, že Groverman musel vyslat značnou část vojáků, aby pečovali o shromážděné lidi.

To všechno Ioma viděla, když projížděla kolem ohrad s dobytkem. Když vstoupili do města, Gaborn na sebe přitáhl mnoho zvědavých pohledů. V Grovermanu nebyli muži, kteří nosili uniformu se zeleným rytířem, častými hosty. Trojice Dnů, která jela za nimi, dávala najevo, že jde o někoho důležitého, bez ohledu na to, jak zuboženě Ioma a její otec vypadali.

U hradní brány je zastavili čtyři gardisté. „Nesete pro mylorda další zprávu?“ zeptal se jeden strážný Gaborna. Iomy a jejího otce si nevšímal.

„Ano,“ odpověděl Gaborn tiše. „Vyřiďte, prosím, Jeho lordstvu, že princ Gaborn Val Orden ho prosí o audienci, a že přijíždí ve společnosti krále Jas Larena Sylvaresty a princezny Iomy.“

Strážný zalapal po dechu a zadíval se na Iominu blátem potřísněnou róbu. Král Sylvaresta, zbavený rozumu, teď rozhodně nevypadal příliš královsky. Ioma si pomyslela, že ona a její otec teď musí vypadat jako ten nejzuboženější pár, jaký kdy strážný viděl.

A tak se Ioma pokusila v sedle hrdě narovnat. Přišlo jí to velmi zatěžko, protože upřené pohledy strážných ji znervózňovaly.

Pohleďte na hrůznou tvář své princezny, zašeptal smutný hlásek v její mysli. Zatoužila po tom se odvrátit a skrýt svou tvář, jak činili někteří Zasvěcenci poté, co se vzdali své krásy. Ovládla se však a vydržela pohledy gardistů. Bez ustání bojovala s mocí runy, kterou do ní vypálil Raj Ahtenův kouzelník.

Gardisté pohlédli na tři Dny, jejichž přítomnost dávala na srozuměnou, že se skutečně jedná o prince a královský pár. Dva muži se o překot rozběhli za vévodou Grovermanem.

Vévoda okamžitě přispěchal na široké nádvoří svého sídla a jeho bohatě vyšívaný oděv vlál ve větru. Na koženém lemování okrového pláště měl našitý azurit a perly. Za ním spěchal jeho Den.

„Co se děje?“ vykřikl Groverman a přitáhl si plášť úžeji k tělu. Bylo chladné ráno; z jihu se řítily šedé mraky.

Zastavil se tucet yardů před příchozími a těkal pohledem mezi Gabornem, Iomou a králem.

„Dobré ráno, sire,“ řekla Ioma tiše, aniž by sesedla, a nabídla mu ruku, aby vévoda mohl políbit její prsten. „Přestože jsou to teprve čtyři měsíce, co jste naposledy navštívil hrad Sylvaresta, obávám se, že můj vzhled se velice změnil.“

To bylo velmi mírně řečeno. To samé platilo i o jejím otci, který byl jen stínem svého dřívějšího já. Jeho obličej zbavený krásy vypadal jako smutná napodobenina toho, jak vypadal předtím. Jeho tělo zbavené síly se unaveně kymácelo v sedle. Jeho oči se bez rozumu tupě rozhlížely kolem sebe a pozorovaly dobytek.

„Princezna Ioma?“ zeptal se Groverman jakoby nevěřícně.

„Ano.“

Groverman postoupil kupředu, vzal ji za ruku a bezostyšněji očichal.

Groverman byl zvláštní člověk. Někteří by mu mohli říkat Pán Vlků, protože přijal odkazy od psů, ale na rozdíl od těch, kteří odkazy od zvířat přijímali jen proto, aby uspokojili svou touhu po moci, Groverman se jednou dlouho do noci hádal s Iominým otcem a tvrdil mu, že přijímat odkazy od zvířat je mnohem správnější a čestnější, než je přijímat od lidí. „Co je méně kruté, přijmout padesát odkazů čichu od lidí, nebo jen jediný odkaz čichu od loveckého psa?“ argumentoval tehdy.

A tak, přestože měl vévoda Groverman několik odkazů od psů, byl to dobrý vůdce a jeho poddaní ho měli rádi.

Měl úzkou tvář a tmavomodré oči posazené blízko u sebe. Králi Sylvarestovi nebyl vůbec podobný. Nikdo, kdo je viděl pohromadě, by nesoudil, že pochází ze stejné rodiny.

Uspokojen jejím pachem vévoda políbil princeznin prsten. „Vítejte do mého domova.“ Gestem ruky vévoda Groverman vybídl Iomu, aby sesedla.

„Musíme spolu probrat naléhavou záležitost,“ řekl Gaborn a přešel všechny formality. Tolik toužil vrátit se s posilami ke svému otci, že se mu nechtělo ani sesedat.

„Jistě,“ řekl Groverman a vyzval Iomu, aby se s ním vydala do paláce.

„Spěcháme,“ řekla Ioma. Měla sto chutí začít na Grovermana křičet, že nemají čas na formality, že musí povolat válečníky a vyrazit s nimi do boje.

Ioma předpokládala, že Groverman nebude chtít splnit její vůli, že se bude vytáčet a bude se snažit dosáhnout nějakého kompromisu. Neměla chuť poslouchat jeho malicherné výmluvy a vytáčky.

„Musíme si okamžitě promluvit,“ zopakoval Gaborn.

Vévodovi neunikl Gabornův tón a pohlédl na něj s ublíženým pohledem. „Madam, hovoří snad princ za tebe a za krále?“

„Ano, hovoří,“ potvrdila Ioma. „Je to můj přítel a náš spojenec.“

„Co tedy ode mne žádáte?“ zeptal se Groverman. „Stačí jen říci.“ Jeho tón byl tak podřízený, jeho chování tak uctivé, až měla Ioma pocit, že to jen předstírá. Když však pohlédla vévodovi do očí, spatřila tam jen upřímnost.

„Longmot bude brzy v obležení,“ řekla tedy. „Je tam král Orden, Dreis a mnozí další. Jak se odvažujete jim odmítnout pomoc!“

Groverman udiveně rozpřáhl paže. „Odmítnout jim pomoc? Odmítnout pomoc? Co víc bych mohl udělat? Poslal jsem tam své nejlepší rytíře a vypravil jsem je na cestu hned, jak to jen bylo možné – přes tisíc mužů. Poslal jsem zprávu do Cowforthu, Emminu, Donyeisu a Jonnicku – posily z těchto míst sem dorazí před polednem. Jak jsem napsal ve své zprávě, do večera k Longmotu vyrazí dalších pět tisíc mužů!“

„Ale…“ řekla Ioma. „Orden nám řekl, že jsi mu odmítl pomoci.“

„Na mou čest se mýlí! To bych nikdy neudělal!“ vykřikl Groverman. „Kdyby ženy byly pážata a dobytek jízdní rytíři, do hodiny bych vyrazil s čtvrt milionovou armádou. Nikdy bych Longmotu neodmítl pomoc!“

Ioma se zarazila. Na hradbách Longmotu bylo skutečně velmi mnoho mužů. Myslela si, že je přivedl Dreis a že je Orden shromáždil během cesty.

Gaborn se dotkl jejího lokte. „Můj otec nás obelstil. Teď už to chápu. Měl jsem věřit svým pocitům. Otec vždycky říká, že plány i toho nejmoudřejšího ze všech lidí jsou jen tak dobré, jako informace, které má k dispozici. Ošálil nás stejně, jako se snaží ošálil Raj Ahtena. Věděl, že kdybychom věděli, že dorazí posily, nikdy bychom Longmot neopustili. Bál se o naše bezpečí, proto nás obelstil, aby nás dostal pryč.“

Ioma zavrtěla hlavou. Orden lhal s tak zdánlivou upřímností a vzbudil v ní takový hněv na Grovermana, že jí chvíli trvalo, než se znovu ovládla.

Jestli jsou její odhady správné, Raj Ahtenovi vojáci by teď někdy měli dosáhnout Longmotu. I kdyby se teď s Gabornem rovnou otočili a vyrazili zpátky, dovnitř už by se nedostali. A k Raj Ahtenovi by se dnes navíc mělo připojit dalších sto tisíc mužů.

Vyšle-li Groverman posily až v noci, bude už příliš pozdě. Ioma však nemohla zůstal tady, zatímco její spojenci bojují o Longmot. Musí být něco, co se dá udělat. Ioma se napjala, protože se jí v hlavě zrodil plán.

„Vévodo Grovermane,“ zeptala se, „kolik štítů máte v tuto chvíli?“

„Deset tisíc bojovníků,“ řekl Groverman. „Ale jsou to jen obyčejní lidé. Moji nejlepší rytíři jsou v Longmotu.“

„Neptám se na muže, ale na štíty. Kolik máte štítů?“

„No – možná bych jich dokázal dát dohromady dvanáct tisíc, ale to bychom museli vyplenit všechny zbrojnice na hradě i v přilehlém okolí.“

„Udělejte to,“ řekla Ioma. „A sežeňte všechna kopí a zbroj a koně, které máte – a všechny ženy, muže a děti nad devět let, kteří se udrží na koni – a také veškerý dobytek. Z pokrývek, které mají uprchlíci, uděláme panáky, které přivážeme na záda

dobytku. Sežeňte všechny válečné rohy, které dokážete najít. A udělejte to rychle. Musíme odjet nejpozději do dvou hodin.

K Longmotu se chystá vyrazit veliká armáda, tak veliká, že se dokonce i Raj Ahten musí třást!“

ČTYŘICET ŠEST: KLETBA

Na chladném šedém nebi nad Longmotem začala mezi mraky roztahovat své paže temnota. Do boje se nyní zapojili i tři zbývající Raj Ahtenovi ohňotvůrci odění v zářících šarlatových plamenech. Ukrývali se za opevněním z navršených kamenů – ve skutečnosti to byl kamenný plot, který tu postavil nějaký farmář – a vrhali na hrad Longmot oheň. Ohňotvůrci natahovali paže k nebi a zachycovali sluneční světlo. V tu chvíli nebe potemnělo, v rukou ohňotvůrců se shromáždilo světlo a žár připomínající malé zářící slunce a tyto ohnivé koule ohňotvůrci vrhali na obránce.

Nemělo to žádný zvláštní účinek. Hrad Longmot byl vyroben ze starobylého kamene. Během věků nad ním byla vyřčena nesčetná kouzla Správců Země. Koule světla a žáru vyletovaly z rukou ohňotvůrců, když se blížily k hradu, postupně se rozšiřovaly – protože ohňotvůrci nedokázali na tak velkou vzdálenost koncentrovat svou moc – a obří zářiči koule nakonec neškodně narážely do opevnění.

Jejich snaha však přece jen přinesla nějaký užitek. Válečníci krále Ordena byli přinuceni ukrývat se za cimbuřím a jednomu ohňotvůrci se hned první ranou podařilo zasáhnout balistu. To obránce přinutilo ukrýt ostatní balisty a katapulty zpátky do věží.

V tuto chvíli nebyla bitva příznivě nakloněna ani pro jednu ze stran – ohňotvůrci vrhali ohnivé koule s nepatrným efektem, vyčerpávali se a obři nabíjeli katapulty a vrhali na hradby kamení zhruba se stejným účinkem. Na druhou stranu obránci byli uzavření za hradbami a nemohli se pohnout.

Občas, když ohnivá koule zasáhla zeď vysoko a žár se rozlil za hradby skrze střílnu, byl slyšet výkřik vojáka, který se za ní ukrýval. Tu a tam se rozhořely svazky šípů.

Raj Ahten určil některé muže a obry, aby sbírali dříví na velikou hranici. Jako zdroj energie většinou ohňotvůrcům stačilo sluneční světlo, ale odpolední nebe bylo šedé a energie bylo málo. Kdyby se ještě víc zatáhlo, jejich ohnivé koule by začaly být tak slabé, že by možná ani nedoletěly k hradbám.

A tak obři káceli mohutné duby a tahali je dolů z kopců. Skládali je před hradem jako velikou temnou korunu, ze které trčely větve. Až hranici zapálí a ohňotvůrci z ní začnou čerpat, jejich moc velice vzroste.

Pul hodiny poté, co Binnesman opustil bojiště, přiřítil se ze západu zvěd s naléhavou zprávou. Prolínal se táborem a před Raj Ahtenem seskočil na zem.

Aha, pomyslel si Raj Ahten, konečně byla spatřena armáda generála Vishtimnu. Raj Ahten měl díky zrychlenému metabolismu pocit, že ten muž hovoří nekonečně pomalu. Naštěstí ho zvěd nežádal o dovolení promluvit.

„Prosím o prominutí. Veliký Králi," řekl s hlavou skloněnou. Oči měl rozšířené strachem. „Přináším naléhavou zprávu. Měl jsem za úkol sledovat Soutěsku Děsu. Musím vám sdělit, že k Soutěsce přijel jezdec a zničil most. Ukázal na něj prstem, zamumlal kletbu a most se zřítil."

„Cože?" zeptal se Raj Ahten. Snaží se ho snad Správce Země odříznout od posil? Čaroděj prohlásil, že v tomto boji si nezvolí ani jednu ze stran a Raj Ahten mu uvěřil. Ale čaroděj zjevně něco chystal.

„Most je zničený. Soutěsku nelze překročit," zopakoval zvěd. Raj Ahtenovi zvědové byli cvičeni tak, aby odpovídali na všechny otázky stručně a jasně, bez přikrašlování a zveličování.

„Spatřil jsi nějaké známky toho, že se blíží generálova armáda?"

„Ne, ó Veliké Světlo. Nic takového – žádné zvědy ani mračna prachu na cestě. Les je úplně tichý."

Raj Ahten se zamyslel. To, že jeho zvěd blížící se posily nespatřil, ještě neznamená, že se Vishtimnu neblíží. Čaroděj

měl určitě své vlastní způsoby, jak zjistit, zda se posily blíží nebo ne. A ve snaze zadržet nepřátelskou armádu zničil most. Ale to generála jen zpomalí, nezastaví ho to. Mohutná armáda s sebou má kolony vozů plné jídla, ošacení, zbraní a dalších zásob, které jí umožni přežít zimu a dlouhé tažení. Vozy nebudou moci projet soutěskou, budou ji muset objet, to znamená zajížďku asi sto dvacet mil.

Karavany se zpomalí asi o čtyři dny, ale spíš o pět nebo o šest. Zpomalí to dokonce i rytíře na koních, kteří se už dnes k Longmotu nedostanou.

Ale přesto zničení mostu Raj Ahtenovi nijak vážně neublíží. Pokud… čaroděj nezjistil, že lesem pochoduje více než jedna armáda. Možná, že zničení mostu má Raj Ahtenovi odříznout ústupovou cestu.

Raj Ahten si náhle uvědomil, že Jureem ho opustil teprve před několika hodinami. Možná měl strach vstoupit do Longmotu. Možná, že sám Jureem připravil nějakou past!

Raj Ahten neváhal. Dvě a půl míle na severovýchod od Longmotu stála osamělá hora a na ní byla postavena pozorovatelna, která stála výš než všechny ostatní kopce v dalekém okolí. Raj Ahten pozorovatelnu viděl i odtud – kulatou věž s plochým vrcholkem, vyrobenou z krvavě rudého kamene. Říkalo se jí Oči útesu Loman.

Z této pozorovatelny dokázali dalekovidci sledovat území mnoha legují daleko. Raj Ahten tam teď nikoho neměl. Jeho zvědové a dalekovidci se roztáhli podél cest na sever, jih, východ a západ, aby co nejdříve dokázali zjistit známky jakéhokoliv nebezpečí. Bylo možné, že právě v tuto chvíli k němu někdo z nich běží se špatnou zprávou.

„Pokračujte v útoku! Zapalte hranici!“ zavolal Raj Ahten na své muže.

Otočil se a rozběhl se přes zelená pole kolem Longmotu vší rychlostí, jaké byl schopen.

ČTYŘICET SEDM: OČI ÚTESU LOMAN

Král Orden na hradbě fascinovaně pozoroval posla, který přijel k Raj Ahtenovi a začal gestikulovat. Mezi Ordenem a Vlčím Pánem se pohybovalo několik obrů, kteří králi blokovali výhled.

Orden pozoroval Pána Vlků a doufal, že se pokusí zaútočit na hrad. Měl připravené muže, psy, obry a žebříky. Mágové čekali jen na jeho pokyn. Ale Raj Ahten zůstával trpělivý.

Když posel dorazil, Orden pocítil naději. Špatné zprávy pro Raj Ahtena, domyslel si Orden podle poslova vzezření. Vypadal totiž značně zoufale.

Pak se Raj Ahten rozběhl. Přeskočil kamenný plot a vyrazil pryč.

Orden počítal vteřiny a snažil se odhadnout Raj Ahtenovu rychlost. Sto deset, možná sto dvacet mil za hodinu. Runovládce se řítil po rovině, zpomalil, když udělal oblouk kolem hradu, a pak přes kopec vyrazil na sever – ke staré pozorovatelně.

Jestli je tohle to nejrychlejší, co ze sebe dokážeš vydat, mohu tě porazit, usoudil Orden. Pohlédl na své muže na ochozu.

Nechal sto mladíků, aby se schovali za cimbuřím a čekali na ohnivé střely ohňotvůrců. Pokaždé, když střela zasáhla, ohnivé jazyky se prodraly otvory v cimbuří a střílnami. Vždy při každém čtvrtém nebo pátém zásahu jeden z mladíků vykřikl, jako by byl zasažen. Někteří z nich byli opravdu dobří herci. Jeden zašel dokonce tak daleko, že když předstíral, že je

zasažen, zapálil na sobě koženou vestu, kterou si před tím polil olejem, teď ji zuřivě utloukal.

Mnozí z účastníků této hry měli co dělat, aby skryli úsměv. Tato hra však měla svůj účel. Dokud Raj Ahten věřil, že jeho taktika funguje, držel se jí.

Orden rychle rozvažoval. Kdyby vyrazil za Raj Ahtenem a chytil ho, mohl by s ním bojovat sám, muž proti muži.

„Měl bych vyrazit," řekl Orden.

Jeden z kapitánů stojící vedle něj pohlédl toužebně na Raj Ahtenova záda. „Kéž při tobě stojí Mocnosti!" řekl a poplácal Ordena po zádech.

„Ty, já a Sylvaresta se ještě dnes v noci vydáme na lov do Dunnwoodu," řekl Orden. „Neboj se."

Orden zadul na lovecký roh a vydal hluboký tón. Jeho muži na tento signál okamžitě spustili padací most. Orden převzal veškerou energii hadího kruhu a jeho ostatní účastníci v tu chvíli dokonale znehybněli.

Vzduch kolem jako by okamžitě zhoustl do konzistence sirupu. Orden měl sílu dvanácti mužů, ale s metabolismem šedesáti mužů vyžadovalo značnou námahu dýchat.

Vrhl se vpřed a nesl jen jedinou zbraň – tenký krátký meč, dost ostrý na to, aby Raj Ahtenovi srazil hlavu. Orden si vzal Gabornovo varování k srdci. A měl také svůj štít.

Rozběhl se po schodech dolů z hradby a překvapil ho tlak vzduchu, kterému musel čelit. Musel se jím doslova prodírat. Když běžel kolem rohu, jeho setrvačnost byla tak veliká, že ho málem vynesla z jeho dráhy.

Proběhl branou, a když vyběhl na padací most, jeho muži, jak jim předtím přikázal, ho okamžitě začali zvedat. Vyběhl nahoru po zvedajícím se mostě, snadno přeskočil čtyřicet stop široký příkop, když přistál, znovu se rozběhl a řítil se za Raj Ahtenem.

Odpor vzduchu proti jeho štítu byl čím dál tím větší. Po několika yardech ho odhodil, vyrazil poničenými ulicemi města a pak se otočil na pěšinu, která vedla skrze pahorkatinu.

Tráva vypadala dnešního rána úžasně zelená, očištěná nočním deštěm a všude kvetly bílé květy zimostrázu.

Orden stále zrychloval, a když dorazil na vrchol jednoho kopce, podobně jako Raj Ahten zjistil, že běží tak rychle, až se začíná odlepovat od země.

Orden četl o lidech, kteří přijali mnoho odkazů metabolismu. Věděl, že tento jev představuje jen malé nebezpečí, pokud vždycky, když se nohy dotknou země, o něco zrychlí, aby mu je náraz na zem nezlomil.

Znovu změnil směr. Naučit se správně naklánět do zatáček byl možná ten nejtěžší aspekt běhu s rychlým metabolismem.

Pro mnoho lidí bylo těžké naučit se lehkou chůzi nutnou k běhu. Snažili se pohybovat tak, že se nohama odráželi od země, tak jako to dělá normální člověk, když chce rychle vyrazit. Při tomto způsobu běhu by si však snadno zlámali nohy. Nohy totiž musely překonávat odpor těla, které bylo původně v klidu.

Orden tento princip dobře chápal.

Ale nezapomenout na to, aby se nakláněl do zatáček v patřičném úhlu, bylo velmi nepřirozené. Jak Orden získával rychlost, získával také na setrvačnosti a vždycky, když zatočil, jako by ho uchopila nějaká cizí síla. Setrvačnost na něj působila mnohem víc než gravitace, a když při jedné zatáčce náhodou vběhl do bláta, měl co dělat, aby neuklouzl a nenarazil do stromu, který rostl vedle cesty.

Teď pochopil, proč Raj Ahten neběžel rychleji než sto mil za hodinu. Zvýšit rychlost bylo pěkné nebezpečné.

Přesto Orden ještě zrychlil, protože na tom závisel jeho život i život jeho poddaných. Vyrazil na útes Loman, mezi osikami s bílými kmeny pod jejich zlatými listy.

Když běžel po kopci, pohlédl do úzkého údolí pod sebou a spatřil obrovského jelena, jehož parohy měly větší rozpětí než mužské paže. Jelen udiveně pohlédl na šmouhu, která kolem něj proletěla a pak ladně vyskočil do vzduchu, a z Ordenova pohledu jako by dlouho visel několik stop nad zemí.

Mohl bych toho jelena chytit během jednoho úderu srdce, uvědomil si Orden, když ho míjel.

Orden šplhal mezi stromy a vyběhl na úzký skalnatý útes. Před sebou spatřil záblesk tmavého kovu, jak Raj Ahten vbíhal do lesa.

* * *

Zvuk řinčící oceli Raj Ahtena varoval, že ho někdo pronásleduje. Ohlédl se. Na cestě za sebou uviděl Ordena.

Raj Ahten si nedokázal představit, že někdo dokáže běžet tak rychle, aby ho chytil. Zdvojnásobil rychlost. Cesta nyní vedla mezi temnými borovicemi. Na konci cesty zářily sluneční paprsky. Za nimi stála rudá věž zvaná Oči útesu Loman.

Raj Ahten pochopil, že nemá smysl utíkat. Orden ho doháněl, protože byl rychlejší.

„Mám tě!“ vykřikl Orden vítězně sto yardů za Raj Ahtenem.

Pán Vlků se rozhodl, že obrátí Ordenovu rychlost proti němu. Přeskočil mírný hřeben kopce, pocítil ostrou bolest v pravé noze, protože jeho lýtková kost nevydržela náraz, a zlomila se.

Věděl, že se dokáže uzdravit během několika vteřin.

Raj Ahten se v běhu otočil, vytáhl od opasku vrhací sekeru a vrhl ji tam, kde předpokládal, že je Orden.

Ten však k jeho překvapení zpomalil a nebyl ještě na vrcholku hřebene. Součet rychlostí hozené sekery a Ordenova pohybu měl způsobit, že se srazí rychlostí dvou set mil za hodinu, ale Raj Ahten zamířil příliš vysoko.

Orden před sekerou obratně uhnul a vyhnul se jí.

Raj Ahten se dostal příliš vysoko. Přestože zlomená noha nepředstavovala vážné zranění, neměla čas se uzdravit předtím, než znovu dopadl na zem.

Na stejné noze si zlomil ještě holenní kost a nezbylo mu, než udělat kotrmelec a rychle přenést váhu na zdravou nohu a rameno.

Když Raj Ahten vstával. Orden se na něj vrhl a zuřivě po něm sekl krátkým mečem. Král měl tolik odkazů metabolismu, že se Raj Ahten nestihl na jeho útok připravit.

Pokusil se uhnout, ale bezúspěšně. Ordenův první sek ho zasáhl do hrdla. Raj Ahtenovi z krku vytryskla krvavá sprška, a když ostří narazilo do kosti, ucítil ostrou bolest.

* * *

Král Orden zajásal, když spatřil děsivé zranění, otevřenou ránu, která zela v Raj Ahtenově hrdle. Krásné oči Pána Vlků se v hrůze vytřeštily.

Ostří však ještě ani neopustilo Raj Ahtenovo tělo, když se zranění začalo zavírat. Ten muž měl tolik odkazů životní síly, že už nadále nebyl člověkem.

Suma všech lidí, pomyslel si Orden se strachem. Stvoření, které vysálo život tolika lidských bytostí, že už nadále nemůže být považováno za smrtelníka a nemůže zemřít. Raj Ahten se stával Mocností, podobnou živlům nebo Časovládcům.

Kroniky o tom hovořily. Psalo se v nich o Daylanu Kladivu, který před šestnácti sty lety žil v Mystarii. Pak se vydal na jih, protože chtěl trpět v osamění. Nesmrtelnost se pro něj stala břemenem. Daylanovi Zasvěcenci zemřeli, ale on sám zemřít nemohl, protože se určitým způsobem změnil. Odkazy, přenesené na něj pomocí magických tyčí, s ním zůstávaly navěky – nechtěné, připomínající kletbu.

Orden měl dokonalou paměť a nyní mu v mysli vytanula slova, která četl, když byl ještě mladý a studoval úryvek starobylé kroniky, napsané vzdáleným předkem:

„Daylan miloval své přátele a následovníky natolik, že se pro něj život stal břemenem. Protože muži, s kterými se přátelil, a ženy, které miloval, odkvetli a zemřeli jako růže, jen on sám zůstával věčný. A tak vyhledal samotu za Inkarou, na ostrovech Illienne, a já myslím, že tam žije stále.“

To všechno Ordenovi proběhlo myslí, když Raj Ahtenovi prosekával hrdlo; pak si uvědomil, že udeřil příliš silně, a že mu meč vyletí z ruky. Snažil se ho udržet a paži mu naplnila bolest z napjatých svalů a šlach.

Meč odletěl do kapradí.

Žádnou jinou zbraň neměl. Raj Ahten stále seděl na zemi, ztuhlý hrůzou nad silou Ordenova útoku. Orden ho vší silou kopl do hlavy.

Na nohou měl válečné boty s ocelovými špičkami. Věděl, že kopanec mu zlomí nohu. Měl by však také rozdrtit Raj Ahtenovi lebku.

Když Orden vykopnul, Raj Ahten uhnul stranou. Orden ho patou zasáhl do ramene.

Ordenovi projela nohou ostrá bolest. Zlámal si v noze všechny kosti a bolest byla tak silná, že se nedokázal ubránit výkřiku.

I když se sám zničím, pomyslel si Orden, zničím i Raj Ahtena. Orden cítil, jak Pánu Vlků pří nárazu praskají kosti v ruce, následované klíční kostí a pak žebry, která se pod silou nárazu lámala jedno po druhém.

Raj Ahten vykřikl, jako by umíral.

Orden přistál na Raj Ahtenově rameni, krátkou chvíli lapal po dechu a přemýšlel co dál. Odvalil se stranou a podíval se, jestli Pán Vlků zemřel.

Raj Ahten k jeho údivu sténal bolestí a převaloval se v trávě. Na rameni měl otisk Ordenovy boty.

Měl zborcenou lopatku. Raj Ahtenova pravá ruka byla zkroucená v nepřirozené poloze. Vykloubené a rozdrcené rameno mu pokleslo o šest palců.

Raj Ahten ležel v trávě, oči naplněné bolestí. Z úst mu vytékala krev. Oči Pána Vlků a jeho dokonalá tvář byly v tu chvíli tak krásné, až Orden zalapal po dechu. Nikdy neviděl Raj Ahtena takhle zblízka, nikdy nespatřil jeho krásu. Orden zatajil dech.

„Služ mi," zašeptal Raj Ahten vábně.

V první chvíli Mendellase Drakena Ordena přemohla síla Raj Ahtenovy krásy a on mu zatoužil sloužit celým svým srdcem.

Ta chvíle však minula a Orden pocítil strach: Raj Ahtenovi se pod zbrojí začalo něco hýbat; Raj Ahtenovo rameno se pohnulo, oteklo, znovu se pohnulo, jako by roky zánětů, uzdravování a bolesti proběhly v jediném nekonečném okamžiku. Nakonec mu rameno vytvořilo ošklivou bouli a zůstalo o pět palců níž než zdravé rameno.

Orden se snažil vstát, protože pochopil, že boj ještě neskončil.

Raj Ahten se k němu připlazil, popadl Ordena za zápěstí pravé ruky a přilbou ho udeřil do ramene tak silně, až mu přilba odletěla z hlavy.

Ordenovi se v ruce zlomily všechny kosti a král vykřikl. Svíjel se na zemi, pravou nohu měl rozdrcenou, paži a rameno nepoužitelné.

Raj Ahten se odtáhl a vstal, lapaje po dechu. „Udělal jsi chybu, králi Ordene. Měl jsi přijmout víc odkazů životní síly. Mé kosti už se uzdravily. Kolik dní potrvá, než ty budeš moci říct to samé?“ Kopl a zlomil Ordenovi zdravou nohu. Orden zůstal bezmocně ležet na zádech.

„Kde jsou mé magické tyče?“ otázal se Raj Ahten chladně.

Orden neodpověděl. Raj Ahten ho kopl do tváře.

Ordenovi vytryskla z pravého oka krev a cítil, jak mu oční bulva visí na očním svalu a otírá se o tvář. Stočil se do klubíčka a zakryl si obličej zdravou rukou. Raj Ahten ho vší silou nakopl do nechráněných žeber. V Ordenovi se něco utrhlo a on začal kašlal a vykašlávat chuchvalce krve.

„Zabiju tě!“ odplivl si král Orden. „Přísahám!“

Byla to planá hrozba. Orden nemohl bojovat. Musel zemřít. Potřeboval, aby ho Raj Ahten zabil, aby se hadí kruh porušil a proti Raj Ahtenovi nastoupil další válečník.

Král Orden začal kašlat; stěží se dokázal nadechnout hustého těžkého vzduchu. Raj Ahten ho znovu nakopl do žeber a Orden zalapal po dechu.

Raj Ahten se otočil a vyškrábal se po cestě padesát yardů nahoru mezi suchou trávou, ve které rostly žluté květy vratiče, až k základně Očí útesu Loman. Kolem obvodu věže se třikrát spirálovitě obtáčely kamenné schody. Raj Ahten se po nich začal šplhat nahoru, třásl se bolestí, jedno rameno o pět palců níž než druhé. Přestože jeho tvář byla krásná, zezadu vypadal jako ošklivý hrbáč. Pravá ruka mu visela nakřivo, pravá noha se mu sice zahojila, ale byla teď kratší než levá.

Orden se třásl, potil se bolestí a snažil se dýchat vzduch hustší než med. Tráva kolem něj voněla tak nádherně, že zatoužil v ní ležet navěky a odpočívat.

* * *

Gaborn a Ioma jeli bok po boku pustinou v čele velikého davu. Gaborn držel vysoko zvednutý štít a v druhé ruce měl jedno z vévodových kopí. Na jeho konci byl přivázán kus rudého závěsu z okna ve vévodově věži. Uprostřed měl přišpendlený bílý pruh látky, takže to na velkou vzdálenost připomínalo Orb Internooku.

Kdokoli by se díval ze vzdálenosti dvacet mil, viděl by, jak se blíží barvy Internooku. Gaborn předpokládal, že Raj Ahtenovi dalekovidci se budou dívat. Bylo standardní taktikou umístit kolem bojiště zvědy.

Během poslední půlhodiny se Gaborn zabýval logistikou své „armády". Hnát několik set tisíc kusů dobytka a koní přes pláň byla těžká práce. I zkušení honáci a jezdci v jeho doprovodu s tím měli problémy.

Práci ještě ztěžovali nezkušení chlapci, kteří se ze všech sil snažili pomoci, ale kteří dobytek rozháněli všemi směry. Gaborn se bál, že obrovité stádo může kdykoli zpanikařit a rozeběhnout se napravo nebo nalevo. Mohlo podupal ženy a děti, které jely před stádem ve veliké řadě a nesly štíty, jako kdyby byly válečníky.

Pohled na nebe nad Longmotem Gaborna sužoval ještě víc. Přímo nad jeho hlavou bylo nebe šedé, ale na horizontu napřahovala své spáry temnota, neboť Raj Ahtenovi ohňotvůrci z nebe vysávali oheň.

Gaborn se bál, že to způsobil on, že Raj Ahten díky jeho postupu uspíšil útok na Longmot a neuprchl v hrůze, v což Gaborn doufal.

Během jízdy se mu v mysli vynořila slova napůl zapomenutého kouzla ze starobylého svazku. Přestože se nepovažoval za člověka žijícího v souladu s mocí země, začal zaříkávat.

„Země, která nás zrazuje ve větru,
se stane pláštěm, který nás zahalí a ukryje.
Prach na nebi, který nás odhaluje,
skryje náš počet před očima predátora."

Gaborn pocítil úlek, že se mu na mysli vynořilo právě toto kouzlo. Přesto však ve chvíli, kdy si na ně vzpomněl, mu připadalo správné, aby je vyřkl, jako kdyby nalezl klíč k dávno zapomenutým dveřím.

Moc země ve mně roste, uvědomil si. Netušil, čím se postupně stává.

Bál se o svého otce, a když si na něj vzpomněl, pocítil, že otec se nachází ve velikém nebezpečí, které ho zahaluje jako pohřební rubáš.

Gaborn doufal, že jeho otec Raj Ahtenův útok vydrží. Pozdvihl ke rtům válečný roh, zadul a všichni ostatní okolo něj udělali to samé. Z hrdel vojáků, žen a dětí vytryskla válečná píseň a její tóny se zdvihly k nebi.

* * *

Raj Ahten měl s sebou tucty dalekovidců, ale žádný z nich nebyl tak dobrý jako on sám, žádný z nich neměl tolik odkazů zraku. Raj Ahten nevěděl přesně, kolik odkazů má, ale věděl, že jejich počty jdou do tisíců. Dokázal rozeznat žilnou strukturu na křídlech mouchy, která poletovala sto yardů daleko a ve světle hvězd viděl stejně jasně jako průměrný člověk za jasného slunečného dne. Zatímco většina lidí s tolika odkazy zraku by byla ve dne oslepena sluneční září, Raj Ahtenova životní síla mu dovolovala, aby dokázal snést plné slunce.

Neměl žádné potíže spatřit mrak prachu na východě, který vířila blížící se armáda.

Zatímco šplhal na věž, sledoval Raj Ahten jih a západ, hledaje známky příchodu armády generála Vishtimnu, známky blížící se pomoci. Se svým zrychleným metabolismem měl pocit, že zkoumá horizont po mnoho dlouhých minut. Hledal žluté praporce, které by se zdvihaly nad lesním porostem, nebo záblesk slunečních paprsků odrážejících se od kovu, prach, vířený nesčetnými škorněmi, nebo barvu, pro kterou lidé neměli jméno – záři teplých živých těl.

Ale i dalekovidec má svá omezení. Nemůže vidět skrz zeď, a lesní porost na západě byl tak hustý, že by dokázal ukrýt mnoho armád. Navíc z jihu vál ostrý vítr, který přicházel z rozsáhlých Planin, vířil prach a listí a omezoval jeho dohled na třicet nebo čtyřicet mil.

Po dlouhou chvíli stál bez dechu. Nestaral se o čas. Se svými odkazy metabolismu mu stačilo necelých šest vteřin na to, aby prozkoumal horizont na jihozápadě. Nic tam nebylo. Generálova armáda byla příliš daleko.

Otočil se na východ a cítil, jak mu tuhne krev v žilách. V dálce spatřil Binnesmana, jak se na koni řítí přes pláň. Raj Ahten spatřil i místo, kam míří: spatřil zlaté věže hradu Groverman, které se tyčily na planině vedle stříbrné řeky. A před hradem pochodovala armáda, jakou bylo možno vidět jen zřídka. Stovky tisíc mužů.

Vpředu pochodovala řada oštěpníků, pět tisíc mužů vedle sebe a na jejich štítech a přilbicích se odrážel sluneční svit. Za nimi pochodovaly tisíce lučištníků a rytíři na koních.

Už překročili pustinu a byli pět nebo sedm mil daleko od hradu Groverman. Na tak velkou dálku ve špinavém vzduchu je neviděl jasně. Prach, který vířili, ukrýval jejich množství a stoupal jim od nohou v mraku, který byl vysoký stovky stop. Vypadalo to téměř jako kouř z požáru.

Nebyl to však žár ohně, co spatřil pod mračnem prachu. Spatřil tam teplo života, stovky tisíc živých těl.

Nad postupujícími voji vlály tucty různobarevných praporců – zelené vlajky Lysly, šedé severního Crowthenu, rudé Internooku. Pod nimi uviděl rohy, rohaté přilby stovek tisíc válečníků – obávaných sekerníku z Internooku.

To není možné, usoudil. Jeho pyromantka mu řekla, že král Internooku je mrtev.

To je sice možné, namítla Raj Ahtenova znepokojená mysl, *ale armády Internooku pochodují sem.*

Raj Ahten zatajil dech a zavřel oči. Na polích pod ním syčel vítr v korunách stromů, ale v dálce, v dálce, slaběji než šumění krve v jeho žilách, zaduly rohy. Tisíce hlasů se pozvedlo ve válečné písni.

Shromáždily se proti mně všechny armády severu, uvědomil si.

Ordenův posel před branami hradu Sylvaresta řekl, že král Orden tento útok plánoval po celé týdny. Naznačil, že zrádci v Raj Ahtenových vlastních řadách králi Ordenovi odhalili, kde jsou ukryté magické tyče.

Raj Ahten tento příběh odmítl, vůbec nezvažoval možnost, že by mohl být pravdivý – protože jestli pravdivý byl, měl by pro celou invazi tak dalekosáhlé následky, že o nich Raj Ahten raději ani nepřemýšlel.

Jestli to byla pravda a Orden tento nájezd plánoval po celé týdny, pak mohl poslat pro pomoc a povolat krále severu do bitvy.

Je to už čtyři týdny, co se Orden vydal na pochod. Čtyři týdny. To se dalo stihnout. Obávaní váleční náčelníci z Internooku shromáždili své hordy, vyslali je na dlouhých lodích, aby se vylodili na skalnatých pobřežích Lysly, kde se k nim připojili Spravedliví Rytíři ze všech království.

Tohle nebudou obyčejní vojáci. Tohle nebudou muži, kteří by se třásli při pohledu na Raj Ahtenovy Neporazitelné.

Raj Ahten znovu otevřel oči, právě včas, aby spatřil, jak Binnesman dorazil k dlouhému procesí a samozřejmé zaujal místo v jeho čele.

„Nový Král Země přichází," řekl starý čaroděj. Teď Raj Ahten spatřil pravdu. Správce Země se připojí k jeho nepřátelům. Správce Země bude sloužit králi. „Země se tě zříká…"

Raj Ahten pocítil, jak jeho nitro objímá podivná hrůza. Byl si jistý, že v čele nepřátelské armády kráčí veliký král. Čarodějný král. Král, před nímž ho varovala pyromantka.

A s sebou přivádí armádu, se kterou se Raj Ahten nemůže měřit.

Jak se díval, přihodila se podivuhodná věc: mračno prachu nad hlavami pochodujících vojáků na sebe přijalo tvar – vysoké sloupy kouře povstaly stovky yardů vysoko jako hroty koruny a v kotoučích dýmu se zjevila tvář, příšerný zjev krutého muže se smrtí v očích.

Král Země.

Přišel jsem, abych ho lovil, a teď loví on mě, uvědomil si Raj Ahten.

Nezbývalo mu už mnoho času. Musí se vrátit k hradu, rychle ho dobýt, získat zpět magické tyče a ustoupit.

Seběhl ze schodů pozorovatelny a srdce se mu rozbušilo hrůzou.

ČTYŘICET OSM: OHEŇ

Raj Ahten běžel zpátky po lesní cestě, přeskakoval kameny, prodíral se křovím. Dospěl k závěru, že na Longmotu žádný poklad není, že magické tyče někdo odvezl.

Všechno na to ukazovalo – Orden, který prakticky prosil o smrt. Ten muž byl zjevně členem hadího kruhu. Jeho smrt by hada zbavila hlavy a osvobodila by dalšího muže, který by bojoval s téměř stejným metabolismem, jakým vládl Orden.

To, že Orden zůstal naživu však ostatní členy hada znehybnilo. Raj Ahten jen musel najít válečníky, kteří byli jeho členy, rychle je pobít, a tak hada rozsekat na kousky.

Existence hada Raj Ahtenovi připadala jako důkaz toho, že magické tyče opustily Longmot. Kdyby totiž Orden skutečně přijal stovky odkazů, nezávisel by na hadí moci. Nashromáždil by větší životní sílu. Toho muže však bylo příliš snadné zranit a hojil se příliš pomalu.

Ne, on nepřijal stovky odkazů, nepřijal jich dokonce ani tucty. Neměl tu dost lidí, kteří by mu mohli sloužit jako Zasvěcenci. Proto nechal tyče odvézt. Možná ne příliš daleko. Lidé, kteří ukrývají nějakou cennost, ji zřídkakdy ukrývají mimo svůj dosah. Chtějí být schopni často chodit její úkryt kontrolovat.

Bylo však také možné, že Orden dal tyče někomu jinému.

Během rána Raj Ahten váhal vydat rozkaz ke konečnému útoku na hrad, z důvodu, který ani sám nedokázal vysvětlit. Na vojácích na hradbách bylo něco zneklidňujícího Teď si uvědomil co: na hradbách nespatřil prince Ordena. Předpokládal, že otec a syn budou bojovat bok po boku jako ve starých písních.

Ale syn tady nebyl.

Nový Král Země přichází, řekl mu starý čaroděj. Čaroděj však nezdůraznil slovo *nový*. „Vidím naději pro dům Ordenů," řekl čaroděj.

Princ Orden. To dávalo smysl. Toho chlapce chránila kouzla země a pomáhal mu čaroděj. Raj Ahten věděl, že Gaborn je bojovník. Dvakrát vyslal Salima, aby prince Gaborna zabil, ve snaze zabránit Mystarii, aby se spojila s nějakou další říší. Vrah však v obou případech selhal.

Ve všech tazích mne předčil, zabil mou pyromantku a unikl mi.

Takže Gaborn má teď magické tyče, uvědomil si Raj Ahten. Přijal odkazy a jede v čele postupující armády. Pravda, Gaborn neměl moc času, aby odkazy přijímal, ale s tím se mohl snadno vypořádat. Orden získal Longmot před třemi dny. V té době mohl tucet věrných vojáků začít přijímat odkazy v Gabornův prospěch. Tito vojáci byli připraveni přijmout roli prostředníků a čekali, až se Gaborn vrátí na hrad Groverman, aby zvýšil svou moc. Noví Zasvěcenci mohou být ukryti v Longmotu, v Grovermanu, nebo v kterémkoliv z půltuctu hradů poblíž.

Raj Ahten občas použil stejnou taktiku.

Pán Vlků tohle všechno zvažoval během zpáteční cesty k Longmotu. Počítal, kolik času mu zabere dobytí Longmotu, zničení obránců a pátrání po pokladu, aby si ověřil správnost svých názorů.

Měl ještě v rukávu spoustu triků, zbraně, které dnes nehodlal použít. Původně nechtěl odhalit svou plnou sílu, ale možná to bude nezbytné.

Zvažoval, kolik času mu pak zabere útěk. Grovermanova armáda stála dvacet pět mil daleko Kdyby každý její voják měl odkaz metabolismu a odkaz síly, dorazí sem během tří hodin.

Raj Ahten měl v úmyslu zmizet během hodiny.

* * *

Kapitána Cedrika Bouři na hradě Longmot sužovaly obavy o jeho lid, o Ordena i o sebe samého. Poté, co Orden a Raj Ahten vyrazili na sever, obě armády vyčkávaly a Raj Ahtenovi muži se připravovali na bitvu.

Obři přinášeli celé dubové kmeny k úpatí kopce, navršili je do hranice, ke které pak přistoupili ohňotvůrci a zažehli ji.

Po dlouhé minuty tančili v rytmu plamenů a nechali oheň, aby olizoval jejich nahá těla. Kráčeli po okraji hranice, kreslili do vzduchu magická znamení, znaky z modře zářících plamenů, které zůstávaly ve vzduchu a držely tvar, jako by byly kresleny na hradní zeď.

Byl to nezemský, úžasný pohled.

Ohňotvůrci pak začali tančit a zaříkávat v podivném rytmu, jako by jejich bytosti splývaly s plameny.

Čarodějové se kymáceli, shýbali a narovnávali v rytmu ohně a začali zpívat píseň touhy a volání.

Vyvolávali jednu ze svých největších mocí – moc povolat padlá stvoření z Onoho světa. Bouře o takových věcech slyšel, ale jen málokterý živý člověk měl příležitost o nich vyprávět.

Tu a tam se muži na hradbách žehnali ochrannými symboly a tiše si mumlali ochranná zaříkadla. Nějaký přírodní čaroděj z divočiny, který se připojil k obráncům, začal do vzduchu kreslit runy a kolem něj se stahoval hlouček obránců, kteří doufali, že jim runy zajistí ochranu.

Bouře si nervózně hryzl ret a sledoval ohňotvůrce shromažďující moc. Plameny hranice nyní zesílily a zezelenaly, takže nepřipomínaly přirozený oheň. Vytvořily zářící portál.

V další chvíli kapitán spatřil, jak se v bráně zhmotňují postavy – bíle zářící salamandři z onoho světa.

Při pohledu na tato stvoření vyvolaná z plamenů pocítil Cedrik Bouře mrazení. Jeho muži s takovými monstry nemohou bojovat. Je hloupost tu zůstávat, hloupost bojovat.

Pocítil strašlivý strach. Pomoc. Potřebujeme pomoc, pomyslel si.

V tu chvíli spatřil na východ od hradu šmouhu, někoho, kdo se řítil přes pahorkatinu, vracel se od útesu Loman.

Doufal, že je to král Orden, prosil Mocnosti, aby se král Orden vítězně vrátil.

Ale muž, který běžel mezi kopci, na sobě neměl Ordenův zářící plášť ze zeleného sametu. Ten, kdo se blížil, byl Raj Ahten, který ztratil přilbu.

Kapitána napadlo, jestli Orden Pána Vlků vůbec chytil, a pak pohlédl do nitra hradu. Shostag Sekerobijec byl druhý po Ordenovi. Pokud by Orden zemřel, Shostag by se probudil a stal by se novou hadí hlavou. Bouře však po psanci nespatřil ani stopy.

Možná, že Orden stále žije a bude bojovat.

Raj Ahten vykřikl příkaz, nařídil svým vojákům připravit se k boji.

Staré přísloví říká: „Když Runovládci bojují, umírají obyčejní lidé.“ To byla pravda. Zasvěcenci ve svých dobře chráněných věžích, obyčejní lučištníci, farmářští chlapci bojující o své životy – ti všichni padnou bez povšimnuti před hněvem Runovládce.

Cedrik Bouře se po celý svůj život snažil být víc než jen obyčejný člověk, aby se podobnému osudu vyhnul. Ve věku dvanácti let se stal válečníkem obdařeným odkazy, v šestnácti se stal seržantem, ve dvaadvaceti kapitánem gardy. Během těch let si navykl na pocit síly, kterou získal od ostatních, na život Zasvěcenců, který mu proudil v žilách.

Až doteď. Byl teď velitelem Longmotu a snažil se vést své muže proti Raj Ahtenovým vojákům. Teď však nebyl o mnoho víc než obyčejný muž. V bitvě o Longmot byla většina jeho Zasvěcenců povražděna. Měl jeden odkaz rozumu, jeden životní síly, jeden ladnosti. Nic víc.

Kroužková zbroj ho tížila a jeho válečné kladivo mu připadalo v ruce nepatřičné.

Vítr, který vál z jihu, ho mrazil a kapitána napadlo, co asi dnešní den přinese. Ukryl se za hradby. Ve vzduchu ucítil smrt.

Bouře se blížila, ale zatím ještě nepropukla. Vojáci, obři a psi se drželi mimo dostřel. Po několik dlouhých minut se pohybovali jen ohňotvůrci, tančili, kroutili se a splývali s plameny hranice. Zářící salamandři nabývali stále určitější

podoby, stávali se červy z bílého světla a přidávali svou magickou moc k moci ohňotvůrců.

Ohňotvůrci náhle zastavili svůj divoký tanec a jako jeden muž pozdvihli ruce k nebi.

Nebe zčernalo jako onyx, neboť ohňotvůrci začali z nebe vysávat čáry energie. Znovu a znovu ohňotvůrci vztahovali ruce k nebi a zachycovali světlo. Znovu a znovu je shromažďovali v dlaních a shromážděné světlo zářilo stále jasněji.

Přírodní čaroděj něco zamumlal a zaklel.

Magie ohňotvůrců však z nebe nevysávala jen světlo. Vzduch se začal ochlazovat. Kapitán si všiml, že hradní zdi začíná pokrýval námraza a rukojeť kladiva ho začala studit v dlani.

Na zemi se vytvořila jinovatka – nejsilnější u hranice, nejslabší na polích a kolem armády, jako by čarovný oheň žár vysával, místo aby jej vydával. Ohňotvůrci vysávali energii z ohně tak účinně, že kapitána napadlo, že by klidně mohl vejít mezi smaragdové plameny a kráčet mezi nimi beze strachu z popálenin.

Začaly mu cvakat zuby. Měl pocit, jako by čarodějové vysávali i žár jeho těla. Navíc teď viděl salamandry mnohem jasněji – nezemské bytosti s plamennými ohony, svíjející se a tančící, které upřeně pozorovaly muže na hradbách.

„Pozor na salamandří oči. Nedívejte se do plamenů!“ začal křičet přírodní čaroděj. Bouře rozpoznal nebezpečí. Když se jeho oči střetly s ohnivými zraky salamandra, přesto, že to bylo jen na okamžik, salamandr na sebe přijal mnohem určitější tvar, zatímco kapitánovi chladla krev v žilách. Muži odvraceli pohledy, dívali se na ledové obry, na mastiffy nebo na Neporazitelné – na cokoli kromě salamandrů.

V nastávající tmě začala hranice vypadat neskutečně – jako by její zelené plameny patřily do jiného světa. Kruh kolem ní byl strážen výhrůžnými runami a stvůry v jejím srdci zvyšovaly svou moc s každou uplynulou chvílí.

Vzduch se tak ochladil, že z mraků začaly padat malé kroupy, které bubnovaly o hradby a o přilby a zbroj obránců.

Bouře se cítil vyděšen až do hloubi duše. Netušil, co vlastně ohňotvůrci chystají. Chtějí snad vysát život z mužů na hradbách? Nebo do jejich řad vyšlou ohnivé jazyky? Nebo mají nějaký zlověstnější plán?

Jakoby v odpověď na jeho otázku jeden z ohňotvůrců náhle přerušil svůj tanec kolem zelených plamenů. Z nebe mu začaty do rukou proudit čáry zelené energie. Nebe zčernalo jako za nejtemnější noci. V dáli zahřměl hrom, ale pokud byl doprovázen bleskem, kapitán si ho nevšiml.

V té chvíli se zdálo, jako by se zastavil čas, utichly všechny zvuky a vše jako by v očekávání ztuhlo.

Pak ohňotvůrce uplácal energii v rukou, jako kdyby dělal sněhovou kouli, do tvaru malého míčku, který vrhl na hradby. Okamžitě se zapotácel, jako by byl vyčerpán.

Koule zeleného ohně vybuchla na padacím mostě doprovázena zvukem hromu. Hrad se pod tím úderem otřásl a Bouře se zachytil pilíře, aby neupadl. Starobylá kouzla země, která opřádala dubová prkna a kámen mostu, byla utvořena tak, aby odolávala ohni. Dokonce i dotek elementála zhruba před patnácti minutami dřevo na mostě jen lehce očoudil.

Nic však nedokázalo odolat prokletému zelenému ohni. Zelené plameny roztavily železné rozpěry na mostě a pak se vrhly na řetězy, které držely padací most zavřený. Bylo zvláštní, že plamem si nevšímaly prken ani kamení. Místo toho požíraly jen železo.

Cedrik Bouře si v hrůze představil, jaký bude mít dotek zeleného plamene vliv na obrněného válečníka.

Most se se skřípavým zvukem otevřel.

Bouře vykřikl rozkaz, aby obránci z hradeb posílili vojáky u zničeného mostu. Na nádvoří bylo připraveno tři sta rytířů na koních, kteří čekali na rozkaz k útoku. Byla tam také navršena barikáda z vozů a sudů, která teď nejspíš nebude stačit. Ve tmě a zmatku začali muži zaujímat nové pozice. Někteří rytíři vykřikovali a chtěli zaútočit teď, dokud jejich útok může být k užitku. Jiní obránci se snažili znovu zatarasit bránu. Váleční koně ržáli a vykopávali a několik rytířů spadlo ze sedel a bylo ušlapáno.

Nebe nad hlavami jim znovu zčernalo, protože čáry energie začaly vyživovat druhého ohňotvůrce. O dlouhou minutu později vrhl ohňotvůrce velikou kouli zeleného ohně na východní věž, která strážila padací most.

Plameny okamžitě vyrazily v kruhu kolem základny věže, takže na chvíli připomínaly zelený prsten na kamenném prstě. Tyto plameny však byly živé a hledaly vchod. Zdálo se, že nakukují dovnitř střílnami a průzory. Olizovaly kámen a roztavily železný zámek, který pečetil vchod do věže. Dveřmi i okny pak vtrhly dovnitř. Když už nic jiného, kapitán Bouře si s narůstající hrůzou uvědomil, že kouzlo tohoto ohňotvůrce je mnohem mocnější než to první.

Cedrik Bouře nechtěl vědět, co se stane dál, ale nemohl si pomoci a díval se.

Kamenná věž zakvílela bolestí a ze všech oken a střílen od podlahy až ke střeše vyletěla ven tlaková vlna a záblesky světla, protože každý kousek dřeva, všechny vlněné tapisérie, každý útržek kožešiny, vlasů a šatů na všech lidech ve věži současně vybuchl v plamenech.

Z oken vyrazilo jasné světlo a kapitán Bouře viděl své válečníky uvězněné uvnitř, jak se potácejí peklem a křičí hrůzou.

Proti takové magii se nedalo bojovat. Kapitán zoufale přemýšlel, co dál. Útok ještě ani nezačal, ale hradní brána už byla zbořená a dala se jen těžko bránit. V nepřátelském táboře zazněl výkřik, který jako by se ozvěnou odrazil z nebe, prořízl temnotu a dolehl až k uším obránců: „Připravit k útoku!“ vykřikl Raj Ahten.

Během posledních minut si kapitán přestal nepřátelského velitele všímat. Teď spatřil Raj Ahtena na úbočí kopce mezi svými muži, jak se dívá na hrad – s výrazem apatie.

Dobře vycvičení vojáci Vlčího Pána věděli, co mají dělat. Obsluha obléhacích strojů začala do košů katapultů nakládat železné střely a vysílat je proti hradbám.

Všude na ochozu se kapitánovi muži skrývali na opevnění a vzápětí na ně dopadla smrtící sprška střel. Lučištník vedle kapitána byl zasažen střelou do hlavy a smeten z hradní zdi. Muži na ochranu vysoko zvedali své štíty.

Bouře pohlédl na přírodního čaroděje, ale ten se nyní krčil za ochozem, oči naplněné hrůzou.

Z jihu zavál vítr a na několik vteřin se rozjasnilo, protože ohňotvůrci odpočívali. Bouře uviděl Raj Ahtenův výzvědný balón, který před chvílí ještě nebyl vidět a který teď začal stoupat vzhůru. Čtyři členové jeho posádky začali do vzduchu vysypávat pytle tajemného prášku, který plul vzduchem směrem k hradu ve špinavých žlutých a šedých mračnech.

Bouře zalapal po dechu, napadlo ho, kde jen muže být král Orden a v duchu si přál, aby se král vrátil a všechny je zachránil. Longmot je velký hrad chráněný zemskými runami, řekl si.

Ohňotvůrci znovu teď začali shromažďovat moc a znovu začali z nebe vysávat čáry ohně. Kolem veliké hranice zářila zelená zeď plamenů. Kmeny stromů, které ji vyživovaly, byly zkroucené a mrtvé, jako prsty a paže Zasvěcence, který věnoval odkaz ladnosti. Uprostřed srdce žhnoucího interna všechno světélkovalo – ohniví salamandři, runy, kmeny stromů a brána do Onoho světa.

Když ohňotvůrci nasáli novou zásobu energie, nebe opět potemnělo a bojiště díky tmě získalo nepřirozený nádech. Spadla další sprška krupobití a mužům se před ústy tvořily obláčky páry.

V temnotě kapitán Bouře spatřil obry připravující žebříky a vojáky tasící zbraně.

„Lučištníci, připravit!“ vykřikl kapitán. Pohlédl na sever, doufal, že se Orden objeví.

Začal se však bát, že se to nestane, bál se, že Orden je stále naživu a že se hadí kruh neporušil. Možná se Orden s Raj Ahtenem vůbec nesetkal a pořád ho ještě hledá. Nebo byl Orden poražen, ale je zraněný a nemůže nic dělat.

Kapitánovi bušilo srdce. Potřeboval ochránce. Mohl udělat jen jedinou věc – povolat rytíře v kruhu, aby utvořili novou hlavu. Ale ne, uvědomil si, to nepůjde. Zasvěcenci byli rozptýleni na mnoha nižných místech hradu. Nemá čas je všechny najít a promluvit si s nimi.

Musí porušit hadí kruh, zabít jednoho Zasvěcence, aby had mohl utvořit novou hlavu.

Na úpatí kopce Raj Ahten pokynul rukou. K hradu se vyřítily v černé vlně stovky mastiffů, na které byl díky jejich rudým maskám a železným obojkům děsivý pohled. Vůdcové smeček na své poddané krátce poštěkávali.

Ledoví obři zvedli veliké obléhací žebříky a vydali se k hradu zdánlivě pomalým krokem, ovšem každý jejich krok byl dlouhý čtyři yardy. Černé stvůry blížící se nocí.

Bouře neměl čas nikomu vysvětlovat, co musí udělat. Seběhl ze svého místa nad branou a rozběhl se ke schodům.

„Kapitáne?“ vykřikl jeden z jeho mužů, jako by se bál, že se z jeho velitele stal zbabělec, který se snaží zachránit si život.

Bouře neměl čas na vysvětlování. Nad bojištěm se zvedl pokřik, když se tři tisíce Raj Ahtenových lučištníků rozeběhlo vpřed a spěchali, aby se dostali na dostřel k hradbám a mohli krýt své spolubojovníky, kteří po nich budou šplhat.

Ještě předtím, než kapitán seběhl z kamenných schodů, ohlédl se přes rameno. Raj Ahtenovi Neporazitelní zvedli štíty a zaútočili. V jejich čele postupovalo padesát mužů s obléhacím beranidlem, na jehož konci byla železná vlčí hlava. Bouře toho o obléhací magii věděl jen málo, ale dokázal poznat, že železná vlčí hlava je opředená mocným kouzlem. V jejích nehybných očích zářil oheň.

Přestože padací most se zřítil, kapitánovi muži hned za něj navršili dřevenou barikádu. Až se beranidlo probije přes barikádu a Neporazitelní vyřídí obránce, střetnou se s jízdními rytíři, kteří čekali na nádvoří. Ti měli dlouhá kopí skloněná a sklopená hledí. Jejich koně přešlapovali z nohy na nohu, dychtiví zaútočit.

Neporazitelní se hnali kupředu, pod jejich v železe zakutýma nohama se třásla země a nevšímali si krupobití, které teď poněkud zesílilo. Tito Neporazitelní byli vojáci s mnoha odkazy životní síly, odolnosti a metabolismu.

Vpřed postupovali obři se svými žebříky, Neporazitelní se svým beranidlem. Tajuplný prášek vysypaný z balónu teď visel nad hradní bránou jako šedá ruka zkázy.

Kapitán Bouře za hradbou na chvilku zaváhal, přemýšlel, jestli má zůstat se svými muži nebo spěchat zabít Shostaga.

Na druhé straně bojiště vyslali Raj Ahtenovi muži další salvu z katapultů…

* * *

Raj Ahten se spokojeně díval, jak katapulty vystřelily nálože nesoucí směs síry, uhličitanu draselného a horečnatého, která se smíchá s ostatními solemi v mraku nad hradbou.

Salva byla načasována tak, že ke smísení dojde ve stejnou chvíli, kdy bude beranidlo sto yardů od padacího mostu.

Lučištníci na hradbách Longmotu viděli, jak katapulty vystřelily a ukryli se za cimbuřím. Tak ztratili cennou vteřinu, kterou potřebovali, aby si mohli zvolit cíl mezi Raj Ahtenovými Neporazitelnými.

Raj Ahten si po dlouhé roky hýčkal své ohňotvůrce a vyživoval je. V horách jižně od Avenu neustále plály ohně, které mohly uspokojit Mocnost, jíž tito čarodějové sloužili. Raj Ahten věřil, že jeho ohňotvůrci jsou nejobávanější čarodějové svého druhu na zemi.

Tito ohňotvůrci pečlivě studovali využití výbušných ohňů. Už dlouho bylo známo, že když se pšenice nebo ryže nasype do sýpek, oheň z malé lucerny muže způsobit, že dojde k výbuchu. Horníci, kutající uhlí hluboko pod horami Muyyatinu, už dávno věděli, že uhelný prach se může vznítit ohněm jejich lamp a občas vybuchne tak silně, že dojde k zasypání mnoha kilometrů štol.

Po celé generace lidé pěstovali brutnák lékařský, aby zvýšili svou odvahu a děti s oblibou házely jeho vysušené stonky do ohně, aby slyšely praskavé zvuky, které stonky vydávaly, když vybuchovaly.

Nikoho však nikdy ani nenapadlo, že by z výbušné síly těchto materiálů mohl mít nějaký prospěch. Proto Raj Ahtenovi ohňotvůrci tento jev studovali a naučili se připravovat a míchat výbušné směsi prášků.

Teď se Raj Ahten s obdivem a uspokojením díval, jak se léta hýčkání ohňotvůrců a financování jejich obtížného studia vyplácejí. Nebe zčernalo jako za té nejtmavší noci a z nebe

sjely dolů poslední ohnivé čary. Sprška krupobití zesílila a nad hlavami jim zazněl hluk hromu.

Mohutná hranice, u které stáli ohňotvůrci, náhle zhasla jako svíčka a zelená zeď plamenů se zhroutila, jak z ní stvoření z Onoho světa vysála veškerou energii.

Nebe zůstalo černé a v naprosté tmě si lučištníci nemohli vybírat cíle k palbě. Po dobu deseti sekund se nikde neobjevil ani záblesk světla.

Ordenovi rytíři na hradních zdech sáhli k poslednímu zoufalému činu. Začali zpívat pochmurnou píseň.

Kryti temnotou postupovali Raj Ahtenovi vojáci k hradbám.

Když lučištníci na hradbách povstali, aby začali střílet po neviděných útočnících, ohňotvůrci vyslali vpřed oslepující záblesk světla.

Nad ohňotvůrci a salamandry se zjevilo čarodějné světlo, které zářilo jako oživlé slunce a vlna zelených plamenů se začala z úpatí kopce valit k hradu.

Ve světle bylo vidět vyděšené tváře obránců Longmotu. Chlapci začali opouštět hradby, zkušení obránci se třásli, ale zůstávali na svých místech.

Jak se plamenná vlna neodvratně valila k Longmotu, dotkla se směsi prášku na obloze.

Celý oblouk nad branou se změnil v peklo. Směs vybuchla a vytvořila ohnivý mrak, který se zvedl jako houba sto yardů vysoko a pomalu se rozptyloval míle daleko po okolí. Otřes shazoval obránce z hradeb. Mnozí byli ohlušeni. Jiní začali v hrůze prchat.

Ale zelená plamenná vlna nebyla jen pouhá jiskra sloužící k zažehnutí výbušné směsi. Dokázala mnohem víc.

Převalila se přes hradby a pohltila stovky obránců, kteří zůstali stát na svých místech.

Na hradbách mimo původní explozi nad obloukem byli válečníci natlačeni rameno na rameni v šesti řadách. Zelené plameny se přes ně převalily jako řvoucí mořské vlny.

Longmot byl ideálním místem na využití výbušných kouzel. Jeho jižní strana byla jen sto dvacet yardů široká. Na horním ochozu byla proto veliká koncentrace obránců.

Raj Ahtenovým ohňotvůrcům se podařilo upéct zaživa asi dva tisíce mužů. Když se zvedlo hřibovité ohnivé mračno, ohňotvůrci padli v bezvědomí do trosek své vlastní hranice. Ve zbytcích ohniště už netančily žádné plameny. Ani se z ní nekouřilo, protože ohňotvůrci z ohně vytáhli veškerou energii a veliké dubové kmeny, které ohni sloužily za potravu, se změnily v popel. Ohňotvůrci teď leželi otřeseni mezi horkými uhlíky.

Ale doběla rozžhavení salamandři náhle vyskočili, jako by byli osvobozeni z klece a hladově vyrazili směrem k hradu.

Scéna před hradní bránou připomínala pandemonium. Kryti temnotou se obři dostali ke zdi. Raj Ahtenovi lučištníci vypustili sprškу smrtících šípů – tato salva však v podstatě nebyla nutná – zatímco Neporazitelní začali šplhat po žebřících k vrcholku hradeb.

Na jižní zdi teď nebyli žádní obránci. Výbuch a ohnivá vlna úplně vyprázdnily ochoz.

Hradní brána zůstala nechráněná. Z východní věže byla kouřící ruina. Ale v západní věži několik mužů zkusilo poslední trik. Muži krále Ordena vypustili déšť hořícího oleje, který nalili do kanálu ve věži. Když se Raj Ahtenovi vojáci blížili k hradní bráně s beranidlem, kamenné chrliče nad branou na ně začaly chrlit oheň.

Někteří Raj Ahtenovi muži byli zasaženi žárem oleje, ale rychlost těch, kteří běželi v čele s beranidlem, byla taková, že unikli nebezpečí a hlava beranidla narazila do barikády za hradní branou.

Energie kouzel, kterými byla opředena vlčí hlava se napřela proti barikádě a dříví, sudy a vozy se rozletěly všemi směry. Obránci za barikádou křičeli a umírali pod jejími troskami.

V Raj Ahtenově mysli začal tančil zářivý plamen.

Věděl, že by se měl ovládnout, že by neměl pobít všechny obránce. Bylo by lepší, kdyby je využil a přijal jejich odkazy. Tito muži měli vlastnosti, kterými by se nemělo plýtvat. Jejich zbytečné nepatrné životy by mohly posloužit vyššímu účelu.

Pach spáleného masa však Raj Ahtena vzrušil a jeho tělo se zachvělo nedočkavostí. Přes všechny rozumné důvody zatoužil po zabíjeni.

* * *

Když se přes opevnění přelila zelená vlna plamene a na nebi nad hlavami obránců se objevila veliká ohnivá koule, nacházel se kapitán Cedrik Bouře za barikádou a proplétal se mezi koňmi ke kuchyním, kde ležel ukrytý Shostag.

Žár ho naštěstí minul a tlaková vlna ho jen slabě zasáhla zezadu. Zapotácel se, zalapal po dechu a málem se zadusil horkem.

Koně začali vykopávat a padali pod nárazem tlakové vlny. Jeden z nich ho málem porazil, ale kapitán dokázal uskočit. Naneštěstí do něj narazilo tělo spadlého rytíře.

Bouře na chvíli upadl do bezvědomí. Probral se však a začal se plazit mezi kameny, mezi padlými koňmi. Z hradeb padali dolů vojáci a části těl, hrůzyplná bouře spálených lidí a roztaveného kovu.

Kapitán vytřeštil oči hrůzou, když mu k nohám dopadlo zčernalé tělo chlapce, kterému při nárazu upadla ruka. Teď už věděl, že dnešní den nepřežije. Před třemi dny poslal svou ženu a děti na hrad Groverman v naději, že tam budou v bezpečí, v naději, že je znovu uvidí. Pamatoval si na jejich odjezd, svá dvě batolata odjíždějící na voze, svou ženu nesoucí v náručí novorozeně, nejstarší dceru, která se snažila vypadat dospěle, přestože se jí třásly rty a v očích měla slzy.

Bouře pohlédl na hradby. Byly téměř prázdné. Zbylí obránci byli zmatení a naplnění bázní.

Na zub cimburí u jižní věže náhle vyskočil bíle zářící salamandr a začal se rozhlížet. Bouře skryl svou tvář, aby se ho nedotkl pohled těch zářících očí.

Padesát yardů za ním zazněla druhá menší exploze. Bouře se vyškrábal na kolena a ohlédl se. Raj Ahtenovi Neporazitelní právě svým beranidlem rozdrtili dřevěnou barikádu za branou. Barikáda vybuchla a její trosky se rozletěly všemi směry.

Všichni, kdo stáli poblíž barikády, byli zasypáni troskami a na nohou už zůstal jen málokdo. Několik rytířů se ještě stale drželo na koních, ale padlá těla jejich kamarádu jim bránila v pohybu.

Bitva byla ztracena. Obránci na hradbách byli smeteni. Tisíce mužů křičelo a svíjelo se bolestí. Přes hradby se nyní na nádvoří snášely smrtící salvy šípů, které se zabodávaly do zraněných mužů.

Několik set vojáků běželo od severní části hradu ve snaze dosáhnout brány a pokusit se o její obranu. Vstříc jim však běžely tisíce Neporazitelných.

Mezi mrtvými a raněnými pobíhali váleční psi v pochmurných kožených maskách, přeskakovali rytíře a padlé koně a trhali na kusy ty, kteří ještě žili.

Bouře stále ještě doufal, že dokáže najít Shostaga a zabít ho, aby had utvořil novou hlavu. Byl však ochromený a zmatený. Po tváři mu stékala krev.

Vzápětí ho obklopili Raj Ahtenovi bojoví psi a kapitán se napjal k poslednímu boji.

ČTYŘICET DEVĚT: KRÁL ZEMĚ ÚTOČÍ

Binnesman se řítil přes pláň ke Gabornovi a Iomě, nad kterými se tyčilo mračno prachu a špíny zvířené nohama stovek tisíc mužů a dobytka.

Gaborn na čaroděje překvapeně zíral. Dnes poprvé ho viděl v plném denním světle. Měl bílé vlasy a šat, který nosil, změnil barvu z lesní zeleni na směs šarlatové a oranžové, jako listí na podzim.

Gaborn jel tak blízko Iomy, že se občas dotýkali koleny. Neodvažoval se vydat povel k zastavení, a tak jen pozoroval čaroděje, jak na koni uhání přes fialový vřes. Za nimi táhlo příliš mnoho lidí a zvířat. Gaborn si však s Binnesmanem chtěl promluvit, chtěl slyšel jeho zprávy.

Binnesman na Gabornovy vojáky po dlouhou chvíli zíral, pak zastavil koně a nakonec se překvapeně zeptal: „Máš v úmyslu Raj Ahtenovu armádu pomocí všeho toho dobytka nakrmit, nebo ji ušlapat?“

„Cokoli si bude přát,“ odvětil Gaborn.

Binnesman v údivu zavrtěl hlavou. „Slyšel jsem udivený křik ptáků a cítil jsem zemi, jak sténá pod vahou kopyt. Myslel jsem, že jsi vyvolal armádu. Považoval jsem za štěstí, že jsem zničil starý most přes soutěsku Děsu, a tak jsem zničil Raj Ahtenovy naděje na posily ze západu.“

„To gesto oceňuji,“ řekl Gaborn. „Co mi můžeš říct? Byly zpozorovány Raj Ahtenovy posily?“

„Ne,“ odvětil Binnesman, „ani si nemyslím, že jsou blízko.“

„Možná nám štěstěna přeje," poznamenal Gaborn.

„Možná ano," řekl Binnesman.

Na horizontu podél linie zelených kopců pokrytých stromy znovu rozpřáhla své spáry temnota, tentokrát mnohem mocnější než předtím – temná čára, která pokrývala nebe od horizontu k horizontu.

Pak se do vzduchu vznesl obrovitý pilíř ohně, výbuch tak mohutný, jaký Gaborn dosud neviděl. Dělo se něco hrozného.

„Gaborne," řekl Binnesman, „zavři oči. Použij svůj Pohled Země. Řekni mi, co se děje."

Gaborn zavřel oči. Chvíli neviděl nic a napadlo ho, jestli se Pohled Země dá vůbec použít na takovou vzdálenost.

Pak náhle ucítil spojení, ucítil neviditelné čáry moci mezi ním a jeho lidmi. Jediný, koho si vědomě zvolil, byl otec. Teď si však uvědomil, že si volil lidi po celé dny. Toho rána na tržišti si zvolil Myrimu a také Borensona. Zvolil si Chemoise, když ji viděl pomáhat jejímu otci na voze a zvolil si také jejího otce.

Teď cítil všechny ty, které si zvolil – Borensona, svého otce, Myrimu, Chemoise a jejího otce. Cítil… nebezpečí. Strašlivé nebezpečí. Bál se, že pokud teď nebudou bojovat, všichni zemřou.

Zaútočte, nabádal je Gaborn tiše. *Zaútočte teď, jestli můžete!*

O dvacet sekund později se na pláni rozlehl zvuk výbuchu, který otřásl zemí jako vzdálený hrom.

PADESÁT: OTEVŘENÍ

Chemoise právě obědvala v máslovně na hradě Sylvaresta, když pocítila naléhavou pobídku k útoku. Touha zaútočit na ni dolehla tak rychle a tak mocně, že reflexivně sevřela ruku v pěst, udeřila do stolu a rozdrtila hroudu sýra.

* * *

Myrima dokázala pobídce k útoku odolat. Domem, kde se ukrývala, otřásaly výbuchy a zvenku byl slyšet křik bojujících. Nad hradem Longmot panovala naprostá tma. Věděla, že se nemůže vrhnout na Raj Ahtenovy vojáky, že pro ně nepředstavuje žádnou hrozbu. Proto vyběhla nahoru po schodech a doufala, že se jí podaří najít nějakou postel, pod kterou se schová.

* * *

Před šesti lety se Eremon Vottania Solette rozhodl žít jako Zasvěcenec Salima al Dauba, protože měl dva sny: zaprvé, že znovu uvidí svou dceru. Za druhé, že přežije, dokud se mu nevrátí ladnost a on se probudí mezi Raj Ahtenovými Zasvěcenci a bude schopen bojovat.

Během let však Eremonovy naděje uvadaly. Raj Ahtenovi kouzelníci z něj vysáli tolik ladnosti, že neustále zápasil se smrtí. Byl zbaven schopnosti pohybu a paže a nohy měl nepoužitelné. Ležel natažený jako ve smrtelné křeči.

Ze života se mu stalo peklo. Svaly na hrudi se mu snadno stahovaly, aby se mohl nadechnout, ale pak se musel dlouhé chvíle snažit, aby mohl vydechnout. Srdce se mu občas stáhlo, ale pak se odmítalo uvolnit a on tiše bojoval se strachem ze smrti.

Neschopen uvolnit rty, hovořil jen s obtížemi skrze stisknuté zuby. Nemohl žvýkat. Pokud spolkl cokoli jiného než slabý vývar, kterým ho krmili Raj Ahtenovi služebníci, leželo mu jídlo v žaludku jako olovo; žaludeční svaly nedokázaly pracovat tak, aby jídlo strávil.

Nedokázal uvolnit svěrače a vyměšování byl pro něj ponižující proces, který vyžadoval celé hodiny práce.

Jeho pět odkazů životní síly se pro něj stalo břemenem, protože ho udržovaly naživu dlouho poté, kdy zatoužil po smrti. Často si přál, aby král Sylvaresta zabil muže, kteří Eremonovi sloužili jako Zasvěcenci. Ale král byl příliš měkký, a tak Eremon trpěl. Až do minulé noci. Teď konečně to vypadalo, že je smrt na dosah.

Prsty měl zkroucené do nepoužitelných pařátů. Po dlouhé roky ležel stočený v klubíčku na boku. Přestože ho odkazy síly udržovaly silného, některé svaly na nohou a na pažích mu atrofovaly. A tak ležel uvězněný ve slábnoucím těle a věděl, že nikdy nedosáhne pomsty, že bude bezmocným nástrojem Raj Ahtena.

Proto mu připadalo jako zázrak, když se mu splnil jeho první sen, protože Raj Ahten se rozhodl, že ho vezme do Heredonu a ukáže jeho zubožené tělo králi Sylvarestovi. To mělo dobrého krále zahanbit. Raj Ahten často věnoval mnoho energie proto, aby někoho zahanbil.

Připadalo mu jako zázrak, když znovu spatřil svou dceru Chemoise. Vyrostla do krásy a už nebyla tím malým dítětem, které si pamatoval.

Pohled na ni ho naplnil štěstím. Eremon cítil, že jeho život je kompletní; teď už ho čekala jen dlouhá cesta do zapomnění.

Chtěl však vykonat ještě jednu věc. Vůz se Zasvěcenci se náhle roztřásl, jak po schůdcích nahoru stoupali nějací lidé a dveře se otevřely. Eremon pomalu otevřel oči. Nad nehybnými Zasvěcenci se vznášela hejna much. Muži a ženy tu byli

naskládáni vedle sebe jako sardinky ve slaném nálevu, leželi na lůžkách z hnijící slámy.

V otevřených dveřích stáli kouzelníci v šedých róbách. Paprsky slunce, které vnikaly dovnitř, Eremona oslepovaly, ale přesto dokázal rozeznat, že kouzelníci dovnitř přinesli tělo nového Zasvěcence. Další oběť.

„Co to tu máme?“ zeptal se strážný. „Metabolismus?“

Jeden z kouzelníků přikývl. Eremon viděl jizvy na mužově těle – tucet odkazů metabolismu, které přijal a nyní sloužil jako prostředník.

Raj Ahtenovi kouzelníci se rozhlíželi a hledali místo, kam by nového Zasvěcence položili. Slepec, který spal vedle Eremona, se ve spánku převalil.

Tak se vedle Eremona udělalo místo a jeden z kouzelníků zamumlal ve svém jazyce. *„Mazza, halab dao abo“* – „Odsuňte tamhleten pytel velbloudího trusu.“

Jeden z mužů odsunul stranou Eremonovy napjaté nohy, jako by on byl tím zmiňovaným pytlem. Pak nového Zasvěcence položili vedle něj.

Eremon zíral do tlusté tváře eunucha Salima al Dauba, která byla necelých pět palců od jeho vlastní. Tlustý muž dýchal nesmírně pomalu po způsobu někoho, kdo se vzdal metabolismu. Muž, který vlastnil Eremonův odkaz, ležel teď těsně vedle něj, úplně bezbranný. Prostředník pro metabolismus. Prostředník Raj Ahtena, předpokládal Eremon.

Salim spal hlubokým spánkem a Eremon v duchu přísahal, že už se z něj neprobudí.

Na stoličce ve vzdálenějším rohu vozu seděl strážný. Neporazitelný, který měl zakřivenou dýku a znuděný výraz ve tváři. Eremon nemohl riskoval a pohnout se příliš rychle, aby nepřitáhl jeho pozornost, ale koneckonců rychle se nepohyboval už šest let.

Po dlouhou minutu se pomalu snažil uvolnit pravou ruku. Bylo to nesmírně těžké. Byl příliš vzrušený, příliš naplněný hněvem. Začal se chvět, protože pokud Salima dokáže zničit, získá dvojí výhru – své vlastní odkazy a ještě oloupí Raj Ahtena o metabolismus.

Venku zuřila bitva. Setmělo se a stíny ve voze se prodloužily. V dálce byl slyšet křik mužů.

Eremon si přál, aby stále ještě měl své odkazy síly, aby mohl Salimův krk rozdrtit nadpřirozenou silou. Tyto odkazy se však minulou noc ztratily.

Po mnoho dlouhých minut se snažil otevřít svou prokletou nepoužitelnou ruku. Náhle uprostřed úsilí Eremon ucítil velikou, žhavou touhu. Zaútoč. Zaútoč hned, jestli můžeš!

Ten příkaz ho zcela ovládl a jeho ruka se náhle rozevřela, tak pomalu, jako se rozevírají okvětní plátky květiny.

PADESÁT JEDNA: NA HORSKÉ STEZCE

Když Borenson odjížděl od Banisferu, cítil, jak ho napůl ovládá šílenství. Byl jako posedlý a jen částečně si uvědomoval, co dělá. Představoval si, jaký zmatek způsobil mezi Raj Ahtenovými vojáky.

Jel ze severu a nespatřil žádné známky bitvy. Pohled na Longmot mu zakrývalo příliš mnoho kopců a hor. Neviděl, jak nebe potemnělo, protože nízké mraky, které se převalovaly nad vrcholky hor, byly tmavé samy o sobě. Jednou měl pocit, že zaslechl výkřiky, ale ty přicházely z velké dálky a on je považoval za hlasy nočních můr, za pozůstatky představ o ničení a vraždění, které si pohrávaly s jeho myslí.

Jižně od horské vesnice Kestrel sjel z cesty, kterou až dosud sledoval a popohnal koně na lesní stezku v naději, že tak ušetří čas. Často v těchto kopcích se svým králem lovil. Byl kousek severně od Grovermanova loveckého sídla, prostorného a pohodlného obydlí.

Nebál se wichtů ani lesních stvůr. Bál se jen toho, že se k Longmotu dostane příliš pozdě.

Čím výš se dostával, tím chladnější byl vzduch. Začal padat ledový deštík a horská stezka byla nebezpečně kluzká. Déšť se brzy změnil v sníh, a proto na této stezce ztratil víc času, než kdyby zůstal na cestě.

Na místě, kde byla paseka ohraničená osikami, spatřil stopy po ničiteli – které křižovaly stezku. V několika minulých hodinách tu ničitel táhnul něco těžkého. Na zemi ležela sražená krev a kousky olejovitého mazu z rozbitého kloubu.

Vydřená místa na zemi, kudy bylo stvoření taženo, byla potřísněná kousky jílu. Ničitel tu musel být opravdu nedávno.

Otisky ničitelových končetin byly téměř tři stopy dlouhé a dvě stopy široké. Čtyři prsty. Žena. Velká žena.

Borenson zůstal na koni a studoval stezku. Mezi dvěma ostrými kameny spatřil černé chlupy. Vypadalo to, jako by ničitel přes cestu táhnul mrtvolu, nejspíš kance. Ale chlupy byly na kance příliš jemné. Borenson začichal. Určitě medvěd. Veliký medvěd. Ještě silnější než dunnwoodští kanci.

Borenson znovu začichal ve snaze zachytit pach ničitele, ale neucítil nic. Ničitelé měli nepřekonatelnou schopnost napodobit pach svého okolí.

Borenson se rozhlédl a přál si, aby mohl ničitele stopovat – i kdyby jen na chvíli.

Myrima může být v nebezpečí. Raj Ahtenovo obléhání se pravděpodobně trochu protáhne, protože minimálně den stráví přípravou na boj. Ale brzy se k němu připojí okupační armáda.

Borenson se bál, že se k hradu nedostane před začátkem obléhání a nedokáže Myrimě pomoci.

Zamyslel se nad možností lovit ničitelku. Bude v lesích někde blízko vrcholku hory a bude pojídat medvěda. Pro člověka tu byl nebezpečný terén. Z kmenů stromů trčely ostré větve. Bylo tu husté křoví, kterým se nedalo pohybovat nijak potichu.

Chytit ničitelku bude těžké. Vycítila by pohyb, ucítila by, jak se otřásá země pod kroky. Jediný způsob, jak se dostat blízko, bylo plížit se, kráčet nesmíme pomalu a nechat dopadat nohy na zem v nepravidelných intervalech.

Borenson se už už chystal, že se za ničitelkou vydá.

Náhle ucítil mocný rozkaz, který jako by přicházel z veliké dálky. *Zaútoč. Zaútoč hned, jestli můžeš!*

Jeho král ho potřebuje. Myrima ho potřebuje.

Pobídl koně po horské stezce, na které se začal vršit sníh, první v této sezóně. Z nozder Borensonova válečného koně vycházely mlžné obláčky dechu. Srdce mu bušilo.

Zítra je pivní den Hostenfestu, první den lovu, uvědomil si Borenson. Začal o tom přemýšlel, aby se udržel v klidu. Díky padajícímu sněhu by to byl dobrý lov. Kanci by se

shromažďovali v údolích a na kraji mýtin by nechávali stopy. Vsadil by se s Derrowem a Aultem, který z králů zabije kance jako první.

Zatoužil po štěkotu psů a hlubokém volání rohů. Po nočních oslavách u táborových ohňů.

Ale teď musím udeřit, pomyslel si a pobídl koně. Přál si zaútočit, přál si, aby měl cíl.

Napadlo ho, jestli opravdu zabil všechny Zasvěcence na hradě Sylvaresta. Dělal jsem, co jsem mohl, řekl si. Zabil všechny, na které narazil, ale někteří mohli být ukrytí ve městě a od nich se k Raj Ahtenovi stále ještě táhly neviditelné čáry moci.

Bitva mezi Runovládci je vždycky nesmíme složitá a komplexní. Počet odkazů v ní hraje velkou roli, stejně jako schopnost a výcvik válečníků.

Důležitá však je také vyváženost jednotlivých vlastností. Raj Ahten měl tolik odkazů, až se zdálo, že mu zabíjení jeho Zasvěcenců nemůže příliš ublížit. Ale silný Runovládce zbavený moudrosti a ladnosti se stane pouhou loutkou, která nebude v boji k ničemu. Pokud přijde o odkazy metabolismu, pak přestože může mít deset tisíc odkazů síly, ve srovnání s vyrovnaným vojákem se bude pohybovat tak pomalu, že bude téměř bezbranný. Stane se válečníkem s nevyváženými proporcemi.

Zabitím zasvěcenců na hradě Sylvaresta Borenson Raj Ahtena oloupil o mnoho odkazů ladnosti. Runovládce jich na hradě shromáždil pěknou řádku, vysál je ze stovek mužů. To znamená, že má teď přebytek síly. Mohl by postrádat pružnost. Možná částečně ztratí smysl pro rovnováhu a král Orden bude mít proti Pánu Vlků šanci.

Borenson doufal, že svou práci odvedl dobře. Nesnesl by pomyšlení, že jeho neschopnost stála krále Ordena vítězství v bitvě. Uvědomil si také, že nedokáže snést pomyšlení na to, že král Sylvaresta a Ioma stále žijí.

To, že ušetřil ty dva, stálo životy mnoho jiných. To, že je ušetřil, stále ještě dávalo Raj Ahtenovi moc.

Pravda, jen malé množství moci. Ale kdyby Borenson a nějací jiní vrazi zaútočili v pravý čas na Raj Ahtenovy

Zasvěcence, mohou způsobit, že vlastnosti Pána Vlků se stanou nevyváženými.

Dnes lovím Raj Ahtena, řekl si Borenson a pocítil touhu zabíjet, která ho přikryla jako plášť.

Dnes jsem smrt. Dnes lovím jeho a nikoho jiného.

V duchu si představoval zabíjení, každou částečkou svého těla se připravoval na chladnou vraždu. Představoval si, jaké by to bylo, kdyby tady, míle severně od Longmotu, narazil na Raj Ahtenovy zvědy. Uštval by je, nabodl by je na kopí a z jejich těl by ve vlnách stříkala teplá krev. Pak by si oblékl jejich uniformu, vmísil by se do bitevní řady a přiblížil by se k Raj Ahtenovi jako posel, který pro něj má naléhavou zprávu. Jeho poselstvím by byla smrt.

Válečníci z Inkary prohlašovali, že válka je Temná paní, a že ti bojovníci, kteří jí slouží obzvlášť dobře, si mohou získat její přízeň. Tvrdili, že Temná paní je Mocnost, stejně jako Země, Vzduch, Oheň nebo Voda.

V královstvích Rofehavanu se však říkalo, že válka je jedním z aspektu Ohně a že by jí nikdo neměl sloužit.

Ale ti zatracení Inkařané by to měli vědět nejlíp, pomyslel si Borenson. Jsou to mistři války.

Borenson dosud nikdy nevyhledával přízeň Temné paní, dosud ji nikdy neoslovil, ale teď se mu na rtech zformovala modlitba, prastará modlitba, kterou slýchal u jiných, ale kterou se nikdy neodvažoval vyslovit.

„Přijmi mne do své náruče. Temná paní, přijmi mne.
Obleč mne do pohřebního rubáše o nech svůj sladký dech,
ať mne chladí na tvářích. Ať se prese mne převalí temnota
a naplní mne tvou mocí.
Dnes tě volám. Dnes jsem smrt.“

Borenson se začal usmívat a pak se rozesmál hlubokým hrdelním smíchem, který jako by tryskal z nějakého místa mimo jeho tělo a který se odrážel od okolních kopců a stromů.

PADESÁT DVA: NÁDHERNÝ DEN

Orden se probral bolestí, neschopen říct, jak dlouhá doba uplynula. Krev na jeho rtech byla stále ještě čerstvá a na jazyku měla příchuť mědi. Raj Ahten mne každou chvíli kopne znovu, pomyslel si Mendellas Orden, a ubije mne k smrti.

Ale nic se nestalo. Orden se bezmocně potácel na hranici bezvědomí a čekal na smrtící úder, který však nepřicházel.

Díky mnoha odkazům životní síly mohl Orden svá strašlivá zranění překonat. Navzdory rozsáhlým ránám mohl přežít. Čekají ho týdny uzdravování, ale ne smrt.

To bylo to, čeho se bál.

Otevřel zdravé oko a pokusil se rozhlédnout. Slunce vysoko na obloze chabě prosvítalo mezi mraky; pak nebe zčernalo.

Blízká mýtina byla prázdná.

Polkl a snažil se přemýšlet. Když se pohnul, uslyšel cinknutí kroužkové zbroje. Matně si uvědomil, že to může být zvuk Raj Ahtena, který odchází pryč.

Orden se rozhlédl kolem sebe. Vítr rozkýval koruny borovic; stvoly trávy byly ohnuté až k zemi. Nedaleko od něj viselo na obloze hejno vran. Orden žil tak rychle, že závany větru mu připadaly nesmírně pomalé.

Raj Ahten odešel.

Nechal mě tu, uvědomil si Orden, protože si domyslel, že jsem součástí hada. Nechal mě tu, aby mohl bez nebezpečí zaútočit na hrad. Zaslechl zastřený zvuk, zaburácení

připomínající hukot moře. Hlasité zvuky připomínající tříštění mořských vln o pobřeží. Díky zrychlenému metabolismu se pro něj svět zvuků velice změnil.

Uvědomil si, že ty hlasité zvuky musí být zvuky války. Jednou rukou se posunul vpřed, nadzvedl se a zahleděl se přes zvlněný kopec Loman k hradu Longmot.

To, co spatřil, ho vyděsilo.

Na kopci nad Longmotem pod rouškou deště zuřil obrovitý oheň. Z tohoto ohně si brali ohňotvůrci a salamandři energii, kterou v zelených plamenných vlnách posílali na hrad. Přes pole se hnali ledoví obři nesoucí veliké žebříky. Váleční mastiffové s železnými obojky a hroznými maskami se blížili k hradní bráně jako temný příliv.

V temnotě k hradu běžely davy Neporazitelných s vysoko zdviženými štíty na odrážení šípů, zbraně vytasené.

Raj Ahtenovy síly útočily na Longmot. Nebe nad hradem bylo černé a dolů se z něj kroutily ohnivé čáry.

Král Orden se díval z útesu Loman. Díky odkazům metabolismu mu připadalo, že nebe je černé po dlouhé minuty; mohl rozlišit jen zářící čáry plamene, směřující dolů z nebes – zkroucené a vířící jako větry v tornádu.

Nemohl udělat nic, aby obráncům pomohl. Nemohl se rozběhnout do bitvy, dokázal se stěží jen pomalu plazit.

Začal tiše vzlykat. Raj Ahten mu vzal všechno – jeho minulost, jeho současnost. Teď i jeho budoucnost.

Mendellas se v temnotě otočil a navzdory bolesti se začal plazit po hrubých kamenných schodech Očí útesu Loman.

Aby neupadl do bezvědomí, začal vzpomínat na staré časy. Na oslavy v paláci v Mystarii uprostřed zimy na Den Dobročinnosti.

Za těch zimních dnů se v údolích zelených kopců válela mlha a z vrcholku veliké věže člověk mohl shlížel na slatiny, jako by byl Vládcem Nebes v lodi z mraků – tak byla mlha v údolích průhledná. Občas byly vidět nižší věže Dvorů přílivu nebo zeleň vzdálených borovicových lesů na západních kopcích nebo zářící vody Korálového moře na jihu, které se odrážely v nebeské modři.

Za takových rán vždycky vyšplhal do pozorovatelny ve věži a díval se na husy, které na zimu odlétaly do teplých krajů a jejichž hejna měla tvar velkého tmavého V.

Vyvolal si v paměti nádherný den kdysi dávno, kdy sestupoval z věže a mířil za svou ženou do její ložnice.

Chtěl ji vzbudit, vzít do pozorovatelny a ukázat jí východ slunce. Týdny předtím jí časný mrazík zahubil růže v její zahradě a Orden jí chtěl ukázat, jak se slunce šplhá nad horizont a zalévá celý kraj zářící růžovou barvou.

Když však došel do její ložnice, ona se na jeho návrh jen usmála a navrhla mu jinou zábavu.

Milovali se na tygří kůži před krbem.

Ve chvíli, kdy skončili, bylo slunce už dávno vysoko na obloze. Mystarijští chudí se shromáždili na ulicích před hradem, aby dostali zimní almužnu.

Král a královna podle zvyku odpoledne vycházeli z paláce a zbytek dne strávili tím, že projížděli davy na ulicích a dávali maso, tuříny, sušené ovoce a stříbro těm, kteří byli potřební.

Orden a jeho žena rozdávali almužnu a často se zastavili, aby si vyměnili úsměvy nebo něžný dotek.

Orden na tento den už dlouho nevzpomínal, přestože každý dotek, zvuk a vůně mu zůstávaly dokonale vryté do paměti. S dvaceti odkazy rozumu si Orden dokázal podobné momenty zapamatovat naprosto přesně. Byl to kouzelný den. Jak zjistil o několik týdnu později, byl to den, kdy jeho žena počala první dítě, Gaborna.

Ach, jak po ní stále teskní.

Když se Orden dostal na vrchol Očí útesu Loman, na nebi se znovu objevilo světlo a on s hrůzou zíral na mohutnou ohnivou vlnu, kterou Raj Ahtenovy stvůry vyslaly proti hradu. Na nebi se vznášela podivná směsice prachu – šedá, černá, sírově žlutá a něco červené.

Při rychlosti, jakou žil, mu připadalo, že vlna zeleného plamene se valí velice pomalu. Orden se plazil po kamenných schodech po dobu, která mu připadala jako dlouhé minuty bolestivé agónie.

Zatímco se plazil, přemýšlel Orden, proč Raj Ahten lezl na pozorovatelnu předtím. Určitě ne proto, aby si prohlédl Longmot. Pohled odsud by mu nebyl nijak k užitku.

Ne, Pán Vlků k tomu měl jiný důvod.

A tak se král Orden zahleděl na jih a spatřil prach zvedající se z plání a světlo odrážející se od štítů. Od hradu Groverman sem pochodovala armáda.

Navzdory obrovitému mračnu prachu to nemohla být velká armáda, tím si byl Orden jist. Na pomoc mu přichází třicet tisíc obyčejných mužů pochodujících přes prašnou slatinu, nic víc. Pro Raj Ahtenovy Neporazitelné nepředstavují žádné nebezpečí.

Orden však věděl, že v čele té armády pochoduje jeho syn.

Gaborn určitě není takový hlupák, aby zaútočil na Raj Ahtena. Ne, tohle bude úskok. Orden se usmál. Proti člověku s Raj Ahtenovou inteligencí může dezinformace sloužit jako mocná zbraň. Jeho syn bojuje, jak nejlépe umí.

Téměř ve všech případech nakonec zvítězí ti, kteří se odmítají nechat porazit. Princ se nenechal zastrašit.

To je dobrý úskok, řekl si Orden. Raj Ahten věří, že Longmot byl dobyt před několika dny. Odsud spatřil armádu, která ho přichází rozdrtit. Král Orden jen doufal, že ta lest bude fungovat.

V tu chvíli se mu do mysli vplížil temný strach. Gaborn snad nezaútočí, nebo ano? Nebo ano?

Ano, zaútočí, uvědomil si Orden. Bude-li věřit, že tím může zachránit svého otce. Cožpak jsem mu neřekl, aby zaútočil? pomyslel si Orden. Neřekl jsem mu snad, aby zaútočil z kopců se svými rytíři?

Ordena naplnila hrůza. Gaborn byl chlapec, který riskoval vše, aby zachránil Zasvěcence nepřítele. Byl to chlapec, který byl ochoten obětovat život a stal se Runovládcem, vázaným přísahou.

Orden nepochyboval. Přestože při tom pokusu možná zemře, Gaborn určitě zaútočí!

V tu chvíli ohnivá vlna narazila do hradu a k nebi vyrazil ohnivý sloup. Orden viděl obrovské škody, které způsobil, spatřil muže řítící se z hradeb jako ohniví ptáci, viděl obry,

válečné psy, Neporazitelné a lučištníky, jak spěchají k hradní bráně.

Necítil však chvění a smutek, které provázejí smrt Zasvěcence. Žádný ze Zasvěcenců hadího kruhu v tom ohni neuhořel. Hrad však přesto dozajista padne.

Hluboko v nitru ucítil mocné naléhání. Zaútoč. Zaútoč hned jak nejlépe můžeš!

Orden si uvědomil, že on sám je klíčem, který může zajistit, že tato prohraná bitva poslouží vyššímu účelu. Muži na hradě byli členy hadího kruhu a bude-li hrad dobyt, budou jeho členové přinuceni bojovat a nikdo z nich nebude vysávat metabolismus od ostatních. Nakonec jeden z nich zemře a had utvoří novou hlavu. Ale kdo tou hlavou bude?

Snad ne ten idiot Dreis, doufal Orden.

Ne. Musí to být Shostag. Obávaný a schopný válečník, přestože nesmírně krutý. Bude Raj Ahtenovi důstojným protivníkem.

Orden se doplazil k okraji pozorovatelny a pohlédl dolů.

Oči útesu Loman stály na okraji srázu a dole na zemi se vzhůru zvedaly mohutné ostré kameny. Támhle, pomyslel si Orden. Támhle spadnu.

Vší silou se odrazil a vrhl se do hlubiny. Nastal čas, aby se hadí kruh porušil. Ať si Shostag Sekerobijec svou zemi a titul zaslouží. Ať Gaborn přežije, aby mohl zdědit království.

Ať se vrátím do náruče ženy, kterou miluji.

Díky mnoha odkazům metabolismu měl Orden pocit, že padá nesmírně pomalu, jako by pomalu plul do náruče smrti.

PADESÁT TŘI: TŘEPOTÁNÍ

Daleko na nebi vyrazil vzhůru hřibovitý pilíř ohně a plání otřásl zvuk hromu.

Gaborn však ucítil ještě něco jiného – vzdáleně ucítil, jak se tlukot jednoho srdce zatřepotal a zastavil.

Naplnilo ho to smutkem a lítostí, mnohem většími, než jaké pocítil při záblesku světla a otřesech země.

Sklonil se v sedle a zašeptal „otče“.

Gaborn se obával, že jeho přání, aby ti, které si zvolil, zaútočili na Raj Ahtena, nějak způsobilo otcovu smrt.

Nebyla to vůle země, aby tento rozkaz vydal. Gaborn necítil žádné větší nutkání, než svůj vlastní hněv. Přesto však ten příkaz vydal.

Ne, pomyslel si Gaborn. Tomu nevěřím. Nevěřím, že jsem to způsobil. Jak mohu vědět, že je mrtvý, když jsem ho neviděl?

Čaroděj Binnesman se otočil ke Gabornovi, v očích se mu zračil nekonečný smutek a zašeptal: „Volal jsi svého otce. Je tedy mrtev?“

„Já… nevím,“ odpověděl Gaborn.

„Použij Pohled Země. Je mrtvý?“

Gaborn se soustředil, snažil se v duchu dosáhnout svého otce, ale nic necítil. Přikývl.

Binnesman zašeptal tak tiše, že to mohl zaslechnout jen Gaborn. „Takže plášť a koruna teď přecházejí na tebe. Dosud jsi byl jen princ. Teď musí tvé činy potvrdit, že jsi král.“

Gaborn s bolestí v srdci sklonil hlavu. „Jak? Co mohu udělat? Jak to mohu zastavit?“ zeptal se. „Jsem-li Král Země, co mám dělat?“

„Můžeš toho udělat mnoho. Můžeš si zavolat na pomoc zemi," řekl Binnesman. „Ona tě ochrání. Ukryje tě. Musíš se naučit, jak její moc vyvolat."

„Chci, aby Raj Ahten zemřel," řekl Gaborn prázdným hlasem.

„Země nezabíjí," zašeptal Binnesman. „Její síla leží v hýčkání života a v jeho ochraně. A Raj Ahtena střeží jiná Mocnost. Musíš se naučit myslet, Gaborne. Jak nejlépe ochráníš svůj lid? V sázce je osud celého lidstva, ne jenom několika obránců Longmotu. Tvůj otec je jen jediný muž a já se obávám, že se sám rozhodl vystavit se nebezpečí."

„Chci, aby Raj Ahten zemřel! Hned!" vykřikl Gaborn, ne na Binnesmana, ale k zemi, která mu slíbila ochranu. Věděl však, že to, co se stalo, není chyba země. Gaborn cítil, že jeho otec je v nebezpečí. Přesto však na toto varování nedbal a neudělal nic, aby otce dostal z Longmotu.

Teď cítil nesmírnou lítost.

Byl dvacet mil od hradu. Jeho hřebec by tu vzdálenost dokázal urazit za méně než půl hodiny. K čemu by to však bylo dobré? Jen by přišel o život.

Zamyslel se a pro všechny případy pobídl koně.

Ioma jedoucí vedle něj jako by mu dokázala číst myšlenky. Rukou se dotkla jeho kolena. „Nedělej to," zašeptala. „Nejezdi tam."

Gaborn sklopil zrak. Spatřil šedozelenou kobylku prchající před kopyty jeho koně, tlustou kobylku, která na konci podzimu nacházela hojně potravy.

„Co myslíš, dokážeme pomoci Longmotu?" zeptal se Gaborn Binnesmana.

Čaroděj pokrčil rameny. Tvář měl zvrásněnou obavami. „Už teď jsi obráncům pomohl svou lstí. Jestli se však ptáš, zda dokážeš porazit Raj Ahtena, pak odpověď zní – ne s těmito vojáky. Bitva se pro Longmot vyvíjí špatně – a pokud zaútočíš příliš brzy, stane se to samé i tobě. Tvá síla neleží v zabíjení, ale v obraně. Nech své muže, ať při chůzi zvíří ještě víc prachu. Uvidíme, co se stane…"

Po dvě dlouhé minuty jeli v tíživém tichu. Gaborn se cítil rozervaný a zničený. Obviňoval se z otcovy smrti, ze smrti

Rowany, ze smrti všech Zasvěcenců na hradě Sylvaresta. Tak hroznou cenu svět zaplatil za jeho slabost. Byl si jistý, že kdyby byl silnější, kdyby udělal něco jinak, místo doprava se někde otočil doleva, mohl je všechny zachránit.

Přes pláň se převalil podivný zvuk – jediná nota, výkřik, jaký Gaborn nikdy neslyšel. Převalil se přes pláň a umlkl.

Raj Ahtenův smrtelný výkřik! pomyslel si.

Téměř okamžitě se však přes pláň převalila ozvěna dalšího stejného výkřiku.

Binnesmanův kůň vykopl a nastražil uši a na zem začaly dopadat kroupy. Gaborn s bolestí v srdci sledoval čaroděje, který pobídl koně k Longmotu a přál si, aby mohl jet za ním.

„Pojď, Gaborne, vezmi svou armádu!“ vykřikl Binnesman. „Země se zmítá bolestí!“

Pak to uviděl – krupobití před nimi začalo padat mnohem hustěji a jak kroupy tály, pláň začala být rozmoklá. Hustou clonu krupobití by nebyl schopen prohlédnout žádný dalekovidec. Pokud Gabornova lest až dosud nezabrala, teď už nebude mít žádný efekt.

Gaborn s výkřikem pozdvihl pěst a zavelel k útoku.

PADESÁT ČTYŘI: SHOSTAG

Shostag Sekerobijec ukrytý v komnatě náhle pocítil, jak se mu do žil vlil příval energie. Každá částečka jeho těla se probrala k životu a Shostag vyskočil.

Takže Orden zemřel. Shostaga napadlo, jak k tomu asi došlo.

Shostag během svého krátkého života přechytračil tucty Runovládců. Nebyl člověkem, který by se oddával dlouhému studiu a který by měl hluboké pochopení všech věcí. Měl však oči otevřené a dokázal rychle činit správná rozhodnutí. Mnoho lidí udělalo tu osudnou chybu, že Shostaga, kterému tuk zakrýval medvědí svaly, považovalo za hlupáka. On však hlupák rozhodně nebyl.

Popadl svou mohutnou sekeru s dvojitým ostřím, vyběhl po schodech a proběhl dveřmi komnaty. Choval se s vypočítanou efektivností a nenarazil do dveří o nic rychleji, než jak by to udělal, kdyby měl normální metabolismus. Jeho síla však byla taková, že dveře vyrazil z pantů, až odletěly pět kroků daleko.

Proběhl máslovnou vévodské kuchyně a vyběhl na trávník před velkou síní.

Stovky Raj Ahtenových Neporazitelných tam bojovaly s obránci Longmotu. Mezi nimi pobíhali váleční psi, obrovské šedočerné bestie v rudých kožených maskách. Na západní hradbě spatřil ohnivého salamandra a na zemi leželi mrtví obránci, spálení nebo zabití v boji.

Na severní hradbě stříleli zbývající Ordenovi lučištníci na trávník, neboť obránců už bylo tak málo, že každý šíp musel s

největší pravděpodobností zasáhnout Raj Ahtenova bojovníka a ne Ordenova vojáka.

Ale ani ten nejrychlejší válečný pes nebo Neporazitelný se nedokázal pohybovat ani osminou rychlosti, kterou vládl Shostag. Připomínali mu spíš sochy než lidské bytosti a zvířata. Raj Ahtena však nikde neviděl.

Shostag pevně uchopil rukojeť své mohutné železné sekery a začal se pohybovat mezi nepřáteli, švihal svou zbraní ve složitých obloucích, téměř mimochodem stínal hlavy Raj Ahtenovým Neporazitelným, sekal psy na kusy a odrážel šípy.

Ještě nepobil ani dvě stovky těch bastardů, když u brány spatřil rychlý pohyb. Sám Raj Ahten mířil přímo k němu.

Pán Vlků neměl na hlavě přilbu, ale v jedné ruce měl bojovou sekeru a ve druhé scimitar. Shostag si alespoň myslel, že to je Pán Vlků. Jeho tvář zářila jako slunce, ale měl hrozně zdeformované rameno. Alespoň bude jednodušší s ním bojovat, pomyslel si Shostag.

Raj Ahten na něj pohlédl a usmál se. „Takže král Orden je mrtev a ty si myslíš, že jsi další na řadě, že ano?“

Shostag vysunul bradu a téměř rozverně máchnul bojovou sekerou. „Víš, tvoje ruka bude vypadat líp, když ti ji odseknu od těla.“

„Pojď to zkusit,“ pobídl ho Raj Ahten. Pán Vlků si pozorně prohlédl hromady mrtvol, z nichž některé ještě ani nedopadly na zem, které byly ve Shostagových stopách.

Pak náhle uskočil doleva a rozběhl se po úzké cestě k sídlu nějakého šlechtice, pryč od Shostaga. V běhu prosekával hrdla obráncům v jeho dosahu a své vlastní muže odstrkoval z cesty.

Shostag se vrhl za ním. Pochopil, co má Raj Ahten v úmyslu.

Shostag byl na vrcholku pyramidy jednadvaceti mužů, kteří mu předávali metabolismus. Někteří předtím sami obdrželi odkazy metabolismu, takže Shostag nyní běžel rychlostí čtyřiceti mužů. Jestli Raj Ahten najde jednoho člena kruhu a zabije ho, zbaví Shostaga jeho síly. Přesekne hada na dva kusy.

Když se mu to podaří, budou dva válečníci s velkým metabolismem, vytvoří se dvě hadí hlavy, ale ani jedna nebude

schopna útočit tak rychle, jako teď Shostag. Raj Ahten hledal Zasvěcence.

Když bude mít Shostag štěstí. Raj Ahten najde člověka, který je až u konce ocasu. Zabitím posledního člověka v hadovi Shostagovi zůstane jeho vysoký metabolismus, zůstane mu jeho rychlost a schopnost útočit.

Ale Shostag nerad spoléhal na štěstí.

Raj Ahten se rozhlédl po mrtvolách poházených po trávníku a poznal, že Shostag vyběhl z kuchyně. Raj Ahten pochopil, že Zasvěcenci nebudou ukrytí ve věži, ale že jsou tajně rozmístěni někde v hradu. Proto se rozběhl k nejbližší nechráněné budově.

Shostag běžel za ním a příliš rychle zahnul za roh. Jeho setrvačnost způsobila, že narazil do půltuctu obránců hradu. Píka jednoho z vojáků ho bolestivě škrábla do nohy. Podařilo se mu však neupadnout. Běžel.

Vzduch byl těžký a špatně se mu dýchalo. Neměl dost odkazů síly na to, aby se s tak vysokým metabolismem dokázal snadno nadechnout. Hlava mu třeštila; cítil se slabý.

Raj Ahten vběhl do dveří vedoucích do šlechtického obydlí. Shostag se mu stále držel v patách.

Shostag byl Pán Vlků s odkazy čichu od tří psů. Měl lepší čich, než o jakém se většině lidí byť i jen snilo, a lidé mají velice silný pach. Proto ho nepřekvapilo, když vběhl do místnosti a viděl Raj Ahtena, jak vyráží dveře cedrového šatníku. Stejně jako Shostag, ani Raj Ahten nemusel člověka vidět, aby poznal, že se skrývá v místnosti.

Shostag se na Raj Ahtena vrhl a jeho sekera zasyčela.

Raj Ahten se otočil a vykryl Shostagův úder svou vlastní bojovou sekerou; od zbraní odlétly jiskry. Železná rukojeť Raj Ahtenovy menší sekery se ohnula. Shostag se podivil, že jeho úder Raj Ahtenovi neroztříštil ruku. Ten se smrtící přesností švihl scimitarem, vyhnul se Shostagově krytu a prosekl psanci břicho. Ale Shostag nebyl obyčejný člověk, který by se rozsypal při pohledu na své vnitřnosti. Měl víc životní síly než většina Runovládců, měl životní sílu vlků, kteří v lesích lovili kance a medvědy.

To malé bezvýznamné zranění ho jen rozčílilo, takže obouruč máchl svou mocnou sekerou a uštědřil Vlčímu Pánu úder, který ho měl rozseknout na dva kusy.

Ale Raj Ahten se vrhl dozadu, upustil svou ohnutou sekeru, sehnul se před Shostagovým úderem, zapotácel se a upadl do šatníku.

Zjistil, že dopadl na Zasvěcence, napůl pohřbeného pod dřevěnými třískami a ženskými šaty. Zasvěcenec měl v jedné ruce válečné kladivo a ve druhé štít. Byl to sir Owlsforth, pátý muž v řadě za Shostagem.

Pokud se Shostagovi nepodaří zabít Raj Ahtena teď, nebude už mít další příležitost. Znovu se rozpřáhl mohutnou sekerou a připravil se rozseknout Pána Vlků na dva kusy.

V tu chvíli Raj Ahten vrazil prsty do Owlsforthových očí a zarazil mu je do mozku.

Shostag zaslechl praskání kostí a s hrůzou se díval, jak Raj Ahten uhnul před jeho úderem a náhle se z něj stala nerozeznatelná šmouha, která se na psance vrhla.

Shostag si už nic víc nepamatoval.

PADESÁT PĚT: KŘIK

Raj Ahten se nenamáhal hledat hadí hlavu. Šel po čichu, prohledával budovy a během pár chvil nalezl několik dalších ukrytých mužů, zabil dalších šest Zasvěcenců. Během toho také povraždil šedesát obránců Longmotu. Napůl doufal, že tu najde Jureema. Bitva se chýlila ke konci. Král Orden byl mrtev stejně jako většina obránců. Raj Ahten se dosud nesetkal s nepřítelem, který by kladl tak tvrdý odpor. Dosud nikdy osobně neprolil tolik krve.

V jednu chvíli narazil na muže, který vyběhl z budovy s neobvyklou rychlostí – nějaký šlechtic. Podle šedého koně a čtyř šípů vyobrazených na jeho štítu rozeznal earla z Dreisu. Další hadí hlava.

Musel připustit, že Dreisovi to jako válečníkovi moc sluší. Pronikavě šedé oči, vznešený a tvrdý krok.

Raj Ahten zpomalil, podsekl mu podkolenní šlachy, a když se earl řítil k zemi, rozpáral mu hrdlo.

V té chvíli už měl Raj Ahten vítězství v hrsti. Stál na vyvýšenině pod věží Zasvěcenců, asi padesát kroků od dvou set rytířů, kteří ji bránili.

Na chvíli se zastavil a přehlédl bojiště. Jeho muži ovládli nádvoří. Na hradbách už nebyli téměř žádní obránci.

Raj Ahtenovi muži čistili ochozy na východě, zatímco trojice salamandrů dělala to samé na západní hradbě. Vzduch byl plný výkřiků umírajících, ale Raj Ahten je neposlouchal. Vítr k němu přinášel pach krve, kouře a síry.

Zbývalo udělal už jen málo.

Bleskově vyrazil k věži Zasvěcenců s úmyslem pobít dvě stě vojáků, kteří ji bránili, když tu ho náhle zalila vlna úzkosti,

důvěrně známé mrazení v žaludku, které doprovází smrt Zasvěcence.

* * *

Eremon Vottania Solette uškrtil Salima al Dauba. Uškrtit člověka, který má odkazy životní síly, zabere dlouhý čas. Pro Eremona to bylo obzvláště těžké. Pot mu stékal do očí a prsty mu začaly klouzat.

Salim nebojoval, zůstával v bezvědomí. Přesto však pomalu kroutil hlavou, jako by chtěl uniknout Eremonově smrtícímu sevření. Nohy mu začaly malátně vykopávat. Pak mu zmodraly rty a vyhřezl jazyk. Oči se mu otevřely ve slepé panice.

Strážný nic neviděl, protože vyhlížel hrubými dveřmi z vozu ven na zuřící bitvu. Ani mezi netečnými Zasvěcenci nevzbudil tichý boj žádnou pozornost. Zvuk Salimových kopajících nohou vypadal přirozeně, jako by se nějaký spící Zasvěcenec převaloval na lůžku ze shnilé slámy.

Poblíž ležící hluchý Zasvěcenec sledoval Eremona s očima rozšířenýma strachem. Nebyl to rytíř přivezený sem, aby ponížil severního krále. Byl to Raj Ahtenův vlastní Zasvěcenec, člověk, který sloužil jako prostředník stovek odkazů sluchu. Pán Vlků s ním odměnou za jeho služby jednal hůř než se psem. Ten Zasvěcenec měl důvod svého pána nenávidět, měl důvod přát si, aby zemřel. Eremon, zatímco škrtil Salima, se mu upřeně díval do očí a tiše doufal, že ten muž nevykřikne na poplach.

Salim jednou tvrdě vykopl a jeho bota s dutým nárazem dopadla na podlahu.

Strážný u dveří vozu se otočil a spatřil Salimovy kopající nohy. Strážný se vrhl k Eremonovi a zakřiveným tesákem mu usekl ruku.

Eremonovi z pahýlu vystříkla krev a zranění ho začalo pálit jako oheň. Ale jeho ruka, ta ruka, která byla zbavena ladnosti, která se po všechny ty roky nemohla otevřít, tiskla Salimův krk jako sama smrt, prsty sevřené na jeho jícnu.

Strážný s ní začal lomcoval a snažil se jeho ruku odtrhnout od Salimova hrdla. Eremonovi se podařilo kopnout strážného pod koleno, a ten upadl mezi Zasvěcence.

V tu chvíli Eremon pocítil, jak se mu svaly na hrudi uvolňují, jak do něj znovu vtéká jeho ladnost, cítil, jak jeho srdce začíná pravidelně a snadno tlouci a znovu za mnoho let mohl snadno ovládat své svaly.

Zhluboka se nadechl a dopřál si poslední sladký doušek svobody. Pak se na něj strážný vrhl.

* * *

V okamžiku závratě se svět pro Raj Ahtena nesmírně zpomalil. Dreisův smrtelný křik, který mu až dosud v uších zněl jako hluboké cinkání, se nyní změnil ve volání o pomoc. Raj Ahten se pokusil zastavit, dřív než se dostane příliš blízko do davu vojáků, kteří střežili věž Zasvěcenců, a málem podklouzl.

Uvědomil si, že má jen svých obvyklých šest odkazů metabolismu. Někteří z těch gardistů se mu téměř vyrovnají.

Vydal ze sebe bojový pokřik tak hlasitý, jaký se dosud nevydral z hrdla žádného člověka. Doufal, že aspoň některé válečníky zastraší.

Efekt výkřiku však udivil dokonce i jeho.

Muži začali padat na kolena a v bolesti si zakrývali uši. Zdi hradu se začaly třást, ze spár se začaly sypat kaskády prachu a několik kamenů se uvolnilo a spadlo na zem, jako by jeho Hlas byl úderem mocného beranidla.

Pán Vlků měl odkazy Hlasu od tisíců a měl tolik odkazů síly, že dokázal vydechnout vzduch s neuvěřitelnou silou. Dosud ho však nenapadlo, že by jeho křik mohl mít takovou moc.

Byl tak užaslý, že když křičel, snížil tón o několik oktáv, dokud ze zdí nezačaly padat kameny a omítka.

Pak vykřikl nanovo a jeho hlas se zakusoval do zdí jako strašlivá zbraň.

V jedné kronice z Taifu stálo, že emír Moussat ibn Hafir nechal jednou své válečníky, aby takto vykřikli. Pod silou jejich křiku se roztříštily cihlové zdi města Abanis v poušti Dharmad a emírova jízda vpadla do města.

Ale ten zvuk tehdy vycházel z hrdel tisíce cvičených válečníků, kteří vykřikli najednou, a městské zdi byly postaveny z nepálených cihel.

Říkalo se tomu Smrtící Křik Abanisu a legenda říkala, že dokázal rozdrtit kámen podobně, jako někteří zpěváci dokáží svým zpěvem roztříštit krystal.

Teď ze sebe samojediný Raj Ahten vydal podobný křik.

Účinek byl více než uspokojivý. Válečníci před ním padali jako po ráně kyjem, mnohým tekla z uší krev a řada z nich zemřela.

Raj Ahten ze sebe vydal další výkřik, a mohutná kamenná věž Zasvěcenců se náhle roztrhla od špičky až k základně.

Přesto však zatím zůstala stát.

Raj Ahten znovu vykřikl a tentokrát si pohrával se svým hlasem, experimentoval s různými harmonickými frekvencemi, dokud nezasáhl tu správnou strunu.

Tentokrát se věž rozpadla jakoby působením mocného kouzla, její trosky dopadly na zem a zvířily mračno prachu. Mohutné kameny pohřbily omámené obránce, kteří ji měli chránit.

Raj Ahten se otočil a pohlédl na zdi hradu Longmot. Na mnoha místech byly rozpraskané. Vévodova věž vypadala jako po dlouhém ostřelování, byla na ní řada trhlin, mnoho kamenů bylo vypadlých, všechna omítka byla na zemi a stejně tak i chrliče.

Ti muži, kteří se ještě drželi na nohou, zírali na Raj Ahtena s hrůzou.

Poražen. Longmot byl poražen.

Raj Ahten stál a hřál se ve své moci. Král Země možná přichází, pomyslel si, ale já jsem mocnější než země.

Každý, dokonce i Raj Ahtenovi vlastní muži, na něj zíral se strachem. Mezi jeho Neporazitelnými však bylo málo těch, kterým jeho Smrtící Křik ublížil. Každý z Neporazitelných

měl minimálně pět odkazů životní síly – a to bylo zjevně dost na to, aby vydrželi zničující moc jeho Hlasu.

Mnoho obyčejných vojáků, kteří bránili hradby, však mělo protržené ušní bubínky nebo ztratilo vědomí.

V následující chvíli Neporazitelní ukončili boj, povraždili ty, kteří ještě měli sílu k odporu a ty, kteří se vzdali, odvlekli na nádvoří.

Když byli obránci Longmotu odzbrojeni, ukázalo se, že jich zbývá méně než čtyři sta. K Raj Ahtenově radosti byli všichni ostatní mrtvi, padli buď v boji nebo následkem jeho křiku.

Salamandři na hradbách se na chvilku zarazili a toužebně se zahleděli na zajatce. Bitva však skončila a pro pekelná stvoření tu už nebyla žádná naděje na potravu. Proto se začala pomalu rozplývat, až z jejich těl nakonec zbyly jen zářící obrysy a salamandři se vrátili zpátky do podsvětí, odkud byli přivoláni.

Raj Ahten se dlouhou chvíli jen rozhlížel, studoval bojiště a vychutnával si vítězství.

Pak oslovil přeživší. „Potřebuji informaci. Tomu, kdo mi ji dá jako první, daruji život. Ostatní zemřou. Zde je má otázka: Kde jsou mé magické tyče?“

Obráncům bylo nutno přičíst ke cti, že většina z nich odmítla odpovědět. Některým se ze rtů draly nadávky, ale půl tuctu zajatců začalo vykřikovat různé variace na téma „Pryč! Orden je nechal odvézt pryč!“

Šest mužů si chtělo vykoupit životy. Některým tekla z uší krev. Jiní plakali. Další byli mladíci, kteří dnes poprvé čelili nebezpečí. Někteří jistě byli muži s rodinami, kteří se báli, co se po jejich smrti stane s ženami a dětmi. Raj Ahten mezi tou šesticí poznal kapitána, který se stal jen před několika dny jeho Zasvěcencem. Ani si nevzpomínal na jeho jméno. Koneckonců na tom ani nezáleželo, důležité bylo, že kapitán je zbabělec.

Raj Ahten je povolal k sobě a odvedl je k padacímu mostu, zatímco jeho Neporazitelní začali vraždit zbylé zajatce.

„Jeden z vás šesti,“ řekl Raj Ahten, „si zachránil život, ale já zatím nevím, kdo z vás to je. Ale možná, že se nezachrání

jen jeden, možná vás nechám naživu všechny…“ Moc dobře věděl, kdo promluvil jako první – jeden starý zbabělý stařík v prasečí kůži. Nahlas to však neřekl. Chtěl, aby mu odpověděli všichni, potřeboval zjistit, jestli jeho zdroj mluví pravdu. „Takže vám musím položit další otázku. Kam král Orden poslal mé tyče?“

„To nevíme. Jeho vojáci odjeli, aniž by nám cokoli řekli,“ odpověděli muži naráz.

Dvěma z nich se do odpovědi zjevně příliš nechtělo. Raj Ahten vytasil šavli a sťal je, možná s příliš velkým nadšením. Bál se, že tyče už jsou dávno pryč, že útok na hrad byl jen ztrátou času.

„Špatná odpověď,“ zašeptal zlověstně. Čtyři zbylí muži se na něj s hrůzou dívali. Na čele se jim perlily kapky potu. „Řekněte mi, kdy mé tyče opustily hrad?“

Dva další muži zaváhali. „Těsné po tom, co přijeli Ordenovi muži,“ řekl kapitán.

Čtvrtý muž jen tiše přikývl, oči mu těkaly sem a tam a bylo na něm vidět, že jeho hrůza roste. Věděl, že odpověděl pozdě.

Raj Ahten zabil první dva muže a nechal jen mlčícího a kapitána. Kapitán měl na sobě uniformu Longmotu. Mohl by z něj být cenný zvěd. Ten druhý byl oděn v prasečích kůžích, nějaký psanec z lesů. Raj Ahten věděl, že ten asi nebude znát odpovědi z první ruky a že jen přikyvuje na souhlas.

„Kde je Gaborn Orden?“ zeptal se. Muž v prasečí kůži na to neměl odpověď. Raj Ahten mu to viděl na tváři.

„Přijel do hradu za úsvitu a krátce poté odtud zase odjel,“ odpověděl kapitán Longmotu.

Z nádvoří zněly smrtelné výkřiky zajatců. Muž v prasečích kůžích se přikrčil, protože věděl, že bude další, zatímco kapitán se silně potil a třásl.

Kapitán měl ten zvláštní pohled lidí, kteří mají špatné svědomí. Proto mu Raj Ahten nevěřil, že by na další otázku odpověděl upřímně. Člověka můžete dotlačit jen k určité mezi.

Raj Ahten postoupil kupředu a sťal vojáka v prasečí kůži.

Napadlo ho, že zabije i kapitána. Nechtěl tu nechat svědky, kteří by prozradili tajemství jeho magického prášku nebo odhalili jeho bitevní taktiku. Proto by se měl kapitána zbavit.

Ale kapitán by mohl posloužit vyššímu účelu. Tím, že bude vyprávět, jak Raj Ahten zničil hradby Longmotu svým výkřikem, rozšíří tento poslední přeživší strach po všech královstvích severu.

Všechny severní hrady, všechny ty hrdé pevnosti, které stojí už tisíce let, od dob, kdy seveřané válčili s Tothem, s nelidmi i mezi sebou navzájem – ty všechny jsou teď nepoužitelné. Smrtící pasti.

Seveřané by se to měli dozvědět. Měli by být připraveni na kapitulaci.

„Jsem ti velice vděčný," řekl Raj Ahten kapitánovi. „Zachránil sis život. Sloužil jsi jako můj Zasvěcenec. Teď mi posloužíš znovu. Chci, abys ostatním řekl, co se tady stalo. Až se tě budou ptát, jak to, že jsi přežil bitvu, řekni jim: Raj Ahten mě nechal naživu, abych dosvědčil jeho moc."

Voják slabě přikývl. Nohy se mu třásly. Kapitán už moc dlouho nevydrží. Raj Ahten mu položil ruku na rameno a mírně se zeptal: „Máš rodinu a děti?"

Muž přikývl rozplakal se a odvrátil se.

„Jak se jmenuješ?"

„Cedrik Bouře," odvětil kapitán.

Raj Ahten se usmál. „Kolik máš dětí, Cedriku?"

„Tři… dvě holčičky a chlapce."

Raj Ahten pokýval hlavou. „Považuješ se za zbabělce, Cedriku. Považuješ se za nevěrného. Ale dnes jsi byl věrný svým dětem, že ano? Děti jsou drahokamy, a kdo jich má hodně, je bohatý. Budeš pro ně žít?"

Cedrik křepče přikývl.

„Je mnoho druhů hrdinů, mnoho způsobu věrnosti," řekl Raj Ahten. „Nelituj svého rozhodnutí."

Otočil se a vydal se zpátky ke svému pavilónu na kopci. Cestou se zastavil a otřel zkrvavené ostří svého meče do pláště jednoho z mrtvých. Zvažoval svůj další tah. Jeho magické tyče byly pryč – nejspíš v Mystarii nebo v některém ze stovek hradů. Jeho posily se zdržely. Blížila se k němu nepřátelská armáda.

Přesto však měl novou zbraň, která by mu mohla získat vítězství navzdory všem nadějím a všemu očekávání.

Vojáci, kteří byli k Raj Ahtenovi nejblíže, utrpěli při jeho výkřiku největší zranění, stejně jako ti, kteří měli jen málo odkazů životní síly. Raj Ahten věděl, že nemůže používat Hlas příliš blízko k vlastním mužům. Což znamená, že jestli chce mocí svého Hlasu zabít Gaborna, musí se s ním střetnout sám.

Z nebe začaly padat malé vířící vločky. Až dosud si ani nepovšiml, jak se ochladilo.

Prohlížel si škody na hradu Longmot zvenku. Na hradbách se klikatily praskliny, které trhaly kámen na mnoha místech. Mohutným zdem vysokým sto stop už nechybělo moc k tomu, aby se zřítily. Kameny v základech hradeb byly třicet stop dlouhé, čtrnáct stop široké a dvanáct stop vysoké. Každý kámen vážil tisíce tun. Tato pevnost se zde tyčila po celá staletí, pyšná a nedobytná. Raj Ahten viděl znamení země vepsaná do její brány.

Nejmocnější kouzla jeho ohňotvůrců zdi nedokázaly prorazit. Jeho katapulty jim neublížily. A jeho hlas dokázal otřást i mohutnými základními kameny.

Dokonce i Raj Ahten se divil. Nechápal ještě, čím se stal. Hrad Sylvaresta dobyl jen silou svého osobního kouzla. Teď shledal, že jeho hlas se stal mocnou, hrozivou zbraní.

V jeho říších na jihu každou chvíli umírali Zasvěcenci a místo nich přicházeli noví. Poměr jeho jednotlivých vlastností se neustále měnil. Ale jednou věcí si byl naprosto jistý: získával víc odkazů, než jich ztratil. Stával se Sumou všech lidí.

Možná je čas, aby se postavil tomu mladému hlupákovi – Králi Země a jeho armádám. Raj Ahten se zamračil.

Otočil se a vydal ze sebe převeliký pokřik, vrhl svůj hlas proti hradbám. „Jsem mocnější než země!“

Longmot zapraskal, otřásl se a celá jižní hradba se zhroutila. Cedrik Bouře upadl, vstal, začal utíkat od brány, ruce přitisknuté na uších, znovu upadl a zkroutil se do klubíčka.

K Raj Ahtenovu rozčarování se horní polovina vévodovy věže zhroutila doleva. Slyšel výkřiky svých mužů, které pohřbilo kamení. Jako kdyby ochranná kouzla země, která

hrad poutala, přestala účinkovat a nechala pevnost změnit se v ruiny.

Ve stejnou chvíli uslyšel Raj Ahten na kopci za sebou prasknutí větve.

Otočil se a spatřil veliký dub rostoucí vedle jeho pavilónu. Kmen dubu se rozlomil… a polovina stromu prorazila střechu vozu se Zasvěcenci.

V tu chvíli Raj Ahten pocítil tucet malých smrtí, zamrazilo ho a žaludek se mu zkroutil ze ztráty schopností.

Svět se hrozně zpomalil. Po dlouhé roky bral Raj Ahten vůz se Zasvěcenci s sebou. V něm vozil Dervina Feyla, muže, který Raj Ahtenovi poskytl odkaz metabolismu a stal se prostředníkem těchto odkazů.

Dervin zemřel a s ním také Zasvěcenec, který byl prostředníkem Raj Ahtenovy krásy. Zemřelo také několik dalších.

Raj Ahten se podivil nad svou náhlou pomalostí. Srazil snad strom můj hlas, nebo mě chce potrestat sama Země? napadlo ho.

Zaútočila na mě země? Neznal způsob, jak na tu otázku odpovědět. Odpověď však byla velmi důležitá. Čaroděj Binnesman ho proklel a jeho kletba neměla žádný okamžitý účinek. Oslabila ten strom snad čarodějova kletba?

Nebo jeho pád způsobil můj hlas?

Takový malý úder. Přesto však nesmírně účinný.

Raj Ahten nad tím ještě chvíli přemýšlel, ale vlastně na tom momentálně nezáleželo. Navzdory svému vítězství u Longmotu byl poražen. Přestože měl moudrost, ladnost a sílu tisíců, bez rychlosti se stal válečníkem s nevyváženými vlastnostmi. Dokonce i obyčejný voják, nějaký chlapec bez jediného odkazu, by ho mohl být schopen zabít.

Kdyby se dostal do boje s Gabornem, který by měl například rychlost pěti mužů a odkazy životní síly od dalších pěti, princ by ho nepochybně porazil.

Raj Ahten se kolem sebe zoufale rozhlížel. Jeho ohňotvůrci byli vyhořelí. Jeho magické tyče byly pryč. Salamandři se vrátili do podsvětí a dlouho je nebude možné znovu vyvolat. Zásoby výbušného prachu byly vyčerpány.

Přišel jsem zničit Ordena a Sylvarestu, pomyslel si, a to se mi nakonec podařilo. Ale také jsem si vytvořil většího nepřítele.

Nastal čas opustit Longmot, uprchnout z Heredonu a ze všech království Rofehavanu a znovu zvážit svou taktiku. V tuto chvíli navzdory vítězstvím, která jeho muži mohou dosáhnout v jiných částech severních království, cítil, jak mu Rofehavan vyklouzává ze sevření.

Raj Ahten vládl nesčetnými odkazy, tisíci a tisíci. Jeho doly se však vyčerpávaly a magické tyče byly v rukou nepřítele. Ať už má jakoukoli moc, mladý král se mu brzy může vyrovnat.

Raj Ahten se cítil naprosto rozčarován.

Padal sníh. První sníh, který Raj Ahten tuto zimu spatřil. Za pár týdnů budou průsmyky v horách neprůchodné.

Mohu pokračovat v dobývání později, řekl si. Byl šokován. Děsil se pomyšlení, že bude muset čekat do jara.

Začal na své muže vykřikovat rozkazy k ústupu a nedal jim čas, aby stihli vyplenit hrad.

Několik dlouhých minut stál a díval se, jak vojáci plní jeho rozkaz, strhávají stany, sedlají koně, nakládají vozy.

Z hradu vycházeli ledoví obři nesoucí v pařátech mrtvoly obránců, aby je na cestě domů snědli. Ze západních kopců zaznívalo smutné vlčí vytí.

Raj Ahtenův rádce Feykaald vykřikl vysokým hlasem: „Pohněte sebou, vy hlupáci! Mrtvé tady nechte! Vy tam – pomozte nakládat vozy!“

Sníh začal padat hustěji. Za chvíli vytvořil pokrývku tlustou dva palce. Raj Ahten po celou dobu jen stál a díval se na hrad Longmot. Přemýšlel o tom, jak tady selhal, jak ho Jureem zradil ve prospěch krále Ordena.

Když přestal přemýšlet, hrad Longmot byl už úplně tichý. Všechny ohně uhasly a výkřiky zraněných dozněly.

Před branou přecházel sem a tam Cedrik Bouře, osamělý voják, který se držel za krvácející uši a něco si mumlal a polohlasně klel. Možná se zbláznil.

Raj Ahten nasedl na koně, vzpomněl si na čaroděje Binnesmana, který mu ukradl jeho původního hřebce, a pak Pán Vlků vyrazil do kopců.

PADESÁT ŠEST: PŘIVÍTÁNÍ

Když Gaborn dorazil k Longmotu, v okolí už nebyli žádní nepřátelští vojáci a trosky hradu byly pokryté vrstvou čerstvě napadaného sněhu.

Většina Gabornovy armády byla ještě daleko vzadu. Jen zhruba padesát rytířů dokázalo udržet vražedné tempo. V lesích na západě vyli vlci a jejich hlasy stoupaly a klesaly v nezemské písni.

Binnesman dojel k věži Zasvěcenců a začal zkoumat její ruiny.

Kam až oko dohlédlo se naskýtal obraz zkázy a zničení – hradby a věže Longmotu v troskách. Ordenovi vojáci pohřbeni pod kameny. Před hradem leželo jen asi tucet Raj Ahtenových vojáků probodaných šípy.

Raj Ahten zde dosáhl velikého vítězství, které bylo ohromující a nemělo obdoby v žádné z kronik, které Gaborn kdy četl. Během poslední hodiny se Gaborn snažil vzdorovat svým pocitům, podezření, že otec je mrtev. Teď se obával nejhoršího.

Na bojišti zůstal jen jediný živý voják, kapitán oděný v barvách Longmotu.

Gaborn se k němu vydal. Vojákova tvář byla bledá, jeho oči byly plné hrůzy. Zpod helmy mu vytékala krev z ušních bubínků, která se srážela na tmavých vlasech jeho skrání.

„Kapitáne Bouře," zeptal se ho Gaborn, který si vzpomněl na jeho jméno z předchozího dne, „kde je můj otec, král Orden?"

„Mrtvý, my – mylorde," řekl kapitán a pak se posadil do sněhu a hlava se mu kývala sem a tam „Všichni jsou mrtví."

Gaborn to čekal. Přesto ho ta novina zasáhla. Jednou rukou se opřel o hrušku sedla a zjistil, že se mu těžko dýchá. Nijak jsem nepomohl, pomyslel si. Všechno, co jsem udělal, bylo k ničemu.

Pohlédl na škody a strach a hrůza ho málem úplně přemohly. Nikdy neviděl takhle zničený hrad – ne během několika hodin.

„Jak to, že jsi přežil?“ zeptal se Gaborn slabě.

Kapitán potřásl hlavou, jako by hledal odpověď. „Raj Ahten některé z nás zajal. Pak – všechny pobil. Mě nechal naživu, abych nesl svědectví.“

„Svědectví čeho?“ zeptal se Gaborn.

Bouře roztřeseně ukázal na trosky věží. „Jeho ohňotvůrci zaútočili jako první. Povolali stvoření z Onoho světa a zasáhli hrad kouzly, která pálila železo – a nechali vybuchnout ohnivou kouli, která se zdvihla do vzduchu nad hradní branou a zapalovala muže jako slaměné víchy.

Ale to nebylo to nejhorší, protože pak přišel sám Raj Ahten a roztříštil základy hradu mocí svého Hlasu. Zabil další stovky obránců!

Já… má přilba má tlusté kožené vycpávky, ale neslyším na pravé ucho a v levém mi pořád zvoní.“

Gaborn otřeseně pohlédl na hrad.

Původně si myslel, že Raj Ahten použil nějaké hrozné obléhací stroje, které rozdrtily hradby, nebo že jeho ohňotvůrci vyvolali nějaké nesmírně mocné kouzlo.

Viděl veliký hřibovitý ohnivý mrak, který se zvedl do vzduchu. Ale nenapadlo ho, že by se zdi mohly zhroutit výkřikem jediného člověka.

Vojáci, kteří přijeli s ním, pomalu projížděli po bojišti a pátrali v ruinách po známkách života.

„Kde je – kde mohu najít svého otce?“

Kapitán ukázal na nějakou stezku. „Běžel tamtudy směrem k útesu Loman, protože těsně před začátkem bitvy pronásledoval Raj Ahtena.“

Gaborn obrátil koně, ale kapitán náhle vyskočil, doběhl k němu a padl před ním na kolena. „Odpust“ mi!“ vykřikl.

„Za to, že jsi přežil?“ zeptal se Gaborn. On sám cítil vinu za to, že žije, zatímco ostatní kolem něj jsou mrtví. Těžce na něj doléhala. „Nejenže ti odpouštím, ale chválím tě.“

Pobídl koně přes zasněžené pole. Ujížděl zvuku kapitánova vzlykání a jel vstříc vytí vlků.

Gaborn jel po naznačené stezce a kroužky jeho zbroje zvonily. Nejprve si nebyl jistý, zda jede správným směrem. Sníh, který napadal na stezku, zakryl všechny stopy.

Ale asi po půl míli ho stezka zavedla pod osiky a tam v blátě a spadaném listí spatřil stopy – dlouhé kroky mužů s velikým metabolismem. Mezi jednotlivými otisky byla vzdálenost asi deset běžných kroků.

Pak už bylo snadné sledovat stopu. Cesta na útes Loman byla dobře udržovaná a prosekávaná. Jelo se po ní snadno a za jiných okolností by Gaborn tento výlet shledával potěšujícím.

Neustále pátral po svém otci, ale nic nenalezl.

Nakonec dorazil na vrchol útesu Loman a našel mýtinu s vévodovou starou pozorovatelnou na vrcholu. Bylo tady hodně sněhu, přinejmenším tři palce a u základny věže Gaborn našel Raj Ahtenovu krásnou přilbu.

Byla zdobená reliéfy a složitým stříbrným vykládáním, které se kroutilo jako čáry energie, které ohňotvůrci vysávali z nebes. Nánosník a hledí byly zdobené zlatem. Na čele byl zasazen veliký diamant. Gaborn přilbu sebral jako válečnou kořist, opatrně, aby neponičil bílá rozepjatá soví křídla.

Zhluboka nasál chladný vzduch. Sníh ho pročistil a odnesl s sebou většinu pachu, ale Gaborn přesto ucítil stopy vůně otcova těžkého sametového pláště a pach oleje, kterým si mazal zbroj. Otec tu určitě byl. Možná je někde blízko – třeba je naživu, ale zraněný.

Gaborn vyšplhal na pozorovatelnu a zahleděl se do dálky. Sníh přestal padat před deseti minutami, takže viděl docela daleko, přestože vládl jen dvěma odkazy zraku a rozhodně by se nemohl nazývat dalekovidcem. Na východě, deset mil daleko, spatřil Iomu a zbytek armády. Přiblížili se k cestě mezi Durkinskými kopci.

V dálce na jihozápadě spatřil Gaborn Raj Ahtenovy ustupující vojáky, jejichž rudé a zlaté pláště se matně blyštěly.

Spatřil muže, kteří každou chvíli zastavovali koně a ohlíželi se zpátky k němu. Gaborna napadlo, že jsou to asi dalekovidci, kteří ho pozorují a přemýšlejí, kdo to teď stojí na Očích útesu Loman. Možná je to sám Raj Ahten, kdo se dívá.

„Zříkám se tě, Raj Ahtene," zašeptal Gaborn. „Zničím tě." Pozdvihl pěst na znamení výzvy. Ale jestli muži na vzdáleném kopci toto gesto oplatili, princ ho neviděl. Jen otočili koně a zmizeli za hřebenem.

Ani kdybych měl skutečnou armádu, nemohl bych teď Raj Ahtena chytit, uvědomil si Gaborn.

V srdci však přesto pocítil úlevu. Miloval tuto zemi stejně jako jeho otec. Nechtěli nic jiného, než z ní Raj Ahtena vyhnat a uchovat ji krásnou a svobodnou. Na čas se jim to snad podařilo.

Ale za jakou cenu?

Gaborn sklopil zrak. Raj Ahten musel být na vrcholku pozorovatelny také, protože tu byl slabě cítit jeho pach. Kovová vůně krve.

Gaborn si domyslel, že Raj Ahten vystoupal nahoru, spatřil mračno prachu, známku Gabornova příchodu, a na tak velkou vzdálenost považoval stádo dobytka za armádu, která ho přichází zničit.

To Gaborna trochu uklidnilo. Raj Ahtena lze obelstít, lze ho porazit.

Gaborn přešel na druhou stranu pozorovatelny a zahleděl se do lesů. Napadlo ho, že otec a Raj Ahten bojovali zde na vrcholku věže, a že otec se možná nakonec zřítil dolů.

Sklopil oči a spatřil to, čeho se obával: u základny věže mezi kameny spatřil ruku, jejíž mrtvé prsty svíraly sníh.

Gaborn seběhl ze schodů a našel svého otce. Obrátil jeho mrtvolu a zatřásl jí, aby z ní očistil sníh.

To, co spatřil, mu zlomilo srdce. Neboť na otcově ztuhlé tváři se usadil široký úsměv. Možná mu těsně před smrtí proletěla hlavou vzpomínka, která ho přiměla se usmát. Nebo to možná byla grimasa bolesti. Gabornovi se zdálo, jako by se otec usmíval na něj a blahopřál mu k vítězství.

PADESÁT SEDM: DNES JSEM SMRT

Gaborn už byl dávno daleko vpředu, když se Iomě vrátila její krása. Princezna netušila, jak Raj Ahtenova prostřednice zemřela, ale když pomyslela na její smrt, cítila jen malou úlevu. Stejně jako Ioma, i ta žena byla jen nástrojem v Raj Ahtenových rukou, nástrojem, který Pán Vlků bezohledně využil.

Ioma byla znovu krásná. V srdci pocítila ulehčení a vrátilo se jí sebevědomí. Cítila se jako květina, která na jaře rozkvétá.

Nebyla to však nepřirozená krása, kterou získala po narození díky odkazům, nebyla to krása vypůjčená. Kůže na rukou se jí vyhladila a vrásky zmizely. Do tváří se jí vrátila červeň mládí. Poprvé za celý život byla Ioma sama sebou, bez odkazů, které jí někdy připadaly jako těžké břímě.

Zatoužila po tom, aby ji teď mohl vidět Gaborn, ale ten hnal koně k hradu Longmot.

Přestože posel, který přijel, Iomě popsal, co má očekávat, až dojede k hradu, a sdělil jí, že Raj Ahten ho zničil pouhým výkřikem, žádný sebebarvitější popis ji nemohl připravit na to, co spatřila.

Jela v čele desetitisíců lidí z Grovermanu a okolních vesnic. Mnoho žen už se vydalo na zpáteční cestu, zamířilo ke svým krbům, do svých domovů. Jejich práce tady skončila.

Ale mnozí Iomu dál následovali, zvláště ti, kteří v Longmotu a jeho okolí žili, kteří se přijeli podívat, co vlastně zbylo z jejich domovů.

Když dorazili ke zničenému hradu, spatřili prázdná pole, po kterých slídili vlci. Mnoho žen a dětí začalo plakal nad tím, co ztratily.

Opustili své domovy před třemi dny, ale i ta krátká doba, kterou strávili v ubohých přístřešcích u hradu Groverman, jim ukázala, jak těžké je žít venku, když napadne sníh.

Většina z nich určitě doufala, že se vrátí domů, a budou-li jejich obydlí zničena, že je znovu postaví. Ale v těžkých časech s hrozbou další války nemohli stavět své domovy, není-li nablízku pevnost, která by je ochránila.

Hrad byl téměř úplně rozbořen. Mohutné kamenné bloky, které stály na svém místě dvanáct století, teď byly rozlámané a roztříštěné.

Ioma téměř podvědomě začala počítat, kolik bude stát oprava pevnosti: pět set kameníků z Eyremothu, protože ti jsou nejlepší. Vozkové, aby přivezli kameny, ledoví obři najmutí v Longnocku, aby je usadili na místo. Muži na kopání příkopů. Dřevorubci na kácení stromů. Kuchaři a kováři s hmoždíři, dláty, pilami, šídly, sekerami a … seznam byl čím dál tím delší.

A k čemu to bude dobré? Vždyť Raj Ahten dokáže hrad znovu roztříštit pouhým výkřikem.

Pohlédla na kopec a spatřila Gaborna, jak klečí na sněhu. Gaborn uložil tělo svého otce na kopci nad hradem pod veliký dub.

Sehnal tucty kopí a zabodal je do kruhu kolem těla otce, aby je ochránil před vlky.

Na větev stromu pověsil otcův zlatý štít. Vzal otcovu přilbu a položil ji do sněhu u jeho nohou – na znamení, že král Orden padl v boji.

Pobídla koně a vydala se k němu a za uzdu vedla hřebce svého otce. Za králem Sylvarestou jeli tři Dnové: její, otcův a Gabornův. Král Sylvaresta předtím usnul v sedle, ale teď byl probuzený, rozšířenýma očima hleděl na sníh jako dítě naplněné úžasem.

Když se Ioma přiblížila, Gaborn vzhlédl; tvář měl pobledlou a plnou smutku. Ioma věděla, že nedokáže nalézt slova, která by ho utěšila. Neměla mu co nabídnout. Před

nedávném ona sama ztratila téměř vše – domov, rodiče, krásu… a mnoho dalších, méně podstatných věcí.

Dokážu ještě někdy klidně spát? pomyslela si. V její mysli byly hrady vždy symbolem bezpečí. Ve světě sužovaném nebezpečím byl hrad bezpečným útočištěm.

To už teď neplatí.

Věděla, že ztratila dětství a nevinnost. Navždy byla zbavena duševního klidu.

Nejen proto, že její matka byla mrtvá a jeden z hradů byl v troskách. Dnes ráno během jízdy přemýšlela o tom, co se stalo. Včera se bála, že Borenson proklouzne do hradu Sylvaresta a zabije její Zasvěcence. Věděla, že se to chystá udělat, věděla, že k tomu dojde.

Ona se mu však nepostavila, nepokusila se mu v tom zabránit, jen mlčky přihlížela. Její vlastní zbabělost ji naplňovala hrůzou. Zjistila, že je úplně bezbranná. Už dvě noci nespala. Převalovala se na zemi celé hodiny a během jízdy se bála, že únavou spadne z koně.

Strach po ní natahoval spáry jako velká neviditelná stvůra číhající za hranicí jejího podvědomí.

Chtěla říct několik slov, kterými by Gaborna utěšila, ale náhle zjistila, že jí samotné po tváři stékají ledové slzy. Chtěla si je otřít a začala se tiše třást.

Gaborn připravil tělo svého otce dobře. Král měl učesané vlasy a jeho tvář byla ve smrti bledá. Krása, kterou nosil za života, zemřela i s ním, takže muž, který ležel na zemi, nebyl tím králem Ordenem, který jí, když byl ještě naživu, připadal tak vznešený, tak mocný.

Vypadal jako stárnoucí státník s širokou tváří a větrem ošlehanou kůží. Na rtech měl slabý úsměv. Byl oděn ve zbroji a ležel na prkně. Jeho bohatě vyšívaný plášť ze zářícího sametu ho zakrýval jako pohřební rubáš.

V rukou měl květ modré růže, možná utržený ve vévodově zahradě.

Gaborn zvedl pohled k Iomě, spatřil výraz na její tváři a pak se pomalu postavil, jako by ho ta námaha bolela. Došel k ní, a když princezna sesedala z koně, uchopil ji za ramena a přitiskl ji k sobě.

Myslela si, že ji políbí, že jí řekne, aby neplakala.

Místo toho však jeho hlas zněl prázdně a mrtvě, když vášnivě zašeptal: „Plač pro nás. Plač.“

* * *

Borenson se řítil k Longmotu, zahalený v rudé zuřivosti. Od chvíle, kdy přejel úzký most asi pět mil zpátky a spatřil poničené věže a dav lidí pohybující se před hradem, pochopil, že zprávy budou špatné. Lidé kolem hradu měli na sobě mnoho barev, ale žádná z nich nepatřila Raj Ahtenovi.

Přál si, aby byl Raj Ahten mrtev, chtěl na něj zaútočit s hněvem, který v něm plál tak, jako dosud nikdy.

Proto ho stále ještě ovládal hněv, když po severní cestě dorazil až k Longmotu a setkal se se zubožených lidmi, jichž tu byly celé tisíce. Hledal někoho v Ordenových barvách, ale nikdo takový tu nebyl.

Dojel k dvojici mladíků, kteří se skláněli nad sněhem před hradem a okupovali mrtvolu jednoho z Raj Ahtenových vojáků. Jednomu z mladíků bylo možná čtrnáct, druhému osmnáct. Nejprve si Borenson pomyslel, že mrtvému kradou peníze nebo prsteny a chystal se jim za to vyprášit kožichy. Pak rozeznal, že jeden z mrtvoly stahuje zbroj, zatímco druhý pomáhá nadzvedávat mrtvou váhu.

Dobře. Chtějí získat zbroj a zbraně, které by si jinak nemohli koupit.

„Kde je král Orden?“ zeptal se Borenson a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně a nezúčastněně.

„Mrtvý, stejně jako všichni ostatní pitomci, kteří bránili hrad,“ odpověděl mladší z obou chlapců. Byl zády k Borensonovi, takže neviděl, s kým to vlastně mluví.

Borensonovi se z hrdla vydral podivný zvuk, něco mezi zakašláním a zavrčením. „Všichni?“

V hlase mu musela zaznít bolest, protože mladík se otočil, pohlédl na něj a oči se mu rozšířily strachem. Upustil tělo, odskočil a zasalutoval. „Ano – ano, pane,“ řekl jeho starší

přítel formálně. „Jen jeden muž přežil, aby o tom mohl vyprávět. Všichni ostatní jsou mrtví.“

„Přežil jeden *muž?*“ zeptal se Borenson vzdáleně, přestože se mu chtělo nahlas vykřiknout, zavolat Myrimino jméno a zjistit, jestli mu odpoví. Myrima byla na hradě.

„Ano, pane,“ řekl ten starší z obou chlapců. Ustoupil dozadu, bál se, že se na něj Borenson vrhne. „Vy – vaši muži bojovali statečné. Král Orden vytvořil hada a bojoval s Pánem Vlků tváří v tvář. Oni – my nikdy nezapomeneme na jejich oběť.“

„Čí oběť?“ zeptal se Borenson. „Krále, nebo těch pitomců?“

Mladíci se otočili a utekli, aby se na ně Borenson nevrhl a on to skutečně málem udělal, přestože vůči nim cítil jen malou zášť.

Borenson se pečlivě rozhlédl, doufal, že někde na kopci nebo mezi lidmi spatří stát Myrimu a uvidí, jak na něj mává. Nebo by mohl spatřit některého z Raj Ahtenových zvědů, jak vyhlíží za hřebenem. Místo toho spatřil Gaborna stojícího pod dubem.

Princ stál u těla krále Ordena, kolem kterého zabodal oštěpy padlých gardistů, jak bylo v Mystarii zvykem. Stál nad svým mrtvým otcem a objímal Iomu. Princezna byla k Borensonovi zády a měla na sobě plášť, ale byla to určitě ona. Borenson si nemohl splést křivky jejího těla. Pár metrů stranou stáli tři Dnové, kteří celou scénu trpělivě pozorovali.

Idiot král Sylvaresta stál na zemi uprostřed kruhu oštěpů a těkal pohledem z krále Ordena na ostatní, jako by je prosil o pomoc.

Borensona zalil pocit hrůzy a zoufalství a z hrdla se mu vydral zoufalý výkřik.

Padlý hrad, padlý král.

Nejspíš jsem ho zabil, pomyslel si Borenson divoce – svého vlastního krále. Orden s Raj Ahtenem bojoval muž, proti muži a prohrál. Měl jsem uposlechnout králův rozkaz a zabít všechny Zasvěcence. Kdybych uposlechl v každém detailu, možná by to pomohlo. Možná by to byl Raj Ahten, kdo by v tom boji zemřel.

Nechal jsem svého krále zemřít.

Vina, která se v Borensonovi nahromadila, byla jako bouře, která trhala zbytky jeho příčetnosti.

Starodávný zákon v Mystarii říkal, že poslední rozkaz krále se musí vyplnit i kdyby král padl v boji. Rozkazu je nutné uposlechnout.

Vzduch kolem Borensona jako by zhoustl. Na rtech se mu objevil úsměv a on sklonil kopí, zavřel hledí přilby a pak pobídl koně do klusu.

Pevně stisknuté rty mu zbělely.

* * *

Z šedých mraků před chvílí padalo něco bílého. Bylo to měkké a studené. Zamrzlá krása, která zakryla zemi, a když ji zasáhly sluneční paprsky, jiskřila.

Král Sylvaresta úžasem lapal po dechu s občas vykřikl radostí, když spatřil nějakou novou krásu – sníh tající vedle cesty nebo padající ze stromů. Neměl žádné slovo pro „sníh“, nemohl si na ně vzpomenout.

Všechno mu připadalo nové a zázračné. Cítil se velmi unavený, ale když dorazili k hradu, nemohl spát.

Bylo tu příliš mnoho podivností, lidé kolem něj křičeli bolestí. Podíval se na hrad a spatřil padlé věže. Mohl se jen divit, jak to, že se zřítily.

Žena, která ho doprovázela, vedla jeho koně na kopec k velikému stromu, kde byl kruh oštěpů.

Sylvaresta poslouchal, jak se ženou hovoří mladík, kterého také znal, a pak pohlédl na strom. Na větvi seděla oranžová kočka, napůl divoký lovec myší, a upřeně na něj zírala. Stála s nahrbenými zády, pak popošla pár krůčku a její ocas švihal do vzduchu. Hladově se zahleděla na něco na zemi.

Král Sylvaresta sledoval její pohled a všiml si, že na zemi leží muž přikrytý zářícím zeleným pláštěm. Poznal ten královský plášť, viděl ho dnes ráno. Poznal i muže pod ním.

Král Orden. Jeho přítel.

V tu chvíli poznal, že něco je velice špatně. Král Orden se nehýbal. Hruď se mu nezvedala a neklesala. Ruce měl sepjaté na květu modré růže.

V tu chvíli se Sylvarestův svět naprosto roztříštil. Vzpomněl si, co je to za věc, co se přihodilo králi Ordenovi. Ta věc se vynořila z hlubokých zákoutí jeho mysli, kde se skrývaly všechny hrůzy.

Vykřikl beze slov. Nevěděl, jak se ta věc jmenuje, ale seskočil z koně. Dopadl na zem, škrábal se sněhem a blátem, dokud se neprodral kruhem oštěpů, které byly zabodány v zemi. Natáhl se po Ordenově ruce.

Ordenovy studené prsty držely jeden květ, modrý jako nebe. Sylvaresta ho chytil za ruku, zvedl ji a snažil se ji přimět, aby se začala hýbat. Pohladil Ordenovi tvář a shledal, že je studená, stejně jako prsty.

Sylvaresta se rozplakal a otočil se, aby zjistil, jestli i ostatní znají jeho velké temné tajemství, znají nestvůru, která je jednou všechny pohltí.

Když zachytil pohledy mladíka a té ženy, spatřil v jejich očích hrůzu.

„Ano," řekl mladík tiše. „Smrt. Je mrtev."

Takže oni to tajemství znají.

Žena řekla velice smutným tónem: „Otče, prosím, pojď odtamtud!"

Na polích pod nimi se objevil rytíř na velikém válečném koni, který se k nim řítil jako šíp, hledí sklopené, kopí napřažené. Tak rychle se blížil. Tak rychle.

Sylvaresta vykřikl veliké tajemství. „Smrt!"

PADESÁT OSM: ZLOMENÍ LIDÉ

Gaborn zaslechl dunění kopyt a cinkot kroužkové zbroje. Myslel si, že k nim jede jeden z místních rytířů – dokud nerozpoznal hrdelní bojový smích, zvuk, který ho naplnil děsem.

Gaborn se díval na krále Sylvarestu otřesen a plný smutku z toho, že ubohý král, zbavený rozumu, teprve nyní pochopil smrtelnost člověka. Bylo to jako dívat se, jak psi trhají na kusy malinké dítě.

Gaborn měl čas jen na to, aby strčil Iomu za sebe, zvedl ruku a vykřikl. „Ne!“

Pak se Borensonův šedý hřebec prohnal kolem něj a jeho zbroj řinčela. Byl mohutný. Nezastavitelný.

Borenson měl kopí skloněné, dvacet stop bílého jasanu s černým ocelovým hrotem na konci. Gaborna napadlo, že se vrhne kupředu a odkloní hrot kopí pryč.

Ale Borenson projel kolem něj dřív, než stihl zareagovat.

Gaborn stál pouhých třicet stop od krále Sylvaresty, ale zdálo se mu, jako by se v tu chvíli odklonil čas.

Gaborn viděl Borensona nesčetněkrát útočit kopím. Voják měl pevnou ruku a jistou mušku. Dokázal kopím srazit švestku nabodnutou na oštěpu, a to dokonce i když jel na koni obdařeném runami, který se řítí rychlostí šedesát mil za hodinu.

Borenson držel hrot kopí skloněný, jako kdyby mířil na žaludek a Gaborn viděl, jak ho v té chvíli nepatrně zvednul a zamířil Sylvarestovi na srdce.

Sylvaresta zřejmě ani nepoznal, co se děje. Králova tvář se zkroutila v grimase, protože si právě vzpomněl na jedinou věc, o které Gaborn doufal, že se s ní nikdy nesetká. Vykřikl slovo smrt, přestože nemohl předvídat svou vlastní.

Kůň se k němu blížil závratnou rychlostí. Borenson odklonil kopí nepatrně doprava, aby nenarazil do jednoho z oštěpů, které Gaborn zabodal do země kolem těla svého otce.

Pak se kůň prodral mezi oštěpy, některé srazil, jiné zlomil. Téměř v tu samou chvíli se hrot Borensonova kopí zabořil králi Sylvarestovi těsně vedle hrudní kosti.

Náraz ho zvedl ze země.

Borenson prohnal deset stop svého kopí tělem krále Sylvaresty a pak pustil ratiště a přejel kolem umírajícího muže.

Kůň přeskočil mrtvolu Gabornova otce, prorazil zeď oštěpů na druhé straně a projel kolem kmene mohutného dubu.

Král Sylvaresta stál chvíli jako přimrazen a tupě zíral na kopí, které ho proklálo. V úžasu se díval na vlastní krev, která potřísnila bílý jasan. Pak se mu podlomila kolena. Dopadl na levý bok a hlavou narazil do země.

Když umíral, pohlédl na svou dceru a slabě zasténal.

Gaborn neměl po ruce žádnou zbraň. Své jezdecké kladivo nechal v pochvě u sedla.

Rozběhl se vpřed, ze země vytáhl oštěp a zavolal na Iomu. Nepotřebovala pobízet. Její kůň se při Gabornově výkřiku otočil.

Ioma se rozběhla za Gabornem. Nejprve si myslel, že se za něj chce schovat. Okamžitě mu však bylo jasné, že rozhodné nemá v plánu se ukrývat. Jen kolem něj proběhla, aby se dostala ke svému otci, který ležel na zemi.

Borenson otočil koně a vytáhl z pochvy u sedla jezdeckou sekeru. Zdvihl hledí přilby a půl vteřiny jen zíral.

V jeho modrých očích byla bolest, bolest značící šílenství. Tvář měl zrudlou hněvem, zuby stisknuté. Už se neusmíval.

Gaborn se rozběhl kupředu, z větve dubu sundal otcův štít, pozdvihl jej na obranu Iomy a Sylvaresty a pak ustoupil dozadu a zůstal stát pět stop za chladným tělem krále Ordena.

Ale Gaborn si nebyl příliš jistý, že Borenson nezaútočí na něj: Borenson byl donucen spáchat krvavou vraždu a pobil Zasvěcence na hradě Sylvaresta. Byl nucen si zvolit mezi zabitím krále Sylvaresty a jeho mužů – Borensonových přátel – nebo tím, že nechá Zasvěcence žít a sloužit Raj Ahtenovi.

Byla to zlá volba, žádná z možností nebyla správná a žádná neslibovala klidný spánek.

„Dej mi ji!“ vykřikl Borenson.

„Ne!“ opáčil Gaborn. „Ona už není Zasvěcenec!“

V tu chvíli Borenson pohlédl Iomě do tváře a spatřil že se jí krása vrátila. Pohlédl na její pleť bez vrásek, na její jasné oči. Na tváři se mu objevil údiv.

Kolem Gaborna se mihla tmavá šmouha, nějaký Sylvarestův rytíř s rychlým metabolismem, který se vrhl na Borensona. Skočil po něm, ale Borenson se zaklonil v sedle, švihl sekerou a zasáhl válečníka do krku. Do vzduchu se vznesla sprška krve a umírající rytíř se zhroutil na zem.

Stovky lidí byly svědky Sylvarestovy vraždy. Gaborn se zcela soustředil na Borensona, ale teď si uvědomil, že se blíží i další.

Vévoda Groverman a sto rytířů se s vytasenými zbraněmi řítili do kopce. Za nimi běželi obyčejní lidé. Někteří vypadali rozzuřeně, jiní zmateně. Někteří nemohli uvěřit tomu, co se stalo. Gaborn zaslechl výkřiky a pláč. „Vrah, odporný vrah! Zabijte ho!“ Jiní jen plakali nad smrtí svého krále.

Do kopce běželi mladí chlapci s kosami a holemi a jejich bledé tváře byly zkřivené hněvem.

Ioma klesla na kolena, uchopila otcovu ruku a dala si ji do klína. Kývala se dopředu a dozadu a plakala. Z rány na Sylvarestově hrudi vytékala krev, která se mísila s tajícím sněhem.

Všechno se to stalo tak rychle a Gaborn nevěděl, co dál. Jeho osobní strážce zabil otce ženy, kterou miluje. Tím se ocitl v sázce i Gabornův vlastní život.

Někteří z místních budou považovat za svou povinnost pomstít smrt svého krále. K Borensonovi se blížil dav lidí. Někteří z nich napínali dlouhé luky.

Gaborn vykřikl a do svého výkřiku vložil veškerou moc svého Hlasu. „Stát! Nechte ho mně!“

Borensonův kůň při tom výkřiku zatančil dozadu a jeho jezdec měl co dělat, aby ho ovládl. Ti, kteří byli Gabornovi nejblíže, se vyčkávavě zastavili. Ostatní však stále spěchali do kopce.

Ioma pohlédla na své poddané a zdvihla ruku na příkaz, aby zastavili. Gaborn se domníval, že samotný její rozkaz by nestačil, kdyby nebylo strachu davu z Borensona. Ale částečně ze strachu, částečně z úcty ke své princezně dav zpomalil a někteří starší a moudřejší šlechtici, kteří byli vpředu, rozpřáhli paže, aby zadrželi ty méně uvážlivé.

Borenson opovržlivě pohlédl na dav, pak máchl sekerou, ukázal na Iomu a pohlédl Gabornovi do očí: „Měla zemřít s ostatními Zasvěcenci! Podle rozkazu tvého otce!“

„On ten rozkaz zrušil,“ řekl Gaborn klidně a využil veškerý svůj výcvik v ovládání Hlasu a pečlivě ho moduloval tak, aby Borensona přesvědčil, že mluví pravdu.

Borenson v hrůze otevřel ústa, neboť byl plný viny a Gaborn mu nyní svými slovy přidal další. Gaborn v duchu slyšel urážky a posměšky, kterým bude Borenson už navždy vystaven: „Řezník. Zabiják. Kralovrah!“

Přesto však Gaborn nemohl říci nic jiného než pravdu, bez ohledu na to, jak hrozné to pro Borensona je, bez ohledu na to, že tím svého přítele možná zničí. „Můj otec ten rozkaz zrušil, když jsem k němu krále Sylvarestu přivedl. Objal ho jako přítele, který je mu dražší než bratr, a prosil ho o odpuštění!“

Gaborn pro efekt ukázal na tělo krále Sylvaresty.

Měl-li předtím podezření, že se Borenson zbláznil, teď už si tím byl jistý.

„Neeee!“ zavil Borenson a oči se mu naplnily slzami, oči, které nyní hleděly skrze Gaborna a spatřovaly hrůzné skutky, kterých se Borenson dopustil. „Neeee!“

Zoufale vrtěl hlavou. Nemohl unést, že Gaborn hovoří pravdu, nemohl s touto pravdou žít.

Borenson napůl upustil, napůl zahodil sekeru, otočil se v sedle, mátožně přehodil pravou nohu přes hřbet koně a sesunul se na zem.

„Ne, prosím, ne!“ zavzlykal a nakláněl hlavu ze strany na stranu. Popadl svou přilbu, stáhl si ji z hlavy a upustil na zem. Naklonil se kupředu a potácivě se vydal ke Gabornovi. Oči měl sklopené a tiše vzlykal.

Kráčel ve velice zvláštním postoji – s ohnutými zády, skloněnou hlavou a koleny málem se dotýkajícími země při každém kroku.

Gaborn si uvědomil, že Borenson je rozpolcený, že neví, jestli má přijít nebo se doplazit. Stále držel hlavu skloněnou.

„Ach můj pane, prosím, zbav mě toho. Zbav mě toho, mylorde,“ opakoval bez ustání, zatímco se potácel vpřed.

Z davu vyrazil nějaký mladík s pozvednutým kladivem, jako kdyby se chystal uštědřit Borensonovi smrtící úder, ale Gaborn na něj zařval, aby se držel zpátky. Nálada davu se prudce zhoršovala. Lidé začali dychtit po krvi.

„Zbavit tě toho?“ zeptal se Gaborn Borensona.

„Prosím,“ žebronil Borenson. „Vezmi si můj rozum. Vezmi si ho. Prosím! Chci na všechno zapomenout. Nechci pořád hledět na ty tváře. Vezmi si můj rozum!“

Gaborn nechtěl, aby se Borenson stal tím, čím byl Sylvaresta, nechtěl vidět jeho oči, které se tak často smály, jak jsou náhle prázdné. Přesto ho však napadlo, jestli by mu tím vlastně neprokázal laskavost.

Můj otec a já jsme ti, kdo ho přivedli na práh šílenství, uvědomil si vzápětí. Vzít si jeho odkaz by bylo kruté – zachoval bych se jako král, který zvyšuje daně tak dlouho, až je chudí nemohou zaplatit, a pak jim řekne, že k nim bude velkorysý a přijme jejich odkazy.

Zneužil jsem ho, uvědomil si Gaborn. Porušil jsem jeho Neviditelnou Doménu a zbavil ho svobodné vůle. Borenson se vždy snažil být dobrý voják. Teď už se na sebe nikdy nebude moci podívat do zrcadla.

„Ne,“ řekl Gaborn tiše. „Nevezmu si tvůj rozum.“ Ale když ta slova vyřkl, zamyslel se nad svými důvody. Borenson byl veliký válečník, nejlepší v Mystarii. Zbavit ho rozumu by bylo plýtvání, bylo by to, jako když farmář zabije ušlechtilého koně, aby si naplnil žaludek, přestože kuře by svému účelu

posloužilo stejně dobře. Odmítám jeho odkaz jen proto, že jsem pragmatický? napadlo Gaborna.

„Prosím!“ vykřikl znovu Borenson. Připotácel se ke Gabornovi na délku paže. Celý se třásl a prsty si zajel do vlasů. Neodvažoval se vzhlédnout, a proto jeho oči zíraly na Gabornovy nohy. „Prosím, ty – ty tomu nerozumíš! Na tomhle hradě byla Myrima!“ Ukázal na Longmot a zakvílel. „Myrima sem přijela za mnou. Vezmi si aspoň můj metabolismus. Ať o ničem nevím, dokud tahle válka neskončí!“

Gaborn v hrůze ustoupil o krok zpět. „Jsi si jistý?“ zeptal se a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně, aby zněl rozumně, přestože veškerý rozum byl pryč. Gaborn cítil smrt ostatních – svého otce, Chemoisina otce, dokonce i krále Sylvaresty. Ale necítil smrt Myrimy. „Viděl jsi ji? Viděl jsi její tělo?“

„Včera odjela z Banisferu, aby během bitvy byla se umou. Byla zde na hradě.“ Borensonův hlas se zlomil a voják konečně padl na kolena a nahlas se rozplakal.

Gaborn cítil, že zasnoubit Borensona a Myrimu je správné. Měl pocit, že ho k tomu vede nějaká Mocnost, že ho k tomu nabádají síly země. Přece je nezasnoubil jen proto, aby dospěli k tak tragickému konci.

„Ne,“ řekl Gaborn pevně a zamyslel se. Nemůže přijmout Borensonův odkaz, i kdyby jeho osobního strážce měl zničit pocit viny. V sázce byl osud království. Nemohl si dovolit takové milosrdenství, přestože ho to naplňovalo smutkem.

Borenson klečící na kolenou položil obě ruce na zem dlaněmi nahoru. Bylo to tradiční gesto válečných zajatců, kteří žádali o popravu. „Jestli nepřijmeš můj odkaz, alespoň mi sraz hlavu!“ vykřikl.

„Nezabiju tě,“ odpověděl Gaborn. „Chceš-li mi dát svůj život, přijmu ho – a budu rád. Vyvolil jsem si tě. Služ mi. Pomoz mi porazit Raj Ahtena!“

Borenson zavrtěl hlavou a znovu začal vzlykat. Celé jeho tělo se otřásalo mohutnými trhanými vzlyky. Gaborn dosud u žádného válečníka nikdy nic podobného nespatřil a byl otřesen zjištěním, jak velkou bolest je člověk schopen zažívat.

Gaborn položil ruku Borensonovi na rameno, čímž mu dal znamení, aby povstal, ale Borenson zůstal na kolenou a plakal.

„Madam?“ zavolal někdo.

Na úbočí kopce vládlo naprosté ticho. Groverman a sto ostatních rytířů se teď začali blížit. V hrůze zírali na Borensona. Přemýšleli, co mají dělat. Někteří rytíři zavolali na Iomu, ale ta jen objímala hlavu svého otce, chovala ji v náručí a jen mlhavě si uvědomovala, co se kolem ní děje.

Po dlouhé chvíli nakonec vzhlédla. Oči měla naplněné slzami. Sklonila se a naposledy otce políbila na čelo.

Její otec ji nakonec ani nepoznal, uvědomil si Gaborn. Zapomněl na její existenci, a když byla oloupena o svou krásu, měl z ní dokonce strach. To pro ni muselo být naprosto ze všeho nejhorší.

Ioma se narovnala a pohlédla na své rytíře. „Odejděte.“ řekla tím nejpevnějším hlasem, jaký ze sebe dokázala vydat.

Rozhostilo se dlouhé, nejisté mlčení. Několik šlechticů si odkašlalo. Vévoda Groverman se na ni dlouze zahleděl. „Má královno…“

„Není nic, co byste mohli udělat. Nikdo nemůže nic udělat!“ řekla Ioma. Gaborn věděl, že nemluví o vraždě ani o spravedlnosti, ale o všem, co se odehrálo – o Raj Ahtenovi, o celé téhle nesmyslné válce. A věděl, že zejména hovoří o smrti.

„Ale… byli jsme svědky vraždy,“ prohlásil Groverman. „Dům Ordenů by za ni měl zaplatit!“ Podle starobylého práva byl vládce zodpovědný za chování svých poddaných, stejně jako je farmář zodpovědný za škody, které způsobí jeho dobytek. Podle zákona byl Gaborn tou vraždou vinný stejně jako Borenson.

„Gabornův otec zde položil život spolu se dvěma tisíci nejlepších rytířů,“ odvětila Ioma. „Co víc od domu Ordenů žádáte?“

„Víme, že princ není vrah – ale chceme rytíře u jeho nohou! Je to záležitost cti!“ vykřikl jeden šlechtic poté, co usoudil, že Gaborn je v této záležitosti nevinný.

Gaborn nepoznal, kdo to je, neznal jeho erb, dvě vrány a dub nad Sylvarestovým kancem.

„Říkáš, že je to záležitost cti?“ opáčila Ioma. „Ten rytíř u Gabornových nohou, sir Borenson, včera mně a mému otci

zachránil život. Zabil Neporazitelného, který nás pronásledoval. A změřil svůj rozum s Raj Ahtenem a pomohl nám vyhnat ho z našeho království –“

„Dopustil se vraždy!“ vykřikl onen rytíř a potřásl sekerou. Ale Groverman natáhl ruku a umlčel ho.

„Říkáš,“ pokračovala Ioma, „že je to záležitost cti, a možná máš pravdu. Král Orden, nejlepší přítel mého otce, rozkázal, že máme zemřít.

A kdo mezi vámi může říci, že nebyl v právu? Můj otec a já jsme byli Zasvěcenci našeho nepřítele. Kdo z vás by neuposlechl takový rozkaz, kdyby se naše role obrátily?

Můj otec dal Raj Ahtenovi odkaz, a myslel si, že je to jen drobnost, stejně jako já. Ale mnoho malých špatností může vytvořil veliké zlo.

Jak můžete nazývat vraždou to, že sir Borenson zabil svého nepřítele a uposlechl rozkaz? Jak můžete něco takového říct a zachovat si čest?“

Ioma teď vstala, ruce pokryté krví; po tváři jí proudem tekly slzy. Celým svým srdcem však stála za Borensonem a Gaborna napadlo, jestli by on sám za podobných okolností dokázal totéž.

Borenson na shromážděný dav jen hleděl prázdným pohledem, jako by mu nezáleželo na tom, že ho soudí. Zabijte mne, říkaly jeho oči, nebo mne nechte naživu. Ale už s tím skoncujte.

Groverman a jeho muži ani nepostoupili vpřed ani se nestáhli. Nerozhodně stáli na místě.

Ioma se kousla do rtu, protože se jí třásla brada, prokousla si ret, ze kterého jí vytryskla stružka krve. V očích jí zářil hněv a bolest. Nedokázala to už déle snášet, neměla sílu se přít. Její poddaní byli rozhněvaní; ona sama se cítila zraněná a zrazená a její duše se zmítala bolestí – během dvou dnů přišla o celou rodinu.

Gaborn cítil cosi podobného, když byla před lety zavražděna jeho matka, a teď zemřel i jeho otec. Věděl, jak se musí Ioma cítit, věděl však také, že její bolest je větší než bolest, kterou pociťuje on.

Ioma se otočila ke Gabornovi a promluvila ponurým hlasem. „Mylorde, králi Ordene, sire Borensone – za vaši statečnost a služby, které jste nám prokázali během posledních dvou dnů, vám umožním, abyste odsud odešli, než vás moji lidé zabijí. Naše země je zubožená a naše pohostinnost tím trpí. Odejděte odsud. Za vaše služby vám daruji životy, přestože mí poddaní by si přáli, abych s vámi naložila jinak."

Promluvila tónem, který napovídal, že se vysmívá shromážděnému davu, ale Gaborn věděl, že to myslí vážně, že už si s nastalou situací neví rady.

„Jdi," zašeptal Gaborn Borensonovi. „Setkáme se na Bredsforském statku." Borenson k jeho úlevě vstal, vydal se ke svému koni a vyplnil jeho příkaz bez otázek.

Gaborn došel k Iomě, stáhl si pravou rukavici a položil jí ruku na rameno. Pod oděvem cítil její útlé, křehké tělo. Nedokázal si představit, jak dokáže snést břímě, které teď musí nést.

Teď už nebyla tak krásná jako jitřenka. Nebyla už ošklivá a poničená. Byla obdařena jen tou krásou, která jí byla dána do vínku při narození a Gaborn ji nikdy nemiloval víc než právě v tuto chvíli, nikdy po ní netoužil víc než teď.

„Miluji tě, a ty to víš," řekl. Ioma slabě přikývla. „Přišel jsem do Heredonu, abych tě požádal o ruku, madam. A stále po tobě toužím. Chci, aby ses stala mou ženou." Neříkal to, aby potvrdil své city k Iomě. Říkal to kvůli shromážděným lidem, aby i oni poznali, co ke královně cítí.

V davu při jeho prohlášení několik lidí nesouhlasně zasyčelo. Někteří nahlas vykřikli. „Ne!"

Gaborn věděl, že se v této chvíli netěší jejich přízni. Tito lidé nevědí, jak bojoval za jejich svobodu. Byli svědky jen tohoto posledního zlého činu. Věděl, že v tento den si nedokáže získat jejich srdce, ale doufal, že časem se mu to podaří.

Ioma se natáhla a pohladila ho po ruce, ale nenabídla mu žádná slova útěchy.

Gaborn došel ke svému koni, který rozhrabával sníh ve snaze najít sladkou trávu pod ním, vyskočil na jeho hřbet a následoval Borensona na jih.

Gabornův Den opustil své kolegy a následoval ho jako stín.

PADESÁT DEVĚT: LÉČITEL

Ioma stála nad tělem svého otce a nebyla si jistá, zda dokáže přežít další den. Zdálo se jí, že z ní byla vysáta veškerá energie, veškerá vůle bojovat, stejně jako před dvěma dny její krása.

Zoufale toužila spát nebo křičet. Tající sníh jí promočil boty z tenké kůže a ostrý vítr jí pronikal lehkými šaty.

Myšlenka na její lid jí poskytovala jen malou útěchu. Lidé věděli, že potřebují vládce, který je bude chránit, ale Ioma neměla moudrost, s jejíž pomocí by mohla své poddané vést, neměla oslnivou krásu, kterou by je inspirovala, aby ji následovali, nevládla nadpřirozenou silou ani bojovými schopnostmi.

Bez mých odkazů krásy vidí až skrze mne, pomyslela si Ioma. Vidí, jaká doopravdy jsem, vědí, že jsem nula. Všichni Runovládci jsou bezvýznamní bez svých Zasvěcenců, kteří je naplňují mocí.

Třásla se na kopci a zjistila, že její lidé jí nic nenabízejí. Nikdo jí nepřinesl šálu ani jí nenabídl rámě, o které by se mohla opřít. Nikdo se neodvážil k ní přiblížit. Možná, že všichni věřili, že potřebuje čas, aby mohla trpět sama.

Ale Ioma nebyla dobrá v tom, trpět sama.

Byla zmatená. Gaborn nepřikázal smrt jejího otce. Vší mocí bojoval, aby ho udržel naživu. Přesto se však cítila zrazená. Možná proto, že se na Borensona nerozhněvala.

Kdyby Gaborn přijal jeho rozum či mu sťal hlavu, považovala by ho Ioma za krutého a tvrdého. Jedna její část však cítila, že si Borenson zaslouží nějaký strašlivý trest.

K jejímu překvapení to byl čaroděj Binnesman, kdo k ní po hodině přišel jako první a přehodil jí přes ramena pokrývku. Postavil se vedle ní a nabídl jí šálek teplého čaje.

„Já – nic nechci," řekla Ioma. Byla to pravda. Hrdlo měla vyschlé a stažené stejně jako žaludek. „Jediné, co potřebuji, je spánek." Byla tak unavená, že na něj ani nepohlédla.

„Odpočinek je občas stejně dobrý jako spánek," řekl Binnesman a zahleděl se na ni. „Dal jsem do toho čaje citrónovou kůru, lipový květ, trochu heřmánku a med."

Vtiskl jí horký hrnek do dlaně a Ioma se napila. Už dávno zjistila, že Binnesman zná její potřeby lépe než ona sama, a že dokáže utišit bolavé srdce stejně jako bolest otevřené rány.

Čaj jí uvolnil stažené svaly. Zavřela oči, zaklonila hlavu a podivila se nad jeho účinkem. Čaj způsobil, že se cítila, jako by se právě probudila po dlouhém a posilujícím spánku. Hluboko v duši však cítila únavu, kterou nedokázal rozehnat ani čaj, únavu, která jí pronikla až do morku kostí.

„Ach, Binnesmane, co bude dělat?" zeptala se.

„Musíš být silná," řekl Binnesman. „Tvůj lid tě potřebuje silnou."

„Necítím se silná."

Binnesman neodpověděl, jen jí položil vrásčitou ruku kolem ramen a držel ji, stejně jako ji držel otec, když byla ještě dítě a probudila se ze zlého snu.

„Gaborn ti pomůže, abys byla silná, pokud mu to dovolíš," poznamenal Binnesman.

„Já vím," řekla Ioma.

Většina rytířů začala na poli stavět tábor. Sníh už úplně roztál a noc zřejmě nebude chladná. Jen část hradu však vypadala použitelně. Vévodova kasárna a jeden ze statků stále ještě stály, přestože na sobě měly praskliny. Hrad rozhodně nemohl pojmout tisíce lidí, které se tu shromáždily, ale někteří rytíři s sebou přivedli pážata a stany – dost na to, aby každý mohl mít na noc přístřeší.

Ioma však zachytila mlhu nedůvěřivých pohledů a slyšela mumlavé poznámky. „Co lidé říkají o Gabornovi?"

„Obvyklé věci…" odpověděl Binnesman. „Povídačky a fámy."

„Co říkají?“ dožadovala se Ioma.

„Cítí, že jsi měla v odpověď na otcovu smrt jednat mnohem rázněji.“

„Zemřel už tehdy, když mu Raj Ahten vysál rozum. Od té chvíle z mého otce nic nezbylo.“

„Jsi pevná jako dubová hůl,“ poznamenal Binnesman. „Ale kdybys křičela a požadovala Borensonovu smrt, tvůj lid by možná cítil větší… úlevu.“

„Úlevu?“

„Někteří lidé mají podezření, že smrt tvého otce přikázal Gaborn.“

„Gaborn? Jak je to napadlo?“ zeptala se Ioma překvapeně. Pohledla na úbočí kopce. Střetla se s očima starší ženy nesoucí otep dříví a ta jí oplatila pohledem plným podezření.

„Přikázal ho zabít, aby se s tebou mohl oženit a převzít vládu nad královstvím. Někteří lidé si myslí, že skutečnost, že jsi ho nechala naživu, je jasný důkaz toho, že tě ošálil, a že mu brzy padneš do jeho strašlivých spárů.“

„Kdo by říkal takové věci? Kdo by na to mohl byť i jen pomyslet?“ zeptala se Ioma.

„Neviň je z toho,“ usmál se na ni Binnesman. „Je to jen přirozené. Během uplynulých dnů zažili strašlivé chvíle a podezření přichází snadno. Získat důvěru je mnohem těžší a trvá to mnohem déle.“

Ioma zmateně potřásla hlavou. „Je tady Gaborn v bezpečí? Není to tu pro něj nebezpečné?“

„Za současného stavu věcí,“ opáčil Binnesman, „si myslím, že někteří lidé by ho mohli ohrozit.“

„Musíš ho tedy jít varovat, aby se držel zpátky!“ řekla Ioma rychle. Uvědomila si, že doufala, že se Gaborn dnes v noci vrátí a nemohla vydržet pomyšlení na to, že bude bez něj. „Pověz mu… pověz mu, že se teď nemůžeme vidět, že je to nebezpečné. Možná za čas… za pár měsíců.“ Ioma zjistila, že se při tom pomyšlení třese a cítí muka.

Pár měsíců jí připadalo jako věčnost. Za měsíc nebo dva napadne první sníh. Cestování mezi jejich zeměmi začne být obtížné.

Může se stát, že Gaborna neuvidí až do jara. Nejméně pět nebo šest měsíců.

Ioma se při tom pomyšlení málem zhroutila. Pro ně oba však bude nejlepší jít na to pomalu, dát lidem čas, aby pochopili. Žádni jiní princové ji nebudou chtít, nikdo si nevezme za manželku ženu, která byla Zasvěcencem nepřítele.

Teď, když jsou její otec a král Orden mrtví, začnou Dnové postupně rozdávat kroniky jejich životů, svazek tady, svazek tam. Možná, že až vyjde pravda najevo, Iomin lid bude o Gabornovi smýšlet lépe.

Byl tu však ještě jeden problém. V době, kdy Ioma Gaborna znovu uvidí, bude její Strážkyně Cti Chemoise v pokročilém stupni těhotenství. Pokud Iomin lid její sňatek s Ordenem neschvaluje, jak o ní bude smýšlet lid Gabornův?

Vždyť Gaborn dorazil, protože spojení s Heredonem by Mystarii přineslo bohatství a bezpečnost. Ale Raj Ahten bohatství vyplenil, rozdrtil heredonské hrady a ukradl princezninu krásu.

Ioma nemohla nabídnout nic, než svou lásku. A věděla, že láska se příliš necení.

Stále věřila, že by ji Gaborn mohl milovat. Bála se však, že klame samu sebe, když doufá v jeho lásku. Možná se chová jako hlupák, jako dítě nebo naivka, který čeká, že jednoho dne zbohatne, protože déšť na jeho poli smyje hlínu a odhalí zlatý poklad.

V nadcházejících měsících Gaborn dozajista pochopí, že mu Ioma nemá co nabídnout a rozmyslí se. Přestože řekl, že ji miluje, určitě pochopí, že láska není dostatečný důvod ke spojení jejich království.

Zatímco Ioma přemýšlela, Binnesman si pokyvoval hlavou, ve tváři vepsány obavy a zabýval se svými vlastními záležitostmi. Pak na ni pohlédl zpod hustého obočí. „Takže ty chceš, abych Gaborna varoval. Mám mu vyřídit ještě něco?“

„Ne,“ řekla Ioma. „Ale… je tu ještě záležitost Borensona.“

„Co s ním?“ zeptal se Binnesman.

„Já… nevím, co s ním udělat. Zabil mého otce, krále. Takový čin nemůže projít nepotrestán. Ale už jeho pocit viny

je pro něj více než dostatečným trestem. Trestat ho ještě víc by bylo kruté.“

Binnesman se zamyslel a pak řekl: „Byla doba, kdy rytíři, kteří těžce pochybili, dostali druhou šanci…“

ŠEDESÁT: NALEZENÝ POKLAD

V Komnatě Srdcí Domu Porozumění se Gaborn naučil, že některé sny a vzpomínky jsou tak znepokojivé, že je mysl nedokáže pojmout.

Když Gaborn mlčky jel po cestě na jih k Bredsforskému statku, chytil po chvíli Borensona, pohlédl na jeho tvář a přemýšlel, jestli se rytíř zlomí.

Borenson čas od času pokyvoval hlavou a rty se mu třásly, jako by se chystal vyslovit něco nevyslovitelného. Přesto však pokaždé, když zdvihl hlavu, měl oči jasnější a pohled pevnější.

Gaborn předpokládal, že Borenson na své skutky v horizontu týdnů či měsíců zapomene. Možná si začne myslet, že krále Sylvarestu zabil nějaký jiný rytíř, nebo že dobrý král zemřel v boji či spadl z koně.

Gaborn doufal, že Borenson zapomene. Jeli mlčky. Gabornův Den čas od času zakašlal, jako by se nachladil.

Po dlouhých dvaceti minutách jízdy se Borenson otočil a jeho bolest ustoupila tak hluboko, že na jeho chování nebyla téměř znát. Byla tam však stále, číhala hluboko v jeho nitru. „Mylorde, v horách jsem viděl stopy ničitele. Veliké ženy. Mohu se ji dnes v noci pokusit chytit?“

Byl to zřejmě vtip. „Ne beze mě,“ opáčil Gaborn a zauvažoval. „Minulý podzim jsem navštívil Dunnwood na lovu kanců. Tento rok budeme lovit ničitele. Možná se k nám připojí i Groverman. Co myslíš?“

„Ha, ha, to je zatraceně nepravděpodobné,“ odplivl si Borenson. „Ne po tom, co jsem udělal!“

Borensonovy oči se znovu okamžitě naplnily bolestí a Gaborn se pokusil znovu změnit tok jeho myšlenek. „Víš co? Až zabijeme ničitele, musíš sníst jeho uši," zažertoval. Sníst uši prvního uloveného kance se vždy považovalo za velikou čest. Ale ničitelé uši nemají a žádná jejich část není jedlá. „Nebo mu alespoň vyřízneme kus kůže, který bude vypadat jako ucho."

„Jsi ke mně nesmírně velkorysý, mylorde," zavrkal Borenson jako nějaká vesničanka na trhu, které se dostalo neočekávané pozornosti od šlechtice. „Ach, jsi tak velkomyslný. Vy šlechtici jste tak… hm, no, šlechetní, jestli chápeš, co chci říct."

„Hm, no, děkuji ti, drahá dámo," opáčil Gaborn a napodobil nudný přízvuk podobný mluvě markýze z Ferecie, známého pozéra, zvedl nos do výše stejně, jako to dělal markýz a pak použil moc svého Hlasu, aby napodobil jeho přízvuk. „Požehnání tobě, tvé chatrči a tvé zázračné kapce u nosu, drahá dámo. A prosím, moc se ke mně nepřibližuj, aby se mi neudělalo zle z tvého tělesného zápachu."

Borenson se zasmál hlubokým hlasem, protože markýz velmi špatně snášel, když se špinaví sedláci ocitali příliš blízko jeho ušlechtilé osoby. Vždycky začal hrozně kýchat a sedláci se od něj nechtěli nakazit, a proto se od něj raději drželi dál.

Byl to cynický humor, ale bylo to to nejlepší, na co Gaborn dokázal v danou chvíli přijít a Borensona to přivedlo na jiné myšlenky. Gaborn skoro začal doufat, že jednoho dne bude jejich vztah stejný jako dřív.

Před týdnem přijížděl Gaborn do Heredonu a o nic se nemusel starat. Teď cítil, jak mu na ramenou spočívá váha celého světa. Hluboko v srdci věděl, že nic už nebude stejné.

Po nějaké chvíli vjeli do pahorkatiny.

Mraky se začaly trhat a sníh začal tát na odpoledním slunci. Míli od Longmotu se podél cesty znovu začaly objevovat farmářské domy, kamenná stavení, jejichž doškové střechy nezapálila pochodeň dobyvatele. Všechna zvířata byla pryč a ovoce a obilí bylo sklizeno, takže farmy působily

podivným dojmem prázdnoty, ale zdejší obyvatelé měli střechu nad hlavou.

Pak přejeli kopec a v údolí spatřili Bredsforský statek. Dlouhou budovu z šedého kamene se dvěma křidly. Za ním byly stodoly a holubníky, sýpky, obydlí služebnictva a zahrada. Kolem záhonu květin a tvarovaných keřů se kroutila příjezdová cesta. Údolím protékal hluboký potok, přes který se klenul bílý most.

Na schodech statku seděla žena v hedvábných šatech barvy mraků a její tmavé vlasy v kaskádách spadaly přes levé rameno.

Byla to Myrima, která, když je zahlédla, nervózně povstala. Její krása se za poslední dny nikterak neumenšila. Gaborn už málem zapomněl, jak je krásná, jak vyzývavá.

Borenson nasadil koni ostruhy a řítil se dolů z kopce. „Jak – co tu děláš?“ vykřikl.

V okamžiku dorazil k ní, seskočil z koně a Myrima se mu vrhla do náručí.

Gaborn zastavil sto yardů od nich.

Myrima se smála, objímala Borensona a plakala. „Nedorazil jsi do Longmotu včas. Král Orden mi řekl, abych tu na tebe počkala. Ach, měla jsem takový strach. Nebe zčernalo a zemí otřásaly hrozné výkřiky. Prošla tudy Raj Ahtenova armáda – přímo po téhle cestě, a tak jsem se skryla, ale oni tak spěchali – vůbec nezpomalili…“

Gaborn obrátil koně a vrátil se zpátky přes kopec následován svým Dnem, aby Borenson a Myrima měli pár chvil soukromí. Gaborn a historik zastavili u jilmového stromu, kde byla země suchá a nebyl na ní sníh. Část Gabornovy osobnosti cítila úlevu. Věřil, že Myrima je nějakým způsobem důležitá pro jeho budoucnost, že v nadcházející válce bude hrát důležitou roli a byl vděčný svému otci, že se rozhodl ji zachránit a poslal ji tam, kde jí nehrozilo nebezpečí.

Přesto si však nemohl pomoci a pocítil bodnutí žárlivosti. Záviděl Borensonovi a Myrimě štěstí, kterého se jim dostalo.

Ioma je tak hrozivě zjizvená svým setkání s Raj Ahtenem, tak roztříštěná. Navíc způsob smrti jejího otce je od sebe

odděluje. Gaborn netušil, jestli s ním princezna vůbec někdy ještě bude chtít mluvit.

Možná bude lepší, když na ni zapomenu, napadlo ho. Přesto mu však na srdci leželo hlavně její štěstí. Gaborn si znovu vzpomněl na události posledních dnů a jeho dech začal být přerývaný a jeho tělo se roztřáslo.

On i princezna nesou zraněni z této války, ale jejich hluboké rány jsou teprve začátek.

Ale nesmíme se poddat bolesti, pomyslel si Gaborn. Je Runovládcovou povinností postavit se mezi nebezpečí a své poddané, přijímat nepřátelské údery tak, aby ubohý lid nemusel trpět.

Přestože se Gaborn cítil zraněný a unavený, že se to ani slovy nedalo vyjádřit, neplakal a nedovolil si, aby se poddal svému smutku. V tu chvíli si také slíbil, že nikdy neuhne tváří v tvář nebezpečí.

Přesto se však bál, že ho jeho činy posledních dnů budou sužovat ve snech.

Jeho Den stál za ním, pod jilmem. „Chyběl jsi mi," řekl mu Gaborn. „Nikdy bych si to nepomyslel, ale stýskalo se mi po tobě."

„I mně se po tobě stýskalo, pane. Zdá se, že jsi prožil menší dobrodružství."

Byl to jeho způsob, jak Gaborna požádat, aby vyplnil bílá místa v jeho znalostech. Gabornovi došlo, že Den neví, kolik věcí se princi přihodilo, jak se odevzdal zemi, jak si přečetl knihu emíra z Tulistánu a jak se zamiloval.

„Pověz mi," řekl Gaborn, „v dávných časech si muži a ženy tvého řádu říkali Strážci Snů, je to pravda?'

„Ano, před dávnými časy na jihu," odpověděl Den.

„A pročpak to?"

„Dovol mi, abych ti položil jinou otázku, pane. Když sníš, zdá se ti občas, že cestuješ známou krajinou a najednou se dostaneš na místo, které je od ní velmi daleko?"

„Ano," řekl Gaborn. „Za otcovým palácem v Mystarii je cesta a já po ní ve snech často jezdím na koni. Pak se občas ocitnu na polích za Komnatou Srdcí, která je asi čtyřicet mil

od paláce nebo jedu po poli a náhle zjistím, že jsem v Dunnwoodu. Má to nějaký význam?“

„Znamená to, že uspořádaná mysl se snaží najít smysl světa,“ odpověděl Den.

„Ale jak to odpovídá na mou otázku?“ zeptal se Gaborn.

„Když sníš, jsou cesty, po kterých se bojíš kráčet,“ odpověděl Den. „Tvá mysl je chce vymazat z paměti, ale i tyto cesty jsou součástí země snů. Dokážeš si na ty cesty vzpomenout?“

Gaborn si vzpomínal. Zatímco Den mluvil, vzpomněl si na dobu před mnoha lety, kdy se svým otcem cestoval v horách. Otec chtěl, aby se Gaborn vydal po cestě vedoucí úzkou roklí s příkrými srázy z černého kamene, kde mezi kameny visely obrovité pavučiny. „Vzpomínám si.“

Den pohlédl na Gaborna s přivřenýma očima a lehce přikývl. „Výborně, takže jsi člověk obdařený odvahou, protože jen takoví si na podobná místa pamatují. Jednou, až se ti zas bude zdát, že někam jedeš, vyber si tuto cestu a zjisti, kam tě zavede. Možná pak získáš odpověď na svou otázku.“

Gaborn se na historika zahleděl a zamyslel se. Věděl, že říci někomu, co má dělat ve snu, je trik. Mysl se zachová podle instrukcí, vyplní příkaz.

„Chceš určitě vědět, co se mi stalo během posledních tří dnů,“ řekl Gaborn. „Bylo by sobecké, kdybych si ten příběh nechal pro sebe?“

„Muž, který o sobě prohlašuje, že je služebníkem poddaných, by se nikdy neměl vzdát svým sobeckým touhám,“ odpověděl Den.

Gaborn se lehce usmál. „Poté, co jsem tě opustil,“ řekl a povyprávěl mu vše, co zažil, přestože se nezmínil o emírově knize.

Vyprávění trvalo celou hodinu a Gabornovi mezitím začalo docházet, jak velkou má odpovědnost. Otcovi Zasvěcenci po jeho smrti znovu získali své odkazy, takže lidé Mystarie už vědí, že král je mrtev. Budou dychtit po novinkách. Malí chlapci na graacích se určitě vydali na cestu k hradu Sylvaresta. Gaborn se tam bude muset vydat a poslat domů mnoho dopisů. Musí začít plánovat válku.

Po chvíli se na kopci objevila Myrima, která přerušila tok jeho myšlenek. Pod šedým hedvábím se jí vlnily boky jako přílivové vlny.

Udělala něco, co si k němu dosud žádná žena nedovolila.

Došla k němu, soucitně mu položila svou ruku přes jeho, pohladila ji a upřeně mu hleděla do tváře. Jen málo žen se ho kdy dovolilo tak důvěrně dotknout.

„Mylorde," zašeptala, „já… tvůj otec byl skvělý člověk. Byl schopen hluboké lásky a všichni ho budeme postrádat. Vzpomínku na něj si navždy uchovám v paměti."

„Děkuji ti," řekl Gaborn „On si to zaslouží."

Myrima vstala a řekla: „Pojď na statek do zahrady. Je to překrásná zahrada. Ukonejší tvého ducha a Borenson a já ukuchtíme oběd. Máme ovoce a našla jsem nějakou zeleninu. V udírně je dokonce šunka."

Gaborn nejedl od minulé noci. Unaveně přikývl, vzal ji za ruku a odvedl koně do statku. Za ním jel mlčky jeho Den.

Zahrada za statkem byla přesně taková, jak Myrima slibovala. Sníh už úplně roztál a zahrada byla mokrá a svěží. Kamenné zdi pokrývaly růže a popínavé keře. Na zemi rostly bylinky a nádherné květy.

Skrze trávník tekl široký potok. V jeho hlubokých skalnatých tůních se slunili líní pstruzi, kteří chytali mouchy bzučící nad květinami podél vody.

Gaborn kráčel mezi bylinami po celou hodinu a zkoumal jednotlivé rostliny. Tato zahrada nebyla tak zázračná jako zahrada Binnesmanova, nebyla tak divoká, vzrušivá ani rozmanitá. Gaborn měl jen malé znalosti bylinkářství, jak bylo u princů obvyklé. Procházel zahradou a sem tam dokázal rozpoznat nějakou rostlinu: psí mor rostoucí podél laťkového plotu u jižní zdi statku, kokošku pastuší tobolku na ošetřování ran, vlčí mák na napomáhání spánku. Bylo tu tolik bylin a Gaborn nevěděl, k čemu je většina z nich dobrá.

Byl tak zaujat sbíráním třezalky, která je dobrá na ošetřování popálenin, že si ani nevšiml Binnesmanova příjezdu.

„Zdravíčko," řekl Binnesman za Gabornovými zády a vylekal ho. „Takže ty ses dal na sbírání bylin?"

Gaborn přikývl a bál se, že mistr bylinkář Binnesman shledá jeho snahu směšnou. Gaborn klečel vedle voňavých květin a náhle si nebyl jistý, jestli ty žluté květy jsou skutečně třezalka, nebo jestli se spletl.

Binnesman přikývl a usmál se, pak poklekl vedle Gaborna a pomáhal mu sbírat. „Třezalka je nejlepší na popáleniny, když je ještě čerstvá," řekl, „přestože mnozí ji suší. Na popáleniny účinkuje její olej a ne sušená drť. Ale i když je sušená a povaří se ve vodě, může přinést určitou úlevu."

Gaborn přestal sbírat, ale Binnesman ho pobídl, aby pokračoval. „Pohleď na ty květy. Měl by ses naučit, která část rostliny je nejvhodnější."

Utrhl jednu rostlinku a ukázal ji Gabornovi. Pak stiskl její květ, ze kterého vytekla kapička červené tekutiny. Starý čaroděj se chladivou tekutinou dotkl Gabornova čela. „Chápeš?"

„Ano, chápu," odpověděl Gaborn.

Rozhostilo se mezi nimi tíživé ticho a čaroděj hleděl Gabornovi do očí. Gaborn viděl na starcově kůži zelené skvrny, ale jeho šaty byly rudé jako javorové listí na podzim.

„Ty si myslíš, že vládnu nějakou velkou mocí," řekl Binnesman. „Ale je to jen moc, která pochází ze služby zemi."

„Ne, tvé bylinky jsou mnohem účinnější než cokoli, co jsem viděl v Mystarii," namítl Gaborn.

„Chceš se naučit tajemství, jak toho dosáhnout?" zeptal se čaroděj.

Gaborn dychtivě přikývl a stěží mohl uvěřit tomu, že se s ním čaroděj podělí o své znalosti.

„Zasaď semínka sám, můj králi," řekl Binnesman, „v půdě zúrodněné a kypřené vlastníma rukama. Zavlažuj je svým potem. Služ jim – naplň každou jejich potřebu – a ona ti pak budou sloužit na oplátku. Jen málo lidí, dokonce i mezi moudrými, rozumí veliké moci, kterou člověk muže získat službou."

„Nic víc v tom není?" zeptal se Gaborn.

„Ne, byliny rostou, aby sloužily lidu této země. Viděl jsi, že je hnojím lidskými výměšky. Používám výkaly mnoha lidí, mnoha generací. A tak rostliny slouží lidem.

Všichni jsme navzájem propojeni. Člověk, rostlinstvo, země, nebe, oheň, voda. Nejsme mnoho různých věcí, jsme jen jedna věc. A když si uvědomíme, že jsme všichni jedno, dotkneme se Jediné Veliké Mocnosti – staneme se společenstvím.“

Binnesman zmlkl a pozorně Gaborna sledoval. „Rozumíš?“

Gaborn se zamyslel a myslel si, že začíná chápat, co se mu Binnesman pokouší říct, ale nevěděl, jestli rozumí úplně všemu.

„V Mystarii máme hodně zahrad,“ řekl nakonec, protože ho nenapadlo nic lepšího. „Promluvím si se svými zahradníky a naučím se, jaká semena bych měl sázet. Mnoho různých rostlinek bych mohl získat v Domě Porozumění.“

„Mohl bych si tvé zahrady prohlédnout?“ zeptal se Binnesman. „Možná bych ti mohl poradit v záležitostech jejich kultivace.“

„To bych moc rád,“ řekl Gaborn. „Ale celý svůj život jsi strávil zde. Cožpak nezůstaneš v Dunnwoodu?“

„Proč bych to dělal?“ zeptal se Binnesman. „Sedmý Kámen padl. Poslední obalin je mrtev. Už se od něj nemohu nic naučit a nemohu mu sloužit. Má zahrada je zničená.“

„A co tvůj Prastarý?“

„Hledal jsem ho celé odpoledne, naslouchal stromům a trávě. Jestli kráčí po zemi, je daleko odtud. Poohlédnu se po něm na Planinách a dále na jihu, dokud ho nenajdu. Možná v Mystarii.“

„Ale co lesy?“

„Jsou krásné jako vždy,“ řekl Binnesman. „Budou mi chybět. Ale ty jsi můj král. Budu tě následovat.“

Jeho prohlášení o oddanosti Gabornovi bylo velmi překvapivé. Podle princových znalostí žádný Správce Země nikdy nepřísahal věrnost králi. Čarodějové žili osamělým životem mimo pouta obyčejných lidí.

„Bude to hrozné, že ano?“ zeptal se Gaborn. „Myslím válka. Cítím ji přicházet. Cítím… pohyby pod zemí. Cítím velikou sílu.“

Čaroděj slabě přikývl. Gaborn sklopil zrak a všiml si, že starý čaroděj stojí bosý, přestože mezi listy a trávou zůstávalo ještě něco sněhu.

Gaborn se s ním nyní podělil o věci, které ho trápily celé odpoledne. „Přijal jsem ho celým svým srdcem. Přijal jsem svého otce. Snažil jsem se ho chránit a snažil jsem se mu sloužit – stejně jako jsem přijal Sylvarestu. Chemoisina otce a Rowanu. Přesto jsem je zklamal. Jsou mrtví – semena lidského rodu, která jsem se rozhodl zachránit. Pověz mi, Binnesmane, co víc ještě musím udělat?“

Čaroděj si Gaborna neskrývaně prohlížel. „Cožpak nerozumíš, mylorde? Nestačí je jen chtít. Musíš jim sloužil celou svou myslí, celou svou vůlí.“

Gaborn hluboko v srdci cítil, co musí udělat a to v něm vyvolalo hrozivé napětí, měl pocit, že se celý svět otřásá a praská mu pod nohama a on se nemá čeho zachytit. Svého otce i Sylvarestu velice miloval a bojoval, aby oba krále udržel naživu.

„Je to moje chyba, že Raj Ahten stále žije,“ přemýšlel Gaborn nahlas. „Na chycení tak velké mouchy jsem upletl příliš tenkou pavučinu.“ Při té představě se usmál.

Bylo tu však ještě něco, co musel udělat, něco, co nedokázal uchopit ani vyjádřit. Byl ještě příliš mladý a neznal rozsah své moci. Neznal své povinnosti, svou odpovědnost.

A pak Binnesman řekl slova, na která Gaborn už nikdy nezapomene. Zatímco mu čaroděj sděloval tajemství, Gaborn cítil, jak se jeho mysl mění: „Mylorde, cožpak tomu nerozumíš? Zvolit si člověka pro zemi naprosto nestačí. Moc Země slábne, zatímco Oheň sílí. *Každou osobu, kterou se budeš snažil zachránil, se bude Oheň snažit ze všech sil zničit. A především se bude snažit zničit tebe.*“

Gaborn zalapal po dechu a cítil, jak mu srdce zamrzlo, neboť si uvědomil, že tohle celou dobu tušil – že přesně toho se obával. Novou moc, která mu proudila tělem, vykupoval strašlivou cenou. Když si vyvolí někoho, koho miluje, pokusí se dotyčného zachránit vlastně ho tím označí a udělá z něj cíl.

„Ale co mám tedy dělat?“ zeptal se Gaborn. „Když si někoho vyvolím, pomohu mu vůbec?“

„Časem se naučíme, jak využívat tvou moc," řekl Binnesman. „Ty si myslíš, že prospěch z ní je velmi malý a možná je to pravda. Ale i ten malý rozdíl může znamenat rozdíl mezi životem a smrtí."

Gaborn přemýšlel o jeho slovech a shledal, že některé věci udělal správně. Zachránil Iomu z Raj Ahtenových spárů. Podařilo se mu zachránit Borensona u Longmotu. Nechal tu Myrimu z důvodů, kterým nerozuměl, a náhle si byl jistý až do morku kostí, že kdyby neposlal Borensona zpátky, aby Myrimu varoval před nájezdníky v lesích, celá její rodina by byla povražděna.

Bez pomoci zárodku Gabornovy síly by byli teď mnozí mrtví.

Ano, něco jsem dokázal. Ale musím udělat mnohem, mnohem víc.

„Co máš v úmyslu teď, mylorde," zeptal se Binnesman téměř jako by mu četl myšlenky.

„Máš pro mne nějakou radu?" zeptal se Gaborn.

„Ty jsi král; já jsem pouhý služebník a ne rádce," řekl Binnesman. „Země ti bude sloužit způsobem, jakým mně nikdy nesloužila. Nemám představu, co bys měl udělat."

Gaborn zauvažoval. „V této zahradě jsou ukryté magické tyče," řekl nakonec s povzdechem. „Vykopám je. Raj Ahten věří, že už je dávno mám, že už jsem je dávno použil. Měl bych to udělat, než se vrátí. On touží stát se *Sumou Všech Lidí,* ale já se stanu *sumou jeho nočních můr*.

Znáš mnohé ze starého poznání," řekl Gaborn. „Muže to dokázat? Muže se stát Sumou Všech Lidí?"

„Ne *všech* lidí," odpověděl Binnesman „Shromažďuje moc, která by mu zaručila, že nezemře. O umění Runovládců toho mnoho nevím, ale jsem si jistý jednou věcí: jestli se snaží stál se *Sumou Všech Lidí,* možná se pokusí nalézt nejlepší zdroje informací o tomto jevu, aby zjistil, jak toho lze dosáhnout."

„Jak to myslíš?" zeptal se Gaborn.

„My Správci Země žijeme dlouho. Život strávený službou je obvykle dlouhý a život strávený službou zemi je nejdelší ze všech. Ale když jsem byl mladý, před čtyřmi sty lety, potkal

jsem jednoho muže z jihu. Potkal jsem ho ve staré hospodě poblíž Danverské plošiny. Připadal mi jako mladý Runovládce, nějaký cestující šlechtic. Ale před sto osmdesáti lety přišel na sever a na léto navštívil hrad Sylvaresta. Nakonec si myslím, že to byl ten samý člověk. Toho roku jsme měli tady na severu potíže s ničiteli a s lupiči. On naše potíže ukončil. Pak se znovu vydal na jih.“

„Daylan Kladivo? Chceš mi říct že Daylan Kladivo stále žije? Suma Všech Lidí? Po šestnácti stech letech?“

„Chci ti říct, že může žít,“ řekl Binnesman. Zamyšleně potřásl hlavou. „Ale mohu se mýlit. Nikdy jsem ten příběh nikomu nevyprávěl. Možná je nemoudré vyprávět ho teď tobě.“

„Proč?“

„Nepřipadal mi jako šťastný člověk. Jestli má tajemství, měl by si je ponechat.“

„Cožpak štěstí je všechno?“ zeptal se Gaborn.

„Ano, myslím, že nakonec ano,“ řekl Binnesman. „Smyslem tvého života by měl být mír a radost.“

Gaborn se zamyslel. „Dělám chybu, když bojuji s Raj Ahtenem s použitím jeho vlastní taktiky ? Nebo že s ním vůbec bojuji?“

„Bojovat s ním je nebezpečné,“ řekl Binnesman. „Nebezpečné nejen pro tebe, ale i pro celý svět. Kdyby se k tobě připojil, měl bych velikou radost. Ale on ti bude vzdorovat a není na mně, abych ti řekl, jestli s ním máš bojovat nebo ne. Shromažďovat semena lidství je tvým úkolem. Ty sám se musíš rozhodnout, které zrno zachráníš a které zahodíš.

Koneckonců už jsi s tím začal.“ Mávnul ke statku, kde Borenson a Myrima vařili oběd.

Gaborn se otřásl při myšlence na svůj úkol a děsilo ho pomyšlení, že musí soudit, kteří lidé jsou hodni záchrany a kteří ne. Mělo by se to stát prací celé jeho duše, od probuzení až do noci by neměl myslet na nic jiného. Ale i tak neexistovala žádná záruka, že uspěje. „A co Ioma?“

„Skvělá žena, myslím,“ odpověděl Binnesman. „Je v silném vztahu s mocí země, dokáže vycítit její sebemenší

přítomnost, lépe než ty nebo já. Bude pro nás velkým přínosem.“

„Miluji ji,“ sdělil mu Gaborn.

„Tak co děláš tady?“ zeptal se ho Binnesman.

„Chci jí dát čas, aby se vypořádala se svým smutkem. Bojím se, že když mne pojme za manžela, její lid se vzbouří. Heredonský lid mě nechce.“

„Nestarej se o lid, ale o ní. Ty si myslíš, že ona chce, abys ji nechával samotnou? Myslíš, že ona tě nemiluje?“

„Miluje mě,“ řekl Gaborn.

„Tak za ní vyraz co nejdřív. Zažívá-li smutek, zažívej ho s ní. Sdílíme-li navzájem svou bolest, naše zranění se hojí rychleji.“

„Já… si myslím, že to není dobrý nápad. Ne teď. Vyrazím za ní, ale až později.“

„Mluvil jsem s ní ani ne před hodinou,“ řekl Binnesman. „Ptala se na tebe. Chce tě vidět v nějaké naléhavé záležitosti dnes v noci – co nejdříve.“

Gaborn pohlédl čaroději do tváře a podivil se. Vyrazit za ní teď mu připadalo jako šílenství, když vzal v úvahu, jak o něm smýšlí její lid. Ale jestli si ho Ioma žádá, nejspíš k tomu má dobrý důvod. Možná, pomyslel si, s ním chce prodiskutovat nějaké půjčky. Bude potřebovat peníze na opravu hradu. Bude muset znovu vybudovat armádu…

Dám jí samozřejmě vše, oč požádá, pomyslel si.

„Dobrá,“ řekl Gaborn. „Pojedu za ní.“

„Před západem slunce,“ řekl Binnesman. „Nenechávej ji samotnou po západu slunce.“

Binnesmanova slova dodala Gabornovi odvahu. K čemu by bylo dobré mít čaroděje za rádce, řekl si, kdybych nenaslouchal jeho moudrosti?

ŠEDESÁT JEDNA: MÍR

Gaborn neopustil statek před západem slunce. Nějaký čas mu zabralo, než si v kuchyni ohřál vodu, vykoupal se a navoněl vlasy levandulí; vyčistil si zbroj, aby vypadal co nejlépe.

Navečer se mraky stáhly z nebe a začal vát teplý vánek, téměř jako kdyby byl podvečer pozdního léta. Ve vzduchu se vznášela vůně trávy a dubů.

Borenson a Myrima zůstali na statku.

Jen čaroděj Binnesman a Gabornův Den jeli s princem do Longmotu. Tam spatřili za soumraku pracovat tisíce lidí, kteří připravovali zásoby a pochovávali mrtvé. Ze vzdáleného severu přijeli další válečníci – osm tisíc rytířů a mužů ve zbrani z hradu Derry, vedení vévodou Mardonem, kteří neočekávaně dorazili na Grovermanovu výzvu.

Gaborn dorazil do tábora a k Iomě ho dovedl strážný, který vypadal docela přátelsky.

Tradice v Heredonu nařizovala, aby mrtvý byl pochován před západem slunce v den své smrti, ale z kopců kolem Longmotu se sjíždělo tolik rytířů a šlechticů, kteří stavěli stany, že král Sylvaresta nemohl být pohřben. Ani král Orden nebyl pohrben, ale jestli to bylo projevem úcty, aby oba králové mohli být pohřbeni společně nebo proto, že lidé nechtěli, aby byl v jejich půdě pohřben cizí král, to Gaborn netušil.

Ale příliš mnoho lidí chtělo vidět obě těla a projevit jim poslední úctu.

Gaborn našel Iomu, jak stále truchlí pro svého otce. Obě těla byla omytá a ležela na pěkných pokrývkách přehozených

přes kamenná lůžka. U jejich nohou na místě cti ležel earl z Dreisu.

Při pohledu na mrtvé se zranění v Gabornově srdci znovu otevřela. Došel k Iomě, posadil se vedle ní a vzal ji za ruku. Ona mu pevně stiskla prsty, jako by na tom dotyku závisel její život.

Seděla s hlavou skloněnou a očima upřenýma před sebe. Gaborn nevěděl, zda je to proto, že chce být jen sama se sebou a bojovat s bolestí, nebo jestli skrývá tvář proto, že už neoplývá nadpřirozenou krásou a není o nic krásnější než obyčejná dívka.

Po dlouhou půlhodinu seděli vedle sebe, zatímco Sylvarestovi vojáci přicházeli projevit úctu mrtvému a hovořili spolu smutným šepotem. Nejeden hrdý rytíř obdařil Gaborna nesouhlasným zamračením, když viděl, jak se Iomy tak důvěrně dotýká, ale Gaborn si jich nevšímal.

Bál se, že tu Raj Ahten dosáhl malého vítězství, že se mu podařilo vrazit klín mezi dva národy, které byly dlouho přáteli.

Maně ho napadlo, zda se tato rána vůbec kdy uzdraví.

V pahorkatině na míle daleko se začaly na noc zažehávat táborové ohně. Přišel voják se dvěma velkými pochodněmi a chtěl jednu umístit za hlavy a druhou k nohám obou králů, ale Binnesman to nedovolil.

„Zemřeli při boji s ohňotvůrci," řekl. „Bylo by nevhodné nechat je teď odpočívat tak blízko plamenů. Světlo hvězd je dostatečně jasné."

Nebe bylo opravdu plné hvězd a údolí navíc osvětlovaly táborové ohně.

Gaborn to považoval od Binnesmana za poněkud zvláštní. Možná se čaroděj bojí plamenů tak, jak miluje zemi. Dokonce i teď ve večerním chladu kráčel bosý a udržoval se v kontaktu se zdrojem své moci.

Ale téměř v okamžiku, kdy byly pochodně odneseny, Ioma se napjala, jako by do každého svalu v těle dostala křeč.

Vyskočila, pozdvihla ruce vysoko nad hlavu a s pohledem upřeným do okolních kopců vykřikla: „Přicházejí! Přicházejí! Střežte se!"

Gaborn si myslel, že je to únavou a myslel si, že princezna teď sní s otevřenýma očima. Rozhlížela se kolem sebe po linii stromů na západních kopcích a oči jí zářily převelikým údivem.

Gaborn nic neviděl, Ioma však začala vykřikovat a někam ukazovat, jako by se dělo něco hrozivého a zázračného.

Pak od těl mrtvých králů vyskočil čaroděj Binnesman a vykřikl: „Stůjte! Nehýbejte se! Všichni se držte zpátky! Nikdo se ani nepohne, jinak dá v sázku svůj život!“

Jeho hlase se nesl celým táborem a lidé pohlédli k jejich ohni na svou šílenou princeznu a vykřikujícího čaroděje a ve tvářích měli vepsány obavy.

Binnesman uchopil Iomu za rameno, přitiskl ji k sobě a spokojeně zašeptal: „Skutečně přichází.“

Pak, z nesmírné dálky, Gaborn cosi zaslechl: zvuk větru pohybujícího se mezi stromy a blížícího se k nim z lesa severozápadně od hradu. Byl to podivný zvuk, nezemský zvuk, který se zvedal a klesal jako vytí vlků nebo jako zpěv nočního větru, pohrávajícího si se závěsy v oknech paláce Gabornova otce. V písni větru se však skrýval utajený břit a nevyhnutelnost, jakou Gaborn slyšel jen jednou v životě.

Zahleděl se na západ a měl pocit, že se ho dotkl mrazný závan. Byl to však neviditelný vítr, takový, který se pohyboval, aniž by ohýbal větve nebo trávu.

Ne vítr, usoudil Gaborn, ale zvuk tichých nohou, pod jejichž kroky šustí listí a tráva. A spolu s podivnou písní větru zazněl z lesa tesklivý zvuk loveckých rohů, štěkot psů a výkřiky mužů.

Na kopcích si pod stromy začalo pohrávat bledé šedé světlo a z lesa začaly vyjíždět tisíce jezdců na koních. Šedé světlo matně zářilo. Barvy jejich uniforem byly mlhavé – jako by se na ně Gaborn díval skrze dým hořící trávy.

Přesto však dokázal rozeznat každý detail na jejich oděvech a výstroji: na koních sem přijížděli dávní pánové Heredonu se svými dámami, psy, doprovodem a pážaty, všichni oblečení na veliký lov a v rukou mohutná kopí na kance. A přijížděli nejen šlechtici, neboť Gaborn za nimi spatřil i obyčejné lidi a děti, blázny a hlupáky, učence,

akademiky, snílky, dívky a dámy, farmáře, písaře, kováře, tkalce, čeledíny a čaroděje – celý rozdováděný národ.

Podivné vytí v lesích byl jejich duchovitý smích, protože všichni se smáli, jakoby se účastnili oslavy.

Duchové Dunnwoodu přijeli až k okraji lesa a tam na západních kopcích zastavili a vyčkávavě hleděli směrem ke Gabornovi a Iomě.

Gaborn některé z duchů poznal – kapitána Derrowa, kapitána Aulta, Rowanu a další muže a ženy z hradu Sylvaresta, které většinou neznal jménem.

A v jejich čele jel veliký král, kterého Gaborn poznal jen podle jeho výstroje, protože na jeho zeleném štítě se skvěl prastarý emblém zeleného rytíře.

Byl to Erden Geboren.

Spolu s ním tu byly desítky a desítky tisíc dalších lordů, dam a sedláků, obrovitý dav duchů, který pokrýval kopce a údolí.

Král duchů pozdvihl oběma rukama ke rtům veliký lovecký roh a zadul.

Jeho hluboký tón zazněl ozvěnou po okolních kopcích a umlčel všechny, kteří i v táboře smrtelníků ještě hovořili. Zadul ještě podvakrát krátké nápěvy.

Bylo to volání, které zatroubil král Sylvaresta minulého roku při začátku lovu, vyzvání, aby všichni jezdci nasedli na koně.

Po Gabornově boku zavál chladný vítr, který ho zmrazil až do morku kostí, tak byl mocný a děsný. Ledovými prsty po něm sáhl strach a Gaborn se bál sebeméně pohnout nebo zamrkat. Měl pocit, že kdyby pohnul byť i jen malíčkem u nohy, zemřel by. A tak stál jako zkamenělý, dokud si nevzpomněl na slova svého otce. „Žádný princ Mystarie se nemusí bát duchů Dunnwoodu.“

Koutkem oka zahlédl ducha krále Sylvaresty, jak se zvedá z mrtvého těla na lůžku. Toužebně se zahleděl přes pole, na lovce připravené k velikému lovu.

Pak natáhl ruku a zatřásl ramenem krále Ordena. Probudil ho z hlubokého spánku a i jeho duch se posadil.

Pak králové vstali a zdálo se, že něco volají. Přestože se jejich rty pohybovaly, Gaborn neslyšel žádná slova, jen podivné kvílení větru mezi pahorkatinou.

Z druhé strany údolí přišla rychlá odpověď. Z davu vyjely dvě dámy, které se zastavily padesát yardů od kraje lesa. Každá z nich vedla ještě jednoho osedlaného koně.

Gaborn je poznal. Jedna žena byla královna Venetta Sylvaresta, druhá byla Gabornova slastní matka.

Hřejivě se smály a zdálo se, že spolu hovoří a vůbec se nestaraly o udivené smrtelníky.

Král Sylvaresta a král Orden se vzali za ruce a vydali se přes pole, jak to často činili, když byli ještě mladí. Zdálo se, že Sylvaresta vypráví nějaký dlouhý vtip a král Orden se srdečně směje a vrtí hlavou. Jejich hlasy se nesly větrem jako šum listí v korunách stromů, ale slova Gabornovi unikala.

Duchové kráčeli s neobyčejnou rychlostí jako jelen skákající skrze trávu. Po chvíli se král Orden a král Sylvaresta setkali se svými ženami, políbili je na přivítanou a pak nasedli na koně.

Všude na celém bojišti vstávali i duchové dalších rytířů, aby se připojili k lovu. Obránci padlého hradu. U základny dubu se objevil Chemoisin otec a spěchal se připojit k ostatním.

Když se rytíři a králové přidali k velkému lovu, přízraky na kraji lesa se začaly otáčet a vracet se zpátky do Dunnwoodu. Zazněl vzdálený štěkot psů, útržky smíchu a výkřiky. Nad všemi těmi zvuky se však mocně klenulo troubení rohu Erdena Geborena.

Gabornův otec se ještě otočil a zahleděl se přes údolí, jako by si teprve teď všiml živých. Na malý okamžik se mu ve tváři objevil smutný výraz, jako by si vzpomněl na události svého smutného života, nebo jako by si právě vzpomněl na nějaký znepokojivý sen. Pak se mu však oči vyjasnily a on se široce usmál. Svět smrtelníků ho už nezajímal.

Otočil koně a odcválal do lesa. Pak byl pryč.

Navždy odešel, uvědomil si Gaborn, dokud se k němu nepřipojím.

Gaborn zjistil, že pláče, ne bolestí či radostí, ale úžasem. Minulý rok, když s otcem tábořili během lovu v Dunnwoodu, mu otec řekl, že králové Mystarie a Heredonu se nemusí bát duchů Dunnwoodu. Teď Gaborn pochopil proč.

Nejsme duchové Dunnwoodu, uvědomil si.

Zatímco se veliký dav duchů začal obracet a mizel v lese, jeden jezdec zůstával na místě. Erden Geboren se pronikavýma očima dlouze zahleděl na Gaborna a pak pobídl koně vpřed.

Vidí mě. Vidí mě, uvědomil si Gaborn a srdce se mu rozbušilo hrůzou, neboť každého, kdo na sebe přitáhl pohled wichta, čekala smrt.

Veliký král se pohyboval jako ve snu, ve zlomku okamžiku přejel údolí a o chvíli později se už tyčil nad Gabornem a hleděl na něj.

Gaborn pohlédl wichtovi do tváře. Pradávný král nesl štít a na sobě měl zbroj ze zelené kůže. Měl jednoduchou kulatou přilbu starého typu.

Hleděl Gabornovi hluboko do očí a pak mu v očích zasvitlo poznání.

Gaborn si představoval, že Erden Geboren bude mladý, jak se to zpívalo ve stalých písních, že bude vypadat ušlechtile a hrdinně. Ve skutečnosti to však byl stárnoucí muž s unavenými rysy ve tváři.

Erden Geboren ukázal na zem u Gabornových nohou a princ sklopil zrak, aby viděl, kam ukazuje.

Když to udělal, suché dubové listy, které ležely v trávě, se zvedly a začaly kroužit v závanu větru, točily se kolem dokola jako ve vichřici, a pak se náhle zvedly do výše, spletly navzájem své stopky a usadily se v Gabornových čerstvě upravených vlasech.

Po celém táboře zalapali muži a ženy z Heredonu úžasem po dechu.

Erden Geboren korunoval Gaborna korunou z listí. Byl to prastarý symbol Mystarie, odznak Krále Země. Dnes byl předvečer Hostenfestu.

Mezi všemi lidmi, kteří se zde shromáždili, se však našel jen jediný, který se odvážil zvolat: „Všichni pozdravte nového Krále Země!“

Gaborn pohlédl do očí krále duchů Erdena Geborena a náhle cosi pochopil. Může těmto duchům rozkazovat. Všem, kteří se tu shromáždili, muže přikazovat. „Když jsi mne učinil svým králem, přikazuji tobě a tvým legiím, abyste udělali vše, co můžete, abyste ochránili tyto lesy,“ řekl Gaborn v hněvu. „Raj Ahten zde zmařil mnoho životů. Dohlédněte, aby už nezmařil žádné další.“

Erden Geboren vážně přikývl, a pak otočil bledého koně a vyrazil přes pole. Jeho mohutný hřebec při jízdě ohýbal stvoly trávy a král duchů zmizel v Dunnwoodu.

Zvuky loveckých rohů na chvíli nabyly na intenzitě a pak zmizely v dáli.

Všichni na Gaborna zírali v naprostém tichu. Mnozí lidé vypadali znepokojeně, jako by si nebyli jistí, co se vlastně stalo nebo tomu nechtěli uvěřit. Jiní jen úžasem lapali po dechu. Říkalo se, že staří králové vládli Dunnwoodu, a že les jim sloužil. Gaborn teď věděl, že to byli duchové lesa, kteří sloužili jeho předkům – a Gaborn se jim nyní odvážil vydat rozkaz.

Gaborn se téměř bál i dýchat, protože věděl, že cokoli řekne, zůstane v paměti lidí navždy.

Ioma na něj pohlédla a v očích se jí blyštěly slzy. Držel ji za ruku a ona nyní pevně stiskla jeho prsty, svou pravou ruku v jeho levici. A zvedla ruku do výše.

Mezi chudými lidmi v obou královstvích se sňatek uzavíral podobným způsobem: muž a žena, kteří se chtěli vzít, stanuli před svědky, drželi se za ruce a přítel jim ovázal zápěstí bílou stuhou. Pak novomanželé zvedli spojené ruce, aby je všichni viděli.

Proto všichni pochopili význam jejího gesta. Jsem chudá žena, která chce uzavřít sňatek.

Gaborn zvedl její ruku ve své ještě výš a vykřikl na celý tábor. „Vy všichni jste viděli Sylvarestu a Ordena jet společně bok po boku, jako to činili, když byli ještě mezi námi. Prokázali, že jejich přátelství vytrvalo i za prahem smrti.

Viděli jsme, že je nerozdělila ani smrt, a proto ani my nedovolme, aby nás něco rozdělilo!“

Všichni v táboře stáli mlčky, nikdo se neodvažoval ani pohnout.

Dvě stě yardů od nich stál vévoda Mardon. U nohou mu zářil oheň, který osvětloval jeho tvář. V ruce držel zlatý pohár. Byl to mohutný muž, typický vůdce, šlechtic, kterého jeho poddaní milovali, a ke kterému vzhlíželi.

Teď se k němu obrátily stovky párů očí a čekaly na znamení jeho souhlasu.

Mardon nebyl žádný hlupák. Možná si uvědomil, že Heredon tento svazek potřebuje. Možná si uvědomil, jakým bohatstvím a mocí Mystarie disponuje. Možná pochopil, že mu nezbývá, než se připojit ke Králi Země.

Pokud však vévodovou myslí proběhly podobné pragmatické myšlenky, nedal to na sobě znát. Neboť téměř okamžitě pozdvihl svůj zlatý pohár na pozdrav Gabornovi a na tváři se mu objevil široký úsměv. „A co na to říkáš ty, princezno,“ zvolal.

Ioma velice pevně stiskla Gabornovu ruku, pohlédla na něho a v očích jí zazářilo světlo nesčetných hvězd. „Já přijímám… s radostí.“

Vévoda Mardon vykřikl a pozdvihl svůj pohár do výše. „Tak se zdá, že náš král Sylvaresta přece jen oslaví Hostenfest na lovu! Radujme se s ním… a radujme se s jeho dcerou. Máme dvojnásobný důvod k oslavě!“ Rychle vypil obsah poháru, a pak drahocennou číši odhodil daleko do noci mezi vojáky, aby se stala kořistí jednoho z chudých.

Tento čin víc než cokoli jiného způsobil, že se v táboře zvedl radostný jásot a Mardon si získal Gabornovu nehynoucí přízeň.

Kniha 5:

23. den Měsíce sklizně,
Advent Krále Země

DOSLOV

Toho večera, kdy byla Ioma sezdána s Gabornem, princezna ucítila moc země, která jím proudila, a díky tomu po něm začala toužil víc než kdykoli předtím. Možná to bylo proto, že vedle ní byl nejen Gaborn, ale i Binnesman a ona vnímala moc jich obou. Cítila, jak jejím tělem proudí jejich tvořivá energie. Nebo možná díky vyčerpání byla více otevřená magii než obvykle.

Nebo možná moc země v Gabornovi velice vzrostla a začala ho pomalu přetvářet.

V každém případě byla vděčná, že její lid zásnuby přijal. Neboť když se jí Gaborn toho večera dotkl a pozdvihl její ruku, cítila víc než pouhý lidský dotek. Jeho prsty se propletly s jejími jako šlahouny popínavých keřů. Poznala, že už nikdy nemůže být bez něho. Poznala, že ho nikdy nemůže opustit, opustit ho a zůstat skutečně naživu. Kdyby se kdokoli pokusil ji od něj odtrhnout, Ioma celým srdcem věřila, že by uvadla a zemřela.

Té noci povolala sira Borensona, aby nad ním ustavila rozsudek.

Borensonovi bylo třeba přičíst ke cti, že přišel bez jediného slůvka stížnosti, poklekl jí u nohou, ruce opřel o zem dlaněmi nahoru, znovu připraven nabídnout jí svůj život, pokud by po něm toužila. Kolem nich se shromáždily tisíce rytířů a válečníků. Ioma jim z tváří vyčetla, že mají smíšené pocity. Někteří by Borensona nechali naživu. Jiní se zamyšleně mračili a báli se, že jednoho dne se za podobných okolností mohou ocitnout v jeho situaci.

Mohla z něj učinit psance, zbavit jej hodnosti a ochrany. Mohla ho na místě popravit.

„Sire Borensone," řekla Ioma, „způsobil jsi domu Sylvaresta velikou bolest. Máš něco, co chceš říci ve svůj prospěch?"

Borenson jen zavrtěl hlavou. Ne.

„Pak ve tvůj prospěch promluvím já," řekla Ioma. „Ublížil jsi domu Sylvaresta, ale také jsi ho miloval a prokázal jsi heredonskému lidu veliké služby."

Ioma si povzdechla. „Spravedlnost však vyžaduje trest. Dozvěděla jsem se, že ve starých dobách mohl být čin, kterým ses provinil, odpuštěn, pokud provinilý rytíř vykonal kajícný čin."

Ioma zjistila, že se jí těžko dýchá a těžko pronášejí následující slova, přestože s tím nápadem přišel Binnesman a v té chvíli jí připadal docela dobrý. Teď ji napadlo, jestli toho není příliš mnoho. Kajícný čin by měl být něco, o čem člověk může doufat, že to dokáže, veliký skutek, který vyzkouší sílu jeho duše a dovolí jí vyrůst. Ne skutek, který člověka zničí.

Bála se, že její rozsudek Borensona zlomí. „Odsuzuji tě k cestě na jih za země Inkary. Zavazuji tě nalézt Daylana Kladivo, Sumu Všech Lidí, abychom se od něj mohli dozvědět, jak nejlépe porazit Raj Ahtena." Z davu okolostojících to zašumělo a zazněl udivený šepot.

Borenson si mírně překvapeně odkašlal, pak pohlédl na Iomu a vzápětí na Gaborna, který stál po jejím boku.

„Jak? Kdy? Chci říct – přísahal jsem službu domu Ordenů."

„Pak tě zbavuji veškerých závazků, sire Borensone," řekl Gaborn, „dokud nedokončíš svůj kajícný čin. Budeš-li si to přát, můžeš se stát Spravedlivým Rytířem, odpovědným jen sám sobě."

„Budu-li si to přát?" Zdálo se, že zvažuje. Bude muset cestovat nepřátelskými zeměmi, čelit nejrůznějším nebezpečím a bude mít jen pramalou naději, že nalezne legendu. Šlo o čin, který může člověku zabrat celý život. Nebo i déle. Pro člověka s odkazem metabolismu čas ubíhal příliš rychle.

Borenson se přes rameno ohlédl na Myrimu. Přijme-li Iomin rozsudek, bude ji muset nechat zde. Možná ji už nikdy neuvidí. Myrimina tvář byla bledá a zbrázděná strachem. Jako znamení pro něj váhavě přikývla.

„Přijímám tvůj rozsudek," odpověděl Borenson velice nejistě. Zvedl se ze země.

Neměl na sobě uniformu domu Ordenů, a proto ji teď ze sebe nemusel svléknout. Ale vzal svůj štít a přeřízl řemínky, které na něm držely kožený kryt s nakresleným obrazem zeleného rytíře. Pod kůží se objevila ocel štítu, zasazená do dřevěného rámu.

„Kdy vyrazíš?" zeptal se Gaborn a poplácal Borensona po zádech.

Borenson pokrčil rameny a ohlédl se na Myrimu. „Za dva týdny, přinejhorším za čtyři. Dřív než na horách napadne sníh."

Až poté, co se ožení, uvědomila si Ioma.

Viděla Gabornův vyčítavý pohled a poznala, že princ by nejraději vyrazil s Borensonem.

Ale Gabornovy povinnosti ho zadrží zde na severu.

* * *

Příštího rána za úsvitu Gaborn připravil vůz, který měl odvézt těla králů zpátky na hrad Sylvaresta. Tělo krále Sylvaresty bude pohřbeno tam, zatímco tělo Gabornova otce nabalzamují a pošlou lodí zpět domů do Mystarie.

Spolu s těly Gaborn do vozu ukryl veliké bedny s magickými tyčemi, zakryté půdou ze zahrady Bredsforského statku.

Pak se ohlédl na tábor. Už od úsvitu v něm bylo rušno, tisíce válečníků strhávalo stany v přípravě k odjezdu, jiní stále ještě přicházeli z celého Heredonu.

Když Gaborn dokončil nakládání těl a prohlédl si kola vozu, aby se ujistil, že udrží těžký náklad, vstal a zjistil, že za ním se shromáždil malý dav. Místní, kteří žili v okolí Longmotu.

„Přišli jsme tě požádat," řekl jeden malý podsaditý farmář, „abys přijal naše odkazy."

„Proč jste přišli za mnou?" zeptal se Gaborn.

„Budeš náš král," odpověděla jedna mladá žena.

„Máš zlato," doplnil farmář. „Můžeš zaplatit. Nežádáme mnoho, jen aby ses postaral o naše rodiny a ochránil je během zimy. Já jsem silný muž. Celý život jsem strávil prací. Mohu ti prodat svou sílu. A tamhle můj syn – ten nebyl nikdy nemocný. Hodil by se ti."

Gaborn zavrtěl hlavou. „Najde se tu pro vás dost zlata, aniž byste museli prodávat odkazy." Gaborn promluvil nahlas, aby ho mohli slyšet všichni shromáždění. „Potřebuji lidi na přestavbu zničeného hradu. Za vaši práci vám dobře zaplatím. Přiveďte na zimu své rodiny a ubytujte se v budovách, které zůstaly stál. Každý z vás bude mít dostatek jídla pro své děti a ženy." Napadlo ho, že by jim mohl slíbit víc – bobule a houby, jeleny a kance, plody lesa a polí. „Některé dny budete pracovat pro mne, zbylé pro sebe, takže si můžete znovu vystavět své domovy. Nebudu si kupovat odkazy od člověka v nouzi."

„A co my ostatní, kteří chceme, abys za nás bojoval?" zeptal se jeden starší muž. „Já nemám rodinu. Jsem příliš starý, než abych mohl máchal válečným kladivem. Ale mohu ti odkázat svůj rozum. Ten je stále stejně ostrý. Tak budu moci bojovat s tebou."

Gaborn shromáždění přeletěl pohledem. Jen od lidí s touto motivací byl ochotný přijmout odkaz, od člověka, který věděl, že v nadcházející válce je třeba každé pomoci, a že poskytnutí odkazu je reakcí na stav nouze. Gaborn však nechtěl přijímat žádné odkazy, původně chtěl počkat a možná některé přijmout až na jaře nebo někdy v daleké budoucnosti. Věděl však také, že Raj Ahten není daleko odsud a může na něj vyslat vrahy. Zdejší lidé potřebují vládce a Gaborn potřebuje jejich pomoc.

„Kolik z vás má stejný pocit jako tento muž?" otázal se Gaborn.

Asi padesát mužů a žen vykřiklo, „Já!".

* * *

Toho dne se Gaborn a Ioma vydali spolu s pěti sty šlechtici a rytíři zpátky na hrad Sylvaresta.

V každé vesnici a v každém městě zpomalili a heroldi oznámili jejich příchod: Král Země Gaborn Val Orden a jeho budoucí nevěsta, princezna Sylvaresta. Zvěst o příchodu Krále Země se rychle šířila po celém Heredonu a brzy se dostane i do sousedních zemí, na Planiny a do Jižního Crowthenu.

A před králem a královnou jel čaroděj Binnesman s dubovou větví v ruce.

V každé vesnici děti na Gaborna, svého mladého krále, zíraly v úžasu a usmívaly se na něj. Dřevěné sošky Krále Země zdobily všechny dveře a všechna okna a tváře dětí byly plné radosti, protože dnešní den znamenal víc než jen porážku Raj Ahtena. Dnes byl první den Hostenfestu a konečně po 1629 letech kráčel zemí nový Král Země, který bude žehnat svému lidu, jako to činil velký král za starých časů.

A přestože děti vítaly Gaborna s úžasem a radostí, starší často mávali a po tvářích jiní stékaly slzy. Protože mnozí z nich chápali, jak zlověstný význam má, že zemí opět kráčí Král Země. Znamená to, že se blíží těžké časy, těžší než kdokoli poznal.

Když Gaborn projížděl kolem jedné hospody, hostinský došel k soše u svých dveří, sundal jí z hlavy korunu ze spletených dubových větévek a nabídl ji Gabornovi. Poté, jako gesto podřízenosti, lidé v každém domově sundávali ze sošek u svých dveří dubové koruny a spolu s květy je házeli Gabornovi k nohám.

A přestože lidé nechápali význam toho, co dělá, pokaždé, když Gaborn projel kolem chudé chatrče a znovu a znovu pohlédl do upracované tváře farmáře nebo jeho ženy a dětí, zahleděl se na ně, jako by hleděl přímo do jejich nitra. Pak se tajnůstkářsky usmál a pozdvihl levou ruku v gestu požehnání. „Volím si vás," prohlásil potom tiše. „Volím si každého z vás – pro zemi. Ať vás země skryje. Ať vás země léčí. Ať vás země přijme za své děti!"

A když mluvil, v duchu bědoval, protože nemohl snést pomyšlení, že by kterýkoliv z těch dobrých lidí mohl zemřít. Tak začal shromažďovat zrna lidského rodu a volil si pro sebe celičký národ.

Průvod neurazil ještě ani dvacet mil, když si vojáci začali všímat toho, že každý dubový strom v lese má opadané listy, přestože ještě včera byly všechny listy na stromech.

Když se o tom zmínili čaroději. Binnesman jim řekl: „Duby takto vyjadřují úctu svému novému králi.“ A oni shledali, že je to pravda. Každý dub v celém Dunnwoodu za jedinou noc nechal své listy opadat.

Přesto však Gaborn cestou narazil na něco, co mu připadalo jako ještě větší zázrak. Protože když jeli, z lesa náhle vyjel muž na velikém císařském válečném koni, oděný v róbu ze zlatého sametu. Tlustý muž, starý a s tmavou kůží. Odhodil na zem zdobenou dýku a Gaborn v něm poznal Raj Ahtenova rádce od Sedmi Stojících Kamenů.

„Pozdraven buď, Králi Země,“ řekl ten muž se silným přízvukem, spojil si ruce na hrudi a sklonil hlavu.

„Znám tvou tvář,“ řekl Gaborn.

„Můj život je ti k službám, a pokud si přeješ, zbav mne ho,“ řekl rádce. „Nebo, jestli chceš, ti budu sloužit. Mé jméno je Jureem.“

Gaborn se mu na chvíli zahleděl do tváře. „Služebníci ohně tě nadlouho ošálili. Jak ti mohu věřit?“

„Byl jsem otrok a syn otroka,“ odvětil Jureem. „Můj otec věřil, že dobrý služebník je nejlepší z lidí a dobrý služebník musí plnit požadavky svého pána. Pokud jsi to ještě neudělal, radím ti, abys vyslal posly do Indhopalu se zprávou, že v Heredonu povstal Král Země, a že Raj Ahten před ním uprchl. Vzkaž jim také, že Raj Ahten při pokusu o dobytí království Rofehavanu bojuje s mocnostmi země.

Dvě stě tisíc vojáků oblehlo v Orwynnu hlavní město. Mají rozkazy jen držet pozice a zabránit obráncům, aby Heredonu přišli na pomoc.

V tvé vlastní zemi Mystarii zatím padly tři z tvých jižních hradů. Řeknu ti jména šlechticů, kteří ty hrady drží. Věřím, že

Raj Ahten se nevrátí domů, namísto toho uprchne do jedné z těchto pevností, aby mohl pokračovat ve své válce.

Prozradím ti jména hradů, kde Raj Ahten ukryl své Zasvěcence, a sdělím ti jména a popisy jeho nejdůležitějších prostředníků.

Cokoli si můj pán bude přát, to mu poskytnu. Protože i já teď sloužím zemi.

Veliká je bitva, kterou jsi vyhrál, mylorde, ale slibuji ti, že to je jen začátek.“

Gaborn se nad tím zamyslel. „Takže ty si myslíš, že když rozšířím do jeho vlasti zprávy o tom, co se tu stalo, bude Raj Ahten nucen ustoupit?“

Jureem zavrtěl hlavou. „Jsem přesvědčen, že neustoupí, ale takové novinky ho znepokojí. Myslím, ó Veliké Světlo, že bych ti mohl trochu pomoci vyhrát tuto válku, pokud mi to dovolíš. Nabízím se ti jako věrný služebník.“

„Tvůj život patří jen tobě,“ řekl Gaborn. „Já si nedržím otroky, ale přijímám tvé služby.“

Ti dva pak toho dne jeli dlouho vedle sebe a plánovali válku.

Když v noci dorazili na hrad Sylvaresta, začala veliká oslava. Jezdci, kteří jeli napřed, oznámili příchod krále a královny, a když bylo tělo krále Sylvaresty uloženo v hrobce vedle těla jeho ženy, začala veliká hostina.

Pozdě v noci k hradu dorazilo asi deset tisíc rytířů, vojáků z Orwynnu. Sám starý tlustý král Orwynne jel v jejich čele.

Při pohledu na Gaborna propukl Orwynne v pláč a poklekl Gabornovi u nohou. „Děkuji ti,“ vypravil ze sebe mezi vzlyky.

„Čím jsem si zasloužil takové díky?“ otázal se Gaborn.

„Včera večer byly mé hrady obleženy dvěma sty tisíci Raj Ahtenových vojáků a já jsem byl přesvědčen, že vše je ztraceno. Ale na tvůj rozkaz nám přišla pomoc.“

Gaborn nechtěl slyšet zbytek, jak z Dunnwoodu vyrazili duchové a co udělali. Ale musel to vědět.

„Takže všichni Raj Ahtenovi muži jsou ztraceni?“

„Každý muž v dosahu lesa,“ řekl Orwynne triumfálně.

Při této zprávě mnozí ve Velké Síni zajásali, ale Gaborn je vybídl k mlčení. „Ve smrti těch mužů není triumfu,“ prohlásil.

„Jejich smrtí jsme všichni umenšeni. V temných časech, které nadcházejí, bychom takové muže potřebovali.“

* * *

Té noci Gaborn nemohl spát. Vyšel do Binnesmanovy zahrady. Ze stromů a trávy zbyl jen popel. Pod ním však ucítil život – semena a kořeny, které začínají rašit na povrch. Přestože oheň toto místo spálil, nadcházející jaro je opět probudí k životu.

* * *

Na Planinách, daleko od hranic Dunnwoodu, Raj Ahtenovi vojáci spěchali na jih celý den a nakonec se střetli se zbytky armády generála Vishtimnu, která se utábořila u skalnatého výběžku.

Klanoví náčelníci z Planin objevili armádu, jak se pohybuje divočinou a dostali strach, že přišla napadnout pevnost u útesu Billius. Proto je obklíčili a pobili asi osmdesát tisíc vojáků.

Raj Ahten prolomil nepřátelské linie. Když se objevil před klany, nabídl jim, aby mu sloužily. Toho dne se k jeho armádě připojilo třicet tisíc mužů, ale mnozí ostatní pokračovali v boji.

Vůdcem těch, kteří vytrvali v boji, byl sám velekrál Connel a jeho stateční válečníci, kteří proti Pánu Vlků vedli útok za útokem, dokud se všechna kopí rytířů nezlámala a jejich štíty se neroztříštily.

Connel však stále bojoval sekerou a dýkou.

Při západu slunce předhodil Raj Ahten Connela, který stále žil, svým ledovým obrům.

Raj Ahten pak dlouhou chvíli jen stál, hleděl na zbytky své armády, přemýšlel a často se díval zpátky na sever, jako by byl zmítán nerozhodností.

Někteří tvrdí, že si přitom tiše mumlal kletby, a že se třásl, zmítán hněvem a strachem. Jiní říkají, že jen zamyšleně mlčky

stál. Díky nově získaným vojákům určitě cítil pokušení vrátit se do Heredonu, znovu zaútočit na Krále Země a dokončit spor mezi nimi.

Nakonec se však obrátil k Heredonu zády a vyrazil k horám.

* * *

Tři noci po pádu Longmotu se Gaborn a Ioma vzali na hradě Sylvaresta.

Byla to veliká sláva, protože se zde při té příležitosti shromáždily tisíce šlechticů ze všech okolních národů. Ioma neměla závoj, a jestli měl Gaborn radost, že se Iomě vrátila její krása, nedal to najevo. Jeho láska neselhala, když byla princezna ošklivá; proto nebyl důvod, aby teď ještě víc rozepjala svá křídla.

Během svatební noci Gaborn dodržel svůj slib. Prokázal, že v posteli není džentlmen, přinejmenším ne víc, než princezna chtěla, aby byl.

Té noci po milování Ioma dlouhou dobu ležela na posteli s rukou položenou na břiše a přemýšlela, jestli počala chlapečka nebo holčičku.

Protože věděla, že v sobě nosí dítě. Moc země v Gabornovi totiž vyrostla tak silně, že už nadále nebylo možné, aby zasadil semeno, a ono nezapustilo kořeny.

* * *

Borenson a Myrima se vzali toho samého dne, ale jejich svatba byla jen skromná.

Následující noci, nad východními kopci u hradu Sylvaresta, vyšel srpek měsíce. V jeho měkkém světle Gaborn, Borenson a padesát Spravedlivých Rytířů nasedli na koně a vyrazili do Dunnwoodu. V rukou měli kopí, protože jeli na lov ničitelů.

Muži byli dychtiví, toužili po lovu a všichni slibovali, že toto bude lov, na který nikdo nezapomene.

Binnesman jel s nimi, protože říkal, že hluboko v Dunnwoodu je půda, kterou kdysi vytěžili duskinové, a která v sobě nese kouzla hluboké země. Tato kouzla pomohou zbraním, které kovárny Krále Země vyrobí přes zimu.

O tom, co se stalo během lovu, mezi lidmi koluje jen málo zvěstí. Ale Král Země, jeho čaroděj a někteří rytíři se vrátili o tři dny později, krátce po úsvitu, na poslední a největší den Hostenfestu, den velikých oslav.

Bylo velikým neštěstím, že v dolech duskinů narazili na nepřítele, se kterým bylo těžké se vypořádat – na dvacet sedm ničitelů a ničitelskou čarodějku.

V té bitvě zemřelo čtyřicet jedna statečných rytířů.

Sám Borenson uštědřil čarodějce v jejím doupěti smrtící úder a zpátky si přinášel trofej, za hřebcem vlekl mohutnou hlavu stvůry.

Hlavu s šedou kůží vystavil na trávník před hradem Sylvaresta, aby se na ni mohli všichni podívat. Byla téměř šest stop dlouhá, čtyři stopy široká a měla vejčitý tvar. Připomínala hlavu mravence nebo nějakého hmyzu, až na to, že neměla oči, uši ani nos. Jediným smyslovým aparátem byly trsy výběžků, které visely na zátylku hlavy jako šedí červi. Další výběžky rostly kolem úst.

Na sedláky a děti však dělaly největší dojem řady krystalických zubů v mohutné tlamě. Jen málokdo měl odvahu se jich dotknout. Tisíce zubů rostly v tlamě v sedmi řadách, jako je tomu u žraloka, ale tyto zuby byly jasné a tvrdé jako diamant. Stejně tak tvrdá byla lebka tohoto stvoření.

Přicházely sem desítky tisíc vesničanů, kteří se dychtili na hlavu podívat. Děti jásavě křičely, dívky lapaly po dechu a chvěly se, a staří lidé na ni dlouze a zamyšleně hleděli.

Byl to první ničitelský mág, který se v Dunnwoodu objevil za posledních sedmnáct set let, a mnozí z těch, kteří viděli jeho hlavu, věřili, že je poslední, kterého mají za svůj život příležitost si prohlédnout.

Ale mýlili se. Protože nebyl poslední.

Byl první.